3 vols
8/6

Gr, Lat &c

G. E. Tatham

Octr. 16th. 1847.

PINDARI
CARMINA
ET
FRAGMENTA.

VOL. I. II. III.

PINDARI CARMINA.

CUM

LECTIONIS VARIETATE

ET

ADNOTATIONIBUS.

ACCEDUNT

INTERPRETATIO LATINA EMENDATIOR,
SCHOLIA, ET FRAGMENTA;

NECNON

GODOFREDI HERMANNI DISSERTATIONES
PINDARICÆ, ET INDICES TRES.

A

CHR. GOTTL. HEYNE.

NOVA EDITIO CORRECTA ET EX SCHEDIS
HEYNIANIS AUCTA.

TOM. I.

LONDINI:
SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.
1824.

PRÆFATIO.

Quid in hac Pindari editione propositum habuerim, exponam paucis *.

Pindari Carmina ante xxv hos annos prelis repetenda curaveram: quo consilio, ingenue professus sum in præfatione. Consequutus eram opera mea, quod volebam, ut in promtu essent exemplaria ad scholas interpretando Pindaro habendas, utque studium Pindari inter nostrates accenderetur. Interpretatus eum sum aliquoties; quoties autem novas lectiones instituerem, videbam multa quidem me nondum satis intelligere, incidebam tamen nec minus in loca, in quibus sentiebam, ipsum me antea aut nihil intellexisse aut parum acute vidisse. Interea exarserant studia popularium meorum. Fragmenta collegit et Pindari vitam perscripsit magno cum labore doctissimus I. G. Schneider, qui fuerat in familiaribus meis, tum autem Ar-

* τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεταί που ἐν βραχίστοις, ut cum Pindaro loquar in Isthm. vi.

[Lipsiensis Pindari Heyniani editio ut nova quadam dote ornaretur, I. D. Reussius, vir illustris, e Bibliothecæ Georgiæ Augustæ thesauris mecum communicavit exemplar Gottingensis, cujus marginibus varia Heynii manu adscripta sunt. Inde excerpsi quæ in lucem promi posse viderentur, addita singulis hac nota: *Ex Schedis.* De his accessionibus, ab ipso Heynio non destinatis usui publico, ita, spero, judicabitur, ut decet incomparabilia Viri Summi merita, quorum memoriam seri nepotes celebrabunt. Præterea, quæ Heynius *Addendorum* nomine hic illic sparserat, suo quodque loco inserui: operisque ita præfui, ut nova hæc editio locis aliquammultis emendatior jure dici possit. *G. H. Schaefer.*]

gentoratum abierat. Erant qui in lyrico in patrium sermonem convertendo desudarent; qui quidem conatus eam habet utilitatem, ut multa sic melius perspicias quam singulis tantum locis ac verbis difficilioribus interpretandis; etsi idem facile homines eo adducit, ut, seu verborum ambagibus seu sententia universe expressa, ea, quæ obscura sunt, obtegantur potius quam aperiantur et illustrentur. Extiterunt, qui aut carmina singula ederent, aut plura uno volumine comprehenderent, adjectis quoque commentariis*. Me ex iis profecisse multum, et in multis, de quibus minus recte statueram, sententiam mutasse, merito ac lubenter profiteor; utpote qui beari me sentiam, si a junioribus, multo magis si a familiaribus et discipulis meis, aliquid proponi videam, quod ipse non animadverteram, aut quod melius ac disertius exponant ipsi. Quæ enim laus major esse potest litteras bonas profitenti, quam exiisse ex ejus disciplina alios, qui ad majora progressi sint, aut accepta ad alia rerum genera transtulerint?

Cum tamen in his virorum doctorum studiis haud pauca animadverterem, quæ sollerti magis commento, quam sermonis græci ratione et indole se tuebantur: multo magis intellexi esse elaborandum in eo, ut orationis Pindaricæ vim et usum rite assequerer, utque carminum sententias singulas clare ac perspicue ante oculos ponerem, enodaremque difficiliora sic, ut et lyricæ orationis vis haud obtunderetur et sententia ipsa esset aperta et expedita.

Quo in conatu fieri potuit, quod interdum accidere

* Recensum eorum dederunt viri docti Harles. Biblioth. gr. Fabric. vol. ii. p. 26. Schummel, Blankenburg in addit. ad Sulzer. Eminuit inter eos, qui in Pindaro studium collocarunt, vir felicis ingenii et variis doctrinæ copiis instructi, Fridericus Gedike, qui nunc iisdem litteris, quas excoluerat, cura sua tuendis præest.

solet, ut, dum nimium subtilis essem, mihi ipsi nubeculas objicerem, ab aliis facile dispellendas; etsi altera ex parte sæpe viderim aliter sentientes ne caussam quidem difficultatis quæ subsit perspicere solere, adeoque nec tollere; aut, interpretatione aliqua rejecta, proponere novam, quæ tamen novam quoque reprehensionem, quam non videbant, haberet. Interea, ut graviores saltem errores sive a me sive ab aliis commissos, nominum tamen mentione nulla facta, diluerem, ante hos septem vel octo annos *Additamenta* vulgavi.

Sub idem tempus nuntiatum est, deficere excusa prelo Pindari exemplaria, ita ut nec scholas lyrico interpretando per aliquot annos habere possem; itaque cogitandum erat de nova editione. Dum varia consilia animo verso: audio novam editionem a viro doctissimo, CHR. D. BECKIO, parari, adjectis Scholiis, quod valde probabam, notisque illustrantibus; prodiit quoque an. XCII. Volumen primum Olympia, et XCV. alterum Pythia et Nemea complexum. Deposui consilium meum; uti antea ab Apollonii Argonauticis eorumque Scholiis recensendis recesseram, et ex paratis copiis Brunckio, quæ vellet, miseram. Cum tamen viderem post plures annos opus in incili hærere, et vel sic exemplaria paratu facilia et lectionibus habendis idonea deesse: cœpi ipse consilia antiqua retractare, et constitui duplex exemplarium genus curare, alterum scholis habendis accommodatum, sola Græca complexum, alterum cum Scholiis et earum rerum apparatu, quibus is, qui poetam interpretatur, instructus magna difficultatum et molestiarum parte exsolutum se esse sentiat.

Jam in votis erat, ut liceret novam totius operis formam describere, novam Pindari recensionem

parare. Huic vero consilio consequendo videbam vires, tempora, ætatem et otium, verbo, deficere omnia, necdum eo rem adductam esse, ut critica feliciter satis ac tuto exerceri possit; expendenda ac præparanda superesse plura; omnino non nisi metris accurate constitutis de toto Pindaro constituendo cogitari posse. Quod itaque animo bene designatum habebam, numeris suis absolutum, facile intellexi relinquendum esse aliis felicioribus; mihi autem arripiendum esse consilium, cui exsequendo par essem; etsi haud nesciebam, quibus incommodis illud premeretur; retinendam enim mihi esse antiquam operis formam, retinendum esse variæ lectionis apparatum, qualem priore opera instituerain; ita ut prior editio fundus novæ esset, cui, quantum liceret, nova et meliora superstruerem. Nec tamen vel sic me nihil acturum esse putavi, si in retractanda, emendanda, et locupletanda editione priore me continerem; quæ bonæ frugis in Additamentis haberentur, suis locis insererem et novis copiis augerem.

Quæ cum satis constituta animo haberem: curandum esse vidi, ut cetera consilio congruerent. Quandoquidem lectionem Pindaricam a capite ad calcem, satis subtiliter emendatam redhibere non poteram: nolui nec mutare aliquid in locis singulis; nisi quoties manifesta vitia erant tollenda; apponere malui judicium ac censuram in Var. Lect. et in Notis; nec pro arbitrio pronuntiare (molestum enim esse putavi) ne tum quidem, cum mihi viderer veriora reperisse; saltem non nisi caussis et rationibus appositis; sensus enim me meus docet, non vacare hoc superbia, si, in virorum doctorum dissidiis, quid tibi placeat, præcise pronunties, caussa judicii tui, cur ita censeas, cur alia rejicias, alia admittas, non addita; id quod multo moles-

tius accidit in critica, quippe in rebus tenuibus et exilibus occupata, quam in ullo alio doctrinæ genere. Verum, ut dixi, aperte falsa corrigere haud refugi; exactam ad certas regulas dialectum Pindaricam restitui; nisi quoties animo aliis curis districto locus unus et alter me fugit *.

Videbantur mihi tanto majore cura digna ea, sine quibus omnis emendandi impetus et conatus vanus est, (loca enim in Pindaro corrupta, saltem sic, ut sententia ex corruptela laboret, sunt paucissima;) ea scilicet, quæ ad interpretationem facerent: ut, quod supra innuebam, carmen lyricum legatur quidem eo cum sensu animi et affectu, quem illud sibi postulat, sententiis tamen singulis satis perspectis et intellectis, nec, ut contenti sint lectores obscura aliqua nec satis explicita verborum ac sententiarum notione. Sæpe enim legi et verti vidi Pindarica scite et eleganter, ut tamen aperte mihi constaret, nec verborum vim nec sententiæ notionem claram ac disertam animis insedisse; satis visum esse, dummodo generalis aliqua enuntiatio redderetur. Cum tamen eos, qui ad Pindarum legendum accedunt, græcis litteris jam aliquantum imbutos esse credere par sit; porro cum relinquenda essent alia iis, qui lectiones aut recitationes in Pindarum instituunt; adjectisque nunc Scholiis multa ex his peti possint; mihi autem brevitatis studium cordi esset: continere me constitui interpretandis et illustrandis iis, quæ aut minus recte passim esse accepta videram, ut tamen neminem refellerem nec aliorum dicta congere-

* Ita effugit oculos meos Ol. ix. 91. ἐφάψας, quod esse debet ἐφάψαις, Ol. vii. 8. et x. 58. τιμάσαις, et P. iii. 190. ἐπιδοίσαις. Porro genitivos debebam forte pluribus locis dorice inflectere; ut Ol. xiii. 52. μηνός τε τωὐτοῦ, debebam exarare τωὐτῶ.—P. ii. 170. μηχανῶνται, forte μαχανῶνται; cum sit μαχανὰ pluribus locis, P. i. 79. iii. 100. 194. etc. P. iii. 47. μηλοδόκῳ Πυθῶνι, forte μαλοδόκῳ. Nam sunt μᾶλα aliis locis: ut Ol. vii. 116. Nem. viii. 4. γλεφάροις pro βλεφάροις.

rem, aut quæ ipse difficiliora esse et obscuriora senseram. In his quidem postremo loco memoratis visum est versari sic, ut, quoties viderem manere sententiam ambiguam, nec rem ad liquidum perduci posse, varios modos exponerem, quibus sententia erui ac constitui posset; hoc enim modo effici posse, ut aut ipse veriorem rationem invenirem aut ad eam eruendam et inveniendam aliis viam aperirem. Solet enim omnino in hermeneuticis et criticis usu venire idem quod medicis in morbis medendis, ubi is, qui ultimo loco vocatur, remediis, quæ jam ab aliis tentata fuerant, sibi narratis, facilius, interdum casu, incidere potest in novum aliquod remedium, quod ceteris salubrius sit. Quæ si recordaremur, modestius forte sentiremus de inventis quamvis felicibus: nisi enim alii ante nos impedimenta removissent, via nobis libera et expedita haud esset; ita partem gloriolæ nostræ haud exiguam in rebus seu gravibus seu exilibus debemus aliorum, qui ante nos eadem tentaverant, erroribus. Omnino est admodum diversa conditio ejus, qui interpretationem cum critica conjungit, et quidem per totum librum, et ejus, qui criticam solam tractat, et desultorie, delibando quæ voluerit, et subsistendo in iis locis, in quibus aliquid habet quod afferat; cum alteri, si quidem religiose officium boni interpretis tueri voluerit, necessitas imposita sit, ne quid omittat, quod aliis impeditum et obscurum esse possit. Magnam quoque in his vim habet ipsa ætas, et fieri potest, ut senectus timide nimium et caute molestias sibi aliisque creet, cum juventus calore abrepta, quæ primo oculorum conjectui se obtulerunt, pro certis et exploratis habeat. Exhilaratum me sentio, si quem videam tam felicem, ut de nulla re, quam ipse protulerit, aut ipse ambigat aut ab aliis ambigi posse ac debere censeat.

Ceterum de Pindari interpretatione omnino ita statuo: cum ille, ut dixi, recte legi non possit, nisi cum sensu aliquo ad lyricum spiritum attemperato, spiritum illum interpretatione grammatica haud dubie frangi; antequam tamen cum sensu isto legi ille possit, grammatice poetam intelligendum esse; alioqui notiones obscuras, phantasmata vaga effrenique impetu ruentia, ægri somnia, ei affingi; expeditis autem iis, quæ singularum sententiarum intelligentiam impedire poterant, instituendam esse alteram lectionem, cum fructu et voluptate sæpius repetendam; ita tandem poetæ sensu nos satis imbutos videri posse.

In varias partes trahebatur animus, quotiescunque lectio et critica ad rem metricam me vocabat. Bene perspexeram, in Pindaro vel maxime eam esse necessariam, refugiebat tamen animus, quoties ad eam accedere constitueram; videbam enim, rem esse quæ multum otii et studii sibi postularet; at alterum mihi deerat, alterum, utpote in subtilitatis genere positum, quod cum rebus ipsis et sententiis parum habet cognationis, ab ingenio meo vix extorquere poteram. Incerta videbam præterea pleraque: ab antiquioribus nihil ad nos de hac doctrina manasse, ne ab Alexandrinis quidem; qui tamen, quantum assequor, ipsi nec studium rei metricæ antiquæ nec notitiam habuere; ea autem, quæ a serioribus grammaticis profecta sunt, nova esse commenta, nominibus ac vocibus pedum, versuum et metrorum obscurata; antiquiorum rem metricam conjunctam fuisse cum musica et saltatione, chororumque variis generibus; enimvero hæc omnia ignorari; porro choris ea tradita fuisse sine metrorum, per litteras, signave aut nomina, præscripto; sed solo exemplo præeuntis poetæ et choragi; atqui ea, quæ solo oculorum auriumque sensu cognosci recte possunt,

quomodo conjectando recte assequamur? Insidebat animo, Pindari metra, eorumque componendorum rationem debuisse esse simplicissimam, ut reliquorum veterum lyricorum; subtiliores enim et exquisitiores numerorum et modorum rationes non nisi per musicos cantus studiosius elaboratos, maxime in scena, accessisse novimus; subrisurumque adeo esse Pindarum, si reviviseeret, nominibus his mirificis metrorum auditis. Igitur ad priscæ ætatis simplicitatem revocanda esse omnia statuebam. Suavitatem numerorum in multis sentiebam, si ad numeros et ictus versus recitabam; at enim eundem versum sæpe videbam non uno modo in diversas formas recte dispesci; quamnam præferendam dicerem, non habebam. Supererant alia, in quibus ratio et sensus aurium judiciumque me destituebat. Ad aurium enim judicium pleraque redire, facile erat ad assequendum; at non tam facile assequendum, quale illud Pindari fuisset, aut, si meum sequerer, qua auctoritate hoc stabilirem. Quomodo enim in sermone, cujus usus et vera pronuntiatio ante mille annos exolevit, de tono et accentu, de euphonia et eurhythmia sine hæsitatione statuerem? multo magis, cum in ipsa Græcia, ab antiquissimis inde temporibus, non eadem ubique, nec per omnes ætates, nec per omnem Græciam pronuntiatio obtinuerit? quid de Æolum, Dorum pronuntiatione? quid de dialecto Pindaro propria? qua fide aliis persuaderem, quid Pindari auribus probatum fuerit, quid minus? In ipso patrio sermone videbam quam ambiguum et fallax sit aurium judicium; multo magis in linguis aliorum populorum, e quibus nisi advenas loquentes audieris, de tono et accentu judicare nunquam licet; quid tandem in linguis, quarum usus dudum interiit, audebimus? Græca pronuntiat quisque

ad sermonis sui patrii morem, tonum ac rhythmum; ex eo quisque suavitatem numerorum constituit. At quam diversa hæc judicia esse videmus inter eos ipsos, qui eundem sermonem patrium habent! Mihi hiatus auditu sunt intolerabiles; alios iis delectari video. Mihi versus, qualis hic in Pindaro est, Pyth. i. 135. *σύν τοί τίν κεν*---omni barbarie horridior est; alios ad eum offendere non video. Auditum itaque meum, sensum et judicium, aliis obtrudere refugiebam: inprimis cum, in quas turbas me committerem, facile præviderem. Hæc recte an falso statuerim, nunc non quæro; ingenue tantum profiteor, quæ me tenuerint, ne ulterius progrederer. Intelligebam tamen altera ex parte, necesse esse aliquid, quod ponatur, hypothesin nostri homines dicunt, probabilem aliquam rationem quæ interea teneatur, donec certiora, si modo reperiri possunt, reperta fuerint; probabiliorem in multis ea, quam recentiores metrici sequuti erant; comparandis subtilius carminibus eorumque partibus, h. e. strophis et epodis.

Inter hæc venerat in manus egregius D. Jo. Aloysii Mingarelli libellus; *Conjecturæ de Pindari metris.* Cum in his viderem fundum, cui, saltem ex parte, insistere liceret, applicui me ad senem venerabilem, et per litteras cum eo egi de argumento hoc; erat viri optimi tanta humanitas, ut non modo edoceret me quæ vellem, verum ut etiam a Nic. Schow, qui tum Bononiæ degebat, compellatus et edoctus, gratum se mihi ita facturum esse, offerret, quicquid ipse operæ olim in metra Pindarica parasset. Opibus his an. xc. mihi ditato nihil deerat, quam otium liberale et animus aliis curis expeditus: qui tamen, ex loci mei et muneris rationibus, per omne inde tempus mihi defuit. Cum viri docti, qui jam

grandævus, Bononiæ, Abbas generalis, ad meliores abiit nec patriam suam novis rebus turbatam vidit, cum ejus, inquam, ductus litterarum sint minuti lectuque difficiles, meorum autem oculorum ea sit debilitas, ut non nisi magno cum dolore intentiori visui indulgeam: non licuit eo tempore plura tentare, quam ut schedulas sparsas ac solutas colligerem ac digererem, et potiora, quæ se offerebant, excerperem. Nunc opes illas in bibliotheca nostra academica reposui, et aliorum usibus reliqui.

Nam, cum ita, ut dixi, ambigerem, et, ut fieri solet in iis, quibus non satis confidimus, dum animus refugit, rem ex die in diem procrastinarem, et metra excutienda in ultimum operæ locum differrem: opportune evenit, ut viri doctissimi, Godofredi Hermanni, liber *de metris Græcorum* prodiret: in quo videbam eum ita disputare, ut omnes ante se, etiam Mingarellum, superaret; neque esse alium, a quo expositio metrorum Pindaricorum tam feliciter tractari possit. Videbar nunc mihi actum agere velle, si post ea, quæ ab ipso proposita erant, aliquid conarer; fuitque Pindaro fortuna tam propitia, ut, cum eum litteris adiissem, vellet in partes operæ in Pindaro collocatæ venire, et rem longe difficillimam in se recipere, precibus ille meis locum relinqueret; postulavi quoque hoc ab eo, ut, cum ex ipsis metris recte constitutis nova critices materia suppetitura esset, quicquid e doctrinæ copiis aut ingenii acumine afferendum haberet, Pindaro impertiret; a me enim non meam, sed Pindari caussam et commodum in omni hoc negotio spectari. Quæ quam præclare ab ipso peracta sint, docet Commentatio de metris Pindari vol. iii. inserta; ita ut, si nulla alia in re de Pindaro bene meruerim, mihi hæc saltem gratia maneat inte-

gra, quod virum doctissimum ad bene de Pindaro merendum excitavi.

Quæ cum ita essent constituta, continui me in præscripto, et omnibus, quæ de re metrica aut critica eram ad poetæ calcem adjecturus, abjectis, ne turbarem aliquid aut aliqua in re molestus essem, perrexi ad Scholia emendanda. Latinam enim versionem satis habui corrigere in iis, quæ manifeste a vera ratione abhorrerent. Scholiis exscribendis tradidi exemplar editionis Beckii: sustuli vitia cum librariorum tum operarum, quantum fieri potuit; adhibito Cod. Gottingensi, saltem in locis suspectis, et ex eo, seu criticis de caussis, correxi plurima: in hoc tamen rerum genere rem inutilem esse credidi de quavis, vel levissima, correctione monere, aut varietatem lectionis adscribere, ubi discrepantia ad ipsum poetam non faciebat, nec alium fructum afferre poterat. Alio enim loco habendus est auctor classicus, alio grammaticus: etsi in suo ordine inter præstantissimos habendus. Possunt tamen in eo codice adhuc latere, quæ me fugerunt; et dignus ille videri debet, quem aliquis ætate junior integrum comparet: sunt enim Scholia ampliora interdum, nec omni bona fruge vacua. Codicis descriptio infra dabitur.

Fragmenta Pindari mihi magis cordi sunt, quam forte aliis videbitur necessarium esse. Ego vero ita censeo, magno nos beneficio obstringere eos, qui scriptorum antiquiorum, quorum pleraque interierunt, omnes reliquias, quæ quidem reperiri possint, conquirunt; multarum enim rerum origines, antiquissimam aliarum auctoritatem, multa exquisitioris litteraturæ, in iis occurrere novi; illustrari alia, et ex iis digestis et illustratis multa scriptorum loca lucem fœnerari. Lyricorum autem fragmenta ex strage

poetarum hujus generis servata majoris etiam momenti sunt, quod et sermonis lyricorum, et metrices, et argumenti ab iis tractati vestigia subministrant. Collecta Pindari Fragmenta sunt incredibili cum labore a viro doctissimo, SCHNEIDERO, ante XXIII. annos; facile ab eo impetravi, ut liceret ea retractare et huic editioni inserere, novo cum instituto, ut ea collocarem alio ordine et digererem secundum scriptores, qui illa servarunt; cum, si hoc novarem, adjecto præterea indice singulorum locorum, ita effecturum me esse viderem, ut in promtu sit, si qua alia fragmenta se obtulerint, suis ea locis inserere, simulque reperire ea, quæ jam in recensu facto habentur. Quæ auxilia et subsidia cum antea deessent: potuerunt in SCHNEIDERI recensu desiderari, quæ in eo latebant, et potuit esse, qui pronuntiaret, fragmentorum partem magnam SCHNEIDERUM fugisse; vellem unum et alterum exemplum appositum fuisset! Carmina Pindari, e quibus fragmenta supersunt, memorata sunt ad calcem in *Ordine Fragmentorum.* Quorum præterea carminum nomina a Suida aut aliis notata sunt, fide non ubique satis certa, ea videri possunt in Biblioth. Gr. Fabricio-Harlesiana tom. ii. p. 78. sq. hic ea commemorare opus non erat.

Ita nec necesse erat, ut de vita Pindari sollennia præmitterem, de qua cum eadem Bibliotheca adiri potest, tum SCHNEIDERI libellus extat. De indole et charactere carminis lyrici Pindarici egerunt multi; inter nos quidem post SCHNEIDERUM præcipue JACOBS in *addit. ad Sulzeri Theoriam art. elegant.* Nec vim lyricam commode satis hominibus nostris nisi vernaculo sermone exponi posse arbitrabar. Iis, qui antiqua curant, sufficiunt nota Horatii et Quinctiliani judicia cum *grammaticorum notitiis.*

Reliquum erat, colligere ea quoque loca, quæ passim in scriptoribus e Pindari Epiniciis laudantur; et habeo paratum hujus generis numerum haud exiguum. Cum tamen pleraque sint versus sententiosi, ita repetiti, ut usum seu criticum seu exegeticum vix habeant magnum, alia sint verborum singulorum notationes, in Etymologo, Hesychio, et aliis grammaticis, ad doctrinæ copias ostentandas haud inutiles, verum a consilio meæ operæ, uti illud circumscripsi, alienæ: singularem his operam impertire nolui; uti nec ex animadversionum et observationum criticarum libris et virorum doctorum commentariis conquirere, quibus quisque modis Pindarica tentaverit; vagatus essem extra oleas, enotassem multa nullo cum fructu, partim perperam conjectata, partim ea, in quæ facile quisque in his litteris versatus et ipse incidat; forte etiam, si judicium adjungere volebam, certaminibus me objecissem, a quibus paullo prudentior quisque abhorret.

Cum Indices, qui in ed. Oxon. prostant, sint lacunosi, parumque diligenter confecti, sunt alii jam parati opera et studio docti juvenis, ***Raphaelis Fiorillo;*** excreverunt tamen illi ad eam molem, ut Voluminis hujus tertii partem magnam constituant; neque ea quisquam Pindari studiosus æquo animo carere poterit. Sunt enim Indices tres: I. verborum, etiam in Fragmentis obviorum, qui pro fundo omnis orationis poeseos lyricæ haberi poterit, labore molestissimo elaboratus; II. Scholiorum; inserta utrique notabilia e notis, etiam in Fragmentis et in libro de Metris; III. Auctorum veterum in Scholiis laudatorum, cum notatione ipsorum locorum et verborum illustratorum.

Descripsi ingenue formam operæ meæ, reddidique rationem eorum quoque, quæ meditatus eram et ani-

mo designaveram, quæ tamen aliis ut perficerent relinquenda esse videbam; curatum a me est, ut ad ulteriora pergentibus via sit expeditior, Scholiorum quoque usu nunc a multis impedimentis liberato; quandoquidem existimo, hominum ordinis mei laudem aliquam esse hanc quoque, si, quo ipsi pervenire nequeant, eo ut alii pervenire possint, effecerint.

Scripsi sub anni XCVIII. exordia, utinam bonis litteris bene auspicata!

Restat nunc, ut e priore editione repetam ea, quæ *de Pindaricæ lectionis fontibus et rivulis* apposita erant; perscripta an. LXXIII. adjectis e seriori tempore *potioribus virorum doctorum studiis in Pindaro* collocatis.

* * *

Fundus Pindaricæ lectionis vulgatæ habenda est *editio Romana*, Zachariæ Calliergi Cretensis opera emendata, qui *post Aldum* alios eosque emendatiores codices contulit, metrici quoque et scholiorum rationem habuit. *Calliergum* neglecto fere Aldo sequutæ sunt edd. sequentes: *Cratandrina*, *Brubachiana*, *Morelliana*, *Stephanianæ;* etsi in una alteraque editione, virorum doctorum opera, nonnulla passim emendata, saltem immutata sint. Fuere autem ad manus editiones Pindari fere omnes; saltem eæ, quæ criticum usum præstarent; eaque opportunitas, quæ bibliothecæ nostræ academicæ debetur, non parvi ad animum meum erat momenti, ut laborem hunc susciperem.

Stephanianarum autem *editionum* discrepantem lectionem deprehenderam multis in locis, donec illud animadvertere licuit: *alteram* an. 1566. novum, sed

haud paullo audaciorem, nactum esse correctorem, et ad hanc alteram, relicta priore, quæ tamen multum præstat, exaratas esse editiones Stephanianas sequentes omnes, etiam Paulli Stephani Genevensem 1599. 4. At *Stephanianam priorem* repetitam intellexi in *Plantino-Raphelengiana* et *Commeliniana*. Stephanum autem suspicor exemplar quidem Morellianum tradidisse operis, passim tamen illud inter interpretationem Latinam, quam conficiebat, modo ex Cratandrina et Aldina, modo, multoque magis, ex ingenio et ratione critica emendatum.

Schmidium miratus sum Stephano seposito exemplar Cratandrinum repetiisse; hoc enim cum suis curis adornatum et suis emendationibus interpolatum operis tradidisse, multorum locorum comparatione deprehendi. Primus is fuit, qui post Aldum et Calliergum codices scriptos inspiceret, tres Palatinos et fragmentum Augustanum, de quibus paullo post, de ceteris autem scriptis editisque totoque apparatu Pindarico inferius nonnulla tradentur. Hoc loco monere satis est, virum doctissimum suam poetae recensionem fere totam ad rationes metricas, quamvis lubricas et sæpe parum tutas, interdum etiam manifeste commentitias, exegisse; constituisse tamen plurima egregie, acumenque aliquod etiam tum praestare, cum judicium mentis sincerum et subtile desideres.

Sequuti eum sunt *Oxonienses*, sed parum constanter; nam modo ei adhæserunt, cum deserendus esset; modo deseruerunt, ubi acute ille et præclare veram lectionem restituerat. Subjecerunt illi poetæ verbis, præter subjectas e Schmidio varias lectiones, alias e Bodleianis quinque codicibus enotatas, quibus tamen dubito an ulla in toto poeta lectio emendata sit aut emendari possit.

Pindarum mirari licet pro vetustate sua tam parum mendosum ad nos pervenisse. Scilicet vitia, quibus fœdati codices sunt, ad dialectum fere, alia ad metrum spectant; eorum autem mendorum, quibus sententia corrumpatur, multo minor quam in Virgilio et Horatio, ut hos potissimum memorem, est copia. Acque hoc illud est, quod sæpe miratus sum, Homerum et Pindarum, adde Herodotum, antiquissimos scriptores, multo magis incolumes sincerosque esse servatos, quam multos scriptores qui post C. N. vixerunt; utenturque, si lubebit, eo argumento, qui de hebraicorum auctoritate defendenda satagunt. Potuit quidem, nec inficior, ipse orationis ad certos numeros et metra adstrictæ periodisque sententiarum finitis inclusæ habitus, etiam carminis obscuritas, contundere impetum librariorum, ne solita licentia grassarentur. Verum metrorum dimensiones et versuum distinctiones ejusmodi, quales nunc in editis habemus, non fuere in priscis voluminibus, continua fere verborum ambage et circumductu scriptis; unde tam diversæ versuum dimensiones natæ sunt. Obscuritas autem sententiarum tanto molestior esse debuit librariis, cum nec intentatam eam reliquerint, dorica fere forma ad vulgarem, quantum per ipsos fieret, deflexa.

Notabile est in Pindari fortuna etiam illud, quod et paucissimi et admodum recentes hujus poetae codices extant. Vix ad XL. exemplaria, quæ usquam serventur, memorari video; quæ integram περίοδον contineant, paucissima sunt, pleraque Olympia exhibent, alia aliam particulam: at ex iis multa sunt multo recentiora, quam ut ulla eorum auctoritas esse possit. Pleraque enim omnia ex sæculis XVI. et XV. sunt: quæ sæculum XIV. excedant, nulla adhuc

vidi commemorata. Probabile itaque fit, casu servatum aliquem codicem hæc tempora attigisse satis integrum, et protractum in lucem a pluribus descriptum esse. Corrupta autem multo magis Olympia sunt, cum Isthmiorum fine, quam Pythia et Nemea. Sed et in aliis scriptoribus hoc animadvertere licet, copia magna codicum integriorem et meliorem lectionem non facile præstari; contra è librariorum stupore vel oscitantia molestam variantis lectionis farraginem nasci, parum aut nihil profuturam, sed multo magis obfuturam etiam criticis studiis.

Quot et quos codices Aldus et secundum eum Calliergus expresserint, non constat. Nec iisdem eos libris per totum opus usos esse liquido cognovimus. In Olympiis Aldus codicem recentem habuisse videtur, qui ad dialectum vulgarem plurima inflexisset et mutasset. Longe meliorem librum expressit in Pythiis et in Nemeis: alium, eumque satis corruptum, in Isthmiis. Calliergus vero in Olympiis statim emendatiores libros adhibuit, plura quoque ex Scholiis, quæ primus apposuit, mutuatus est.

Omnes, quotquot Calliergum exceperunt, editores codicibus scriptis æquo animo caruerunt. Diligentior fuit opera Schmidii, popularis nostri, viri, ut erant ea ætate homines, accurate eruditi, qui tres Palatinos ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi nactus erat, quos Pal. A. B. C. insignire solet. Primus membranaceus fuit, quantivis ille pretii, quantum quidem ex lectione enotata intelligere licet; alter et tertius chartacei, et exigui usus et auctoritatis; tertius cum Aldino exemplari adeo conspirat, ut interdum dubitaverim, an inde transcriptus esset. Priores duo Olympia, tertius Olympia et Pythia continebat. Fragmenti Bibliothecæ Augustanæ a Dav. Hoeschelio collati lectio ad parvam Pythicorum parti-

culam spectabat. In Nemeis et Isthmiis scriptum librum omnino nullum habuit Schmidius; sed et in Olympiis et Pythiis pauca vidi, quæ e codd. melius constituta essent a Schmidio aut constitui possent. Tandem novos codices adhibere licuit editoribus Oxoniensibus. Apponemus ea, quæ de illis passim ipsi observavimus.

Sunt igitur ii numero quinque, signis suis notati, quas et ipsi servavimus: Ms. Bodleianus, *C.* 71. *Ms.* Guil. Laudi, quem simpliciter Bodl. C. laudare solemus, tum notati α. etiam Laudi (qui et ipse Bodl.) β. γ. (est Baroccianus 67). Olympia omnes complectuntur, at Pythia nullus præter C. et γ. et ille quidem in Pyth. quarta videtur deficere, hic autem γ. usque ad Nem. iii. procedere. Tertius hic satis bonus codex est, et in Pythiis fere cum Aldo consentit; sed reliqui vix digni erant, in quorum varietate enotanda viri docti tantam religionem præstarent, cum ea librariorum fere stupori aut studio sinistro dialectum ad vulgarem sermonem revocandi debeatur.

Cum semel hæc animadversa a me essent, utebar iis ad melius ordinandam et disponendam lectionis varietatem: contentus hoc uno, quod a principio propositum erat, ut transferrem, quæ Oxoniensis editionis essent copiæ criticæ. Aldum inprimis diligentius comparabam, cum eum a nemine viderem curiose satis in partes vocatum. Cum tamen variæ lectionis majorem partem ad inanes quisquilias et ineptias librariorum indoctorum aut grammaticorum, dialectum poetæ ad vulgarem sermonem deflectentium, redire intellexissem, unde fructus aliquis nec ad Pindarum nec ad me perveniret: tædio, quod ex enotatione capiebam, ne enecarer, quandoquidem ea, quæ jam exhausta erant, gustum dare poterant, quantum satis esset, varietatis lectionis, quam codices, inprimis

Bodleiani, suppeditant: sensim sensimque, et multo magis ab Olymp. inde x. 43. omittere cœpi lectiones nimis leves et meras aberrationes dialective immutationes; nisi alia esset ratio critica, quæ suaderet ut apponerem. Nam in Nemeis et in Isthmiis, ad quæ nullus nec Schmidii nec Oxoniensium codex processit, atque etiam in Pythiis, quæ duo tantum codd. alter Bodleianus γ. alter Palatinus C. complectuntur, Aldinæ et Romanæ comparandæ multo diligentiorem addixi operam. Subinde etiam laboris per se tam parum jucundi tædium eo levavi, ut, lectio si qua paullo memorabilior occurreret, ad eam illustrandam subsisterem, et breve judicium, etiam de emendationibus Schmidianis et Pauwianis, subjicerem; multo vero magis tum, cum distinctiones sententiarum mutaveram, hoc mihi sumsi, ut ad enuntationum poeticarum nexum pauca, et breviter, adjicerem. Atque hac quidem parte operæ meæ me puto gratiam aliquam apud lectores Pindari iniisse, quod innumeris in locis pravas distinctiones, quibus sententiæ poetæ misere erant distortæ fractæque, plerumque tacite, sustuli. In tam concisis et, propositione una et altera media omissa, abruptis hiantibusque enuntiationibus, quarum nexum non assequaris, nisi poetæ magnos audacesque animi motus animo et ipse revolvere, divini afflatus tanquam auram alludentem concipere, lyricoque impetu calere possis, interpungendi ratio sæpe est longe difficillima. Supersunt et mihi adhuc non pauca, in quibus ad poetæ sublimes sensus assurgere nequeo, ut statim Olymp. ii. 96. sqq. Schmidium, etiam in interpungendi ratione, sequuntur Oxonienses, nisi quod multo etiam plura hac quidem parte ab iis depravata sunt; Schmidius autem male Stephanum deseruit, qui multa melius distinxerat, pravo vero rhetorices studio, quo morbo illa ætas labo-

rabat, ad dispositiones carminum delapsus, sibi ipsi nervos incidit compedesque ingenio injecit, quo minus liberiora poetæ vestigia sequi, *multa* vero *levantem se aura*, ne ex longinquo quidem, prospicere posset.

Studium omnino meum acui meamque operam increscere vidi, quo magis virorum doctorum studia deficerent; quod in Pythiis statim, multoque magis in reliquis animadvertere licet: cum in Olympiis omnium opera calere soleat. Sunt tamen in Nemeis et Pythiis, etiam in Isthmiis carmina, quæ Olympiis meo quidem sensu structuræ felicitate et sententiarum gravitate præstant. Reliqua mea opera in eo versata est, ut carminum verba, quantum quidem litterarum formis fieri posset, exhiberem emendatissima: qua quidem in re studium suum commodarunt juvenes duo eximii, græcisque litteris præclare imbuti, Seminarii philologici Sodalitio in familiaritatem meam recepti, alter *Frid. Pauer*, ad lares Posonienses nunc reversus, alter *Jo Benj. Koppe*, Dantiscanus, ante paucos dies inter Repetentes theologici ordinis adscriptus*: cujus industriæ et acumini inprimis debetur, si, quod spero, nullo graviore mendo fœdatus est poeta. Traditum erat operis exemplar Glasguense, Oxoniensis apographum, sed correctio adhibita ex ipso Oxoniensi; præter vitiosam interpunctionem sphalmata sublata sunt non pauca eaque satis gravia.

Grammatici, inprimis Alexandrini, fuere olim plures, qui Pindarum illustrarunt. Alii aliis locis pas-

* Jucundissima animo insidet duorum horum familiarium memoria, alterius tamen non sine gravi luctu. Nam prior quidem, *Frid. Pauer*, nunc Cancellariæ Regis Princ. Elect. nostri rei militaris a secretis, Hannoveræ floret, alter autem *Jo. Benj. Koppe*, ingenii vi et acumine pollens, et ad exsequenda, quæcunque præclara et utilia visa erant, insigni ardore inflammatus, medio cursu abreptus est, accensendus iis, qui seu temporum seu rerum seu hominum vitio *ploravere suis non respondere favorem speratum meritis*. Certe quamdiu melior sacrorum librorum, inprimis N. F. interpretatio, in laude habebitur, viri præstantissimi memoria erit integra et cara posteris.

sim laudantur; sed occurrunt adhuc Ammonii, Aristarchi, Aristodemi, qui ejus discipulus fuit, Artemonis, Asclepiadæ, Didymi Dionysii Phaselitæ, Chrysippi, qui in Nemea et Isthmia commentatus videtur, nomina in Scholiis, quæ habemus *. Sunt autem ea nihil aliud quam apospasmata ex veteribus grammaticis, adspersa passim codicum marginibus, et per insequentes ætates novis aliorum observatis et commentis aucta, atque hinc iterum, modo cum delectu, modo prout fors librariive festinatio vel oscitantia ferebat, in nova exemplaria varie transcripta. Ex iis exemplaribus, quæ in Calliergi manus pervenerant vulgata sunt Scholia quæ habemus, *vetera* dicta, quibus multa præclara fragmenta veterum grammaticorum nobis servata sunt, quæ si periissent, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Nihil his Scholiis aliunde accessit, etsi repetita fuerunt in edd. Brubach. Genevens. et Oxoniensi; nam, quæ in hac variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt brevia scholia et glossæ interlineares e Bodl. codd., exigui aut nullius sunt momenti. Dubitari etiam potest, si aliorum codicum Scholia comparentur, an ex iis multa erutura sit virorum doctorum industria, quæ vulgatis attexi et inseri mereantur. Subjecta sunt, statim in ed. Romana, ad calcem carminum Olympiorum *Scholia recentiorum*, quæ vocant, Demetrio Triclinio, ut in fronte eorum notatum est, vulgo tributa. Id quod tamen et ibi parum liquida fide fit, et, nisi laciniæ alienæ passim insertæ sunt, Scholio ad Olymp. xiii. 69. p. 156. ed. Oxon. col. 1. f. refellitur, ubi auctor se de Jasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait. Factum autem hoc in vulgatis sub Tzetzæ no-

* Pleniorem nunc horum recensum habemus in Biblioth. gr. Fabricio-Harles. tom. ii. p. 65. sq.

mine ad Lycophronem commentariis ad v. 174. 175. ut adeo, nisi hinc ea transcripta sunt, utrisque Scholiis idem auctor fuisse videatur. Multa in iis sunt grammaticorum seriorum commenta et minutæ quæstiunculæ; ad verborum tamen singulorum et sententiarum grammaticam declarationem haud pauca occurrunt, quæ Pindari studiosos juvare possunt. Eustathii etiam olim Commentarii in Pindarum fuerunt: quorum præfationem satis longam et eruditam manuscriptam in bibliotheca Basileensi se vidisse ait la Croze in ep. ad Jo. Chph. Wolfium Thesaur. Epistol. t. iii. p. 256. Quæ tandem præfiguntur singulis carminibus Scholia περὶ τῶν κώλων, in Olympiis et prima Pythia antiqua sunt, reliqua a Triclinio confecta, qui et priora emendasse fertur. cf. Schol. p. 169. (p. 15. ed. Oxon.). In metris definiendis an ulla antiquiorum grammaticorum fuerit opera, pronuntiari nequit; si fuit ulla, librariorum incuria ea est intercepta. Grammatici seriores de metris multum laborarunt, fama ne aliqua an ratione ulla ducti, incertum est; certe eos multa commenta attulisse, metrum ex una alterave stropha constituisse, reliquasque typo metri semel confecto accommodare voluisse passim manifestum fit. Quæ res toties transversos egit, cum alios, tum Erasmum Schmidium, qui gravem objurgatorem nactus est Pauwium, virum haud dubie græce doctum; sed, ut fastum intolerabilem et agrestem durumque animum viri superciliosi et stomachosi taceam, commentis grammaticis non minus nimium tribuentem, alia pro arbitrio agentem, nova somnia veteribus substituentem. In iis tamen accuratius disquirendis opera nostra occupari nec poterat nec debebat, uti nec in dialecto restituenda: in qua dubito an ad regulas ac præcepta satis tuto nunc res ubique revocari possit.

Interpretatio in Pindaro nequaquam critica opera inferior est habenda, quin potius criticam subtilitatem, quæ verborum et apicum vestigia rimatur, multis modis antecellit, multoque plura requirit, quæ cum accurata non modo græcarum litterarum scientia, verum etiam cum ingenii aliqua vi, phantasmatum audacia, lyricoque afflatu et numerorum modorumque sensu conjuncta sunt. Quæ quidem in uno homine esse facile omnia vix arbitror. Quo magis divisis quasi operum vicibus conferenda sunt a singulis, quæ pro virili quisque præstare potest. Itaque constitui olim aliquando alio volumine, si non commentarium perpetuum, locorum tamen præcipuorum illustrationem, difficiliorumque enodationem subjicere, et si qua alia, etiam critici generis, sive in enarrationibus publicis sive in virorum doctorum scriptis occurrerint, addere. Haud enim ignorabam in recentiorum criticorum scriptis occurrere nonnulla, in veteribus vero grammaticis alia, quibus lectio et sententia Pindarica illustrari aut confirmari possit; in his vero conquirendis nunc desidere nolebam. Recepit vero eam operam in se unus ex familiaribus et sodalibus Seminarii philologici, *Jo. Gottl. Schneider* *, qui græcæ exquisitioris alicujus doctrinæ specimina jam publice proposuit, idemque, ex quo tempore nobiscum vixit, ingenium suum ad eam humanitatem finxit et expolivit, quam hæ litteræ, quas profitemur, vel nomine suo a nobis exigunt. Idem doctissimus juvenis fragmentorum Pindari collegit apparatum longe copiosiorem eo, quem primus post Mich. Neandrum ad calcem Aristologiæ Pindaricæ Stephanus, et secundum eum Schmidius cum Oxoniensibus vulgarunt. Indicis Pindari ad certam rationem conficiendi partem

* Nunc Professor Academiæ Francofurt. ad Viadrum doctrina scriptisque celeb. nominis.

jam absolvit memoratus supra a me ***Koppius***, ornatissimus juvenis, qui idem versionem latinam passim emendavit, quam ex Oxoniensi editione Græcis ut subjiceremus ex librarii utilitate fieri visum est *. Scr. an. LXXIII.

* * *

Pindaricæ lectionis fontes et rivulos paullo ante exposui. Quod vero pollicitus sum, me appendicis seu corollarii loco totum apparatum Pindaricum, quo instructus narrationem illam instituere potui, subjecturum esse: id nunc ut exsolvam necesse est. Feci hoc idem in Tibullo et Virgilio: neque enim aliter et criticorum desideriis et vero etiam tot aliis rei litterariæ utilitatibus, quas præ unius rei criticæ studio aut negligere aut contemnere velle turpe est, consuli posse arbitror. Lectionis enim, seu textus vulgati, quem vocant, alicujus auctoris, origines et caussas nemo facile rite investiget, qui non editionum ante omnia diligentem recensum, operæque in eo scriptore, transcribendo, vulgando, emendando vel corrumpendo, inprimis a renatis inde litteris, collocatæ notitiam accurate elaboratam in manibus habeat.

Apponam itaque, judicio meo, quoties opus esse videbitur, interposito, editionum recensum aliorumque libellorum notitias, qui ad Pindarum studiumque in eo illustrando collocandum aliquo modo spectare possunt. Ita et eorum desideriis satisfaciam, qui ad intelligendum et illustrandum Pindarum copias paratas habere volent; et iis, qui honestam voluptatem libris conquirendis aut notitiis eorum comparandis sequuntur, potestatem faciam, ut et ipsi, quid in copiis suis habeant, cognoscere, et quod a me præteritum ignoratumve sit, explere possint †.

* Quæ sequuntur, perscripta sunt et adjecta *Interpretationi Latinæ* an. LXXIV. emissæ.

† Poteram forte opera hac nunc supersedere, remittendo lectorem ad Biblio-

Πινδάρου Ὀλύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ἴσθμια. — *subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria.* (omnia græce). Venetiis in ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri, mense Januario 1513. 8. fol. 373.

Præfixa est Aldi Manutii ad And. Naugerium epistola a Maittairio quoque redhibita Annal. t. ii. p. 148. in qua significat, primum hunc esse e scriptoribus græcis, quos excusos emittere constituerit;— Naugerio se inscribere Pindarum etiam propterea, *quia,* inquit, *sic delectaris hoc poeta, ut sæpe eum tua manu accurate descripseris; puto, ut tibi magis fieret familiaris, tum ut edisceretur a te facilius et teneretur memoria tenacius.* Fieri ergo potest, ut inter recentiores codices sint nonnulli Naugeriano calamo exarati. Nec multum absum, quin ad hos, saltem tanquam fontes, referam Palatinum C. Bodleianum C. et Augustanum. Paullo post subjungit Aldus: *Commentaria autem in Pindarum et ceteros, quos ei adjunxi comites, nec non in Hesiodum, Sophoclem, Euripidem, Æschylum, Theocritum, Oppianum, brevi daturi sumus uno volumine.*

Quod volumen cum aliis Aldi meditatis intercidisse dolemus. In Olympiis eum recentiorem codicem, in Pythiis et Nemeis longe præstantiorem, nec minus veterem, sed corruptum, in Isthmiis expressisse videri, jam in præfatione monui.

Πινδάρου — (græce) *Impressi per Zachariam Calergi* (ita pro Calliergi, Καλλιέργου a Καλλιέργης) *Cretensem* — in ædib. Augustini Cisii (τοῦ Κισίου), ejusdem sumtibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariæ Calliergi Cretensis, ut ex fine intelligitur. M. Augusti d. xiii. Leone x. regnante (a. iii.) Romæ, 1515. 4.

Præstantissima editio, in qua Scholia primum accesserunt, quorum partim comparatione, partim codicibus adhibitis lectionem Pindaricam præclare emendavit vir doctus. Codices quidem ut diserte enumerati sint, frustra aliquis expectet; sed in Olympiis, Nemeis et Isthmiis meliores Aldinis, in Pythiis deteriores fuisse, usu deprehendimus.

Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Expressit eam Cratander, Brubach. Morell. Stephan. sed emendatrice manu adhibita.

Præfatio in Pindarum extat in Stephani Nigri e gr. translat.

thecam græcam Fabricianam a V. Cl. Harles locupletatam t. ii. p. 68. sqq. Visa tamen res est cum consilio nostro ita conjuncta, ut omitti vix posset; et subjicienda ac corrigenda erant nonnulla, quæ locum suum desiderabant.

pag. 79. Mediolani. Jo. de Castelliono. 1521. 4. sed interpretationem illa Pindari, non editionem, indicit in Gymnasio Mediolanensi. Præfixi sunt octo versus Lampridii ad Cornelium Benignum, quibus ejus munificentia (σοῖς, Κορνήλιε, δώροις) effectum docet, ut hoc opere græco preli ope expresso urbs princeps Roma opprobrio liberata sit, cui obnoxia erat *græcorum librorum typis excudendorum* incuria. Lampridius est Benedictus Lampridius, Cremonensis, Lascaris discipulus, quem Jovius commemoravit.

Florentiæ expressum Pindarum Fabricius ex fide Conr. Gesneri (in Biblioth. univers. pag. 563.) memorat; sed perperam, id quod mihi nunc satis constare videtur.

Pindarus gr. sine scholiis. Basileæ, per And. Cratandrum. 1526. 8. Emendatissima editio, ad exemplar Romanum Jac. Ceporini opera emendatum, comparata quoque Aldina editione. Præfatus est Huldricus Zwinglius satis æquus pro theologo in Pindaricam Musam et pietatem; idem in epilogo adjuncto parentat Ceporini memoriæ, qui opere vix profligato mense Decemb. 1525. studii intemperantia obierat. Nondum annus exierat, ex quo Gymnasio Tigurino litterarum græcarum Professor renuntiatus fuerat. cf. inf. ad 1556. 8.

Pindari Olymp. hymnus primus et secundus latinitate donati, Menrado Molthero *Interprete simul et paraphraste, apud Henricum Gran.* Hagenoæ, 1527. 8. Maitt. t. ii. pag. 690.

—— *e versione Jo. Loniceri latina* (prosaica). Basileæ, 1528. 8. *et ex altera recensione, cum enarrationibus e græcis scholiis et optimis quibusque utriusque linguæ auctoribus decerptis.* Basil. 1535. 4. (et forte jam 1532. quo anno præfixa epistola, in seqq. edd. repetita, scripta est.) *iterum excusæ* Tiguri 1543. et 1560. 8. maj.

Est hæc prima versio latina Pindari: cui deinceps meliores successere. Lonicerum de singulis verbis potius, quam de sententiis fuisse sollicitum, iis quidem locis, quæ inspeximus, facile intelligi poterat.

Italice versa Pisæ 1531. *f. Pindari carmina* narrari video: sed corrupto numero. v. ad 1631.

—— *Olympia et Pythia græce.* Parisiis apud Wechel. 1535. 8. Memorata vidi in Catalogo biblioth. Askew.

—— *gr. cum Schol.* Francofurti, opera et impensa Petri Brubachii. 1542. 4.

E Romana expressam esse liquido mihi constat; in margine variantes nonnullæ lectiones adscriptæ, sed ex ed. Ald. Emenda-

trix tamen viri docti manus in ea locasse videtur operam; ita v. c. Nem. v. 2. ἑλλινύσοντ᾽ ἐργάζε — partim emendavit, partim depravavit ἑλλινύζοντα μ᾽ ἐργά —.

In Catal. impressor. bibliothecæ Bernensis tom. i. p. 338. etiam *Basil.* 1545. laudari video, quæ nusquam alibi memoratur. Subjicitur tamen ea laudatis jam edd. 1535. et 1542.

— *græce. Hæ victoriæ ad emendatum doctiss.* Jacobi Ceporini *exemplam collatæ nunc exeunt* Basileæ per heredes Andreæ Cratandri 1556. M. Septembri. 8.

Nitida editio: sed mera repetitio Cratandrinæ 1526.

Ad apparatum Pindaricum pertinet.

Aristologia Pindarica græco-latina: opera ac studio Mich. Neandri Soraviensis. Basileæ *per Ludovicum Lucium,* 1556. 8.

Quam, ut omnia doctissimi hujus viri scripta, non sine magno fructu conferri a studiosa juventute posse judico.

P. ——— per Phil. Melanchthonem latinitate donata Basileæ per Jo. Oporinum, 1558. 8.

Casp. Peuceri præfatio docet, calamo esse eam exceptam ab auditore in scholis a Melanchthone habitis.

P——— græce, sine schol. Parisiis apud Guilielmum Morellum, in Græcis typographum Regium. 1558. 4.

Splendida editio: ad Brubachianum exemplar, sed a viro valde erudito, quem ipsum Morellum fuisse nullus dubito, esse curatam intellexi, Cratandrimo tamen exemplari non adhibito.

Editionem gr. cum Schol. Paris. ejusdem anni memorat Fabricius, perperam et hoc, arbitror.

Odæ nonnullæ ad metra redactæ reperiuntur in libro: *De generibus carminum græcorum Renato Guillonio auctore.* Paris. Andr. Wechel. 1560. 4.

Accedimus ad Stephanianas editiones.

Pindari — ceterorum octo lyricorum carmina — nonnulla etiam aliorum. Omnia Græce et Latine. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum. — Excudebat Henr. Stephanus *Huldrichi Fuggeri typographus* (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16.

De his conf. Stephanor. histor. p. 246. Phil. Melanchthoni sunt inscripta, qui eodem anno xix. Aprilis obiit. In altero tomo post Alcmanis fragmenta Πινδάρου μέλη sequuntur, quæ nulla alia sunt quam fragmenta.

Successit *Editio ii. Græco-Latina* H. Stephani, *recognitione quo-*

rundam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata a. 1566. ead. f. (Paris.). Quæ tom. ii. p. 433-468. (non 566.) subjecta sunt, in hac primum edit. accesserunt.

Ed. iii. cum Is. Casauboni notulis, 1586. quas miror in seqq. edd. non esse repetitas. Eminere eam inter Stephanianas ait Gotth. Fridem. Lœber in Exerc. crit. in Pindari Olymp. Oden xi. Jen. 1743. sed est illa ad verbum expressa ex edit. 2.

Ed. iv — Excudebat Paulus Stephanus a. 1600. iisdem foliorum numeris expressa est ex secunda. Habeo in manibus *aliam Ed. iv. Lugduni apud Joan. Pillehotte sub signo nominis Jesu* 1598. *ead. forma.* et sub f. *Lugduni ex typographio Joannis Hanard, alias Jamet a.* 1589. ex Edit. Stephan. iii. ad verbum expressam, nisi quod ad calcem Epistola Sapphus Ovidiana omissa est.

—*Ed v. Oliva Paulli Stephani* 1612. mera est repetitio Editionis quartæ, sed charactere et charta deteriores, uti et *altera repetitio* 1626. et

Editio vi. Ebroduni ex Societatis Helvet. Cald. 1624. Aliam Paulli Stephani v. inf. ad a. 1599.

Stephanum, cum primum Pindarum excudendum daret, Morellianum exemplar operis tradidisse multis locis manifestum fit, v. c. Ol. ii. 78. 122. viii. 50. ix. 39. 98. Sed comparaverat vir doctus Scholia et ed. Cratandrinam, quam sequutus est, nonnunquam etiam, ubi deserere eam debebat, v. c. Ol. ii. 56. Novum correctorem nacta est altera, qui nonnullo menda sustulit, alia etiam depravavit. Eam tamen expresserunt Stephanianæ reliquæ omnes.

— *gr. lat.* Antwerpiæ *ex officina* Chrph. Plantini. 1567. 8. min. Ad verbum ex Stephan. prima est reddita.

— *opera omnia latino carmine reddita per* Nic. Sudorium (le Sueur) *et ejusdem commentarius in Nemea.* Parisiis, ap. Fed. Morellum. 1582. 8. min. et jam ante, ut memoratum video, 1575. 8.

Aliam video laudari Venetam hoc anno; vitiose, ut arbitror, ut et a. 1592. ap. Fabric. Memorant quoque

Pindarum cum vers. lat. et commentariis Sudorii. Venet. 1598. 8. corrupte et hoc, si quid video. cf. inf. ad 1623.

Franc. Porti *Cretensis Commentarii in Pindari Ol. P. N. I.* (Genevæ.) *Apud Joannem Sylvium.* 1583. 4. (non 1587. ut a nonnullis laudari video.) *Edidit filius, Æmilius, eo tempore Professor Lausaniensis.*

Interpretationes multas bonæ frugis inesse posse nolo dubitare; sed delectus ejus, quod tolli possit, plus otii postulare videtur, quam nobis quidem contigit.

Olympia græce, ap. Stephanum Prevosteau. Paris. 1568. 8.

Laudari ea video a Maittair. P. ii. Ind. *Titulus,* inquit, *præfert etiam Pythia, Nemea et Isthmia; editio tamen, quam consului, Olympia tantum complectitur.* cf. mox a 1600.

Commentarii absolutissimi in P. Authore Benedicto Aretio *Bernensi. Excudebat Joannes le Preux.* 1587. 4.

Rarior, sed nullius plane usus libellus, præter ineptam ad rhetorum præcepta argumentorum analysin non nisi vulgaria complexus.

P. — græce, Lugduni Batavorum ex officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8.

Eam ex Stephaniana prima expressam liquido cognovi. Vide v. c. Ol. viii. 50.

Quarta Pythiorum Ode a Neandro vulgata hunc in modum: *Theocriti Idyllia — Pindari Lyricorum principis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Michaelis Neandri excepta.* Impensis Jacobi Apelii 1596. 8. Inscriptus libellus Guil. Budæo, alumno disciplinæ Ilfeldensis, tum in Academia Basileensi medicinæ studioso, hinc medico Helmstad. et archiatro Ducum Brunsuic.

— gr. et lat. Latinum interpretationem M. Æmilius, P. Fr. Porti *C. P. Linguæ Græcæ Professor* (Heidelberg.) *novissime recognovit, accurate repurgavit et passim illustravit.* Apud Hieronymum Commelinum Elect. Pal. typograph. 1598. 8.

Splendida professio, nihil tamen præstitum, quam ut Stephaniana prima recuderetur. Altera parte, novo titulo præfixo, qui interdum in fronte totius operis occurrit, Lyricorum fragmenta subjiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, et hinc p. 171 - 191. *M. Æmilii Porti — breves in Euripidem* (voluit Pindarum dicere) *et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta, dum opus typis mandaretur, notæ raptim scriptæ.* Sunt eæ satis jejunæ et vulgaria recoquunt.

— cum Schol. et interpretatione latina ad verbum. Oliva Paulli Stephani. 1599. 4.

Hæc, quod mireris, editio intelligenda est, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum provocant. Expressa sunt poetæ verba ex Stephanianis ætate proximis; unde etiam versio repeti-

ta. Tertia est editio, quæ Scholia exhibet. In præf. ad Jac. Bongarsium *mendis scatentem se veterem editionem, quæ sæpe aliter in textu, aliter in scholiis scriptum habeat, emendasse* ait Paullus. Scilicet Brubachianam (nam Romanam ne inspexisse quidem videtur) ante oculos habuit eamque ad Stephanianam recensionem alteram correxit: est satis bona editio, etlectoris, qui criticam subtilitatem non sectatur, usibus perquam accommodata. Expectabat Paullus adhuc Is. Casauboni observationes, quas tamen accepisse non videtur.

Aliam Paulli Stephani editionem Pindari a. 1600. quæ *quarta* inter minores est, supra vidimus.

Etiam Parisiensem hujus anni habemus fœturam hujusmodi:

Ex Pindaro Ecloga Græce e typograph. Prevostæi. Paris. 1600. 4.

cf. Maittair. Annal. t. iii. p. i. p. 837. Græce expressa typis sunt Olymp. iv. v. Pyth. vii. viii. Nem. i. ii. Isthm. iii. v.

In apparatu Pindarico habendum quoque

M. *Æmilii Porti Lexicum Pindaricum.* Hanoviæ 1606. 8.

Accommodatum illud est ad edit. P. Steph. 1599. Doctrina Græcanica grammatica multa in illo viro erat, sed nulla judicii subtilitate subacta.

Editiones Steph. 1612 et 1626. et Ebrodunens. 1624. minore forma supra attigimus.

— *gr. lat. in Corpore poetar. Gr. Jac. Lectii* t. ii. Genevæ 1614 f.

Tandem ad Schmidium perventum est, editorum Pindari facile principem. Non vacat adscribere titulum libri, qui passim manibus teritur:

Πινδάρου περίοδος — *opera* Erasmi Schmidii *Delitiani, Græc. et Mathemat. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4.

Idem, quod nos, sequutus erat institutem vir doctissimus, ut interpretaretur Pindarum lectionibus suis; sed paullo lentius processit. Nam in interpretatione sua Pindarica septem, et quod excurrit, annos consumsit, a. d. inde xxi. Octob. 1604. initio facto; Isthmia autem enarrare æstate demum a. 1611. aggressus est. Vulgaverat ille jam anno hoc 1611. *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen.* Inde missi ad eum sunt Jani Gruteri cura tres codd. Mss. ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi, de quibus supra p. xxii. sq. diligenter dictum est. Sed idem antiquis edd. instructus fuit egregie; laudat edd. quatuor cum manu Viti Winshemii ad se missas, item Romanam;

tum Aldinum exemplar Rittershusii cura emendatum, transcriptis quoque nonnullis a Joach. Camerario in margine sui exemplaris adspersis. Sed Rittershusianas illas copias non adeo opimas fuisse, tum ex ipsa re judicare licet, tum ex iis, quæ a Lœbero in supra memorata Exercitatione critica p. viii. narrantur: nam usurpavit ille librum eundem ex Cypriani theologi Gothani bibliotheca. Enimvero Schmidius, doctissimus vir, multo minus videtur tribuisse scriptorum vel impressorum librorum auctoritati, quam certis rationibus metricis, quas ipse sibi ex antiquo metrico, et interdum metro adarbitrium constituto, finxerat, acuteutique et docte, sæpe tamen re nondum satis explorata, cum et ipse metricus vitio laboraret, aut perperam metrum constitueret, aut Schmidius metro ad unam alteramve stropham, nonnunquam ad eam, quam omnium minime sequi debebat, constituto pariles nimis audacter refingeret. Itaque acerbe, et sæpe scurrili licentia exagitatus est a Pauwio, pro istius ætatis more. Quam quidem maledicentiæ et amaræ insectationis infamiam a studiis nostris, quæ ipso nomine humanitatem profitentur, nunc * esse depulsam magnopere gratulamur. Saltem doctus et æquus quisque judex fatebitur, Schmidii acumine et diligentia infinitis locis emendatiorem nos habere poetam; tum in iis quoque, in quibus hallucinatur, ingeniose tamen et sagaciter hariolari virum doctissimum. Exemplar ante oculos habuisse et excudendum dedisse videtur Cratandrinum, deserto Stephano, quem non satis diligenter passim consuluit, uti nec Aldum et Calliergum; id quod merito mireris. Etiam scholia et metaphrasin interlinearem, quam binis ex Palatinis adjunctam fuisse ex Sylburgii Catal. Mss. biblioth. Palat. discere licet, neglexit. In commentario vero opera quidem ejus est haud contemnenda, et doctrina præclara, sed judicium illorum temporum studia et exempla sufflaminabant. Cum enim recte hoc vidissent homines, in omni oratione, etiam ea, quam quis interpretetur, ad argumenti summam, rerumque tractationem ac dispositionem animum esse intendendum, nec, summa ac capite operis omisso, hærendum in singulis voculis et enuntiationibus: errarunt tamen in eo, quod omnem orationem, etiam poeticam, ad rhetorices præcepta, quæ tum ex Melanchthonis vel Chytræi aliorumque libellis addiscere solebant, exigerent. Itaque poetam suum Schmidius ad rhetoricum schema revocatum

* Scripta hæc erant a. lxxiv.

ab omni diviniore animi vi et impetu prorsus deturbavit, et, dispositionis synopsi cuique carmini præmissa, humi afflixit tanquam pedestrem ex vulgo scriptorem: quo factum est, ut, etsi magna Græcarum litterarum copia instructus, contorte multa et invito carminis lyrici Genio interpretaretur; utque omnino in iis locis, quorum obscuritatem vel difficultatem ut tollas, sensus aliquis poeticæ virtutis vel spiritus audacior et ad Pindaricam sublimitatem assurgens requiritur, infelix fere ille esset opera et interpretatione. In chronologicis, quæ ad Olympiadas et Pythiadas spectant, Sethi Caluisii opera adjutus longius progressus est, quam illo tempore, studio hoc vix inchoato, expectari poterat. Spem tandem fecerat vir doctissimus Lexici Pindarici, seu Πινδαροταμείου, cujus specimen proposuit in præfat. quod tamen intercidisse non dolemus.

Πινδάρου περίοδος — Jo. Benedictus *M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguæ Græcæ Prof.* — Salmurii 1620. 4.

Titulum operis promissis satis magnificum describere necesse non est; nec minus magnifice plurima pollicetur præfatio. Habebat tamen vir doctissimus, quæ vere de se prædicare poterat: nam in interpretandis sententiis præclara ejus est opera, partim versione recognita et paraphrasi latina primum addita, partim ipsis commentariis, qui, etsi in iis multa vulgaria accumulata sint, bonæ tamen frugis pleni, et præclaro aliquo exemplo ita instituti sunt, ut lyrica oratio verbis vulgaribus græcis illustretur, ex scholiorum fere apparatu non sine judicio excerptis; ut hac quidem parte, quæ enarrationem attinet, Schmidio longe præferendum arbitrer. Sed nec codd. scriptis, quod videri voluit, usus, nec contextum ad metri normam examinatum restituit; sed Schmidianum exemplar exscripsit; etsi operam jam ad Nemea perductam fuisse narrat, cum illud nancisceretur.

Pindari Ol. P. N. I græce, sumptibus C. Morelli, typographi Regii. Paris. 1623. 8.

Tantum ex Maittairio t. iii. p. i. p. 882. de ea constat: ut et de ea, quæ sequitur:

Pindari Olympia, Latino carmine reddita per Nic. Sudorium. Sumptibus ejusd. eod. anno.

Ex Pindari odis excerptæ genealogiæ principum veteris Græciæ, gnomæ illustres etc. studio Davidis Chytræi. Rostoch. 1695. 8.

Male hoc; nam libro nunc inspecto video a. 1596. reponendum esse.

Perventum est ad *Oxoniensem, curantibus Rich. West et Rob. Welsted.* 1697. fol. Modestiam et æquitatem virorum doctorum facile probes; etiamsi doctrinæ subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis desideres ingenium. Textum Schmidianum sequuti sunt, *nisi,* inquiunt, *numeri carminis, aut aliquid aliud, reclamarent.* Sed fatendum est, nec lyricorum metrorum rationes, nec Pindaricæ orationis indolem viros præstantissimos satis esse assequutos, et modo damnasse, quæ retinere, modo retinuisse, quæ damnare debebant. Itaque iterdum mihi ipse displicui, quod non ab initio statim lectiones perperam ab illis mutatas eliminare in animum induxeram. Variantes lectiones ex Schmidiana editione repetiverunt, alias addiderunt, non quidem, quod quis expectabat, antiquis edd. excussis et comparatis: etsi *ex impressis plurimis edd.* varietatem lectionis petitam memorant: sed ex *Bodleianis codd.* exscriptas; de quibus tamen codd. nihil satis diserte narrant; quæ ipsi observaverimus, supra exposita sunt. Versionem servarunt ex Schmidiana, paraphrasin subjecerunt ex Salmuriensi editione, una cum argumentis. Indicem locupletem ipsi confecerunt. Oxoniensium Pindari editorum desideratæ ἀκριβείας specimen proposuit R. Dawes. Miscell. crit. Sect. ii. p. 33-68. (ed. Burg. p. 37.) Pauwium minus acerbe cum iis agere interdum miratus sum.

Repetitus est contextus poetæ ex hac editione, primum edit. Glasguensi, 1744, cum interpretatione latina; et græce 1754. 24. tribus voluminibus nitidissimis, et 1770. 8. 2 voll. Adde Londini 1753. ap. Bowyer. Venet. 1762. 8 *.

Veniunt tandem in recensum hunc.

Jo. Corn. de Pauw Notæ in Pindarum. Traj. ad Rhen. 1747. 8. tum præter *vitam Pindari, Carminum Pindaricorum Fragmenta. Curavit Jo. G. Schneider.* Argent 1776. 4. quæ Voluminis hujus ed. tertio inserta sunt. *Friderici Gedike* autem ingenii doctrinæque specimina in Pindaro in nostrum sermonem vertendo et illu-

* Nuntiatum erat, V. C. *Richardum Chandler* novam Pindari recensionem parare; verum ipse privatis litteris mihi significavit, alienum se ab hoc consilio esse. Audivi tamen, ab eo curatam esse codd. Vatic. Pindari comparationem, et Guilielmum Clarke codices Marcianos quinque contulisse in Chandleri usum. Moneo porro, ne in errorem incidas, *Jo. van der Dussen Prodromum novæ Pindari editionis,* Campis, 1769. 8. ad Epitomen Iliadis perperam hoc nomine inscriptam spectare.

strando annis LXXVII. LXXIX. et LXXXVI. supra jam memoravi, et nunc iterum debita cum laude memoro. Nec minus novam editionem a V. C. *Chr. Dan. Beck* paratam Lipsiæ: Olympiorum quidem XCII. 8. una cum Scholiis et Obss. crit. et Pythia ac Nemea XCV. una cum Scholiis. [*W. Fr. Hezels Erläuterung auserlesner Oden Pindars für Anfänger und ungeübte Lehrer* —. *Riga.* 1805. 8. Sunt Ol. i. ii. iv. v. ix. xi. xii. xiv. P. i. Inepte et alieno loco argutatur in etymologia vocum. —*Observationes in Pindari Carmen Ol. i. Progr. Theoph. Frid. Welcker. Giess.* 1806. — *Pindari Ol. ii. illustravit M. Car. Gul. Theoph. Camenz. Penig.* 8. vid. *Leipz. Litter. Zeit.* 1806. 126. *St.* p. 2010. — *Gurlitti Progrr.*, quorum potiora v. ibid. 1807. 83. *St.* 1810. p. 618. — *Villoisoni Notæ et Emendatt.* v. Acta Seminar. Lip. i. 1. p. 232. — *Uebers. v. Fähse.* 2 *Bde.* 1804. 1806. v. *Jen. A. L. Z.* 1808. N. 33. *Ex Schedis.*]

Si hic de re libraria ageretur, non de critica: laudandi essent et ii libelli, quibus passim inserta sunt singula carmina Pindarica. Sic Institutionibus Gr. *L. Clenardi* Ode prima repetita (ed. Sylburg. Frf. Wechel. 1598. p. 411.) Olymp. i. Pyth. vii. Nem. ii. Isthm. iii. in *Vorstii* vett. poem. gr. select.; item: Ode tertia in Hieronem a *Jac. Laureo* carmine donata, ad calcem Æliani Var. Hist. latine ab eodem versarum, Ven. ap. Gabr. Jolitum 1550. 8. *Gotth. Erdm. Löberi* Exercitatio critica in Pindari Olympicarum Oden xi Jen. 1744. qua paullo contortior versuum primorum istius carminis interpretatio affertur. De P. Odis conjecturæ D. *Jo. Aloysii Mingarelli.* Bonon. 1773 *. Sunt forte alia, quæ, dum hæc scribebamus, memoriæ non succurrebant: ut *Dammii* Lexicon Homerico-Pindaricum Berol. 1765. opus Herculei laboris; in quo utinam Pindarica seorsum ab Homericis vulgasset!

Ut versiones saltem verbo attingam, integrum Pindarum latinitate primus donavit *Jo. Lonicerus,* sub ann. 1528. hinc ex *Phil. Melanchthonis* scholis *Peucerus* vulgavit a. 1556. Meliorem interpretationem *Henr. Stephanus* dedit, ad verbum, ut ipse ait, et ut Philippinam in consilium vocaret: eam emendavit in editione altera, unde in reliquas edd. fluxit. Eandem recognoverunt Æ-

* Illo tempore, quo ista scribebam, nomine tantum et fama notæ. Mox vero, cum eas lectione et usu cognovissem, inter præstantissimos rei metricæ magistros Mingarelum habere cœpi. Curata est diligens ejus censura in Philolog. Biblioth. vol. ii. pag. 650. 1774.

milius Portus in edit. Commeliniana, et *Benedictus* in Salmuriensi, qui paraphrasin a se confectam adjecit. Novam interpretationem Schmidius adornavit nimis ad verbum, sensu etiam obscurato, et poetica vi penitus sublata; retinuerunt eam *Oxonienses* una cum Benedicti paraphrasi, adjecta ad calcem Sudoriana interpretatione versibus comtis et elegantibus, sed in quibus Pindarus ad Horatianos numeros, sententias et structuras revocatus Horatium mentitur, Pindarum exuit.

Interpretationes recentiorum idiomatum sigillatim enarrare nec vacat, nec necesse est; inprimis, cum ad libellos remittere possim lectorem, in quibus illæ diligenter recensentur. Italicam *Alex. Adimari*, admodum probatam Italis, quæ Pisæ 1631. (non 1531.) prodiit, aliasque nonnullas enumeratas videre licet in *Filippo Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori* tom. iii. pag. 203. sq. Accessit nuper *Jo. Bapt. Gualtierus*. (conf. ejusd. præf. p. xi. xii). Vulgati enim ab eo sunt:

'Ολυμπιονῖκαι. *I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Italiane Canzoni ed illustrati con postille da Gianbatista Gautier.* In Roma, 1762. et Πυθιονῖκαι, 1765. 8 maj. græcis ex adverso appositis.

Ornamentis libellus typographicis insignis est: nec deest interpretationi elegantia sua; sed græcæ lectionis interdum ne vestigia quidem in Italo interprete videas, qui omnino ex latina versione et ex Adimaro sapere videtur. Laudatur tamen libellus certatim ab Italis. v. Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori. Addizioni tom. v. p 614. 764. Sunt præterea *Odi scielte di Pindaro di Gius. Mazari.* Sassari, 1776.

Gallicas, etiam singularum Odarum, interpretationes, cum iis, quæ in Commentariis Academiæ Inscript. et Elegant. Litt. occurrunt, videre licet ap. Abb. Guietum *Bibliotheque Françoise* tom. iv. p. 249. Inde a. 1754. *Les Olympiques de Pindare, trad. par Mr. de Sozzy.* 12. prodiere, unde specimina, cum poetæ adversus obtrectatores defensione, inserta vidimus in libello non ineleganter scripto: *Discours sur la Poesie lyrique.* Paris. 1761. 12. (auctore Mr. *Gossart* *.)

Superiore anno duo interpretes Gallici extiterunt Parisiis,

* Diligentius hæc nunc exposita sunt ab Harlesio in Bibl. gr. tom. ii. pag. 75. sq.

qui certatim alter ad verbum interpretando, alter sententias omnino reddendo, in Pindaro vertendo et illustrando desudarunt. Alter est Chabanon, Academiæ Reg. Inscr. et Elegant. Litt. Sodalis, qui, quæ primum in Commentariis (Memoires de l'Academie des I. et B. L.) tom. xxxii. et xxxv. vulgarat, superiore anno singulari libello emisit: *Les Odes Pythiques de Pindare, traduites avec des Remarques.* Par. 1772. 8. præmissa disputatione super carmine lyrico et Pindarico. Cum essent inter Gallos, quibus ea versio ad verbum facta nimisque adstricta Græcis videretur; successit alius vir doctus, qui liberiore spiritu efferri, et, sententiis ad Gallicæ orationis genium revocatis, Pindarici carminis vim assequi videri voluit libro hoc: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes—avec une Analyse raisonnée et des Notes historiques, poetiques et grammaticales. Le tout précédé d'un Discours sur Pindare et sur la vraye manière de le traduire. Par Mr.* Vauvilliers, *Lecteur et Prof. R. pour la Langue Grecque.* Par. 1772. 8.

Probamus doctorum virorum studium, sermonis patrii amorem, judiciique elegantiam, in altero etiam grammaticum acumen: sed nollemus vanam consumi operam in transferendo eo poeta, qui nullo modo alia lingua reddi potest; multo minus ea lingua, quæ omnium maxime a Pindarica vi, audacia et sublimitate abhorret.

Inter Britannos *Gilbert Westii* interpretatio Odarum nonnullarum (Olymp. i. ii. iii. v. vii. xi. xii. xiv. Pyth. i. Nem. i. xi. Isthm. ii.) Lond. 1749. 8. celebris habetur: cui successit *Henr. Jo. Pye* et *Ed. Burnaby Green* docta opera in tota Pindaro redhibendo. Sed nec has nec Germanicas, quas habemus, interpretationes excutere et comparare satis diligenter licuit, ut quicquam de iis tuto pronuntiare ausim*. Ex Dammii, viri doctissimi, totius poetæ interpretatione non dubito adminicula interpretationis nonnulla passim peti posse, si quis in subsidiis externis bonas horas perdere, nec ex ipso potius poeta sapere maluerit.

Omnino equidem, qui laudem summam studio huic tribuo, operam, in lyrico poeta in patrium sermonem transferendo, ei, qui eam suscepit, video esse posse longe utilissimam ad sermonem patrium poliendum et ornandum, poeticamque, lyricam

* Enumeratæ hæ versiones sunt in eadem Biblioth. gr. ab Harlesio l. l. pag. 76. 77. et a Blankenburg. ad Sulzer.

inprimis, orationem locupletandam, ad excitandum ac fingendum instruendumque ingenium; factam autem jam versionem etiam consuli recte posse ab eo, qui ipsum poetam legat, partim in singulis locis; si modo ipsa poetæ sententia expressa sit, non alia, ut sæpe fit, in ejus locum substituta; partim ad totius carminis structuram tanto facilius perspiciendam; lineas quoque et umbram formæ assequentur inde alii, quibus Venerem ipsam haud videre licuerit; sed fore, ut populares nostri Pindari gustum talem inde capiant, quo vel admirationem ejus vel amorem concipiant, admodum dubito. Ut enim poetam intelligas, antiquas litteras animo complecti, rerum a poeta pertractatarum notionem habere, fabulas et historias, in quibus versatur, tenere necesse est: quæ omnia qui habet, is ipsum poetam adibit; qui non habet, ex versione nihil intelliget; quatenus intelligere non est: verba, sed sententias percipere; multo minus tali lectione delectari aut antiquorum hominum sensus induere poterit. Itaque qui in vertendo scriptore ingenioso operam ponit, multo magis sibi patrioque sermoni consulit, quam aliis, qui nec studium satis magnum ad antiqua hæc cognoscenda adhibere solent; verbo, sibi quisque serit, populares parum inde metunt.

Nonnulla alia sunt, quæ in penu Pindarico haberi possint. Sed si utilitatem, non rerum solum copiam spectes, ex iis quoque, quæ jam commemorata sunt, multa esse videas, quibus melius careamus. Disputationes habemus, inprimis Gallorum, multas super lyricorum veterum, interque hos præcipue Pindari, ingenio et indole; in iis quoque, quæ quidem evolvimus, multa vidimus eleganter disputari. Sed juvenum animos, his quidem disputationibus, ab ipsa Pindari lectione avocari nolimus. Pindari omnino lyrica vis, character carminis, et argumenti numerorumque ac modorum ratio, tam diversam habent omnia indolem a ceteris, multo magis a Romanis et a recentioribus, poetis lyricis, ut diversorum generum res comparare et contendere dicendus sit, qui Pindarum ipsum in his quærere velit.

Non pigebit nunc extremo loco subjicere codicum nonnullorum notitias, quæ, dum in studio hoc lectionis Pindaricæ investigandæ versabamur, nobis in manus venerunt. Juvabit uno tanquam obtutu subjectas recognoscere copias omnes Pindaricas, quibus temporum injuria pepercit; etsi haud exiguam

partem codicum sub ipsa typographiæ inventæ tempora scriptam esse non obscuris indiciis constat. Eadem tanquam transitione facta, ad codicem, qui nuper nobis oblatus est, deducemur paucis describendum.

Non quidem iis de codicum ætate judiciis, quæ vulgo in librariis recensibus feruntur, multum tribuimus: esse tamen recentiores Pindari codices omnes, liquido apparet.

Medicea novem scriptos codices habet, quos a Bandinio V. Cl. in Catalogo Codd. Bibl. Medic. tom. ii. p. 81. 128. 178. 195. 196. 197. 202. 203. 209. commemoratos videre licet. Omnes sunt recentiores, et plerique voluminibus iisdem plura alia, v. c. Euripidis, Hesiodi etc. complectuntur. Quatuor Olympia tantum cum scholiis exhibent, Sæc. xiv. xv. xvi. scripti, iisque chartacei, uno bombycino excepto. Olympia et Pythia duo, Sæc. xiv. scripti, alter quidem bombycinus, cum scholiis et glossis interlinearibus, sed in Pyth. quinta deficiens. Restant duo, qui cum Olympiis et Pythiis etiam Nemea et Isthmia continent: alter membranaceus Sæc. xvi. sine Scholiis, alter chartaceus Sæc. xiv. cum scholiis, quæ usque ad finem ultimæ Isthmicæ procedunt, uterque cum x. versibus, de quibus v. ad calc. Isthmiorum. Subjecta Pindaro sunt in utroque volumine alia: in illo Hesiodi opera et dies; in hoc Theocritus, Lycophron et alia. Ex omnibus his codd. saltem ultimo loco memoratum accuratius inspectum esse vellem.

In Vaticana primum Pindari Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; decem Odas (nescio an Olympiorum) cum scholiis; porro integrum Pindarum; tum fragmentum ex bibliotheca Alex. Patavii; (cujus alius codex Pindari ad Is. Vossium et hinc in bibliothecam Leidensem pervenit) porro Pindari opera cum vetere Scholiasta, e biblioth. Reginæ Sueciæ, Homeri Batrachomyomachia et aliis adjectis, memorata videmus a Montfauconio; et in bibliotheca Ottoboniana Pindari codicem non antiquum. De Palatinis codd. supra vidimus. Præter tres illos quartus in Vaticanam illatus esse debet, quem Sylburg. n. 99. memorat *. Florentiæ, præter Mediceos supra memoratos, bib-

* Scripsit *Mingarellus* ad me litteris a. 1778. datis: "In Vaticana bibliotheca non quinque vel sex codices Pindari Odas aut omnes aut aliquas continentes asservantur; sed triginta circiter, nisi memoria me fallit, oculis ipse meis olim vidi, quorum nonnulli perantiqui sunt, etsi decimo sæculo posteriores, plerique vero alii sæculis xiv. et xv. exarati." Porro in Bibliotheca Angelica

liotheca Monasterii Ord. Benedict. B. Mariæ Pindarum cum scholiis Sæc. xiii. scriptum: Patavii bibliotheca Theatinorum Olympia: Mediolani Ambrosiana codices servat saltem tres: obscura enim sunt, quæ de iis tradit Montfauconius: et alium bombycinum recentem. Venetiis bibliotheca Grimana * alium recentem a Cæsare Stratego scriptum: (vixit ille medio Sæc. xv. Montfauc. Palæogr. Gr. pag. 82.) S. Marci autem opes librariæ primum habent chartaceum recentem, quo rhetoricis græcis aliisque præmissis subjiciuntur Pindari Olympia et Pythiorum pars cum scholiis Thomæ Magistri et Manuelis Moschopuli, quæ a vulgatis non diversa videntur; duo alios chartaceos recentes Sæc. xiv. quorum alter Olympia et Pythia complectitur; quartus Sæc. xv. membranaceus, Aristophane præmisso, Pindari Olympia, Pythia et Nemea cum scholiis in margine †; quintus tandem Sæc. xiv. chartaceus cum Oppiano Olympia exhibet, scholiis iisdem, quæ supra memoravi, recentioribus instructus. De quibus Theupolus videndus ‡.

In Escurialensi bibliotheca Pindarum, cum Lycophrone, Commentariis instructum, latere Montfauconius narrat. Accuratius tradita expectamus a Michaele Casiri. (Codicis Biblioth. Regiæ Matritensis descriptionem dedit Iriarte p. 445. sqq.)

Codices Bodleianos quinque apud Oxonienses jam supra enumeravi. Nunc hoc unum addam, Codicem ab Oxoniensibus C. 71. Ms. signatum, uno cum codice *α*, Guil. Laudi munere inter

Pindarum cum Scholiis sæc. ut putant, xiv. perscriptum, chartaceum tamen, se inspexisse, litteris mihi mandavit b. *Siebenkees* Febr. xc. scriptis; convenire eum fere cum ed. Basil. adeoque cum Aldina.

* Falso hoc tradi, docuit me Morellius; fuit ille asservatus olim in Bibliotheca SS. Jo. et Paulli: Montfauc. in Diario Ital. p. 48. et in Biblioth. Mss. pag. 479. Migravit inde in Bibliothecam S. Marci.

† Nemeorum non nisi Odæ quatuor priores extant. Scholia sunt antiqua auctiora vulgatis, teste Morellio.

‡ Omnes hi fuerunt olim Bessarionis Card. Accessit postea, quod me docuit humaniss. Jac. Morellius, codex Strategi paullo ante memoratus; et ex biblioth. SS. Jo. et Paulli alius cod. chart. sæc. xvi. qui Olympia et Pythiorum Odas quatuor sine Scholiis continet. Specimen variæ lectionis ex iis codd. Olymp. carminis primi a. xc. ad me misit idem vir optimus, humanitate inter viros doctos insigniter eminens, quod fidem facit iis, quæ de horum codicum usu suspicatus eram. Docuit me idem vir doctus, immerito me Theupolo tribuisse operam, quæ Antonio Zannetio et Antonio Bongiovannio in Catalogo Mss. S. Marci conficiendo debetur.

opes Bodleianas illatum esse. Præter hos codices jam excussos habet bibliotheca Collegii S. Emanuelis Cantabrigiæ Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit: et ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia et Nemea comprehendit. Etiam Pindari particulam cum scholiis possedit olim Th. Gale.

Inter Is. Vossii libros tres scriptos codices Pindari nacta est bibliotheca Leidensis, unum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos: omnes, quantum quidem intelligo, recentiores; qua de re tamen viris in litteris Græcis principibus, Valckenario et Ruhnkenio, nostri amantissimis, judicium relinquimus.

Bibliotheca Regia (nunc Reip. Franc.) Parisiensis Pindari codices habet ad tredecim: ut mirum sit, nec Chabanonum nec Vauvillerium de inspiciendo libro scripto cogitasse. Omnes sunt recentes satis, nonnulli recentissimi. Plerique Olympia tantum, alii eadem cum Pythiorum parte, alii Pythia et Nemea, totum Pindarum tres tantum exhibent, unus Sæc. xv. alter xvi. tertius bombycinus ad Sæc. xiii. spectare fertur, cum scholiis in margine et glossis inter lineas; unus ille inter omnes ceteros, quem inspectum a viro docto et comparatum cum vulgatis esse velim. Est is n. 2403. Cleomedem Gr. aliaque habens eodem volumine comprehensa.

In Germania tandem Vindobonensis bibliotheca codices Pindari saltem quatuor: Olympiorum binos, alterum cum scholiis; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur: (omnes sunt recentiores, quantum ex Nesselii notitia biblioth. Vindob. assequi licet). Augusta autem Vindelicorum in bibliothecæ publicæ pluteis servat codices quatuor a Reisero p. 78. 81. 83. in Indicem relatos. In primo Demosthenis Orationibus nonnullis subjectæ sunt P. Odæ aliquot. cf. Reiskium in præfat. Demosth. p. lxix. lxx. atque hæc fragmenta esse arbitror, quorum discrepantes lectiones ad Schmidium miserat Dav. Hœschelius: cum eo tempore nondum alius scriptus Pindari liber in ea bibliotheca extaret. Alter* Nemea, quem cum vulgata lectione comparet utinam vir doctus una cum Scholiis in Isthmia, laudatis Reisero p. 79. duo reliqui Olympia exhibent, unus cum Scholiis, ab Adolpho Occone medico scriptus, alter cum glossis interlinearibus. Misit

* Esse hunc in amissis, nuntiatum mihi est.

nuper ad me perhumaniter Reiskius varias lectiones cum scholiis, seu potius glossis, e codice Augustano papyraceo recente, quem hunc ultimo loco memoratum esse necesse est. Nec enim ultra Olympia procedit, et ex recentissimis est; eumque aut ex Aldina descriptum, aut cum illa et cum Palat. C. ac Bodl. C. ex eodem fonte fluxisse arbitror *.

Illatus nuper est in bibliothecam Georgiæ Augustæ Codex bombycinus, folio minore, vetustate et situ haud parum attritus, Olympia et Pythia cum scholiis complexus; subjectis Nicandri Theriacis et Alexipharmacis, in quibus permulta alio ordine, quam in vulgatis, exhiberi vidimus, itidem cum Scholiis. In Pindaro quidem Olympiorum prima ab alia manu in charta suppleta est, etiam in Pythiorum ultima viginti novissimi versus. Sæculo XIII. vel XIV. et hic liber scriptus esse videtur. Interpunctione raro sententiæ distinguuntur; litterarum compendia satis frequentia, multo magis in scholiis. Variorum doctorum virorum manibus liber versatus est; hinc et glossæ passim inter lineas adspersæ, et in margine nonnulla adscripta, quæ fere ex recentioribus scholiis excerpta deprehendi. Quotquot quidem adhuc loca comparavi, pleraque vidi conspirare cum ed. Aldina; codicis autem Palatini C. varietatem fere ubique deprehendi; ut et in eam suspicionem inciderim, sitne noster hic codex ille ipse Palatinus? Verum retinet me non tam Schmidius, qui esse eum chartaceum tradit, quam Sylburgii narratio in Catalogo Mss. Græc. bibl. Palat. 40. Pervenit ille ad nos cum aliis ex copiis librariis Jo. Nadleri, Duci Principi Saxon. Coburg. Meinung. a Consiliis Secret. et Senatus rer. eccles. Præsidis; a quo ex Italia eum apportatum esse, traditum accepimus. Firmat quidem et hic Codex id, quod in præfatione posui, ex scriptis libris, cum omnes tam recentes sint, Pindaro, antiquissimo poetæ, parum auxilii videri esse expectandum: paullo plus ex critica subtiliore, accuratiore sermonis lyrici et dialecti, qua usus est, tractatione, et glossographorum ac grammaticorum aliorumque veterum scriptorum, qui verba ex eo laudant, inspectione; forte etiam ex diligentiore rei metricæ studio. Curabo tamen, ut codex hic dili-

* Est quoque Codex recentior Olympiorum cum Schol. in bibliotheca acad. Lips. quod ex Lœsner. præf. ad Hesiodum didici. Alium Cizensem video ab Hermanno inspectum esse. Alium in bibliotheca Norimbergensi notatum a V. C. *Murr* (*Beschreibung von Nürnberg* p. 95).

genter cum vulgatis comparetur: nec, ne nullus omnino inde fructus proveniat, verendum esse video *.

* * * * *

* * * *

Omnino hoc aliqua cum fide nunc tradere posse mihi videor: Sæculo XIV. classem codicum exaratam esse, qui Olympia et Pythia complectuntur cum scholiis τῶν νεωτέρων. Sunt hi νεώτεροι Thomas Magister et Manuel Moschopulus Cretensis. Inde per Sæc. XV. invasit studium describendi Pindari multos viros doctos, plerumque e codd. illis recentibus; quod et obtinuit sub primordia Sæc. XVI. antequam Aldina editio (1513.) poetam typis redditum evulgavit. E qua classe sunt codd. Bodl. A. B. Aug. et plerique alii. Prioris generis unus ab amico, cui vel nomine non adjecto gratum me profiteor, doni loco acceptus, et a me bibliothecæ academicæ illatus est, quaternionibus: complectens Olympia cum Scholiis recentiorum solis: charactere admodum minuto exarata. Inter lineas rubro colore, magna tamen ex parte tam subpallido, ut meos oculos litteræ fugerent, adscripta est glossa perpetua †. Cum pluribus locis comparatis intelligerem convenire codicem cum ceteris hujus classis, nolui tempus consumere comparatione totius codicis instituenda. Scholia comparavi multis in locis, passim etiam ex codice emendatiora apposui. Quæ Scholiis præmitti solent, de vita Pindari et de metris, videntur fere ex hac codicum classe fluxisse. Ita quoque convenit cum nostro hoc codice codex Matritensis ap. Iriarte n. cxii. p. 445. sq. Poterit alius me junior et oculis valentior, cui quidem prospectus vitæ longior suppetit, librum totum comparare; etsi fructus ex tali labore vix alius uberior expectari potest, quam ut lectiones enotentur, quas alii jam ex aliis libris notatas modo bonas modo pra-

* Curatum id est in Bibliotheca philologica Gottingensi, 1779. vol. i. p. 8. sq. et 1780. vol. ii. p. 45. Cum varietatem eam jam enotatam in editione Beckii viderem eamque studiose pertractatam persuasum haberem: nolui in ea iterum expendenda operam ingratam consumere.

† Eodem rubro in capite Carminis i. scriptum legitur: τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου καὶ τοῦ Μοσχοπούλου Κρητὸς Μανουὴλ σχόλια ὅτι ἐνθάδε ἔχει ἀρχήν. σημειώσεις τοῦ Μοσχοπούλου. Ad calcem codicis subscripta sunt: ἐτελειώθη ἡ βίβλος αὕτη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Γρηγορίου. A Gregorio igitur aliquo monacho scriptum esse librum discimus.

vas redhibuerunt; novas aut meliores lectiones quæ fortuna propitia offerre possit, non video.

Ita quoque vidi rem se habere in aliis codicibus, quorum aut lectio varians, aut specimina ad me missa sunt humanitate virorum doctorum, quorum nomina honoris caussa appono.

Varietas lectionis e codd. binis chartaceis Sæc. xv. bibliothecæ Synodalis Mosquensis Pindari Olympia complexis. Prior varios alios libellos poeticos continet, alter scholia habet adjuncta: "auctores Scholiorum notantur Moschopulus et Thomas Magister. "Ex horum scholiis intelligitur, multa ab ipsis in contextu mu-"tata esse propter metrum."

A V. C. Jo. Aloys. Martyni-Laguna varia lectio docte et subtiliter excerpta, ex Fragmento Olymp. x-xiv. quod in bibliotheca Zuickaviensi servatur.

Variam lectionem carminis i. Olymp. e codd. Marcianis Ven. jam supra commemoravi.

E recentissimis est codex chartaceus olim bibliothecæ Rostgaardiensis, nunc bibliothecæ Regiæ Hafniensis, e quo specimen lectionis var. trium priorum carminum a. xci. ad me misit B. G. Niebuhr, Carsteni filius, cujus ingenio et studio mirifice tum delectabar. Continet Olympia, sed carmen xiv. deficit.

Alius Codex chartaceus, quaternis, nitide scriptus, e bibliotheca Ducis Sereniss. Brunsuic. Guelpherbytana, quem inspiciendum mihi eximia cum facilitate concessit meritissimus bibliothecæ præfectus, *Ern. Theod. Langer:* erat ille olim Nic. Heinsio dono missus a Carolo Dati. Complectitur Olympia et Pythia.

Quæ ex his ac similibus enotantur, sunt tantum non omnia varietates e neglecta dialecto, versuum modulo longiore seu breviore, insertis vel omissis particulis δε, γε, τε, et similibus.

VITA PINDARI

PER ANNOS DIGESTA

CUM

NOTATIONE VICTORIARUM

QUÆ

EJUS CARMINIBUS CELEBRATÆ SUNT

PROBABILI.

Olymp. 65, 1. ante Chr. 520: natus Pindarus. Suidas Ol. 65. Idem pugnæ Salaminiæ anno quadragenarium fuisse ait. Corsini Fast. Att. tom. ii. p. 64. et tom. iii. p. 122. subtilius ex verbis Plutarchi Sympos. viii. qu. 1. p. 717. D. ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθίοις γενόμενος ad annum iii. revocat, adeoque ad a. 518. Ita vero in Olymp. 75, 1. nondum a. 39. attigerat.

æt.	*Olymp.*	*Pyth.*	*a. C.*	
22.	70,3	22	498	victor Hippocleas Pyth. x.
30.	72,3	24	490	Xenocrates Pyth. vi. Annus pugnæ Marathoniæ. Eadem Pythiade vel 25. Midas tibia Pyth. xii.
32.	73,1		488	Epharmostus Ol. ix.
36.	74,1		484	Agesidamus Ol. x. et xi.
40.	75,1		480	Pugna Salaminia.
42.	75,3	27	478	Hiero celete Pyth. iii.
44.	76,1		476	Asopichus Ol. xiv.
46.	76,3	28	474	Megacles Pyth. vii.

æt.	*Olymp.*	*Pyth.*	*a. C.*	
				Telesicrates Pyth. ix. At Hiero perperam ad h. a. refertur.
48.	77,1		472	Theron Ol. ii. et Ergoteles dolicho Ol. xii.
50.	77,3	29	470	Hiero quadrigis Pyth. i. forte et ii.
54.	78,3	30	466	Telesicrates Pyth. ix.
56.	79,1		464	Xenophon stadio Ol. xiii.
58.	79,3	31	462	Arcesilaus Pyth. iv. et v.
60.	80,1		460	Alcimedon Ol. viii.
66.	81,3	33	454	Thrasydæus Pyth. xi.
68.	82,1		452	Psaumis Ol. iv. et v.
74.	83,3	35	446	Aristomenes Pyth. viii.

Eidem anno mortem Pindari assignat Corsini ad Olymp. $80\frac{2}{3}$. (vitio an errore Ol. 82. 3.) v. diss. ix. tom. ii. pag. 50. sq. 62. sq. De anno mortis varie traditur et statuitur inter Olymp. 78,4. ad Olymp. 87. Fuit Æschyli æqualis; minor natu Simonide, major Bacchylide. conf. Grammaticos de vita Pindari vol. ii. in fronte Scholiorum p. 99. Vixit serior Alcmane ad 150 annos, Alcæo ad 100. Stesichoro ad 50 annos; ut serior, ita politior lyricis ceteris.

CARMINA PINDARI

CUM NOTATIONE

VICTORIARUM ET ANNORUM

AD QUOS EÆ PROBABILITER
REFERRI POSSUNT.

OLYMPIA.

I. *In Hieronem Syracusanum,* celete.

f. Olymp. 75. 1. a. C. 480. Perperam Schol. Olymp. 73, 1. a. C. 488. At Gelo frater hoc anno quadrigis vicit: secundum Pausan. vi. 9. 32. dictus Gelous, nam Syracusas nonnisi a. 4. Olymp. 75. occupavit. Olymp. 75, 3. successit Hiero: ita Diodorus. De dissensu aliorum v. Corsin. ad Olymp. 75, 1. Hiero iterum vicit Olymp. 78, 1. ap. Schol. [Schneider. ad Xenophont. Hieron. p. 222. — X annos ἐτυράννευσε. v. Aristotel. de Rep. ii. 12. *Ex Schedis.*]

II. *In Theronem Agrigentinum,* curru.

Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol. cf. Isthm. ii. 41.

III. *In eundem:*

eademne an alia victoria, incertum.

IV. *In Psaumidem Camarinæum,* quadrigis.

Refertur ad Olymp. 82, 1. a. C. 452.

V. *In eundem:* eadem Olymp. quadrigis, mulabus, celete victorem.

Schol. ad Ol. v. pr.

VI. *In Agesiam Syracusanum,* mulabus.

Schol. Olymp. 83. vel 84. (a. C. 448. 444.) immo Hierone

regnante Olymp. 76. (a. C. 476.) 77. vel 78. Corsini Olymp. 77. cf. Fast. tom. ii. p. 62. sq.

VII. *In Diagoram Rhodium,* pugilatu.
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Schol.

VIII. *In Alcimedontem Æginetam,* lucta inter pueros.
Olymp. 80, 1. a. C. 460. Schol.

IX. *In Epharmostum Locrum Opuntium,* lucta.
Olymp. 73. a. C. 488. Schol. ad v. 15. Idem victor Pyth. 30. Olymp. 78, 3. Schol.

X. et XI. *In Agesidamum Locrum Epizephyrium,* pugilatu inter pueros.
Olymp. 74, 1. a. C. 484.

XII. *In Ergotelem Himeræum,* dolicho.
Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol.

XIII. *In Xenophontem Corinthium,* stadio.
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Diodor. et al. Eodem die pentathlo. Schol.

XIV. *In Asopichum Orchomenium,* stadio inter pueros.
Olymp. 76, 1. a. C. 476. Schol.

PYTHIA.

I. *In Hieronem Ætnæum,* quadrigis.
Pyth. 29. (Olymp. 77, 3. a. C. 470.) Ætna deducta Olymp. 76, 1. a. C. 476.

II. *In eundem,* quadrigis.
Eadem, an alia, Pythiade, non satis constat.

III. *In eundem,* celete.
Pyth. 27. vel seq. (Olymp. 75, 3. a. C. 478.) Idem vicerat celete Pyth. 26. Olymp. 74, 3. a. C. 482

IV. *In Arcesilaum Cyrenæum,* quadrigis.
Pyth. 31. (Olymp. 79, 3. a. C. 462.) Schol.

V. *In eundem,* curru.
Eadem Pythiade, ait Schol.

VI. *In Xenocratem Agrigentinum,* quadrigis.
Pyth. 24. Schol. Isthm. ii. pr. Ol. ii. 88. 90. (Ol. 72, 3. a. C. 490.) Vicit quoque Olympicis ludis, forte Olymp. 72, 1. Schol.

VII. *In Megaclem Atheniensem,* quadrigis.
Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) cf. Corsin.. P. i. p. 60.

VIII. *In Aristomenem Æginetam,* lucta inter pueros.
Pyth. 35. (Olymp. 83, 3. a. C. 446.)

IX. *In Telesicratem Cyrenensem,* armatorum cursu inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) Idem Pyth. 30. Olymp. 78, 3. a. C. 466. victor stadio. Schol.

X. *In Hippocleam Thessalum,* diaulo inter pueros.
Pyth. 22. (Olymp. 70, 3. a. Chr. 498.) Schol. Etiam Olymp. 72. et Olymp. 73. vicerat. Schol.

XI. *In Thrasydæum Thebanum,* stadio inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) et iterum Pyth. 33. (Ol. 81, 3. a. C. 454.) Schol. qui et annotat, eundem Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) puerum diaulo et stadio vicisse.

XII. *In Midam,* tibia.
Pyth. 24. et 25. (Olymp. 72, 3. a. C. 490. et Olymp. 73, 3 a. C. 486.)

NEMEA.

I. *In Chromium Ætnæum,* quadrigis.
Forte Nem. 48. (Olymp. 76, 4. a. C. 473).

II. *In Timodemum Atheniensem,* pancratio.

III. *In Aristoclidam Æginetam,* pancratio.

IV. *In Timasarchum Æginetam,* lucta.

V. *In Pytheam Æginetam,* pancratio inter pueros.
cf. Isthm. v. 21. vi. 4. Schol. vi. 89.

VI. *In Alcimidam Æginetam,* lucta puerorum.
Praxidamas avus victor fuerat lucta Ol. 59. a. C. 544.

VII. *In Sogenem Æginetam,* pentathlo inter pueros.
Nem. 14. (Olymp. 79, 2. a. C. 463.) ex computo Corsini Diss. Agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas procedat ab Olymp. 72, 4. a. C. 489. anno post pugnam Marathoniam; seu Nem. 53. ex antiqua computandi ratione.

VIII. *In Dinidem Æginetam,* stadio.

IX. *In Chromium Ætnæum,* quadrigis,
in Pythiis Sicyone habitis.

X. *In Thiæum Argivum,* lucta,
Argis in Hecatombæis.

ISTHMIA.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α΄.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

Omnium certaminum primarium ac princeps est Olympicum, in quo victoriam celete retulit Hiero, carmine celebrandus 1—37. Sequitur digressio de Pelope, qui Pisam olim et Olympiam occupavit, et intra Altin pro heroe colitur—159. Redit poeta ad laudes victoris, et facit bona vota—ad f.

Στροφὴ α΄. Κώλων ιζ΄.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·

Hiero Dinomenis f. equo celete victor Ol. lxxiii. a vetere Grammatico traditur; perperam, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. Syracusanus certe adscribi non potuit ante Ol. lxxiv. 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. lxxv. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Cf. Pyth. i. ii. iii. Diodor. xi. 38. 48. 49. (et ad e. l. Wessel.) 67. 68. Pausan. vi. 12. p. 479. et 480. Anthol. Steph. p. 506. et Anal. Brunck. Tom. iii. p. 174. cxviii.

1—12. *Inter certamina Olympiacum eminet, ut inter elementa principatum tenet aqua, inter metalla aurum, inter astra sol.* Hæc esset vulgaris oratio: quam, ut poëta lyricus, invertit. ἄριστον: inf. Ol. iii. 75. ἀριστεύει, *principatum tenet*, sc. κατὰ τῶν στοιχείων. Quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tenuata aer, ex hoc ignis. Petitum apparet ex antiqui poetæ cosmogonia, ad sensus

Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
Ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
Μήδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται

5. εἰ δὲ ἐσθλὰ γ. emendabat Pauw, parum feliciter, dum vim lyricam non assequebatur. 7. μηκέτ' ἀελίου Ald. et Palat. C. emendatum jam in ed. Rom. 9. ἡμέρᾳ Pal. C. Hanc tamen non varietatem, sed librariorum stuporem, enotare piget.

pinguius res exponentis. Omnino hic modus comparandi Pindaricus est animadversione dignus: videtur eum affectare Theocrit. xvii. 9.

4. Jungenda: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει ἐξόχως (κατὰ) πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμ. (flamma ardens) διαπρέπει νυκτί.

5. Pro vulgari: κατὰ δὲ τῶν ἄθλων. Nullum certamen est insignius Olympiaco, ut nullum sidus sole clarius.

10. ἐρήμας δι' αἰθέρος. *per vacuum æthera.* Horat. interdiu, vacante cælo ceteris astris.

12. μήδ' αὐδάσομεν. post σκόπει debebat sequi μήδ' αὔδα.

13. ὅθεν, ab Olympico certamine. Ὕμνος ut persona: etiam inf. Ol. iii. 17. Πίσα—τᾶς ἄπο θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους Ἀοιδαί: et ix. 30. x. 118. De sequentibus nondum vidi meliora. Si vel maxime expeditam habes unam vel alteram vocem, non tamen concinunt reliqua. Ita, si ἀμφιβάλλεται Hymnus Jovem, sit, *amplectitur*: molesta sunt quæ adjiciuntur: σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν. *Amplectitur Jovem, ut eum canat per carmina poetarum.* Hæc quis animo æquo ferat! Si saltem absolute dictum esset: ἀμφιβάλλεται Κρόνου παῖδα! ita conveniret cum eo, quod Heinrichs noster comparabat Ol. x. 118. κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον. Latet nos usus loquendi vocis ἀμφιβάλλεσθαι. Sententia postulat notionem *accedendi, procedendi*: Hymnus *procedit* Olympia, ἐπέρχεται, παραγίνεται, *ut celebret Jovem* μητίεσσι σοφῶν, h. e. διὰ μήτιας, *poetarum curis*, (v. c. Nem. iii. 15.) *per carmina poetarum.* Ita quoque in varietate lectionis ἱκόμενοι, (quod, ut nunc est, retrahendum est ad αὐδάσομεν) latere videri potest ἱκόμενος sc. *ipse Hymnus.* Quo quidem modo omnia essent expedita et Pindaro digna: Ὅθεν ὁ πολύφατος Ὕμνος ἀμφιβάλλεται, (h. e. προσέρχεται) σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενος μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν. Pro κελαδεῖν Pindaricum esse debuit κελαδέν. [Verba impediti sensus: ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσσι expedita esse Gilb. Wakefield censet iis, quæ præmiserat ex Ev. Lu-

Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ᾽· ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

'Αντιστροφὴ ά. K. ιζ.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
'Αγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
Λάμβαν᾽· εἴ τί τοι Πίσας τε

15. *μητίεσι* non modo Steph. sed jam Rom. cett.—*μητίεσσι*, quod metrum postu labat, revocavit Schmidius ex Aldo. 16. *ἱκομένοις* Pal. A. et B. Bodl. *α*. Gott. et a. m. sec. *ἱκομένους*. Similiter Augustanus. *ἱκόμενοι* Bodl. MS. et C. et in marg. Pal. C. et hoc præstat, ut *αὐδάσομεν, ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι* jungantur, reliqua in medio interjecta sint. 17. *ἀφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν* duo epitheta junxit! 19. *σκᾶπτρον* Ald. cum codd. parte: iidem fere cum aliis 21. *ἀρετῶν ἀ. πασῶν* et 23. *μουσικῆς*. Versum 22. recitat Athenæus i. p. 3. B. 27. f. *πασσάλω*. 28. *Πίσσας* Pal. B. Male. Nam brevis syllaba requiritur; et prior in *Πίσα* ubique est brevis, contra quam Pauw contendebat. v. Mingarell. Conject. de Pind. Odis. p. 47.

cæ ii. 19. *συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ*, et ex Aristoph. Lys. 28. *πρᾶγμ᾽ ἀνεζητημένον πολλαῖσί τ᾽ ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμένον*. (Silv. P. v. p. 63.) Velim doceri, quomodo hæc sibi mutuam lucem fœnerentur. *Ex Addendis*. F. ut Homer. Il. *κ*. 535. *ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει*. *Ex Schedis*.]

18. *ὃς ἀμφέπει*—Inf. Ol. vi. 158. Sicilia—*τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων*—.

20. *ἀποδρέπων* pro *ἀποδρεπόμενος*. Monet Eustath. p. 694. 41. Debebat sequi *ἀγλαϊζόμενος δὲ*, h. e. *λαμπρυνόμενος, κοσμούμενος*.

24. *οἷα, ὡς*. Apollon. Rh. i. 458. accumbebant heroes, *μετέπειτα δ᾽ ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦνθ᾽, οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἑψιόωνται*—.

26. *Δωρίαν φόρμιγγα*. *Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἡρμοσμένην*, quod Ol. iii. 9. *Δωρίῳ φωνὰν προσαρμόξαι πεδίλῳ*.

28. *Si decus e victoria—adegit te, o anime mi, ad canendum*, impellit te·

Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

Ἐπῳδὸς ά. Κ. ιγ΄.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον

32. ὅτ' ἐπ' Ἀ. Pal. B. 33. Ἀκέντρητον Ald. emendatum in Rom. [32, 33. ap. Plutarch. Sympos. ix. 15. *Ex Schedis.*] 35. Συρακούσιον Pal. B. et sic Crat. non Συρακουσίων, quod Schmid. ait. Porro μαν in alterum versum rejicit Bodl. MS. et α. 38. γρ. ἐποικία ap. Schol. et hoc forte verius. Nam *Pelopis colonia* non nisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit *sedes.* Πισαίαν ἔσχε καὶ Ὀλυμπίαν. Pausan. v. ii. p. 376.—Versus 38-42. recitantur in Schol. ad Lycophr. 156. quod conf. 39. Ἠράσσατο Pal. B. ἐράσατο Ald. Ποσειδᾶν Bodl. C. Pal. C. Ang. in marg. Gotting. et Ald. recte. vulgo Ποσειδῶν. 40. ἐξε- 41. λε K. Bodl. MS. et α. ἐξεῖλε Ald. et Pal. C.

φροντίδες, *cura*, studium poetæ, quod idem μῆτις, μέριμνα.

33. Homer. Il. ψ. 387. ἄνευ κέντροιο θέουσαι.

34. κράτει δὲ προσέμιξε. νίκῃ ἥρμοσε, προσῆγε, ἐπέλασε. Pindarica ratio loquendi ex Homero ducta. Notat quoque Eustath. p. 383.

36. λάμπει—*gloria ipsi parta est Olympiæ ex victoria.*

40, 1, 2. Quando Parca eum e *nitente* lebete extraxit, ἐξεῖλεν, κεκαδμένον (κατὰ τὸν) ὦμον φαίδιμον ἐλέφαντι, pro καὶ ἔκασεν, ἐκόσμησεν αὐτὸν *apposito humero ex ebore.* Fabulam puta ita instructam fuisse: Jupiter, fraude animadversa, Parcam jubet frustra carnium iterum in lebetem conjecta coquere, ut nova pueri forma prodeat: cui cum deesset humerus a Cerere consumtus, apponendus erat humerus eburnus. [F. imitatione Dionysi Zagrei discerpti. v. Creuzer *Symbolik* iii. p. 351. *Ex Schedis.*] Inventum petitum ex vulgari loquendi modo, quo juvenes *pulcris humeris* celebrati comparari solitis cum *ebore; acceptum* autem *a diis* dicebatur, quicquid *insigne* esset. Summam antiquitatem redolet fabula: similis Medeæ commento recoquendi Peliæ ap. Ovid. Met. [Böttiger *Vasengem.* i. 2. 7. *Ex Schedis.*] Carnes autem humanas ad exploran-

Ὦμον κεκαδμένον.
Ἦ θαύματα πολλά.
Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β΄. Κ. ιζ΄.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν

43. θαῦμα τὰ πολλὰ omnes libri Palatt. et Bodlei. etiam Aug. Gott. sed et sic omnes edd. ante Schmidium; quod varie exposuerunt viri docti. Schmidius Eustathium sequutus θαυματὰ reposuit, ut sit pro θαυμαστά: ut γνωστὰ, γνωτά. Sicque θαυματὰ ἔργα Hymn. in Mercur. 80. et 439. cf. Ruhnken. Epist. crit. p. 26. hoc tamen sensu θαύματα multo melius a lyrico dicerentur. Hoc sensu θαύματα dixit Eurip. Bacch. 666. (Br. 656.) 715. (705.) Athenæus xi. p. 505. F. ὡς ἀνέπλαττε Πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς. hoc itaque Oxonienses receperunt, Aretium se sequi professi; sed hic idem ex ingenio refinxerat ἦν θ. non bene; nam subintelligi id poterat in illa lectione: ἦ θαύματα πολλὰ (γίνεται). Mox in καί πού τι καὶ oratio jejuna existit. 44. φρένα vulgg. inde a Romana. φρένας ex Pal. A. B. reposuit Schmid. φάτις Ald. et Pal. C. φάτιν Schol. sed hoc ad sequentem versum spectasse videtur, ita ut ejus locum occuparit λόγον, interpretamentum: ὑπὲρ τὰν ἀληθῆ (ἀλαθῆ) φάτιν. [Beck. conj. σοφῶν, quod alienum a poëtæ mente. *Ex Schedis.*] 48. ἅτε πάντα Pal. C. 50. ἐπιφέρουσα duo Pal. et duo Bodlei. 51. Importunum τὸ πολλάκις; emendat Gedick. τι.

dum numen appositas habemus quoque in fabula Lycaonis.—Pueri sic restituti amore capitur Neptunus. Fabulam suo more exponit Lycophr. 152. sq.

43—52. Sane multa mirabilia l. fiunt l. narrantur: delectant ea animos, etsi fabulosa, a poetis suaviter narrata. [Boeckh. contendit esse: πολλὰ (ἐστὶ) θαυματά. *multa sunt* (multæ res sunt) *mirabilia*. At quidni: θαύματα (ἐστὶ) πολλά. *res mirabiles sunt multæ. Ex Schedis.*]

44. Eadem sententia Nem. vii. 32. σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις. cf. Pyth. x. 76. 7. 8.

48. Χάρις δ' (pro γάρ.) nunc generali notione, ut inf. Ol. xiv. χάριτες: ubi v. 7. Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ γλυκέα Γίνεται πάντα βροτοῖς. Est adeo venustas, quæ placet, et gratiam adspergit ac Veneres afflat rebus, ut eæ placeant. Aliis locis de poesi, inprimisque lyrica, adhibetur vox a Pindaro. Convenit sententia cum illa vulgari: μόνον τὸ καλὸν φίλον. Theogn. 17. [Gurlitt. speciali notione de poesi intelligit: nec male. *Ex Schedis.*]

51. ἐμήσατο pro præsenti, μηχανᾶται,

Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἁμέραι δ᾽ ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔστι δ᾽ ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ᾽, ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ᾽ ἐκάλεσε πα-
τὴρ ἐς εὐνομώτατον
Ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ᾽ Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β΄. Κ. ιζ΄.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσέαισί τ᾽ ἂν ἵπποις

54. *μάρτυροι.* Pal. C. Homericum. 58. *σέο δ᾽* Aug. *ἀντία* 59. *προτέρων,* Steph. nec tamen priores Steph. edd. sed Paull. Steph. 1599. 60. *ὁπότε κάλεσε* Ald. Pal. A. B. Bodl. mutatum in Rom. 61. *-τηρ ἐς εὐνομώτατον* 62. *ἔρανον, φ.* Bodl. *β.* et *γ.* Mosq. et sic est emendatum pro vulgari: *πατὴρ τὸν εὐν. Ἐς ἔρανον.* metro nec intercedente. Molestum erat *τόν.* Convenit *ὁπότε τότε* cum v. 32. *ὅτε παρ᾽ Ἀλφ.* 63. *δεῖπνα θεοῖσι.* Bodlei. C. 66. *χρυσέαισι κἂν ἵπποις* Pal. C. *χ-αισιν ἵπποις*—Bodl. *α. β.*—*αισιν ἂν᾽ ἵπποις* Steph. et Bodl. MS. et

efficere solet, *ἐπιφέρουσα τιμὰν* (nam hæc jungenda) *afferendo honorem,* decus, vim, ut placeat.

53, 54. Inf. Ol. x. 66. *ὅτ᾽ ἐξελέγχων μόνος Ἀλάθειαν ἐτήτυμον Χρόνος.* Ita et h. l. *ἐλέγχει ὁ χρόνος, μαρτύρεται, μάρτυς ἐστὶ, καταμηνύει.* arguit commenta etiam poeticis ornamentis blandientia. Respicit locum Xenoph. H. Gr. iii. 3, 2. *συμμαρτυρεῖ ταῦτ᾽ αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι.*

57. *μείων αἰτία, ὀλίγη,* pro *οὐδεμία.* *ita in nullam reprehensionem incidit.* Ita P. i. 159. *μείων ἕπεται μῶμος.* et P. xi. 45. *οὐ μείονα φθόνον.*

57. *Possumus vel sic errare in fabulis exponendis; minore tamen cum culpa et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non prava.* Referenda hæc ad religiosam Pindari mentem, cujus plura argumenta videbimus. Porro habemus hic exemplum mythi alio modo, quam traditus erat, narrati, consilio pietatis.

58. *ὦ υἱὲ Ταντάλου, φθέγξομαι,* contra quam prisci poetæ, *τὸν Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι σε—χρυσέαισί τ᾽ ἂν᾽ ἵπποις μεταβᾶσαι (μεταβιβάζειν σε) ποτὶ* etc.

[61. *εὐνομ.* quia ante a diis fuerat adhibitus epulis. *Ex Schedis.*]

Ὕπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ᾽ ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ᾽ ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ᾽ ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ᾽ ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν

γ. quin hæc Ald. et omnium edd. est lectio a Schmidio ex ingenio emendata: nec male. [male nam pendet ab ἁρπάσαι: ἁρπάσαι καὶ μεταβᾶσαι. *Ex Schedis.*] 69. ἔνθ᾽ ἀνωτέρω χ. emend. Pauw. male et hoc. v. Not. [Gilb. Wakefield tentat ἔνθ᾽ ἀφ᾽ ὑστέρῳ χρόνῳ (Silv. Parte iii. p. 182.), quod factum nolim. *Ex Addendis.*] 72. ἄφατος Bodl. β. Aug. 74. ἤγαγον Ald. et pars codd. emendatum in ed. Rom. 78. ἐπ᾽ ἀκμὰν Ald. et Pal. C. emendatum in Rom. 80. ἀμφὶ δεύτατα Athenæus legit (lib. xiv. p. 637. C.) et *in secundis mensis* accepit. et sic Ald. Morell. Steph. Pal. B. Bodl. C. et γ. Aug. At ἀμφιδεύτατα jam Ed. Rom. et hinc Crat. et alii. Equidem τραπέζαις ἀμφὶ jungam, ut distributas carnes circa mensas innuat. δεύτατα κρεῶν, extremæ partes, accipi possunt: cum humerus tantum consumtus fuerit. Unus ex Schol. διύτατα-τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, et legisse videtur: διυτὰ τὰ κρεῶν, a δεύειν. Et sic, vel ἀμφίδευτα τὰ, Pauw emendat, mavult tamen accipere *lebeti immersa*. τὰ κρεῶν σέθεν Pindaricum esse non dubito; notissima res est, ubi de parte agitur, casum secundum poni; adeoque pro τὰ κρέα σου. Ambigo, præstetne τραπέζαισί τ᾽ ἀμφὶ an ἀμφίδευτα, idem quod δευτὰ, *cocta*. Gœs. em. τραπέζαισι δ᾽ ἀμφὶ δαῖτα τὰ κρεῶν. Respicit locum Irenæus c. Hæres. ii. 21. sed nil inde lucreris.

69. δευτέρῳ χρόνῳ pro ἄλλῳ. et
71. *eadem de caussa.*
77. ὅτι τε—τραπέζαισί τε.
78. ἀμφὶ ἀκμὰν ὕδατος ζέοισαν πυρὶ dictum pro ὕδατος ζέοντος πυρί, et hoc pro εἰς ὕδωρ ζέον. Est enim ἀκμὴ τῆς ἀναζέσεως τοῦ ὕδατος.

Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν
Ἄταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

82. ἄπορον Ald. A. Pal. C. (ex interpretatione.) 82. -μαρ- 83. γον μ. Bodl. MS. 84. ἀκέρδειαν Pal. C. 85. κακηγόρως. κακαγόρος. κακάγορος. κακαγόρως. aberratt. edd. et scriptt. Veram scripturam jam habet ed. Rom. et hinc Crat. Steph. et rel. 87. κα- 88. ταπίψαι Bodl. MS. γὰρ abest Pal. A. B. 88. μέμψαι Aug. [89. κόρος δ' ἕλεν ἄταν, ὑπέροπλον ἄταν Eichstädt. Quæst. philol. nov. specim. p. 25. jejune. *Ex Schedis.*] 91. ὑπερκρέμασ- 92. σε. Bodl. C. et β. γ. ὑπὲρ κρέμασι disjunctim Aug. 92. κρατερὸν MS. Bodl. 93. Ἀεὶ Ald. et Pal. C. αἰεὶ in Crat. ed. nihil aliud est quam sphalma typogr. κεφαλῆς Bodl. α. β. γ. et sic Rom. Brub. at emendate Crat. Morell. Steph. ut jam Aldina habebat.

82. Similia loca Ol. ix. 54. P. ii. 96. Nem. vii. 94.

84. ἀκέρδεια, βλάβη, ut N. v. 30. λέλογχε τοὺς κακηγόρους, pro sollenni ἔλαχε (h. e. κατέλαβε v. ἔλαβε), quod inf. P. ii. 50. 51. Verum et Theocr. iv. 40. σκληρὸς δαίμων—ὅς με λελόγχει, et vii. 103.

88. οὐκ ἐδύνατο καταπέψαι μέγαν ὄλβον, *perferre æquo animo felicitatem.* quod P. ii. 48. μακρὸν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον de Ixione. πέψαι proprie *iram reprimere.* Exempla congessit doctiss. Schneider p. 110. Vitæ Pind.

89—94. Nondum vidi, quod satisfaceret, post Additamenta. Non enim satis est exsculpsisse aliquid, quod non prorsus absurdum sit. Pindarica quærimus. Videamus, quo lectio vulgata ducat. Tantalus ἕλεν (ἔλαβεν, ut P. ii. 54.) ἄταν ὑπέροπλον κόρῳ, διὰ κόρου, δι' ὕβρεως, *arcessivit sibi malum ingens:* πόνον v. 98. τὰν (καθ' ἣν) πατὴρ ὑπερκρέμασε λίθον καρτερόν οἱ αὐτῷ. hic

Σ. γʹ. Κ. ιζʹ.

Ἔχει δ᾽ ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν

95. ἀπάλαμνον Ald. emendatum statim in Rom. Pal. C. et ab alia manu Bodl. [sc. ἀμήχανον, ἄπορον. *Ex Schedis.*] 97. τέταρτος emendat Pauw, ut sit quartus Tantalus post Sisyphum, Tityum et Ixionem. Argutantur et hærent reliqui Intpp. vett. et novi. Voluit poeta *continuum*, *quartum post tertium*, *sine ulla intermissione.* ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ. 102. ἔθεσαν Ald. et Pal. emendatum in Rom. θέσαν Bodl. α. β. γ. 103. λαθέμεν (h. e. λήθειν, non λαθεῖν, priore brevi) Steph. non modo, sed sic Ald. Rom. et omnes: nec λασέμεν receptum nisi a Schmidio ex Cod. Canteri Nov. Lect. ii. 5. qui non alius quam Palat. esse videtur; nam sic Canteri Pal. A. B. λασσέμεν Bodl. β.

jejuna sunt *οἱ αὐτῷ*: quorsum enim *ei ipsi?* non alii? inprimis cum disjuncta sint; sive *καρτερὸν αὐτῷ*, *gravem ipsi*, malis; et jejunum τάν. In Aug. gl. δι᾽ ἥν, non magis commodum, propter quod malum. Nam ἄτη nunc non est culpa, sed ἑλεῖν ἄτην, ut ἑλεῖν *μόχθον* P. ii. 54. *Τοῦτον τὸν λίθον μενοινῶν ἀεὶ βαλεῖν κεφαλᾶς*, *removere a capite cupiens*, ne in se irruat saxum desuper suspensum, *εὐφροσύνας ἀλᾶται*, *privatur animi tranquillitate*, in anxietate versatur. Hic illa *βαλεῖν κεφαλᾶς*, nullo modo feliciter expedias. [*κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχων*, *δειμαίνων*, *μενοινῶν*, putans, *τὸν* (*λίθον*) *βαλεῖν* (*μιν*) *κατὰ κεφαλᾶς*. *Ex Schedis.*] Quapropter locum corruptum esse censeo; nec emendationis fundus idoneus suppetit: cum fabula variis modis tractata et ornata fuerit [cf. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 638. In Polygnoti *γραφῇ* Pausan. x. 31. p. 876. auctore fabulæ Archilocho. *Ex Schedis.*] nec constet, quid Pindarus maxime sequutus sit. *Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον* dixit I. viii. 20. 21.— Eurip. Or. 6. *κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, Ἀέρι ποτᾶται.* v. ibid. 980. sqq. Unde inter argumenta mythica ap. Agath. p. 6. Tantalus *ἐν ἀέρι φερόμενος.* cf. ad Antonin. lib. 36. — 49. Eurip. Tro. 635. *ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ᾽ εὐπραξίας.* de anxietate.

101. *οἷσιν· δι᾽ ὧν*, per quæ dii Tantalum immortalem reddiderant.

[105. sqq. Ex Pindari mente fabula ita se habuit. Tantalus intererat epulis deorum, filius autem amatus erat a Neptuno: mox post patris reatum in Tartarum detrusi filius a superis dimis-

Ἀθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Α. γ'. Κ. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος

107. παχύποτμον Pal. A. πάλιν αὖθις, ut apud Homerum. 110. μελαγγένειον conj. Pauw. sed νιν (κατὰ) μ. γ. 114. ἐγγὺς δ' ἐ. Pal. C. et Schol. (ex intpt.) ἔγγυθι δ' Ald. emendatior jam lectio in Rom. 117. εὐρυτρίαιναν Ald. 118. παρ' ποδὶ Pal. C. παρ' ποσσὶ Pal. B. 119. τῷ δ' εἶπε Bodl. C. ita saltem τῷ δ' ἔειπε cum Aug. scribendum. 122. τέλλεται id. Aug. cum Schol. ὑπάρχει. v. inf. Ol. xi. 5.

sus in terram, ubi adultus inter procos Hippodamiæ fuit. *Ex Schedis.*]

109. ὅτε ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ἐγένετο—.

111. Scilicet ab Œnomao Pisatidis rege propositæ erant filiæ Hippodamiæ nuptiæ volentibus ambire certamine curuli. Re itaque audita accessit Pelops, Neptunumque, a quo amatus fuerat, ut sibi in certamine adesset, invocavit. ἀνεφρόντισεν pro simplici ἐφρόντισεν, σχεθέμεν (ἔχειν, λαβεῖν Hippodamiam) γάμον, uxorem, γαμετήν. [ἑτοῖμον, procis propositam, προτεθειμένην. *Ex Schedis.*] Ad fabulam v. inprimis Schol. Lycophr. 156.

[118. πὰρ ποσὶ, ἄντα. *Ex Schedis.*]

120. εἰ δῶρα φίλια Κυπρίας, *gaudia rapta*, *Veneris munera*, (*præmia.* Æn. iv. 33. ad quem vid.) τέλλεται (τέλεταί σοι κατά) τι ἐς χάριν h. χαρίεντά ἐστι,

Οἰνομάου χάλκεον·
Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον,
Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ ἐμοὶ μὲν οὗτοσὶ
Ἆθλός γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

124—9. versus recitantur in Schol. Lycophr. 156. 127. τρεῖς τε MS. Bodl. Aug. et Schol. Lycophr. 156.—Porro ὀλέσας olim legebatur. At ὀλέσαις est Doricum. Ita Schmid. et sic ex grammaticis legendum esse monuerat jam Casaub. in Notulis ed. Steph. tert. Scilicet ita legerat Gregor. de Dial. p. 94. ed. Koen. idque haud dubie verius. 128. Μναστῆρας ἀ. Ald. quod deseruit statim Rom. μνηστῆρας Pal. C. et Gregor. l. l. cum Sch. Lycophr. l. l. cf. Schol. rec. 129. κίν-
130. δυνος MS. Bodl. et α. β, γ. Versum 129. repetit Damascius ap. Phot. in Vita Isidori p. 1032. 132. Τά κε Gregor. p. cit. perperam, judice quoque Casaub. l. l. 134. οὗτος MS. Bodl. et α. 135. 'Αέθλος Bodl. C. et γ. Aug. 136. δίδου Bodl. MS. et β. Vulgatam laudat quoque Gregor. de Dial. p. 95.

grata memoria habentur: quod Virgilio est: *fuit aut tibi quicquam dulce meum.* Æn. iv. 317. εἶναι εἰς χάριν, ἐν χάριτι πρὸς χάριν, pro χαρίεν εἶναι, ut alia similia.

122. πίδασον ἔγχος, hastam, quam in procos cursu tardatos ipse insequutus immittebat. v. Pausan. viii. 14. p. 629.

129. κίνδυνος, h. l. *facinus audax, aleæ plenum*, οὐ λαμβάνει, οὐ δέχεται, *non admittit* hominem ignavum. [h. in magno periculo audacem esse oportet. ἀγὼν οὐ δέχεται σκῆψιν. v. Schweighaus. Opusc. ii. p. 199. *Ex Schedis.*]

133. γῆρας ἕψοι μάταν. quod πέσσειν P. iv. 330. Il. β. 237. pro καταναλίσκειν. [ἀνώνυμον γῆρας, senium inglorium. *Ex Schedis.*]

135. ὑποκείσεται. ego hoc certamen *subibo*. Dicitur quis ὑποστῆναι ἀγῶνα. Simili modo ἀγὼν ὑπόκειται, πρόκειται, ipsi.

Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιζ'.

Ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις

138. ὦν abest Pal. C. ἔπισι Ald. Steph. et Bodl. tres. 140. ἔδωκε MS. Bodl. 144. ἃ τίκε λ. Schol. et Steph. et jam Ald. Rom. Morell. Crat. Brub. et Bodl. β. in marg. Vulg. a Schmidio e Pal. A. B. reposita est. τέκε τε Canteri MS. Nov. Lect. ii. 5. Bodl. C. β. γ. 145. μεμαότας Pal. C. et Bodl. β. in marg. μεμηλὼς Ἀρεταῖς, *alumnus Virtutum*. Male tamen habet me, quod μέμαλα non occurrit. Verius adeo videtur μεμαότας ἀρεταῖς, pro (ἐν, σὺν) ἀρετῇ. v. Not. [cf. Huschke de Orphei Argon. p. 26. sq. *Ex Schedis.*] Nomina filiorum sunt ap. Schol. Inter eos Atreus, Thyestes; Schol. Il. β. 104-7.

138. οὐδ' ὦν ἀκράντοις ἐφάψατ' ἔπεσσι. Est ab ἅπτω, ἐφάπτω, *injungo*; unde Homer. Ἀχαιοῖς κήδε' ἐφῆπται. ἐφάπτεσθαι est adeo *admovere se, accedere, aggredi*. Inf. Nem. viii. 60. κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, *insistam, incedam*. P. viii. 86. ἐφάψατο τέχναις συγγόνοισι μαντευμάτων, *tractat paternam artem vaticinandi*. Si esset ab ἅπτομαι, *tango*, deberet esse ἔπέων.

141. ἵππους ἐν (pro σὺν) πτεροῖς. πτερωτούς. noto genere loquendi. v. I. v. 68. [cf. Böttiger *Vas. Gem.* i. 2. p. 195. s. *Ex Schedis.*]

145. Pelops genuit sex filios Ἀρεταῖσι μεμαλότας. Ita scribo: Ἀρεταὶ sunt tanquam Nymphæ nutrices; et ipsi sex Pelopidæ *alumni Virtutum*: μελήματα, ut alio modo formosus juvenis νέαισι παρθένοισι μέλημα P. x. 92. Μέμηλέ τι τινὶ, διὰ φροντίδος ἐστὶν, ut ad Hom. Schol. ι. 876. β. 25. [Μεμαλὼς, qui curæ est, amatur, amabilis, propter virtutes. Add. Dorvill. ad Charit. p. 580. et Huschke Anal. Crit. p. 98. *Ex Schedis.*] Alio ap. eum modo aliquis μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς dictus est. cf. Hesych. h. v. Nec tamen altera lectio damnanda: ἀρεταῖσι μεμαότας, *acres virtute*. μεμαότας, ὡρμωμένους, ἐν, σὺν ἀρετῇ. Convenit Homericum: μεμαότες ἐγχείῃσι, προθυμούμενοι σὺν δόρασι. Il. β. 818.

146. Nunc Pelops sepultus ad Alpheum pro heroe colitur. ἐμμέμικται, ἐντυγχάνει ἐναγίσμασιν—inferiis impertitur, κλιθεὶς (παρὰ) πόρῳ Ἀλφεοῦ. Intra Altin τὸ Πελόπιον τέμενος maceria

Ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος
Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀ-
λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

A. δ'. K. ιζ'.

Ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἀ-
εὶ παράμερον ἐσλὸν,
Ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

148. πόῤῥῳ Bodl. C. 150. -τάτῳ 151. παρὰ Bodl. β. 152. Τηλόθι MS. Bodl. τῶν Bodl. α. 157. ἀμφιβίοτον MS. Bodl. et sic Rom. Crat. Brub. Ὁ νικῶν δὲ nova sententia, magis lyrice. Alioqui jungi posset cum superioribus. 160. παραμένον Klotzius ad Tyrtæum p. 43. uti Gesnerum in scholis emendasse accepimus. Sed et metro hæc lectio adversatur, et παράμερον multo magis cum lyrico spiritu convenit, eodem sensu. Est sic ἐφήμερον, εὐήμερον et παρημερεύειν. ἐσθλὸν quatuor Bodl. 162. βροτῶν Bodl. α.

circumdatum. v. Pausan. v. 13. pr. cf. inf. x. 30. Non longe abest ara Jovis cineritia: ibid. v. 13. p. 409.

151. τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet e longinqua, longe coruscat,* ἐν δρόμοις τᾶν Ὀλυμπιάδων sc. πανηγύρεων, *inter certamina Olympica:* quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. x. 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος βίᾳ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο. cf. Pausan. v. 13. Sic Nem. iii. f. Τὶν ἀπὸ Μεγάρων δέδορκεν φάος, *coruscat virtus et laus tua.* et N. ix. 98. ubi Ἕκτορος κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν ἀγχοῦ dictum erat, tum apud Helorum fl. δέδορκεν παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμε φέγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ, *illuxit virtutis laus et honor.*

159. τὸ δὲ pro γὰρ — ὕπατον ἔρχεται, ἐστί.

162. Redit ad Hieronem. At mihi de præsenti victoria est agendum.

164. Αἰοληΐδι μολπᾷ supra erat Dorica: Δωρίαν φόρμιγγα v. 26. add. P. ii. 128. Nem. iii. 137. Sunt ergo nomina synonyma. Sane prisci Æoles et Dores non admodum dissimiles inter se

Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
  ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
  λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
  ὼν τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,

167. ἅμα καὶ Ald. et Pal. C. ἄλλον καὶ Steph. et jam Rom. Crat. Brub. ἄλλον ἢ Schmid. ex Pal. A. et B. reposuit. ἄλλον τινὰ, (κατ') ἀμφότερα, καλῶν τε ἴδριν ἢ δύναμιν κυριώτερον. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem, tamen moretur. Non hic sibi respondet τὲ et ἢ, tum ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν supplendum puta μᾶλλον, quod sæpe tenendum est; durius est prius τὲ — ἢ pro τὲ — καὶ, cui facile medearis scribendo καλῶν γε. Sunt plures alii modi succurrendi, quos e Pauw. et Mingarell. repetere nunc non vacat. Præstat scribi, ἄλλον ἰδὲ δύ-. Nam respondent sibi τε et ἰδέ. Unum monebo: ne γε ἴδριν hiatu deformari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus in pronuntiando digamma præfigeretur. 173. τοῦτο τὸ κ. Bodl. C.

esse potuere, ut nec sermo nec modi cantus. Nisi pro *Thebano carmine* dixit; nam Æoles olim Thebas coluerunt. νόμος ἱππικὸς, carmen in certamen equestre: inf. Καστόρειος Isthm. i. 21. P. ii. 127.

165. sq. Satis novi, me non habiturum esse inter eos, qui nunc vivunt, alium hospitio junctum, quem celebrem tanquam præclaris studiis magis imbutum simulque opibus præcellentem. cf. P. ii. 108. sq. καλῶν ἴδριν supple μᾶλλον ἴδριν.

170. ὕμνων πτυχὰς ad ambitus stropharum videtur spectare. Nam πτυχαὶ sunt περιβολαί.

171. Numen ait secundare ejus studia laudum et gloriæ. Varia eorum, quæ sequuntur, fieri potest structura grammatica. Sequar hoc: Debes hoc divino alicui beneficio; *propitium est numen, favet, consiliis tuis*, μήδεται. Si μήδεται τεαῖς μερίμναις jungi potest, novo hoc more fit: nam μήδεσθαί τι vulgo dicitur, ut sæpe apud Homerum, v. c. Il. η'. 478. Hesiod. Ἔργ. 49. et Ol. vi. 159. ἄρτια μηδόμενος. Apud sequiores est μήδεσθαί τινος. Potest tamen etiam jungi θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μήδεται (αὐτῶν). ἔχων τοῦτο κῆδος. κηδόμενος. habens hanc curam, tanquam sibi propriam. Ad sensum pari modo p. x. 18. Ἄπολλον, — ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. *tua cura, ope.* cf. Ol. iii. 68. vi. 137. Ominatur autem poëta ex hoc ipso victoriam illustriorem, scilicet quadrigarum.

Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

E. δ'. K. ιγ'.

Σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν,
Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-

175. γλυκυτέραν. f. γλυκύτερον. ut γλυκύ τι γαρυέμεν Nem. iii. 55. add. Isth. viii. 18. 176. κλεΐ- 177. ξειν ἑ. MS. Bodl. et α. Rittersh. κλεΐξειν recte emendabat. 180. ἐπ' abest Pal. C. et Schol.

174—179. Sententia est aperta: in votis habet, ut Hieroni aliquando victoria quoque curulis Olympiaca obtingat. Ad λίποι v. 174. substitue ὁ θεός. At Schol. substituunt modo Μοῦσα, modo βίος. Ad λίποι revoca μηδόμενος. Non habet γλυκυτέραν quo referas; etsi substituunt νίκην, et Pauw μέριμναν. Si junxeris ἔτι γλυκυτέραν ὁδὸν λόγων, dictum erit κλεΐξειν adsolute sine nomine. Forte fuit γλυκύτερον, in quod et Gedik. V. C. inciderat. *Si deus porro adfuerit, spero fore, ut etiam dulcius canam.* Saltem in Schol. unus: δυνήσομαί σοι καὶ αὖθις τεθρίππῳ νικήσαντι γλυκύτερον καὶ ἡδύτερον ὕμνον γράψαι. Sane exemplum omissæ vocis νίκης esset Ol. vii. 150. ἐστεφανώσατο, εὐτυχέων ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ h. κατ' ἄ. νίκην. νίκη σὺν ἅρμασιν, alias ἐν, esset ex usu poetæ: ut P. xi. 72. *consequuti decus victoriæ* σὺν ἵπποις. Nunc σὺν ἅρματι erit pro ἐπί. Nisi præstat jungere: εὑρὼν ὁδὸν λόγων ἐπίκουρον σὺν ἅρματι, *per victoriam quadrigarum nactus materiem opportunam carminum.* Nam λόγοι sunt *laudes, carmen*, ut sæpe. Possumus ὁδὸν λόγων simpliciter accipere pro laudibus ipsis, periphrastice dictum, ut ἀλαθείας ὁδὸς P. iii. 184. sicque apud alios ἐπέων κέλευθος, οἶμος, pro ipsis ἔπεσι. Malim tamen *viam laudum, ad laudes, materiem laudum.* N. vii. 75. factis præclaris Æacidarum ait sibi esse ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν, *viam laudum* (h. e. materiem) *propriam, peculiarem, ex ipsa familia;* et εὑρὼν ὁδὸν, ut Nem. vi. 92. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι ὁδὸν ἁμαξιτὸν εὗρον. Jam ὁδὸς ἐπίκουρος, *facilis, expedita*, proprie *iter adjuvans.* Inf. xiii. 137. ipse poeta est ἐπίκουρος, *laudator, patronus;* qui τιμάορος ix. 124. μάρτυς iv. 6. παρὰ Κρόνιον ἐλθών. tanquam ipse Olympiæ adfuturus poeta. Mons Cronius Alti imminet: Pausan. vi. 20. cf. inf. v. 40.

179. *Equidem laudes tibi servo pulcerrimas.* Notum nunc phantasma lyricum, comparatione laudum et carminum cum sagittis quæ emittuntur a poeta. Feriunt scopum laudes justæ. Vide Ol. ii. 149. 160. ix. 8. xiii. 133. sq. Nem. vi. 47. Isthm. v. 59. Mox jungo καρτερώτατον ἀλκᾷ, δι' ἀλκῆς, pro simplici καρτερὸν vel ἀλκῆεν. Magna autem est Græcorum libertas in hoc tropo. Etiam τοξεύειν pro *appetere*, votis et consiliis. Unde et Horat. *Quid brevi fortes jaculamur ævo multa!*

180. ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι — Nova sententia. Hieronem ait consequutum esse summa quæque: neque esse quod votis expeti possit, nisi hoc unum, ut habeat fortunam perpetuam et perma-

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τοῦτον
Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλ-
λανας ἐόντα παντᾶ.

181. κο- 182. ρυφοῦται tres Bodl. 183. πάπταινε MS. Bodl. 187. πρόφατον Schol. σοφίαν Bodl. MS. et C. et Steph. et jam Rom. Crat. Brub. 188. πάντα Pal. A. B. tres Bodl. sed παντᾶ recte pro Dorum more. v. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Valken. ad Theocr. ix. 4. xiii. 39. Sic κρυφᾶ sup. 75. ἁμᾶ. ὁμᾶ. conf. Schol. ad Pyth. iii. 65. Nec Toupius audiendus. cf. inf. ad Ol. iii. 38.

nentem. Sententia fere eadem P. iii. 150—3.

184. εἴη σε πατεῖν ὑψοῦ τοῦτον τὸν χρόνον. πατεῖν ὑψοῦ, incedere, vivere, ἐν εὐδαιμονίᾳ, *in fortuna alta, conspicua.* τοῦτον τὸν χρόνον. Substituendum erit aliquid: διὰ, ἐπὶ, εἰς. Novissimis his versibus nondum satis confido. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius (ἐς) χρόνον, *ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parum placere potest. Expectes potius διὰ πάντα χρόνον, *per omnem vitam.* τοσσάδε grammatice non potest esse nisi vel τοιούτως, vel pro τοσοῦτο, ἐπὶ τοσοῦτο, *eousque, ad illud usque tempus.* Vide an præstet: σε τοιοῦτον, *in hac fortūna constitutum,* et χρόνον, διὰ χρ. *diu.* [aut simplic. σὲ τοῦτον (ὄντα)—. χρόνον pro χρονίως. *Ex Schedis.*] τοσσάδε, *pariter diu.*

186. νικαφόροις ὁμιλεῖν h. l. dicitur poeta, qui victoribus carmine celebrandis adest. [nisi est pro σοὶ νικηφόρῳ. *in gratia apud te haberi. Ex Schedis.*]--Omnino vix est aliud carmen, in quo ad tot scopulos offendas, quam hoc primum Olympicum, si modo diligentis interpretis officio fungendum tibi esse putes nec in eo acquiescas, si modo probabilem aliquam sententiam verbis affinxeris: id quod in poeta lyrico, in quo ingeniose multa comminisci facile est, haud multum studii desiderat.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Victoriam gratulatur Theroni, orto a majoribus, qui multa adversa experti erant, cum vicissitudine tamen fortunæ melioris. 1—82. Theronis laus e certaminibus et impensis in ea factis, opumque magnarum, quas haberet, usu recto ad studia præclara: quorum præmia etiam post mortem expectare licet: interponitur itaque locus nobilissimus de inferis.—149. Revocat se poeta a digressione, quam a reprehensione adversariorum liberat,—159. et vela contrahit in Theronis laudibus.

Theron Ænesidami f. genus ducebat a Cadmo, et quidem a Thersandro, qui inter Epigonos erat, Polynicis, ex Argia Adrasti, filio, Œdipi nepote; (cf. Freron *Defense de la Chronologie* p. 77. sq.) tenebat Agrigentum et Himeram: v. Diod. xi. 48. 49. 53. Filiam Demaratam elocaverat Geloni; quo mortuo frater Gelonis Polyzelus eam duxerat. Is in suspiciones Hieronis fratris adductus ad socerum fugit, qui ad generum tuendum arma Hieroni intulit; fertur tamen interprete Simonide pax esse restituta. Videntur hæc locum fecisse iis quæ de fortunæ vicissitudinibus poeta memorat. Victor fuit Theron Ol. lxxvii. quadrigis. Ejus frater Xenocrates, de quo v. P. vi. Isthm. ii.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΝΑΞΙΦΟΡΜΙΓΓΕΣ ὕμνοι,

1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. quatenus concentus est inter lyram et cantum, regit cantus et *moderatur lyram*. Vicissim alio modo et aliis locis lyra regit

Τίνα θεὸν, τίν᾽ ἥρωα,
Τίνα δ᾽ ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ᾽ ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπὶ,
Δίκαιον ξένον,
Ἔρεισμ᾽ Ἀκράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Ἄωτον, ὀρθόπολιν·

Α. ά. Κ. ιδ΄.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ᾽ ἔσαν

2. τίνα θεῶν Pal. B. 3. δὲ excidit Bodl. γ. τίν᾽ ἄνδρα Bodl. β. 4. vulgo ἤτοι. At 55. ἦτοι. Ipsi grammatici diversa in hoc statuunt etiam in Homero. 7. ἀκρόθινα. v. Ol. x. 69. 14. tollit interpunctionem post ἄωτον Pauw. 17. Σικελίαν τ᾽ Bodl. β.

cantum. cf. Gatak. Opp. p. 237. Horat. i. 12. *Quem virum aut heroa* etc.

4. *Sane in hoc carmine omnia consentiunt; summus deorum, Jupiter, cujus sunt ludi; summus heros, qui certamen instituit; summa victoria quadrigarum; summus vir, victor* Theron. ad 5. sq. cf. iii. 20. x. 51. sq.

7. τὴν l. τὰ ἀκρόθινα πολέμου propr. manubias, h. l. de ludis factis victoriæ caussa reportatæ de Augia, Elide capta. Apollod. ii. 7. 2.

[12. ἔρεισμα. v. Lycophr. 281. *Ex Schedis.*]

15. Rhodo oriundi Agrigentum accesserant majores Theronis: v. Schol. Rhodum autem insederant cum Argivis colonis: ut e Menecrate Schol. cf. Fragm. Pind. (p. 93. cxvi.) καμόντες— θυμῷ puto ἐν θυμῷ usu antiquo. At Mingarell. σὺν θ. *animose,* ut Ol. viii. 8. P. ix. 179.

16, 17. Agrigentum ad Acragantem fluvium: inf. P. xii. 4.

Ὀφθαλμὸς, αἰών τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,
Ἀέθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

Ε. ά. Κ. ή.

Λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,

18 ὀφθαλμοὶ malit Pauw. perperam. 19. in μόρσιμος ultima longa duas breves repræsentat. Sed vereor, ne πλοῦτος interpretatio sit alterius vocis, v. c. ἐπ' ὄλβον—ἄγων. Suspicionem juvant Schol. 28. σφίσι Bodl. β. γ. Aug. Gott.

[18. Ὀφθαλμὸς l. conspicui, l. gloria, decus, φῶς, ut vi. 27. *Ex Schedis.*]

19—21. ἔφεπε aut est pro ἐφείπετο (cf. Abresch. Animadverss. ad Æschyl. p. 214), *insequutus est status rerum, ævum*—aut felix rerum status ἔφεπεν αὐτοὺς, *excepit eos* (propr. *prosequutus est illos*, ut P. i. 97. δίκην, vel *coluit eos, adfuit*, ut P. i. 57. iv. 524.) Alterum hoc Mingarellus malebat.—χάριν decus ex opibus, ὄλβον.—ἐπ' ἀρεταῖς γνησίαις, *veris*, διὰ τὰς ἀρετάς. Mox 23. magnifice dicta: Jupiter moderatur cœlum et Olympica certamina et Olympiam.

26. *κόμισον ἔτι σφίσι, λοιπῷ γένει, iis qui eorum posteri sunt*, τοῖς ἐκγόνοις, Theroni et Xenocrati. *κόμισον, cura, tuere*, *ἰανθεὶς ἀοιδαῖς, exoratus, permotus, carmine meo*: εὐφρανθείς.

29. Multa miscentur ad h. l. v. Schol. Est hoc perpetuum ac sollenne poetæ, ut a generali sententia exordium dicendorum faciat. Multas magnasque fortunæ vicissitudines experti erant majores. Ergo sententia generalis: præteritorum malorum remedium unicum, melior fortuna si successerit.—Qui primo adspectu occurrit sententiarum nexus, est: *eorum quæ juste vel injuste perpetrata sunt, nihil infectum reddi potest.* Atqui hæc sententia Theroni parum honorifica; tum non convenit ei quod sequitur: meliore fortuna subsequente *adversarum rerum* oblivionem fieri; quod *exemplis vicissitudinem fortunæ* declaratur. Videtur adeo v. 30. minus bene vulgo ad πεπραγμένων retrahi; sententiam itaque sic procedere

Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν
Ἀποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
θον αἳ μεγάλα. πένθος
Δὲ πιτνεὶ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
Ἀποθανοῖσα βρόμῳ

35. ἐσλῶν reposuit Schmid. e Pal. C. et a pr. manu B. ut prima syllaba corriperetur. Vulgg. ἐσθλῶν. cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Hoc revocat Pauw. 37. πέμπῃ ἀνεκὰς, an fuit ἂν ἑκάς? Est autem vel de tempore, *multo tempore elapso*, ut Ol. x. 9. vel de loco, cœlitus, οὐρανόθεν. 38. ἀναβᾶσα ὄ. Pal. C. vitiose, et invito metro, etsi Schol. explicat: ὑψωθεῖσα. 39. εὐφρόνοις male Aretius emendat. εὔθρονοι ex more antiquo deæ et heroinæ, ut reginæ, præclare ad dignitatem declarandam, ut alias χρυσόθρονοι. Argutantur Intpp. 42. πιτνεῖ. ita per sententiam efferuntur hæc. Mingarell. conj. πίτνει, pro ἐπίτνει, ut narratio continuetur.

puta: *præteritorum*, τῶν πεπραγμένων ἔργων τέλος (h. e. τὰ πεπραγμένα) οὐδὲ χρόνος δύναιτο θέμεν ἀποίητον ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν pro, *ullo modo*, nec per fas nec per nefas, h. e. nec solito rerum ordine nec præter morem quicquam e præteritis mutari potest. Ad hunc sensum mutata quoque est interpunctio, quæ erat post παρὰ δίκαν.

39. ἕπεται δὲ λόγος, ἁρμόζει, *cadit in Cadmi filias dictum.* Affectat ita loqui Pausan. viii. 10. p. 620. 13. xii. p. 625—8.

41—3. *Mala eorum superata sunt majoribus bonis* insequutus. Mutatum in sententiam.

Κεραυνοῦ, τανυέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

A. β΄. K. ιδ΄.

Λέγοντι δ᾽ ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
Βροτῶν κέκριται
Πεῖρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ᾽, ἁσύχιμον Ἁμέραν

48. Post hunc versum aliud κῶλον, φιλέοντι δὲ Μοῖσαι, appositum in codd. nonnullis, etiam in Gott. et in Aug. c. nota in marg. resecuit ex metri lege is, qui Scholia, quæ νεωτέρων appellant, congessit, Demetrius Triclinius. Lectum quoque in Aldina sustulit Calliergus. Habuere idem Palat. tres et tres Bodl. Ortum versum ex lectionis discrepantia sibi persuaserat Pauw.— 51. λέγοντι δ᾽ ἐν καὶ θαλάσσᾳ. [per hyperbaton. v. Boeckh. Commentat. p. x. cf. Ol. vii. 47. viii. 20. *Ex Schedis.*] 52. Νηρέος Gott. 54. -τὸν 55. ὅλον Bodl. γ. 56. βροτῶν γε Bodl. β. γ. Gott. Steph. et Bened. cum Aldo. Scilicet γε sustulit Schmidius auctoribus Pal. A. et B. sed hoc idem jam factum in Rom. quam deseruit Cratander et Steph. sed Brubach. et Morell. paruerunt Calliergo.

47—50. In honore eam habent primores inter deos.

54. τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον, pro διὰ, εἰς. *in perpetuum.* ἐσαεί. ut 48. αἰεί.

55. Ἦτοι βροτῶν. Præparat sequentia per sententiam generalem. Sane incerta est rerum humanarum conditio, et succedunt earum vicissitudines aliæ ex aliis.

56. οὐ κέκριται, οὐ διακεκριμένον, οὐ δῆλον, σαφές ἐστι, (κατά) τι, *ullo modo, quando mors mortales oppressura sit.* Similia Nem. vi. 10 - 13. In seqq. 58-61. sententia est impedita. ὁπότε est *quando, cum, quo tempore*, et respondet τῷ τότε, aut alii definito: grammatica itaque ratio ordinat verba: οὐδὲ κέκριται, *neque certum est, non constat*, (eo tempore) *quo diem finiemus integra cum fortuna.* Quæ jejuna sunt: sive Ἁμέραν de singulis diebus, sive de novissimo die seu de vita intelligas. Nec quæritur, *quando*, sed *num*, πότερον, *integra felicitate* morituri simus. Videtur adeo ὁπότε requi-

Ὁπότε, παῖδ' Ἁλίου,
Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

E. β'. K. ή.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει

59. ὁπότε laborat seu sensu seu usu seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset πότερον. In Schol. redditur ποίαν, ποδαπὴν, πότε. et οὐδέποτε. 60. ἀτερεῖ Schol. vitiose. 63. εὐθυμιῶν MS. Bodl.—65. ἅ γε Pauw, non male; sed ἅ τε, ἥ τι eandem vim habet. 66. τὸν δ' Bodl. α. β. γ. Et τόνδ' ego præferam: Fortuna, quæ secundum *hunc* rerum cursum, faustam *hanc* conditionem, a majoribus transmissam, servat, retinet, inter opes divino munere datas, alias etiam calamitatem affert etc. τῶνδ' ad ἄνδρας v. 64 referunt, hosque de virili Cadmi stirpe interpretantur: perperam. Nam *vicissitudines bonorum et malorum alias aliæ μετέβαν ἐς ἄνδρας, hominibus evenire solent.* 67, 68. unum κῶλον efficiunt in Bodl. γ. Θεόρτῳ δὲ Schol. sed δὲ est particula, qua Scholia in subjicienda interpretatione perpetuo utuntur.

rere τότε in anteced. -οὐδὲ (κέκριται πέρας θανάτου τότε sc. γενησόμενον) ὁπότε τελ. *nec liquet, mortem nos oppressuram esse tum, cum integro fortunæ statu vitam tranquille finire licebit.* Sin Ἁμέραν de singulis diebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem πέρας θανάτου constat, quum, *quoties diem hilariter integra felicitate exigemus.* Quod vix placere potest.

62—4. *Vicissitudines variæ rerum secundarum et adversarum μετέβησαν ἐς ἄνδρας, hominibus contingere solent, μετέρχονται, ἐπέρχονται.*

65. Quæ sequuntur, aut per sententiam efferri putanda sunt, aut narratione procedere. Si prius: non bene convenit v. 70. ἐξ οὗπερ, cum sequatur ἰδοῖσα δ' ὀξεῖα. Erat enim sententia finienda post χρόνῳ, et inchoanda nova: ἐξ οὗπερ—τέλεσσεν, ἰδοῖσα ὀξεῖα Ἐριννὺς πέφνεν. hic vero obstat δὲ post ἰδοῖσα. Sin posterius, ut narrata sint omnia etiam a v. 65: requiri videtur ἄγεν pro ἄγει. Μοῖρα ἐπῆγε καὶ πῆμά τι ἄλλῳ χρόνῳ, ἐξ οὗπερ. *Ita Parca, quæ Fortunam hujus gentis moderatur,* (πατρωΐαν, *majorum) secundis rebus submisit vicissim* (πῆμα παλιντράπελον pro πάλιν) *alio tempore adversas res, ex quo* Œdipus patris cæde ἄγος, piaculum, commisit, et ἄτην contraxit.—Quod si ἄγεν probare nolis, est ἄγει de præterito accipiendum; quemadmodum in narrationibus fit.

Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν

70. *μόρσιμος* Ald. et 71. *συναντώμενος* cum Gott. 73. *ἰδοῦσα* Steph. et omnes edd. inde a Romana; at Ald. *ἰδοῖσα*, quod recte e Palat. tribus revocavit Schmidius. *ἰδοῖσα ὀξὺ* Pal. B. adverso metro. 74. *Ἔπεφνε* Bodl. C. *οἷ* Ald. *οἱ* Bodl. γ. et August. cum glossa *ἔπεφνε, φονευθῆναι ἐποίησε*. Et hoc *ἔπεφνέ οἱ* verum esse judico. Nam *ἑοῖ*, aut potius *ἕοι*, quod uno hoc loco occurrit, esset *sibi*, *ἕοι αὐτῷ*, *sibi ipsi*. de quo apud Apollonium de Syntaxi disputatur. unde *οἷ*, *οἷ αὐτῷ*. quod abiit in encliticam *οἱ* pro *αὐτῷ*. [v. et Hermann. ad Orph. p. 787. ubi de *οἱ* in Pindaro. *Ex Schedis*.] 76. *δὲ* excidit Pal. B. 77. *ἐ-ριπέντι* Gott. 78. *νέοις ἐν ἀέθλοις* revocavit Schmidius ex Ald. et trinis Palat. ut duæ breves *ἐν ἀ-* pro una longa sint. At Calliergus sublata *ἐν* ediderat *νέοις ἀέθλοις*. Hoc sequitur Crat. Brub. et sic Bodl. C. At Morell. primum: *νέοις ἀέθλοισιν*, quod Steph. Plant. Commelin. servarunt. 80. *Ἀδραστεῖδαν* Steph. et Bened. et omnes edd. Ald. Rom. etc. etiam Schol. ductu, puto, prave exarati metrorum typi, Scholiis præfixi; ita quoque ms. Gott. *Ἀδραστιδανῶν* Pal. A. *Ἀδρα-*

73. *Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς*—*Erinnys acris, infesta, cum vidisset ἄγος* illud, ad ulciscendum illud effecit, ut mutua filiorum Œdipi cædes insequeretur. *δὲ* potest accipi dictum pro *γάρ*. *ἑοῖ αὐτῷ* v. V. L. *γένος αὐτοῦ*.

76. *Ὑπελείφθη δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους Θέρσανδρος*,—*ἐριπόντι*. *θανόντι*. ut ap. Homer. *δεδουπὼς* dicitur.

78. *νέοις ἐν ἀέθλοις* non accipiam nisi de *certaminibus juvenum*; nam opp. *μάχαι πολέμου*. Locus omnino Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam *ἀγῶνες*, ut in laudibus *τῶν ἑπτὰ* fuere. Mingarellus *νέος* pro *juvenilis* illustrabat ex Eurip. Med. 48. *νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ*. In v. 79. de bello ab Epigonis renovato agi, dubitari nequit.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

A. γ′. K. ιδ′.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ᾽ ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάριτες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,

στίδαν Bodl. C. Ἀδραστειδᾶν Schmidius emendavit ex Pal. B. quod et MS. Bodl. exhibet. Ducit ille ab Ἀδραστὶς, ut plur. pro singulari sit positus. At Ἀδραστίδων hoc esset, nec—δᾶν inde fieri posset. Pauw tuetur Ἀδραστεΐδαν. Equidem malim ab Ἀδραστίδης repetere Ἀδραστιδᾶν. Nota ratio, *Adrastidarum germen*. 81. ἀρωγὸς Bodl. β. γ. 82. ὅθι Bodl. MS. ἔχοντα Schimidius emendavit, præclare, sine codice, quantum video; vulgg. omnes, etiam Gott. Aug. ἔχοντι. Lapsu librariorum propter adstans πρέπει. Nec ἔχοντι pro ἔχουσι satis idoneum. 87. οἶος malit Pauw. Sed αὐτὸς pro *ipse*, *solus*, sæpe occurrit. Ὀλύμπια-γέρα jungebat Gregor. Cor. p. 100. 90. χάριτες 91. ἄνθεα Bodl. β. γ.

93. sqq. Obscurus locus, si de singulis sententiis earumque nexu quæras. Priora sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summa voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Ol. i. 157. 8. 9. et universe Ol. v. 34. sq. παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, *a sollicitudine et ærumna liberari*, pro, *frui gaudio*: ut solet poeta a contrariis rem designare; tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. Victoria est ἀμπνοὰ πόνων Ol. viii. 9. τυχεῖν. v. ad Nem. iv. 148. Vulgaris itaque oratio: *et voluptatem, quam victoria affert, experti estis*, mutata est lyrice in sententiam generalem: *Liberat ea res a curis*, facit molestiarum finem, lætitia perfundit, *si quis certamen ingressus victoriam consequitur*. ἀγωνία est id. q. ἀγών. v. Pyth. v. 150. Nem. vii. 15. Hæc omnia expedita sunt. At obscura et impedita sunt, quæ sequuntur. Certamen curule sine magnis opibus adiri non poterat; adeoque victoria opum et divitiarum tanquam præmium et ornamentum est, et opes laudantur cum virtute, cum studio τῶν καλῶν conjunctæ. Ergo ὁ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος sunt regiæ *opes cum*

Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

95. δυσφορῶν Bodl. β. γ. sed alterum in marg. δυσφροσύναν παραλύει Pal. C. et Gott. ex Schol. arripuit. 100. Goes. p. 33. ἀβροτέραν conj.

virtute, aut virtutis et laudum studio. Tribuuntur τῷ πλούτῳ ea, quæ de iis prædicantur, qui opes possident; et nunc ad solum Theronem spectant; *is moderate fert fortunam, et abhorret ab* ὕβρει. Obscurant locum plura: primo, hyperbaton ὁ πλοῦτος—ἀστὴρ, tum, indefinitum τῶν τε καὶ τῶν, tandem prædicatum: πλοῦτος ὑπέχων μέριμναν. Ubique jungenda sunt πλοῦτος σὺν ἀρετῇ, adeoque *cum recto usu, cum studio gloriæ*, inprimis ex certaminibus. Ad gloriam dicta spectant ista: ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος, *afferunt istæ opes et laudum studia splendorem vitæ*. Mox τῶν τε καὶ τῶν καιρὸς explicandum arbitror ex proximis: τοῦ πειρᾶσθαι ἀγωνίας, (seu *certaminum*, seu generalius, *rerum arduarum*) et τοῦ τυχεῖν, h. e. τοῦ ἐπιτυχεῖν, *ut felici successu utatur aliquis*. (Aliquoties occurrit hoc τὰ καὶ τά. Modo designat res secundas et adversas, ut P. vii. 24. v. 74. I. v. 66. Aliis locis simpliciter est *hæc et illa*, *varia* vel *multa*, ut Nem. vii. 80. 81. i. 43. Priorem sensum si h. l. inferas, sententia est: *perfert æquo animo utramque fortunam, severa consideratione adhibita*. Sic Grammaticus acceperat in Schol. Cod. Gotting. Alter sensus accommodatior superioribus, quem sequuntur viri docti: *afferunt opes, quæ virtutem animi comitem habent, opportunitatem variarum rerum gerendarum*.) Nunc ænigmatis similia sunt illa: βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν. μέριμνα est vel *studium*, vel *contemplatio*. Ergo πλοῦτος dicitur seu *subjicere, præbere* seu *adhibere considerationem, altam, investigatricem*. Suspicari sic licet, ex sententiarum nexu, spectare hæc ad *opportunitates*, ἀφορμὰς, *rerum gerendarum exquirendas*, ut illi, qui opes habent, intentum ad has habeant animum; (etsi vel sic μέριμνα βαθεῖα, ἀγροτέρα difficilius et gravius quid postulare videtur.) aut est *studium rerum præclararum et laudum, altum et acre*, quod *injiciunt, instillant, opes* magnæ. Ita forte idem πλοῦτος, ἀστὴρ, propter gloriam rebus præclare gestis partam. Simile fere erit sic illud Pyth. v. 74-76. et pr. πλοῦτος ἀρετᾷ κεκραμένος, εὐρυσθενὴς, *est potens, ad res gerendas multum valet*. Quæ sequuntur, εἰ δέ μιν ἔχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον, etc. referenda sunt ad notionem non minus obviam in poeta: *magnas opes, inprimis in civitate libera, plerumque comitatur* ὕβρις, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες: *quicunque* (εἴτις pro ὅστις) *divitias cum virtutis studio conjunctas possidet*, (μὶν non nisi ad πλοῦτον referri potest, tanquam subjectum in proximis: ἀστὴρ— at μέριμνα est remotior) *qui dives est virtute instructus, qua ad res præclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injuria*, abhorret ab ὕβρει, *quia post mortem*, κατὰ γᾶς, ἐν Ἅδου, *pœnæ injustos manent*; (τίσαν pro τίνουσι. τὰ δὲ pro τὰ γάρ.) h. e. repu-

E. γ΄. K. η΄.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ᾽ αὐτίκ᾽ ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινὰς ἔτισαν. τὰ δ᾽ ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

Σ. δ΄. K. ιδ΄.

Ἶσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἶσα δ᾽ ἐν ἁμέραις, ἅλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-

101. Ἀ. ἀ. ἐτυμώτατον Ald. adversante metro, et ex interpretatione: et sic quoque Pal. C. cum Gott. Emendatior jam Rom. ἀλαθινὸν adscripto in marg. γρ. καὶ ἐτήτυμον. At ἀρίζηλος debuit esse ἀρίζαλος. ut ζαλωτός. 103. οἶδε Steph. et omnes cett. edd. οἶδεν tacite recepit Schmid. metro poscente, et cum ipso Bened. 107. γῆς Bodl. α. 108. φράσαις, doricum et Pindaricum, Pauw jam malebat. ἐχθρὰ—ἀνάγκα Pal. A. ad quæ inferri oporteret φράσασ᾽ Ἀνάγκα. 109. ἴσαις δὲ Gott. 110. ἴσαις δ᾽ ἐν ἁ. idem Gott. Ald. invito metro. 112. ἐσλοὶ Steph. ἐσθλοὶ δὲ δίερχονται Pal. C. et. Gott. sed hic sine δέ. Repugnat metrum, vitio librarii glossam respicientis. [113. Gilb. Wakefield em. χθ. χαράσσοντες. et κεινὰν περὶ δίαιταν. e Schol, (Silv. Part. ii. p. 85. 86. alterum tamen hoc ipse damnavit Part.

tans ea, quæ in altera vita manent *ὑβριστάς*. Color orationis haud dissimilis est in fragm. Pind. p. 83. lxxxi.

105. [cf. Æschyl. Eumen. 268. *Ex Schedis.*] ἀπάλαμνοι ἐνθάδε φρένες, *indomitæ, insolentia efferatæ, ὑβριστικαί*; et 108. λόγον φράσας, *sententiam ferens*, non in gratiam, sed *ita ut flecti nequeat*, justitia inexorabili, ἀνάγκᾳ ἐχθρᾷ, *infesta*. Nomen judicis non memorat.

109. ἀεὶ ἐν φωτὶ ὄντες. ἴσον δὲ—ἴσα δὲ, *pariter*. h. e. ἐπίσης νυκτὸς καὶ ἡμέρας. cf. locum e Threnis in Fragmentis.—ἀπονέστερον βίοτον νέμονται ἐσλοὶ (qui opp. τοῖς ἀπαλάμνοις φρένας, ὑβρισταῖς) h. διάγουσιν ἀπόνως. fere ut de Ægyptiis Herodot. ii. 14. cui putes Pindari versus ante oculos fuisse. ἀπονέστερον pro ἀπονώτερον observat Eustath. ad Odyss. β. 190. p. 1441, 10.

τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Ἄδακρυν νέμονται
Αἰῶνα. τοὶ δ᾽ ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

A. δ'. K. ιδ'.

Ὅσοι δ᾽ ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς

iv. p. 146.) *Ex Addendis.*] 114. ἐν χερὸς ἀκμᾷ Ald. et Pal. C. cum Gott. et forte vere. Est certe magis poeticum. Sic ἀκμὰ ποδῶν Isthm. viii. 83. et ἀκμαὶ ἰσχύος sup. i. 156. Metrum antispasticum admittit utrumque. 116. κεινὰν Pal. C. quod eodem redit. Pauw conj. κλεινὰν perperam. Est pro διὰ τὴν ἄπορον δίαιταν, βίον. pauper, tenuis, victus, dum vivebant, labores tolerare cogebat, quo nunc sunt levati. 118. 119. Bodl. α. tanquam unum κῶλον exhibet. 122. ὀχέοντι Steph. vitium Morellianæ sequutus. 126. ἔστειλαν Pal. C. cum

116. *κεινὰν παρὰ δίαιταν. διὰ ἄπορον δίαιταν. δι᾽ ἀπορίαν. propter pauperem, tenuem, victum.*

117, 8. Non apponit, *quinam illi dii sint τίμιοι, honoratiores;* ut nec *locum* constituit, in quo *boni* illi versantur. De Olympo non agit; sed de locis inferis. An Pluto, Ἅδης, et Proserpina? Hoc et glossa cod. Aug. et Schol. recent. subjiciunt.

123. Redit ad priores illos, ad *bonos:* quos ex locis illis, in quibus post mortem degunt, iterum in vitam redire, tacile innuit. Quod si ii ter vitam, in quam revocati sunt, justitiam colendo exegerint: tum illi migrant ad Croni regiam. Potest illa videri in ipsa Insula Beatorum esse. Verum verba 128. ἔνθα vix hoc admittunt. Videtur potius, antequam ad Insulam illam in Oceano sitam perveneris, regia Croni (forte in extremo Occidente) adiri, et hic *judicium* haberi a Crono, assidente Rhadamantho v. 137-141. Tum mittuntur in Insulam. Alio loco, in Threnis, ap. Platon. in Menone (v. Fragm.) nono anno vitam reddi dixit et hos evadere reges, viros fortes et sapientes; post mortem autem (an tertio?) insequutam fieri heroes.

126. *ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν*—h. e. *κατὰ τὴν ὁδὸν Διὸς, τὴν ἐπὶ*

Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-

Gott. [Gilb. Wakefield em. ἐτέλεσαν. (Silv. Part. ii. p. 3.) *Ex Addendis.*] 129. νᾶσος Casaubon. in Notulis ad Steph. ed. iii. emendabat, dorica forma pro νήσους, ultima correpta (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 147. 148.), et sic Bodl. MS. et C. a m. pr. cum Gott. Aug. addita glossa, νήσους. Hoc adeo tenendum. νάσος Pal. C. νάσον Ald. 130. περιέπουσι malebat Casaub. caussam non video. 132. ἀπ' 133. ἀγλαῶν Bodl. γ. χερσόθε, κ' ἀπ' conj. Pauw. quod Intpp. alios flores terræ, alios arboribus tribuunt. Melius θ' adjunges post δενδρέων. ut sit δενδρέων θ' pro τε. Mingarell. τὰ μὲν χερσόθε, τὰ δ' ἀ-. δενδρίων Aug. 135. χερσὶ Bodl. α. cum Aug. perperam. Vulgatam etiam Gregor. Corinth. habent p. 97.

Κρόνου τύρσιν (regiam) ἄγουσαν. At ἔτειλαν insolens prorsus est; etsi sententia obvia: ἐπορεύθησαν. Schol. ἔτειλαν, ἐτελείωσαν, ἤνυσαν. Esset igitur τέλλειν nova forma pro τελειοῦν, ducta a τέλω, tanquam primitivo. Obvium est ἔτειλαν pro ἔστειλαν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἐστείλαντο, ἐπορεύθησαν. Ita ἔτειλαν, pro ἔστειλαν, et hoc pro ἐστείλαντο. Analogiam haberent hæc. Sed exemplum nondum vidi. Apud Apollonium iii. 277. τέλλεται pro στέλλεται dictum vult Schol. At ibi οἷόν τε νέοις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος τέλλεται est pro ἐπιτέλλεται, *invadit.* Sup. i. 122. τέλλεται erat pro γίνεται. Saturnus alias in Tartaro, a Pindaro in Beatis Insulis collocatur. In Mon. Regillæ: ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει. ubi Salmasius aliam auctoritatem desiderabat. At Visconti V. C. aliam reperit in Picturis Sepulcri Nasoniani tab. viii. ubi a Mercurio anima ad eum sedentem adducitur.—In eod. titulo in Triopio Regilla in Elysium deducta σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει. sedet igitur is cum insigni judicis.

127. ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν. τὴν ἐπὶ Κρόνου οἶκον ἄγουσαν. Sequentia putes Euripidem ante oculos habuisse in Hippol. 748. sq.

132 Sane ἄνθεμα possint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen, quod et Mingarell. voluit, θ' apponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων θ', ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. mutata orationis forma pro τὰ μὲν ἐκ χέρσου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος.

πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

Ε. δ'. Κ. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς

136. στεφάνους Pal. A. C. π. καὶ κεφαλὰς conj. Pauw, ductu Schol. 137. ἐν excidit Bodl. C. et in Aug. est deletum adversante metro. 138. pro Κρόνος, γᾶς Ald. Pal. C. et Gott. 140. πόσις ἁπάντων alii, nescio qui, teste Schmidio. 141. ὕπατον ἐ. παῖς θ. Pal. C. et Gott. ex interpolatione. 142. ἐν τοῖσι ἀλέγοντι Bodl. C. a m. pr. 152. φωνήεντα Pal. A. φωνάεντα Pal. C. et B. cum Gott. φωνάετα Ald. Sive φωνάεντα seu φωνᾶντα scribas, idem est. φωνεῦντα Aug. et Eustath. p. 775, 48.

137. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς h. κατὰ κρίσεις δικαίας. Præcessit itaque judicium et sententia, qua admitterentur Manes ad adeundas Insulas Beatas. — Tum Cronus habet assessorem judicii Rhadamanthum, [Osiridem. v. Zoega pag. 296. *Ex Schedis.*] πάρεδρον ἕτοιμον, πρόθυμον, promtum ad caussas dijudicandas, *qui semper ipsi adest.*

142. ἐν τοῖσιν scil. beatis illis. Achillem igitur Thetis in Insulas Beatorum vexit, seu precibus a Jove obtinuit, ut Achilles in hæc loca veniret. [Estne hæc Leuce? v. Kanne *Mythol.* p. 113. Infra Nem. iv. 79. *Ex Schedis.*]

146. κίονα, et inf. Olymp. viii. 36.

Δὲ τὸ πὰν, ἑρμηνέων
Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾶ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς,
Ἄκραντα γαρυέμεν,

Α. έ. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,

153. πᾶν h. l. corripi necesse est; itaque saltem scribendum: πὰν, et ἐς τὸ πὰν esse debet idem ac πάντως, ut alias εἰς πάντα. Pauw. conj. ἐς δὲ ἅπαν, ἑ. [Boeckh. τόπαν, ut ἅπαν. *Ex Schedis.*] 157. παγγλωσσίαι emendat Canter. N. L. ii. 5. ut sit pro loquacibus. Ita legerat Aristides Oratt. t. iii. p. 47. (t. ii. p. 378. Jebb.) notante Rittershusio et Cantero l. c. et sic Gregor. Cor. p. 98. παγγλωσίᾳ tres Bodl. et sic lib. Barocc. ap. Aristid. l. c. 158. γαρύετον vulgata erat lectio, ut esset dualis pro plurali, damnata jam a Schol. qui meliorem lectionem servavit γαρυέμεν, ut sit λάβροι γηρύειν, probatam quoque Dawes. p. 49. conf. Not. [Gilb. Wakefield defendit dualem γαρύετον, ut sit pro plurali γαρύουσι (Silv. Part. i. p. 59.). *Ex Addendis.* γαρύειν πρὸς —, ut ἐρίζειν πρὸς —. v. Wunderlich. Observatt. p. 167. *Ex Schedis.*] 159. ὄρνικα Voss. Cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. pag. 97.

Idem quod sup. 12. ἔρεισμα, *columen et tutela.*

153. ἐς δὲ τὸ πὰν, πάντως, ἑρμηνέων χατίζει, pro ἑρμηνείας, quæ *eloquutio* est antiquis; *verbis, carmine, reddenda sunt illa animi cogitata.* Ait scilicet, *se adhuc multa habere, quæ huic digressioni subjungere possit; se enim naturæ beneficio arti lyricæ natum, non studio et usu poetam factum, ut alios, qui inanibus verbis strepant.*

155. Τὸ εὐφυὲς et alibi prædicat: Ol. ix. 152. Τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν. Nem. iii. 69. συγγενεῖ δέ τις ἀρετῇ μέγα βρίθει. Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ etc. Mox λάβροι παγγλωσσίᾳ, h. e. πολυλογίᾳ, Homero sunt λαβραγόραι. In v. 158. malui cum Dawesio stare Misc. cr. p. 52. in restituendo γαρυέμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: etsi contra sentiunt viri docti, ut Ern. ad Il. α. 566. Koen. ad Gregor. Cor. p. 98. Vauvill. ad Sophocl. Antig. p. 55. Ita res se habet in laudato loco Il. α. 566. et in Il. δ. 452. 3. ubi ποταμοὶ συμβάλλετον occurrit, manifestum fit poetam de duobus amnibus cogitasse. Erit sic: μαθόντες δὲ, (*qui non ingenio evecti, sed mero studio et usu progressi ad artem lyricam*) εἰσὶ λάβροι γαρυέμεν (σὺν) παγγλωσσίᾳ, ὡς κόρακες (sc. λάβροι εἰσὶ γαρύειν) ἄκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διός. Il. ψ. 478. 9. Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι.

160. Sed redeundum est ad propositum. v. ad Ol. i. 179.

Ἄγε, θυμέ. τίνα βάλλομεν
Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς
Ἱέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

E. ἑ. K. ή.

Θήρωνος. Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος

165. Ἀκράγαντα Pal. A. B. Bodl. MS. et α. 169. γ' ἐτίων Schol. et edd. ante Schmidium, qui metri caussa refinxit γε cum hiatu. Leg. ἐφ' vel δι' ἐτέων. Saltem τινά γ' ἑκα-τὸν ἐτέων πόλιν. 172. χερὶ emendat Pauw. At poeta varietati studet. 173. ἐπέβα Ald. et Pal. C. Mingarellus emendat: Θήρωνος. αἶνον δ' ἐπέβα κόρος. Modo esset αἴνῳ! Est quidem ἐπιβῆναι cum casu quarto, sed de eo qui *adit* vel supervenit: ut Sophocl. Elect. 492. ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις. *infausti conjugii studium incessit eos, qui legitimo modo nuptias facere non poterant.* τι λ. Pauw emendat.

166. Similis locus sup. Ol. i. 165. inf. Ol. vi. 36. xiii. 140. ἐπιτανύσας (τὸ τόξον) Ἀκράγαντι h. ἐπὶ Ἀκράγαντα.

167. ἐνόρκιον λόγον *laudem tanquam jurato pro teste editam dixit*, ut λόγος sæpe: v. c. iv. 29. et *jurato* alibi similiter, ut vi. 34. μὴ πόλιν τεκεῖν (pro τετοκέναι: ut et Il. ν. 826.) ἑκατόν γε ἐτέων (ἐπὶ vel ἐντὸς h. *inde ab urbis Agrigenti origine*; C. enim fere annos urbs steterat.) ἄνδρα τινὰ μᾶλλον φίλοις εὐεργέταν πραπίσιν (*beneficum in amicos animo suo*) ἀφθονέστερόν τε χέρα Θήρωνος.

173-8. Locus impeditus, multis de caussis: nam et ipsa res obscura est, et latent nos facta, quæ poeta respicit; varia in Scholiis memorantur, sed ambigua et incerta fide. Κόρος potest esse ὕβρις, potest et satietas, fastidium esse. αἶνον ἔβα κόρος vix sanum esse potest; at nec melius ἐπέβα, quod in Ald. et Pal. C. est. Potest jungi συνάντεσθαι δίκᾳ, διάγειν δικαίως, potest et esse συνάντεσθαί τινι σὺν δίκᾳ, *aggredi, invadere* jure vel injuria. Tolerabile visum erat, si sic constituerem: ἀλλὰ κόρος οὐ δίκᾳ (σὺν δίκᾳ), ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν (pro ἐξ, ἀπό. Sic P. x. 105. ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος.) συναντόμενος, ἐπέβα αἶνον (deb. ἐπέβα, ἐπέρχεται, αἴνῳ, *laudem incessit, impugnat*). Scilicet κόρον puto melius exponi, ut sit *fastidium, invidentia, obtrectatio laudum*, quas modo enarraverat. *At*, inquit, *laudi obstrepit invidia.*

Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
Ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

177. Alii κρύφιον, ut et Pal. A. C. At Ald. κρούφιον. ita saltem κρύφιον δὲ θέμεν ἐσθλὸν rescribendum, ut et Pauw suasit: sed ὁ κρύφος, quod jam Aristarchus docuit, est pro κρύψις. v. Valken. p. 351. ad Theocritum. In. Aug. κρύφον est scriptum. Quod adjunctum est τε, prorsus ratione caret. Licet mutare in τιθέμεν', melius tamen reponas κρύφον θέμεναι ἐ. κ. Jam ἐσλὸν Pal. A. C. ἐσθλὸν Ald. Pal. B. κακοῖς Ald. omisit. Ita ait Schmid. sed nostra Aldina hoc retinet. ἐσλῶν καλοῖς Gott. 178. ψάμμω ἀ. scribit vel ψάμμος pro quarto casu Dorico accipit Pauw cum Mingarello: at multo dignius lyrico vulgatum. 179. κἀκεῖνος Ald. c. Gott. χάρματα Bodl. C. 180. Bodl. MS. et α. ad f. στίχους εἴδους notant ρπβ' (182.), licet prior tantum unum κῶλον (sup. post v. 48.), alter vero ne unum quidem vulgari numero adjecerit.

Sic alibi in laudibus, quæ nimiæ esse videri possunt: Pyth. viii. 43. μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. Nem. x. 37. ἐστὶ δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι. cf. N. vii. 76. sq. Nec meliora habeo. Vetus Schol. qui reddit: τὸ δὲ χαρακτηριστικὸν, φησὶ τοῦ Θήρωνος ἐπέβησε πολλοὺς, εἰς ὕβριν, δηλονότι, αὐτοὺς προσηγάγετο: vix ad eam, quam habemus, lectionem spectare potuit. κόρος ei est ὕβρις μετ' ἀδικίας, (οὐ δίκᾳ συναντόμενος) et τὸ λαλαγῆσαι, τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ, τὸ ὑβρίζειν. Tribuitur ita τῷ κόρῳ, quod faciunt homines, in quibus κόρος, ὕβρις, est: *hi id agunt, ut obtrectatione obscurent bona alterius facta.* Quæ sequuntur, pendent a κόρος, sc. κόρος, ille, ὁ θέλων, τὸ λαλαγῆσαι, obtrectationem, θεῖναι κρύφον ἐσθλῶν κακοῖς ἔργοις, *obscurare laudes alterius maledictis.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γʹ.

Θ Η Ρ Ω Ν Ι.

ARGUMENTUM.

Profitetur poeta, se Theronem canere velle Olympicum victorem, modo probetur carmen Dioscuris et Helenæ. Inde 17—66. a memoratione oleagineæ coronæ transit ad narrationem de Hercule, quomodo ab Hyperboreis oleam silvestrem petiit, qua Olympia fuit consita. Hanc gratulatur Theroni tanquam decus summum, quod assequi possit mortalis.

Σ. αʹ. Κ. ϑʹ.

ΤΥΝΔΑΡΙΔΑΙΣ τε φιλοξείνοις ἁδεῖν,
Καλλιπλοκάμῳ ϑ' Ἑλένᾳ,

1. φιλοξένοις ante Schmidium legebatur inde a Romana. At ille, ut metro consuleret, ex Pal. tribus φιλοξείνοις reposuit, ut jam Aldina exhibuerat.

Inscriptum carmen a grammaticis τῷ αὐτῷ Θήρωνι εἰς Θεοξένια. Supplent Scholia ϑύοντι; eisdem totum hoc, puto, commentum de Theoxeniis a Dioscuris institutis debetur, petitum ex vss. pr. et 71. 72. his quidem male intellectis: quasi de adventu deorum agerent. Dioscuri et Helena heroes, ut pluribus locis, præcipuo aliquo cultu habiti esse debuere Agrigenti, (hocque jam Aristarchus monuerat in Schol.) forte a gente Theronis, aut a tribu Emmenidarum, (68. 69.) quos et inf. P. vi. 5. memorat, ex qua ille fuit. Traducta, ut probabile fit, religio Argis; hic enim Castorum fuit religio: vid. Pausan. ii. 22. p. 161. His itaque diis carmen probari cupit, ut alibi aliis diis tutelaribus urbium ac præsidibus. Haud dubie scriptum est carmen in victoriam Olympicam: eandemne cum priore illa an diversam, quis dixerit. Jam autem iidem Dioscuri inter præsides certaminum Olympicorum erant v.

Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὔχομαι,
Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν
Ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων
Ἵππων ἄωτον.
Μοῖσα δ᾽ οὕτω ποι παρέστα
Μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον,
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

Α. ά. Κ. θ΄.

Ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν
Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι

3. κλειτὰν Bodl. β. γ. 5. Pauw malit ὀρθώσαις, ά. ϊ. ἀώτῳ. *equorum flore*, h. *equis præstantissimis*. Sensit, ἄωτον ἵππων non esse posse *decus equorum*: sed *equos præstantissimos*. Forte sufficit interponere τ᾽ in ἵππων τ᾽ ἄωτον, *celebrare Theronis laudem et præclaros equos victores*. Scilicet jungenda sunt cum superioribus Ἀκράγαντα γεραίρων ἵππων τε ἄωτον. 7. οὕτω τοι Pal. C. Schol. probare videtur quoque παρίστα pro παρίσταθι. *ades mihi Musa, ut.*

64. Iisdem etiam vult poeta carmen suum ἀδεῖν, probari. Τὰ Θεοξένια prorsus sunt aliena ab hoc carmine; sunt enim ea sacra, quibus dii hospites, ξένοι, adesse visi (unde dicti ξενικοὶ), aut omnino, aut certi dii; ut Apollo et Mercurius Pallenæ, unde Apollo θεοξένιος: Pausan. vii. 27. Erant Θεοξένια Delphis: ut ex Athen. ix. p. 372. A. patet, et sic alibi alia. [Vix: in memoriam religionum ab exteris acceptarum, v. c. ab Ægyptis: ut Creuzer. *Ex Schedis.*] Φιλόξενοι autem sunt Dioscuri, non propter τὰ Θεοξένια, sed quia σωτῆρες sunt hominum in discrimine versantium: quod Simonidis exemplo constat, inprimis tamen navigantium. Theocr. xxii. 6-9. et 23. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω.

4, 5, 6. Est impediti aliquid in his versibus: Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον ὀρθώσας (seu verius ὀρθώσαις). Sensit quoque Mingarellus, qui ὀρθοῦν ὕμνον recte dici negat; ὀρθοῦν esse *extollere laudibus*. Isthm. i. 64. iv. 65. P. iv. 106. (quo l. est *confirmare animum*.) At. Ol. vii. 38. est διορθοῦν λόγον, *laudem*, idem quod ὀρθοῦν ὕμνον. Ductum puta a monumento vel statua; ὀρθοῦν στήλην. Gravius est, ἵππων ἄωτον esse non posse nisi *præstantes equas*. [cf. v. 1. 2. viii. 99. *Ex Schedis.*] Corrigit igitur vir doctus: Θήρωνος ὀλυμπιονικᾶν ὕμνῳ ὀρθώσαις ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, *hymno extollens ac celebrans præstantissimas Theronis equas, quibus victoriam Olympiæ retulit.* Vide in V. L. an melius conjecerim. ὕμνος ἄωτος utique pro ὕμνων ἄωτος dici nequit, nec ἄωτος ἵππων pro ornamento equorum.

7. 8. οὕτω ποι Schol. intp. *ut probaret Dioscuris.* Melius: Μοῦσα παρέστα μοι, εὑρόντι οὕτω τοι ν. τρόπον ἀγλ. (ὥστε) ἐναρμόξαι φ. Δ. π. Sed nec hoc satisfacit.

Πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν,
Καὶ βοὰν αὐλῶν, ἐπέων τε θέσιν,
Αἰνησιδάμου
Παιδὶ συμμῖξαι πρεπόντως·
Ἅ, τε Πίσα με γεγωνεῖν· τὰς ἄπο
Θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαὶ,

Ε. ά. Κ. θ'.

Ὧ τινι, κραίνων ἐφετμὰς
Ἡρακλέος προτέρας,
Ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων
Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
Ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυ-
κόχροα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν
Ἀμφιτρυωνιάδας,
Μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,

Σ. β'. Κ. θ'.

Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα. Ὅγε

12. θεόδμητον MS. Bodl. 17. γεγωνεῖ malit Pauw. perperam. Supple γεγωνεῖν πράσσει ex v. 12. 18. θεόμοροι Ald. cum Aug. et sic forte olim alii, notante Pauw. θεόμοιροι Gott. νείσσοντ' MS. Bodl. et Aug. 19. κεραίων Rom. 21. Cum aliis locis γλέφαρον scribat poeta, P. iv. 216. Isthm. viii. 99. probabile fit etiam h. l. fuisse γλεφάρων pro vulgari βλεφάρων. 23. βάλῃ MS. Bodl. et C. Aug. Gott. 27. καλλίστων vitium ed. Pauli Steph. 28. πείσαις, Dorice, ut Pauw quoque monet. 29. -τα ὅγε cum hiatu. Pal. C. λόγῳ,

13, 14. Jungit lyram et tibiam sæpe, Ol. vii. 21. 22. x. 113, 114. Nem. ix. 19. Isthm. v. 34, 35. et tibias appellat *Lydias* Ol. v. 44.

25. Locus notabilis propter veterum inscitiam geographiæ et vagam Hyperboreorum notitiam. Oleaster petitus esse non potuit nisi ex australibus Europæ terris. De Istri fontibus non minus inscite Herodot. ii. 33. 34. Auct. de Mirab. Ausc. c. 112. Repetit sua ex Pindaro Pausan. v. 7. p. 392. sed nil emendatius tradit.

29. sq. Totum locum interpunctione

Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῳ
Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα
Ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.
Ἤδη γὰρ αὐτῷ,
Πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέν-
των, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

item Gotting. qui ὄγε habet in marg. Etiam Schol. λόγῳ habuit in suo libro. 30. αἰτεῖ inde a Romana edit. sicque Aug. Gott. At Aldina legebat αἴτει, quod revocavit Schmidius. Mirum est, Grammaticos, Eustathium p. 381. et Gregor. Corinth. p. 98. ab αἶτος hoc repetere, ut sit pro ἐνδιαίτημα. Obvia est suspicio, quam Koenius quoque illo loco proposuit, posse ἄλτει in ea voce latere: ἄλτις enim haud dubie id. q. ἄλσος. Sed quid tum faciemus τῷ ἄλσει v. 31. si versus mutilus relinquendus non est? Librorum vel veterum scriptorum auctoritas est expectanda; videtur enim ulcus latere, etiam lectione λόγῳ v. 29. id prodente; et θεράποντα ὄγε facit hiatum intolerabilem. Quid si πείσαις λόγῳ jungimus? *hortatu movens.* Ita non est jejuna vox; est is mos lyrici, generale vocabulum pro deducto ponere, quod formam aut partem notat. πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει, (*sedi*, quam ille incolit) πανδόκῳ ἄλτει, σκιαρόν τε φύτευμα ξ. ἀνθρ. στέφανόν τ' ἀρετᾶς sc. ἐνεικεν. Etsi oratio et ita instrui potest, ut αἴτει sit *petiit.* [V. Ahlwardt in Act. Seminar. Lips. vol. i. p. 121. et Villoison ibid. p. 233. *Ex Schedis.* In ipso textu Heynius correxit ἄλτει: ut hanc scripturam unice probasse videatur.] [31. Wakefield. ad Virgil. Georg. ii. 13. corrig. σκ. τὸ φύτευμα. *Ex Schedis.*] 32. ἀρετᾶν Gott.

laborare suspicor, et continuandam orationem esse a v. 24. ad 32. τάν ποτε—ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας,—δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα, λόγῳ, πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει, πανδόκῳ ἄλσει, σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς. *quam oleam* (κότινον proprie) *Hercules attulit, precibus datam ab Hyperboreis, memor fani Jovis, arborem umbrosam, hospitalem et virtutis præmium.* Ita retinere licet grammaticorum rationem, ut αἴτει sit ἀπὸ τοῦ αἶτος, διαίτημα, τέμενος τοῦ Διός. Etsi αἴτει pro ᾔτει recte se haberet, ut P. ix. 189. αἴτεεν. Nec vero ἄλσει in Ἄλτει mutandum, nam et alibi ἄλσος Διὸς vel Πίσας dixit. ξυνὸν ἀνθρώποις scil. propter umbram, ex σκιαρόν. Potest quoque cum Beckio ἔνεικεν—Διὸς αἴτει, πανδόκῳ ἄλσει, bene jungi: h. εἰς ἄλσος, ἐν ᾧ Ζεὺς οἰκεῖ. Modo jungantur ista ἔνεικεν A. πείσας λόγῳ. Sequitur v. 33. sq. *Nam jam semel habita fuerant ab Hercule Olympia, victo Augea*: (v. inf. Ol. x. 30. sqq.) *at erat tum locus arboribus vacuus et solis radiis obnoxius*: cf. sup. ii. 5. 7. et x. 51, sq. Post ludos actos ad Cervam æripedem capiendam profectus est: qui fuit proximus ad Augea labor secundum nostrum: diversa narrant alii. Apollod. ii. 7. 2. post omnes xii. labores exantlatos Augeam victum memorat.

35. 36. Ludi habebantur die proximo a plenilunio ejus mensis, cujus novilunium proxime post solstitium æstivum subsequutum erat. Ergo Μή-

A. β′. K. ϑ′.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν
Καὶ πενταετηρίδ᾽ ἁμᾷ
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.
Ἀλλ᾽ οὐ καλὰ δένδρε᾽ ἔθαλλεν
Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
Τούτων ἔδοξεν
Γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξεί-
αις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἁλίου.
Δὴ τότ᾽ ἐς γαῖαν πορεύεν θυμὸς ὥρμαι-

E. β′. K. ϑ′.

ν᾽ Ἰστρίαν νιν. Ἔνθα Λατοῦς
Ἱπποσόα θυγάτηρ
Δέξατ᾽ ἐλθόντ᾽ Ἀρκαδίας ἀπὸ δει-
ρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν·
Εὖτέ μιν, ἀγγελίαις Εὐ-
ρυσθέος, ἔντυ᾽ ἀνάγκα πατρόθεν

38. *ἅμα* MS. Bodlei. Aug. et alii, ut Ald. v. Ol. i. ext. Quod Toup. Add. ad Theocr. ix. 4. pronuntiat, *ἁμᾶ* vocem nullam esse, nimis pro arbitrio pronuntiatum esse, docent tot alia similia. 40. *ἔθαλλεν* Bodl. quatuor, Aug. Gott. *ἴθαλεν* Ald. 42. *ἔδοξεν* tres Bodl. et Ald. 43. *ὕμνος* MS. Bodl. 45. *πορεύεν* Dorismus postulat, non *πορεύειν.* 46. *Ἰστριανὴν* Steph. et omnes edd. ante Schmidium, sicque Aug. et MS. Bodl. Meminit lectionis etiam Schol. *Ἰστρίαν νιν* Schmidius ex Pal. C. recepit: idque diserte Scholiastes exhibebat una cum altera lectione *Ἰστρία νιν*, ut cum A. *i.* *θυγάτηρ* jungatur: hoc quidem minus bene. 47. *ἱπποσία* Bodl. *β. γ.* 49. *πολυγνάπτων* Rom. 50. Locum recitat Ælian. H. Anim. vii. 39. Junxit et ille *Εὐρυσθέος ἀνάγκα.* 51. *-ρυσθένεος* Aug. *ἀ. πρόσθεν* Schol. recentiora.

νη χρυσάρματος διχόμηνις (inde a novilunio) *ἀντέφλεξεν ὀφθαλμὸν*, (*illustraverat*, ad verbum, ex adverso spectantibus, *plenum vultum, os, lucem*, *φῶς*, h. e. erat plenilunium) *καθ᾽ ἑσπέρας—καὶ—κρίσιν—θῆκε* Luna, tanquam tempus, quo illa facta sunt.

41. *χῶρος Πέλοπος*, Olympia, *ἐν βάσσαις Κρονίου* (*ὄρους* i. 178. 9.)

Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
θ᾽· ἄν ποτε Ταϋγέτα
Ἀντιθεῖσ᾽ Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

Σ. γ΄. Κ. θ΄.

Τὰν μεθέπων, ἴδε κἀκείναν χθόνα,
Πνοιᾶς ὄπιθεν, Βορέα
Ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
Τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν,
Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
Ἵππων φυτεῦσαι.
Καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν
Ἵλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Α. γ΄. Κ. θ΄.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ᾽ ἰὼν,

52. αὔξονθ᾽ Aug. et tamen cum gl. κομίσοντα. 55. εἶδε vitiose Gott. Ald. et Pal. A. B. et Bodl. 56. ὄπισθεν Steph. et omnes vulgg. ante Schmidium, qui Pal. C. et metri legem recte sequutus est. Aldina porro cum Aug. et Gott. πνοιαῖς, ut habebant quoque codd. apud Greg. Corinth. p. 99. qui recte ὄπιθεν adserit. βορέαο Bodl. α. cum iisdem codd. Gregorii l. c. 57. σταθείς. Τῶν νιν h. τούτων (τινά) νιν. Ita hæc sejunxi. Erat antea: σταθεὶς τῶν, h. e. ἐξ ὧν, minus lyrice. θαύμαζε Aug. cum altero in marg. 58. ἴσχε Steph. 61. καί νυν recte Schmidius emendavit, metro exigente. Vulgg. καὶ νῦν. 62. ἀντιθέοισιν legit Schmidius, ut ultima producatur; etsi illa produci potest et sine ν finali. νείσεται et νείσσεται in Bodleianis, perpetua varietate. 63. διδύμοισι Ald. nec male, cum Gott. alioqui media in διδύμοις producta esse dicenda est: quod Schmidius quoque et Pauw viderunt.

56. ὄπιθεν Βορέα. v. ad v. 25.

58. Plin. xvi. s. 89. *Olympiæ oleaster, ex quo Hercules primus coronatus est, et nunc custoditur religiose.*

61. ἐς ταύταν ἑορτὰς, ad victoriam Theronis celebrandam (non ad Θεοξένια). Patet e seqq. et Nem. x. 96. sq. etiam Dioscuros fuisse inter deos præsides ludorum Olympicorum. *Et nunc adest ille propitius sollenni victoris una cum Dioscuris, quos olim jussit præesse ludis, se ad deos evocato.* Tum interpunxi: τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ᾽ ἰὼν, θαητὸν ἀγῶνα νέμειν ἀνδρῶν τ᾽ ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας: est enim ἀγὼν περὶ ἀρετῆς καὶ διφρηλασίας.

Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
Ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου
Διφρηλασίας. Ἐμὲ δ' ὦν πα
Θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν
Κῦδος, εὐΐππων διδόντων
Τυνδαριδᾶν· ὅτι πλείσταισι βροτῶν
Ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

E. γ'. K. θ'.

Εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσον-
τες μακάρων τελετάς.
Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων
Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον·
Νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θή-
ρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται
Οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν. τὸ πόρσω

67. διφραλασίας Aug. 76. αἰδοιέστατος Bodl. β. γ. ἀοιδίστατον emendat Pauw, metri caussa. Non capio argutias viri de metro solliciti. Induxit forte Grammaticus in metri typo: Ἰωνικὸν δίμετρον. Videtur is scripsisse Ἰαμβικὸν δίμετρον. 79. τὸ πρόσω Schol.

67—74. *Et nunc victoriam curulem hanc Olympicam Emmenidarum tribui et Theroni non alio quam Dioscurorum studio obtigisse pronuntio: quia eos præcipua aliqua religione colunt.* Similis locus est inf. Ol. vi. 137. add. Ol. i. 171. ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνει, *non possum non, quin eloquar.* τελεταὶ μακάρων sunt *ipsorum Dioscurorum festa.* τραπέζας ξεινίας de *epulis sacrorum* accipio, quibus adhibentur alii, tanquam hospites.

75—81. *Victori in Olympicis ludis summam* ait *adesse gloriam, qua nulla major expectari possit.* Lyrica audacia hoc declaravit: εἰ δὲ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ—νῦν γε. *Si—nunc quoque,* pro: *ut aqua et aurum* (inter elementa illud, hoc inter metalla) *primum tenent locum: sic Thero ad summum felicitatis et gloriæ fastigium pervenit:* νῦν γε Θήρων, ἱκάνων ἀρεταῖς (διὰ ἀρετῶν) οἴκοθεν (h. e. διὰ οἰκείων ἀρετῶν) πρὸς ἐσχατιὰν, ἅπτεται στηλῶν Ἡρακλέος: *extremum terminum attigit.* Hic verborum ordo. Variavit et invertit orationem carminis i. Ol. princ. Addit 81. 2. 3. hæc: *ultra columnas illas procedi non posse, nec cuiquam hoc tentandum esse:* οὐ διωκτέον εἶναι. ut Scylax de Cerne

Δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον
Κἀσόφοις. οὐ μὴν διώξω. κεινὸς εἴην.

81. οὔ μιν Ald. et in marg. Rom. οὐ μὴ malebat Mingarell. κεῖνος alii ap. Schol. κεῖνος Rom. εἴη. Schol.

insula p. 53. τὰ ἐπέκεινα οὐκέτι ἐστὶ πλωτά.—Pronuntiavit hoc, ut solet, tanquam de se: οὐ μὴν διώξω· κεινὸς εἴην. pro, κενὸν εἴη τοῦτο. Ceterum *fastigium gloriæ ex certaminibus* sæpe sic declarat Pindarus; v. Nem. iii. 35-38. iv. 112-115. Isthm. iv. 18-90. vi. 14-19. quod sequuntur et alii, ut Eurip. in Hippol. 750. Aliud inventum v. ib. Isthm. v. 17. vii. 60 sq. aliud P. x. 42. sqq. et Ol. v. fin. Nem. ix. 109.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ,

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

Ad Jovem conversus vota facit pro Psaumide Camarinæo victore quadrigis - 24. Subjicit laudes - 27. quarum veritatem re ipsa argui ait; quod fabula illustrat de Ergino, quem, propter canos risu exceptum, cursus, adeoque ipsa res, pedibus valentem declaravit.

Σ. ά. Κ. ιέ.

Ελατηρ ὑπέρτατε βροντᾶς
'Ακαμαντόποδος
Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι

1. ἐλατὴρ, Aug. πλατὴρ, in Gott. gl. διοικητὰ ὕψιστε. 3. Schmidius parenthesin sustulit, quam Crataudrina intulerat; (τεαὶ—ἐσθλοί.) Nil refert, sive apponatur, sive omittatur. Ratio loquendi est frequentissima.

Inscribitur ἵπποις, quod idem est ac τεθρίππῳ ἅρματι. Unde est v. 19. Ψαύμιος γὰρ ἥκει (ἐπ') ὀχέων. Sic ἵπποι sæpe in nostro quoque, ut Ol. v. 15. et sic inscripta est Isthm. iii. Diversa fuit victoria hæc, quæ ad Olymp. lxxxii. refertur, ab ea, quam carmine sequenti celebrat: v. ad ejus pr.

3. Ζεῦ — ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ — δέκευ. *Excipe propitia mente hymnum in victoriam Psaumidis; nam tuum sollenne poscit me, ut celebrem summam victoriam car-*

Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
Ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν,
Ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων·
Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν
Αὐτίκ' ἀγγελίαν
Ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί·
Ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν
Δέκευ Χαρίτων ἕκα-

9. ἐσλοὶ Steph. 10. Ἀλλὰ Κρ. Bodl. MS. etiam Ald. Κρόνιε παῖ Schol. recent. 11. Ἰπνὸν alii, nescio qui, apud Schmidium, ut Ætna *furnus, caminus* sit, Typhoni ignem spiranti impositus. ἶπος est onus impositum: ut ἰποῦν est πιέζειν. Æschyl. Prom. 365. cf. Not. τὴν ἶπον interpretantur πίεσμα καὶ βάρος, ut ἰποῦν est θλίβειν apud Etymol. M. Scholia recent. τιμωρίαν καὶ κόλασιν reddunt, ex etymologia argutantia. In Pal. B. ἵππον male. 12. ὀμβρίμου Ald. et Aug. 14. δέξαι Ald. et Pal. C. c. Gott. ex Scholio. Iidem χαρίτων θ', quod et Schol. invenerat.

mine lyrico, cum hospes meus sit renuntiatus victor. Hæc lyrice quomodo extulerit, vide. τεαὶ γὰρ ὧραι, *tuum sollenne* (Olympicum) ἑλισσόμεναι (*volvens se, rediens anno quinto*) ἔπεμψάν με (πέμπουσι, μεταπέμπονται, *arcessunt me*) μάρτυρα ἀέθλων ὑπὸ π. ἀοιδᾶς (διὰ, σὺν, nam poeta dicitur μαρτυρεῖν ea, *quæ celebrat*: v. c. Ol. vi. 35.). Mox 7. ἔσαναν, σαίνουσιν, ἥδονται.

11. ἶπον esse *onus impositum*, dubitari nequit, post illustrationes voc. ἰποῦσθαι, a viris doctis propositas: Hemsterh. ad Aristoph. Plutum p. 279. Brunck. ad Lysistr. 291. tum ad Æschyl. Prom. 365. et Gedik. Carm. select. ad h. l. τὸν ἰπνὸν illustrat Dawes. Misc. Crit. p. 200.

14. Χάριτες spectant ad *victoriæ decus, quod consequutus est Psaumis.* Est enim χάρις sæpe ἡ νίκη, et χάριτες eodem modo: ut χάριτες et χάρις omnino quodvis *decus, laus*; v. c. P. iv. 490. porro *beneficium*, χάρμα P. iii. 127. tum χάρις etiam est *hymnus*, et Χάριτες poetæ lyrico sunt *Musarum* loco: quo nihil frequentius, v. c. Nem. iii. pr. Hinc et Χάριτες dicuntur *favere, propitiæ esse victori*, ut Nem. v. extr. et potest sic etiam h. l. Χαρίτων scribi, ut sit Χαρίτων ἕκατι, *Charitum, quibus victoriæ decus debetur, beneficio, propter victoriam.* Sic Διὸς ἕκατι Isthm. v. 37. Similiter Κάστορος ἕκατι P. v. 10. 11. N. vii. 22. et sic aliquoties.—*Excipe, Jupiter Ætnæe, Hymnum huncce*, Κῶμον. In voc. Κῶμος adjuncta est hymno notio pompæ victoris, dum carmen accinitur: nam mox ille v. 19. Κῶμος ἥκει (ἐπὶ) ὀχέων Ψαύμιος. In personam autem illum mutari a poeta, obvium est.

τι τόνδε Κῶμον,

A. ά. K. ιέ.

Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν.
Ψαύμιος γὰρ ἥκει
Ὀχέων· ὃς, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς
Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι
Σπεύδει Καμαρίνᾳ. Θεὸς εὔφρων
Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν
Αἰνέω, μάλα μὲν
Τροφαῖς ἕτοιμον ἵππων,
Χαίροντά τε ξεινίαις πανδόκοις,
Καὶ πρὸς ἁσυχίαν φιλόπολιν
Καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.
Οὐ ψεύδεϊ τέγξω
Λόγον. διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος.

18. Ψαύμιος Ald. tres Pal. et tres Bodl. Aug. Gott. v. ad v. 7. ἴκει Ald. et Pal. C. G. 19. ὀχέων vel κῶμος vel φάος· ait Pauw. Non capio. An vir doctus voluit continuare sententiam? δέκευ—κῶμον. Χρονιώτατον φάος εὐ. ἀ. Ψαύμιδος γὰρ ἥκει ὀχέων, h. e. φέρων· *adducit carmen laudes virtutum Psaumidis.* Ita vero particula γὰρ molestiam facit. Nec minus in Mingarelli Conjectur. p. 60. τόνδε κῶμον. Χρονιώτατον φάος ε. ἀ. Ψαύμιδος γὰρ ἥκει ὀχέων, *vehens.* Immo est ἐπ' ὀχέων. 21. ἔμφρων Aug. c. gl. εὐμενὴς, πρᾶος. 24. ἵππον Steph. (vitium operarum edd. Pauli Stephani.) 25. ξενίαις Gott. sicque rescribit Pauw, ut Epionicum metrum sit. Equidem his metrorum nominibus parum tribuo; et alter versus, qui huic respondet, sup. v. 10. defendit vulgatum. χαίροντά τε. Cum μὲν præcesserit, debuit sequi χαίροντα δὲ ξ. 26. vulgo ἡσυχίαν. 27. τεθραμμένον. aliud vitium Cratand. et Steph.

29. Dixerat: *non contaminabo laudem mendacio*, hoc est veram laudem eloquar, *quam ipsa res veram esse arguet.* Hoc dixit: *experientia*, ipsa res, eventus, *verum arguit*, ἐλέγχει. Eadem sententia erat Ol. i. 53.

E. K. ιβ'.

Ἅ περ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις
Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

31. ἅπερ καὶ Κλ. Gott. 32. γυναικᾶν Bodl. β. γ. male. 34. χαλκειοῖσι δ' ἐν Ald. χαλκέοισι Gotting. recte, dummodo εοι pronuntiando contrahas; sicque Brubach. in marg. at χαλκοῖσιν δ' ἐν Rom. et seqq. edd. Videtur ad metri normam correxisse Schmidius. 35. Ὑψιπύλεια Bodl. C. quasi esset casus quintus, ὦ Ὑ. 37. ταχυτῆτι Bodl. γ. Antea interpungebatur: ἐγώ· ταχυτᾶτι χεῖρες δὲ κ. 38. Ἴσσον Bodl. C. Aug. 40. ἐν ἀνδράσιν Bodl. C. Aug. 41. Θαμὰ, παρά τι τὸν ἁ. legisse videtur Metricus, monente Pauw. πὰρ Aug.

31. Vid. Schol. Sufficit tenere, in certaminibus adventu Argonautarum in Lemno ab Hypsipyle habitis prodiisse ad cursus (et quidem ὁπλίτου, ut v. 34. patet) certamen Erginum jam ætate provectum. Exceptus risu feminarum, mox victor ad præmium ab Hypsipyle repetendum accedens, *Ecce me*, ait, *pedum volocitate satis valentem; nec minus manuum virtute et animo.* Ergo et in hoc ipsa res arguebat Erginum pedum velocitate et corporis robore valere. Debuit autem hoc ex antiquiore Argonauticorum scriptore notum esse.

39. Volunt Psaumidem *canum* certasse, et in eo *comparationis vim* quærunt. Addunt quoque Psaumidem jam senem fuisse, ex Olymp. v. 51. Omnia sunt aliena. Immo vero est hoc epiphonema poetæ. *Fieri interdum potest, ut aliquis mature canus sit, juvenili tamen vigore et robore utatur.* [Pro vulgari: ita ille, etsi canus adspectu, virtutem juvenilem ipsa re probavit. *Ex Schedis.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ε'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΨΑΥΜΙΔΙ,

ΑΠΗΝΗ.

ARGUMENTUM.

Poeta urbi Camarinæ gratulatur civem victorem, intexta ejus laude - 38. tum facit bona vota.

Σ. α'. Κ. ιϑ'.

ΥΨΗΛΑΝ ἀρετᾶν καὶ
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

In inscriptione additum in codd. τεϑρίππῳ, ἀ. καὶ κέλητι. indocte. v. Not. Schol. vet. αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν. ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. Quæ illa ἐδάφια sc. ἀντίγραφα sint, ignoratur. *Originalia* interpretatur Schmidius; sic "ἐν τοῖς ἰδιογράφοις" esset legendum. Sed ad hæc provocare vix potuit Grammaticus. Pauwii emendatio vix memoratu digna ἐν τοῖς ἐλαχίστοις, *in paucissimis*. Probabile mihi fit, τὰ ἐδάφια esse *vulgaria*, quæ in bibliothecis habentur. Apud Eustath. p. 960, 21. τὸ κοινῶς λεγόμενον σχεδάριον, ὃ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον. Videtur vox serioris usus fuisse. Quicquid est, saltem liquet hoc, abfuisse olim a nonnullis exemplaribus hoc carmen. Porro Aldina cum Aug. aliter ac vulgg. inde a Romana carmen distinxerat; pro una enim Strophe, Antistrophe et Epodo ternas habet; scilicet Strophe v. 1—7. Antistrophe 8—14. Epodos 15—19. et sic in Antistrophe et Epodo. Omnino ea, quæ in vulgg. Epodos est, vix recte ita appellar potest, cum sit Strophæ et Antistrophæ par, quod insolens plane est, ut Pauw quoque monuit, quem vide in Notis p. 32. qui tres Strophas faciendas esse censet; id quod ipse faciendum

Victoria fuit parta cursu mularum currui junctarum, ut patet ex v. 6. δῶρα ἀπήνης. Adscitus ille fuerat Olympiis Ol. lxx. v. Paus. v. 9. Male grammaticus inscripsit pro sola ἀπήνῃ tria ex v. 15. Spectat Ode ad aliam Olympiadem quam superior.

Τῶν Οὐλυμπίᾳ,
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
Καρδίᾳ γελανεῖ
Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ
Ψαύμιός τε δῶρα·
Ὅς, τὰν σὰν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
Βωμοὺς ἓξ διδύ-
μους ἐγέραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγίσταις,
Ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
πταμέροις, ἁμίλλαις,
Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκί-
ᾳ τε. τὶν δὲ κῦδος
Ἁβρὸν νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ
Ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε, καὶ
Τὰν νέοικον ἕδραν.

Σ. β'. Κ. ιθ'.

Ἵκων δ' Οἰνομάου καὶ

esse censui. 3. τῶν Ὀλυμπίᾳ Ald. 7. Ψαύμιος et hic Ald. tres Palat. et Bodl. α. cum Aug. Gott. recte: nam sic Dorice. At Ψαύμιδος est vulgaris forma. 9. Καμαρίναν Ald. cum Pal. C. et Gott. et mox 11. γέραρεν. 16. τοὶ δὲ Bodl. β. γ. sed alterum in margine. 17. νικάσας Ald. recte, nisi f. νικάσαις. Vulgo νικήσας. 20. Ἵκων reposui metri caussa, pro ἱκών. ἐλθὼν

5. *Camarina* λίμνη tanquam una e Nymphis Oceanidibus exhibetur. Alluit urbem *Hipparis*, inf. 27. qui etiam in numis occurrit, juvenili specie, capite cornu instructo. v. nunc Eckhel V. C. Doctr. Num. t. i. p. 199. De urbis originibus v. Diodor. xi. 76.

11. ἑορταῖς. Suppleo et accipio ἐν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις pro singulari *in sollenni Olympico, inter sacrificia et certamina, quæ habentur per quinque dies, a die* xi-xvi. *curru, mulis et celete.* Nec hæc de Psaumide, sed universe erant accipienda. ἐγέραρεν autem tanquam victor, sacro facto in sex aris xii. deorum, cum in singulis essent duo σύμβωμοι, v. c. Jupiter et Neptunus: v. Pausan. v. 14. et Schol. ad h. l.

20—38. Camarina a Syracusanis bis vastata restituta erat Ol. lxxix.

Πέλοπος παρ' εὐηράτων
Σταθμῶν, ὦ πολι-
άοχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὲν ἄλσος ἁγνὸν
Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὤανον, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἵπ-
παρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν,
Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἄλσος,
Ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος
Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
Αἰεὶ δ', ἀμφ' ἀρεταῖσι, πόνος δαπά-
να τε μάρναται πρὸς
Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Pal. A. B. tres Bodlei. Aug. et Rom. cum Brubach. in margine. 21. εὐκρα-τῶν Bodl. β. γ. vitio librarii. 25. Ὤανιν et Ὄανιν in Schol. legitur. Ὄανον sine ἐν Gott. Ed. Brub. in marg. alias Ὤανος (voluit Ὤανις) καὶ Ὦνις. 32. ὑπ' Pal. C. et Aug. Uterque a pr. m. Iidem cum Gott. et Ald. ἀμαχανίας propius ad Dorismum. 34. Erat ἀεί. Verum αἰεὶ legendum cum Pauw. propter versum antitheticum sup. 10. Et sic Aug. tum Ed. Rom. Crat. et rel. Versum 34. 35. respicit Themist. Orat. viii. pr. et Or. xxi. p. 246. A. B. ed. Hard. 35. πρὸς ἔργον. 36. Κινδύνω Bodl. β. γ. 36. Κεκαλυμμένῳ Schol. legit. κεχαλασμένον Schol. ad Isthm. iv. 52. 37. Nondum mihi persuadere possum, tam turpem hiatum a Pindaro venisse εὖ δὲ ἔχοντες. f. δέ γ' ἔχοντες. Pro σοφοὶ καὶ Jacobs animadverss. p. 188. conj. σοφισταί.

Psaumidis magna videtur in nova urbe exstruenda fuisse opera; mox idem ei novum splendorem paravit victoria Olympica obtinenda. Refertur ea ad Ol. lxxxii. In seqq. vereor ne imponi nobis patiamur a grammaticis, quasi in fluvio Hippari ratibus advecta fuerint ligna ad urbem exstruendam. Ne sic quidem fluvius dici potest κολλᾷν θαλάμους. Verum Psaumis ille est, qui suis opibus adjuvit colonos novas domos sibi exstructuros. Illustrat victor suam urbem, adeoque et lucum, Palladis, et Oanum et Lacum, καὶ σεμνοὺς

Σ. γ΄. Κ. ιθ΄.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
Τιμῶν τ᾽ Ἀλφεὸν
Εὐρὺ ῥέοντ᾽ Ἰδαῖ-
όν τε σεμνὸν ἄντρον,
Ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
Ἀπύων ἐν αὐλοῖς,
Αἰτήσων πόλιν εὐα-
νορίαισι τάνδε κλυταῖς
Δαιδάλλειν· σέ τ᾽, Ὀ-
λυμπιόνικε, Ποσει-
δανίοισιν ἵπποις
Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὔ-
θυμον, ἐς τελευτὰν

42. ῥέοντ᾽ reposui ex Ald. et Gott. probante Pauw, pro ῥέοντα; prima in Ἰδαῖον longa est, et spondeus pro dactylo requiritur. 45. ἠπύων MS. Bodl. et C. Aug. 47. τήνγε Bodl. α. 48. deb. δαιδάλλειν et 51. φέρειν. 49. Ποσειδωνίοισιν Pal. A. B. Bodl. MS. et C. 52. τελευτὴν Bodl. γ.

ὀχετοὺς (*alveum*, non, canalem), Ἵππαρις οἶσιν ἄρδει στρατὸν, (populum pro *urbe*). Nunc ad Psaumidem spectant reliqua: κολλᾷ τε (κόλλα, pro ἐκόλλα, præstaret, et δὲ, ad ἀείδει μὲν) ταχέως ἄλσος (h. πλῆθος) ὑψίγυιον θαλάμων σταδίων· *magnum ædificiorum numerum celeriter educit*, ἀπ᾽ ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν, *incolumitate, conditione læta, populo restituta.* Fecit ille hoc cum impensis suis magnis: hoc in seqq. ornat generali sententia v. 34—36. *in magnis conatibus*, cœptis, rebus, (ἀμφ᾽ ἀρεταῖσι, sæpe pro ipsis factis, v. c. Ol. vi. 14. et inde pro certamine et victoria) *labor et impensa nititur adversus fortunæ aleam*, h. e. *semper virtute et sumtu certatur ad consequendam rem arduam, discriminis plenam* (propter incertos exitus et successus). [*in magnis ausis labor et impensa certat, certatim se adjungit augeturque, in re ad exitum perducenda, circumdata periculo, h. aleæ plena. Ex Schedis.*] πόνος et δαπάνη junguntur in his, ut inf. Isthm. i. 58. 59. vi. 14. 15. Πόνον respicit ὁ κίνδυνος, ut statim vi. 14. ἀρεταὶ ἀκίνδυνοι sunt res gestæ ἄνευ πόνου. ἄπονοι.—37. Εὖ δὲ ἔχοντες, *at qui læto successu utuntur*, (εὖ πράξαντες, εὐτυχοῦντες) *habentur viri prudentes etiam a civibus suis*, h. e. laudes ferunt.

44. Λυδίοις ἐν αὐλοῖς. Memorantur quoque Ol. xiv. 24. Nem. iv. 73. viii. 25. Nec tamen dicam, proprie ne sint accipienda an tantum pro epitheto ornante.

48-53. Junctura verborum: καὶ

Υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγί-
εντα δ' εἴ τις ὄλβον
Ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεὶς, μὴ ματεύ-
σῃ θεὸς γενέσθαι.

55. ἐξαρκῶν tres Pal. Bodl. MS. et. α. Ἄρδει: licet conjicere ἀλδεῖ, *auget*. Sed v. Not.

(αἰτήσων τὸν Δία, ὥστε) γῆρας εὔθυμον φέρειν σε, Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, ἐπιτερπόμενον Π. ἵπποις, ἐς τελευτὰν υἱῶν παρισταμένων etc. *Te, Jupiter, ut rogem,— et ut te, o Psaumi, senectus tranquilla deducat* (tibi contingat). Interpunxi nunc post εὔθυμον. Gravior sententia est υἱῶν παρισταμένων ἐς τελευτὰν, *ut superstites sint liberi parentibus*: quæ votorum summa est.

v. 54. ad f. nondum satis expedita habeo: quia ἄρδειν ὄλβον et ὄλβον ὑγίεντα dicta sunt nove, et quidem tropice et ambigue. Age simplicissima ratione utamur. Sententiarum nexus est hic: si quis magnas opes, quibus ad res præclaras gerendas utitur, et optatum successum habet, (fere ut v. 34. sq.) is summam felicitatem est adeptus. ἄρδειν est ποτίζειν, *rigare*; plantæ quæ rigantur, *aluntur*, ut crescant, ut perennent; unde et ἄρδειν pro αὔξειν: cf. Intpp. ad Eurip. Suppl. 207. (ubi νηδὺν intellige Telluris). αὔξειν est voc. quo poetæ sæpe ad ornatum utuntur pro tenuiore ἔχειν, φέρειν, sed cum notione magnitudinis et amplitudinis adjuncta: ut Latini poetæ *alere*, *fovere* pro habere. Isthm. vii. 42. μέγιστον κλέος αὔξων pro ἔχων. Igitur verba reddo: *si quis alit, fovet, divitias ita, ut ex opibus suis impensas faciat, sustineat*, (ut v. 34. 35. nam ἐξαρκεῖν κτεάτεσσι, διὰ κτεάτων. Nem. i. 47. est φίλοις ἐξαρκεῖν, et ἐπαρκεῖν simpl. pro παρέχειν. Nem. vi. 103.) *et gloriam consequatur: næ is summa quæque assequutus est*. Sententia est Isthm. v. 16. ubi pro hoc est σὺν ὄλβῳ. Ὄλβον ὑγίεντα ex linguæ ratione non aliter dici posse arbitror quam *fortunas integras, stabiles, rectas*, sc. quia sunt bene partæ, οὐ νοσοῦντα. ὑγίεις est τέλειος. qualis est ὄλβος φυτευθεὶς σὺν θεῷ, adeoque παραμονώτερος ἀνθρώποις N. viii. 27. 28. Novissima: μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι, Pindarico more de eo, qui summam felicitatem assequutus est. Simile est iis, quæ ad Ol. iii. 75. sq. notata sunt. Ornavit idem hoc P. x. 42. sqq. Isthm. v. 17. sq. cf. P. i. 191. sq. Ductum ex h. l. ap. Isocr. Epp. iii. f. οὐ γάρ σοι λοιπόν ἐστιν, ἢ θεὸν γενέσθαι. [Æschyl. Eumen. 532. ἐξ ὑγιείας φρενῶν ὄλβος, *felicitas ex mente sana*. Opp. ὕβρις. ὄλβος ἀληθὴς, ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, Ol. ii. 96. alienus ab ὕβρει. V. nunc Creuzer in *Studien* 1810. i. p. 131. *Ex Schedis*.]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛʹ.

ΑΓΗΣΙΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΑΠΗΝΗ.

ARGUMENTUM.

Agesias genus ducebat ab Iamo Apollinis filio ex Evadne, Æpyti Arcadis filia, vate nobilissimo, a quo Iamidæ dicti; adeoque et ipse vates et sacrificus ad aram Jovis Olympiæ *, (v. 7 et 118) et idem vir fortis. 1 — 17. Poeta eum laudat Adrasti dicto de Amphiarao; — 36. inde redit ad laudes auctoris stirpis, Iami, et fabulam de ejus natalibus, nutritione et accepta a parente Apolline vaticinandi arte narrat, et Iamidas celebrat. —128. Maternum genus victor ducebat ex Arcadia, cognatum cum Thebanis, itaque hoc quoque laudat. — 148. Transit inde ad laudes victoris et bona vota sic, ut Æneæ, chori magistro, præcipiat.

* Nam ex ea familia abierant in alias terras nonnulli, ut Spartam ap. Pausan. iii. 18. p. 237. alii Syracusas: qui tamen jus suum Olympiæ sacrificandi retinuisse videntur. Nobilem Iamidarum familiam in Elide aruspicina fuisse, docet quoque Cicero de Div. i. 41. et Pausan. vi. 2. p. 455. qui ad Pindari ᾆσμα provocat.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΧΡΥΣΕΑΣ ὑποστάσαντες εὐ-

1. εὐτυχεῖ vitiose Ald. et MSS. Pal. B. εὐτοιχεῖ Bodl. MS. 1. εὐτυ-

1 13. Ordo sententiarum obscuratur per paticulas, quarum usus in Pindaro parum severe, ut solet in antiquioribus, est constitutus. Nam δὲ est pro

τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
Πάξομεν. ἀρχομένους δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ
Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν
Πίσᾳ, συνοικιστὴρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρα-
κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
Κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφθόνων
Ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;

2. χεῖ Bodl. β. γ. Aug. 4. ἀρχομένου omnes edd. et scripti, etiam Aug. Gott. At ἀρχομένους Schmidius reposuit ex Luciani Hippia c. 7. et recte, tanquam elegantius et carminis, inter cetera præclari, dignitati convenientius. Verborum ordinem et interpunctionem Pauw sic facere volebat: Χρυσέας — κίονας ὡς, ὅτι θαητὸν μέγαρον, πάξομεν· ut sit ὡς πάξομεν, ὅτι θ. μ. sic ἀρχομένους δὲ est pro οὕτω καί. nec vidit doctus, ita vim lyricam splendidi exordii infringi, dum illud ad vulgarem verborum ordinem revocat. Immo vero: πάξομεν ὑποστάσαντες κίονας προθύρῳ, ὡς ὅτι μέγαρον (πηγνύομεν) θαητόν. Comparandum erat vel Carminis primi exordium. 5. χρὴ θέσθαι Themist. Or. ix. scilicet memoriter laudans. Jungebat Mingarell. εἰ δ' εἴη μὲν (ὁ) Ὀλυμπιονίκας β. μ. ταμίας. 7. βωμῷ τε μαντείω Rom. et Crat. dorice. ita vulgaris verborum structura esset. 8. Πίσσᾳ Bodl. β. γ. συνοικιστὴρ bene revocavit ex Aldina Schmid. accedentibus Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlei. συνοικιστὴς, quæ vulgaris forma est. 9. -κοσᾶν et φύγῃ Gott. 10. κοῖνος Rom. ἐπικύρσαις mavult dorismus, monente Pauwio.

καὶ, pro γὰρ, pro οὖν. Ex vulgari ratione erat: *Carminis præstantioris exordium facere par est splendidum, tanquam ædibus magnificis vestibulum columnis ornatum.* Nunc *comparans* et *comparatum* commiscet poetarum more. Pro πήξω πρόθυρον θαλάμου ὑποστήσων κίονας, dixit: ὑποστάσαντες προθύρῳ κίονας πάξομεν, ὡς ὅτι sc. πάξομεν μέγαρον θαητόν. Mox ἀρχομένους δὲ est pro γάρ. tum εἰ δὲ pro, *cum vero.*

8. συνοικιστὴρ, non ipse, sed habuit majores, qui Syracusis condendis adfuere, συνοικίζοντας. Adscripserat Mingarell. οἰκιστῆρας pro ἐνοικοῦντας ap. Æschyl. (vii. in Theb. 19).

9. Συρα- κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις. pro τίνι ὕμνῳ μὴ ἐπικύρσαι ἄν; *quem hymnum ille non consequatur,* οὐχὶ παντὸς ἂν ὕμνου ἐπιτύχοι; ἐν ἀοιδαῖς ἀστῶν ἀφθόνων, h. ἀειδόμενος ὑπ' ἀστῶν, *a civibus invidia vacuis.* Pergit v. 13. *Jam talis hymnus convenit tibi, victor.* ἴστω ἔχων πόδα ἐν τούτῳ πεδίλῳ· *ita ut hic calceus tibi conveniat*: non debuit indignum carmine esse ex istius ætatis sensu. Etiam deorum ac dearum πέδιλα diligenter memorant poetæ. Addit epitheton *pedi* δαιμόνιον pro ἀνδρὸς δαιμονίου.

A. ά. K. ιά.

Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-
λῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις,
Τίμιαι. πολλοὶ δὲ μέ-
μνανται, καλὸν εἴ τι πονα θῇ.
'Αγησία, τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὃν ἐν
Δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰ-
κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
Φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν
Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

E. ά. K. ιδ'.

Ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
σθέντων, Ταλαϊονίδας

15. ἐν ναυσὶ κοίλαις. Monebat Mingarell. "talia epitheta (per se otiosa et mere ornantia) rarius apud Pindarum occurrere, quam apud Homerum." Nec mirum, cum lyrico sit brevitati studendum. 17. μέμναται MS. Bodl. 18 Mingarellus scribebat Ἁγησία, ut pro Ἡγησίας dictum esset Dorice Ἁγησίας. Erit tamen vel sic adspiratio tollenda. Habemus quoque in Pindaro ἁγησίχορος P. i. 6. Ἁγησίδαμος Ol. x. et Ἀγησίμαχος N. vi. 36. 19. γλώσσας, ut alibi, pro vulg. γλώσσης repono. Ὀϊκλείδαν per diæresin omnes scripti Palatt. et Bodl. etiam ed. Brubach. et Steph. sed adversus metricam legem. 20. Ἀμφιάρηον Palatini, et Bodl. MS. et C. Aug. Gott. a pr. m. et edd. Rom. et Brub. Ionismum recte aliæ deseruerunt. 24. Ad hunc versum in Rom. et Brub. edd. appictum τὸ χ. Haud dubie Grammatici notare voluerunt insolentiam formæ πυρᾶν τελεσθέντων pro τελεσθεισῶν· etsi nec in Atticis, nec inter Dores exempla desint passim a viris doctis

14. *Quod si tu non sine impensa et discrimine* (quandoquidem spe excidere poteras) *victoriam obtinuisti: hoc ipsum nunc facit gloriosam victoriam.* conf. v. 34—36.

18. Ἀγησία, τὶν δ'. Idem color P. viii. 54. sq. et al.—ἀπὸ γλώσσας, ut iterum P. iii. 2. Seqq. ex antiquo poeta. [Adrasti μειλιχόγηρυς γλῶσσα ap. Tyrtæum. At vix ex nostro colligas, eloquentem fuisse: ut putat Boeckh. in Platon. Min. p. 145. *Ex Schedis.*]

23. Simplicissimum est jungere: νεκρῶν τελεσθέντων ἑπτὰ πυρᾶν, *consumtis cadaveribus septem rogorum*, h. e. quæ distributa erant per septem rogos, ut suum quæque turma haberet rogum.—ἐν Θήβαισι ad τελεσθέντων, in *agro Thebano*, impetrata a Thebanis, Thesei interventu, sepeliendi venia.

Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος·
Ποθέω στρατιᾶς
Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφότερον,
Μάντιν τ' ἀγαθὸν,
Καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
Ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ
Νῦν πάρεστι Συρακοσίῳ.
Οὐ φιλόνεικος ἐὼν,
Οὔτ' ὤν δύσερίς τις ἄγαν,
Καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσας,
Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρή-
σω. μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Σ. β'. Κ. ια'.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤ-

notata. Miror sane Pauwium contra contendere et pronuntiare, sine dubio rescribendum esse τελεσθεισῶν. Manifestum est Pindarum, si quidem verba sic junxit, τελεσθέντων non ad rationem grammaticam, sed ad sensum attemperasse. Nam πυραὶ nullorum sunt quam *mortuorum* : ad hos genus retulit. cf. Schol. Nicand. Ther. 329. ubi καταψυχθέντος ἀκάνθης. Similis caussa ejus, quam vocant enallagen, etiam aliis exemplis subest. At nec indigemus ea h. l. v. Not. Ταλαονίδας Aug. vitiose. 25. ἐν Θήβαις γε Pal. C. 31. Νῦν πάρεστι editum primum a Calliergo. Aldus Πάρεστι Σ. cum Pal. C. et Bodl. aliquot et Gott. ; quod mutasse videtur Grammaticus, qui metro metuebat. πάρστι durum pronuntiat Pauw ; ipse emendat : Νῦν πὰρ τὶ Σ. h. e. πάρεστι κατά τι. *quodammodo.* Si tamen mutare volebat, erat propius ad manus Νῦν ἐστι, quod sollenne, cujus glossa fuit πάρεστι, in contextum illata. Συρακουσίῳ Aug. et Aldus cum sequent. edd. quod recte correxit Stephanus, ad metri normam, adstipulante Gotting. 32. 33. diverso ordine Ald. οὔτε δύσηρις (vitiose) ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνεικος ἄγαν. Ita et Pal. C. et Gott. et οὐ δύσερίς τις ἐὼν οὔτ' ὢν φ. ἄ. Bodl. C. et β. γ. et Aug. a m. sec. Utraque ratio ferri potest. Quod nunc legitur, Calliergus primus excudit, firmatum a binis Palat. nisi quod ὢν habent, alter saltem a manu secunda. οὔτε φιλόνεικος Scholiastæ socordia dedit. 36. ἐπιτέρψοντι Bodl. β. γ. 37. Ἀλλ' ὦ φίντις Schol. puto, explicative. Idem φίντις, pro φίλτις, pro φίλτατε ac-

[27. ὀφθαλμ. v. Ol. ii. 18. *Ex Schedis.*]

32. *Etsi alioqui non facile contendo cum repugnantibus, hunc tamen, etiam jurato, laudabo, eodem encomio impertiam, Musis suffragantibus.*

37. Ὦ Φίντις. Parat sibi viam ad episodium de Iamo. *At ego sumam mihi*

δή μοι σθένος ἡμιόνων,
Ἇ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
Βάσομεν ὄκχον, ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
Καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ
Ἄλλαν, ὁδὸν ἁγεμονεῦσαι
Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμ-
πίᾳ ἐπεὶ δέξαντο. χρὴ τοίνυν πύλας
Ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς.
Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
Δεῖ σάμερόν γ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

Α. β'. Κ. ια'.

Ἅ τοι Ποσειδάωνι μι-
χθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται
Παῖδ' ἰοβόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.

cipit, ut animum suum alloquatur; per se non male. Præstat pro nomine aurigæ habere. Sic quoque Valken. præf. ad Phalar. Epist. p. xxiii. Lennep Etymol. p. 1064. Fuit quoque Φιντίας. v. Opusc. t. ii. p. 250. 39. ἆ τάχος Ald. nec debebat deseri a Calliergo, et reponi ἦ. Etiam Gott. αἴ. Potest autem jungi et cum antec. et cum seqq. 40. βάσομεν Schmidius emendavit, metro postulante; sicque jam ediderat Aldus. vulgo: βάσωμεν. a βάω transitive; ut Isthm. i. 55. ὄφρα βάσομεν ἵκωμαί τε, æquiparato futuro et aoristo subjunctivi, ut apud Homerum fit. 42. ἀλλᾶν Pal. C. et Gott. quod et ipsum doricum. ἄλλων Pal. B. a pr. m. et Bodl. γ. 45. ὕμνον Ald. ἀναπιτάμεν Bodl. C. ἀναπιτνάμεν Aug. a m. sec. cum gl. ἀναπιτανύειν. ἀνοιγνῦσαι. 47. δῆ Ald. idem γ' omittit, cum trinis Palat. et Schol. add. Gott. 48. Ποσειδάονι ed. Rom. cum seqq. quod emendavit Schmidius ex Ald. et Pal. A. B. 50. ἰοβόστρυχον Schmid. metro poscente re-

argumentum carminis ex rebus Iami. Hæc ita effinxit: *Utar hac mularum victoria opportune ad repetendas laudes stirpis Agesiæ: deducant me eæ mulæ eadem via, qua Olympiam properarunt illæ, ut cursu certarent; nam eadem via Pitanam, quæ vicina urbs est ad Eurotam, pervenitur, in qua Iamus, stirpis auctor, natus est.* Hic est fundus lusus ingeniosi, lusus tamen; si recte judico. Similis locus est Pyth. iv. pr. Interposita sunt v. 44. 45. χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς· *propter id ipsum* (quod στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ δέξαντο) *laudis aditus debetur ipsis in carmine.* Πρὸς Πιτάναν δὲ, lyrice: *Carminis argumentum nunc esto Pitana,* (Eurotæ f. quæ e Neptuno Evadnen concepit, Iami matrem). [51. Pitana filiam Evadnen dedit Æpyto educandam. 57. Evadne ab Apolline compressa Iamum peperit. *Ex Schedis.*]

Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις.
Κυρίῳ δ᾽ ἐν μηνὶ πέμ-
ποισ᾽ ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν
Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ
Βρέφος γ᾽, ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαι-
σάνᾳ, λάχε τ᾽ Ἀλφεὸν οἰκεῖν.
Ἔνθα τραφεῖσ᾽, ὑπ᾽ Ἀπόλλωνι γλυκεί-
ας πρῶτον ἔψαυσ᾽ Ἀφροδίτας.

Ε. β΄. Κ. ιδ΄.

Οὐδ᾽ ἔλαθ᾽ Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ
Κλέπτοισα θεοῖο γόνον.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν Πυθῶνά δ᾽, ἐν θυμῷ πιέσαις
Χόλον οὐ φατὸν ὀ-
ξείᾳ μελέτᾳ, ᾤχετ᾽ ἰὼν
Μαντευσόμενος
Ταύτας περ ἀτλάτου πάθας.
Ἁ δὲ φοινικόκροκον
Ζώναν καταθηκαμένα,
Κάλπιδά τ᾽ ἀργυρέαν,

cepit ex Brub. ed. cui præivit Rom. Gott. et Aldus: ἰοπλόκαμον ex glossa, quam Cratander et reliqui retinuere. 51. κρύψε δὲ reposuit idem Schmidius ex Palat. B. C. add. Aug. Vulgg. κρύψαι δὲ π. Aug. vel. παρθενίᾳ. habet hoc e Schol. rec. in quibus grammaticus: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, κάλλιον "παρθενίᾳ" γράφειν, pro ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῷ δοκεῖν παρθένος ἔτι εἶναι. quam jejune. Idem præstare hoc ipso ait, si παρθενία legeris (pro ἡ παρθένος): hoc enim et magis perspicuum esse, et magis sic sibi constare syntaxin. Non igitur sensit, quanto magis lyricum sit παρθενίαν ὠδῖνα pro ὠδῖνα τὴν παρθένου. 52. κυρίῳ recte defendit Schmidius adversus audaciam nonnullorum, qui refingebant καιρίῳ. 55. γ᾽ omissum in Ald. tribus Pal. binis Bodl. et Gott. 56. ἔλαχεν τ᾽ Gott. 61. Πυθῶν᾽ ἐν Gott. 65. πέρ᾽ erat: quod volunt esse pro περὶ—non placet Pauwio, et reponit ille περὶ, ut tribrachys sit pro iambo. Sed præstat scribere ταύτας περ, *quidem*, et subintelligere ἕνεκα. ἀτλάντου Bodl. β. γ. 66. ἡ δὲ Bodl. γ.

60. Jungenda sunt οὐκ ἔλαθεν Αἴπυτον κλέπτουσα, κρύπτουσα, h. e. ἔχουσα, *gestans fetum utero*, ἐγκυμονοῦσα ἐκ θεοῦ. Respondent sibi ὁ μὲν 61. et ἁ δὲ 66.

Λόχμας ὑπὸ κυανέας
Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.
Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραΰμη-
τίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρέστασέν τε Μοίρας.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠ-
δῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
Ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
Λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
Δαιμόνων βουλαῖσιν ἐ-
θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ
Ἰῷ μελισσᾶν, καδόμενοι. βασιλεὺς
Δ' ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ
Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
Εἴρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι·
Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

71. τῆ μὲν Bodl. β. γ. 71. πραύμητίν 72. τ' Εἰλείθυιαν, παρέστ. Ald. cum Palat. C. et Gott. vitiose et ex glossa. Emendatum in Rom. τε ante μοίρας abest ab Aug. 73. ἦλθε ante Schmidium, qui metro jubente prætulit ex Pal. A. B. ἦλθεν δ'. et sic Pauw scribere jubet. Idem emendat ἀπὸ σπλάγχνων. v. Not. 74. ἐρατᾶς. v. Not. an θ' ἱερᾶς fuit? ἐρατόν γ' Matthiæ, ut ref. ad φάος. 79. καδόμενα ex Ald. Eam male deseruit Rom. cum seqq. edd. quæ habent κηδόμεναι. 83. γεγάκειν. Ergo γεγήκω et γεγάκω ex γέγηκα. Fuit, censeo, γεγάκεν Dorice.

73—76. Non satisfacio mihi in seqq. Non placet in lyrico repetitum ὑπὸ et ὑπ', nec tamen ἀπὸ accommodatum satis. Forte glossemati cessit ἄρα, et fuit: ἦλθεν δ' ἄρα σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ'. Nam ὑπὸ σπλάγχνων tenendum est; etiam inf. Nem. i. 53. de Hercule: ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν — ὠδῖνα φεύγων — μόλεν. videtur ὑπὸ esse pro ὑπέκ. Porro ὠδῖνος ἐρατᾶς! quale hoc epitheton! Esset potius ἐρατὸς Ἴαμος. An dicendum est, ὠδῖνα h. l. esse pro *utero*, *ventre*, dictum, ut P. iv. 175. γαστὴρ πολιὰ est? Aut ὠδῖνα ἐρατὰν dixit ab effectu? γλυκεῖαν? *partum jucundum?* Forte interpungas: ἦλθεν—ἐς φάος. αὐτίκα τὸν μὲν κνιζομένα λεῖπε χαμαί. erit λυπουμένη, *dolens*; expectabam puerum κνυζόμενον, *vagientem*. αὐτίκα video bene etiam superioribus adhærere; deabus adstantibus 71. 72. *facilem* partum expectes.

A. γ'. K. ιά.

Πατρός· πέρι θνατῶν δ' ἔσε-
σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
Ἔξοχον. οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
Ὣς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι,
Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμ-
πταῖονγεγεναμένον. ἀλλ' ἐγ-
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπει-
ράτῳ, ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις
Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
Σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ-
σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ

E. γ'. K. ιδ'.

Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ
Χρυσοστεφάνοιο λάβεν
Καρπὸν ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς,
Ἐκάλεσσε Ποσει-

86. ἐκλείψειν 87. γενεὰν Bodl. C. 90. ἐγκρύπτετο Pal. C. et Gott. metro reclamante. [Boeckh. Comment. p. x. ἐν κέκρ. et jungit cum σχοίνῳ. *Ex Schedis.*] Porro βατείᾳ τ' ἐν ἀπειράντῳ ediderat Aldus. Sic et Gott. Sed est ἀπέραντος, ἀπέρατος, vox in tragicis obvia, et ἀπείρατος, a πέρας vel πεῖρας. Pro syllaba ρα brevis requiritur. Leg. ἀπει-ρίτῳ, ut ap. Homer. πόντος ἀπείριτος. Heinrichs Obss. p. 9. conj. ἀκηράτῳ. Alterum βατίᾳ agnoscit Eustath. p. 351. extr. 92. ἀκτῖσι. Pauw emendat ἄκραισι. Hoc est: χαλκᾶ ἀντὶ χρυσῶν. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in *roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus.* hac imagine adjuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, præclare ἀκτῖνας dixit ξανθὰς καὶ παμπορφύρους. 96. Primo Lyricus λάχεν, non λάβεν, solet dicere. Tum ἥβας habet duplex epitheton, καρπὸν nullum. An fuit τερπνὸν δ' ἐ.? ὄνομ' Pal. B. 97. Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς pro εἰς Ἀλφειὸν, *in medium Alpheum ingressus.* ut alias ii, qui Neptuno preces faciunt, ex littore in maris vada procedunt. cf. Ol. i. 114. sq. Scholiastes tamen dubitationem de lectione hujus loci facit: ἐπειδὴ-τότε δὴ, inquit, παραγενόμενος εἰς Ἐπίδαυρον ηὔξατο· ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος etc. In hæc quomodo ille inciderit, si nostram lectionem habuit, equidem non assequor.

δᾶν' εὐρυβίαν ὃν πρόγονον,
Καὶ τοξοφόρον
Δάλου θεοδμάτας σκοπὸν,
Αἰτέων λαοτρόφον
Τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
Νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀν-
τεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
Πατρία ὄσσα, μετάλλα-
σέν τέ μιν· Ὄρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-
κοινον ἐς χώραν ἴμεν, φάμας ὄπισθεν.

Σ. δ'. Κ. ια'.

Ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
τραν ἀλίβατον Κρονίου·
Ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον

99. Ποσειδᾶν' Ald. et Pal. C. Dorice, pro quo vulgatum obtinebat Ποσειδῶν'. 101. θεοδμήτας Rom. et hinc aliæ. Dorismum ex Aldina revocavit Schmidius. σκηπτὸν Bodl. C. 102. λαοτρόφον Ald. active, qui alit, fovet, ditat, cives suos. Magis decorum regibus, quam quod aluntur ipsi. At Romana et reliquæ, etiam Schmidius λαότροφον, ut passive exponatur. In Schol. utrumque occurrit. Equidem prius præferam. 104. νυκτὸς ὑπ' αἴθριος Ald. 106. Cum μεταλλᾷν sit *exquirere, investigare*, Pauw opinatur scribendum esse: "μετὰ πλάσιν τέ μιν. ut sit μετά μιν πλάσεν, *ad eum accessit*: πελάω, πλάω, πλάζω." Saltem hoc exposuissem: *arcessivit eum ad se*: est tamen vel sic multo durius id, quam quod vulgatum est: μετάλλασέν τέ μιν. Quid autem intercedere: dicemus, quo minus μεταλλᾷν simpliciter poetæ sit *compellare?* cf. quoque ad P. i. 101. [μεταλλάσαντί ἰν Hermann. ad Orph. p. 788. *Ex Schedis.*] 108. χῶρειν Pal. C. et Ald. cum Schol. rec. 110. ἀλίβατον Rom. Brub. Steph. prima: et sic Bodl. β. γ. at Crat. et Steph. altera cum reliquis, etiam Schmidiana, ἁλίβατον. Eadem scripturæ varietas, quæ in ἠλίβατος et ἡλίβατος: quæ etiam in Scholiis ad h. l. occurrit. cf. Hesych. sub h. v. Æolicum est adspirationem tolli.

107. *Age, fili, sequere me, qua parte vox mea præcedit, huc Olympiam, in qua erunt aliquando magni hominum conventus:* ita interpretamur χώραν πάγκοινον, ut ad πανήγυριν referatur; possis quoque laudare v. 116. Nescio tamen an præstet: *in locum, quo nos conveniamus.* Χώρα πάγκοινος simpl. ἡ κοινή. *in locum communem convenire* etiam latine dixeris. Inde processerunt uterque ad collem Cronium, Olympiæ imminentem, ibique Apollo Iamum arte vaticinandi impertivit, tum quidem arte augurali, mox etiam extispicina, τῇ διὰ θυμάτων μαντείᾳ, quæ tamen latius etiam ad flammam, victimas et alia spectasse videtur. —φωνὰν 112. nude positam de *cantu avium* accipere, video quidem, quam præceps sit; nec tamen res et verba aliud suppeditant.

Μαντοσύνας· τόκα μὲν, φωνὰν ἀκούεν
Ψευδέων ἄγνωστον· εὖ-
τ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν,
Πατρός θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον,
Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

Α. δ'. Κ. ια'.

Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλ-
λανας γένος Ἰαμιδᾶν.
Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς,

112. ἀκούεν esse debuit pro vulg. ἀκούειν. 114. δὲ post εὖτ' ἂν excidit in Rom. et hinc in aliis. At Ald. exhibuerat cum trinis Palat. 115. θάλλος Bodlei. γ. Ἀλκιδᾶν Pal. B. et Bodl. MS. perperam. 116. πατρί θ' Ald. Pal. C. et Gott. Tum duplex copula offendit Pauwium, qui alteram in γε mutandam censet. Non repugnabo; sed commode jungi possunt: ἑορτάν τε—τεθμόν τε. Tandem πλειστόβροτον Palat. A. et Schol. 118. ἀκροτάτῳ manifeste est emendandum, ut in Rom. Crat. Brub. diserte expressum. Emendaverat quoque sic Gesnerus in scholiis suis, et hinc Klotz. ad Tyrt. p. 44. τότ' αὖτοι Ald. τότ' αὐτῷ Pal. C. Gott.; duo hæc vocabula Pal. B. plane omittit. Mirum vero τότε hic scribi, cum paullo ante v. 112. scriptum esset τόκα. τόθ' pro τόθι conj. Goes. ad Æschyli Agam. p. 62. 121. Haud dubie distinguendum post Ἰαμιδᾶν, ut fecimus. Sic jam expressum est in Rom. edit. Sic quoque Pal. C. 122. Ὄλβος δ' ἅμ' idem Pal. C. Gott. et Aldina, quæ cum illo codice idem exemplum constanter sequitur.

118. Ut antea interpungebatur: ἀέθλων, Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ· ἐπὶ β. erat *juxta*. Sane ara Jovis erat in Alti, in qua habebantur agones. Vix tamen dubito interpungendum esse: Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' (vel potius τόκ') αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν. Nam τὸ μαντεῖον, τὸ διὰ θυμάτων, fuit in *ara Jovis*: ut sup. 7. vidimus: cum hic ex Iamidis Agesias sit βωμῷ μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ. Intelligenda autem est *ara maxima Jovis Olympii* ante Pelopium: ut sup. Ol. i. 148. vidimus. Ea ab Hercule dicebatur facta; ut idem Altin et lucum instituerat: sup. Ol. iii. et inf. Ol. x. 51. sq. eratque e cinere victimarum exstructa, saltem aucta. v. Pausan. v. 13. Videntur sacra in hac ara fecisse et Iamidas consuluisse de victoria certaturi: ut colligas ex Ol. viii. pr.

122. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς—puta per sententiam universe dici, quæ de Iamidis erant memoranda.

Ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ
Δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων
Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον
Δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτι-
στάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.
Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,
Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Ναιετάοντες, ἐδώρησαν θεῶν
Κάρυκα λιταῖς θυσίαις
Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως,
Ὃς ἀγῶνας ἔχει
Μοῖράν τ' ἀέθλων, Ἀρκαδίαν
Τ' εὐάνορα τι-
μᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
Σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.

124. Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων Schol. Bodl. α. et Aug. 126. πρώτοις Ald. quod recte præfert Pauw. vulgato πρῶτον. ἐπὶ δωδ. Rom. 127. γ' post δρόμον debetur ed. Romanæ. Aldinæ, codd. Palat. et Aug. excidit. 128. ποτιστάξει Pal. C. Gott. Ald. et hinc Brub. in marg. εὐκλεᾶ Gott. μορφὴν Bodl. γ. 129. Κυλλάνοις MS. Bodl. ὅροις Ald. Aug. ὄροις Palat. omnes, duo Bodl. Gott. perperam. 131. δώρησαν Schol. et Gott. 132. Turbat Pauw, dum λιταῖς non, ut P. iv. 385., pro λιτανευτικαῖς dictum esse, quod primam corripit, sed a λιτὸς, *exiguus, tenuis*, prima longa, dictum esse contendit, ipso metro repugnante, quod brevem postulat. Meliora v. in Notis. 139. κρέννει MS. Bodl.

129. Nova sententia. Debet Agesias victoriam Mercurio a majoribus coli solito. Similis color Ol. iii. 67. sqq.

132. λιταῖς dictum pro λιτανευτικαῖς; nam prima brevis esse debet; est enim versus prosodiacus. Non a λιτὸς, *tenuis, exiguus*, quod habet primam longam, ut e Callimacho constat; a λῖς, communi origine cum λεῖος et λισσός; at λίσσομαι, λίττομαι, λιτὸς, adeoque λιταὶ, scil. εὐχαί. Hinc et λιταὶ ἐπαοιδαῖ Pyth. iv. 385.

Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ
Γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,
Ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει
Καλλιρόοισι πνοαῖς. ματρομά-
τωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανθὴς Μετώπα,

140. τὶν (σοὶ) pro τιν' legisse putabant Oxonienses Schol. recent. et idem exhibet Steph. nisi operarum vitium est. Nec video, quam opportuna inde sententia exeat. 141. ἀκοᾶς emendat Pauw. quod ipsi condonabimus. Multa periclitantur Intpp. Sed v. Not. 142. προσέρπει Ald. cum omnibus Palat. et tribus Bodl. et Gott. Sic quoque Schol. vetus, qui accipit: δόκησις ἥτις θέλοντί μοι καὶ βουλομένῳ προσπίπτει ὑπὸ ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς, ut fere Schol. 144. Στυφα-

140—3. Non sine lyrico tumore dicta hæc tropis confusis. Vult dicere: *esse adhuc aliud quid, quod se ad ortum materni generis victoris ex Arcadia commemorandum impulerit;* esse enim Thebanis communem originem maternam ex Arcadia; quandoquidem Thebe, a qua urbs nomen duxit, fuit filia Asopi, qui Bœotiæ fluvius est, ex Metope Ladonis filia; atqui Ladon Arcadiæ fluvius est. conf. inf. Nem. iv. 36. et ibi Schol. Isthm. viii. 34. sq. Hinc et vindicarunt sibi fabulas Arcadum Bœoti, ut de Atlante. v. Paus. ix. 20. p. 749. Jam volebat dicere: *est quod impellat me*, δοκεῖ μοι εἶναι ἀκόνη ἐπὶ γλώσσῃ, *videor mihi habere in lingua cotem*, ac si in cote acuatur lingua ad sonos edendos acutos, suaves: *ea cos* (invitamentum) *impellit me jam alias proclivem* ῥοαῖς, πρὸς ῥοὰς, *ad suaves sonos*, ad canendum. Ut in tropum cotis incideret, facit hoc, quod Græci dicunt γλῶσσαν ὀξεῖαν, et ὀξύνεσθαι γλῶσσαν, στόμα. Si *acuitur lingua* vulgari sermone: affinxit *cotem* ut poeta, *qua acuitur lingua ad eloquendum*, ut ferrum ad secandum. Etiam in pedestri diceres: *mentione Arcadicæ originis facta* παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν. Simili tumore seu audacia, quam et Galenus reprehendebat, (locus est in fragm. Pind. p. 88. xcvii.) dixit Pindarus Pyth. i. 166. impedita sententia: (*esto verax*, ἀλήθευε,) ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. Hic χαλκεύειν dixit pro ὀξύνειν, novo tropo, forte etiam duriore: *procudere, acuere linguam, orationem, ad dicendum verum, non simulate.* Proprie dicta, verba sunt ἀψευδῆ, hinc lingua ἀψευδὴς, et cum traxit ad ἄκμονα, ut esset ἀψευδὴς, quo procuduntur vera, ἀψευδῆ, ἀληθῆ. Simile est illud Antimachi in Analect. Brunck. t. ii. p. 115. versus χαλκευτὸς ἐπ' ἄκμοσι Πιερίδων, *versus procusus;* et Horat. *versus male tornatos* (simpl. pro cusos) *incudi reddere*, ut ferrum iterum conflatum refingitur. Simplicius dixit Ol. xiii. 14. ἔχω καλά τι φράσαι, τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν. (ubi ὀρνύειν fere quod h. l. προσέλκειν, alias ἐγεῖραι, ut Ol. ix. 72. Nem. i. 16. x. 39.) τόλμα καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕσποιτο id Ol. ix. 122. Proprie est vox ὀξεῖα. Et ὀξύνεται ἡ φωνὴ πρὸς τὸ λέγειν. Inservit cos ad acuendum. Videtur nunc sibi habere cotem in lingua, quæ *acuat vocem*, itaque illa est λιγυρὰ, *canora cos.* Jam lingua seu vox proclivis est ad eloquendum vel canendum, adeoque ea lacessit poetam *ad eloquenda* ea, quæ adhuc animo habet: προσέλκει πρὸς πνοάς. Est adeo δόξαν ἔχω ἀκόνας, pro ἀκόνη δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ. *Est aliquid, quod me impellat, ut aliud quid adjiciam. Non possum quin hoc addam.*

Σ. ε΄. Κ: ια΄.

Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτι-
κτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
Ποικίλον ὕμνον. Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥ-
ραν Παρθενίαν κελαδῆσαι·
Γνῶναί τ᾽ ἔπειτ᾽, ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν

λὴς Pal. A: perperam, et εὐανθεὶς Bodl. C. 147. ἀνδράσι idem. αἰχματαῖσι Gott. ut Nem. v. 13. et al. vulgo per η editum αἰχμηταῖσι. 151. γνῶναι δ᾽ ἔ. malit Pauw. Respicit locum Plutarchus t. ii. Opp. p. 995. E. 152. ἀλαθέσιν primum dedit Steph. scilicet Ed. Steph. altera usque ad quintam 1612. At Ed. 1620. iterum ἀλαθέσι cum Ald. et ceteris, quod et in Aug. Tædet minutiarum: sed his ipsis assequutus sum hoc, ut mihi constaret, quoties Schmidius de *ed. Steph.* loquitur, ei non primam, sed *secundam*; quæ seu socordis seu auda-

143. Scilicet fuit, ut paullo ante dixi, cognatio aliqua inter majores Thebanorum et maternum genus Iamidarum ex Arcadia oriundum. Nam Thebe fuit filia Asopi, Bœotiæ fluvii, ex Metope, Ladonis, Arcadiæ fluvii, filia. Thebes sororem videbimus inf. (Nem. iv. 36. ubi vid. Not.) Æginam; add. Paus. v. 22. extr.

148. Ὄτρυνον νῦν. Nova forma transitus ad alia. *Meminero etiam hoc carmine Junonis*, et v. 156. *Syracusarum cum Hierone.* Conversus ad χοροδιδάσκαλον Æneam, præcipit, quæ canenda sint a choro: nam hi sunt ἑταῖροι; ἔπειτα δὲ γνῶναι, *jube eum manifestum facere, non cadere in nos vetus proverbium; Bœotos esse stupidos; sed te multorum hymnorum esse peritum:* hoc ornate declarat: *eum esse* ἄγγελον ὀρθὸν, *verum* κήρυκα, ἑρμηνέα, *esse eum scytalen Musarum*, h. e. memoria tenere hymnos, tanquam librum, quo illi scripti sunt; et comparat *cum cratere, in quo dulcis potus;* solent enim sæpe carmina cum melle, vino, potione, comparari: ut statim vii. 12. Tam diversos tropos misceri, in Pindaro ferendum est.

150. Ad Arcadicam generis materni originem spectare videtur et hoc, quod Junonis Partheniæ memoratio fit a monte Arcadiæ Parthenio, tanquam patria deæ. Alioqui Parthenia Juno ad Samum pertinet: ut v. c. e Callim. et Apollon. i. 187. 8. et aliunde constat.

151. Æneam, forte et ipsum Thebanum aut Bœotum, arte sua declarare jubet, quantum cantu ac choro ducendo excellat; ita ut in eum vetus proverbium de Bœotorum stupore haud cadat, Βοιωτία ὗς. v. Fragm. Pind. pag. 49. ex Schol. et Strab. vii. p. 495. A. Male audiit ὗς eadem notione, pro stupido, ut inter nos asinus. ὗς Ἀθηνᾶν. γνῶναι videtur h. l. transitive dictum, ut et Schol. accepit, γνωρίσαι, *notum reddere, celebrare*; ut inf. xiii. 3. γνώσομαι, εἰς γνῶσιν ἄξω.

Υν. ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθὸς,
Ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς
Κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.

Α. ε'. Κ. ια'.

Εἶπον δὲ, μεμνᾶσθαι Συρα-
κουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
Τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
Ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
Ἀμφέπει Δάματρα, λευ-
κίππου τε θυγατρὸς ἑορτὰν,
Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἁδύλογοι
Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ
Θραύσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων.
Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις
Ἁγησία δέξαιτο κῶμον,

Ε. ε'. Κ. ιβ'.

Οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων

cis correctoris manum experta est, aut ex seqq. aliquam ante oculos fuisse. εἰ ἐκφεύγομεν, quod Schmidius in notis excitat, sphalma typographicum esse videtur. ita tamen locum recitat Galen. Protrept. c. 7. f. 155. κρατὴρ κακῶν sycophanta. Aristoph. Acharn. 935. κλητὴρ conj. Goes. in Agamemn. p. 62. v. Not. ἀοιδῶν Bodl. γ. 157. Συρακοσᾶν τε Ald. Συρακουσσᾶν τε Rom. Συρακοσσᾶν τε Pal. C. Gott. 158. σκάπτρῳ Aug. 162. Αἰτνείου a m. sec. Aug. ἡδύλογοι Bodl. β. γ. 165. εὐκράτοις Pal. A. a m. pr. et Bodl. α. 167. Mingarell. illustrationem petit ex Liban. Epp. 149. et 358. Sed is tantum alludit ad h. v. οἴκοθεν οἴκαδε.

156. εἶπον δὲ, *præcipe porro*, ut chorus celebret Hieronem.

166—173. Excipito Hiero victorem redeuntem Syracusas. Poeta eum *Stymphalo* Arcadiæ venire dicit, unde *origo victoris materna* ducta. Κῶμος ergo e Stymphalo nunc redire putandus Syracusas: οἴκοθεν οἴκαδε, ut et Ol. vii. 6. Nam si victorem κωμάζοντα, Olympia reducem, Stymphalum ingressum esse diceremus, argutum magis esset quam verum. At alterum est lyricum, victorem altera patria Stymphalo redire Syracusas: quia ex iis locis venit, quæ Olympiæ vicina sunt. [Si duplex patria, deductus victor primo Stymphalum, inde Syracusas. *Ex Schedis.*]

Τειχέων ποτινισσόμενον,
Ματέρ' εὐμάλοιο λεῖποντ' Ἀρκαδίας.
Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
τ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς
Ἐκ ναὸς ἀπε-
σκίμφθαι, δύ' ἄγκυραι. θεὸς
Τῶνδ' ἐκείνων τε κλυτὰν
Αἶσαν παρέχοι φιλέων.
Δέσποτα ποντόμεδον,
Εὐθὺν δὲ πλόον, καμάτων
Ἐκτὸς ἐόντα, δίδοι, χρυ-
σαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-
τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

168. Τειχέων dissyllabum est. ποτινισσ. MS. Bodl. et Aug. προσνισσ. Bodl. γ. 169. μητέρ' MS. Bodl. εὐμήλοιο. Debuit εὐμάλοιο scriptum esse, ut μᾶλα alibi et sup. i. 19. πολυμάλῳ ἐν Σικελίᾳ. 173. ἀπεσκῖμφθαι cum Pal. C. exaravit Schmid. Alii, ut Aug., ἀπεσκίμφθαι recte. Tum deb. esse τῶν τ' ἐ. τε. 174. κλυτὴν Bodl. β. γ. 175. παρέχει φιλέων Δ. Gott. 178. δίδοι Ald. et Pal. C. cum Aug. et Gott. non δίδου. cf. sup. i. 136. 179. πόσις ultima producitur. v. Pauw. Itaque Mingarell. πόσις τ' vel πόσις· ὦ 'A. 180. εὐτερπὲς Bodl. β. γ. quod metro vim facit.

169. *ματέρα Ἀρκαδίας: metropolin* Arcadiæ vix bene dixeris Stymphalum. μήτηρ est urbs, quatenus nutrit cives. Sic infra ix. 31, 32. Opuntem appellat Λοκρῶν ματέρα. [urbem simpl. *Ex Schedis.*]

170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλονται δύο ἄγκυραι, (ὥστε) ἀπεσκίμφθαι· pro vulgari: ἀγαθόν ἐστιν, ἔχειν δύο πατρίδας, ὡσεί τις ἔχει δύο ἀγκύρας, ut possint demitti, ἀπεσκίμφθαι. Eustath. Il. ρ. p. 1140. l. 20. καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρῳ σκίμπτεται. Sic et ἄροτρον P. iv. 399. Duxit hinc Epictetus suum illud: οὔτε ναῦν ἐκ μιᾶς ἀγκύρας, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὁρμιστέον. in fragm. Stobæi Serm. cx. unde Upton. p. 771. habet.

175. Neptunum invocat, tanquam auctorem stirpis Iamidarum v. 48. δίδοι φιλέων, *da propitia voluntate.* Melius tamen jungitur cum παρέχοι φιλέων.

179. χρυσηλάκατον præstare de aurea colo accipere, quæ deam decet, putabat Toll. ad Apollonii Soph. lex. p. 714. Si tamen ἠλακάτη omnino designat lignum teres, arundinem, adeoque sagittam, colum, fusum, partem mali: quidni etiam *hastile,* adeoque *hastam* s. *sceptrum* declaraverit? Dianæ epitheton est ap. Hom. Il. π. 183. et υ. 70.— 180. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος pro simpl. τοὺς ἐμοὺς ὕμνους. *fac ut hymnus meus placeat.* ἀέξειν est *alere, fovere, amplecti,* tum *illustrare, honorare.* [Cf. not. ad Callimach. h. in Dian. 34. *Ex Schedis.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΔΙΑΓΟΡΑ ΡΟΔΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

Profitetur poeta, se celebrare velle victorem Rhodium, -35. cujus genus celebrandum sibi sumit -43. Cum genus ille paternum ducat a Tlepolemo, narrat, quomodo is perpetrata cæde Licymnii abierit Rhodum ex responso Apollinis, in quo insula per imbrem aureum in ea factum declarata fuerat -61. Inseruntur fabulæ de Rhodi originibus et primo quidem de Palladis natalibus, aureoque imbre, et antiquissimo Palladis sacro sine igne fieri solito, per Heliadas instituto, et de muneribus a Pallade impertitis -99. tum de Rhodi origine et caussa insulæ Soli consecratæ, e quo tres heroes oriundi fuere, trium insulæ urbium conditores -141. Colitur Tlepolemus tanquam heros, etiam certaminibus, quibus Diagoras victor fuerat; unde procedit poeta ad ceteras ejus victorias enumerandas -159. Subjiciuntur bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΦΙΑΛΑΝ ὡς εἴ τις ἀ-

πύκτῃ. dictum ut παλαιστῇ et alia, sc. πύκτῃ νικήσαντι. ut in Ald. Rom. et aliis νικήσαντι τὴν οϑ' Ὀλυμπιάδα. vel πύκτῃ νικητῇ, ut Bodl. γ. legisse videtur. Alias πυγμῇ sollenne erat. 1. ὡσεί τις Schmidius novavit. Omnes præter Pal. C. scripti et editi ὡς εἴτις. eodem redit, sed hoc retinebo.

1-12. Pulcherrimum locum sic ordina: ὡσεί τις — δωρήσεται — ἐνέθηκε τέ μιν ζ. — (οὕτω) καὶ ἐγὼ ἱλάσκομαι. ergo pro δωρεῖται καὶ ἐντίθησι. tum pro ὡσεί

φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν,
Ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοι-
σαν δρόσῳ, δωρήσεται
Νειανίᾳ γαμβρῷ προπίνων
Οἴκοθεν οἴκαδε, πάγ-
χρυσον, κορυφὰν κτεάνων,
Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-
σας ἑὸν, ἐν δὲ, φίλων
Παρεόντων, θῆκέ μιν ζα-
λωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

Α. ά. Κ. ιά.

Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
Ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρ-
πὸν φρενός γ', ἱλάσκομαι
Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικών-
τεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
Φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.

3. Ἀμπέλου ἔνδον. Ordo verborum ab Oxoniensibus profectus est, ad ductum unius Bodl. C. ne metri leges violentur. Vulgo ἔνδον ἀμπέλου. Cum quarta syllaba producenda sit, Schmidius fieri id posse putabat propter liquidam λ, nec male. Sed Pauw monet in versu trochaico ditrochæum bene poni. καγχλάζουσαν Aug. 5. νειανίᾳ emendavit Schmidius metro consulturus. Vulgg. νεανίᾳ. Sed Pauw et hic monet, in iambico iambum repræsentare recte spondeum. 8. κῆδος Bodl. γ. et τε mox omittit Bodl. C. malim pro hoc γε. 14. ἀνδράσι Bodl. α. 15. γ' omittunt tres Bodl. Aug. Gott. Ald. 16. Οὐλυμπίᾳ a Schmidio ex Pal. A. et B. repositum est. propter antitheticum v. 5. cett. Ὀλυμπιᾳ. Sic et Aug. a m. sec.

τις ἀφνειὸς ἑλὼν σὺν χειρὶ δωρεῖται, est ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς. ἐκ χειρός. et pro ἐν φίλοις παροῦσι θῆκε dixit ἐνέθηκε, φίλων παρεόντων. Mingarell. ἐν δὲ accipit pro ἐν τούτῳ δὲ, *et ita*. Sane nil impedit, absolute ἐν positum accipi: ut et alibi occurrit ap. Homer. et inf. Ol. xiii. 31. 32. Ἐν δὲ Μοῖσ' etc. Ad 12. cf. N. iii. 134.

῎Αλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
θάλμιος, ἁδυμελεῖ
Θ' ἅμα μὲν φόρμιγγι, παμφώ-
νοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

E. ά. K. ιγ'.

Καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων
Σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
῾Υμνέων παῖδ' ᾿Αφροδίτας
᾿Αελίοιό τε, νύμφαν
῾Ρόδον, εὐθυμάχαν
῎Οφρα πελώριον ἄνδρα παρ' ᾿Αλ-

21. θαμᾶ Gott. pro θ' ἁμᾶ. 23. Καί νυν debetur et hæc scriptura Schmidio. Vulgo καὶ νῦν invito metro. 24. τὴν Bodlei. γ. 25. ᾿Αμφιτρίτας alii apud Schol. vet. diversam eamque vulgarem Rhodi genealogiam sequuti. v. Schol. et Apollod. i. 4, 5. 27. Minus bene interpungebatur post ῾Ρόδον εὐθυμάχαν. Melius εὐθυμάχαν ad πελώριον ἄνδρα referunt alii, quibus Pauwius accedit, cum Schol. recent. et vetere: hic quidem etiam εὐθυμάχον scriptum exhibet, forte interpretandi gratia. Sane εὐθυμάχης, ut θρασυμάχης, et alia, Pindarico similius esse videtur, quam alterum εὐθυμάχα ab εὐθυμάχος; etsi ῾Ρόδος nympha non minus bene eo epitheto ornari posset, quam Θήβη πλήξιππος sup. Ol. vi. 145. Versum respicit Æschines Epist. iv. pr.

19. sq. Alio tempore alium celebravi carmine: nunc Damagoram: *Musa cum lyra et tibia invisit modo hunc modo illum.* ζωθάλμιος, ἡ θάλλειν τὴν ζωὴν ποιοῦσα, quod βιοθάλμιος Hymn. in Ven. 188. ubi cf. 104. 5. 6.

23-35. Ordo: καὶ νῦν κατέβαν (νῦν δὲ ἔρχομαι) ὑμνέων ῾Ρόδον σὺν Διαγόρᾳ, *venio ad celebrandam insulam et victorem.* Nisi magis lyricum esse putes: σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν sc. Olympia *cum victore procedo ad laudandam Rhodum in honorem victoris.* Eam Nympham dixit ποντίαν, *in mari habitantem*, ut Nereides πόντιαι, ἅλιαι. ὑμνέων, παῖδ' ᾿Αφροδίτας ᾿Αελίοιό τε, Νύμφαν ῾Ρόδον· εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα αἰνέσω — πατέρα τε Δαμάγητον — ναίοντας ᾿Αργείᾳ σὺν αἰχμᾷ. Ita interpunctionem emendo. Etiam Mingarell. v. 24. κατέβαν *in insulam Rhodum* accipit, et comparat Ol. viii. 67. δεῦρο. et sup. v. 170. ubi κῶμος Stymphalo advenit. [εὐθυμάχαν ἄνδρα, *qui ex adverso pugnat, recta in hostem tendit*, ut εὐθυφερής, εὐθυτενής et alia. Sicque Pyth. iv. 148. εὐθὺ ἰών, Ol. xiii. 133. εὐθὺν ῥόμβον. Idem est apud Hom. ἰθὺς μάχεσθαι· ἰθὺς ἀκοντίζειν. Gilb. Wakefield explicat *legitimum pugnatorem* Silv. Part. i. p. 76. *Ex Addendis.*] Quæ in medio posita sunt, sic jungo: στεφανωσάμενον πυγμᾶς ἄποινα, *certaminis præmia sibi imponendo*, παρ' ᾿Αλφειῷ καὶ παρὰ Κασταλίᾳ. Sic N. vi. 32-34. ῎Ερνεα ἀπ' ᾿Αλφεοῦ στεφανω-

φειῷ στεφανωσάμενον
Αἰνέσω, πυγμᾶς ἄποινα,
Καὶ παρὰ Κασταλίᾳ,
Πατέρα τε Δαμάγητον ἁδόντα Δίκᾳ,
Ἀσίας εὐρυχόρου
Τρίπολιν νᾶσον πέλας
Ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Σ. β΄. Κ. ιά.

Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ

33. εὐρυχώρου edd. inde a Romana. At Ald. cum tribus Palat. et Gott. εὐρυχόρου, quod metro flagitante recepit Schmidius. Similis varietas, seu potius corruptela scripturæ apud Homerum in eadem voce occurrit Il. β. 498. et sæpe alibi, quam viri docti sic expediunt, ut dicant longam vocalem corripi. Mirum est non vidisse Grammaticos, χορὸν esse etiam ipsum locum, in quo choreæ habentur; adeoque eundem locum esse elegantius εὐρύχορον, qui vulgari modo est εὐρύχωρος. Res ex Homero satis nota. Vide v. c. Odyss. θ. 264. Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. 35. Ἐμβόλῳ primus videtur Steph. scripsisse. Ceteræ, etiam Gott. cod. (quo alludit Aug. ἐμβόλων superscripto οὐ) Ἐμβόλω, ut Doricus genitivus sit; quod equidem præfero. νέοντας Rom. in quo quis argutari possit; sed manifestum sphalma est. 36. τοῖσιν. γρ. καὶ τοίνυν Ed. Rom. in marg. Hinc alii repetunt. Est quoque τοίνυν in Aug.

σάμενος. — 32. ἁδόντα Δίκᾳ, *probatum Justitiæ*, adeoque *virum justum*.

35. Ἐμβόλῳ. De loco quæritur, primum sitne nomen proprium *Embolus* vel *Embolum*, an poeta a forma rostri vel cunei locum quendam sic appellaverit; alterum, sitne in Rhodo ille locus quærendus, an in Asia opposita. Utraque ratio partim in scholiis proponitur, sed sine idonea auctoritate, partim ab interpretibus defenditur. Donec mihi de loco et de re aliunde constabit, sequar id quod simplicissimum: ναίοντας τρίπολιν νᾶσον πέλας (κατὰ τοῦ) Ἐμβόλῳ Ἀσίας εὐρυχόρου, et accipiam de Peræa, quæ Rhodo objecta est, ita ut in cuneum fere exeat: ut in tabulis geographicis cernere licet. Alioqui ex scholiis illud arridet, quod aiunt locum esse juxta Arycandam Lyciæ, olim Embolum, mox Trierem dictum. De altero hoc ex Plinio et Strabone constare aiebat Schmidius; sed ii de Triere Syriæ loquuntur, cujus et Stephanus Byz. meminit. Itaque de uno atque altero melior fides exspectanda.

36-40. Jungenda: τοῖσιν, per appositum, Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γέννᾳ· οἷς ἐθέλω ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον pro ἀγγέλλειν, *præconis more laudes pronuntiare*, ut P. ix. 2. 3. ἐθέλω ἀγγέλλων γεγωνεῖν. διορθῶσαι Schol. ἀκριβῶσαι, διασημῆναι, εἰπεῖν. erit ergo ἐξηγεῖσθαι ὀρθῶς? Præstat retinere lyricum illud, de quo supra ad Ol. iii. 5. dictum est. ὀρθοῦν ὕμνον est ductum a columna, monumento, quod erigitur; uti et Isthm. i. 64. ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν. ξυνὸν λόγον *laudem communem* toti genti.

Ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
Ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶ-
σαι λόγον, Ἡρακλέος
Εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. τὸ μὲν γὰρ
Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὔ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
Ματρόθεν Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώ-
πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
Ἀναρίθματοι κρέμανται.
Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν,

Α. β'. Κ. ιά.

Ὅ τι νῦν, καὶ ἐν τελευ-
τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
τον νόθον σκάπτῳ θένων

38. ἀγγίλων Aug. Ald. Rom. et al. emendatum ἀγγέλλων a Steph. 39. λόγων, ut κοινὸν λόγων sit pro κοινοὶ λόγοι, Schmidius reposuit, ut metro succurreret. Omnes scripti et editi λόγον, quod expeditam sententiam exhibet. Ut metro fulcrum ne desit, est Pauwii medicina λόγον γ', Ἡ. 45. ἀναρίθματοι Aug. a m. sec. v. ad N. x. 86. 46. ἔστι δ' ἀμάχανον G. Sane rotundius. ἀμήχανον Bodl. C. et Schol. 47. ἐν καὶ Bodl. C. et γ. Aug. Gott. cum Ald. nec id spernendum. [v. Boeckh. Comment. p. x. *Ex Schedis.*] ὅ καί νυν ἐν καὶ τ. Gott. 48. τύχει vel τύχῃ Pauw. malebat. Scilicet caliginem objecit viro docto, forte et priscis Intpp. prava distinctio, quam correximus. Sensus est vel: τοῦτο δ' ἀμάχανον (ἐστὶν) εὑρεῖν, (ὥστε ἐκεῖνο) φέρτατον, ὅ τι νῦν (τυγχάνει), καὶ ἐν τελευτᾷ ἀνδρὶ τυχεῖν: *difficile est illud assequi, ut felicitas, quæ nunc adest, etiam ad mortem usque homini contingat*; vel, ut in Nota. Est enim τὸ φέρτατον et τὸ ἀγαθὸν et τὸ εὐτυχές. Pindaricum autem est, sententia ex facto narrando prærepta viam sibi ad narrationem parare. 50. σκάπτρῳ duo Palat. et Bodl. et Aug. perpetua varietate. v. sup. i. 19.

46. Similem locum cf. N. v. 25. sq. Sententia inde a 43. vulgari modo sic se haberet: Multa committunt furore et animi impetu abrepti homines, dum non vident, id quod in præsens iuvat, quandoquidem viam vel cupiditatem explent, in posterum magnam calamitatem ipsis esse allaturum. Per sententiam generalem exponit, quod de Tlepolemo narrandum erat: is errore animi ira occæcati Licymnium fratrem aviæ ex pellice occidit, cum nec reputasset, exulandum sic sibi fore e patria domo. cf. V. L. ad 48.

Σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τί-
ρυνθι Λικύμνιον, ἐλ-
θόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας,
Τᾶσδε ποτὲ χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς.
Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Μαν-
τεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών.

E. β'. K. ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
Εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
Στέλλεν ἐς ἀμφιθάλασσον

51. *ἔκταν' ἐν* emendavit Calliergus. *ἔκτανεν* *T.* Ald. et Pal. B. Aug. *ἔκτανε* *T.* Pal. C. 53. Scholiastes legisse creditur: *ἐλθών τ' ἐκ θ.* Male, si quidem ita legit. Midea Licymnii erat mater, Electryonis pellex, qui ex conjuge, Lysidice, Pelopis f. Alcmenam susceperat, unde ille h. l. *Ἀλκμήνας κασίγνητος νόθος.* Licymnium igitur ex thalamo matris Mideæ prodeuntem occidit Tlepolemus. Sic saltem Pindarus. Nam aliter fabula tractata fuit ab aliis, inprimis a Tragicis, ut ex Apollodoro ii. 8. 2. et Diodoro iv. 58. intelligitur. 56. *παρέπλαξαν* reduxerant Oxonienses MSS. suis obtemperantes; sic et edd. ante Schmidium, qui *παρέπλαγξαν* ex Pal. C. recepit: quod sane sollenne est; idque et alibi Pindarus sequitur. Nem. x. 10. *Οὐδ' Ὑπέρμνηστρα παρεπλάγχθη.* Nec aliter Schol. vet. legerant: *αἱ δὲ—προπετεῖς ὀργαὶ ἤδη που τοὺς σοφοὺς διασφάλλεσθαι ποιοῦσι.* Oxonienses ex Scholio Bodl. MSS. laudant: *πλάζω, πλανῶ,* facere futurum *πλάξω,* unde *ἔπλαξαν.* Vellem id aliunde probatum dedissent viri docti! Apud Hesychium quidem: *ἀποπλάξαντες* legitur, *ἀποπλανηθέντες.* sed manifesta est corruptela pro *ἀποπλάγξαντες.* A *πλάζω, πλάγγω,* est *πλάγξω.* Sed *πλάξω* et *πλαξῶ* dorica dicenda esset forma pro *πλήξω* ex *πλήσσω.* Hactenus h. l. *παρέπλαξαν* ferri possit. 57. *ἐς θεὸν* satis nunc illustratum a viris doctis est, ut nemo cum Schmidio emendet, *ἐς θεοῦ.* Porro pro *ἐλθὼν ἐνθὼν* dorismus postulat, monente quoque Pauw. Nimis multa tamen sic fuissent per totum Pindarum mutanda. 59. *ἐξ ἀδύτου ναῶν,* interpungit Ald. et omnes edd. ante Schmidium, qui bene *ναῶν* (h. *νηῶν*) *πλόον* junxit; quod poeticum est; *adytum templi* esset pedestre, etiamsi cum Schmidio *ναῶ,* pro *ναοῦ,* legeretur. 61. *εὐθῦν' ἐς* Schol. et Ald. idem Rom.

55. *αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν κ. σοφόν.* Sunt sic accipienda: *Etiam prudentem virum ira ad prava facta abducere solet.* Fere quod Homer. Il. δ. 549. *χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων.* Jungenda autem antecedentibus, et universe sunt dicta, cum esse deberet: *atque sic eum perturbatio animi ex ira ad tantum facinus perduxit.*

Νομὸν, ἔνθα ποτὲ
Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
Χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν,
Ἀνίχ' Ἁφαίστου τέχναισι,
Χαλκελάτῳ πελέκει,
Πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
Ἀνορούσαισ', ἀλάλα-
ξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Τότε καὶ φαυσίμβροτος

in margine, etiam Gott. habet: haud dubie pro εὐθῦναι, ex glossa male intellecti στίλλειν, unde et in Bodl. MS. et C. fluxit στέλλε; et Aug. στίλε, cum gl. στέλλου, cum tamen στίλλειν pro στέλλειν sit. 62. Νόμον alii apud Schmidium, incommode. Ceterum prava interpunctio in hoc loco totius carminis flumen tanquam agger objectus morabatur: Νομόν. Ἔνθα ποτέ.— Immo vero Oraculi verba respexit in his, quæ sequuntur: *Jussus est Tlepolemus concedere in eam insulam, in qua aliquando aurum pluisset.* Dum fabulam narrat poeta, phantasmatum vi et copia abreptus mox ad alia, quæ cum fabula conjuncta sunt, progreditur v. 71. usque ad v. 141. 63. Respexit h. l. Aristides t. i. p. 546. cum aliis apud Meurs. in Rhodo i. 17. etiam Strabo xiv. p. 964. C. 64. χρυσίαις et χρυσίαισιν in Schol. occurrit. 71. φαυσίμβροτος Bodl. MS. et C. et Aug. a m. sec. cum. Gott.

[62. sqq. Vid. Birg. Thorlacii *explicatio mythi archæologici de insula Rhodo, quem Olymp.* vii. 62—99. *Pindarus inseruit*, in Proluss. et Opusc. Acad. t. i. num. 8. p. 97. sqq. *Ex Schedis.*]

71. sqq. Ut fabularum ordinem et nexum, impetu ac spiritu poetæ turbatum, teneas, hæc monenda sunt: Palladem Rhodii apud se natam tradidisse videntur. Pluerat autem aurum in Rhodo (v. 64. πόλιν dictum pro χώραν, *insulam*) [v. Wunderlich. Observat. in Æschyl. p. 191. *Ex Schedis.*]) nata Pallade. Inhabitabant tum insulam Heliadæ. Hos jussit pater Sol primos inter omnes alios Palladi sacrum instituere. Jam autem erat in Rhodo antiquissima Palladis ara, in qua fiebant sacra ἄπυρα, mera libatione et frugibus. Hujus sacri originem nunc a præcepto Apollinis repetit poeta. Jam v. 71. sq. sententia est: *Sub idem tempus, cum Pallas esset nascitura, Sol monuerat, jusserat filios suos observare rem jamjam futuram, ut,* nata dea, antevertendo alios, *primi aram deæ in loco conspicuo exstruerent, et sacro in eo facto, cum Jove Palladem propitiam sibi redderent.* ἐνέτειλε pro ἐντετάλκει. τὸ χρέος potest esse vel χρῆμα, vel *quod injungitur, quod præstandum est,* ut aliquoties ap. Pindar. unde πράσσειν (pro, ἐκπράσσειν) χρέος. Τότε δὲ, *illo natalium Palladis tempore.*

Δαίμων Ὑπεριονίδας
Μέλλον ἔντειλεν φυλάξα-
σθαι χρέος παισὶν φίλοις,
Ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν
Βωμὸν ἐναργέα, καὶ,
Σεμνὰν θυσίαν θέμενοι,
Πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν Κόρᾳ τ' ἐγ-
χειβρόμῳ· ἐν δ' ἀρετὰν
Ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώ-
ποισι προμαθέος αἰδώς.

A. γ'. K. ιά.

Ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ

73. ἔντειλε (Ald. Brub.) Steph. ἔτειλε Aug. c. gl. ἐνετείλατο. 75. θεῷ Pal. C. 77. σεμνὴν Bodl. γ. 79. ἐγχηβρόμῳ Schol. rec. 80. ἔβαλε Ald. 81. προμαθέως primum Romana et hinc aliæ. Metri caussa προμαθέος scripsit Schmidius, ut jam exaratum in Ald. et Aug. a pr. m. Quod vero Prometheum huc induxerunt, et Προμαθέος αἰδὼς pro Προμηθεὺς αἰδέσιμος accipiebatur, vix provide erat factum; præstat illud a προμηθὴς ducere, ut προμηθὴς ipse sit Sol, qui monuerat filios, quid factu opus esset: ita tamen, ut in sententiam mutatum et γνωμικῶς enuntiatum esse vel ex voc. ἀνθρώποισι appareat: *Reverentia et fides provido habita*, (si quis obtemperet prudenter monenti) *hominum animis virtutem et alacritatem instillat quidem. Fieri tamen potest, ut obscura caligo oblivionis offuscet mentem et rerum gerendarum rationem rectam animo et memoria excutiat, excidere faciat.* Quod et tum accidit Heliadis. Nam de his, non de Tlepolemo agitur. 82. μὴν Bodl. γ.

73. *μέλλον, εἰς τὸ μέλλον.* Heliadis ex poetæ mente præceperat Sol, ut primi omnium sacrum facerent Minervæ cum Jove. Fuit scilicet apud Rhodios antiquissima religio Palladis Lindiæ, cum sacro ἀπύρῳ, quæ ab Heliadis repetitur. Spectat huc narratio, fuisse antiquum vaticinium, Minervam deam præsidem fore ejus populi, qui primus ei sacrum faceret. Præverterunt Rhodii, sacro facto, sed ἀπύρῳ. Ita Athenienses sibi visi sunt Rhodiis hanc gloriam præripuisse. vid. Diod. v. 56. et Schol.

79. *αἰδὼς προμαθέος, reverentia erga prudentem*, h. eum qui prudenter monet, ἐνέβαλεν (pro ἐμβάλλει) ἀνθρώποις ἀρετὰν καὶ χάρματα, *solet instillare hominum animis robur et alacritatem.* Æschyl. Suppl. 709. *τὴν πόλιν κρατύνοι προμαθὶς εὐκοινόμητις ἀρχά. magistratus providus.* Hæc generaliter extulit, cum vellet dicere: Heliadas paruisse deo. De his v. inf. 131.

82. Iterum hoc γνωμικῶς pro vulgari: *Paruere illi quidem parentum moni-*

Λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρ-
θὰν ὁδόν γ' ἔξω φρενῶν.
Καί τοι γὰρ αἰθούσας ἔχοντες
Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ·
Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοισι μὲν ξαν-
θὰν ἀγαγὼν νεφέλαν,
Πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ
Δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

83. *ἀτέκμαρτα* Schmidius emendavit, ut metro caveret. Vulgo *ἀτέκμαρτον.* quod tamen ipsum Pauw defendit, si colon in anapæsticum resolvatur, ut tum pro anapæsto dactylus sit. 85. *γ'* inseruit primum Rom. Deest Bodl. MS. et *γ.* c. Aug. 86. *καὶ τοὶ γὰρ* h. *οὔτοι* malit Pauw. et sic Aug. c. gl. *οὔτοι.* 88. *Τεῦξαν δ' ἐν ἀ.* Aug. 89. *κείνοις* tres Bodl. 90. *ἀ. νεφ. Ζεὺς* Ald. et Pal. C. in fine additum habent, quod metrum non fert. Durissimum tamen videtur etiam Pauwio, ut nomen Jovis subaudiendum sit; itaque ipse conjicit: Ζὰν (pro Ζὴν, Ζεὺς) *οἶσι μὲν* vel *κείνοισι μὲν* Ζὰν Ἀνταγαγὼν vel Ἀντ' ἀγαγών. parum feliciter. Meminisse debebat vir doctus, sollenni more omitti Ζεὺς in voc. *ὕειν*, et ad *ὗσε θεὸς* subintelligendum esse et h. l. Mingarell. conj. *κείνοις ὁ μὲν—.* 92. *σφιν* Steph. et Bodl. C. Interpungebatur post *πᾶσαν.* Melius aut omnino non, aut sic interpungitur: Αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε, τέχναν πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις, ἀ. χερσὶ κρατεῖν· ut sit: *αὐτὰ δὲ Γλαυκῶπις ὤπασεν αὐτοῖς, κρατεῖν ἐπιχθονίων ἀ. χ. (κατὰ) τέχναν πᾶσαν.*

tis; verum obliti sunt ignem apportare. Hæc sic extulit: *Solet interdum fieri,* ut, cum curare aliquid volumus vel maxime, *obscura oblivionis caligo offuscet mentem, et rectam rerum gerendarum rationem animo excutiat, excidere faciat. Scilicet et Heliadæ obliti sunt ignem ad sacrum apportare.*

88, 89. Dicendum erat: *ἄπυρα ἱερὰ fecerunt et deæ τέμενος consecrarunt, in eoque aram ad sacra.* Fuit sane *πεδίων καὶ ἀλσέων μεστὴ* acropolis secundum Aristidem in Rhodiaca. *ἄλσος* pro *τέμενος*, ut de Hercule Olymp. iii. 24. sq. x. 41. Subtilior esset ratio, *ἄλσος*, accipere *ἀνὰ ἄλσος.* et *τεῦξαν*, absolute, ut *ῥέζειν.* *Litarunt sacro sine igni facto in luco.* [l. *σὺν ἀπύροις ἱεροῖς.* *Ex Schedis.*]

89. sq. Redit ad superiora v. 63. Nata Pallade imber aureus decidit; at ipsa dea, recens nata, imbuit Heliadas omni ad artes exercendas sollertia, facto sacro delectata. Imber quidem aureus manifestavit præsentiam numinis. Scilicet ut omnino præsentia deorum similibus prodigiis declaratur, sic et aureo imbre. Apolline nato in Delo omnia facta sunt aurea: v. Hymn. Hom. in Apoll. 135. sq. Callim. in Del. 260. et de Inacho in Lav. Pall. 49. Unde fluxisse quoque videtur figmentum magnæ felicitatis Midæ, ut omnia ejus tactu in aurum mutata esse dicerentur. Videri potest Homericum πλοῦ-

E. γ'. K. ιγ'.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων
Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόν-
τεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι
Φέρον. ἦν δὲ κλέος
Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία
Μείζων ἄδολος τελέθει.
Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
Ῥήσιες, οὔπω, ὅτε
Χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι,
Φανερὰν ἐν πελάγει
Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ·
Ἁλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Σ. δ'. K. ιά.

Ἀπεόντος δ' οὔτις ἐν-

105. βένθεσι Rom. et al.

τον κατέχευε Il. β. 677. Pindaro ante oculos fuisse.

98. Δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει. Sententiæ, brevitate obscuræ meliorem interpretationem non habeo, quam Schmidianam: *perito artis etiam permagna intelligentia sine fraude, sine præstigiis magicis, obtingere potest.* Scilicet respici suspicor *Telchines,* qui olim in Rhodo fuere, mirabilibus operibus et ipsos claros, sed cum veneficii infamia: v. Diodor. v. 55. Iis nunc opponuntur seriorum artes. τοῦ δαέντος γίνεται (εἶναι δύναται) τέχνη μεγίστη (nam μείζων, major quam aliis, ut sæpe ponitur) ἄνευ δόλου, γοητείας. Dixit universe, quod pergere debebat narrare de Rhodiis: *magna eorum erat celebritas, et excellebant operibus arte et ingenio, non præstigiis,* ut olim Telchinum in eadem insula, *elaboratis.* Sententia a v. 95. procedit: *Loca publica urbis habebant artis opera viventibus et incedentibus similia; et erat gloria eorum magna.* Nec, quod vulgo de Telchinibus narratur, præstigiis illi hac in re usi sunt; nam *ei, qui usum rei habet, ars summa etiam sine præstigiis contingit.*

100. Ut a Pallade artes acceperant Rhodii: ita propitius ipsis fuit Sol, cui tanquam γέρας assignatum fuit inter ceteros deos insula. Hinc nova digressio. Est autem hæc orbis terrarum divisio diversa ab illa distributione, quæ post bellum cum Titanibus facta est apud Hesiodum in Theogonia, quando dii suum quisque γέρας accepere.

δεῖξεν λάχος Ἀελίου·
Καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρω-
τον λίπον ἁγνὸν θεόν.
Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
λεν θέμεν. ἀλλά μιν οὐκ
Εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
Εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾷν ἔνδον θαλάσσας
Αὐξομέναν πεδόθεν
Πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ-
ποισι, καὶ εὔφρονα μάλοις.

A. δ'. K. ιά.

Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
Χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
Χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν,
Ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,
Φαενὸν ἐς αἰθέρα μὶν
Πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
Ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτα-

109. λίπον Ald. ut etiam tres Palatt. Bodl. α. et Gott. Revocandum hoc fuit pro λίπονθ'. Etsi Aug. habet λίπονθ', ἔλιπον. Nam, ut jam a Dawes. p. 51. (54.) Misc. cr. monitum, est λιπέσθαι τινὸς et λιπεῖν τινα, cum quarto casu, ut λαβεῖν τινα et λαβέσθαι τινός. sicque alia. cf. Not. ad Isthm. viii. 125. Ut vero syllaba producatur, Dawes confugit ad digamma Æolicum in voc. ἁγνός. 115. αἶαν Gott. sed syllaba producenda erat. 116. μήλοις duo Bodl. et Schol. 117. κέλευσε Ald. c. Gott. 119. ἀνθεῖναι sphalma Steph. 120. παρβάμεν conjectat Schmidius Pal. C. legisse, in quo adscripta erat glossa παραβῆναι, at v. Notam. Repugnat in altero hoc metrum; nam in παρβάμεν media longa ex βήμεναι, cf. P. iv. 69. 124. ἔσσεσθαι Schmid. ex uno Palat. invito Pauwio. Vulgo omnes ἔσεσθαι.

[110. μνασθέντι, ἀνάμνησιν ποιοῦντο, pro μνήσαντι. an *ambienti?* *Ex Schedis.*]

119. θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν. παραφάναι aut est sollenni notione *decipere*: ita est, *ne deciperet*, sed vere sibi juraret per Stygem; aut est *recusare*: tum μὴ παρφάμεν est idem ac φάμεν, s. φάμεναι, φάναι, *non recusare* pro *dicere, eloqui.*

124-6. Ex sermonis indole et usu

σαν δὲ λόγων κορυφαὶ
Ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι.
Βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

Ε. δ΄. Κ. ιγ΄.

Νᾶσος· ἔχει τέ μιν ὀ-
ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατὴρ,
Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.
Ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
Τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
Ἀνδρῶν παραδεξαμένους,
Παῖδας· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον,
Πρεσβύτατόν τε Ἰά-
λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ' ἔχον,
Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρωΐαν

126. *ἀληθείᾳ* Ed. Rom. et Bodl. MS. Emendata scriptura erat jam in Ald. ut et alterum *πετοῖσαι* jam ab Aldo expressum video, quod deseruit mox et vulgarem scripturam *πεσοῖσαι* reduxit Romana cum ceteris omnibus, etiam Schmidio. *πετοῖσαι* revocarunt Oxonienses, sed nec monito lectore, ne de hoc quidem, quid in Bodleianis invenissent. Hoc et Pal. C. exhibebat, Pal. B. c. Gott. *πετοῖσαι*, sed emendatum *σ* a m. sec., et Pal. A. *πετεῖσαι*. 128. *μιν ὁ* 129. *ὀξειᾶν γενέθλιος* Aug. Mallet *δέ μιν* Mingarell. post *βλάστε μέν*. 129. *ὀξεῖαν* Brub. Rom. et hinc aliæ. *ὀξειῶν* Bodl. *γ*. 135. *εἷς μὲν* Cercaphus est natu maximus, qui Camirum, Ialysum et Lindum, conditores trium urbium, suscepit. *διὸ καί τινες γράφουσιν*, pergit Schol., *ὧν εἷς μὲν* K. *πρεσβύτατος τε*. Obstat tamen adjectum *τε*, saltem in *γε* mutandum. Sed præstat vulgatam retinere. 137. *τέκεν* Ald. Gott. Eædem *ἀ. δ' ἔ-* 138. *χοντι διὰ γ.* et 138. *τρίχα* cum Bodl.

alius verborum sensus esse nequit quam hic: *eventum suum vere habuere dicta. πετοῖσαι* ut *πίπτειν*, a sortibus ductum: ut Ol. xii. 14. *πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν. ἐτελεύτ. ἐν ἀλαθείᾳ, σὺν ἀλ.* pro *ἀληθῶς*, *vero eventu. ἐτελεύτασαν πετοῖσαι* ornate pro simplici; et *κορυφαὶ λόγων* sunt ipsi *λόγοι*, ut *λόγων κορυφὴ ὀρθὴ* Pyth. iii. 141. pro *λόγος ὀρθὸς*, *dictum verum.* Sic *ἔργων τέλος* pro *ἔργον* Ol. ii. 33. Sunt autem h. l. *λόγοι* vel *verba jurisjurandi* simpliciter, vel *cum Solis postulatis.*

Ἀστέων μοῖραν· κέκληνται δέ σφιν ἕδραι.

Σ. έ. Κ. ιά.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
Οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
Ἵσταται Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτᾳ, ὥσπερ θεῷ,
Μάλων τε κνισσάεσσα πομπὰ,
Καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις.
Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
Ἐστεφανώσατο δίς· κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ
Τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ,
Καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

Α έ. Κ. ιά.

Ὅ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔ-

143. ἕσταται Schmidius emendaverat; nulla nec auctoritate, nec necessitate. Τιρυνθίῳ Pal. A. 145. μήλων pars Bodleianorum. 147. ἄνθεσιν vulgg. Rescidit τὸ ν Schmidius metri caussa. [148. ἡ Ἰσθμὸς, ut Ol. viii. 64. N. v. 69. *Ex Schedis.*] 149. Post τετράκις malit interpungere Pauw. et εὐτυχέων Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ jungere: quod sane minus durum. Quæritur, quid subintelligendum sit in ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ. Schol. νίκαν ἔσχεν. (cf. sup. ad i. 175.) Pauw τύχαν. Mingarell. ἡμέραν. Nec male. Sic per ellipsin τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ προτεραίᾳ.

141. Τόθι. *Jam hic*, in hac insula, *Tlepolemo tanquam heroi sacrum fit cum certamine publico: λύτρον, compensatio laborum.* Tlepolemo tanquam heroi honores habiti a Rhodiis, nec modo inferiis factis, verum, tanquam deo, victimis cæsis et certaminibus institutis. Debuere esse dicta τὰ Τληπολέμια. Cæsus ille ad Trojam a Sarpedone: Il. ι. 655. sq.

147. Similis locus Ol. xiii. 45. sq. x. 124. sq. Sequentia certamina partim e Schol. partim ex Pausan. et ex ipso poeta passim facile possunt illustrari. Add. Excerpta Philemonis ap. Villois. ad Apollonii Lex. Hom. p. 856. Sed video de his certaminibus jam docte notata esse multa a Beckio in Not. ad Schol. p. 434.

[152. Τῶν Ἡραίων præmium clipeus et corona. Pausan. ii. 24. Et clipeus in templo Junonis affixus, qui in pompa ferebatur. v. not. ad Callimach. L. P. 35. v. infr. N. x. 41. *Ex Schedis.*]

γνω μίν· τά τ᾽ ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα καὶ Θήβαις· ἀγῶνές
Τ᾽ ἔννομοι Βοιώτιοι·
Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
θ᾽ ἑξάκις· ἐν Μεγάροι-
σίν τ᾽ οὐχ ἕτερον λιθίνα
Ψᾶφος ἔχει λόγον. Ἀλλ᾽ ὦ Ζεῦ πάτερ νώ-
τοισιν Ἀταβυρίου
Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου
Τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν

Ε. έ. Κ. ιγ΄.

Ἄνδρα τε, πὺξ ἀρετὰν
Εὑρόντα· δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,
Καὶ πότ᾽ ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξεί-
νων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
Ὁδὸν εὐθυπορεῖ,
Σάφα δαεὶς, ἅτε οἱ πατέρων
Ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
Ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν

156. Κ᾽ Αἴγινα malit Pauw, ne copula desit. Aldus et Gott. Πελλάνα τε, Αἴγινά τε ν. 157. Μεγάρεσσιν Steph. exhibet nescio errore an consulto. 158. σίν τ᾽ propter metrum legendum censebat Schmidius. Vulgg. σί τ᾽. 160. τοῖς Ἀταβ. mavult Pauw. 164. δίδου Bodl. tres cum Schol. rec. perpetua aberratione. 165. ποτ᾽ vel πότ᾽—ποτὶ ξείνων ἐπεὶ in Bodl. C. exciderat.

[153. In Arcadia τὰ Λύκαια. Ol. xiii. 154. *Ex Schedis.*]

158. οὐχ ἕτερον, *non alium*, eundem, *titulum* (nam hic est λόγος) *habet columella* (ψῆφος λιθίνη, στήλη) *posita Megaris*: sc. et ibi eum victorem fuisse. Mox 162. jungere fere malim ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, (ut v. c. Ol. iii. 4.) ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα (h. νίκην.)

[160. mons Rhodi. Strab. xiv. p. 968. v. Apollod. *Ex Schedis.*]

168. σάφα δαεὶς (ἐκεῖνα) ἅτε οἱ ἐξ ἀγαθῶν πατέρων (ὄντι, γεννηθέντι) φρένες ὀρθαὶ ἔχραον· *mens bona*, disciplina domestica bona nutrita, *monet* (pro χράουσι, χρησμῳδοῦσι, h. e. παραινοῦσι), scil. in magnis opibus retinendum esse sensum æquitatis et modestiæ.

Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνα-
κτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει
Θαλίας καὶ πόλις. ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι.

172. Ἐρασστιδᾶν Ald. cum Pal. C. Gott. et Schol. Ἐρατιδῶν Bodl. β. γ. Vera lectio jam a Calliergo prodita: tribus nomen apud Rhodios esse creditur. Post Καλλιάνακτος interpungunt, et seqq. in unam sententiam cogunt Melanchthon et Canterus Nov. Lect. iii. 17. et, ut nunc video, etiam Pauwius, in quo tamen Aldus jam præiverat: nec tamen probo. In illis ἐν δὲ μιᾷ latet ratio precum ad Jovem factarum: μὴ κρύπτε. *serva incolumem stirpem plurium filiorum Diagoræ ex filia Callianacti nupta susceptam, cum tribulibus Eratidis. Sane et tota urbs* (an Ialysus?) *lætitiam de victoria D. communicat. Adeo tamen incerta et instabilis est rerum humanarum conditio, ut sine cura tua provida, o Jupiter, stare nequeant.* Hæc ut lyricus extulit. 173. Θαλείας Bodl. γ. sed piget talia transcribere. Ad ἔχει Θαλίας adscripserat Mingarell. Theocr. xvii. 22. ubi Hercules inter deos ἔχει Θαλίαν.

173. Nexus sententiarum: μὴ κρύπτε—*serva, ne sine perire—nec læta hæc fortuna ullo gravi casu evertatur.* Hoc expressit a caussa: *nam variæ sunt fortunæ vicissitudines,* μεταβολαὶ, s. μετατροπίαι, ut dixit Pyth. x. 32. αὖραι, ut πνοαὶ ἀνέμων. P. iii. 186—8. διαιθύσσουσιν exquisite de celerrimo motu: pro, *emergunt, succedunt.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ή.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΠΑΙΔΙ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Gratulatur Alcimedonti victoriam Olympicam consequuto, ut paullo ante frater Timosthenes victor fuerat renuntiatus in Nemeis ;—27. prædicat insulæ Æginæ felicitatem hanc, ejusque laudes subjicit, quas ab ipso conditore Æaco repetit :—40. quem Apollo et Neptunus in muris Trojæ exstruendis socium operis habuere—69. Inde laudes Melesiæ aliptæ—97. Meminit quoque poeta tribulium Blepsiadarum,—101. Iphionis et Callimachi cognatorum vita jam defunctorum.—109. Bona vota.

Σ. ά. Κ. θ'.

Ματερ ὦ χρυσοστεφάνων

Inscriptum in codd. carmen : Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ, Τιμοσθένει παλαιστῇ, ἀδελφῷ αὐτοῦ Νέμεα, καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ. Inscriptiones Carminum a Grammaticis profectas esse nemo facile dubitet ; sed si quis dubitet, vel hoc exemplo doceri potest, titulum Pindaro non deberi. Inepte enim Grammatici eorum, quorum mentio fit in carmine, nomina Alcimedonti, in cujus laudem scriptum est carmen adjunxerunt. *Alcimedon*, Ægineta ex Blepsiadarum tribu, inter cujus majores Iphion et Callimachus erant (v. 106 sqq.) Ol. lxxx. inter pueros lucta vicit. Ejus frater erat Timosthenes, Nemeis victor; magister autem Melesias, qui olim et ipse Nemeæ inter pueros lucta, mox adultus pancratio victoriam obtinuerat, hinc ad magisterium gymnasii se contulerat. v. 71. sq. παιδὶ omissum in

Ἀέθλων, Οὐλυμπία,
Δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες,
Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παραπει-
ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
Εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι
Μαιομένων μεγάλαν
Ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

A. ά. K. ιθ'.

Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν εὐ-
σεβέων ἀνδρῶν λιταῖς.

Rom. et seqq. Sed v. inf. 72. 86. ἀδελφῷ αὐτοῦ aberat Bodl. β. et Νέμεα a Bodl. γ. 2. Οὐλυμπία reposuit Schmidius metro obsequutus ex Pal. A. B. Vulgo Ὀλυμπία. 3. ἀληθείας MS. Bodl. 10, 11. Ἄννεται δὲ—λιταῖς. Lectio hæc expressa est in Schol. vet. a pluribus grammaticis: dissident ii tantum judicio, quid supplendum sit. Alii id, quod de Jovis voluntate scire avent. Alii τὰ μαντεῖα, *dantur responsa piorum precibus, εἰς χάριν, propitia in eos Jovis voluntate.* Possunt plura substitui ad explendam sententiam: τὸ παραπειρᾶσθαι Διὸς ἄνεται, pro γίγνεται. Aut etiam ἄνεται, ἀνύεται, sc. ἃ μαίονται. Si vero ἄνεται active dictum, ut ἀνύεται P. ii. 89. 90., est Ζεὺς ἄνεται. In Schol. vet. legitur: "secundum nonnullos Asclepiadem scripsisse λιταὶ, ut sit ἄνεται—λιταὶ," nota illa figura, de qua vide ad Ol. xi. 5. ut verbum singulare cum nominativo plurali jungatur. Cum hoc judicium sit unius grammatici, qui forte doctrinæ subtilitatem in scripturæ vitio ostentabat, cum in ejus exemplari excidisset ς in λιταῖς, nolo ei tantum tribuere, ut lectionem relinquam grammaticæ magis consentaneam.—In Pal. A. et B. et Bodl. omnibus cum Aug.

5, 6. Male distinguebatur: εἴτιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι; nam, λόγον ἔχειν περί τινος, vix græce dicitur. Verum jungenda sunt: Iamidæ (v. Ol. vi. 118.) sacris ab iis, qui ad certamina accedunt, factis, παραπειρῶνται Διὸς, περὶ ἀνθρώπων μαιομένων, *Jovis mentem explorant super, de, viris,* εἴ τινα ἔχει λόγον, φροντίδα, sc. αὐτῶν, *ut respiciat eos, propitius iis sit victoria largienda.* [Xenoph. Mem. Socr. i. 4. 18. τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνῃς θεραπεύων, εἴ τι σοὶ θελήσουσι περὶ τῶν ἀδήλων ἀνθρώποις συμβουλεύειν. *Ex Schedis.*]

7, 8. Junge: μαιομένων θυμῷ (h. e. σπουδαζόντων) λαβεῖν (pro ἐπιλαβεῖν) ἀρετὰν μεγάλαν, *altam laudem ex victoria consequi,* (ut ἀρετὴ paullo ante Ol. vii. 163. ἄνδρα πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα, h. e. νίκην, nam est ἀρετὴ *omne id, quo quis præstat aliis, excellit: vis animi, corporis:*) τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοὰν, h. e. victoriam, recreationem post tot ærumnas et labores, ut Ol. ii. 93—95. Ol. i. 157.

10. Ἄννεται δὲ πρὸς χ. *rata autem hæc fiunt ex voto piorum hominum ad preces factas.*

Ἀλλ᾽, ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ᾽ Ἀλφεῷ ἄλσος,
Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν
Δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεὶ,
Ὧ τινι σὸν γέρας ἕσπητ᾽ ἀγλαόν.
Ἄλλα δ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον ἔβαν
Ἀγαθῶν, πολλαὶ δ᾽ ὁδοὶ
Σὺν θεοῖς εὐπραξίας·

E. ά. K. ιά.

Τιμόσθενες, ὔμμε δὲ κλάρωσεν Πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃν μὲν
Ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,
Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.

legitur aliud vitium: πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ᾽ ἀνδρῶν λιταὶ, quod ex interpolatione ad glossam facta profectum est; nec audiendus Pauw, qui duplicem olim lectionem fuisse pronuntiabat. In v. 12. redit ad Olympiam v. 1. 2. sollenni formula ἀλλ᾽ ὦ. Porro εὐσεβείας Ald. et Pal. C. cum Gott. quod et in scholiis occurrit. 13. στεφαναφορίαν Schmidius recte, et sic jam Rom. Crat. At Ald. Brub. Steph. et al. στεφανοφορίαν, adverso metro. 14. τὶ ex Rom. profectum. Ald. tres Palat. duo Bodl. μέγα τοι cum Aug. quod præferam, ut magis Pindaricum. 15. ἕσπετ᾽ vitium Stephan. 16. ἔβαν. Mirum poetam maluisse hoc, non ἔβα. 18. εὐπραξίας Schmidius ex Palat. A. B. emendavit, metro monente. Vulgg. omnes εὐπραγίας. 19. ὔμμι Steph. emendavit, propius ad dorismum. Al. ὔμμε. Aldus quoque δ᾽ ἐχλάρωσε. Bodl. γε κλήρωσεν. [δ᾽ ἐκλάρ. Boeckh. Comment. p. x. *Ex Schedis.*] 20. ὃν μέν. Etiam hæc lectio Schmidii acumini critico debetur, suffragante Pal. A. et B. Vulgg. inde a Rom. σὲ μὲν adversante metro. [ex interpr.—ὅς σ᾽ ἐν μὲν Boeckh. l. c.—Ceterum non est illud ὃς μὲν—ὃ δὲ—pro ὁ μὲν—ὁ δὲ—. v. Sturz. de dial. Alex. p. 206. *Ex Schedis.*] At Ald. ὅς σε μὲν, haud dubie lenius, si ita dispescas: ὅς σε μὲν Νεμέᾳ πρ. Hoc etiam Mingarell. amplectitur. Jejunum, hiante metro, ὅς σε Ἐν N. Pauw propinat. 21. πρόφαντον omnes ante Schmidium. Sic et Schol. πρόφατον, ex φάω, h. e. φαίνω, eodem sensu Schmidius ex Pal. B. reposuit, metri caussa. φατὸς, πρόφατος, *celeber*. 22. δὲ omittunt Bodl. β. γ.

[16. ἄλλα ἀγαθά. *Ex Schedis.*]

19—23. Dixit lyrice pro: ὑμᾶς δὲ, ὦ Τιμόσθενες καὶ Ἀλκίμεδον, πότμος ἐκλήρωσε (σὺν) Ζηνὶ γενεθλίῳ, *propitio Jove vestrorum natalium præside*, τὸν μὲν—τὸν δὲ—. Mox 23. θῆκεν idem πότμος.—24. Similia loca Nem. iii. 32. 33. Isthm. vii. 30.—28. Eadem Æginæ laus P. viii. pr. et 31. Nem. iv. 19.

Ἦν δ' ἐσορᾷν καλὸς· ἔργῳ
Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,
Ἐξένεπε, κρατέων
Πάλᾳ, δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
Ἔνθα Σώτειρα, Διὸς ξενίου
Πάρεδρος, ἀσκεῖται Θέμις

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ
Πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει,
Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν,
Δυσπαλές. τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων
Καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις

25. κατ' εἶδος Ald. 26. ἐλέγχων Ἐξένεπε malo jungere sensu et distinctione cum Pauw., non cum ἦν. 30. Vulgo distinguitur post πολὺ, ut accipiatur hoc pro πλῆθος, ὄχλος. Omnino interpretes laborant in hoc loca, qui saltem sic ex eorum animo erat interpretandus: *magnam hominum multitudinem institutis vitæ, studiis et consiliis inter se dissimilem*, qualis mercatorum Æginam commeantium est, *regere judicio recto et singulis caussis convenienter difficile est.* Sed præstat simpliciter accipere verba, uti se offerunt, ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει· *quod multum et multas in partes, varie, inclinat*, cujusmodi peregrinorum negotia et caussæ sunt, in quibus jus sæpe varium, incertum et obscurum est. 31. πολλᾷ Schmidius ex Pal. A. B. et Schol. Accedit pars Bodleianorum. Vulgo: πολλά. Porro ῥέποι Schol. 33. Post ἀθανάτων interpungit Ed. Rom. quin etiam Ald. et Brubach. Primum distinctionem sustulit Ceporinus in Ed. Cratandr. vel Scholiis monentibus. 34. Καὶ δ' Bodl. C. 35. παντοδαποῖς ὑπέστασε Ald. παντοδαποῖς ὑποέστατε Bodleiani cum Aug. metro saltem sic incolumi, sed cum hiatu.

[29. Θέμις, etsi dea, tamen exercetur. Non est ἀσκεῖν θεόν: etsi per θεραπεύειν redditur. *Ex Schedis.*]

30—34. Male interpungebatur post διακρίνειν. Jungenda sunt: δυσπαλὲς (ἐστὶ) διακρίνειν (σὺν) ὀρθᾷ φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν, (*non imperite*): debebat sequi τὰ πολλὰ ὄντα καὶ ῥέποντα πολλῇ, dixit: (ἐκεῖνο) ὅ, τι πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει, *quod multiplex est et multis modis variat*, pro rerum, temporum, personarum rationibus: ut sunt jura, caussæ, negotia mercatorum. conf. V. L. Fuit igitur apud Æginetas species aliqua ejus, quod nos *judicium mercatorium* appellamus.

Κίονα δαιμονίαν,
(Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
Τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι·)

Α. β'. Κ. θ'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευ-
ομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
Τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
Τείχεος· ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
Ὀρνυμένων πολέμων
Πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ε. β'. Κ. ια'.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
Οἱ δύο μὲν κάπετον,
Αὖθι δ', ἀτυζομένω, πνοὰς βάλον·

V. 37 et 38. ab aliis in parenthesin inclusi, nec male. 38. κάμη Bodl. β. γ. 41. Ποσειδῶν pars Bodl. MSS. cum Aug. in quo et ποτε pro τε. 43. τεύξειν MSS. Bodl. quatuor. 44. male in Schmid. et Oxon. post πεπρωμένον interpungitur. Ordo est: ὅτι πεπρωμένον ἦν, νιν (τὴν Ἴλιον) ἀμπνεῦσαι καπνὸν etc. h. καταφλεχθῆναι. 47. ἐμπνεῦσαι καρπὸν Aug. 50. κάπετον constanter primæ edd. κάπεσσον primum Morell. et ex hac Steph. prima et deinceps aliæ; sed altera Steph. dedit: κάπεσον. Pal. C. κάππετον. Aug. κάπτετον et a m. pr. κάπετον. Apud Homer. κάππεσον pro κατέπεσον aliquoties, ut Il. α. 593. 51. αὖθί τ' scribendum esse, bene monet Pauw. ἀτυζόμενοι Ald. et fere omnes Bodl. Aug. cum Schol. ψυχὰς Ald. Scholion τοῦ πνοάς.

37. 38. in parenthesi interposita sunt, pro voto: *utinam insula sit præsidium tale adeuntium cam per omne tempus!* Tribuitur hoc tempori tanquam id efficienti, ex poetico more.

[42. στέφανον pro στεφάνην. v. Schol. Orph. Argon. 764. *Ex Schedis.*]

Εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.
Ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαί-
νων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς,
Ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται,
(Ὣς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
Πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·)

Σ. γ'. Κ. θ'.

Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. ἀλ-
λ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
Καὶ τετράτοις. Ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἴπαις,
Ξάνθον ἤπειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-
ίππους, καὶ ἐς Ἴστρον, ἐλαύνων.

55. τεᾶς emendatum a Schmidio, pro τεαῖς, quod ubique legitur. Rotundius tamen alterum esse negari nequit. 56. χειρὸς Bodl. γ. 57. ὧς Rom. et al. ὡς Ald. et Pal. C. cujus Schol. καθὰ exponit: idem Κρονίου. 58. βαρκτύπου Bodl. γ. 60. ἔῤῥεται, *peribit, cadet*, conj. Pauw, perperam veritus, ne ἄρξεται cum τετράτοις male dicatur. At quam frequens is poetarum mos bina vel plura verba copulandi, quæ ex parte tantum grammatico significatui respondent nominis ejus, ad quod referuntur! 61. τέτρασι Bodl. C. τετάρτοις β. γ.

55. seqq. Jungenda sunt ἁλίσκεται οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. Scilicet Apollo dixit: *ea parte, qua tu, Æace, murum duxisti, capietur Pergamus, tuorum quidem posterorum opera: sed eveniet hoc prima et quarta generatione*, ἄρξεται, γενήσεται, τὸ ἁλίσκεσθαι, σὺν τοῖς πρ. pro σὺν τῷ πρώτῳ καὶ τετάρτῳ παιδὶ, *per Telamonem et Neoptolemum*. ἀντίον ὁρμαίνων, *propius accedens*. At Schol. reddit: στοχαζόμενος εὐθέως, ut sit ὁρμαίνων ἐν φρεσὶν, *interpretatur portentum extemplo versans animo.*

62. An alia sit auctoritas, qua constet Apollinem ab Amazonibus cultum fuisse, ita ut eas nunc adire dicatur, ignoro. Tum si Xanthus est Lyciæ, mira est profectio per Lyciam ad Amazonas et ad Hyperboreos, quos per Istrum designat, ut sup. Ol. iii. Nam diversa loca eum commemorare, quæ ille forte adire possit, vix poetam deceret. Magis consentaneum esset, Apollinem ad unum certum locum properare, ut Neptunus ad Isthmum, non tria diversa loca et sacra adire: nam adeunt dii loca, in quibus præcipua religione coluntur. Verum nec hoc poetam velle puto; sed Apollo tendit ad Hyperboreos, qua via ducit, ex prisca, terrarum situs ignoratione, per Amazones in borealibus locis habitantes; Xanthus autem est Troadis fl. inde a quo iter in septentrionem ingreditur. Ad eum relicti equi pabulum carpebant, ut apud Homer.

Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν
Ἅρμα θοὸν τάνυεν,
Ἀποπέμπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

A. γ'. K. θ'.

Καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐπο-
ψόμενος δαῖτα κλυτάν.
Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησίᾳ ἐξ ἀγενεί-
ων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ·
Μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.
Καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
Ἐρέω ταύταν χάριν·
Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

E. γ'. K. ιά.

Ἐν παγκρατίῳ. τὸ διδάξασθαι δέ τοι,

64. ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ Ald. cum Schol. doctius et a vulgari magis recedens. 67. ἐν ἵπποις Bodl. γ. cum Triclinio. Ut nunc interpungitur, heros Æacus avectus est divinis equis; at, si post δεῦρο interpungas cum Pauw., ipse deus vectus est equis: quos *aureos* appellat, sive, quod ἵπποι pro curru dicti sive, quod omnia divina sunt aurea. Respexit et ornavit locum Apollon. iii. 1240. 70. ἐν ἀνθρωπίνοις Aug. ἔσεται in Schol. 71. Μιλησία Ald. tres Palat. quod et ipsum ferri poterat. v. Pauw. Μειλησία jam Rom. ed. exhibuit. 74. Νεμέα MS. Bodl. Κᾀν *N.* malit Pauw. at ἐν centies omittitur. 76. Pauw. interpungit: τὰν δ' ἔπειτ', ἀ. 77. ἐκ παγκρατίου Ald. Pal. C. Brubach. in marg. eodem sensu et metro. 78. ῥαί-

70. sq. Viam sibi parat ad laudem Melesiæ, aliptæ: in qua interserenda invidiam deprecatur. *Non omnibus eadem probantur. Si ego itaque laudes Melesiæ carmine repeto a victoria, quam ipse olim inter pueros lucta retulit: invidi me non reprehendant.* εἰ δ' ἐγὼ Μειλησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ· pro εἰ σὺν ἀνατρέχω, *percurro, pertexo laudes carmine.* Sic ἀναδραμεῖν et alii; item ἀνελθεῖν, ut apud Euripidem.

73. μοι τίς με φθονείτω. cf. Schneid. Vita Pind. p. 117. Scilicet ex heroum ætate petitum, qui non minus saxis pro telis utuntur. Invidia autem *petere* aliquem dicitur.

75. ταύταν χάριν paullo durius pro τὴν αὐτήν. *commemorare enim possum similiter eum olim inter pueros Nemeis vicisse, et postea* ἐν ἀνδράσι *pancratio.*—76. Junge ἐν παγκρατίῳ ἀνδρῶν.

Εἰδότι ῥαίτερον. ἄγνω-
μον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.
Κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
Κεῖνα δ' ἐκεῖνος ἂν εἴποι
Ἔργα περαίτερον ἄλλων,
Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει,
Ἐξ ἱερῶν ἀέθλων
Μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν.
Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων,
Νίκαν τριακοστὰν ἑλών·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀ-
νορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμοτέραν
Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον·

τερον, trisyllabum, quod plerumque occurrit *ῥαῖτερον*. Scilicet sic est pronuntiandum. 80. *ἀπηράτων* Ald. vitio. 81. *κεῖνα δὲ κεῖνος* idem Ald. cum Aug. *τῆνα δὲ τῆνος ἂν εἴποι* ad dialecti normam a poeta scriptum fuisse suspicatur Pauw. 90. *τέτρασιν* Ed. Steph. et jam Morell. quod metro postulante probat Pauw. sicq. Aug. Vulgg. *τέτρασι*. 92. *γλῶσσαν* tres Bodl. cum Aug. quod Æolicum, non *γλῶτταν*. *γλῶσαν* Ald.

77-80. *τὸ διδάξασθαι*—*Melior est alipta is, qui ipse certamina ingressus est.* Contra *imperiti hominis est, docere velle alios quæ ipse antea non didicerit. Inexperti homines nihil habent, cui satis firmiter insistant*; sed fluctuant in artis præceptis tradendis. 81. *Itaque iste ista* quod attinet *certamina docere potest doctius, quomodo aliquis victoriam consequatur.* *κεῖνα ἔργα* pro *κατ' ἐκεῖνα, ἐν ἐκείνοις ἀγῶσιν*, in quibus ipse victor fuit. [*ἐκεῖνος*, Milesias. *Ex Schedis.*]

88-92. In vulgari interpretandi ratione sensus quidem, *τέσσαρας παῖδας ἐνίκησε*, bene se habet: sed vix expedias grammaticam in *ἀπεθήκατο νόστον ἔχθιστον ἐν γυίοις τέτρασι παίδων*. Nam *ἀποτίθεσθαι* non est *reddere*, (Triclin. *ἀντὶ τοῦ ἐπέθηκεν*: quo usu aut exemplo?) et quid *ἐν*? Ad sermonis itaque usum sic constituere malim: *ὃς (σὺν) τύχᾳ μὲν δαίμονος*, (h. *σὺν δαίμονι*, *deo juvante*) *ἀνορέας δὲ οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασι παίδων γυίοις*, *et virtute usus in quatuor pue-*

Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
Γήραος ἀντίπαλον.
Ἀΐδα τοι λάθεται
Ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

A. δ'. K. ιά.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν
Ἀνεγείροντα φράσαι
Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
Ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκει-
ται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
Ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
Καννόμον ἐρδόμενον.

93. ἐνέπνευσε tres Bodl. 96. πράξαις scribendum pro πράξας. monuit etiam Pauw. 98. ἀνεγείραντα Aug. 103. κὰν νόμον Ald. Rom. Brub. Mo-

ris, (quibuscum luctatus est; erant scilicet duo paria, quibus successit ipse ἔφεδρος) ἀπεθήκατο (*amovit a se*) νόστον ἔ. etc. h. τὴν ἧτταν. cf. Pyth. viii. 119. sq. Sic ἀποθέσθαι νεῖκος κρεσσόνων Ol. x. 47. Porro γλῶσσαν ἀτιμοτέραν, ut loquerentur sine auctoritate; opp. victorum jactantia. Alio in carmine ἀγρυξίαν dixerat: v. Fragm. lvi.

93. *Avum victor juventæ quasi reddidit, et effecit, ut vitam ei producat lætitia.* Hoc iterum enuntiavit generatim.

96. ἄρμενα πράξας ἀνήρ. εὖ πράσσειν (opp. κακῶς πράσσειν) est *bene rem gerere, successum habere*, quod idem est *felicem esse.* Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, Ol. iv. 7. ξείνων εὖ πρασσόντων. Pro εὖ nunc ἄρμενα. [sc. τῷ θυμῷ. *Ex Schedis.*] ut πράσσειν ἀντία pro κακῶς Pyth. viii. 72. ἐπιεικῶς πράσσειν ap. Atticos. Hoc modo sane fieri potest, ut πράττειν et πάσχειν possint latine iisdem verbis interdum reddi: non autem πράττειν et πάσχειν eandem notionem per se habent; ita εὖ παθεῖν et εὖ ἀκούειν, *bene rem gerere* et *laudem consequi*, Pyth. i. 191, 2. Isthm. v. 17. N. i. 46. Ergo *avus, cui tam prospera fortuna fuerat, ut nepotem victorem videret, vitam recreatus gaudio producit.*

97. *At mihi etiam Blepsiadarum tribulium memoratio cum laude est facienda, e quorum medio sextus jam victor enuntiatur, et quidem luctæ et pugilatus.* ἄωτον ἐπίνικον χειρῶν pro ἄωτον νίκης τῶν χειρῶν. De hoc cf. dicta ad iii. 5. 6.

102-3. Tandem et mortuorum in carmine mentionem facit poeta, *Callimachi* et *Iphionis*. Videtur Iphion vita excessisse tempore inter victoriam et carmen interjecto, nuntio tamen de victoria accepto: itaque is ἀκούσας τῆς Ἀγγελίας nuntiat in inferis Callimacho. Pro Ἀγγελία inf. xiv. 29. est Ἠχώ. μέρος τι (sc. eorum quæ in carmine memorantur) ἐστὶν ἐρδόμενον κατὰ νόμον καὶ θανοῦσι, *quod, tunquam inferiarum honos, persolvitur mortuis rite.*

Κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

Ε. δ'. Κ. ιά.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν
Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
Κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν ὤπασεν
Ζεὺς γένει. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
Ἔργα θέλοι δόμεν· ὀξεί-
ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν
Μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
Ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
Αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

rell. Aug. κἄννομον Steph. pr. et hinc reliquæ, qs. καὶ ἔννομον. καννόμον Schmidius recte, ut jam emendaverat Ceporinus in Cratandr. h. κατὰ νόμον. Porro ἐρδομένων Schmidius refinxerat, paullo audacius, probante tamen Pauwio. [106. In textu Heynius correxit ἀκούσαις.] 109. ὅν σφιν Ζεὺς γένει 110. ὤπασεν. Ald. 110. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς dorice Steph. jam præiverat Aldina, pro ἐσθλὰ et ἐσθλοῖς.

Non enim terra occultat cognatorum gloriam, quo minus ad inferos perveniat, h. e. resciscunt illi suorum superstitum gloriam.

113. Deprecatur invidiam Fortunæ in tanta felicitate. Recte subjectum constituitur, εὔχομαι, μὴ τὸν Δία ἀμφιθέμεν Νέμεσιν μοίρᾳ καλῶν, (h. ἐπιτιθέναι, ἐπιβαλεῖν.) *Nemesin* dicit διχόβουλον, *infestam*, ut δίχα νοεῖν, δίχα φράζειν apud Homer. Ἀλλὰ (Ζεὺς) ἄγων (ἐπάγων) βίοτον ἀπήμαντον, ἀέξοι αὐτούς τε καὶ πόλιν, *beet* (ut Callim. in Jov. 95. οὐκ ἀρετῆς ἄτερ etc.) αὐτοὺς s. πολίτας, s. *victorem et gentem* ex γένει v. 110.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Ϛ′.

ΕΦΑΡΜΟΣΤῼ ΟΠΟΥΝΤΙῼ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

A LAUDIBUS victoris exorsus statim ad Opuntis, urbis patriæ, laudes progreditur; — 33. ut eas celebret, ingenio si satis valeat, quod solius naturæ beneficio debeatur — 62. Redit ad urbis laudem et orginem. Deucalion et Pyrrha post diluvium consederant circa Opuntem in Locride, reparata humana gente. Locrus erat improles, cui Jupiter compressam a se Opuntis ex Elide adductam filiam matrimonio junxit. Appellatus ille avi materni nomine Opus rexit urbem Opuntem; in qua heroes fuere et (119) victores certaminum, in quibus Epharmostus. Hinc ejus laudes.

Σ. ά. Κ. ιϛ′.

ΤΟ μὲν 'Αρχιλόχου μέλος
Φωνᾶεν, 'Ολυμπίᾳ

2. φωνᾶεν Schol. Nem. iii. 1. omnes edd. et codd. præter Bodl. α. qui dissoluit φωνᾷ ἐν, quod Schmid. ex Pal. B. recepit, ut ἐν φωνᾷ 'Ολυμπίᾳ dictum sit pro σὺν vel διὰ φωνῆς 'Ολυμπικῆς, h. qualis Olympiæ auditur vel audiri solet. Ita fere

1. sq. Sensus lyricus docet, μέλος φωνᾶεν esse docte dictum, ut Lat. poetis epitheton *canorum, vocale;* idem μέλος, καλλίνικος (ὕμνος) ὁ τριπλόος κεχλαδὼς (ἐν) 'Ολυμπίᾳ, ἄρκεσε etc. *Etsi sollenne illud carmen, Callinicus, trinis strophis*

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς,
Ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
χθον ἁγεμονεῦσαι
Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις·
Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων
Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν
Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
Ἀκρωτήριον Ἄλιδος
Τοιοῖσδε βέλεσσιν,

Schmidius et Pauwius accipiunt. Verum meliores curæ docent magis poeticum esse *μέλος φωνᾶεν, carmen canorum*, quod canitur. Ordo autem verborum hic: Τὸ μὲν Ἀ. μέλος φωνᾶεν, ὁ Καλλίνικος τριπλόος κεχλαδὼς (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, παρ' ὄχθον Κρόνιον ἁγεμονεῦσαι Ἐφαρμόστῳ κωμάζοντι σὺν ἑταίροις φίλοις, ἄρκεσεν (ἄν). Apparet enim, Olympiæ victorem inter amicos et populares ad eum confluentes post victoriam statim sollenni pompa et chorea incessisse, forte per stadium, inter tibiarum et lyræ cantum, ad quem Archilochium carmen Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ canebatur. Hoc est κωμάζειν. Porro κεκλαδὼς mallet Pauw. Videtur fuisse χλάζω, ut κλάζω, κράζω, unde καχλάζω; et χλήζω, unde κέχληδα, dorice κέχλαδα, unde α producitur. Etiam Aug. gl. κεχληδὼς, εὐτυχήσας. At est *qui insonuit*, φωνηθεὶς, *cani solitus*. cf. inf. ad P. iv. 318. 4, 5. Κρονίῳ παρ' ὄχθῳ ediderat Schmidius, ut metro serviret. 8. ἑκατοβόλων Bodl. C. a pr. m. 11. Pauw conj. ἐπίνεισαι a νέεσθαι, ἔρχεσθαι. v. Not. 13. βέλεσσιν præclare Schmid. ex Pal. C. reliqui omnes μέλεσσιν. Me tenet vox τοιοῖσδε, quæ non satis magnam

constans, Olympiæ cani solitum, (vid. V. L.) *sufficere poterat: nunc tamen aliud accinam* in victoriam Olympicam; quæ declaratur, e more, per Jovem et per Olympiam: quæ designatur nunc per Elidem a Pelope olim occupatam. καλλίνικος ὕμνος expresse Nem. iv. 26. nec tamen ubique cum Musgravio ad Eurip. Med. 45. substituendum putabo; est enim καλλίνικος i. q. νικητήριος, et occurrit καλλίνικον κῦδος, ἅρμα, χάρμα, καλλίνικος πάλη inf. Pyth. xi. 70. et ipsi victores καλλίνικοι, ut P. i. 63. Hiero. Quidni igitur καλλίνικον στέφανον in Euripidis loco feramus? In Archilochi hymno Καλλίνικος erat *Hercules*, et hinc hymnus, cujus exordium erat: Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ, appellatus et ipse Καλλίνικος.

11. ἐπίνειμαι βέλεσσιν ἀπὸ τόξων Μοισᾶν Δία. Insolens sane hoc: ἐπινέμεσθαι βέλεσί τι. Forte sic expedias: νέμειν, νέμεσθαι βέλη ἐπί τι, diceres in pedestri quoque oratione: *distribuere, ad varias res dirigere sagittas*. Exquisitius nunc ἐπινέμεσθαί τι βέλεσι more poetarum sollenni in similibus.

[13. nunc simili laude celebra. *Ex Schedis.*]

Τὸ δήποτε Λυδὸς ἥρως
Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-
στον ἕδνον Ἱπποδαμείας.

Α. ά. Κ. ιϛ'.

Πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν
Πυθῶνά δ' ὀϊστόν. οὔ-
τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψη,
Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν
Φόρμιγγ' ἐλελίζων
Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
νήσαις ἕ καὶ υἱόν·
Ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ
Σώτειρα λέλογχεν
Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
Θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴ-
σον τε Κασταλίᾳ παρ' Ἀλ-

vim habere videtur, etiamsi reddas, *talibus*, respectu vss. 3. 9. aut, *hisce* telis, *hoc* carmine. 15. ἐξήρατο Bodl. MS. et α. 16. ἕδνον γ' Pauw in medium profert, ut anapæsticum sit colon. 22. ἐξ Ὀπόεντος· αἰνήσαις ἕ καὶ υἱόν. Ita distinguere jubet cum Ald. et Rom. Pauw. ut αἰνήσαις non sit pro αἰνήσας, sed nova sententia: *laudes eam et civem ejus, quæ*. Equidem vix sequar. 27. ἴσσον Aug. ἶσσον Bodl. β. γ. et ed. Rom. 28. -σόν τε K. omnes edd. et codd. Bodl. καὶ tacite refinxit Schmidius, ut metro caveret, perperam sollicitus: nam antispasti variant millies, monente Pauw.; sed hic elegantius legi arbitratur Κασταλίαν. Jam alius veniet, et profitebitur se malle Κασταλίας, ut ad ῥέεθρον referri possit. Est pro ἐν Κασ. h. c. ἐν Πυθοῖ, Pythiis. [Boeckh. Comment. p. xi. sq. Θάλλει δ' ἀρεταῖσιν Ἔν τε Κασταλίᾳ παρὰ Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον. *Ex Schedis.*]

17. Memora quoque victoriam Pythicam. οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ, *non vanas laudes attinges; ex merito laudabis.* Pyth. vi. 37. χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ, *non irritam vocem Nestor emisit.* Nec alia est γνώμα κενὰ χαμαιπετοῖσα Nem. iv. 65, 66. *consilium inane, irritum.* Fuerat autem Epharmostus jam ante Olympicam victoriam victor Pythiis, v. 17, 18. et una cum Lampromacho fratre vel cognato Isthmiis, v. 124.

23. αἰνήσαις ἕ καὶ υἱόν, Opuntem, tanquam nympham seu deam, ejusque urbis civem, tanquam deæ sobolem. pro αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ τὸν πολίτην.

24. ἂν Opuntem urbem, bonis legibus et reip. administratione claram.

φειοῦ τε ῥέεθρον·
Ὅθεν στεφάνων ἄωτοι
Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρον-
τι ματέρ᾽ ἀγλαόδενδρον.

Ε. ά. Κ. ί.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
Καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον
Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾷ
Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι
Κᾶπον· κεῖναι γὰρ ὤπασαν
Τὰ τέρπν᾽. ἀγαθοὶ δὲ
Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον᾽ ἄνδρες

Σ. β΄. Κ. ις΄.

Ἐγένοντο. ἐπεὶ ἔναν-

32. ματέρα Pauw expolivit, ut simile faceret colon strophico suo v. 16. cf. v. 58. 36. νηὸς Bodl. γ. et mox ταύτην et παλάμῃ. Sed hæc non tam pro varietate notari, quam pro stupore librarii haberi debebant. παντᾷ Steph. refinxit. v. ad Ol. i. f. 39. ἐξαιρέτων sphalma est Steph. et quidem ex Morell. 43. ἀντία πῶς ἂν et ἀντίον in Schol. occurrit.

38. σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ. Novo tropo poesis per *Musarum vireta*, hortum, seu arbusta, declaratur: ea *colit poeta*, si læto cum arborum proventu, *manu fausta* id facere putandus est: hæc est χεὶρ, παλάμη, μοιρίδιος *divina*: per quam declaratur ingenium divinitus datum. Grammatici, dum δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τέχνῃ reddunt, usum loquendi Pindaricum sequuti sunt, quo aliquid dicitur fieri, contingere, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς, σὺν τύχᾳ θεῶν, et Ol. x. 25. θεοῦ σὺν παλάμᾳ. itaque et h. l. σὺν μοιριδίῳ παλάμᾳ, *colit Musarum vireta, juvante deo;* pro quo σὺν παλάμῃ θείᾳ, δαιμονίᾳ, dicere poterat; vel σὺν μοίρᾳ θεῶν, Ol. ii. 37. dixit igitur σὺν παλάμῃ μοιριδίᾳ. Est idem mox κατὰ δαίμονα, quod alias ἐκ θεῶν, ut Pyth. i. 79. h. e. θείᾳ μοίρᾳ. *Fortes et ingeniosi viri nascuntur deorum numine, voluntate. Nam si hoc ita se non haberet, quomodo Hercules tam animosus esse potuisset, ut vel cum diis pugnaret etc.*

τ᾽ ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;
Ἀνίκ᾽ ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς
Ἤρειδε Ποσειδᾶν.
Ἤρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος. οὐδ᾽ Ἀΐδας ἀκι-
νήταν ἔχε ῥάβδον,
Βρότεα σώμαθ᾽ ᾇ κατάγει
Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
Θνασκόντων. Ἀπό μοι λόγον
Τοῦτον, στόμα, ῥίψον·
Ἐπεὶ τόγε λοιδορῆσαι
Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

45. σκύταλον ex MSS. Bodl. reposuerunt Oxonienses pro vulgato σκυτάλην· quod esse debebat σκυτάλαν. et sic jam exhibuisse Aldum video. utrumque τὸ ῥόπαλον designat. 47. ἤρειδε Schmid. e suis emendavit. Vulgo ἔρειδε. Ald. ἤρηδε. At versu seq. ἤρει δὲ τέ μιν, ubi Romana statim emendatiorem habet lectionem. Ποσειδῶν vulgg. Ποσειδᾶν Ald. Gott. Beck. recte. 48. ἀργυρῷ Schmid. intulit. ἀργυρέῳ Ald. Rom. et ceteræ edd. cum Pal. C. Bodl. γ. Aug. quod eodem redit, si contracte legas. Veteres autem contracte pronuntiarunt, non scripserunt. 50. Ἀείδας Bodl. C. 51. -νητον Bodl. γ. 52. σώματα Schmidius extulerat, quod metrum ita postulare credebat. ᾗ Bodl. γ. et v. 54. omnes Bodl. θνησκόντων.

47. Ποσειδῶν ἤρειδέ μιν, *eum repulit, repressit*. Est, ut puto, petitum a lucta, in qua alter alterum ἐρείδει, *obnixus protrudere laborat et prosternere*. Diversum est ἐρείδειν (scil. ἑαυτὸν) εἴς τινα, κατά τινα.

50—59. οὐδ᾽ Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, etc. pro: καὶ Ἅδης ἐκίνει, ἀνέσχεν, ἀνέτεινεν. *et Pluto hastam intentavit in ipsum suam, qua ille animas ad Orcum ducere solet.* ῥάβδος de hasta, (nam ea utitur h. l. pugnando,) quæ nunc, ut sæpe, pro sceptro est, quo *ille* compellere umbras dicitur, ab aliis *Mercurius*. De Herculis descensu ad Cerberum auferendum malim intelligere, ne iterum ad Pylum redeat poeta, de quo jam actum erat v. 46. Variis modis potuit etiam hoc Herculis facinus a poetis tractari. βρότεα σώματα dixit, quæ Homerus εἴδωλα καμόντων.

57—59. Bene enodavit Schol. *narrare de diis turpia, accedit ad vesaniam: similia illis Ol. i. 82.* Refugit poeta

A. β′. K. ιϛ′.

Μανίαισιν ὑποκρέκει.
Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
αῦτ᾽. Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
Χωρὶς Ἀθανάτων. φέροις
Δὲ Πρωτογενείας
Ἄστει γλῶσσαν, ἵν᾽, αἰολο-
βρόντα Διὸς αἴσᾳ,
Πύῤῥα Δευκαλίων τε, Παρ-
νασσοῦ καταβάντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
Δ᾽ εὐνᾶς, ὁμόδαμον
Κτησάσθαν λίθινον γόνον.
Λαοὶ δ᾽ ὀνόμασθεν.
Ἔγειρ᾽ ἐπέων σφὶν οἶμον
Λιγύν. αἴνει δὲ παλαιὸν
Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ᾽ ὕμνων

67. νάσους Bodl. C. inepte. 70 κτισάσθαν aut, quod scribendum erat, κτισσάσθαν, defendit Schmidius pro ἐκτισάσθην a κτίζειν. Nec tamen id aliunde, quam, sive vitio, sive correctoris interpolatione, primum in Morell. et hinc in Steph. ortum videtur. Ald. Rom. et hinc aliæ κτησάσθαν, recte utique et ad metrum et ad sensum: *sibi compararunt*, monente etiam Pauw. Sic quoque MSS. Bodl. Aug. et Schol. cum Eustath. p. 23. extr. 72. ἔγειρ᾽ ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν. Sane οἴμη, οἶμος, proprie via, qua plectrum per fides oberrat: tum et cantus; et ἐγείρειν ἀοιδὴν, Μοῦσαν, λύραν, obvia sunt. Elegans tamen est conjectura. Gedikii οὖρον, quod et Pyth. iv. 3. Nem. vi. 49. occurrit. Heinrichs conj. αἶνον. ὅρμον videtur habuisse in suo libro Schol. vetus: τὸν τῶν ἐπέων λιμένα καθόρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον. 73. λιγύν γ᾽ metri caussa scribere suadet Pauw, et v. seq. οἶνόν γ᾽. vide ad v. 16. 32.

a narratione numine indigna, pugna inter deos facta. καυχᾶσθαι pro λέγειν, at cum notione ostentationis, σεμνύνεσθαι, *placere sibi nimium in Herculis laude.* παρὰ καιρὸν, παρὰ τὸ δέον, *plus quam fas est*, sc. detrahendo deorum laudibus. Κρέκει proprie lyricen, qui fides pulsat et sonum elicit, hinc κρέκειν, *sonare*: unde et fides κρέκουσι. nunc ὑποκρέκειν, ὑπηχεῖν, *succinere, respondere cantu.* Hæc forte Schol. dicere voluit.

72—74. Pedestre esset: molire, move carmen novi argumenti, quod genus carminum delectare solet. Om-

E. β'. K. ί.

Νεωτέρων. Λέγοντι μὰν
Χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
Ὕδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπωσιν ἐξαίφνας
Ἄντλον ἑλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν

75. μὲν Bodl. α. 78. ἄμπωτιν Ald. et hinc in marg. Rom. item Schol. ἀνάπωτιν August. ἀνάπωσιν Pal. A. B. ἄμπωσιν qui legant, teste Schmidio, non invenio. ἐξαίφνης codd. Bodl. 79. λαβεῖν Palat. A. B. et Bodleiani, Scholion τοῦ ἑλεῖν.

nino Locrenses mythi non multum a poetis tractati esse videntur. Tum 75—79 narratio est, aquas obruisse solum; mox eas refluxisse iterum Jovis opera, numine. In 78. sq. puta subjectum esse τὸν ἄντλον, τὸ πλῆθος ὕδατος. has aquas ait ἑλεῖν ἄμπωτιν, *refluxisse*.

79. κείνων δ' ἔσσαν etc. Videamus primo, quid verba per se, et ordine suo constituta, suggerant. De *Opuntiorum majoribus* agitur. Dicuntur fuisse *Deucalion* et *Pyrrha*, aut ipsi, aut ex iis nati. At iidem sunt ἀρχᾶθεν κοῦροι φύτλας Ἰαπετιονίδος, κορᾶν τε φερτάτων Κρονιδᾶν. *origine tenus progenies stirpis Iapeti et filiarum primorum Cronidarum.* Hic hæremus. Deucalion et Pyrrha avum habuere Iapetum et Asiam: hi duxere ortum ab Oceano, et fuere inter Titanes. At enim, quomodo majores illi simul esse potuerint κοῦροι κορᾶν φερτάτων Κρονιδᾶν, *nati e filiabus primorum Cronidarum*, obscurum est. Primores Cronidæ sunt Jupiter, Neptunus, Pluto. Ex iis itaque filiæ natæ esse debuere, quæ matres erant factæ majorum Locrensium. Atqui has ignoramus. His tamen quomodo occurri possit, video: poetice pluralis pro singulari poni solet, dictumque adeo est nihil aliud, quam majores duxisse ab Iapeti stirpe, et ab una filia Jovis Saturnii. Atqui ignoratur etiam hæc. Tum vero nova et gravior difficultas oritur e temporis notatione: πρὶν—. Nam majores illi v. 79. a Deucalione et Pyrrha orti, debuere esse *ante Locrum*: πρὶν v. 85. Reponas: πρὶν absolute positum esse, *antea*, κατὰ τὸ πρὶν, seu, ut Schol., κατὰ τὸ παλαιόν. Sic ipse aliquando tuebar locum. At enim parum proficias. Nam primo nimis abrupta esset oratio:—*βασιλῆες αἰεί. Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν—μίχθη.* Manet porro omnis reliqua difficultas *in filiabus* seu *Cronidarum* seu *unius Jovis*. Ad hoc πρὶν tanquam ad scopulum impacta omnis hæret interpretatio. Nam *inter Deucalionem et Locrum* non alii intercessisse feruntur quam *Opus et ejus filia* a Jove ad Locrum adducta: addas licet ex Schol. Amphictyonem, Deucalionis f., Locri patrem. Itaque in intervallo isto non esse potuere ἐγχώριοι βασιλῆες ἀεί. Multo minus assequi licet, quinam fuerint κοῦροι κορᾶν φερτάτων Κρονιδᾶν, seu φερτάτω Κρονιδᾶν, h. e. Διὸς, *ex filiabus Jovis nati.* nec prodest, si κόρας legeris: nam ne *una* quidem *Jovis filia* inter Deucalionem et Locrum fuisse memoratur. Opuntis autem filia et serior est, et ex Jove Locrum, non puellam, peperit.—Potest interpretatio sic institui, ut v. 81 - 84 tanquam *in medio posita* includantur, et πρὶν v. 85. referatur non ad βασιλῆες ἀεὶ, verum ad κείνων δ' ἔσσαν χαλκάσπι-

Χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος
Φύτλας κοῦροι κορᾶν τε φερ-

82. Turbatissima hæc sunt et verbis et sensu, e vulgata lectione vix intemerata; multoque magis e Scholiis. Grammatici Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhæ filiam, eandem esse volunt, quæ Locro nupta fuerit et a Jove compressa: sic etiam apud Schol. Apollonii lib. iv. extr. legitur. Ex Pindari mente Locrus, Deucalionis et Pyrrhæ filius, Locridem tenebat, quo parentes concesserant v. 68. Ad hunc Jupiter in matrimonium adduxit Opuntis ex Elide filiam, gravidam in Mænali recessu ex deo factam, unde prognatum puerum Locrus pro suo filio suscepit, et ab avo materno Opuntem appellavit. De Protogenia Pindarus nihil memorat, nisi quod v. 63. *Opuntem* Πρωτογενείας ἄστυ dixit. Ab aliis illa commemorata est, tanquam Aëthlio nupta, e qua Endymion susceptus, qui Elidem tenuit et Epeo regnum reliquit, a quo Epei dicti. v. Pausan. v. 1. At in Pindaro obscura et impedita est oratio, quod majores Locrensium a Deucalione et Pyrrha orti origine stirpis Iapeticæ, iidemque e filiabus (nam κόραι non esse possunt *amicæ*, sed sunt *filiæ*: ut Musæ κόραι Διὸς) primorum e Cronidis orti dicuntur. Variis modis versavi et tentavi versus, ut ad fabulas vulgares sententiam accommodarem. v. Not. Emendabam quoque φερτάτω Κρονιδᾶν, pro φερτάτου, quo Jupiter est; et κόρας τε. At ignoratur non minus ejus *filia*, quam *filiæ*, quæ hic locum habere possit. Tum urget illud πρὶν, quod omnes modos emendandi et interpretandi turbat. Si scripseris κοῦροι κόραι τε φερτάτω Κρονιδᾶν. ὁ δ' Ὀλύμπιος—omnia sublata videas: at quam multa mutata! Ita redii ad ea, quæ in Notæ extrema parte posita sunt. 82. κορῶν Bodl. Cod. et α. In Aldina sic legitur: ὑ. πρόγονοι

δες ὑμέτεροι πρόγονοι: *orti ab illis fuere majores vestri, antequam Jupiter Opuntis filiam ad Locrum adduxit:* ut sic majorum memoratio ornetur: ἀρχᾶθεν κοῦροι Ἰαπετιονίδος φύτλας κορᾶν τε φερτάτω Κρονιδᾶν, *viri ab Iapeto orti et a filiabus Jovis*; ut universe dicat: majores Epharmosti esse ortos a filiabus Jovis. At enim ignoratur, quinam inter majores hos sive e filiabus sive ex una filia Jovis nati fuerint. Nam Opuntis filia Opuntem filium peperit, non filiam. Esset, adeo statuendum, ignorari a nobis origines Locrorum, et inter Deucalionem et Locrum interesse potuisse plures generationes, in his ductas a Jovis filiabus seu filia. Nexus tamen verborum et sententiæ *filias Jovis cum Iapeti stirpe conjungit*: ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι κορᾶν τε φερτάτων (vel φερτάτω) Κρονιδᾶν. Iapetus Urani fuit filius, adeoque Uranidas expectes; Cronidæ locum non habent.—Ex his itaque colliga: Pindarum fabulam sequi a vulgari diversam nobisque minus notam *de puella, ex Iapeti stirpe, a Jove amata, e qua progenies fuit, quæ Locridem tenuit jam ante Deucalionem.* Sic omnia bene procedunt: v. 79. κείνων, *ab istis* (Deucalione et Pyrrha puta) *genus duxere majores vestri, origine prima illi ex Iapeti stirpe prognati, et a filiabus Jovis,* (potest esse dictum indefinite pro una, si non admittas κόρας τε) *indigenæ reges hujus regionis ante Locrum, patrem Opuntis adoptivum.* Hunc autem Locrum et Opuntem ad multo seriores, quam vulgo fit, annos detrusit; nam Opuntem facit æqualem Menœtio, Patrocli patri: 104. sq.

τάτων Κρονιδᾶν, ἐγ-
χώριοι βασιλῆες αἰεί.

Σ. γ΄. Κ. ιϛ΄.

Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν,
Τὰν παῖδ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἕκαλος
Μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν
Δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι μιν αἰ-
ὼν, πότμον ἐφάψας,
Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἔχε
Δὲ σπέρμα μέγιστον
Ἄλοχος. εὐφράνθη τε ἰδὼν
Ἥρως θετὸν υἱὸν,
Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
Ἰσώνυμον ἔμμεν,
Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ
Τε καὶ ἔργοισι. πόλιν δ' ὤ-
πασεν λεών τε διαιτᾶν.

Α. γ΄. Κ. ιϛ΄.

Ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι,
Ἔκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-

ἀρχᾶθεν, Ἰ. φύτλας, κοῦροι κουρᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν. 86. θυγατέρ' ἀπὸ Ald. γῆς MS. Bodl. et α. 87. Ὀπόεντος et ἐναρπάσας Ald. ἔκηλος Bodl. γ. 88. Μίχθι- Schmidii commentum est, ut doricum sit pro ἐμίχθη. Scilicet ut μίχθεν pro ἐμίχθησαν. De hoc nemo dubitet; sec idem non fit aut fieri potest in singulari. Pauwius recipere ait Antispastum varietatem; seu, quod idem est, prima versus Glyconii regio Pyrrhichium, Iambum, Trochæum et Spondeum admittit. cf. Hephæst. p. 33. [91. In textu Heynius correxit ἐφάψαις.] 92. ἴσχεν Bodl. C. 97. Ἰσσώνυμον Rom. 98. ὑπέρβατον Schmidius ex Commelin. et Plantin. memorat, vitiose exaratum; sed vitium hoc jam in Stephanianis occurrit, et primum a Morellio venit. 100. λαόν τε emendat Pauw. v. ad v. 16. 32.

βᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
Υἷα δ' Ἄκτορος ἐξόχως
Τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον.
Τοῦ παῖς, ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθρανος πεδίον μολὼν,
Ἕστα σὺν Ἀχιλλεῖ
Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
Τρέψαις ἁλίαισιν
Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
Ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν
Νόον γ'. ἐξ οὗ Θέτιος γό-
νος οὐλίῳ μιν ἐν ἄρει

Ε. γ'. Κ. ί.

Παραγορεῖτο, μήποτε
Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἴην

103. οἱ δ' Ἀ. Ald. Emendatum hoc statim in Rom. ἰδ' Ἀ. quod neglectum in edd. seqq.; post Cratandrinam revocavit Schmidius Canterum sequutus Nov. Lect. v. 27. Ferri tamen potest alterum οἱ δ', utpote in Phalæcio. Tum Bodl. C. Πισᾶτι. 108. Τεύθρανος Schmid. refinxit, ut respondeat antitheticis, usu Pindarico. Legitur ubique Τεύθραντος. 114. βιοτὰν Ald. βιατὴν Bodl. γ. Ex βιάω βιατὴς, ut ex βιάζω βιαστὴς, pro βίαιος. 115. γ' abest Ald. et Pal. trinis, binisque Bodl. male, si Pauwium audias. 116. νιν Ald. et Pal. C. οὐλοίῳ Pauw propter hypothesin v. 16. 32.

107. Spectant hæc de Patroclo narrata ad Antehomerica, copiosius exposita haud dubie in Cyprio carmine. Nonnulla inde colligas ex Tzetzæ Antehom. 269. sqq. ubi cf. Not.

119. seq. εἴην εὑρεσιεπὴς ἀναγεῖσθαι etc. Videtur sententia hæc esse: Possem procedere (ἠγεῖσθαι, ἀνηγεῖσθαι, *invehi* [*narrare.* N. x. 35. *Ex Schedis.*]) in digressione; *haberem quæ dicere possem; esset etiam ingenii audacia et vis.* [πρόσφορος pro φερόμενος, ἐποχούμενος. *Ex Schedis.*] At Aliud est quod ago: *Veni, adsum,* (ἦλθον) *ut commemorem plures victorias, quas Epharmostus cum Lampromacho* (fratre vel cognato) *consequutus est.* προξενίᾳ τ' ἀρετᾷ τε, *propter hospitis necessitudinem et præclaram virtutem victoris.* Currus Musarum, quo poeta fertur, lyricum inventum. cf. Pyth. x. 102. Nem. ix. 17. Isthm. ii. 3. viii. 134.

Εὐρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
Ἕσποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ
Τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαι-
σι Λαμπρομάχου μί-
τραις· ὅτ' ἀμφότεροι κράτησαν

Σ. δ'. Κ. ις'.

Μίαν ἔργον ἀν' ἁμέραν.
Ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίν-
θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
Ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρ-
μόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
δρῶν. παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
Οἶον ἐν Μαραθῶνι, συ-
λαθεὶς ἀγενείων,
Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων,
Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν;
Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ

120. Εὐρησιεπὴς statim Rom. recte. Ald. εὐρεσιεπής. sic et Schol. et MS. Bodl. εὐρεσιεπεὶς altera m. pr. 122. ἀμφιλαβὴς Cratand. δυναμία Plant. 124. τιμωρὸς legere mavult Pauw. Certe in τιμάορος est αο junctim uno sono efferendum. Tum Ἰσθμίαις τε leg. offert Pauw, ut copula accedat, qua cum superioribus hæc conjungantur. 129. Post χάρμαι interpunctionem mutavimus; est enim Ἐφαρμόστῳ statim ad ἄλλαι δὲ δύ' ἐγένοντο assumendum; nam de hoc solo nunc agitur. ταὶ δὲ καὶ, *aliæ autem victoriæ ei contigerunt Nemeis*: nec addit, duæne an plures. 132. ἔσχε tres Bodl. 134. οἷα Schmidius metri caussa pro οἷον δ'. quod ferri potest in Glyconio. Ex Pindari tamen usu retinui οἷον. 138. ὀξυερπεῖ Ald.

[124. τιμάορος. *laudator*. ut 148. σύνδικος. *Ex Schedis*.]

[137. ἀργυρ. φιάλαις. Erat ἀγὼν χρηματίτης. *Ex Schedis*.]

138. φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσσαις. δόλος ὀξυρεπὴς est simpl. ὀξὺς, et δόλος, *calliditas luctatoris*. Adjungitur alterum epitheton ἀπτῶτι. Licet conjectare ἀπτώς τε, *ipse non prostratus*, μὴ πεσὼν, ut et Schol. explicat. Sed doctius est, id ipsum in epitheton mutari, ut *ars* sit ἀπτώς.

Ἀπτῶτι δαμάσσαις,
Διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ
Βοᾷ, ὡραῖος ἐὼν καὶ
Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις;

A. δ'. K. ιϛ'.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ
Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου·
Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδια-
νὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε. σύνδικος
Δ' αὐτῷ Ἰολάου
Τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευ-
σὶς ἀγλαΐαισιν.
Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν.
Πολλοὶ δὲ διδακταῖς

139. *δαμάσσαις* Schmid. ex Pal. A. B. vulgo *δαμάσαις*, infestum metro. 143. *Παρασίῳ* Rom. et al. 145. *Λυκίου* Bodl. α. β. male. Distinctionem post *φάνη* sustuli, quæ totum locum obscurabat. Est enim: Τὰ δὲ (*κατὰ δὲ τὰ πραχθέντα*) *ἀμφὶ πανάγυριν Ζηνὸς Λυκαίου* (*ἐν πανηγύρει*, in Lycæis Pausan. viii. 2. et 38.) *θαυμαστὸς ἐὼν φάνη στρατῷ Παῤῥασίῳ*, *populo Arcadiæ*. 150. *εἰναλία γ'* Rom. et Brub. At Ald. *ἐναλία τ'*, unde correxit statim Ceporinus, ut nunc legitur. 151. *ἀγλαΐαισιν. μέμικται τὸ δὲ* Ald. et mox v. 155. *ὤ. ἀνιέσθαι.* 152. *κάρτιστον* Schmidius refinxerat, sine caussa metro et hic metuens. Nova ab hoc versu procedit sententia. [Cf. Ol. ii. 154. Nem. iii. 69. *Ex Schedis.*]

143. Videndum, annon et hæc per exclamationem efferri præstet: ut inde a v. 134. *οἷα δὲ* pro *ὡς*, sic nunc *τὰ δὲ* (pro *ἃ δὲ*, h. *ὡς*)—*Λυκαίου*; *καὶ ψυχρᾶν ὁπότ'—φέρε*;

[147. *φάρμακον αὐρᾶν* Gilb. Wakefield bene illustrat Hipponacteo choliambo *χλαῖναν, φάρμακον ῥίγους* ap. Schol. Lycophr. 855. quæ Homero est *ἀλεξάνεμος*. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*]

[149. Cf. Isthm. v. 40. *Ex Schedis.*]

[151. *ἀγλαΐαι. decora.* *Ex Schedis.*]

152. sq. Victorem dicit a natura ad luctam esse factum, ideoque tot victorias esse consequutum. Usurpant versum rhetores, in his Libanius *ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν* (Reisk. to. iii. p. 364. 23), qui et laudat similes sententias Euripidis (Orest. 126. 7. add. Bacch. 317) et Sophoclis. Pergit v. 156: *quod non est a natura profectum, melius siletur.* *ἄνευ δὲ θεοῦ*,

Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
Ὤρουσαν ἑλέσθαι.
Ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγα-
μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-
μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι.

E. δ'. K. ι'.

Ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι.
Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
Μελέτα. σοφίαι μὰν αἰπει-
ναί. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
Εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶν-
τ' ἀλκὰν, Αἰάντεόν τε δαί-

156. ἄνευθε δὲ MS. Bodl. et Ald. 157. γ' omittunt MSS. Bodl. 158. μ' ἕκαστόν γ' emendat Pauw. vide v. 16. 32. 160. οὐκ vitiose Oxon. 161. μὲν MSS. Bodl. 163. ὤρουσαι Rom. Crat. Brud. Morell. Aldus tamen jam ediderat ὤρυσαι (ἀναβόησον), quod revocavit Steph. θαρσῶν Bodl. et α. 166. αἰάντειόντ' ἐν δαί- 167. τι Ald. αἰάντειόν γε δαι- 167. τί. Rom. et seqq. etiam Schmid.

σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον, pro vulgari, οὐ σκαιόν ἐστι, σεσιγῆσθαι χρῆμα ἕκαστον οὐ σὺν θεῷ (γεγονὸς, ante v. 152. τὸ φυᾷ), h. e. *quem non natura finxit ad aliquam rem, tantum abest, ut is gloriam consequatur, ut potius turpiter se det; ut adeo præstet nihil de eo dicere.*— Pergit v. 158. *Nec vero omnes iisdem studiis vacare possunt*: ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, *alia studia* (in aliis rebus, ingenii dotibus accommodatiora) *fructuosiora sunt*; pro hoc dictum est: *alia via ulterius ducit progredientem, quam alia*, h. e. alter hoc studio, alter alio feliciores progressus facit. σοφίαι μὰν αἰπειναὶ, *at in arte aliqua excellere, difficile est*, αἰπεινόν ἐστι, σοφὸν εἶναι.

162. Nunc superius dicta ad victorem transfert: qui insignia præsidia ad luctam a natura habuit. προσφέρων (σὲ πρὸς τὸ) ἄεθλον τοῦτο h. προσφερόμενος, προσελθών.—δαιμονίως, σὺν δαίμονι, εὐφυῶς. Puta autem poetam aut se alloqui, ut interdum facit, aut choro præcipere. Ultimos versus 166, 7. ita accipe: Victorem Olympia reducem ex more victorum sollenni sacra fecisse heroi indigeti, Ajaci Oilei f., et coronam deo consecrasse. Nisi dicas, simpliciter verba esse interpretanda: *qui victoriam Olympicam adeptus heroem indigetem novo decore ornavit.* Nam victores honorem et decus afferunt, ut patriæ, ita et diis patriis. Verum in hunc sensum oratio esset paullo ambitiosior et ornamentis oneratior.

θ' ὃς Οἰλιάδα νι-
κῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

αἰάντιόν τι Pal. A. *αἰάντιόν γε* Pal. B. quod Oxonienses receperunt, vix tamen dignum, in quo quicquam novarent. Gravius erat mendum, quod ubique legitur in altero versu *-τι ὅς τ'*, quod metri caussa Schmidius mutavit in *θ' ὃς O.* Pauw offert de suo: *θ' ὅς τ'* vel *Αἰάντειόν τε δαί- θ' ὃς O.* Porro *'Ιλιάδα* Ald. Rom. et rel. errore sollenni. Commelin. *'Οΐλιάδα*, quod metrum respuit. Sed *Οἰλιάδα*, quod Schol. recent. diserte exhibent, recte Schmidius vulgavit: *ὃς νικῶν ἐπιστεφάνωσε βωμὸν Αἰάντειον Οἰλιάδα* (pro *Οἰλιάδου*, v. Schol. recent.) *δαιτὶ*, h. e. *ἐν δαιτὶ*, *inter epulas sollennes coronavit aram.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ι'.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ex promisso quod dudum debitum erat, id nunc se persolvere ait poeta et victori et urbi Locrorum—19. et ipsi aliptæ Ilæ, a quo confirmatus erat Agesidamus victor inter pueros, ne succumberet—27. Transit poeta paullo abruptius ad ludos ab Hercule Olympiæ institutos, victis Molionidis, mox et Augea Elidis rege. Memorantur victores in his ludis—93. Ad horum ludorum exemplum celebratur Jupiter in carminibus in victorum honorem cani solitis; etiam in præsenti carmine, quod victoris et Locrorum laudem celebrat—ad f.

Σ. α'. Κ. η'.

ΤΟΝ Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς

Ἀγησιδάμῳ A. E. addunt Ald. et Bodl. β. γ. Ἀρχιστράτου παιδί. Victor pugilatu Ol. 74.

Fuit Agesidamus victor pugilatu ἐν παισὶν, ut constat 21. seq. 1—8. *Non animo excidit victor Agesidamus; inscriptum animi tabulis est ejus nomen. Vos, Musa et Veritas, avertite a me opprobrium promissi erga hospitem non servati:* ἐνιπὴν, h. e. ὄνειδος, ψευδέων, τοῦ ψεύδεος, quatenus fallit fidem datam. Tum ἐρύκετον ὀρθᾷ χερὶ, δικαίᾳ.

Ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ
Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'. Ὦ
Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διὸς,
Ὀρθᾷ χερὶ ἐρύκετον ψευδέων
Ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

Α. α'. Κ. η'.

Ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
Ἀμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.
Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖ-
αν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.
Νῦν, ψᾶφον ἑλισσομέναν
Ὅπα κῦμα κατα-
κλύσσει ῥέον· ὅπα τε κοινὸν λόγον
Φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

Ε. α'. Κ. θ'.

Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν

3. ἐμᾶς. Putabat Mingarellus p. 25. legendum esse ἁμᾶς priore longa propter 36. 53. 61. 78. Atqui 11. 28. manum retinent.— 4. ἐπιλέλαθα Bodl. γ. 7. Mingarell. eleganter conj. ψευδέων—ἀλιτοξένων. 9. ὑπελθὼν Aug. nec hoc male. 10. ἐμὸν καταισχύνει Ald. emendatum in Rom. Wakefield Silv. Crit. P. i. p. 14. emendat βραδὺ χρέος ingeniose. At βαθὺ familiare pro μέγα. ut βαθὺ κλέος Ol. vii. 98. ἐσθλὸν Ol. xii. 17. et al. 12. ὁ abest Ald. et τόκος θνατῶν cum Pal. C. 14. Fuit olim ὅπου et ὅπερ apud Schol. vet. Male interrogando hæc efferebantur; est ὅπα, non πᾶ. Subintell. Νῦν σκοπεῖν δεῖ, ὅπα. aut simile quid. 15. κατακλύσσει Edd. vett. usque ad Morell. et Steph. pr. in quibus κατακλύζει. iterum antiquam revocavit Stephan. altera cum seqq. reliquæ variant. κατακλύσει Palat. tres et Aug. cum gl. καλύψει, quam et recent. Schol. habent; male. Est *alluendo propellet, volvet.* 17. Νέμει ἀτρέκειαν πό-

9. ὁ μέλλων (ab eo inde tempore ἐσόμενος, *procedens*) χρόνος, ἕκαθεν ἐπελθὼν, *quod longo inde spatio effluxit,* κατήσχυνε χρέος, h. e. ἤλεγξεν ἐμὲ χρέος ὀφείλοντα, *redarguit me debiti non persoluti.*

12. *Nunc videndum est, quid primum carmine victori et urbi consecrato attingendum sit.* κοινὸν λόγον, *communem utrique laudem*, hymnum, ut Ol. vii. 38. 39. ξυνὸν λόγον.

Ζεφυρίων· μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τράπε δὲ Κυκνεία
Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα· πύκτας
Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
Θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ
Πελώριον ὥρμασε κλέος ἀ-
νὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

Σ. β'. Κ. η'.

Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες.
Ἔργον πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

λις Λοκρῶν Pal. C. ἀτρέκειαν etiam Ald. At unus ex Schol. νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λ. (sc. τὴν χάριν ἀπονέμει) legit; nam ait: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος. αὐτὸς γάρ φησιν· οἵ τ' ἀργίλοφον πὰρ Ζεφύροιο κολώναν—καίπερ τραχεῖα οὖσα, εὐνομεῖται. Præstat vero vulgaris lectio. 18. ἐπὶ Ζεφυρίων Ald. [19. In textu Heynius correxit Κύκνεια "ut ᾰ sit."] 21. Ἰόλᾳ Ald. et Pal. C. item unus ex Schol. Ἴλᾳ Rom. et seqq. quod et ipsum in Schol. item Ὕλᾳ, quod et Crat. in marg. Erat Ilas Agesidami ἀλείπτης seu magister. 22. Ἀχιλεῖ recte scripsit Schmid. cum Pal. C. metri gratia. Vulgo Ἀχιλλεῖ. 23. Erat antea φῶτ' vel φῶτ', a φὼς, pro ἀνήρ. φύντ' ἀ. h. αὐτὸν φύντα πρὸς ἀρετὴν, vetus Scholiastes legerat, *cum ipse indole egregia uteretur, ad virtutem esset natus*, haud dubie elegantius. Cratander idem in margine habet, ex Scholiis. 27. Legebatur ἔργων. sic sensus saltem erat: *Victoriam sine labore pauci consequuti sunt, quæ quidem satis illustris sit*; φάος βιότῳ, (vel βιότω, ut vett. edd. quas Morell. et

19. *Nec Ilæ memoratio abesto, qui puerum, jam fere victum, quod et Herculi accidit, ut victor evaderet, hortatu confirmavit, eique adfuit; ut Achilli Patroclus.* De *Herculis* pugna cum Cycno diversa narrat Hesiodus. At noster sequutus esse videtur Stesichorum, ut ex Schol. colligo. Fuit inter Stesichori carmina *Cycnus. Patroclus* autem adfuit Achilli in pugna cum Telepho: sup. ix. 107. confirmatus, ut ex h. l. patet, ab eo, ne cum ceteris Achivis fugeret. Debuit et hoc in Antehomericis expositum esse.

23. φύντ' ἀρετᾷ, πρὸς ἀρετὴν, ex solenni Pindari sententia, φυᾷ, natura aliquem, etiam ad certamina, factum esse debere: v. c. P. viii. 62. et sup. Ol. ix. 52. Tum h. l. de puero victore agitur; alienum adeo φὼς, ἀνήρ. Hæsi in τῷ κε, quod alienum est a sententia, si ad solum Agesidamum refertur. Potest substitui γε. Verum poeta putandus est, quod non videram, per sententiam communem extulisse; ὥρμασέ κε dictum pro ὁρμῆσαι ἄν, ὁρμᾷν δύναιτο ἄν.

27. Nondum vidi melius, quam quod posui in Var. Lect. Obtigerant victori adversarii validi, nec multum abfuerat, quin victoria excideret. *Paucis* (quos æquus amavit Jupiter) *obtingit hoc, ut*

Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι
Θέμιτες ὦρσαν Διὸς, ὃν ἀρχαί-
ῳ σάματι πὰρ Πέλοπος
Βίη Ἡρακλέος
Ἐκτίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάνιον
Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

A. β'. K. η'.

Πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον

Steph. primæ deseruere) ἔργων πρὸ πάντων, *lux, decus vitæ præ omnibus facinoribus.* Impediti aliquid his inesse facile sentis. Bodl. C. ἔργῳ, *facto præclaro præ omnibus lux ornamentum vitæ*: quod placet Oxoniensibus, displicet Pauwio. Equidem sic acciperem, ut ἔργῳ esset pro ἐν ἔργῳ, διὰ ἔργου. per *victoriam* vitæ splendor summus accedit. Aldus ediderat: ἔργον π. π. Hoc recepi: donec melius quid allatum fuerit. Ita ἔργον opponitur alteri, χάρμα ἄπονον, et est, *certamen cum labore et ærumna susceptum*: id vero certamen *vitæ decus, seu gloriosum est præ omnibus certaminibus.* Aut si quis universe sententiam efferre malit: *Successus sine labore paucis contigit: at labore partus præ omnibus decus est vitæ,* h. is demum præclarus et illustris est. Sane πρὸ πάντων jejunum esse videtur, sive sit neutrius, sive a πάντες. Suspicabar, ἔργον πρόφαντον olim scriptum fuisse: altera tamen ex parte ἔργον, *victoria* cum labore, *illustre vitæ decus* est. Vetus quoque Schol. ita legit et accipit: ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν ἐστι φάος. Potest quoque uterque versus in unam sententiam contrahi, quod Beckium sequi video: ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος. Quæ tamen non minus dura sunt. 28. ἐξάριθμον unus ex vett. Schol. legisse videri potest: ὅν τινα ἀγῶνα- ἐξ βωμῶν ἀριθμὸν ἔχοντα sc. xii. deorum. Sed perperam et invito metro. Quod vero Schmidius addit, etiam Aldum et Pal. C. ita legere, non inspexit Aldinam, in qua hic recte legitur: ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀ. sed mox post πὰρ Πέλοπος pergit Aldus: βωμὸν ἐξάριθμον Ἡρακλέης, haud dubie ex Scholio interpolato textu. 29. Θέμιτες codd. Aug. Gott. omnes vett. edd. et ipsa Schmidiana, Dorice pro θέμιστες: quod cur Oxonienses in Θέμιδες, quod vulgare est, mutarint, non assequor. Θέμιτος prima Steph. vitiose, et hinc aliæ. Est autem pro θέμις et hoc pro θεσμὸς, festi lex. 31. Ἡρακλέως Bodl. C. 32. ἐκτίσσατο Schmidius correxit ex Ald. et Pal. B. vulgo ἐκτίσατο. Ποσειδώνιον male pars Bodl. ut mox, Κλεωνῶν. et sic toties commune pro exquisitiore Dorico libri illi infimæ notæ refinxerunt, ut monere pigeat. Itaque in posterum talia non attingam, nisi ubi alia caussa accesserit. Displicet hiatus. An fuit—σσατ' ἐπειὴ Π.

victoriam ἀκονιτὶ *consequantur.* Altera vero ex parte *victoria ea demum vitæ decus affert, quæ cum labore conjuncta fuit.* ἔργον est *certamen,* h. l. σὺν πόνῳ vi oppositi. πρὸ πάντων, *ante omnes alios.* Est adeo id. q. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει.

33. Cteatum et Eurytum, Moliones filios e Neptuno: v. Apollodor. ii. 7. 3. p. 150. et ibi Not. p. 450. sq. Paus. v. 2.

Ἀέκονθ᾽ ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
Πράσσοιτο. λόχμαισι δὲ δοκεύσαις
Ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε κᾀκεί-
νους Ἡρακλέης ἐφ᾽ ὁδῷ·
Ὅτι πρόσθε ποτὲ
Τιρύνθιον ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν,
Μυχοῖς ἥμενον Ἄλιδος,

Ε. β΄. Κ. θ΄.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὰν
Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὄπιθεν
Οὐ πολλὸν, ἴδε πατρίδα πολυκτέανον
Ὑπὸ στερεῷ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου
Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἑὰν πόλιν.

35. *ἀέκοντ᾽* Ald. recte. Hoc enim antiquum est: binis syllabis pronuntiandum. [In textu Heynius correxit Ἄκονθ᾽.] 41. *μυχοῖσιν* vitiose Morell. et Steph. Porro *ἄμενον* revocavi ex Ald. et Pal. B. cum tribus Bodl. Gott. Aug. et *ἥμενος* Pal. C. *sedentem, commorantem*. Romana: *ἄμμενον*, tanquam ab *ἅπτω*, *nexum hærentem, ἐφημμένον, qui penetraverat in interiora Elidis.* Ita vero *ἀμμένον* erat scribendum. [Probat Hermann. de Dial. Pind. p. xii. *Ex Schedis.*] Possis suspicari, vitium inesse et fuisse *ἄμενοι — Μολίονες.* nam *hi in insidiis latuerant.* At vero non satis convenit quod adjectum est *μυχοῖς Ἄλιδος.* Dicimus itaque, Herculis copias *insedisse tum loca Elidis*; nec in poeta urgenda est vox *μυχοῖς*; est nihil amplius quam, *copias Elidem esse ingressas.* 42. Noluit ergo Pindarus, metro forte vetante, cum Homero Il. λ. 749. Μολίονε scribere? ut nec Ibycus apud Athenæum ii. p. 58. A. 43. *ὄπισθεν* — et mox *εἶδεν* Ald. emendatum in Rom. Hactenus sufficiat etiam talia ex Aldina notasse, unde declarari possit illud, quod in præfatione posui: Pindari, quem nunc habemus, fundum esse editionem Romanam, quæ vitia Aldinæ, prosodica inprimis, ad metricam legem correxit. Nunc quidem, ubi semel ea de re constiterit, emendatiore textu recte uti præstat, quam ejusmodi librariorum allucinationes iterum enotare. 45. *ὑπὸ στερεῷ πυρί.* Videri potest epitheton ad *σίδηρον* spectare; sic legendum esset per hyperbaton dictum *στερεῷ — σιδάρῳ.* Verum *πῦρ στερεὸν* est *indomitus ignis.* Convenit *πυρὸς μένος.*

35. Molestum est *ὑπέρβιον*, ut ad Αὐγέαν retrahatur. *μισθὸς ὑπέρβιος* esset *ingens.* Melius ipse Hercules esset *ὑπέρβιος.*

[46. *ὀχετὸς* pro *ῥεῦμα, βένθος. Ex Schedis.*]

Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον.
Κἀκεῖνος ἀβουλίᾳ, ὕστατος
Ἁλώσιος ἀντήσαις, θάνατον
Αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Σ. γ'. Κ. ή.

Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσας ὅλον τε στρατὸν
Λεΐαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
Υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
Πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ πάξαις
Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ
Διέκρινε. τὸ δὲ
Κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν,
Τιμάσας πόρον Ἀλφεοῦ

Α. γ'. Κ. ή.

Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν, καὶ πάγον

48. *ἀβουλίαις* Ald. et Pal. C. cum Schol. Vet. sed contra metrum. 51. *ἔλσας* scribunt vett. edd. *ἔλσας* dicunt esse pro *ἐλάσας*. Enimvero dicendum sic: *ἔλω* et *ἕλω* fuisse antiquas formas, unde et *εἶλον* superest. Inde invaluit *εἰλέω*. 55. *Ἄλιν* Pal. B. et sic scriptum olim fuit in multis, ut ex Scholiis apparet, ut etiam Aristodemus illud emendare necesse habuerit *Ἄλτιν*. Mirum est, ita turbari potuisse in hac voce. Veram scripturam agnoscit Pausan. v. 10. ubi h. l. respicit. *Ἄλτις* nomen luci proprium, pro *ἄλσος*, quod etiam *ἄλσις* esse debuit; hujus luci ambitum Hercules dimensus est et septo inclusum secrevit in loco patenti, hoc enim est *ἐν καθαρῷ*. nolim ad loci sacri religionem referre cum Schol. et Pauwio. 57. K. *δάπιδον* Ald.

47. *Contentionem cum fortioribus semel susceptam difficile est finire*; cum ii semel provocati non nisi vindictæ cupiditate expleta discedant. Eadem sententia Nem. x. 135. *χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.*

48. Nescio an præstet *ὕστατος ἁλώσιος* disjungere et *ἀντήσαις* per se positum accipere, *ἀντήσαις (τοῦ Ἡρακλέος) θάνατον αἰπὺν, gravem, οὐκ ἐξέφυγεν.*

Ad 51. cf. O. ii. 5. sq. iii. 20. sq.

54. *περιπήξας διεκρίνατο, τέμενος ἐποιήσατο.* Nam lucum serius plantavit Hercules ab Hyperboreis redux sup. iii. 24. unde *ἐν καθαρῷ, loco tum aprico, nudo et vacuo.*

56. *τὸ δὲ κύκλῳ πέδον.* Inf. 92. *τέμενος. Intra Altin fecit esse, constituit, locu epulis sacris*: *δόρπου λύσιν*, h. e. aut *δόρπον λύοντα τοὺς πανηγυρίζοντας, solventem curis animos*, aut *κατάλυσιν εἰς δόρπον, ἐν δόρπῳ*, hospitium epularum habendarum. Epulæ autem ipsa sacra comitantur. conf. inf. 92, 93. Sacrum fit Alpheo fl. cum xii. diis.

Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
Νώνυμνος, ᾶς Οἰνόμαος ᾆρχε,
Βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. Ταύτᾳ
Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
Παρέσταν μὲν ἄρα
Μοῖραι σχεδὸν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
Ἀλάθειαν ἐτήτυμον

Ε. γ'. Κ. θ'.

Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω
Κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν

61. *νώνυμνος* Schol. recent. cum Pal. A. et MS. Bodl. qui exponit ἄνευ ὕμνου, et Aug. Alius in iisdem Scholiis νώνυμνον legit, unde Aldinum forte fluxit νώνυμον, ut jungatur, βρέχετο νώνυμνον, pro νωνύμνως. Media ea in voce saltem est producenda syllaba. 62. πολλὰ Ald. 67. τὸ δὲ ἀφανὲς ex Schol. unus legit. Aldus: τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν πρόσω· quæ singula metri lex redarguit. Paullo durior omnino est hujus loci oratio: melius tamen ad Χρόνον, quam ad Herculem referas. 68. κατέφρασέν γ', ὅπα vel κατέφρασεν, χ' ὅπα pro καὶ ὅπη, emendat Pauwius, ut metrum fulciat. Idem pluribus locis tentatum; nescio an satis ex rei necessitate. Nam ultima tonum habens, in primis sequente adspiratione, produci potuit, etsi natura brevis esset. Ut interrogationi locus esset, ex alterius Scholiastæ sententia, deberent esse πῆ et πῶς. Possis suspicari fuisse,

61. ᾶς per ἕως declaratum est a Schol. vet. et ab Hesychio: v. Koen. ad Gregor. p. 81. add. Brunck. ad Aristophan. 173. Supplendum est ἐφ' ἧς ἡμέρας. Ex ἀὲς ducebat Schneider Fragm. Pind. p. 100. cxlii. Dictum autem, *quamdiu Œnomaus regebat*, omnino puta, pro, *antiquo tempore.*

62. Ταύτᾳ δ' ἐν — Lyrica vis in seqq. inest admirabilis; consecrandæ Alti adstitere Μοῖραι et Χρόνος: quandoquidem *fatale* erat institutum et *per longum tempus* duraturum. Omnino Μοίραις Pindarus ingeniose utitur. Supra nascenti Iamo vati adstiterant Ilithyia et Mœræ Ol. vi. 71, 72. cf. Nem. vii. 1. Idem Τύχην inter Mœras retulerat in deperdito carmine. v. Paus. vii. 26. p. 591. Fuit enim Hymnus ejus in Fortunam, quantum intelligo ex eod. iv. 30. extr. Χρόνος ὁ ἐξελέγχων ἅπαντα, quod sup. Ol. i. 53. Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρας σοφώτατοι.

67. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν sc. ὁ Χρόνος, ὅπα. *tempus procedens obscurari non passum est*, sed servavit memoriam posteritas, *quo loco, præda divisa, e manubiis Hercules litaverit et quomodo ludos instituerit.* [*probavit nunc serius tempus eventu, vere fata sic statuisse. Ex Schedis.*] τὰ ἀκροθίνια sunt h. l. δόσις ἀκρόθις, nisi pro τὰ ἀκρόθινα dictum esse contendas. Par hæsitatio in Ol. ii. 7. Ὀλυμπιάδα — ἀκρόθινα, quod et per appositionem τὰ ἀκρόθινα, pro ἀκροθίνια, et τὴν ἀκρόθινα, accipi potest. Deficiunt nos exempla usus utriusque formæ. Potest κατέφρασεν accipi pro καταφράζει, τοῦτο σαφῶς, ὅπα, *servat memoriam posterum tempus, docet adhuc, servata rei memoria.*

Ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε, καὶ πεντα-
　ετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν,
Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίαισί τε.
Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον
Χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρμασιν,
Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος
Εὖχος, ἔργῳ καθελών;

Σ. δ'. Κ. η'.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον,
Ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἷκεν δὲ Μιδέαθεν
Στρατὸν ἐλαύνων. ὁ δὲ πάλᾳ κυ-
　δαίνων Ἔχεμος Τέγεαν.
Δόρυκλος δὲ τέλος
Πυγμᾶς φέρε, Τίρυνθα ναίων πόλιν.
Ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

Α. δ'. Κ. η'.

Ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ἠείδετο.

καταφρασον, ut Tempus alloquatur, aut se, aut Musam. [Distingue post κατέφρασεν. Nunc nova sententia. Ex *Schedis.*] πολέμου δὲ major pars Bodl. et sic Rom. ed. cum seqq. πολέμοιο ex Ald. tacite revocavit Schmid. De interpunctione in seqq. v. Notam. 70. ἄρ' ἔστασεν Ald. Malim hiatum tolli: ἄρα γ' ἔστασεν. 17. σὺν Ὀ. Pal. C. πρῶτα Morell. exaravit, et hinc Steph. 72. ποταίνιον ἔλαχε Ald. [In textu Heynius correxit ποταίνιον ἔλαχε. et 71. extr. posuit signum interrogandi.] et mox ποσί τε καὶ ἅρματι, hoc cum Pal. C. et ἐνδόξαν. 76. εὐθύτονον Ald. Rom. cum edd. ante Schmidium, qui εὐθύδρομον reposuit, quantum quidem video, ex ingenio; scilicet perperam de metro sollicitus; neque vero, si ex libro habuit, aliud quid illud est, quam interpretamentum τοῦ εὐθύτονον, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν στάδιον; ut bene Schol. in quo ἐπ' εὐθείας, κατ' εὐθεῖαν, redditur. 82. primam in Τίρυνθα corripi notabile est. 83. ἐν ἵ. Morell. et Steph. et hinc reliquæ edd. 84. ἀπὸ Μ. pro ὁ ἀπὸ Μαντινέας. σᾶμ' Ἁλιρροθίου lectio erat Ald.

72. *Age quis*—ἀγώνιον θέμενος εὖχος, consequutus victoriam certaminis, ἐν δόξᾳ, ἐνδόξως, *gloriose*, σὺν δόξᾳ, ἔργῳ καθελὼν, *certamine, pugilatu, adversarium prosternens*, h. e. superans. Meliorem interpretationem petii a meliore interpunctione. Nam vulgatum erat:—ἅρμασιν ἀγώνιον, ἐν δόξᾳ θέμενος, εὖχος ἔργῳ καθελών.

Κἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν.
Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ,
Χέρα κυκλώσαις, ὑπὲρ ἅπαντας,
Καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον
Παραίθυξε μέγαν.
Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.

Ε. δ'. Κ. θ'.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-

Rom. et reliquarum edd. adversus metro. Neque aliter Scholia: in quibus tantum dubitatur, sitne pro σῆμα Ἁλιῤῥοθίου h. σημεῖον καὶ δόξα Ἁ. an Σᾶμ' Ἁ. aut, ut alii, Σᾶμος Ἁ. ut Semus sit Mantineus, victor. Semum autem Mantineensem curru, vicisse, versu ex Theseide, quæ Diphilo hic adscribitur, declaratur: Τρέψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος, Ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ. ita legendus ille locus in Schol. Sed hunc Semum Halirrhothii filium fuisse aliunde non constabat; nec Halirrhothius, Neptuni f. Herculis tempore vixerat. Scilicet in versu Hesiodi, quo de Halirrhothio, Perieris et Alcyones filio, egerat: Ἤτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον, υἱέας ἐσθλούς, alii Σῆμον legerant. Didymus autem ἁλιῤῥόθιον Neptunum dictum prodiderat a movendis fluctibus; Mantineam vero Neptuno sacram adeoque *Neptuniam* esse, Bacchylidæ auctoritate ostenderat: Ποσειδώνιον ὡς μάντιν εἷς (leg. Ποσειδάνιον, ὡς Μαντινεῖς,) τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες, h. *tridentem in clypeis habentes, Mantineensium more.* Mirum est, Grammaticos non vidisse, omnia hæc adversari metro; saltem ἁλιῤῥόθου scribendum erat. Schmidius ex Pal. A. et B. adde Aug. reposuerat: Σᾶμος ἠείδετο: pro quo Oxonienses dederunt Σ. ἀείδετο, nescio an ex Bodl. MS. sed alterum magis erat metro consentaneum. Pauw nova voce audacissime conjicit, fuisse a Pindaro proditum: Σᾶμος ἁλιῤῥοθεῖ, *curru incedens strepitum ciet.* Sed omnes illas turbas videtur dedisse glossa ad Σᾶμος adscripta, qua eum Halirrhothii filium fuisse notatum fuerat. 85. Κἄκοντι Schmidius ex Pal. A. B. Ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε Rom. et rel. Ald. ἄκοντι δὲ Φ. ἔ. 86. Ordinem verborum vulgarem mutaverat in Πέτρῳ δ' Ἐνικεὺς ἔδικε μᾶκος Schmidius, nec apparet, qua de caussa. μᾶκος (ἐς μῆκος) ἔδικε (σὺν) πέτρῳ pro ἔδικε πέτρον. Sic ἢ οἴῳ (δίσκῳ) Φαίηκες ἐδίσκεον Ol. θ. 188. Ἐνιπεὺς conjicit Pauw, quod notius nomen sit et mensura certius. 87. Χέρα κυκλώσαις. Ap. Homer. Ol. θ. 189. τόν ῥα περιστρέψας (sc. χειρί). putes et hic esse Χειρὶ κ. Verum exquisitius est χέρα κυκλώσαις. ἀπάντων Ald. et Pal. C. 89. παρέθηξε, a παραθήγειν, primum editum a Morell. hinc a Steph. et sic vet. Schol. Sed παραίθυξε, quod multo præstantius est, ab αἰθύσσειν, *fulgere et cum fulgore movere*, recte Schmidius revocavit: παρεκίνησε. Supra vocem vidimus neutraliter positam vii. 175. et P. i. 169. et eo alludunt Ald. παραίθυζε, Rom. παραίθηξε, quod sequitur Brubach. et Pal. A. παράθιξε. At Cratander emen-

σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
Ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καὶ νῦν,
Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου,
Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος,
Ὀρσικτύπου Διός γ' ἐν ἅπαντι κράτει
Αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.
Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον

datam exhibet lectionem, quæ et in Schol. recent. occurrit. [Comparat Huschke Anal. crit. p. 33. Horat. i. 4. 5. minus commode. *Ex Schedis.*] 94. ἀρχαῖσι sphalma primum in Morell. inde in Steph. illatum. [In textu Heynius correxit καί νυν.] 95. Primum in interpretatione difficultas inest; de qua vid. Notam. Tum adversus metrum pugnat versus in voc. χάριν sequente νίκης. Pauw emendat Χάρι, ut Gratiam alloquatur: Ἐπωνυμίαν, Χάρι, νίκας ἀγερώχου Κελαδησόμεθα, id est νίκην ἐπώνυμον. Non satis placet, et a Codd. auxilium expectandum censeo: videtur enim vox excidisse, et in ejus sedem glossa venisse, quæ ad νίκας adscripta erat. Suspicabar εὔχους illud fuisse. Nam τὸ εὖχος pro νίκη, a nostro frequentatur. Beckius pro χάριν in ipso contexto ἄγε edidit. [In Sch. fere accipitur pro εἰς χάριν. *Ex Schedis.*] 96. Turbant plures casus quarti sine copula positi. Exputare licet plures modos jungendi et refingendi. Verum nullus adhuc obtigit, qui satisfaceret. Modum, quem equidem sequar, vide in Nota. [In textu Heynius comma, quod nunc post βέλος positum est, transposuit post Διὸς, delevitque proxime sequens γ'.] Pauw βροντᾶν καὶ π. βέλος emendat: eoque ducit Ald. βροτᾶν. [97. ἐν ἅπαντι κράτει. h. e. σὺν μεγίστῳ κράτει, cum summa potentia, κρατερῶς. *Ex Schedis.*] 98. ἀρηρότα Romana, Aldinam male deserens, et hinc reliquæ vulgg. [99. χλιδῶσα pro γλυκεῖα. *Ex Schedis.*]

90, 91. Nam plenilunio habiti ludi Olympici. conf. sup. iii. 35.

94-98. Hæc equidem sic expediebam: Jovis laudes in hymno in victorem Olympicum primum locum occupant: igitur ἀρχαῖς προτέραις (προτέρᾳ ἀρχᾷ) ἑπόμενοι, ei, *quod in primis sollennibus factum,* [*instituto in ipsis initiis. Ex Schedis.*] *obsequendo, etiamnum in victoria Olympica celebranda Jovem memorabimus* [*canam hymnum Olympicum,* τὸν ἐπινίκιον ὕμνον τὸν Ὀλυμπιακόν. *Ex Schedis.*]: pro Jove dixit, κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος, ὀρσικτύπου Διός γ' (præstat τ') ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα (sc. τῇ χειρὶ αὐτοῦ) [l. simpl. αὐτῷ παρόντα, ὃν ἔχει. *Ex Schedis*] *fulmen ardens, quod manu ille tenet, jacit summa cum vi,* ἐν pro σὺν, *ipse summus rex,* κράτος ἔχων ἅπαν, μέγιστον. Jam adjunge ad hæc ea, quæ præmisit, per appositum: *canemus hæc, hymnum,* h. e. argumentum hymni, *in victorem, Olympicum:* ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου, vel κατὰ, εἰς, χάριν, vel, quod præferam, per appositionem: βροντὰν— χάριν. Proprie νίκη erat ἐπωνυμία, victoria *Olympica* dicta, sed doctius transtulit ad χάριν, *decus, hymnum.* ἐπωνύμιος æque dici atque ἐπώνυμος, dubitare non debebam, v. Pyth. i. 58. Ut cum uno e Schol. pro *clarum, celebre,* accipiamus,

Ἀντιάξει μελέων,

Σ. έ. Κ. ή.

Τὰ παρ' εὐκλέϊ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν.
Ἀλλ' ὥστε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
Ποθεινὸς ἵκοντι νεότατι
Τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι θερ-
μαίνει φιλότατι νόον·
Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον,
Θνάσκοντι στυγερώτατος·

Α. έ. Κ. ή.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἔρξαις, ἀοιδᾶς ἄτερ,
Ἀγησίδαμ', εἰς Ἀΐδα σταθμὸν
Ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις
Ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.
Τὶν δ' ἁδυεπής τε λύρα
Γλυκύς τ' αὐλὸς ἀνα-
πάσσει χάριν. ἔχοντι δ' εὐρὺ κλέος

101. εὐκλέει Ald. [χρόνῳ μὲν—junge: ἀλλὰ ποθ., ὥστε ποθ. ἐστι παῖς. *Ex Schedis.* In textu post φάνεν comma positum.] 103. Pauw emendat: παῖς ἐξ—ἥκων, τι νεότατι τὸ πάλιν ἤδη. Satis scabre. Sed vulgata sic accipienda: πατρὶ—ἥκοντι ἤδη τὸ πάλιν νεότατι, pro vulgari: ἥκοντι εἰς τοὔμπαλιν τῇ νεότητι, h. *in id ætatis, quod juventuti ex adverso est,* h. ad provectam ætatem: sic Ol. xii. 15. ἔμπαλιν τῆς τέρψεως h. ἀηδῶς. 105. φ. νέον Pal. C. scholio apposito υἱόν. perperam. 108. θνάσκοντι. primo pede spondeo, ut in Glyconio. vide v. 58. Explananda autem erat sententia ex græcismo, ut dictum sit pro: στυγερώτατόν ἐστι θνάσκοντι, τὸν πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἀλλότριον ἐπακτόν. *alienum herum.* 114. 115. ἀνα-πλάσσει Ald. et Pal. C. *affingit.* Sed alterum usu elegantium hominum tritum, ut ἐπιπάσσειν, *gratiam affundere.* 115. τρέφοντι pro ἔχοντι Ald. sed invito metro. ἔχειν h. l. est παρέχειν, quod et aliis in locis apud Pindarum occurrere memini: καὶ παρέχουσί σοι κλέος Π.

non satis caussæ esse videtur; secus quam Musgravio tom. iii. Eurip. in Suppl. p. 338. ad Or. 1013. videbatur. Mox 99. 100. μολπὰ μελέων jungenda: *quæ carmina serius quidem in lucem prodeunt:* debebat sequi: ἀλλὰ ποθεινά γε, ὡς.

[100. ἀντιάξει· ἀπαντήσει, scil. τῇ ἀκοῇ. *Ex Schedis.*]

Κόραι Πιερίδες Διός.

Ε. έ. Κ. θ'.

Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπουδᾷ,
Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παῖδ' ἐ-
ρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα· τὸν εἶδον
Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ, βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέᾳ τε καλὸν
Ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτ' ἀν-
αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
λαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

119. Δ' abest Ald. 120. Versus laborat. Schmidius conjiciebat ἀρετῶν, et Oxonienses refinxerunt: ἐρατὸν δ'. tamen vel sic, incommoda vocula inserta, metrum claudicat. Pauw voce trajecta legit:—παῖδα Ἀρχεστράτου ἐρατὸν αἴνησα. Succurri potest leniore ope:—καταβρέχων Ἀρχε—στράτου (vel τω) ἐρατὸν τέκος αἴνησα. Adscriptum erat inter lineas παῖς, quod insertum turbas fecit. 121. χειρὸς vulgg. Emendavit Schmidius ad metri legem ex Ald. et Pal. C. Contra huic deerat γ' versu seq. 123. κεκραμμένον Rom. Sed producitur α illud natura. v. inf. Pyth. x. 65. a κράω, ex κεράω. 124. Erat ἅ τ' ἀναι-δέα Γανυμήδει. Ut ultima in ἀναιδέα producta sit, Pauw monet, scribendum esse ἀναιδεᾶ pro ἀναιδεέα ab ἀναιδὴς, quod vix est grammatice probum. Melius Aldus: ἅ ποτ' ἀ-ναιδέα Γ. ut εα contracte legatur. Pro τὸν πότμον Ald. Rom. et omnes edd. ante Schmidium θάνατον, quod is nec monito lectore mutavit ex Palatt., ut credere licet: recte tamen, alterum enim scholion est, *protervam mortem*. [Boeckh. Comment. p. xiii. ἅ ποτε Ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ. uno versu. *Ex Schedis*.]

117. In sqq. verba hunc in modum jungenda arbitror: ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, *prosequens te, victorem*, ἀμφέπεσον (σὺν) σπουδᾷ κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν, *studiose eodem carmine celebro Locros*, (dictum ut περιβάλλειν τινὰ, amplecti, ἀμφαγαπάζεσθαι, *fovere, colere*.) μέλιτι δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων παῖδ' ἐρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα.—v. 122. post χρόνον γ' comma delevi. κεκραμένον ὥρᾳ, ut alias μιχθέντα, pro ὡραῖον. Alias ὥρα μίγνυταί τινι. P. x. 65. οὔτε γῆρας κέκραται γενεᾷ, h. e. οὐ πάρεστι. At et πλοῦτος κεκραμένος ἀρετᾷ Pyth. v. 2. 3. qui Ol. ii. 96. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος. Suavissimum est, quod v. 123-5. de Ganymede ob pulcritudinem immortali facto subjicitur: *Juventa cum Venere infestam mortem ab eo propulsavit.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ια΄.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ.

ARGUMENTUM.

Victoriæ sibi postulant carmina, quibus earum memoria ad posteritatem propagetur—7. inprimis victoria Olympica, ceteris insignior: quare Pindarus Olympicorum victorum se laudes lubenter canere profitetur—10. Hoc nunc se præstare Agesidamo, Locrorum Epizephyriorum laudibus adjunctis—15. quippe qui, e Locride Græciæ in Italiam profecti, antiquos mores retinuerint, et laudum studia, carminumque amorem cum virtute adhuc servent.

Σ. ά. Κ. ϛ΄.

Εστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλεῖστα
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων

Ἀγησιδάμῳ omittit Bodl. MS. Præstabat simpliciter inscribere; Ἀγησιδάμῳ πύκτῃ. Apponitur in vulgg. τόκος, quod haud dubie debetur Grammaticis, petitum ex sup. Oda v. 12. quem versum male interpretes ad hanc alteram Oden referunt, ut hujus novi carminis accessio illo priore promittatur a poeta; cum ibi sententia

1-6. Sententiam et alibi repetit: *certaminum labores et factorum laudes desiderare hymnorum præmia:* v. c. Nem. iii. 10. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· ἀεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ. Tum forma sollennis est: ἐστὶν—ἐστὶν—εἰ δὲ, *non magis quam, similiter ut.* Respondent autem sibi illa: *homines modo sereno cœlo, modo pluvio indigent,* adeoque hoc votis expetunt. Faciunt autem hoc

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.
Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι
Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων· τέλλεται
Καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

A. α΄. K. ϛ΄.

Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις

absolute efferatur. Potest carmen ad aliam victoriam, potest quoque ad unam eandemque spectare; potuit illud cum superiore carmine mitti, tanquam epistola, quæ illud commendet; potuit etiam maturius mitti. Postremum hoc Mingarellus statuebat [et Boeckh. *Ex Schedis.*], collocandum esse Carmen ix. ante x. Nam v. 14. *promitti* carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est. 1. Ἔστιν ἐν ἁ. duo Bodl. invito metro. ὅτὲ scripsit secundum grammaticorum canonem Schmidius. vulgo ὅτε. 4. εἰ καὶ Schmid. edit. sphalma. 5. In omnibus edd. interpungitur: Ὑ. ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, Καὶ π. unde opinio Grammatici in rec. Scholiis orta, jungi etiam h. l. verbum singulare nomini plurali. cf. sup. ad Ol. viii. 10. 11. Schmidius se adduci passus est, ut v. 4. μελίγαρυς ἀοιδὴ scribere mallet; excidisse enim in nonnullis edd. ὕμνοι: sed vitium hoc est unius Plantin. Idem Schmidius Urbanum lib. ii. (nescio an is Martinus Urbanus sit, cujus Institutiones grammaticæ græcæ Aldus vulgavit) pro τέλλεται, πέλεται habere narrat; depravate.

agricolæ, ut tanto lætior agrorum proventus sit. Adeoque sensus est: *non magis agricolæ salubri tempestate opus habent, quam victores hymnis ad messem laudum.* Nam sequitur: *Si quis in certamine secunda fortuna utitur*, h. e. victoriam consequitur: (vid. sup. ad Ol. viii. 96.) *hymnis indiget*, μελιγαρύων ὕμνων χρῆσις πλείστη ἐστίν. Hoc mutavit: μελιγάρυες ὕμνοι sc. εἰσὶν, ὧν χρῆσις πλείστη ἐστὶν, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων, *laudum serarum*, h. apud posteros, *caussæ ac semina.* Ut N. i. 11. ἀρχαὶ βέβληνται μέλους ἐγκωμίου. Ita melius expeditum locum puto quam antea factum. In ceteris maneo in hoc, enallagen, quam Grammatici hic quærunt, ut ὕμνοι τέλλεται jungantur, locum non habere; et sic in aliis locis, in quibus eam quæsivere; ut sup. Ol. viii. 10. 11. Isthm. i. 58. v. 73. 74. Quod nisi alia fuere exempla in deperditis Pindari, perperam hanc figuram Pindaricam appellarunt Grammatici, (vid. Eustath. in Il. ρ. 387.) inque his Herodianus περὶ σχημάτων a Villoisono vulgatus in Diatribe p. 98. In Hesiod. Θ. 321. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, potuit pro ἦσαν dictum esse: ἔσαν, ἔαν, ἦν. In Euripid. Bacch. 1339. est δέδοκται,—τλήμονες φυγαὶ distinguendum. Etsi omnino eam damnare nolim: quandoquidem similis usus habetur *neutrorum pluralium cum verbo singulari* junctorum; et fuere in sermone antiquiore multa ad grammaticam subtilitatem nondum satis constituta. cf. de hoc schemate Ruhnken. ad H. in Cer. extr. add. Beck. ad h. l. et viii. 10. In Pindaro igitur accipio:—λόγων· τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς, *per eosdem hymnos maxima fides fit præclaris factis.*—7. *Laudes hæc inprimis Olym-*

Οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἁμετέρα
Γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.
Ἐκ θεοῦ δ᾽ ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.
Ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ, τεᾶς,
Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

Ε. α΄. Κ. ι΄.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
Ἁδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-
ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
Ἔνθα συγκωμάξατ᾽, ἐγγυάσομαι
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,
Μήδ᾽ ἀπείρατον καλῶν,
Ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν, ἀφίξεσθαι. Τὸ γὰρ
Ἐμφυὲς οὔτ᾽ αἴθων ἀλώπηξ

8. ἔγκειται Ald. 10. ἐσαεὶ deerat Ald. 14. ἐπιζε - 15. φυρίων Bodl. γ. ἀλέγων [i. e. αὔξων, fovens, celebrans. *Ex Schedis.*] omittit MS. Bodl. 16. Pravam distinctionem post ἔνθα συγκωμάξατε, etiam Pauwio damnatam, sustuli. Est enim ; ἔνθα συγκ. ὦ Μοῖσαι. ἐγγυάσομαι (ὑμᾶς) ἀφίξεσθαι (πρός) μιν (sc. τὴν γενεὰν, h. τὸ γένος Λοκρῶν, οὖσαν) στρατὸν μὴ φυγόξενον etc. 17. φυθόξενον Bodl. C. vitiose. — 19. τε a sec. manu pro δὲ MS. Bodl.

picos victores manent. ἀνάκειται vel a donariis, quæ consecrantur, vel a thesauris,qui reconduntur.

8. τὰ μὲν ἁμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, *quare lingua mea tibi,* aut melius omnino, *victoribus Olympicis,* (nam mox ad Agesidamum transit) *hanc laudem procurare studet.* Deest pronomen τοῦτον τὸν αἶνον. Latet in μὲν, pro quo legendum esse puto μίν. τὰ pro ἃ, δι᾽ ἅ. Nisi hoc feceris, dicendum erit, ἃ esse non grammatice, sed ad sensum dictum, pro ὃν αἶνον. *pascere laudem* : ad claram notionem quomodo tropum revocem, non habeo. ποιμαίνειν sensu tropico vix aliter accipi potest quam pro *alere,* τρέφειν, αὔξειν, *servare, custodire, providere.* Debebat sequi : *divino enim munere hanc laudes carmine ornandi vim possideo.* Hæc lyrice extulit v. 10. sqq. *non nisi divinitus* (φυᾷ. δι᾽ εὐφυΐας) *aliquis ingenio pollet* : quod Ol. ix. 42. σοφοὶ κατὰ δαίμον᾽ ἄνδρες ἐγένοντο(γίνονται). Scilicet ἐκ θεοῦ, ut ἐκ θεῶν jam vidimus. At ἐσαεί? an non languet ? Forte sic constitues, ut sit : ἀεὶ γὰρ σοφός τις ἐστὶν ἐκ θεοῦ. Mox v. 13. κόσμον, ὕμνον.

19. τὸ γὰρ ἐμφυὲς etc. Dixit pro : ἐστὶ γὰρ τοῦτο ἐμφυὲς ἦθος τῶν Λοκρῶν, etsi ii jam in aliam terram coloni deducti sunt. αἴθων ἀλώπηξ. Est ἡ ἀλώπηξ, eritque adeo ὁ καὶ ἡ αἴθων, *fulva s. rava vulpes.*

Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

21. οὔτ' ἐ. λέον- 22. τες διαλλάξαιντο ἦθος. ita versus disponunt Bodl. C. et α. sicque metricus postulat facere, monente quoque Pauwio. 22. est hiatus. In Homero ἦθος habet digamma; non in Pindaro: v. Ol. xiii. 16. Nem. viii. 60. Forte—αιντ' ἂν ἦθος.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιβ'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ,

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Cum victor Ergoteles hoc Fortunæ deberet, quod patria, Cnosso, exul ab Himeræis receptus secundas res habuerat: Fortunam invocat, ut Himeræis propitia sit, cum ejus ab nutu pendeant omnia—6. consiliorumque successus eventusque incerti et obscuri—13. sæpe contra quam speratum fuerat—18. Ipse victor domi in obscuritate consenuisset, nisi Himeram patria exul pervenisset, ubi in civitatem receptus certamina obiit, et plures victorias est consequutus.

Σ. ά. Κ. ϑ'.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου
Ἱμέρᾳ εὐρυσθενὲ' ἀμ-
φὶ πόλει, Σώτειρα Τύχα.

Ἐργοτέλει Ἱμεραίῳ δολιχοδρόμῳ. addit Aldina: Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια νικήσαντι ϛζ' Ὀλυμπιάδα. Eadem in duobus Bodl. in alio additum: Ἐργοτέλει τῷ υἱῷ τοῦ Φιλάνορος. Scilicet debentur hæc, ut aliquoties jam monitum, Grammaticis. Indocte autem huc retracta sunt, quæ de victoriis Pythicis et Isthmicis sub finem carminis memorantur. Carmen enim scriptum est victori Olympico. Notus autem est Ergoteles etiam ex Pausania, qui cum h. l. conferendus lib. vi. 4. f.

Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,
Κἀγοραὶ βουλαφόροι· αἵγε μὲν ἀνδρῶν
Πόλλ᾽ ἄνω, ταὶ δ᾽ αὖ κάτω
Ψεύδη μεταμώνια τέμνοι-
σαι, κυλίνδοντ᾽ ἐλπίδες.

Α. ά. Κ. θ'.

Σύμβολον δ᾽ οὔ πώ τις ἐπιχθονίων
Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν·
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

ubi, statua ejus in Alti memorata, hæc adjicit: in titulo Himeræum fuisse adscriptum, etsi Cnosso Cretæ oriundum, sed turbis civilibus pulsum ab Himeræis receptum civitateque et honoribus affectum maluisse patriam edere Himeram. Hæc eadem patent hac Oda v. 19. sqq. Quod autem Pythicam et Isthmicam victoriam, Scholiasten sequuti, viri docti ad insequentem Pythiadem xxix. et Isthmiadem adeo lvii. rejiciunt, in eo falluntur. Necessario enim Olympicam victoriam, quam hic carmine suo ornat, antecessisse debent illæ. 1. Ψὲ λίσσομαι Pal. C. seu casu seu stupore librarii, qui signum appositum, quo ad scholion lector ablegari solebat, pro littera ψ habuit, nec dignum, in quo quis hæreat. v. Oxon. edd. et Pauw. 2. Ἱμέρ᾽ primum invexit ed. Rom. prave; recte a Schmidio revocata Steph. lectio: Ἱμέρα. Aldina jam Ἱμέρα. εὐρυσθενὲ᾽ pro εὐρυσθενέϊ frustra scriptum videtur: nam metrum non respuit εὐρυσθενεῖ sequente vocali; quod Pauw quoque monuit. — 3. ἀμφιπόλει Ed Brubach. sicque legerat Schol. ut ab ἀμφιπολεῖν sit, h. περιπόλει, σῶζε. Laudat quoque Homericum: ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Ferrem, si tertio casui jungi illud constaret. Nunc præstat λίσσομαι ἀμφὶ πόλει Ἱμέρᾳ. 6. Vulgg. ante αἵ γε plena distinctione utuntur. 7. ταὶ δ᾽ præclare emendavit Schmidius. Vulgg. ubique τὰ δ᾽, quod et sensum et metrum jugulat. [Tuetur Hermann. nec male, ut sit: *nunc, nunc*, τὰ μὲν omisso. *Ex Schedis.*] 8. ψεύδη primum comparet in Morell: et hinc in Stephanianis. At Ald. Rom. et rel. ψευδῆ. sic et MS. Bodl. Tum Ald. τάμνοι- σαι. 10. οὔποτε et mox εὗρε in Bodl. 13. τετύφωνται Ald. quod casu et ipsum sensum habet: *inflantur, intumescunt et efferuntur*, nec tamen satis commodum. τετύφλωται Bodl. C.

6. Continuo orationem: Τὶν γὰρ— βουλαφόροι, αἵγε μὲν ἀνδρῶν (sc. τὶν, διά σου) ἐλπίδες κυλίνδονται, (κατὰ) πολλὰ ἄνω, ταὶ δ᾽ αὖ κάτω, (naves fluctibus jactari vides: pro, *incertum eventum habent*) τέμνοισαι ψεύδη μεταμώνια, *percurrentes fraudes inanes, expectationes vanas, quibus sibi illuserant* (tanquam naves percurrunt mare).—v. 13. proprie homines sunt τυφλοὶ (ὥστε) φράζεσθαι τὰ μέλλοντα, *ad providendum id, quod futurum est;* transtulit hoc ad ipsam contemplationem: *esse eam cæcam*, ἡ φράδη τετύφλωται, τυφλή ἐστι.

Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ', ἀνιαραῖς
Ἀντικύρσαντες ζάλαις,
Ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

Ε. ά. Κ. ί.

Υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν,
Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ,
Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
Ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν·
Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα
Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
Νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος,
Καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέ-
ων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

17. ἐσθλὸν vulgg. ἐσλὸν Ald. Steph. 20. ἐνδομύχας conj. Erasmus in Adagiis. perperam. [Æschylus Eumen. 850. (864) ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην. *Ex Schedis.*] 26. ἐκ Πυθῶνος Ald. et Pal. C. recte pro hiatu ἐν Πυθῶνι 'I. — 28. παροικείαις junctim legit Pauw.

14, 15. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, *eveniunt*, ἔμπαλιν τῆς τέρψιος, pro ἀτερπῆ. ut P. xii. 56. ἔμπαλιν γνώμας.

20. ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ pro ἅτε τιμὴ ἀλέκτορος, galli gallinacei, qui in corte pugnat. Opponitur gallus, qui publicis certaminibus alitur. Cum gallus in Himerensium numis obvius sit, facile in hanc comparationem poeta incidere potuit. Mox v. 24. σ' excidisse monuit Jacobs noster Animadverss. p. 8. etsi jam aliquoties supplendum esse vidimus. Et v. 27. βαστάζειν pro *exaltare, clarum reddere*, ut et Isthm. iii. 14. dictum secundum vulgare ἐπαίρεσθαι, unde et ὑψοῦ φέρειν P. x. 109. et μετέωρος de gloria. ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις, civis adscriptus ab iis, ad quos inquilinus accesserat. Himeram thermis nobilem fuisse satis constat. [De thermis cf. Numism. et Zoega t. ii. p. 130. 124. *Ex Schedis.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιγ΄.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ,

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

Xenophontis victoris laudem cum patriæ, Corinthi, laudibus conjungit. A Corinthi laudibus initium facit — 39. Inde Xenophontis victorias enumerat — 68. Redit hinc ad Corinthum, et ex ejus originibus narrat fabulam de Pegaso a Bellerophonte domito; subjungit v. 133. laudes tribulium Oligæthidarum et bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων
Οἶκον, ἅμερον ἀστοῖς,

σταδιεῖ δρόμῳ. Ita vulgo in editis a Romana inde legitur, seu indocte seu corrupte. Aut enim *σταδιεὺς* aut *σταδιοδρόμος* erat dicendum. Cur itaque Aldinam deseruerunt editores? in qua inscripta Oda: *Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ, καὶ πεντάθλῳ, νικήσαντι τὴν οθ' Ὀλυμπιάδα.* Hæc eadem fere in MSS. Bodl. leguntur. Est etiam, quod jam notatum viris doctis, Olympiadi lxxix. adscriptus Xenophon Corinthius apud Diodorum xi. 70. et Dionys. Halic. ix. 61. (p. 618.) etiam apud Pausan. iv. 24. ubi numerus Olympiadis undetricesimæ corrupte circumfertur. Pater, ut in Schol. ad v. pr. notatum, *Thessalus* nomine, Ol. lxix. victor renuntiatus fuerat; cursu quidem, ut infra v. 48. patet, stadio tamen eo Olymp. Ischomachus victor fuit; ergo de diaulo vel dolicho accipiendum, ut Corsinus quoque

Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
Πρόθυρον Ποσειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνη-
ταί τε, βάθρον πολίων,
Ἀσφαλὴς Δίκα, καὶ ὁμό-
τροπος Εἰράνα, ταμίαι
Ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι
Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος.

A. ά. K. ιά.

Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν, Κόρου

monuit ad eam Olymp. Avus fuisse videtur *Ptœodorus* in Isthmiis victor. v. int. 56. sq. Erant autem ex *Oligæthidarum tribu.* cf. v. 137 sq. In eundem Xenophontem Olympionicen scolion scripserat Pindarus, cujus versus apud Athen. xiii. p. 573. 4. habentur; quos vide in Fragmentis. Simul autem cursu et pentathlo eum vicisse iisdem Olympiis, testantur v. 41, 42. [De metro trium ultimorum versuum cujusque strophæ v. Boeckh. Comment. p. xxi. sq. *Ex Schedis.*] 1. Τρισολυμπιονίκας Brubach. et Morell. sed preli vitio. Ceterum interpretes inanem collocant operam in exputandis trinis Olympicis victoriis. 5. Ποσειδᾶνος. Nescio cur repente in hoc carmine Ποτειδᾶνος scriptura erat adscita. 6. γὰρ ex Ald. et trinis Pal. repetiit Schmidius: quod et fragm. Matth. habet. Rom. et cett. ἐν τᾷδε δ' ε. nec id male. 7, 8. Immutarat lectionem omnium codicum Schmidius tanquam duriorem, hoc modo: κασίγνηταί τε, Δίκα, πολίων — ἀσφαλὴς βάθρον, καὶ ὁ. 8, 9. ὁμότροφος in Schol. occurrit. 11. Interpunctionem post Θέμιτος mutavi, ut junctura cum anteced. manifesta sit. 12. ἀλέξειν aiunt Oxon. legere Steph. Atqui sic non nisi unica Pauli Stephani 1599. Hanc ergo pro textu Stephaniano habuere. — 12, 13. Κόρου ματέρα Ὕβριν dictam non concoquunt viri docti. Nam satietatem aiunt antecedere insolentiam; sic quoque noto Theognidis versu haberi Sentent. v. 53. Τίκτει τοι κόρος

3. *θεραπεύοντα τοὺς ξένους, φιλόξενον γνώσομαι, celebrabo*: v. ad Ol. vi. 151.

5. *Eunomia, Dice, Irene,* Hesiodo Horæ, Themidis filiæ Θ. 901. 2, 3. Eæ v. 9. ταμίαι, ab ἡ ταμία. *Horis* rerum copia tribuitur quoque apud Theocritum et alias: v. Valken. ad Theocrit. p. 394. — Reprehendi potest in poeta, quod, cum δίκην deam fecisset cum εὐνομίᾳ, nunc eædem appellantur βάθρον πολίων, quod abstractis conveniebat, non personis. ὁμότροπος h. l. concors.

12. ἐθέλ. δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν. Erant hæc jungenda cum superioribus: ναίουσι καὶ ἐθέλουσι. Otiosa vox esse videtur ἐθέ-

Ματέρα θρασύμυθον.
Ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
Εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
Ὕμμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νι-
  καφόρον ἀγλαΐαν
Ὤπασάν γ᾽ ἄκραις ἀρεταῖς

ὕβριν. Quid ergo? Schmidius per hypallagen ait esse explicandum. Mirum vero, si *mater* et *filia* promiscue permutari possunt. Stephanus in Schediasm. v. 4. pro κόρου scribit φθόρου, et Pauwius κότου. Quis vero poetas omnes ad unam formulam adigere ausit? quidni et ipsa illa insolentia elati secundo fortunæ cursu animi fastidium creet, ut in præsenti rerum florente statu non acquiescant cives, sed novis studeant? vid. Notam. 13. θρασύθυμον Ald. 19. ὤπασαν ἄ. Ald. ὤπασάν τ᾽ ἄ. Rom. et seqq. Contraxit id Schmidius in ὠπάσαντ᾽. At ὀπάζειν est *præbere*. ὀπάζεσθαι, *comitem adsciscere*. Ex parte Bodleianorum Oxonienses restituerunt ὤπασάν γ᾽. Est enim ordo verborum: Horæ ὤπασαν πολλὰ (πολλάκις) νικαφόρον ἀγλαΐαν (πολλὰς νίκας) ἀνδρῶν ὑπερελθόντων λοντι. Unus e Grammaticis optative accipit. Aliquoties hoc verbo utitur poeta periphrastice, ut tamen τοῦ *paratum esse, cupere, studere*, locum teneat. Pyth. i. 121. θέλοντι δὲ—αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ. Sic Nem. viii. 17. item vii. 32. ubi per μέλλει reddi potest: quemadmodum etiam N. xi. 51. Unde et θέλων et ἐθέλων, *propitius*. Sic Ol. vii. 36. ἐθελήσω τοῖσιν—διορθῶσαι λόγον· quod alias esset οἷς ἐθέλων διορθώσω. xi. 9. ἐθελήσω, *propositum mihi est*; ut et ἐθέλω Isthm. i. 20. P. ix. 1. Ol. xi. 9. Porro Ὕβριν Κόρου ματέρα dixit, ut in Oraculo Bacidis ap. Herod. viii. 77. κρατερὸν Κόρον, Ὕβριος υἱόν. ubi vid. Wessel. Scilicet utrumque recte se habet: Κόρος Ὕβριν, et Ὕβρις Κόρον procreare potest. E copiis rerum natum, *fastidium* animum ad *insolentiam* et *injuriam* aliorum adducit: et *insolentia*, arrogantia, facit, ut copias nostras et fortunas *fastidiamus*, alienaque appetamus. Multas autem civitates Ὕβρις perdiderat. Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε—Theogn. 1098. [δυσσεβείας ὕβρις τέκος Æschylus Eumen. 530. *Ex Schedis.*]

16. Ἄμαχον δὲ—ad seqq. traho, adeoque ad Corinthios: *qui non* κρύψαι, *exuere, possunt generosam indolem.* Ait: ἔχω—habere se multa alia in Corinthiorum laudem, nec sibi deesse vim et animum ad ea eloquenda. (Sententia eadem Ol. vi. 140. ix. 122.) Nec posteros defecisse a virtute majorum, οὐ δύνανται κρύψαι τὸ ἔμφυτον ἦθος. Hoc universe extulit per sententiam.

17. παῖδες Ἀλάτα sunt ipsi Corinthii. Aletes Heraclidarum dux Corinthum occupaverat; cujus posteri per C annos usque ad Bacchidem regnarunt: Pausan. ii. 4. conf. Vellei. i. 4, 3. et ibi Ruhnken. add. Schol. ad h.l. Ὕμμιν ὤπασαν—ἐνέβαλον Ὧραι. Primo *Horæ* pro tempore; tum tribuitur tempori, quod in tempore factum est. *Diversis temporibus inventa sunt antiquitus multa a Corinthiis.* Ea per exempla declarat. Verum poeta hæc ita extulit, ut ariolo in iis opus sit, non interprete.

Ὑπερελθόντων ἱεροῖς
Ἐν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν
Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ε. ά. Κ. ιά.

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρ-
χαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον.
Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
Σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες
Διθυράμβῳ; τίς γὰρ ἱππεί-
οις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,

(τοὺς ἄλλους) ἄκραις ἀρεταῖς. 20. ὑπερελθοῦσιν Pal. A. B. et tres Bodl. cum fragm. Matth. ex indocta interpolatione Græculi librarii, qui non videbat, ἀγλαΐαν ὑπερελθόντων jungi. 25. Antithetici versus docent, ἐξέφαναν, quod vulgo editum erat, minus recte legi, cujus penultima longa est ex ἐξέφηναν. Emendandum ἐξέφανεν vel ἐξέφανεν, et hoc unus e Schol. legerat; nam reddit ἐξεφάνησαν. Monuit quoque Pauw. Aldus cum cod. Gott. ἐξέφανε. Corruptela eadem erat in Homero Il. Θ. 553. π. 299. Porro Διωνύσου Schmidius emendavit metri caussa. Διονύσου Ald. Rom. Crat. Brub. at Morell. Stephan. et rel. Διωνύσσου. hoc perperam, cum penultima per se sit longa. 27. τίς γὰρ ἱ. Ald. et in Schol. Male illatum erat τίς δὲ cum hiatu.

24. τοῦ εὑρόντος. Scilicet alii inventis facile addere possunt. σοφίσματα, *inventa*, ut apud Æschyl. Prom. 469.

25—27. *Invenerunt illi Dithyrambum.* Χάριτες Διωνύσου vix esse possunt nisi *carmina, hymni*, σὺν Διθυράμβῳ βοηλάτᾳ, *cum choro.* βοηλάτης et a βοὴ et a βοῦς ductus esse potest; præmium victoris bos. cf. Bentl. in Phalar. p. 170.

27. 28. τίς δὲ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα ἔθηκε; Manifesta res: invenisse Corinthios artem equorum domandorum; verba perplexa. Ex Schol. nil proficias; mira Didymi sententia proponitur, qui ad rotam figulinam hoc traxit. Multis olim tentatis simplicissima esse arbitror hæc: ἔντεα ἵππεια dicta pro ἔντεα ἵππων, ut inf. Nem. ix. 51. 52. ὅμιλος χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππείοις σὺν ἔντεσιν, ubi est agmen ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων. Sunt ea haud dubie *frenum*, quo equus regitur. Jam quid μέτρον aliud esse potest, quam ipsum *moderamen*? τιθέναι est *constituere, invenire.* μέτρα ἐν ἔντεσι, h. σὺν, pro διὰ ἐντέων, sunt *moderamen per frenos*, ut adeo sit: *quis constituit*, h. e. invenit, *moderamen equorum ope frenorum?* τίς ἔθηκε μέτρα διὰ ἐντέων ἱππείων; Ex vulgari ratione epitheton ad μέτρα erat revocandum, μέτρα ἵππεια, pro μέτρα ἵππων. μέτρον autem de cursu moderando eodem prorsus modo dictum habes ap. Æschyl. Choeph. 794. 5. Ἴσθι (Pauw. emend. ἴσχε) δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον (Orestem) εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρμασι πημάτων, ἐν δρόμῳ προστιθεὶς μέτρον. ubi μέτρον ἐν δρόμῳ προστιθέναι est *moderari cursum.*

Ἦ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
νῶν βασιλῆα δίδυ-
μον ἔθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἁδύπνοος,
Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων
Οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ὕπατ', εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας,
Ἀφθόνατος ἔπεσσιν
Γένοιο, χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,
Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·
Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τε-
θμὸν, τὸν ἄγει πεδίων
Ἐκ Πίσας, πεντάθλῳ ἅμα

30. δίδυμον Bodl. C. 31. ἐπέθηκ'. Ald. unde in marg. Brubach. 34. Ὀλυμπίαις

29—31. ἦ (τίς) θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον ἔθηκε. Strepitum hunc verborum et tumorem nolim excusare, nec tamen tam absurde locutus esse videri debet, ut vocabulum tropicum ornaret per ea, quæ in rem proprio nomine dictam cadant. ἀετὸς, ἀέτωμα, fastigium est triangulare in fronte et in postico templi. Verum ab initio aut aquila pro fastigio fuit; quod Winckelmannus suspicabatur; aut, quod probabilius, in tympano, quod speciem Delta habet, h. in area fastigii, (quæ anaglypha summæ artis interdum habuit, v. c. in Parthenone, v. Paus. i. 24. p. 57. in templo Delphico, x. 19. p. 842.) fuit ab initio aquila expressa. Ita sentiebat Visconti V. C. in Museo Pio-Clem. tom. iv. p. 7. [Tacitus Hist. iii. 71. (in Capitolio) *sustinentes fastigium aquilæ.* ad q. l. cf. Ferlet t. ii. p. 129. sq.—Boettiger *N. T. Mercur* 1799. II. *St.* p. 233. a similitudine fastigii i. aquila demittente alas. *Ex Schedis.*] Sententia adeo est: *quis invenit aquilam in templorum fastigiis in fronte et in postico sculptam?* In templo Delphico duæ erant aquilæ aureæ, ut inf. P. iv. 6. an vero in templi fronte, non reperio.

35. ἀφθόνατος ἔπεσσιν γένοιο, *propitius sis precibus;* at χρόνον ἅπαντα potius ad sqq. spectant; itaque post γένοιο interpunxi.

38. καὶ εὔθυνε τὸν οὖρον τοῦ δαίμονος τοῦ Ξενοφῶντος, *fortunam,* ut gubernator ventum secundum velis. Et *propitius adspice* κῶμον.

39. τεθμὸν ἐγκώμιον reddit ὕμνον Schol. Malim ipsum κῶμον, pompam victoris, quia τὸν ἄγει πεδίων ἐκ Πίσας adjecit.

Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
᾽Αντεβόλησεν τῶν ἀνὴρ
Θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

Α. β΄. Κ. ιά.

Δύο δ᾽ αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
νων ἐν ᾽Ισθμιάδεσσιν
Φανέντα. Νεμέα τ᾽ οὐκ ἀντιξοεῖ.
Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ᾽ ᾽Αλφεοῦ
῾Ρεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.
Πυθοῖ τ᾽ ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου
Θ᾽, ἁλίῳ ἀμφ᾽ ἑνί. μη-
νός τέ οἱ τωὐτοῦ κρανααῖς
᾽Εν ᾽Αθάναισι τρία μὰν
῎Εργα ποδαρκὴς ἁμέρα
Θῆκε κάλλιστ᾽ ἀμφὶ κόμαις.

Ε. β΄. Κ. ιά.

῾Ελλώτια δ᾽ ἑπτάκις. ἐν
Δ᾽ ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν

42. δρόμον. ἀν- 43. τεβόλησεν τῶν Ald. 47. Νεμέα τ᾽ accentus a Schmidio constitutus, accinente tamen Gott. Omnes alii (τὰ) Νέμεά τ᾽. [Sic Heynius in textu correxit.] 53. τρία μὲν Rom.

[47. ἀντιξοεῖ. cf. Herodot. i. 174. *Ex Schedis.*]

48. sqq. ad patrem, Thessalum, victoriis multis insignem, spectant.

54. ἁμέρα ποδαρκὴς, communi temporis et dierum epitheto, *velox dies*; ut *dies longa, brevis, tarda, celeris,* poetis pro consilio dicitur. Dies igitur κατὰ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀμφιέθηκε κόμαις τρία κάλλιστα ἔργα, h. e. στεφάνους. Uno eodemque mense tres victorias est consequutus Athenis; diversis forte cursus generibus; Schol. memorat στάδιον, δίαυλον; ὁπλιτικὸν δρόμον.

56. (καθ᾽) ῾Ελλώτια (Corinthi in Minervæ Hellotidis honorem habitis ludis) ἑπτάκις universe dictum esse debet: ἐνίκησε, quod elici potest ex ἔργα π. ἡμέρα θῆκε κάλλιστα ἀμφὶ κόμαις ἑπτάκις, septenas victorias omnino abstulit, diversis scil. temporibus.

57—60. *Isthmiis autem Thessalus simul cum patre clariores etiam victorias abstulit.* Solet autem victoria declarari per decus et lætam jucundamque recordationem per totam vitam; tunc: τέρψεις

Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τέρψιές θ᾽ ἕψοντ᾽ ἐρίτι-
μοί τ᾽ ἀοιδαί. ὅσσα τ᾽ ἐν Δελ-
φοῖσιν ἀριστεύσατε,
Ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος.
Δηρίομαι πολέσιν
Περὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὰν σαφὲς
Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν

58-60. Duplex hujus loci est lectio. Omnes edd. ante Schmidium: μακρότεραι Τέρψιές θ᾽ ἕψοντ᾽ ἐρίτιμοί τ᾽ ἀοιδαί: in qua lectione per se nihil est quod reprehendas. Nam Thessali cum Ptœodoro parente conjunctim narrantur victoriæ Isthmicæ, ut sit ἕψονται (sc. αὐτῷ, τῷ Θεσσαλῷ,) σὺν πατρὶ Πτ. *major voluptas et insignior gloria ex Isthmicis ei aderit* (per totam vitam), *parta est.* Neque aliter Schol. a Demetrio Triclinio collecta. In antiquis Scholiis cum eadem lectione alia profertur, quam Schmidius recepit, Pauwio probante, μακρότεραι Τερψίᾳ θ᾽ ἕψοντ᾽ Ἐριτίμῳ τ᾽ ἀ. ut, Scholiasta docente, Terpsias frater Ptœodori sit, Terpsiæ autem filii Eritimus et Namertidas, aut secundum alios unus Namertidas, Eritimus dictus, fuerint. Res nunc non facile expedienda. Parum suave videri potest tot nomina apponi; at, quod subjicitur: *innumerabiles* esse victorias, melius dictum esset de pluribus, quam de duobus. Potuere gentiles ejus nominis esse: potuere etiam nomina ex his ipsis versibus et nominibus appellativis elici. Certe Xenophontis pater *Thessalus* cum avo *Ptœodoro* iisdem Isthmiis victores esse debuere, etsi diversis temporibus. ἕψονται τέρψιες, *aderunt* Thessalo, *manebunt*, h. e. *fructur jucunditate et laude* ex his victoriis *perpetua.* Pauw. conj. ἕψαντ᾽ pro ἕψαντο. 60, 1, 2. distinxi et a sequentibus diremi: ut per exclamationem efferantur. Nam vulgata interpunctio sententias elumbes reddebat: ὅσσα τ᾽ ἐν Δ.—λέοντος, Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν. si vel maxime reddas: *Quod ad certamina Pythica et Nemea attinet, multi sunt, cum quibus vos de numero victoriarum contendere possitis;* ut ad se transferat, quæ de illis pronuntiare volebat. [63. In πολέσιν ν paragogicum delevit Heynius.] 64. ὡς rescripsit Schmid. cum Ald. et Palatinis. Rom. et al. ὥς. MS. Bodl. μέν.

et ἀοιδαὶ ἕψονται, *aderunt ei et patri* ex victoria ἐν τιθμοῖς Ποσειδῶνος *sollenni Isthmio.*

60, 1, 2. *Quot victorias in Pythiis et Nemeis reportastis!* Convertitur oratio ad omnes quos memoraverat, Xenophontis patrem et avum cum ipso Xenophonte.

63. Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν, *provoco multos alios ad contendendum cum iis de numero decorum.*

64. ὡς μὰν — pro vulgari: *quorum decorum tantus est numerus, ut non magis eum, quam arenarum, enumerare possim.* Similia Ol. ii. extr. ὡς οὐκ ἂν εἰδείην, *ita ut nequeam.* Potest etiam per exclamationem efferri.

Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Σ. γ΄. Κ. ιά.

Ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆ-
σαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς
Μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
Πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφον μὲν
Πυκνότατον παλάμαις,
Ὡς θεόν· καὶ τὰν πατρὸς ἀν-
τία Μήδειαν θεμέναν
Τὸν γάμον αὐτᾷ, ναῒ σώ-
τειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

69. ἐγὼ δὲ ἴδιος f. fuit. ἐγὼ γὰρ ἴδιος.

76. αὐτᾷ ναῒ Ald. sic respondet illis: καὶ προπόλοις, h. ὑπηρέταις, *sociis navalibus.*

67. sqq. Revocat se ab ulteriore commemoratione laudum victoris, et transit ad publicas Corinthiorum laudes. *Enimvero temperandum mihi est laudibus victorum celebrandis; præstat Corinthiorum laudes prosequi, quas cum victoris laude conjunctas esse velim.* ἕπεται δ' (ἐστὶν) ἐν ἑκάστῳ μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος, pro ἄριστον δὲ (h. ἀγαθόν) ἐστι, νοῆσαι τὸν καιρὸν, τὸ εὔκαιρον, quod cuique rei, loco et tempori conveniat; quod inf. P. ix. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

69. Junctura verborum: ἐγὼ, ἴδιος σταλεὶς, οὐ ψεύσομαι γαρύων ἐν κοινῷ ἀμφὶ Κορίνθῳ μῆτίν τε παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν. In his σταλεὶς non est *missus*, sed a navigatione petitum est, *in altum evectus*: dicitque hoc poeta *de laudibus*, quibus commemorandis indulget, *cum tanquam plenis velis per altum fertur*. Pyth. ii. 113. εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ κελαδέων, *navem conscendam, in altum evehar.* ἴδιος σταλεὶς, *privata navi evectus*, privato consilio, *ad privatas laudes celebrandas ingressus* [ἰδίως, *laudandi victoris causa. Ex Schedis.*] ut Nem. vi. 55. *Bassidarum tribus* ἴδια ναυστολέοντες, ἐγκώμια *proprias habent laudes.* γαρύων ἐν κοινῷ (κοινῶς), *communicata cum Corinthiis laude, publice,* μῆτίν τε παλαιγόνων πόλεμόν τε ἐν (σὺν) ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν, τὸν σὺν ἀρετῇ γενόμενον, h. ἀρετὴν ἐν πολέμοις. γαρύων οὐ ψεύσομαι, h. e. οὐ ψευδῆ γηρύσω. Σίσυφον sc. γεγονέναι et τὴν Μήδειαν—γεγονέναι σώτειραν.

73. Sisyphus Corinthius fraudibus inclitus h. e. sagacitate in excogitandis rebus. σοφίαν ei tribuit Theognis 702.

75. Medeam *parantem sibi nuptias*, maritum, ἀντίον πατρὸς, παρὰ γνώμην πατρός.—77. πρόπολοι sunt ἐρέται, adeoque ipsi heroes, Argonautæ.

A. γ'. K. ιά.

Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου
Τειχέων ἐδόκησαν
Ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος·
Τοὶ μὲν, γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέως,
Ἑλέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
Εἴργοντες. ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόν-
τα τρόμεον Δαναοί.
Τοῖσι μὰν ἐξεύχετ', ἐν ἄ-
στεϊ Πειράνας σφετέρου
Μὲν πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν
Κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον,

E. γ'. K. ιά.

Ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱ-

78. Ut nunc interpungitur: Τὰ δὲ καὶ—εἴργοντες· ἐκ Λυκίας accipienda sunt cum Schmidio et Pauwio: καθ' ἃ δὲ, *quando vero pugnarunt ad Trojam, Glaucum ex Lycia timuerunt Danai*, sive melius: τὰ δὲ πρὸ Δ. τειχέων, ἐδόκησαν etc. *quod vero ad pugnas ad Trojam attinet, habiti sunt.* Cum tamen tota oratio a superioribus 70. 71. pendeat: οὐ ψεύσομαι γαρύων ἀμφὶ Κορίνθῳ (h. *dicam quæ vera sunt de Corinthiis.*) Σίσυφον μὲν—καὶ τὰν Μήδειαν—jungi quoque potest: τὰ δὲ καί ποτ' ἐ. h. e. καὶ (ἐκεῖνα, καθ') ἃ ποτε ἐδόκησαν τέμνειν τέλος μαχᾶν, (*pugnas finire* ante Trojam, *ut pugnæ summa apud eos esse putaretur,*) τοὶ μὲν—τοὶ δὲ ἀπὸ πάμπαν εἴργοντες. Ἐκ Λυκίας δὲ etc. Ita δὲ pro γὰρ dictum recte a Schol. censetur, quod Schmidius in δὴ mutaverat; producitur autem δὲ propter sequentem duplicem consonam. 85. μὰν ad metri legem legendum. Monuere Schmid. et Pauw. pro μέν.

78. τὰ δὲ πρὸ Δαρδάνου τειχέων, h. κατὰ τὰ, *quod attinet ad res Trojanas*, in bello ad Trojam gesto (cf. Var. Lect.). *in existimatione fuere*, habiti sunt, *ab utraque parte*, in utroque exercitu, *momentum pugnarum afferre virtute sua* (ἐν ἀλκᾷ pro δι' ἀλκῆς ἀλκῇ).

[80. μαχᾶν τέμνειν τέλος, *pugnæ summam constituere*, l. a judicio l. ab aratione, l. a navigatione, l. a cursu. *secare mare, viam. Ex Schedis.*]

82. κομίζοντες, de conatu, *repetentes.* Erant autem Corinthii annumerati Mycenæis Il. β. 569. cf. Paus. ii. 4.

85. (ἐν) τοῖσι μὰν—respicit Il. ζ. 152. sq.—87. σφετέρου πατρὸς—ὅς latius de avo: nam Glaucus erat Hippolochi f. Bellerophontis nepos: ibid. Il. ζ. 197. 206.

ὅν ποτε Γοργόνος, ἦ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποθέων, ἔπαθεν,
Πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κού-
ρα χαλινὸν Παλλὰς ἤνεγ-
κ'· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
Ἦν ὕπαρ· φώνασε δ'· εὕδεις,
Αἰολίδα βασιλεῦ;
Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
Καὶ Δαμαίῳ μὶν, θύων
Ταῦρον ἀργὸν, πατρὶ δεῖξον.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ κνώσσοντί οἱ
Παρθένος τόσα εἰπεῖν
Ἔδοξεν. ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί.
Παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,

98. Δαμάσῳ Bodl. α. δαμέω et mox ἀργάντα, seu potius ἀργᾶντα, invito metro, Ald. cum Pal. C. 100. Prima in κνώσσοντι longa officit metro. Obvium est conjicere, occupasse eam vocem locum synonymi ὑπνῶντι, in quod et Pauw incidit, sed eo relicto ad aliam emendationem præceps fertur satis incommodam: κνοῶντι quia κνώσσω a κνοάω deductum videri potest. Mingarellus quatuor priores versus strophæ per totum carmen aliter dispertiendos esse censebat: itaque et h. l. 100. κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ 101. κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν 102. ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' 103. ὀρθῷ ποδί· παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας.

94. 5. ἐξ ὀνείρου δ' ἦν ὕπαρ, *ex somno statim evigilavit.* ὕπαρ est *visum vigilanti oblatum,* ὄναρ *per somnum:* ut ex notis locis Odyss. τ. 547. υ. 90. constat. Jam h. l. *id quod somniabat, mox erat res vera.* Interposita hæc (ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ην ὕπαρ) a poeta per parenthesin. φώνασε δ' scil. ἡ θεά. Omnino narravit ut lyricus. Verus ordo rerum hic erat: Polyidum vatem consuluerat Bellerophon super Pegaso domando; ejus jussu in templum Minervæ incubatum venit; cum freno inde redux ad vatem, didicit, quæ curanda essent, etiam ex monito deæ. Erat autem Corinthi ξόανον καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Χαλινίτιδος. v. Pausan. ii. 4.

97. φίλτρον dixit *frenum,* πεῖσμα, quo domantur adeoque mitigantur equi. Δαμαίῳ πατρὶ, nam ipse Bellerophon habitus est Neptuni et Eurynomes f. ταῦρον ἀργὸν, non candidum; nam Neptuno niger taurus mactabatur; sed εὐθαλῆ, pinguem.

99. δεῖξον accipio de ritu offerendi et consecrandi.

Ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
Δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν
Πράγματος, ὥς τ' ἀνὰ βω-
μῷ θεᾶς κοιτάξατο νύ-
κτ', ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅπ-
πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγ-
χεικεραύνου παῖς ἔπορεν

A. δ'. K. ιά.

Δαμασίφρονα χρυσόν. ἐνυπνίῳ
Δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
Κελήσατό μιν. ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
Καρταίποδ' αὖ ἐρύῃ Γαιαόχῳ,
Θέμεν Ἱππείᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.

Similiterque in antistropha, et in ceteris. 101. τόσα recte Schmidius. Vulgo τόσσα, inimicum metro. 108. ὅπ- 109. πως idem ex Rom. nam Crat. et seqq. ὅ—πως. [Sic Heynius in textu correxit.] At Ald. ὡς—τέ οἱ. 111. χρυσοῦν revocavit Schmid. ex Brub. quæ Romanam expressit. Ald. vero et Crat. Morell. cum Steph. et hinc seqq. et parte codd. Bodl. χρυσὸν, haud dubie elegantius. At desideratur syllaba longa. Ut producat syllabam, Pauw tibicine eam fulcit χρυσόν γ'. At enimvero ex Mingarelli distributione versuum (v. ad v. 100.) nil mutandum: 111. δαμασίφρονα χρυσόν. 112. ἐνυπνίῳ δ' ὡς τ. πιθέσθαι 113. κελήσατό μιν. ὅταν 114. δ' εὐρυσθενεῖ — γαιαόχῳ. 114. αὐρύῃ, ut metro consuleret, et quia Schol. rec. ἀνρύῃ (ἀντὶ τοῦ ἀνερύῃ) exhibet, (Aug. ἀν' ῥύῃ cum gl. ἀνατρέπῃ, θύῃ) Schmidius refinxit, admodum dure, pro vulgari αὐερύῃ, quod saltem scriptum relinqui, αὖ ἐρύῃ, (notum ex Il. α. 459. sc. victimam) et contracte ac *dissyllabum* pronuntiari debet. Pauw -ποδ' αὖ ἐ- tribrachyn pro iambo positum habet: quod non probo. Aldus: ἀναρύῃ, vitiose, seu pro αὖ ἐρύῃ, seu pro ἀνερύῃ, quod etiam Steph. alteram obsidet. Tandem γεαόχῳ dici posse non dubito, ex Dorico γέα pro γῆ, γαῖα, verum, an α tum productum sit, dubito. præferam itaque γαιαόχῳ, quod et Aldus offert: in hoc enim α longum ex η, γαιήοχος. Legitur quoque is Isthm. vii. 5. P. iv. 58. 115. Ἱππίᾳ alii ap. Schmid. et Oxon. vera lectio esset ἱππέᾳ. Sic solet.

108. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος: μετὰ τὸν χρηματισμὸν ἐκείνου, μετὰ τὸ τὸν Πολύϊδον χρῆν, μαντεύεσθαι. Mox 111. δαμασίφρονα lyrice dixi χαλινόν.

114. καρταίποδα h. ταῦρον σφάξειε. Jubet Polyidus, sacro Neptuno facto, aram Minervæ exstruere: sc. Χαλινίτιδι Paus. ii. 4.

Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον
Καὶ παρὰ ἐλπίδα κού-
φαν κτίσιν γ'. ἦ τοι καὶ ὁ καρ-
τερὸς ὁρμαίνων ἔλαβεν
Βελλεροφόντας, φάρμακον
Πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυ,

E. δ'. K. ιά.

Ἵππον πτερόεντ'. ἀναβὰς
Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
Σὺν δ' ἐκείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
Αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-
λων γυναικεῖον στρατὸν,
Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,
Καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.

116. δὲ non est in Ald. sed θεῶν una syllaba potest pronuntiari. 118. γ' excidit MS. Bodl. et α. etiam Aldinæ, in qua κτῆσιν, vitiose, ut et v. sq. εἶλε pro ἔλαβε. 121. γένυι Bodl. et Ald. quod contracte legendum, et in idem vulgaris scriptura γένυ resolvi potest: γένυ pro γένυι. Aug. γένυ'. Necesse tamen non est. 123. ἔπαιξεν Rom. et hinc aliæ. it. bini Bodl. et Aug. 125, 126. Miror poetæ placuisse duo epitheta uni voci tributa, altera relicta sine epitheto: telis petiit Amazonas ἀπὸ κόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου. expectares ψυχρῶν ἀπὸ κόλπων. Declarat autem Scythiam, Amazonum sedem. [129. In ἔπεφνεν Heynius delevit ν finale.]

116. δύναμις θεῶν πληροῖ κτίσιν (ἀπὸ τοῦ κτίζειν, pro πράσσειν) h. e. δύνανται θεοὶ τελεῖν πρᾶγμα. tum παρ' ὅρκον καὶ παρ' ἐλπίδα declarat rem, *quæ eventum habet præter spem*, h. e. *contra quam sperasses et jurasses, eam eventuram esse.* κούφαν κτίσιν malim jungere, ut sit *res facili successu.* [ut fiat κούφως. *Ex Schedis.*] Nam etsi ἐλπὶς κούφη per se bene dicatur, non tamen video, quem commodum sensum h. l. fundat; at si prius teneas, videtur locus sic constitui posse: *ad eventum adducere valent dii etiam rem præter opinionem facilem,* h. e. ita ut sit facilis. Mox 120. φάρμακον, *frenum*, quod v. 97. erat φίλτρον. In re magica sunt synonyma. Et 123. 4. σὺν ἐκείνῳ, Pegaso insidens. ἐνόπλια χαλκωθεὶς, h. ὁπλισθεὶς χαλκῷ. Præstat, puto, ἐνόπλια ἔπαιζεν, *bellico more.* Apud Callim. in Del. 133. clipeus hasta percussus ἐλέλιξεν ἐνόπλιον, *ut fit in pugna.*

Διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον.
Τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέχονται.

Σ. έ. Κ. ιά.

Ἐμὲ δ', εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμ-
βον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ
Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις, ἑκὼν

130. διασωπάσομαι tres Pal. et sic Aldus edidit, pro διασιωπάσομαι, ita scriptum, quoniam ιω uno sono efferenda sunt. Similiter Isthm. i. 88. σισωπαμένον. Videtur adeo hoc et doctius et verius. At Scholia ipsa alterum agnoscunt. Porro αὐτῷ Rom. pro αὐτοῦ. sed αὐτῷ doctius. Aldus vero διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγὼ, invito metro. 132. ἀρχεῖαι Rom. et hinc al. ἀρχαῖαι Schmid. cum Ald. Pauwius hoc *antiqua*, illud *regia Jovis præsepia* significare autumat. τὸ ἀρχεῖον, *tabularium*, nota vox est, serior tamen; arguens fuisse ὁ, ἡ, τὸ ἀρχεῖον, *quod ad imperium et regnum spectat, regium.* ἀρχεῖαι φάτναι sunt adeo τοῦ ἄρχοντος. nec simili significatu ἀρχαῖος, ut sit *regius*, occurrit. Quid Schol. vet. legerit, non liquet. Recentior ἀρχαῖαι habet. 133. ἀκόντων—ῥόμβον. Significat ῥόμβος *rotam, turbinem.* At h. l. requiritur *rotatio.* Et fuit antiqua vox ῥύμβος pro κίνησις, quam ex Euripide in Pirithoo illustrat Schol. Apoll. Rh. iv. 144. cui ῥυμβῶν idem est. Hesych. ῥύμβος. δῖνος. 136. ἕκων dictum volunt pro εἴκων, quod Aldus quoque exhibet, et Schol. rec. Præstat ἑκὼν, sollenne Græcorum, lubens volens. Etiam Pauw hoc maluit.

130. Etiam Homerus reticescit novissima Bellerophontis fata Il. ζ. 200. seq. Pegaso excussum Bellerophontem, cum in cœlum contenderet, innuit infra Isthm. vii. 63. sq. add. Horat. iv. 11. 26. At Pegasus receptus in Olympum: etiam Hesiod. Θ. 284. sq. ubi etiam Jovis fulmina gerit. Itaque h. l. *præsepe* ejus in Olympo. Non de sidere cogitandum; quod est præsepe *Asellorum* juxta Cancrum: Arat. Dios. 160. sq. Alia narratione inter sidera relatus *Pegasus;* Arat. 205. sq. Eratosth. c. 18. Hygin. P. A. ii. 18.

133. *At mihi videndum est, ne digressione facta evager.* Ne 135. in articulo τὰ hæreas, puta esse dictum pro τὸ πλῆθος βελέων, ut sæpe apud Homerum πολλοὶ pro τὸ πλῆθος. καρτύνειν est pro sollenni ἐρείδειν χειρί. ut Apollon. Rh. ii. 332. ἀλλ' ευ καρτύναντες ἐαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά. κρατύνειν pr. *vim addere, cum vi movere, regere,* nunc *valide emittere tela.*

136. Nondum satis confido lectioni, quam habemus; nec satis placet, quod olim ipse junxeram Μούσαις et Ὀλιγαιθίδαις ἐπίκουρος, ut ἐπίκουρος Μούσαις alio sensu dictus sit, quam tribulibus: illarum quidem ὑπηρέτης, *famulus, sacerdos, vates,* his *patronus, laudator.* Nam sunt diversa. Potius sic, etsi durius, constituam: (σὺν) Μοίσαις ἔβαν ἑκὼν ἐπίκουρος Ὀλιγαιθίδαισι (κατὰ τὰ) Ἰσθμοῖ τε, τά τ' ἐν Νεμέᾳ (πραχθέντα), *venio etiam tribulibus victoris promtus laudator, patronus,* ut alias *testis laudum;* pro simplici: *Est mihi etiam tribulium victoris*

Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
Ἰσθμοῖ, τά τ' ἐν Νεμέᾳ. Παύρῳ δ' ἔπει θή-
σω φανέρ' ἀθρό', ἀλα-
θής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσ-
σεται· ἑξηκοντάκι γὰρ
Ἀμφοτέρωθέν γ' ἁδύγλωσ-
σος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

A. έ. K. ιά.

Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤ-
δη πάροιθε λελέχθαι.

137. Ὀλιγαιθίδισιν Ed. Rom. sed statim ex Ald. emendavit Ceporinus in Crat. 138. Dubitat Pauw, an malit: Ἰσθμοῖ τ', (debebat θ') ἅ τ' ἐν N. Certe jungenda cum anteced. ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ. Sic fere sup. Ol. ix. 124. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαισι Λ. μίτραις. Schema autem fere ut P. iv. 232. νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις. 140. ἔξορκος pro ὅρκος dictum esse et sententia arguit, et interpretum auctoritas firmat. Durum tamen, et sine exemplo. Pauw conj. μοι ἐξ ὅρκος, ut ἐξ sit pro ἔξω, publice. Lenior medicina foret: ἀλαθής τέ μευ ἐξ vel τ' ἐμεῦ ἐξ ὅρκος ἐπέσσεται. h. ἐξ ἐμοῦ ὅρκος, ut sæpe poetæ. 141. ἑξηκ. δ' ἀμ- Ald. 142, 143. Supplendum ἐγένετο, vel cum Schol. ἀνεκήρυξεν αὐτούς. [γ' Heynius delevit.] 144. ἔοικεν jejuna oratio. Videtur laborare, etsi λελέχθαι et φαίην accipiendum poetico ex usu pro *celebrare*. *Satis jam memoravi antea* (pr. et 45—8.) *Olympicam victoriam*.

mentio facienda, qui Isthmiis et Nemeis sexagies victores fuere. ἔβαν, ut xiv. 27. μόλον, pro ἔρχομαι [Similiter κάρυξ ἔβαν N. iv. 120. *Ex Schedis.*]

143—149. Valde concise dicta sunt quæ sequuntur. βοὰ sc. ἐγένετο. 144. *Olympicæ Oligæthidarum victoriæ jam antea celebratæ sunt:* sive alio carmine, seu solius Xenophontis victoriæ Olympicæ fuere, supra 41—48. memoratæ; et v. 1. τρὶς Ὀλυμπιονίκαν dixerat. Sequentia grammatice non satis expedio. τότε substituendum erit ὅτε ἔσται. Debebat sequi: ὅτε δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι. *si porro Fortuna, Genius natalis, adfuerit.* Exciditne structura poeta, an scripserat ille: εἶγε δαίμων, ut reliqua (νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος) in medio sint interjecta? Ut nunc verba sunt, reliqua sic expedio: νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, *nunc saltem spero, me ea esse celebraturum.* ἐν θεῷ γε μὰν τέλος, *exitus utique est in dei manu.* Διί Ἐνυαλίῳ τε ἐκδώσομεν πράττειν τοῦτο, *Jovi et Marti hoc permittemus efficere.* Cur tamen Marti, non possum exputare: Mars enim cum ἀγῶσι nihil unquam commune habuit; nec veteres Grammatici expedire hoc potuere. Fuit forte Mars præcipuo tribulium honore coli solitus. εἰ δαίμων γενέθλιος ἕρποι· quoniam ἕρποι, non ἕρπει, scriptum est, malo optative dictum accipere, ut interpositum sit: *utinam fortuna, quæ inde a natalibus adfuit Oligæthidis, Genius natalis, porro adsit.* Forte quoque scriptum fuit εἴθε,

Τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
Νῦν δ' ἔλπομαι μέν. ἐν θεῷ γε μὰν
Τέλος. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι,
Διΐ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσ-
σειν. τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρ-
νασσίᾳ, ἀμφ' Ἄργεΐ θ' ὅσ-
σα, καὶ ἐν Θήβαις. ὅσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

E. έ. K. ιά.

Πελλάνα τε, καὶ Σικυὼν,
Καὶ Μέγαρ', Αἰακιδᾶν τ' εὐερκὲς ἄλσος,

148. εἰ δὲ *utinam vero*, optative, Mingarell. quoque accipit. v. Not. 149. Διΐ una syllaba pronuntiandum. 150. Παρ- 151. νασίᾳ. ἐν ἄργει θ' Ald. At Calliergus emendavit prius, Παρνασσίᾳ ἀμφ'. alterum autem corrupit ἄργει τε, ὅσ-. Ut nunc est, repositum est a Schmidio ex Pal. A. et B. 151, 2. Pauw interpungere jubet: ἀμφ' Ἄργεΐ θ', ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε. malit quoque ὅσα δὲ, hoc quidem non male. Sed priora cum admiratione sunt efferenda: ἀμφ' Ἄργεΐ θ' ὅσσα, καὶ ἐν Θήβαις; ὅσα τε (sc. ἐν) Ἀρκάσ'; aut, quod verum esse arbitror, ὅσα τ' ἐν Ἀρκάσ'. At quæ sequuntur, nulla idonea ratione expediri possunt; etsi aliquando, ut id efficerem, laboravi. Pauw emendabat ἄνασσον v. 153. pro ἤνασσον sc. Xenophontis cognati vel gentiles. Quæ ipse arioler, vide in Nota.

utinam. εἴθε δαίμων γενέθλιος ἕρποι! Διΐ —ἕρπειν, ἔρχεσθαι, *procedere*. Est autem δαίμων γενέθλιος, *ingenita virtus athletica*, ἀρετὴ συγγενὴς, εὐδοξία συγγενὴς, Nem. iii. 70. πότμος συγγενὴς, Nem. iv. 68. v. 73, 4. Est hic δαίμων Ξενοφῶντος sup. v. 38. et δαιμονίως εὔχειρ Ol. ix. 164. Ad Oligæthidas autem omnia spectant, non ad unum Xenophontem.

153, 4. Lectio haud dubie est corrupta. Primum ara, βωμὸς ἄναξ (ὄρους) Λυκαίου? tum ἄναξ ἀνάσσων! Equidem vitium natum suspicor e glossis quæ irrepserunt: fuerat pro ἀνάσσων, ἄνακτος μαρτυρήσει Λυκαίου βωμός. nam *Jupiter* est ἄναξ Λυκαῖος. Invasit locum vocis versus ultimæ, quæ excidit, glossa ἄναξ. An repetitum fuit ὅσα? Ita sic constitutus erit locus: ὅσα τε (malim ὅσα τ' ἐν) Ἀρκάσ'; ἄνακτος μαρτυρή—σει Λυκαίου βωμὸς, ὅσα· Πελλάνα τε καὶ Σ. ut pendeant sequentia a μαρτυρήσει. scil. *quot victoriæ fuerint*. Et sententia hæc: *Quot victoriæ fuerunt in Arcadia reportatæ ab Oligæthidis! Testis esto ara Jovis Lycæi, quam multæ fuerint:* testantor certamina in Lycæis habita. [Pausan. viii. 38. p. 679. *Ex Schedis.*]

156. εὐερκὲς ἄλσος simpl. *septus lucus*, quia ille tanquam locus sacer. Describitur τὸ Αἰάκειον a Pausania ii. 29.

Ἅ τ' Ἐλευσὶς, καὶ λιπαρὰ Μαραθὼν,
Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου
Καλλίπλουτοι πόλιες, ἅ τ' Εὔ-
βοια. καὶ πᾶσαν κατὰ
Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἐρευνῶν
Μάσσον', ἢ ὡς ἰδέμεν.
Ἀλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν,
Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοὺς
Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

157. Μαραθὼν 158. τ' αἵθ', ὑπ' Aldus. Posset ferri Μαραθών—θ' αἵ θ' ὑπ'. sed ταί θ' ὑπ' eodem redit. 163. Primus pes, ἀλλὰ, peccat in metrum. Schmidius conj. σὺ δὲ, quod et recepit Beck. Pauw vero argutius: Ἄνα, κ.—ut sit Ἄνα Ζεῦ. quod Mingarell. mutat in ἀνὰ κούφοισι δ' ἐκνεῦσαι ποσὶν, Ζεῦ, τέλει. ut sit ἀνὰ - ποσίν.—Wakefield. Silv. Crit. ii. p. 97. ἄρα κ. An usquam ἄρα sic principio ponatur, dubito; utique in Pindaro non memini occurrere. [*Mirari se hanc mutationem, Heynius scripsit in Addendis.*] Idem τέλει τ' αἰδῶ δίδου, quæ non satis assequor. τέλει, *efficere ut*, dictum, ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 633. τελεῖθ', ὡς πόλις εὐτυχῇ. 164. Ζεῦ τέλε', αἰδῶ τε δίδοι Camerar. conjiciebat, scilicet emendans Aldinam, in qua Ζεῦ τέλειε ἀλδῶ τι δίδοι. Male autem hæc interpretes arbitrantur poetam de se prædicare. Spectant haud dubie ad Oligæthidas cum superioribus inde a v. 136. quibus apprecatur auctoritatem et honorem inter cives cum vitæ felicitate.

περίβολος τετράγωνος λευκοῦ λίθου—τοῦ περιβόλου δὲ ἐντὸς ἐλαῖαι πεφύκασιν ἐκ παλαιοῦ. καὶ βωμός ἐστιν, οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς. ὡς δὲ καὶ μνῆμα οὗτος ὁ βωμὸς εἴη Αἰακοῦ λεγόμενον, ἔστιν ἐν ἀποῤῥήτῳ. De voce v. Timæum Lexic. p. 124. c. not. Ruhnk.

162. μάσσονα, *majora numero, plura*, ἢ ὡς ἰδέμεν, γνῶναι, *quam ut recensere ea possis.* Tam multæ fuere Oligæthidarum victoriæ!

162. Ad tribules: fac ut illi porro incedant levi, inoffenso pede, κούφως, h. cursu non gravato, h. e. ut vitam agant tranquillam sine offensa. διδοὺς ἀρετὴν καὶ εὐτυχίαν. pro virtute posuit αἰδῶ, reverentia, auctoritas ac dignitas, quam virtus apud cives affert.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιδ'.

ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Invocantur Gratiæ, interpositis earum laudibus, ut victorem, qui Orchomenius erat, propitio numine excipiant—28. Tum memoratio fit patris jam vita defuncti.

Σ. ά. Κ. ιή.

ΚΑΦΙΣΙΩΝ ὑδάτων λαχοῖ-
σαι αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕ-

Etiam hujus odæ inscriptio a Grammatici^s varie exarata est. Post παιδὶ inserunt Κλεοδάμου edd. inde a Romana, quod Schmidius omisit. Aldus cum MS. Bodl. præterea adjectum habet : νικήσαντι τὴν οζ' Ὀλυμπιάδα, ex Scholio, in quo tamen οϛ' legitur. In Olymp. hac lxxvi. victorem stadio fuisse Scamandrum Mitylenæum, ex Africano, Diodoro et Dionysio satis constat. Itaque puerorum stadio Asopichum vicisse, recte censuerunt viri docti, etsi ex v. 32. per se necessario id cogi non potest. Casu itaque παιδὶ, quod vitio in epigraphe relictum fuit, hic locum suum merito tuetur. Primum autem puerorum cursus et luctæ certamen institutum Ol. xxxvii. Pausan. v. 8. p. 394. extr.

1. Diis patriis ubique commendat poeta victores; itaque Orchomenium Gratiis, quas Orchomenii a primis inde ætatibus coluere; quod satis constat vel e Pausania.

δραν, ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
Κλῦτ᾽, ἐπεὶ εὔχομαι.
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
Γίνεται πάντα βροτοῖς·
Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
Ἀνήρ. οὔτε γὰρ θεοὶ
Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ

Inscribitur Carmen in edd. εἶδος μονοστροφικόν. et quidem ἀνόμοιον. duæ enim strophæ sunt diversi schematis. cujus rei exemplum aliud in Pindaro nullum extat. Alio modo, ut totum carmen in Strophen et Antistrophen dispescatur, id refinxit Dawes Misc. crit. p. 66. (68.) interpolatis tamen pro consilio nonnullis. Aliter Mingarellus p. 29. 43. sq. Aliter tandem, tribus syllabis versui additis Vauvilliers (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* to. xlvi. p. 231. sqq.) Equidem his, quæ tam lubrica sunt et incerta, parum confido. 1. Καφισίων dederat Schmidius adstipulantibus MSS. Bodleianis. Miror itaque, Oxonienses veterem lectionem reliquarum edd. repetiisse, Καφησίων. Non enim alius occurrit, qui *Cephisum*, Bœotiæ fluvium, Καφησὸν dixerit. Contra recte dictus Καφισὸς pro Κηφισὸς, nec metro cavendum erat, nam media semper producitur, v. c. inf. Pyth. iv. 82. sin vero metro metuebatur, saltem Καφισσὸς scribi poterat, ex Κηφισσὸς, v. Paus. x. 33. Il. β. 522. 523. etsi vetustiores, suo more, uno tantum sibilo extulerunt. Depravatio *Cephesus* etiam in latinis codd. occurrit. v. Heins. ad Ovid. Met. iii. 343. 1—2. λαχοῖσαι in primo versu integrum et in altero Αἵ τε—ἕδραν habet Brubach. c. seqq. edd. ex Ald. nec aliter fere Metricus. αἵτε puta dictum pro simplici αἵ, αἵτινες. [λαχεῖσαι (vitiose expressum—σαν) αἵτε Ναίετε κ. ἑ. distinguit vss. Boeckh. Commentat. p. xiv. *Ex Schedis.*] 2. καλλίπωλον MS. Bodl. et γ. et sic forte Schol. legerat, qui εὔγυιον interpretatur; pro diversa lectione quoque Schol. rec. laudat. Sed alterum non deterius, sive a bonis equorum pascuis, sive a cura equorum alendorum et ad certamina mittendorum. [7. In textu Heynius correxit τά τε τερπνὰ—.] 9. ἤ τις ἀγλαὰ Bodl. C. 11. χαρίταν Oxonienses ex Bodl. C. receperunt; vel furca ejiciendum. Nusquam enim casus pluralis secundus per αν effertur nisi in prima declinatione. Vulgo ubique. χαρίτων.

7. σὺν γὰρ ὑμῖν, pro δι' ὑμᾶς, ut σὺν θεῷ. Ceterum sententiam jam vidimus Olymp. i. 48.

9. εἰ σοφὸς prout. quod et Homericum. *Gratiis* subest *notio delectandi* et *placendi*: *placemus* autem *ingenio*, *pulcritudine*, *splendore vitæ*; idque fit *beneficio* Gratiarum. [v. Herder *in d. Werk. z. Litter. v. K.* vi. p. 215. *Ex Schedis.*]

10—18. οὔτε γὰρ—*quid? quod nec ipsi dii*—Etiam ipsi *deorum vitæ*, quæ epulis et choreis exigitur, adsunt Gratiæ, πάρεδροι Apollinis et carmine, ut apud Homerum Musæ, celebrant Jovem. At quatenus πάντων ἔργων ταμίαι ἐν οὐρανῷ dici possunt? puto, *rerum omnium*,

Κοιρανέοντι χορούς,
Οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ,
Χρυσότοξον θέμεναι
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
Ἀέναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β΄. Κ. ιζ΄.

Πότνι᾽ Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
Τ᾽ Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
Ἐπάκοοι νῦν, Θαλία τε ἐ-
ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
Κῶμον ἐπ᾽ εὐμενεῖ τύχᾳ
Κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ γὰρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
Ἐν μελέταις τε ἀείδων
Μόλον· οὕνεκ᾽ Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια

19. Cum statim v. 21. ἐρασίμολπος Thalia recurrat, Pauwius refingit hic : φιλησίδορπε. Potuere tamen plura locum habere, φιλησίκωμε, φιλησίδειπνε. At vitium latet in v. 21. prodente in hiatu. [ὦ πότνι᾽ Ἀ. φιλησίμολπέ τ᾽ - Εὐφρ. Boeckh. Comment. p. xiv. *Ex Schedis.* In textu ante Πότνι᾽ additum ω.] 21. Θαλία τι 22. ἐρασίμολπε Ald. cum MS. Bodlei. f. τ᾽ ἐρα-σιμ. 24. Λυδίῳ 25. γὰρ Ἀ. Ald. cum MS. Bodl. nec multum diverse Metricus. vid. Pauw. 27. ἔμολον· οὕνεκ᾽ Ald. cum Bodl. At Μόλ᾽. οὕνεκ᾽ Ὀ. legisse suspicatur Metricum Pauw; itaque refingit: Λυδῷ γὰρ Ἀ.—ἀείδω, Μόλ᾽, οὕνεκ᾽ Ὀλυμπιονίκας; ἁ Μ. h. μολὲ, *ades Thalia.* Sed μόλον ad ipsum vatem spectat. Interpunctionem correximus, quæ *quæ vitam deorum beatam reddere possunt.* Tum illæ σέβουσι τιμὴν, *summam dignitatem, majestatem Jovis,* h. carmine celebrant Jovem. Apud Eurip. Hel. 1360. illæ placant Cererem ob filiæ raptum iratam.

21. ἐπήκοοι νῦν γίνεσθε. [Improbat Boeckh. ad Ol. i. 43. *Ex Schedis.*] Sequentia tamen lyricus ad solam Thaliam convertit, unde et v. 28. σεῦ ἕκατι, etsi Gratiarum omnino beneficio victorem declarabat.

22. τόνδε κῶμον, *pompam victoris incedentem, canendo hymnum,* ἐπ᾽ εὐμενεῖ τύχᾳ, *quod victoria est parta.* Mox 26. μελέται sunt *ipsum carmen modis Lydiis attemperatum.*

Σεῦ ἕκατι. Μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ,
Πατρὶ κλυτὰν φέροισ᾽ ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ᾽ υἱ-
ὸν εἴπῃς ὅτι οἱ νέαν
Κόλποισι παρ᾽ εὐδόξοιο Πίσας
Ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
Πτεροῖσι χαίταν.

in hac Ode admodum sensum turbabat, inprimis v. 24. 28. 29.—*Adeste, favete, dum victoris pompa ducitur et hymnus canitur, quandoquidem vestro beneficio victoria parta est.*—ἀμινύεια corrupte edd. Ald. et Rom. emendatum in ed. Crat. 28. μ. νῦν δόμον Ald. MSS. Oxon. et Schol. recte, nam secundum Scholiasten metricum Asclepiadeus versus est. νῦν ab aliis erat omissum. 29. ἐλθὲ pro ἴθι Ald. cum Pal. C. prave. Ἠχοῖ, h. ω ἠχοῖ, de *Fama*, quæ in Orcum ad patrem Asopichi pervenit, ut filii victoriam perferat, dici, bonus Schmidius dubitare non debebat: erat Ἀγγελία supra Ol. viii. 106. Idem perperam Περσεφόνας edere maluit. 31. ὄφρα ἰ. rescripsit Schmidius. Vulgo omnes ὄφρ᾽ ἰ. nec res eodem redit. v. Pauw. ὄφρ᾽ ἰδοῖς Bodl. β. γ. vitiose. 32. νίον MS. Bodl. 33. Πίσσας Bodl. C.

32. Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ᾽, υἱὸν εἴπῃς, ὅτι ex græcismo, pro εἴπῃς, ὅτι ὁ υἱός οἱ ἐστεφάνωσε. Vulgari scilicet ratione totus locus sic constitueretur: φέρουσα ἀγγελίαν πατρὶ Κλεοδάμῳ, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωσε. Sub. fin. πτερὰ ἀέθλων lyrica audacia. Ἆθλα dicuntur *comam coronare*; jam gloria et lætitia evolat victoris animus; unde πτερὰ νικᾶν inf. Pyth. ix. extr. ad quem loc. vide. Simili fere modo πτερόεντα ὕμνον dixit Isthm. v. 80. 81. pro quo etiam poterat dicere πτερὰ ὕμνου. Et h. l. dicere poterat ἐστεφάνωσε χαίταν ἄθλοις πτερόεσι vel πτερωτοῖς, ut ἆθλα sint pro στεφάνοις dicta, ut sup. xiii. 54. ἔργα θῆκεν ἀμφὶ κόμαις h. στεφάνους e victoriis.

ΤΕΛΟΣ.

Π Υ Θ Ι Α.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Laudes carminis ita adornat, ut lyræ potentem vim et efficaciam in ipso Olympo declaret,—24. nec refugere ejus dulcedinem nisi impios, in quibus Typhœus, cui Ætna, imposita est,—56. ad cujus montis radices nova urbs, Ætna, condita erat, cujus civem se per præconem pronuntiari jusserat Hiero;—64. quod in bonum omen vertit poeta et bona vota pro urbe facit—81. Facit quoque vota pro Hierone laudibus ejus interpositis—111. Mentionem denique injicit Dinomenis filii—115. Nunc preces ad Jovem facit pro Hieronis felicitate cum respectu ad superiorum temporum ærumnas et calamitates—156. Subjungit bona consilia et monita.

Σ. ά Κ. ιβ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλω-

Συρακουσίῳ male adjectum erat in titulo. Nam Αἰτναῖον se nunc voluerat pronuntiari Hiero. Nova urbs condita erat Olymp. lxxvi. 1. V. Diod. xi. 49. Strab. vi. p. 414. A. mox soluta Ol. lxxix. 4. V. Diod. xi. 76. In hoc intervallo victoria Hieronis Pythica obtigit Pyth. xxix. Olymp. lxxvii. 3. ante C. N. 470. 1. Alii

1. [Carminum vis est summa et ad delectandum et ad terrorem injiciendum. *Ex Schedis.*] Lyram alloquitur, seu invocat. Nihil tamen subjungit in

νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἁγησιχόρων ὁπόταν τῶν φροιμίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός. εὕ-

jungunt χρ. φόρμιγξ Ἀπόλλωνος, καὶ—v. Schmid. et Not. 5. Laudat ἁγησιχορα προοίμια et Stesichori Μῶσαν ἀρχεσίμολπον Athenæus iv. 27. et ex eo Eustath. ad Hom. Od. δ. p. 1480, 11. πόδα ἀρχέχορον dixit Eurip. Troad. 151. 6. τῶν φροιμίων emendavit Schmidius, puto ex libris. Nam et Bodleianorum pars ita exhibere videtur. Vulgo προοιμίων. 8. σβεννύεις revocavit Schmid. ex Cratandrina, quæ sequitur Aldinam. Ita novam et diversam citharæ laudem subjicere putandus est poeta. Vulgg. inde a Rom. σβεννύης, quod non bene ad sensum pendet ab ὁπόταν. αἰχματὰν exponit βίαιον Schol. Æschyl. Prom. 405. ubi seqq. quod invocationi huic respondeat; v. c. *adsis mihi*, aut simile quid. Scilicet est id subintelligendum; poeta, animi æstu abreptus, processit ad alia. χρυσέα φόρμιγξ Ἀπόλλωνος si jungatur, καὶ languet; multo magis: καὶ κτέανον s. κτῆμα. *O aurea Apollinis lyra et simul instrumentum.* Manebo igitur in naturali verborum ordine: Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν κτέανον σύνδικον. dictum hoc ornate pro simplici: φόρμιγξ σύνδικος Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν. Est κτέανον τὸ κτῆμα, quod quis habet, tractat; et σύνδικος, qui alterius caussam agendam suscipit, defendit, *patronus*, hinc omnino συνήγορος, *adjutor*. [Ol. ix. 148. *Ex Schedis.*] Lyra Apollini canenti et Musis chorum in Olympo ducentibus *accinit*, adeoque illum et hunc adjuvat, partes et operam suam præstat. Similiter δόνακες πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες Pyth. xii. 48. In nostro et Romano sermone nulla est vox, quæ aut huic aut illi vocabulo satis respondeat; lyram *arbitram, sociam, amicam*, dicas forte; vim vocis Græcæ sentias facile, etsi assequi simili voce non liceat. Mox v. 4. βάσις est *incessus chori* ad rhythmum, cum quo initium fit choreæ, ἀγλαΐας ἀρχὴ, *festivitatis, festæ lætitiæ*. Tum etiam cautus eorundem χορευτῶν ex lyræ cantu pendet; pro ἀοιδῇ nominat ἀοιδούς. 6, 7. *quoties tu proludis hymno.*—Spectant seqq. 8—24. *ad Musarum choros in Olympo in epulis deorum*. cf. Il. α. 601. sq. Ita reliqua adjici poterant: *fulmen languescit molli carminis dulcedine*; id quod *Jovem placatum* designat, dum fulmen non vibrat manu, sed seponit; *aquila demulcetur, ut obdormiscat; ipse Mars sic, ut alii dii, carmine delinitur.* Itaque 8. σβεννύεις καὶ—*etiam ipsum fulmen.* In v. 9. sqq. locum Homericum Il. ψ. 87. sqq. de columba malo inhærente Pindaro ante oculos fuisse, ingeniosa est Schneideri conjectura. Certior esset illa, qua quis Callimachum ad h. l. respexisse diceret in Del. 233. sq.

δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

A. ά. K. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
Ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων
Ἁδὺ κλαΐστρον, κατέχευας. ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
Ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ

αἰχμὰν pro βίαν. Nimis laxe: est *fulmen hastæ more vibratum.* 10. Exciderat in Oxon. δ' post εὗδει. 12. χαράξας, χαλάξας, vitia in Bodleianis. 15. βλεφάρων. Debuit scriptum esse γλεφάρων. cf. sup. ad Ol. iii. 21. 16. κλαῖστρον vulgg. Aliqui κλεῖστρον, inquit Schmidius, vel κλεῖθρον, quod vulgare erat. Sed deerat versui syllaba; itaque Schmidius emendaverat: ἐγκατέχευας. Melius Oxonienses per diæresin κλαΐστρον scripserunt: κλεῖστρον, κληΐστρον, κλαΐστρον, κλαῖστρον, κλᾷστρον. Porro κατέχευσας Bodl. β. γ. 18. καταγχόμενος Ald. Pal. C. Bodl. C. Gott. librarii vitio, ut equidem arbitror. 19. τρηχεῖαν producta syllaba requiri Schmidius observat. Sed α natum hic ex η. 21. κώμῳ Bodl. α. γ. et sic Ald. quæ glossa est ex indocta interpretatione, quasi κῶμα ex κῶμος ductum sit. Est vero haud dubie *sopor, somnus, quo opprimitur violentus* (βιατὰς, βίαιος, ut Ol. ix. 114.) *Mars.*

17. ὑγρὸν νῶτον. Per se et origine sua τὸ ὑγρὸν nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum, liquidum.* Accessere inde notiones, ut fit, ab adjunctis: ut sit *molle*, hinc ut sit *flexile, mobile*, fere quod Latinorum *lubricum.* ὑγρὰν ῥάχιν equi dixit Tryphiod. 79. Etiam h. l. νῶτον ὑγρὸν per se et vi vocis nihil aliud esse potest, quam *flexile, inflexum.* [Theocrit. xxv. 206. κέρας ὑγρόν. *flexum. Ex Schedis.*] Nam quod *intumuit*, addunt viri docti tacite ex altera voce αἰωρεῖ. Nec magis vi vocis ὑγρὸν esse potest *tumidum*, quam *fluctuans.* ὑγρὰ κέλευθα θαλάσσης ex antiquo sermone servarunt poetæ, ut tot alia, tanquam perpetua nomina: in quibus si aliam rationem tenere vellemus, in argutias et tricas innumeras nos essemus illaqueaturi.

21. κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θέλγει φρένας. [ac si κῆλα λύρας essent! *Ex Schedis.*] Offendere potest καὶ, quasi non Mars et ipse inter deos sit. Suspicari

Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λατοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

E. α'. K. ιε'.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν

23. -τοίδα Oxon. et Aldina rescripsere pro -τοΐδα, quod Romana primum intulit, etsi et duas breves pro una longa metrum ferat. σοφίᾳ primus metro poscente dedit Morellus, quem sequitur Steph. Antiquiores omnes σοφία. 25, 26. versus laudat Plutarch. de Superstit. p. 167. C. [et Sympos. ix. 14. *Ex Schedis.*] 27. ἀνιόντα sphalma ed. Cratandr. Π. δ' ἀΐοντας Cod. Augustanus apud Schmid. [29. Thiersch conj. ἐν εὐνᾷ Ταρτάρῳ. bene. ut Il. β. 783. *Ex Schedis.*] 31-36. leguntur ap. Strab. xiii. p. 930. ubi et alius de Typhone locus e Pindaro, quem v. in Fragmentis. 32. θρέψε Rom. et cett. θρέψεν Schmidius cum Ald. et Crat. 33. -νυμόν τ' Ald. adverso metro.

possis κῆλά τι. Sed δὲ est pro γὰρ, *nam etiam deorum animos delinit cantus*: in quibus ipse Mars vim carminis sentit. ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοίδα τε Μουσᾶν τε. pro διὰ σοφίας, *arte*, ut 155. ἀμφὶ ἀρετᾷ.

25. ὅσσα δὲ—pro ὅσους. [at carmina terrent quoque persequendo injustes. *Ex Schedis.*] Respicit locum Plutarch. Opp. t. ii. p. 1095. E. Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον καὶ κατὰ Τάρταρον ἀτύζεται ἀΐοντα βοὰν Πιερίδων. (Respondet v. 56. *Absit a me, ut* θεομισὴς *sim:* εἴη, Ζεῦ, εἴη τὶν ἁνδάνειν.) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τυφώς. ἀτύζονται Schol. vult esse ἀποστρέφονται, aversantur; at ἀτύζεσθαι est ἐκπλήττεσθαι, ταράσσεσθαι, *perterrefiunt*. Saltem est λυπεῖσθαι, ut ap. Hesych. Porro ἐν Ταρτάρῳ κεῖται Typhos; et tamen mox *Ætnæ est substratus*. Scilicet Tartarus nunc non dicitur ut in Theogoniis; sed est simpliciter *quod sub terra est*. Mox v. 34. 35. sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. campi Phlegræi) cum Sicilia imposita esse possit; etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat.

Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
του πυρὸς ἁγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἁμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας

35. De metro v. ad v. 171. *Σικελία τ'* erit proceleusmaticus pro pæone quarto. 38. *νιφόεσσ'* et *χιόνος*. Sed *νιφετὸν* et *χιόνα* jungere sollenne poetis, v. c. Il. *κ*. 7. est enim alterum cum significatu procellosæ tempestatis conjunctum. 41. *ἀγνώταται* Rom. et Crat. cum Bodl. *β*. *γ*. Sed emendate Brub. cum seqq. secundum ed. Ald. Dubitat Pauw, an non poeta dederit *ἄπλατοι πυρὸς ἀγνότατου ἐκ μυχῶν παγαί.* At viro in Pindari lectione versato quomodo illa epithetorum translocatio insolens videri poterat? Est autem *ἁγνὸν* ignis epitheton simpliciter ornans, et a natura ignis petitum, quæ etiam in lustrationibus spectabatur; neque adeo probanda conjectura viri docti in Act. Erudit. Lips. 1749. Novembr. p. 646. et Barfordi Cantabr. 1751. *αἰνόταται.* 43. *τὸ ν* in *ἁμέραισιν* et mox in *ὄρφναισιν* addiderunt Oxonienses, monente Schmidio. 44. De Ætna interdiu fumum et caliginem, noctu

40. Ol. lxxv. 4. sex annis ante hanc Hieronis victoriam Ætnæ incendium Siciliam vastaverat; aliud antiquius memoratur, nec tamen plura de eo constant; etsi in Empedoclis tempora illud incidere debuit secundum narrata de ejus morte; tertium est illud, de quo Thucydides loquitur iii. extr. Ol. lxxxviii. 2. ante C. N. 421. anno post secundum quinquagesimo. Docuere multi. v. ad Diod. t. i. p. 161. cf. Gedike et nuper Wernsdorf P. M. to. iv. p. 378. Aristoteles tamen, si modo is auctor est Mirab. Audit. cap. 113., jam *sæpe* Ætnæ incendium insulam incursasse ait.

42. *Mons Ætna nocturnis mirus incendiis;* Plin. iii. 8. 14. v. Strab. vi. p. 420. B. (274.). Itaque v. 44-46. sunt tantum ornamenta flammæ: *noctu ardet;* nam dies flammæ adspectum oculis subducit, nec nisi fumus in conspectum venit. Apud Virgilium per intervalla et vices flamma et fumus variant: vid. Æn. iii. 572. sq. Mox v. 47. Ἁφαίστοιο κρουνοὺς jungenda esse patet. Sunt iidem, qui paullo ante 42. *ποταμοί*, scil. *πυρός*. et *τέρπετον* est *monstrum*, *portentum*. v. Valken. ad Theocrit. p. 399.

Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκοῦσαι,

A. β'. K. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-

etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante res est nota. vide ad Virgil. iii. Æn. 371. sqq. Sed Pauwium h. l. tenet illud, quod *noctu saxa evomere* dicitur Ætna, quasi id non æque fiat interdiu. Itaque ipse emendat τέφρας pro πέτρας. Qua in re cum acute viderit alterum, miror, eum non æque vidisse, in nova hac lectione inferri aliud quid, ut scilicet *cinis* evomatur, quod interdiu non minus fit quam noctu ; reliqua autem, inprimisque τὸ, σὺν πατάγῳ, parum convenire cineri. Itaque maneamus in vulgata eamque ad poeticam normam moremque exigamus, quo, cum altero membro simpliciter dicendum esset: ἐν ὄρφναισι φοίνισσα κυλίνδεται φλὸξ, ne nude id poneret, vestivit et exornavit splendide ex adjuncto : φλὸξ κυλινδομένα φέρει etc. Poetam autem in his ad dialecticam subtilitatem revocare velle, calumniari est. 49. θ. ἰδέσθαι August. πυθέσθαι Pal. C. syllaba in utroque deficiente. θ. τι πυθέσθαι Bodl. C. et θ. τι ἰδέσθαι Bodl. β. γ. cum ed. Ald. sed recte præfert Pauw vulgatam. 50. παριόντων vacare dicit Pauw, et emendat παρεόντων, quod tamen minus lyricum esset. [51. post ἀκοῦσαι Heynius signum coli posuit.]

49. τέρας θαυμάσιον προσιδέσθαι pro simplici θαῦμα ἰδέσθαι, uti sequitur, θαῦμα δὲ καὶ (ἐκ) παριόντων ἀκοῦσαι, h. e. *si ex iis audias, qui Siciliam adiere.* Videri potest sententia sic infringi et pedestri orationi similior fieri, cum in poeta requiratur : *visu audituque* (propter tantos fragores) *horrendum* : itaque olim θαῦμα παριόντων jungebam. Vulgaris enim ratio magis conveniret historico : ut Diod. i. 36. Τὸ δὲ γινόμενον περὶ τὴν ἀνάβασιν τοῦ Νείλου τοῖς μὲν ἰδοῦσι θαυμαστὸν φαίνεται, τοῖς δ' ἀκούσασι παντελῶς ἄπιστον. Cic. Verr. iv. 39. *Quod cum illis, qui aderant, indignum, qui audiebant, incredibile.* Adde 56. de *hastis graminеis.* At θαῦμα ἰδέσθαι etiam apud Hesiod. Sc. H. 140. 218. 224. θαῦμα μέγα φράσσασθαι. Sophocl. Elect. 761. (Br. ed.) [Τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις, Ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν, Μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν. Justin. iv. 1, 9. de freto Siculo : *neque experientibus modo terribile, verum etiam procul visentibus.* e Theopompo petita. *Ex Schedis.*]

Ad 52. sq. cf. Æschylum Prom. 351-366. sq. Sensus est, Typhonem includi inter fundum scruposum et montem impositum. οἷον pro ὡς ἐνδέδεται ταῖς κορυφαῖς, simpl pro. *monte*, cui respondet *solum, cui incubat.* [οἷον pro οὕτως, sic

λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ιέ.

Ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
Ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κᾀν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος

56. εἴη τιν ἁ. Morell. et al. 65. πρῶτον Bodl. β. γ. 66. ἐρχομένοις Schmidius reposuerat ex Augustano, et sic laudari ait locum a Schol. ad Nem. i. Vulgo omnes ἀρχομένοις, quod displicebat, quoniam jungebant ἀρχομένοις ἐς πλόον. Immo vero πρώτα, (non πρῶτα, ut exaratum ab Oxoniens.) χάρις ἐς πλόον. (sc. γίνεται,) ἀρχομένοις (αὐτοῖς τοῦ πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Vidit quoque Pauw. 68. φερτέρα Bodl. β. γ. cum Ald.

hoc modo, τοίως. l. per exclamationem, ὡς! *Ex Schedis.*]

[56. Væ iis qui diis exosi sunt! Ego vero utinam sim θεοφιλής! *Ex Schedis.*]

66. Nondum nota displicet. πρώτα χάρις ἐς πλόον, [ἐν πλόῳ. *Ex Schedis.*] ἀρχομένοις (πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. possis quoque jungere: ἐλθεῖν οὖρον ἐς πλόον. At Vauvilliers ad Sophocl. to. ii. p. 59. not. damnato ἐρχομένοις, quod olim ipse probaverat, ἐς πλόον ἀρχομένοις jungit, ut sit *auspicantibus*, *libantibus*, *sacrificantibus*. Dura sane oratio.

69. ὁ δὲ [γὰρ. *Ex Schedis.*] λόγος—φέρει. *Ratio*, quæ par est inter navigationis initia et urbem recens conditam, affert spem post tam faustum fortunæ casum, ταύτῃ ἐπὶ συντυχίᾳ, ἐς τὸ λοιπὸν, in posterum, ἔσεσθαι sc. τὴν πόλιν—fere ut Ol. ii. 32. ἕπεται δὲ λόγος Κάδμοιο κούραις.—73. σὺν θαλίαις εὐφώνοις,

Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι

72. hoc emendatum ex Bodl. C. metro postulante. Vulgo ubique: -σιν, ἵπποισίν τε κλυτάν. In quibus veriorem lectionem adhuc quæro. Nam deest subjectum: *Ætnam urbem.* Fuit forte στεφάνοισί νιν ἵπποις τε. Mox κλυτὰν καὶ ὀνομαστὰν στ. ἵπποις τε σὺν ἑ. θ. est σὺν pro διά. 74. Δάλοιο ἀνάσσων omnes ante Schmidium: poterat ferri tribrachys ex sententia Pauwii. Receptum erat Δάλοι' ἀνάσσων. [Hermann. ad Orph. p. 722. *Ex Schedis.*] Δαλίου Bodl. C. Δάλου Bodl. β. γ. quod pro vero habeo. In principio Λύκιε καὶ est Pæon quartus. v. ad 191. 75. Παρνασῶ erat, recte; haud dubie ea antiquior scriptura: sed in aliis locis regnat in edd. recentior forma geminato sibilo. 78. Perperam Schmidius Scholiasten arbitratur τελέμεν legisse: πράττειν καὶ συμπεραίνειν explicat τὸ τιθέμεν pro ποιεῖσθαι. Idem conj. εὐανδρεῖν· sed nota alia forma non est quam εὐανδρεῖσθαι. Scilicet putabat ad εὔανδρόν τε χώραν repetendum esse τιθέμεν. Enimvero satis patet, ordinem esse verborum: τιθέμεν νόῳ (ἐντιθέναι νόῳ vel τιθέναι εἰς νοῦν) ταῦτα χώραν τε εὔανδρον. 81. βιηταὶ tres Bodl.

h. ἐν, διὰ θαλιῶν. *epulas* pro festis sollennibus dicit, in quibus carmina canuntur. Mox 77. ταῦτα est pro τοῦτο, *omen illud.* et 79. μαχαναὶ πᾶσαι, μηχανὴ πᾶσα, h. πάντα ἃ μηχανῶνται βροτοὶ τῇ ἀρετῇ ἑαυτῶν.

A v. 82. novum sententiarum ordinem orditur Pindarus: sc. de laudibus Hieronis, quas v. 82-86. justas ac debitas esse ait, et deberi summas. Similia inf. Nem. vii. 103. sq.

Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

A. γ'. K. ιβ'.

Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν', ἁνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν,

86. ἐκρίψαις ex Bodl. C. receperant Oxon. Productum δὲ ante ῥίψαις. Porro ἀμεύσεσθαι Bodl. β. γ. etiam ἀμεύσεσθ' Ald. quod Mingarell. probat. Vulgg. ἀμεύσασθ'. De voce v. Hesych. qui ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι interpretatur, commode ad h. l. Pauwius eam ab ἄμη operose deducit. Vix dubites, quin fuerit ἀμέω, ἀμείω, ἀμεύω et ἀμείβω. Sic στάω, στῶ, στέω, στεύω et στείβω. Nec absimilia τρίβω ex τρέω, θλίβω ex θλάω. 91. ἀμμνάσειεν emendavit Schmidius pro ἀναμνάσειεν tacite: non enim egregius vir, quoties stipulam de via tollebat, Quiritum fidem testabatur. Nec tamen necesse erat id facere, cum metrum non cogat. Vulgo, ἂν μνάσειεν. οἵας ed. Rom. aiunt Oxonienses. exemplar nostrum οἵαις exhibet. 94. In εὑρίσκοντο subjiciunt Interpretes, præeuntibus Scholiis, *Hiero cum fratribus, et Therone*; quod sane durissimum, cum in ceteris regnet singularis numerus. Possis non minore jure subintelligere *homines*, vel *Siculi* et αἱ μάχαι. hoc quidem melius. Pauw emendatione egere locum opinatus scribit; παρέμει- νεν, ἵν' εὑρίσκοντο θ. π. τιμάν. Vauvilliers, qui olim Larcherium

87. εἰ γὰρ pro εἴθε. *Sit modo felicitas perpetua et integra!* εὐθύνει proprie *ventus secundus* navem propellit, seu *gubernator* regit, nunc fortuna.

91. [pro ἀναμνήσεται, ἀναμνᾶται γὰρ, *memoria tenet ipse, quæ—. Ex Schedis.*] Quæ sequuntur usque ad v. 108., subnata e memoratione ærumnarum, καμάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87-90. substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. *Sane memor esse potest, quot prœliis discrimina adierit, quibus sibi dignitatem regiam paravit et regias opes firmavit.* Repetit sententiam inf. Pyth. ii. 108. sq. παρέμεινε potentius quam παρεγίνετο.

94. εὑρίσκοντο ad Hieronem cum fratribus, etsi durum est, referunt, quorum opera ille in bellis gerendis usus est; præivit jam unus e chol. Malim repetere αἱ μάχαι εὑρίσκοντο. v. V. L.

Οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. Νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Ἐστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλλά-
σοντας ἐλθεῖν

sequutus, doctissimum virum, proposuerat: ἁ νίχ' (pro ἁ νίκα) εὑρίσκοντα, quod contortum est et metro adversatur, mox ad Sophocl. Electr. p. 33. emendat εὑρίσκοιτο, et εὑρίσχοντα vir doctus in Nov. Act. Lips. 1749. Novembr. p. 646. (ubi multa parum feliciter in hanc Oden proposita sunt, ut et a. 1754. p. 301. sq.). Inter Mingarelli tentata erat: παρέμεινέν γ', ἵν' εὑρίσκοιτο θ. π. τ. Si quid mutandum, lenius est, quod suspicabar: εὑρίσκοντα θεῶν παλάμαι ut Pyth. ii. 72. δόλον θίσαν Ζηνὸς παλάμαι. 97. ἰφέρπων Aug. invito metro. 98. μιν φίλον καί τις. Noluit ergo poeta dicere φίλων τις? [αὐτὸν ὄντα φίλον αὐτοῦ πρότερον. *Ex Schedis*] 101. μεταλλάσοντας a μεταλλᾶν habet saltem rationem; etsi in metrum peccat. Legitur vulgo μεταλλάσ—σοντας, quod et in grammaticam et in sensum peccat. Paul. Steph. alterum λ omisit; sicque Pauw emendat μεταλάσσοντας a μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, λαμβάνω, *ut abducerent secum.* non male, modo de usu τοῦ λάζειν activa forma constaret. Sollenne est λάζεσθαι. Occurrit tamen λάζω apud Etymol. M. nec caret analogia, est enim ejusdem originis cum λαμβάνω, ex λάω, λάζω, et λαμβάνω ex λάβω vel λήβω. At quis probet non emendationem; sed ariolationem? An latet ματεύειν, quod Pindarus frequentat? ut fuerit: τειρόμενόν γε, ματεύ-σοντας. [f. μεταβάσοντας. βάζω, βιβάζω τινὰ, *arcesso.* Ahlwardt. μεταμείψοντας. *Ex Schedis.*]

96. sq. Νῦν γε μάν. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantum hæc: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsit; quem inimicus* (Ulysses), *necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit.* [Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus implorata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone) precibus expetitus militatum ivit. *Ex Schedis.*] *Narrant Scilicet* etc. Νῦν γε. ergo hoc diversum a superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetæ in digressione per fabulas ad comparationem memoratas.

98. Hæreo in hoc, præstetne σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. φαντὶ δὲ pro γάρ. [De Philoctete v. Philostrat. jun. 17. (Opusc. v. p. 192.) *Ex Schedis.*]

[99. τις. Schol. Theronem intelligit. *Ex Schedis.*]

Ε. γ΄. Κ. ιέ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ΄. Κ. ιβ΄.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-

109. Cum syllaba abundare videatur, Schmidius conj. Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴρ, vel Ἱέρωνι θεὸς σωτήρ, probant prius Oxonienses. Sed θεὸς una syllaba est efferendum, quod Pauw monuit. Mingarell. conj. οὕτω δ', Ἱέρων, θεὸς ὀ. π.—ὧν ἔρασαι, κ. δ. ut Hiero sit vocandi casu. [Ita Heynius in textu correxit.] τέλει aliqui ap. Schmid. nescio qui. 110. τόν γε Bodl. C. τὸν ποτιέρποντα Ald. quod Pindaricum est. 112. Δεινομένῃ scribit Ald. καὶ περὶ Δεινομένην Cod. Aug. 113. πείθεό μοι Choriambus pro Pæone quarto, qui requirebatur. Forte fuit πίθεό μοι, quod et Mingarell. conjiciebat. [Sic Heynius in textu correxit] v. ad 191. 118. κλεινὰν Aug. Cod.

109. *Similiter utinam*—Redit ad 88, 89. καιρὸν διδοὺς, *eventum*, qui ab *temporum opportunitate* pendet. cf. Nem. viii. 6.

116. [ἔπειτα, *post ista* : ut solet poeta ad alia procedere. Vix bene pro ὕστερον, *olim. Ex Schedis.*] Αἴτνας βασιλεῖ. Pergit nunc poeta, quod toties facere solet, paucis versibus diversorum laudes complexus, ad Jovem celebrandum; unde inf. 130. Ζεῦ, τέλει. Jam τῷ v. 118. intellige, *Jovi Ætnæo, cui novam urbem condidit et dedicavit Hiero : et quidem legibus et institutis Doriensium.*

τῷ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

A. δ'. K. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-

[121. ἔκτισσ'. ἐθέλοντι Boeckh. Comment. p. xxviii. *Ex Schedis.*] 125. Δωριῆς, quæ apertior Dorica ratio, Rom. et al. Δωριῆς ex Ald. repetitum. 130. Ζεῦ τέλει', omnes vett. edd. nisi quod Crat. Ζεῦ, τέλει' αἰεὶ δέ. nec excidit apostrophus nisi in Pauli Stephani edd. incuria, puto. Idem tamen est, τέλει an τέλει' scribas; nam est τελέω et τελείω. Supplet Schmidius: Ζεῦ τέλει ταῦτα ἃ αἰτῶ. Ita vero sequentia laborant; nec videntur Ζεῦ τέλει ad superiora spectare; nullæ enim preces antecesserunt. Necesse adeo ad seqq. referre. Sed tum δὲ retrahendum est, fitque trajectio dura pro τέλει δὲ αἰεὶ τ. Ita sane præstat scribere γε, quod

120. Ætnæ coloni Dorici erant generis, Geloi, Megarenses et Syracusani; arcessiti quoque advenæ erant alii e Peloponneso ad quinque millia: Diod. xi. 49. Iis relictæ *leges patriæ et instituta Doriensium* (de quibus disertius actum in *Opusc. acad.* to. ii. p. 217. sq.). Ab *Hyllo*, Herculis filio, tanquam primo duce Doriensium in Peloponnesum incursantium, etsi ille cæsus ab Echemo Arcadum rege, et dilatus fuit reditus in L annos, appellantur nunc *leges* Doriensium νόμοι Ὑλλίδος στάθμας: et mox eædem *leges Ægimii*, Αἰγιμιοῦ τεθμοί: et appellantur Dorienses *posteri Pamphyli et Heraclidarum*; scilicet fuit *Ægimius* inter generis Dorici majores: cujus filii *Pamphylus* et *Dymas* profectioni in Peloponnesum interfuerunt. v. Apollod. ii. 8. 3. extr. ubi cf. Not. p. 515. add. inf. Pyth. v. 96. Nacti erant posteri sedes in Laconica et *Amyclas* obtinuerant.

In v. 123. enallage temporis est, res præterita tanquam præsens, ναίοντες *qui olim habitarunt*, οἱ νασάμενοι. [immo, qui habitant, postquam venerunt. *Ex Schedis.*] Etiam ἔσχον vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Sæpe hoc animo tenendum erat; ut Nem. ix. 130. φεῦγε, *fugerat.*

130—6. Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum,

ταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοί τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-

jam Pauw maluit. Nec tamen ita res est expedita: duplex enim accusativus, qui sequitur, ambiguum facit, utrum sit subjectum: num αἶσα διακρίνει λόγον, an λόγος διακρίνει αἶσαν? Utraque ratio durissima est. Præstat priorem sequi: *fac, ut conditio populi Ætnæi et regum talis sit, ut constituat verum nomen, veram famam* (Dorici instituti), *laudem*, (ut sæpe λόγος in Pindaro) *inter homines*; h. fac, ut Ætnæi dicantur vere frui Doricis institutis; ut sit pro: τέλει, τοὺς ἀνθρώπους λέγειν ἐτύμως, (ἀληθῶς) τοιαύτην αἶσαν (Doricam) ἀστῶν καὶ βασιλέων διακριθῆναι, *constitutam esse*. Esset tertia ratio, ut interpungatur post βασιλεῦσιν, sicque fieret, τέλει τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν, (ὥστε αὐτοὺς) διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων: *hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant.* ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Egerat autem in superioribus de legibus Doricis, ad quas urbs nova temperata fuerat. v. 120. sqq. Incommodum tamen in hanc sententiam est voc. ἀνθρώπων. 131. Ἀμενάου Bodl. C. Amenanum Strabo appellavit lib. v. p. 240. B. et sic in numis Catanæorum. Ab hoc tamen loco Ionica forma aliena. Ut Μενέλαος et Μενέλας, similiterque multa alia: sic et Ἀμένaος et Ἀμένας. 134. τίς κεν Aug. male. Vix mihi persuaderi patiar, κακόφωνα hæc monosyllaba a Pindaro profecta esse Σύν τοί τίν κεν. Etsi sententia bona est: σύν τιν, *te*, Jove, *adjuvante*, tuo numine, τοὶ, *sane*, ἡγητὴρ—τράποι κεν. Necdum tamen vidi melius. Conjiciebam: σὺν τοῖσιν κεν—ἐπιτελλόμενος. *commune cum iis* (populo et filio) *imperium tenens.* ἀγιστὴρ Bodl. C. et Ald. 135. Hærent in υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος Schmidius et Pauwius. Alter ἐπιτελλόμενος ἁγητήρ τε jungit, ut sit *dux exortus*. Nihil vidi durius. Alter υἱὸν legit, nempe ut cum τράποι jungatur; (nam cum ἐπιτελλόμενος jungi nequit, quod requirit casum tertium.) Et hoc præferendum: ἀνὴρ ἡγητὴρ ἐπιτελλόμενος τράποι υἱόν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἁσυχίαν σύμφωνον. Videtur enim Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ præfecisse, ut ipse olim a fratre Gelone Gelæ, Thrasydæus a patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ, præfecti fuerant [cf. Aristotel. de Rep. v. 10. p. 306. E. *Ex Schedis*]: filium adeo in potestate retinere sibique certa ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est caussa, cur υἱὸν abierit in υἱῷ, propter ἐπιτελλόμενος. 135. δᾶμόν τε γεραί-136. ρων Ald. δᾶμόν τε γε-ραίρων Rom. et ceteræ edd. quas metrum refellit; nec nunc satisfacio. Sensum sic satis aptum esse video: *Jupiter, fac, ut Ætnæa civitas vere Doriensium institutis uti dicatur.* Sed hæc ex verbis extorquenda sunt fidiculis: ut sæpe vidimus sententias satis probabiles ex Pindaro elici, uno et altero verbo tanquam in consilium adhibito, reliquis tacentibus. Mox v. 134. σὺν τοί τίν κεν: hiulcum hoc vix a Pindaro proficisci potuit. Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari.

ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἁσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἅμερον
Ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας·

Ε. δ'. Κ. ιε'.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον,
Ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν

nisi δᾶμον γεραί - ρων τρ. legas. Sed nullo modo commoda exit sententia, etiamsi jungas: *filio præcipiens eumque honorans tradat ei populum*, si vel maxime τράποι pro ἐπιτράποι dictum velis: quod tamen improbo, est enim: *ad concordiam et tranquillitatem animos convertere*. Itaque paruit Schmidius correctioni Ceporini in Cratandrina: γέ-ρων. 136. τρέποι Bodl. γ. porro ἐφ' exciderat Rom. ἐς ἡσυχ. Aug. ἡσυχίαν vulgo. 142. Συρακοσίων metro monente emendavit Schmidius pro -ου. 143. δαμασθὲν super adscripto δὲ Bodl. γ. Post πάθον interpunxisse videtur Scholiastes et junxisse: Ὠκυπ. ἀ. ναῶν Ὅς σφιν etc. et præferendum hoc præ altero: πάθον ὠ. ἀπὸ ναῶν.

137. sq. ἰδὼν ad Jovem referunt Scholia; mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes a nova expeditione deterreri possunt recordatione cladis prioris acceptæ. ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς dictus pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et Etruscorum; ex viderant* cladem ad Cumas acceptam.

140, 1. ὕβριν pro ἧτταν dixit. Gelonis et Hieronis res gestas in h. l. confundebant veteres et recentiores interpretes. In v. 139—141. respiciuntur soli Etrusci Cumanos bello aggressi victique ab Hierone, qui Cumanis auxilia misit, navali prœlio Ol. 76. 3. v. Diodor. xi. 51. At in seqq. simul ad Carthaginienses, et ad hos mox solos, oratio est conversa, victos ad Himeram fl. simul classe incensa a Gelone, fratribus operam conjunctam præstantibus, Ol. 75. 1. eodem anno et die, quo pugna Salaminia facta. vid. Herodot. vii. 165. sqq. Diodor. xi. 20. sqq. et Schol. h. l. ex Ephoro.

142. οἷα conjunctum esse debebat cum antecedentibus; nunc sunt diversa. Suspicabar, copulam excidisse: οἷα Συρακοσίων τ' ἀρ- χῷ (pro ὑπ' ἀρχοῦ, a Gelone) δαμασθέντες (Pœni) πάθον· ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν etc. ut sequentia penderent a superioribus: ὄφρα ὁ ἀλαλητὸς ἰδὼν ὕβριν, οἷά τι πάθον. Videbatur mihi hoc lyrico convenientissimum esse, qui idem plura ac diversa cumulata brevibus complecti, structuram autem mutare et in diversis membris novare solet. Sed in hoc nemini meum sensum obtrudo. Ad rem conf. Nem. xi. 66. sqq. ἀλαλητὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere potest, quod mira-

Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δουλίας. αἱρέομαι
Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,

147. Pro *αἱρέομαι* temerario conatu Schmidius *ἐλέομαι* rescripserat a Metrico deceptus. Versus est trochaicus dimeter brachycatalectus. v. Pauw ad v. 30. Pro trochæo spondeus locum occupat. Aldus, quod nemo observat, exhibet: *δουλίας* (hoc metro convenit pro vulg. *δουλείας*). *ἀρέομαι τὰν-* vitiose tamen, nec quicquam profeceris, si *ἀρέομαι*, ab *ἀρέω*, unde *ἀρέσασθαι* Homericum procedit, deducas. Mingarellus emendabat *ἐρέομαι*, habens forte in animo sup. Ol. viii. 75. *ἐρέω ταυτὰν χάριν*. At sequitur statim v. 49. *ἐρέω*. Dawes Misc. crit. p. 55. probante Vauvilliers ad Sophocl. Ajac. 77. *ἀρέομαι*, quod Atticis est *ἀροῦμαι*. Id vero est ab *αἴρω*. *αἴρεσθαι μισθὸν* notum est ex Iliad. xii. 435. At enim aliena est ab h. l. significatio. Non *accipit* h. l. *mercedem* poeta, sed *laudem probat*, celebrat. Itaque acquiesco in *αἱρέομαι*, quod est *probo, ego mihi sumo*. 149. *ἐρέω τὰν* Ald. Rom. et rel. Sustulit *τὰν* metro obsequutus Schmidius. *δ' αὖ ἐρέω* Bodl. *γ*. quod et ipsum respuit metrum. 151. *Μῆδοι μὲν* ex Bodl. C. receperunt Oxonienses: poterat relinqui vulgatum: *Μήδειοι*. Referendum autem ad sensum, de duplici victoria, non grammatice exigendum, *ταῖσιν*. 152. *παρὰ δὲ τὰν* idem Bodl. C. Adscitum erat e Rom. *πὰρ δὲ*, ut trochæus procedat, pro quo in vulgari lectione dactylus *πὰρ δέ γε* erat. At v. inf. ad v. 191. 154. *Δεινομένεος* Rom. et sqq. relicto Aldo cum Bodl. *γ*. *Δεινομένευς*. Mox post *αἱρέομαι* et *ἐρέω* expectabam *τελέσαιμι*. *Ad Himeram autem Dinomenis filiis* (Geloni, Hieroni, Polyzelo, Thrasybulo) *laudem*, (carmen encomiasticum) *quam hostibus victis virtute sua consetionem faciat*; est perpetuum hoc poetarum, ut *θόρυβον*, *κλόνον*, *κυδοιμὸν*, et similia, *ἀλαλὰν* inf. Nem. iii. 104. pro pugna et pro acie pugnantium memorent.

[145. mersis navibus. *Ex Schedis.*]

147. sqq. *Ἀθηναίων μισθὸν αἱρέομαι χάριν (τὴν) πὰρ Σαλαμῖνος*, *Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *præfero* (*αἱρέομαι*, præ omnibus aliis laudo) *decus* (*χάριν*) *ex pugna ad Salaminem* [l. *αἱρ. χάριν, μισθὸν παρὰ Σ. præmium virtutis ad S. Ex Schedis.*]; *Spartanorum vero* (*ἐν Σπάρτᾳ*, pro *τῶν Σπαρτιατῶν*) *celebrabo pugnam ad Platæas; at Dinomenis liberis a pugna ad Himeram laudes sunt petendæ*. cf. V. L. *μισθὸν* dixit pro præmio, laude ex victoria; ut Nem. vii. 39. cf. Isthm. i. 71. sq. Sic aliquoties *ἄποινα*.

Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. έ. Κ. ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-

quuti sunt, pertexam. [Gurlitt. *persolvam.* P. ii. 24. *Ex Schedis.*] et jam Pauwium conjectasse video : τέλεσαι-μ', ὃν ἐδέξαντ'—. At τελέσαις non bene tentatur. Aut enim universe dixit secunda persona, pro τελέσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαιο, aut ut se ipsum alloquatur, ut sæpe facit. Durius esset referre ad ἐρέω τελέσας. Similis locus est Nem. ix. 92. sqq. 157. καιρὸν, erit subintelligendum κατὰ καιρόν. quod sane durum. Malit Mingarell. καιρῷ vel καίρι' εἰ φθ. 158. συντανύσας communi forma Ald. cum binis Bodl. 159. Laudat Eustath. p. 610. μείων λόγος. memoriter. an ψόγος voluit? quod tamen metrum respuit. 161. De αἰανὴς, quod et iv. 424. occurrit, et αἰανὸς [Soph. Aj. 681. *Ex Schedis.*], h. e. αἰνὸς, vid. præter Stephanum Hesych. h. v. Sed ἀπάδις laborare videtur : etsi id pro ἀπάδιας dictum dicas. Deberet ita, puto, ex ἦδις, ἀφῆδις ductum id esse, de quo nil constat. Πραπίδας metrum respuit, etsi Scholia per διανοίας explicant. Itaque Pauwius delabitur ad ἦπαρ, Homero pro mente frequentatum, ut forte hoc idem ἦπας vel ἦπις pronuntiatum fuerit, et conjicit : ἀπάδας vel ἀπίδας. Equidem recte conjeetasse Pauwium censeo, sed pronuntiandum esse dorice, ἀπίδας [Æschyl. Suppl. 95. *Ex Schedis.*], *præcordia.* [Emendationem suam esse dicit Hermann. de Dial. Pind. p. xvii. *Ex Schedis.*] Nec πραπίδες aliam originem habere videntur, quam quod fuit παρὰ τὰς ἀπίδας. Aldina exhibet ἐλπίδας cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis : quod placebat Mingarello. [Probat Gur-

157. seqq. Sententiarum ordo sic decurrere videtur : *Laudes adhuc Hieronis percurri ; molestas quidem auditu invidis ; enimvero summa brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti poeta aliquoties declarat : v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. cf. Nem. iv. 53-66. x. 35. sq. Pyth. viii. 40. sq. Ait adeo γνωμικῶς : *si breviter,* καιρίως, *laudes celebraveris, complexus potissima capita paucis : minus faciunt illæ invidiam. Contra vero fastidium molestum* (productæ laudis) *obtundit animos,* offendit.

162. Ordo verborum : Ἀστῶν δὲ μάλιστα θυμὸν βαρύνει ἀκοὰ ἐπ' ἀλλοτρίοις ἐσλοῖς κρυφίως, pro quo θυμὸν κρύφιον. vulgare erat ἀκοὰ ἐσθλῶν ἀλλοτρίων. [*fama.* Gurlitt. *Vorzüge, die ihm fremd sind.* et μάλιστα ἐπ' ἀ. ἐσλ. jungit. *Ex Schedis.*]

νει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά. νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν. ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

A. έ. K. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
Ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν α-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ

litt. pro διανοίας. ut P. ii. 89. I. ii. 61. *Ex Schedis.*] Goes. conj. ὄπιδας, *nimia laus providam curam retardat.* Sed peccat prima in ὄπιδας in metrum. 164. οἰκτιρμὸς Bodl. C. οἰκτιρμοῦ Gott. Versum exprimit Palladas in Anal. Brunck. t. ii. p. 433. 114. 165. μὴ παρεὶς Schmidius e conj. interpolaverat, tantum ut planiorem orationem redderet. Id vero quis in Lyrico ita curet, ut lectionem mutet? 171. πὰρ σέθεν. Mingarellus malit τὸ πὰρ σέθεν. 176. ἐξιεὶς hic malit Pauw, ut jungantur cum seqq. Ita esset : *Sic splendidus, sed ita ut isto*

165. Poeta commendat justitiæ et veritatis studium. καλὰ sunt studia honesta, h. e. laudum.—167. Durissimus tropus! *acue linguam* ad vera dicenda. Pro hoc: *in incude veritatis procude verba vera.* [ut *cudere versus.* Gurlitt. incidit in *tela* a poeta emitti solita : sed tum laudes. *Ex Schedis.*] De his v. dicta ad Ol. vi. 142.

169. παραιθύσσει videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petitum, quæ cudendo ferro emicant: nisi hoc nimis acute dictum est. Potest tamen esse vel εἴ τι φλύαρον παραιθύσσει πὰρ σέθεν, vel εἰ ἡ γλῶσσα παραιθύσσει τι, transitive, ut Ol. x. 88, 89. μέγα φέρεται, πὰρ σέθεν, *quia a te profectum illud est.* Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis : Diod. xi. 67. Inde 172. ἀμφοτέροις, *veris et falsis,* ex vss. 165 et 169. nam φλύαρον vi oppositi est pro ψεῦδος. [melius pro εὐτελές. *Ex Schedis.*

[173. præclaræ tuæ indoli obsequendo. τοῖς ἐγγενέσιν ἤθεσι, τῷ τρόπῳ, animo liberali. ὀργὴ sic P. ix. 76. et ap. Herodot. v. Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Ἱστίον ἀνεμόεν.
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Ὀπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας

E. ε'. K. ιε'.

Οἶον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς·
Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.

splendore (sumtu in eum facto) *non cogaris sordida lucra captare, quo splendori satisfacias.* Verius sententiæ disjunctæ sunt. Porro ὥστε vulgg. invito metro: quod Schmid. ex August. Cod. mutavit in ὥσπερ. 177. Pro ἀνεμόεν MS. Bodl. ἀμπετάσας ex glossa; nam et Aldus: Ἱστίον ἀνεμόεν πετάσας. 178. ὦ exciderat Rom. in qua versus sic constitutus: μὴ δολωθῇς φίλε, κέρδεσιν εὐτρα- πέλοις. claudicante metro: eamque sequuntur edd. vulgg. Schmidius vidit vitium et, ut Aldina expressum habet, legere jubet: μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιον εὐ-τραπέλοις. et consentit Pal. C. Aug. Bodl. C. et Gott. Oxonienses tamen dederunt ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσσ' ex Bodl. γ. in quo turpis est hiatus. Itaque ad Aldinam et codd. lectionem redii. 179. ὀπιστόμβροτον Ald. Rom. Crat. quod Brubachiana cœpit mutare in ὀπισθόμβ. Recte emendavit Schmidius: est enim ὄπιθεν pro ὄπισθεν. At Bodl. C. depravatius: ὀπισόβροτον. 184. φθινεῖ malit Schmidius, ut prior corripiatur. Fieri tamen

178. Monet poeta Hieronem, ne adulatorum vocibus aures præbeat. v. 179. κέρδη non sunt de lucro, sed, quod jam monuere viri docti, de adulatorum, qui εὐτράπελοι, *faceti* ipsi sunt, fraudibus intelligenda. [εὐτράπελος, *gewandt.* pr. de corpore agili. *Ex Schedis.*] Concinit Diod. xi. 67. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est*: ἦν γὰρ φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἁπλότητος καὶ καλοκἀγαθίας τἀδελφοῦ ἀλλοτριώτατος. [Cf. Aristotel. de Rep. v. 11. 10. *Ex Schedis.*] Lucem hinc fenerantur et alia loca Pyth. ii. et iii. Duplici autem modo sententia constitui potest; aut sic: *Noli te pati circumveniri fraudulentis adulatorum blanditiis,* laudibus. Non adulatorum voces, sed *gloria post mortem superstes, a poetis et historicis tradita, declarat posteris, qualis aliquis fuerit.* Ita accipiendum (ἐν) λογίοις καὶ ἀοιδοῖς ex perpetuo more pro διὰ λογίων κ. ἀ. Sunt autem λόγιοι historici, puto. Etiam sic N. vi. 51. Commentator sententiæ est Diodor. xi. 38. Ex altera ratione, si λογίοις καὶ ἀοιδοῖς tertius casus sit, quibus traduntur a fama mortuorum regum laudes, sententia exoritur hæc: *ut ea post mortem demum ad poetas et historicos perveniat, iisque declaret, qualis vita regum fuerit.* Hæc interpretatio molestior est, et hoc quoque incommodi habet, quod et *viventes* reges ab historicis et poetis celebrari possunt et celebrantur. [Contra Gurlitt. *Ex Schedis.*]

184. *Crœsus adhuc laudatur propter benevolentiam et facilitatem.* Videntur hospites eum adiisse plures, exemplo Solonis; et forte eodem spectant munera per urbes et templa Græciæ ab eo dedicata.

Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
  τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
  ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων·
Εὖ δ᾽ ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
  ρ᾽. ἀμφοτέροισι δ᾽ ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

idem in φθίνει, monet Pauwius. Scilicet post Homerum φθίνω priore correpta usu habitum, ut ap. Tragicos; v. c. Eurip. Alc. 201. ζητῶν· φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ. Etiam noster corripit sic inf. iv. 471. v. 161. 187. αἰσχρὰ—φήμη Schol. seu ex glossa seu varietate scripturæ. 191. Qui vulgo legitur versus, εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρ. ἄ. a Schmidio, male de metro sollicito, est concinnatus. Librorum et vett. edd. lectio est: τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἀέθλων, proba, etiam Pauwio judice. ἄθλων tamen refingere possis: ut etiam Bodl. γ. exhibet. Scilicet non observatum erat a viris doctis, Mingarello excepto, primum pedem in hoc versu esse Pæonem quartum; quod v. 74. docere poterat; itaque male corrupti fuerunt vss. 113. 152. add. 35. 74.

188.—190. In carminibus juvenum inter epulas cani solitis nulla Phalaridis fit mentio. κοινωνίαν· οὐ δέχονταί μιν κοινωνὸν, quatenus non admittunt ejus nomen in carmine, nec adjungunt aliis quos celebrant; adeoque omnino non eum memorant. *μαλθακὰν, suavem,* (ἐν) *παίδων ὀάροισι, cantibus inter epulas.* hinc epitheton ὑπωρόφιαι.

191. *Bonum successum habere* [εὖ πράττειν. *Ex Schedis.*] *prima est felicitas.* ἄθλον, *præmium, bonum. Præclare factorum laudatores habere proxima felicitas.* εὖ παθεῖν: conf. ad Pyth. iii. 186. Sententia et ab aliis expressa: forte ante oculos locus fuit Euripidi Hippol. 1016. sq.

[194. ἕλῃ. l. vicerit, l. consequutus fuerit. *Ex Schedis.*]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Syracusas conversus poeta se eis hymnum ferre propter Hieronis victoriam curulem nuntiat—23. deberi Hieroni hymnum propter summa viri merita: quod illustrat antiquo Ixionis dicto, qui ingrati animi pœnas luit. Inde e v. 89. sententias subjungit, quibus narrationem firmet, et a v. 96. se ab opprobrio male-dicentiæ in heroem purgat. Inde v. 101. ad Hieronis laudes progreditur: contigisse ei sapientiam cum virtutis et fortunæ bonis. A v. 125. bona consilia et monita subjungit.

Σ. ά. Κ. ιέ.

Μεγαλοπολιες ὦ Συράκοσαι, βαθυπολέμου

Quibus ludis victoria hæc curulis, nam curulem fuisse dubitari nequit, parta fuerit, disputant grammatici ad v. 9. [Prius in festis epulis in urbe Ætna, deinde Syracusis celebratam esse opinatur Kuithan *Versuch* p. 16. Ad Olympicam refert Gurlitt. nam aliquam obtinuisse narrat Pausanias i. 8, et Ol. i. 176. pollicetur. *Ex Schedis.*] Ex voc. πώλους v. 19. nolim argumentum petere; nam poetice pro ἵπποι omnino dicitur sæpe. Constat certe inter eos, Pythicam non fuisse, et carmen aliunde alieno loco esse insertum. Thebis fuisse missum carmen ἐπιστολιμαῖον, e v. 6. et 125. intelligitur; cujus generis tamen fuere plura in hoc ipso volumine. Quam idoneum tale carminis genus sit

Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
Ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν
Δαιμόνιαι τροφοί·
Υ̓́μμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν
Φέρων μέλος ἔρχομαι
Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾇ κρατέων
Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
τυγίαν στεφάνοις,
Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος·

4. ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν. Debet hoc esse ex ὁ σιδαροχάρμης, adeoque ἵππων ab οἱ ἵπποι, non ab αἱ ἵπποι. 6. λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν (deb. saltem Ἀθηνᾶν) olim emendaverat Dionysius Phaselites, quod non Pythiis, sed in Panathenæis victori Hieroni scripta esse prodebatur a nonnullis hæc Ode. v. Schol. ad v. 1. Perperam. Nam missum a Pindaro Thebis. ὔμμιν Oxon. ex ed. Commelin. cett. ὕμμιν. Æolice s. Dorice. 7. μέλος—ἀγγελίαν pro τὸ ἀγγέλλον.

lyricæ poesi, equidem non dicam. Inter ἐγκώμια fuisse suspicetur aliquis ex v. 24. sqq. Ad v. 127. ὑπορχηματικὸν facit Grammaticus; fuere autem Pindari ὑπορχήματα: vid. Fragmenta p. 26. sqq. et p. 7. Ipse poeta Καστόρειον appellat v. 127. quod nomen æque obscurum est, et probabile fit, nihil aliud significare quam ἱππικόν. Ol. i. 163. ἱππικῷ νόμῳ. cf. Pyth. xii. 92. Isthm. i. 21. ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ὕμνῳ. Non enim eo modo licet accipere, quo τὸ Καστόρειον μέλος dictum fuit apud Lacedæmonios, quod ad rhythmum ἐμβατήριον est referendum: carmen quod canebatur instante prœlio. Apud Plutarch. in Lycurgo p. 53. prœlio jam committendo rex jubet τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν τὸ Καστόρειον μέλος. v. eund. de Musica Opp. t. ii. p. 1140. C. Pollux, iv. 78. cf. Klotz ad Tyrtæum p. 166. Omnino in Hieronem carmina fuere Pindari plura: ut nolim ariolando otium perdere. v. Fragmenta p. 7. sqq.

3. Syracusæ τέμενος Ἄρεος, non, puto, quia in Martis tutela erant, aut ejus cultu insignes; sed simpliciter, quia bellicosi erant Syracusani; ut de Locris Ol. x. 19. μέλει δέ σφισι χάλκεος Ἄρης.

12. *Ortygiam* insulam ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος. nam Dianæ fuit ea insula sacra, Diod. v. 3. unde Ortygia Nymphas inter Dianæ inf. Nem. i. 3. Et erat Dianæ templum in insula: v. ap. Dorvill. Sicul. p. 196. sq. ποταμίας, τῆς Ἀλφειώας ait Schol.—Noti sunt amores Alphei Peloponnesii fl. et Amthusæ fontis Ortygiæ. Diana Alphεæa colebatur in Elide, Paus. vi. 22. Ambit tamen insulam Anapus fluvius.

Quod v. 16. sq. Diana, Mercurius et Neptunus quadrigas ad certamen adornant, ut ad Isthmia hoc trahatur, vellem esse aliquid, quod cogat ita statuere; etsi et in templo Neptuni Isthmii signa eorum deorum memorantur ap. Paus. ii. 2. At bene Diana memo-

Τᾶς οὐκ ἄτερ κείνας ἀγαναῖσιν ἐν
Χερσὶ ποικιλανίους
Ἐδάμασσε πώλους.

Α. α΄. Κ. ιε΄.

Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
θένος χερὶ διδύμᾳ,
Ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς,
Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,
Ξεστὸν ὅταν δίφρον
Ἔνθ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευ-
γνύῃ σθένος ἵππιον,
Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ

13. *κείνας—πώλους.* Suspicari in promtu est, fuisse *κλεινάς.* 17. *χερὶ* repetiit ex Ald. Schmid. Alii *χειρὶ*, quod Iambicum metrum respuit. *διδύμα* Ald. Rom. et al. ut Diana sit *διδύμη.* minus bene. 20. Mingarell. conj. *ὅτ' ἐν δίφρον ἔνθ'.* 21. *ἅρματα* post *δίφρον* displicent Pauwio: emendat itaque *ἕρματα*, ut hæc sint *ζυγὰ* et lora: quem tamen significatum aliunde non firmat, nisi quod ait, polysemon esse vocem et ab *εἴρω* ductam. Multa argutantur Scholia; est in his: *ὅταν καταζευγνύῃ σθένος ἵππειον* (h. *τοὺς ἵππους*) *ἐν δίφρον ξεστὸν ἅρματά τε πεισιχάλινα*, ut *ἐν* æolice et dorice pro *εἰς* (*ἐνς*, unde factum *ἐς*, mox productum *εἰς*, et *ἐν*) posita sit. Exempla laudant Maittaire de dialectis et Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 163. Eustath. in Il. *ρ*. p. 722. 6. Salmas. ad Inscript. Herodis p. 68. Valken. ad Theocr. p. 364. Expeditior est junctura: *ὅταν* Hiero *ἐγκαταζευγνύῃ σθένος ἵππειον* (*εἰς*) *δίφρον ἅρματά τε.* 22. Scrib. *ἵππιον* pro *ἵππειον.*

rata est, quia ejus templum in Ortygia erat: Mercurius propter certamina, unde *ἐναγώνιος* dictus, et Neptunus propter equos domitos, ut toties: Pyth. vi. 49. sq. Ol. v. 49.

24. *ἐτέλεσσεν* pro *τελεῖ.* *Alii poetæ celebrant alios. Hiero celebratur a Locris propter merita in eos*: depulso Anaxilao tyranno, qui bello eos oppugnare aggressus erat. Præparat autem sententiam: inter omnes alios Hieronem esse celebrandum. *Resonant*, adeoque *canuntur φᾶμαι ἀμφὶ Κινύραν, carmina in Cinyram*, ex sollenni vocis usu in hymnis: ut Hymn. in Bacchum: *Ἀμφὶ Διώνυσον —μνήσομαι.* et xx. *Ἀμφὶ Ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ' ἀείδειν.* Eurip. Troad. 511. et alibi. Sicque *ἀμφὶ ἄνακτα* et e Terpandro *ἀμφί μοι ἄνακτα*, sc. cane Musa; ut in Hymn. Hom. xvii. *ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα.* Aliter se habet *ἀμφὶ ἄναξ* h. *ἀμφί μοι ἴσο*, *ades mihi*; ut in Aristoph. Nub. 595. *Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ.* Confusa pas-

Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-
μνον, ἄποιν᾽ ἀρετᾶς.
Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ
Χρυσοχαῖτα προφρόνως
Ἐφίλασ᾽ Ἀπόλλων

Ε. α΄. Κ. ιδ΄.

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.
Ἄγει δὲ χάρις φίλων
Ποί τινος ἀντὶ ἔργων
Ὀπιζομένα· σὲ δ᾽, ὦ Δεινομένειε παῖ,
Ζεφυρία πρὸ δόμων

25. εὐαυχέα Pal. C. et Gott. et sic ex Schol. unus: ἧ ἐφ᾽, ᾧ ἔστιν αὐχεῖν. Ad εὐαχὴς pro εὐηχὴς doctæ sunt disputationes Toupii in Epist. crit. p. 144. Emendation. in Suid. t. iii. p. 304. Koppiers. Obss. philol. p. 89. quas omitto, quia ad Pindarum nihil faciunt. 29. χρυσοχαῖτα dorica forma (ut ἱππότα pro ἱππότης et alia, v. c. μητιέτα, νεφεληγερέτα, apud Homer.) refinxerat post Rittershusium Schmidius, ut ditrochæum recuperaret. Auctoritatem desiderabant Oxonienses: quam suppeditat utique Aldina. Ferri tamen posse ait Pauw. spondeum. 33. ποί τινος divisim scripsi, ut par erat, monente quoque Pauwio, et Ald. Romanaque præeunte. Male vulgo ποίτινος, in quo tricantur interpretes. Schmidius Jerem. Spigelii conjecturam in textum receperat, ποίνιμον· esse enim ποινὴν poetæ pro retributione. Utique ποὶ jejunum est. Licet substituere τοί. ἄγει δέ τοι (*sane* τὸν ὕμνον ex 25, 26.) χάρις ὀπιζομένη τινὸς ἀντὶ ἔργων φίλων, *grata mens devenerans aliquem* (devenerandi caussa) *pro beneficiis* acceptis. [solet enim grata in aliquem mens etc. *Ex Schedis.*]

sim hæc. Mingarell. malit Κύπριον—Κινύραν, agi enim de regibus omnino a poetis laudatis, non a poetis Cypriis sigillatim. Occurres, si carmina a Cypriis cani solita intelligas. Idem v. 31. ἱερέα Ἀφροδίτας ad templum Veneris a Cinyra conditum refert, cujus ipse sacerdos fuerit. Fabulæ de Cinyra esse debuere plures et variæ: v. Meurs. in Cypro ii. 11.; modo is Veneris fuit amasius, modo Apollinis, ut h. l. v. Notas ad Apollodor. p. 825. et paullo ante 822. 3. Præferam adeo distinctionem ἐφίλασ᾽ Ἀπόλλων ἱερέα, κτίλον Ἀφροδίτας, tanquam simpliciorem, et credam, Pindarum diversam a vulgari rationem esse amplexum. De voce κτίλος [pr. *cicur. Ex Schedis.*] multa videri possunt ad Hesych. h. v. ad Herod. iv. p. 331. add. Schol. ad Pindar. h. l. ad Nicand. p. 23. ad Iliad γ. 196. Sufficit h. l. esse *amasium, delicias.*

35. πρὸ δόμων, in sollennibus publicis; puellarum choro ducto, aut in choreis puellaribus.

Λοκρὶς παρθένος ἀπύει,
Πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ᾽ ἀσφαλές.
Θεῶν δ᾽ ἐφετμαῖς
Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα
Βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ

37. ἀμηχάνων ed. Rom. sed ex Ald. statim dorica forma retracta in Crat. 38. δραμεῖσ᾽ Oxonienses ex Bodl. C. reposuerant, ut δραμεῖσα ἀσφαλὲς sit δραμοῦσα ἀσφαλῶς, *libere ante domos discurrens*, ἀπύει. Sed primo forma passiva verbi nota non est; δραμεῦσα vel δραμοῖσα scriptum esse debuit; tum humilis quoque ac pedestris exiret oratio, ut quidem viri docti eam instituunt. Revocanda ea erat ad elegantiorem sententiam: ut δραμεῖν ἀσφαλὲς sit a navium cursu sumtum, εὐριοδραμεῖν h. εὐτυχεῖν. Vulgata lectio erat δρακεῖσ᾽, quam Pauwius tuetur, ut δέρκεσθαι sit pro *vivere* ex Homerico noto: ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. sed et hoc infringit poeticam vim. Saltem Locra puella, liberata metu, securitatem ore vultuque prodat, adeoque *tueatur fidenter et libere*: ut contra *oculis incertis errare* solent *timentes*. Sic fere Schol. δέρκουσαι ἐλεύθερον. ἀσφαλῶς Pal. C. et Ald. cum Bodl. γ. interpretamentum est. Supra doctius etiam dixerat ὁρᾶν ἀλκὰν, Ol. ix. 166. Non tamen aliunde nota est forma ἐδράκην et δρακεὶς, mirumque est poetam non maluisse δρακοῖσα vel δρακεῦσα, ab ἔδρακον, ex δέρκω, dicere. [Non debebam de forma δρακεὶς dubitare. Occurrit ea in Fragment. Scolio ii. 4. p. 11. *Ex Addendis.*] 41. πετρόεντι Rom. ed. haud dubie typographi vitio: retinuerunt tamen edd. sequentes præter Commelin. cum tamen Aldina expresse haberet πτερόεντι, quod recte revocavit Schmid. assentientibus Pal. C. Gott. et Aug. cum Schol. quem v. ad h. l. cf. ad Virg. Ge. iv. 484., ubi *vento* ex eo declarari potest, quod Asclepiades in tertio τῶν τραγῳδουμένων narraverat nonnullos tradere: ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυελλῶν αὐτὸν ἐξαρπασθέντα διαφθαρῆναι φασίν. unde alii poetæ turbinem procellosum in rotam vento procelloso circumactam, τροχὸν ἀειδίνητον, πτερόεντα, ὑπόπτερον, transformasse videntur; ut factum in aliis fabulis Æolicæ gentis: hoc enim genus fabularum deprehenditur esse minus scitum ceteris et a sequioribus poetis passim immutatum. Ipsa fabula de nube et de Centauris non aliunde orta videtur, quam quod ii, qui Pelion montem inhabitabant, ad Ixionem genus suum referentes, ab aliquo vetere poeta a celeritate cursus κένταυροι, οἱ κεντοῦντες τὴν αὔραν, *aërem secantes*, et ἱπποκένταυροι appellati erant. Ex αὔρα facta νεφέλη,

38. δρακεῖσ᾽ ἀσφαλὲς, metu liberata, adeoque *vultu erecto*, hilari, secura ipsa et rebus fidens. [Anaxilaus, rex Rheginorum, Locros Epizephyrios adortus, Hieronis monitu pacem fecerat. *Ex Schedis.*]

39. seq. φαντὶ δὲ Ἰξίονα κυλινδόμενον ἐφετμαῖς θεῶν etc. Ex dicto Ixionis videtur Virgilius petiisse suum. *Discite justitiam*, Æn. vi. 620. ubi conf. et ad Ge. iv. 424. Ad nostrum v. Schol. Od. φ. 303. et Schol. Eurip. Phœn. 1197. pleniora ap. Musgrav. ad v. 1220. alia apud Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 96.

Παντᾶ κυλινδόμενον·
Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β'. Κ. ιέ.

Ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσ-
σι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
Γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μα-
κρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
Μαινομέναις φρεσὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ
Λάχον πολυγαθέες·
Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον

et hinc reliquæ nugæ, de Junonis tanquam aëris amplexibus. Depravatior alia lectio est Bodl. γ. πυρίονι. forte, πυρόεντι. 44. ἐπερχομένους Cod. Aug. et Bodl. γ. quæ vulgarior ratio, pro ἐποίχεσθαί τινα χάρισι, vel, χαρίτων ἀμοιβῇ, et h. l. ornatius, ἐποιχομένους τίνεσθαι. 48. γ' male excidit ed. Rom. et hinc aliis. 49. φρασὶν ex φρησὶν, (φρὴν, φρὰν) receperat Schmidius ex Aug. et, ut ait, ex aliis quibusdam, nescio quibus. Vulgg. φρεσίν. Miror eum non vidisse, α produci, nec in φρεσὶ quicquam displicere posse.— 50. ἐράσσατο Schmid. ex Ald. et August. vulgo ἐράσατο. etiam codd. 52. εἰς, quod et Bodl. γ. habet, metro monente subjecit Schmidius pro ἐς. Ita quoque mox ὦρσεν Oxonienses ex Schmidii monito pro ὦρσε receperunt. αὐάταν editum erat Æolicum pro ἄτην, ἀάταν, æolica inter duas vocales adspiratione, quam melius ἀϜάταν scripseris, quam, ut nunc exarabatur, αὐάταν. Dawes Miscell. crit. p. 181. ἀϝάταν. add. Knight p. 56. Cum tamen in omnibus aliis Digamma neglectum et extritum sit: (qua de re agam alio loco accuratius;) melius, puto, antiqua illa Græcorum ratione omissa, nostram scripturam sequemur, simpliciter ut exaretur ἀάταν. Pauwius ea de caussa vocem damnat, quod subjici ait plane tautologum: ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. itaque præclare emendare sibi visus est: ἀπάταν, scilicet, quod alias ille dicere solet, lutea pro aureis subjiciens. Non vidit

43. δεῖν τοὺς βροτοὺς τὸν εὐεργέτην ἐποίχεσθαι (*afficere*, ut Ol. iii. 72.) ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς, *benevola retributione*, καὶ τίνεσθαι, h. e. ἀνταμείβεσθαι. Et mox ἔμαθε τοῦτο σαφὲς, σαφῶς, sc. ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργέτας ἀνταμείβεσθαι. Nam ipse, quod diis gratiam nullam retulerat, ingrati animi pœnas luit in inferis. Similis carminis color erat sup. Ol. i. 87. sq. ubi καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη. Mox 47. ἑλὼν poetæ idem quod ἔχων, ut aliquoties.—51. λάχον itidem pro ἔχουσιν. ἣ ἔχεται ἐν εὐνῇ. Ita verba vulgaria abhorret poeta.

52. *Animi felicitate ferocientis insolentia in magnam calamitatem cum adduxit.* ὑπερήφανον pro *ingens* accipere præstat, quam *stultitiam arrogantiæ plenam.* τάχα δὲ pro γάρ.

Ὦρσεν. τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνὴρ
Ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. αἱ
Δύο δ' ἀμπλακίαι
Φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν,
Ἥρως ὅτι τ' ἐμφύλιον αἷμα πρώ-
τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας
Ἐπέμιξε θνατοῖς·

A. β'. K. ιέ.

Ὅτι τε μεγαλοκευθέεσ-
σιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶ-
το. χρὴ δὲ καθ' αὐτὸν αἰεὶ
Παντὸς ὁρᾷν μέτρον.
Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀ-
θρόαν ἔβαλον ποτὶ

vir doctissimus, ἄταν h. l. non esse, ut vertunt, *damnum*, sed *scelus*, et hinc contractam *culpam*, *qua pœnam et malum damnumque*, adeoque et μόχθον, *aliquis sibi arcessit*. Notæ sunt omnes istæ notiones ex Homero, interque eas etiam illa *piaculi*, *culpæ*, *facinoris et improbitatis*, ut in illis: Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, Ὃς νείκεσσε θεάς. Tandem ὑπερφίαλον Cod. Aug. invito metro: referunt scilicet eam vocem grammatici ad νιν. Sed dignius poeta est: ἄτη ὑπερήφανος, *crimen insolens*, *ingens*. 54. ἕλε bene ex Ald. repetiit Schmidius; est pro ἔλαβε. Sup. Ol. i. 89. κόρῳ δ' ἕλεν ἄταν. *sibi arcessivit*, *subiit*. A Romana inde vulgg. ἔσχε. saltem deb. ἔχε. 57. ὅτι γε vel ὅτι τε monet refingendum esse Pauwius, ut tribrachys pro iambo sit, non pyrrhichius. At sic hiatus infertur. 59. ἐνέμιξε in Schol. occurrit. 65. Κακότατα 66. ὀρθὰν nonnulli ap. Schol. invito metro.

56. φερέπονοι τελέθοντι. pro ἐγένοντο. ἔφερον αὐτῷ πόνον. τὸ μὲν, ὅτι τε et v. 60. (τὸ δὲ) ὅτι τε μεγάλοις ἐν θαλάμοις.

57. ἐμφύλιον αἷμα pro φόνον, et οὐκ ἄτερ τέχνης h. σὺν τέχνῃ, *necem ex dolo ac fraude*, accipio, quam *primus intulit inter homines*, primus perpetravit: Deioneo socero, dotem postulante, fossa prunis plena, concremato. v. Schol. ad h. l. Schol. Apollon. Arg. iii. 62. Schol. Eurip. Phœn. 1192. cf. ad Hygin. fab. 57. van Stav. p. 121. [Lustratus tamen et expiatus est a Jove. v. Schol. et Æschyl. Eum. 438. 715. *Ex Schedis*.]

63, 4. Quod vulgari modo diceres: Fecit autem id temere, nec pro conditionis mortalis modulo. Similis sententia Pyth. iii. 106. sq.

66. Constitueram locum sic: εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ'. ἐπεὶ Νεφέλᾳ etc. ut sit: ἔβαλον (ἐμβάλλουσι) προσίκοντο καὶ

Καὶ τὸν ἵκοντ᾽. ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο,
Ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ
Πρέπεν οὐρανίᾳ
Θυγατέρι Κρόνου· ἄν τε δόλον
Αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν
Πῆμα. τὸν δὲ τετράκνα-
μον ἔπραξε δεσμόν,

66, 67. Locus corruptus. Miror, Pauwium ulcus hic latens non attigisse. Turbas interpretum v. ap. Schmid. et Benedict., qui rationem hanc sequuntur, ut καὶ τὸν ποτὶ ἵκοντα sit pro ποθίκοντα, προσίκοντα, *ad* inconcessa *etiam hunc accedentem*. parum commode. Saltem dicendum esset, poetam προσίκειν ponere ut ἐφικέσθαι, pro ἐπιτυχεῖν, *consequi, quod volumus, frui*. Tum vero in metrum peccat ἵκοντ᾽ prima longa: ut saltem aoristo efferendum sit, ἰκόντ᾽. modo id tempus in usu fuisse constaret. Saltem, quo etiam Ald. et Rom. inprimisque Crat. ducunt, interpunctio mutanda, εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ᾽ ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ᾽. (pro ἵκοντο.) ἐπεὶ ν. *Illegitimæ vero nuptiæ in magnum sæpe calamitatem conjiciunt* (ἔβαλον, conjicere solem) *homines. Incidit in illas, attigit eas, earum culpam contraxit, etiam hic Ixion, quandoquidem etc.* Ut *pœnam* et *culpam*, sic *crimen*, poetis προσέρπειν, προσέρχεσθαι dictum invenias. Scholiastes junxit: αἳ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον τὸν Ἰξίονα, ut suspiceris, eum legisse ἔβαλόν ποτε καὶ τόν. modo, quod sequitur, ἵκοντ᾽ aut ἰκόντ᾽ attigisset. Jacobs Animadverss. p. 289. conjecturam proposuit: ἔβαλον. ποτὶ κοῖτον ἰκὼν ἐπεὶ N. aut lenius ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἰκόντ᾽ [*ipsum accedentem ad amplexum Junonis.* Probat Gurlitt. *Ex Schedis.* Etiam Heynius in textu posuit κοῖτον.] pro ἰκόντα. ingeniose; modo de aoristo ἰκὼν constaret, ut, priore brevi, metro caveatur. At ubique occurrit ἰκόμην, ἰκόμενος, priore brevi; et ἵκω priore longa, ut præsens sit. 69, 70. ὑπεροχωτάτα et οὐρανία scribunt vett. edd. recte in tertium casum translata ea a Morellio. ὑπεροχωτάτᾳ (κατὰ) εἶδος jungi jubet Pauw: nec tamen minus bene ipsa nubes ἔπρεπε κατὰ τὸ εἶδος τῇ ὑ. Porro οὐρανίου—Κρόνου habet Schol. seu quod sic legit, seu quod Οὐρανίδα (pro -δου) habuit. Bodl. C. et Gott. οὐρανιᾶν: nesciunt, quæ hæc forma sit, Oxonienses; est vero pro οὐρανιῶν θεαινῶν, (Οὐρανιδᾶν alienum esset) adeoque præclara lectio: ὑπεροχωτάτᾳ—Οὐρανιᾶν, *præstantissimæ inter deas.* ut sup. Ol. 9. 83. φέρτατος Κρονιδᾶν de Jove. 71. ἄν γε malit Pauw, quod et ipse malim.

τόν. (ἐπὶ τοῦτον.) Vitium tamen subest. cf. V. L.

70. Nubes ἔπρεπε (κατὰ τὸ) εἶδος, *similis erat Junoni.* ut jam Schol. ὁμοία ἦν. Usum hunc vocis illustrarunt jam viri docti, Jacobs l. c. p. 37. etiam Gedike laudabat Eurip. Alcest. 1121. εἴ τι σοὶ δοκεῖ πρέπειν γυναικί.

73. τὸν δὲ pro γάρ. nam *arcessivit sibi* Ixion *rotam*, cui illigatus est. χαλκέους δεσμοὺς dixit Apollon. iii. 62.

E. β'. K. ιδ'.

Ἐὸν ὄλεθρον, ὅγ᾽· ἐν δ᾽ ἀφύκτοι-
σι γυιοπέδαις πεσὼν,
Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-
ξατ᾽ ἀγγελίαν. ἄνευ δ᾽ οἱ Χαρίτων τέκε
Γόνον ὑπερφίαλον,
Μόνα, καὶ μόνον, οὔτ᾽ ἐν ἀν-
δράσι γερασφόρον οὔτ᾽ ἐν Θεῶν νομοῖς·
Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον. ὃς
Ἵπποισι Μαγνη-
τίδεσσιν ἐμίγνυτ᾽ ἐν Πα-

75. Vulgo major distinctio ante Ἐν δ᾽ ponitur. 76. πισὼν—deb. esse πετὼν, ut legitur Ol. vii. 126. P. v. 65. At sibi non constat scriptura hac in voce: nam ἔπισον, πίσον, aliquoties occurrunt. 77. ἀνδέ-ξατο legit Schmidius et sic Bodl. γ. sed -ον ἀνε- tribrachys esse potest pro iambo. Bodl. C., omisso ἀνεδέξατο, v. 78. κέν τ᾽ ἀγγελίαν habet. Est autem ἀνεδέξατο pro ἀνεδείξατο, *declaravit*, *pronuntiavit*, illam sententiam (tanquam præconio). Nam antiquis δέκω pro δείκω, δεικνύω. Respicit locum Tzetza Chil. vii. 20. sq. 80. ἐν ἀνθρώποισι Aug. e scholio. 81. ἐν Θεῶν νόμοις. Pauw inclinat in δόμοις. quidni νομοῖς, h. *sedes*, *loca* deorum, exquisitius? Habet tamen et νόμοις suam laudem. 82. τραφοῖσα Ald. pro τραφοῦσα, at Romana τράφοισα, et hinc cett. Aiunt Dorum esse, retrahere acutum. Respicit locum Eustath. ad Il. β. p. 338. 84. Apud Galenum lib. iii. de usu part. qui locum hunc laudem inspexit, dum ait: χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὕπειξις τῷ ἄῤῥενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ Χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. Atque etiam alter Schol. ad h. l. ἔξω συνουσίας exponit et usum vocis exemplis declarat. Dici quidem χάριν de amoris usu, notum satis est: illustratum quoque ad Timæum Lexic. Platon. h. v. at non *sine concubitu* natum est hoc monstrum; [contendit hoc Böttiger *Vasengem.* i. 3. p. 118. scil. non veræ Junonis amplexu usus? an, non vera Juno erat, sed amplexus? atqui vel sic erat concubitus. sic etiam Gurlitt. *Ex Schedis.*] sed natum illud est *invenustum*.

78. Monstrosum illum, ἄχαριν, peperit nubes μόνον, cui similis alius non est natus, et ipsa μόνη, cum nulla alia femina tale monstrum ediderit, οὔτ᾽ ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὔτ᾽ ἐν Θεῶν νομοῖς, *non honoratum*, pro *invisum, detestandum.* Virgilianum: *nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est.* Hic Centaurus nondum est forma equina: fœdo tantum est adspectu. At ii, quos ex equabus ille suscepit, sunt veri Hippocentauri v. 86. sq. Diverso ergo ab aliis modo mythum narrat Pindarus. Mingarellus a monstrosa forma hoc ipsum ducit, quod, a puellis non admissus, ferarum amores sequi coactus est. Plutarch. Amator. p. 751. D. locum Pindari non accurate

λίου σφυροῖς. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
Θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις
Ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
Κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.

Σ. γ'. Κ. ιε'.

Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσ-
σι τέκμαρ ἀνύεται·
Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντα
Ἀετὸν κίχεν, καὶ θαλασσαῖ-
ον παραμείβεται
Δελφῖνα· καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε
Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ
Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χρεὼν
Φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν.
Εἶδον γὰρ, ἑκὰς ἐὼν, τὰ πόλ-
λ' ἐν ἀμαχανίᾳ

dat et poetam male reprehendit, ἐμίγνυτ' ἂν πο - λιοσφύροις legitur, haud dubie librariorum vitio, et mox τὰ ματρὸς μὲν et τὰ δ' ὕπερθεν. 91, 92. Erat —πτερόεντ' αἰ - ετὸν κίχε, καὶ θ. At αἰ - ητὸν Ald. quod Schmidius revocaverat. Sed prima regio hoc versu etiam iambum, seu, ut cum græcis Metricis loquamur, pro Ionico a majore - - υ υ Pæonem secundum υ - υ υ recipit. Cum Mingarello tamen scripsi — πτερόεντα 92. ἀετὸν, ut αε pro una syllaba sit; tum κίχεν καὶ —. 97. ἄδικον nonnullus legere ait Benedictus: qui illi sint, non occurrit.

Vss. 85 - 88. declarat eos esse διφυεῖς. τὰ μὲν κάτω ἐκ τῆς ἵππου μητρὸς ἔχοντες, τὰ δὲ ὕπερθεν ἐκ πατρὸς Κενταύρου, *corpore equino*, pectore et capite humano, sed fœdo. Non igitur signa Centaurorum venusta ista norat Pindarus, quæ ad nos pervenerunt.

89. Γνωμολογεῖ poeta ἐπὶ τῷ Ἰξίονι, respectu v. 71. sq. *Omnia numen exsequitur pro voluntate, lubitu, et quidem celerrime ac potenter*: [h. l. de ulciscendo scelere: exigit pœnas certissime. Ἄτη eum assequitur. *Ex Schedis.*] hoc 91 - 96. κίχε pro κιχάνει. Sicque reliqua.

96. De superstitioso metu, ne nimis multus fuerit in probris *herois* Ixionis exponendis, accipiendus locus, similis duobus aliis, Ol. i. 82. sq. et Nem vii. 94. 150. sq.

98. ἑκὰς de tempore. Vixerat Archilochus ante eum cc. fere annis. ἑκὰς ἐών: vulgaris ratio αὐτὸν ἐόντα ἑκὰς, *qui*

Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον. Τὸ πλου-
τεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου
Σοφίας, ἄριστον.

Α. γ'. Κ. ιέ.

Τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευ-
θέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν,
Πρύτανι, κύριε πολλᾶν
Μὰν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν
Καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
Ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ

105. Scripti et editi habent πεπαρεῖν. Diu hæsi, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare; est tamen ea haud dubie vitiosa et ex calami errore propagata. Habet quidem Hesych. πεπαρεῖν, ἐνδεῖξαι, σημῆναι, et πεπαρεύσιμον, εὔφραστον, σαφές. Ductum illud esse deberet ex παίρω, πέπαρα, et πεπαρέω, πεπαρεῖν. At nec extant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen unde sensum idoneum elicias. Enimvero agitur de munificentia: ea πορεῖ, πορίζει, πέπορε, πεπορεῖ. Sane πεπορεῖν supra adscriptum habebat August., quod et Æmil. Portus conjectabat Schmidiusque non improbabat: est enim ad analogiæ normam formatum a πορέω, πέπορα, πεπορεῖν. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut grammaticum, quem exscripsit, in corruptum codicem incidisse. Affert certe et ipse Hesychius alio loco πεπορεῖν, δοῦναι. Et Schol. ad nostrum locum πεπαρεῖν, ἢ πορίζειν καὶ παρασκευάζειν· ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι. Atqui hæc sunt interpretamenta τοῦ πεπορεῖν. 107. μὶν Steph. et al. edd. cum MS. Gott. [Heynius in textu scripsit μίν.] 109. κτεάνοισι Aug. [περὶ τ. pro ἐν. l. περιγενέσθαι. *Ex Schedis.*]

ante me vixit. Novi eum criminationibus indulgentem sæpe in discrimen esse adductum. ἐν ἀμαχανίᾳ γεγονότα. Paullo ante maledicentiam appellat *infestam belluam,* ἀδινὸν δάκος.

[101. βαρέα ἔχθη, odia, pro, odiosæ res, dicta. Huschke de fabb. Archil. in Matthiæ Miscell. philol. i. p. 30. *Ex Schedis.*]

Ab 101. ad laudes Hieronis viam parat generali sententia: Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον. Sententia est expedita; nam sæpe eam recoluit et variavit poeta: εἶναι σοφὸν, καὶ μετὰ σοφίας πλουτεῖν. Nunc invertit eam poeta: πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ. pro hoc ornatius erat: σὺν πότμῳ σοφίας. tum ampliavit: σὺν τύχᾳ πότμου. Ita νιν v. 104. refero ad τύχαν πότμου σοφίας. [Heynius correxit: refero ad τὸ πλουτεῖν.] De ipsa laude cf. locum Diodori ad Pyth. i. 179. laudatum.

108. Cum his laudibus compara Pyth. i. 95. Ol. i. 165. sq. [στρατὸς λαός. ut alibi quoque et apud Æschylum. *Ex Schedis.*]

Λέγει ἕτερόν τιν᾽ ἀ-
ν᾽ Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
Χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ.
Εὐανθέα δ᾽ ἀναβάσομαι
Στόλον ἀμφ᾽ ἀρετᾷ
Κελαδέων. νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων· ὅθεν
Φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπεί-
ρονα δόξαν εὑρεῖν,

E. γ΄. K. ιδ΄.

Τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἀνδρά-
σι μαρνάμενον, τὰ δ᾽ ἐν
Πεζομάχαισι. βουλαὶ
Δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος
Ποτί ῥα πάντα λόγον
Ἐπαινεῖν παρέχοντι. Χαῖ-

112. κενὰ emendat Pauw. non male. [Sic in textu Heynius correxit.] κενεᾷ dorica forma edd. vett. usque ad Morell. etsi fere iota subscriptum iis deest. *contendit, contradicit ille temere, mente vana,* (σὺν) χαύνᾳ πραπίδι. — 121. πεζομάχαις vulgo ante Schmidium, qui emendavit ex Ald. et Pal. C. πεζομάχοισι Aug. cum Bodl. γ. 123. ποτὶ ἅπαντα revocaverat Schmidius ex Aldo (sed in habet ποτί ῥ᾽ ἅπαντα et sic Bodl. γ. ποτί ῥα πάντα). Vulgo a Romana inde, ποτὶ πάντα.

113. Ad verbum : *Pulcram* [Pro *Pulcram* Heynius scripsit : *Coronatam propter victoriam.*] *navem conscendam laudes tuas prædicando* h. e. *in altum evectus laudi vela dabo.* [de laude per longinquas terras dispersa. *Ex Schedis.*] cf. sup. ad Ol. xiii. 69.

115. ἀρήγει, *patrocinatur, testatur laudes juventutis, illustrat eam, fortitudo in armis.*

Ad v. 118. Dawes Misc. crit. p. 255. observat, εὑρεῖν nunquam pro *nancisci, consequi,* dici ; sed εὑρέσθαι. Recte vero apud Atticos ; non autem apud Pindarum : vide v. c. Isthm. i. 60. Pyth. ix. 197.

122. σύνεσις δέ σου, πρεσβυτέρου γεγονότος, *vocem mihi, cui nemo repugnet,* ἀνέλεγκτον, *ad omnem laudem,* (λόγον) *laudanti mihi te, præbet.* ὥστε ἐμὲ ἐπαινεῖν σε pro ἐπαινοῦντι. παρέχειν ἔπος, ut παρέχειν ὕμνον πολὺν Nem. vi. 57.

124. χαῖρε, quæri potest, utrum tanquam in fine epistolæ adjectum sit, ut sit *Vale,* [Correxit Heynius *Salve.*] an interpositum, tanquam jam advenerit et Hieroni adstet cum carmine, *Salve.* Sic et Nem. iii. 132. Si tamen accura-

ρε. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.
Τὸ Καστόρειον
Δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς
Θέλων ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
Φόρμιγγος ἀντόμενος.
Γένοι' οἷος ἐσσὶ μαθών. καλός τοι

127. sqq. Sustuli interpunctionem post θέλων. Misere lancinant poetam interpretes etiam veteres. Si lectio vera est, sententia et ordo, arbitror, est hujusmodi: *mittitur tibi* (Thebis Syracusas) *carmen hoc trans mare mercis more* (et, ut poeta, addit) *Phœniciæ.* (quæ transportari et vehi navibus solet. Nihil amplius.) τὸ Καστόρειον δὲ (τοῦτο τὸ ἔπος), χάριν φόρμιγγος ἑπτακτύπου ἐν (pro διὰ) χορδαῖς Αἰολίδεσσι, ἄνθρησον ἀντόμενος θέλων. *carmen autem hoc, beneficium, munus, lyræ sonantis septem chordis Æolicis* (h. ad Æolicos modos attemperatis) *adspice benevole occurrens, excipiens,* h. accipe benevole. At mihi probabile fit, post χορδαῖς sententiam esse finiendam; jungenda autem superiora extruso δ' vs. 128. τόδε μὲν μέλος—πέμπεται, τὸ Καστόρειον ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] *carmen hoc lyricum ad te mittitur trans mare Thebis Syracusas.* θέλων ἄθρησον etc. *propitius adspice hymnum.*—Τὸ Καστόρειον, proprie genus certum carminis ad pyrrhichen cani solitum, h. l. hæc ipsa nostra Ode est. Schol. ὑπορχηματικὸν μέλος, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συντεταγμένον. Plura de Castoreo carmine docte ibidem exponuntur: hic tamen simpliciter victoriam ἱππικὴν declarare vox videtur. [V. Hermann. de Dial. Pind. p. xix.—De pyrrhiche v. Plato de LL. Plutarch. in Lycurgo. *Ex Schedis.*] [129. θέλων. Boeckh. Comment. p. xxviii. corr. ἑκών. *Ex Schedis.*] 131. Γένοιο δ' οἷος vulgg. omnes ante Schmid. cum Bodl. C. invito metro. Mingarellus tius expendo, prior ratio videtur esse verior: *Vale. Mitto hoc carmen ad te— accipe illud animo candido, nec columniis aliorum de me corrupto.* [Sequentes versus loco postscripti, quod dicitur. *Ex Schedis.*] Quam bene autem hæc interponantur et subsidente jam spiritu poetico subjungantur reliqua, præcepta maxime ethica, equidem haud definiam.

In 127. Καστόρειον. v. ad pr. hujus Carm. v. 1. 2. [Isthm. i. 21. *Ex Schedis.*

[129. adspice et accipe carmen propitius. *Ex Schedis.*

131. sq. [Respicit locum Galenus de part. corp. hum. sub fin. *Ex Schedis.*] Locus, qui sequitur, vix unquam satis in luce constitui poterit, quia sunt brevia enuntiata, [sententiarum vel sapientum more. *Ex Schedis.*] abruptim posita et cum respectu ad res, quas ignoramus. Ponam nonnulla, quæ mihi verisimilia visa sunt. [Cf. Huschke l. c. ad v. 101. *Ex Schedis.*] Primo καλός τις est in Steph. et C. Legam itaque: Γένει', οἷος ἐσσὶ, μαθὼν, (ἐκ μαθήσεως, *institutione sapientium,* οἷος ἔμαθες εἶναι) καλός τις. *nec sine te corrumpi adulatorum falsis laudibus, qui, ut pueri simium, etiam turpes principum mores laudant.* πίθων [πίθηκος. *Ex Schedis.*] παρὰ παισὶν ἀεὶ καλός (sc. *habetur,* νομίζεται, καλεῖται). Monet, ne sinat se corrumpi adulatorum assiduis laudibus. At bonus princeps

Πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ

Σ. δ΄. Κ. ιέ.

Καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ
Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
Ἔλαχε καρπὸν ἀμωμή-
των, οὐδ᾽ ἀπάταισι θυμὸν
Τέρπεται ἔνδοθεν·

em. γινοῦ δ᾽, οἷος. οἷος ἐσσὶ, μαθών. ἐκ μαθήσεως. recte ut Nem. vii. 100. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ. *ipsa re edoctus. qui me norit.* Nec aliter dictum puto in Plat. Apol. S. 26. ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον. *sciens, monitus,* non per ignorantiam. καλός τις ed. Steph. (Pauli Steph. 1599.) et Bodl. C. Variis iisque diversis modis interpungitur in his et seqq. Longum esset, singula exponere. Sequar quod maxime probo. Videntur vss. 131. 2, 3. sic accipiendi et interpungendi: Γένοι᾽, οἷος ἐσσὶ μαθὼν, καλός τις. πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ (sc. λέγεται) καλός. v. Not. Nisi et hoc per exclamationem dictum accipias. 135. ἀμώμητον, quod legebatur, repugnat metro. Itaque recepi emendationem Jacobsii Animadverss. p. 290. φρενῶν—ἀμωμήτων.

(pro hoc *Rhadamanthus* memoratur) εὖ πέπραγεν h. εὖ πράσσει, *laudem consequutus est,* ὅτι ἀμώμητος, ἀμύμων, ἦν τὰς φρένας, καὶ μὴ ἐξαπάτητος ταῖς κολακείαις. nam τέρπεται est pro ἐτέρπετο. Intelligitur autem hinc, Rhadamanthi laudes priscis carminibus frequentatas fuisse. οἷα ἕπεται αἰεὶ (οἷον, ὃ, sc. τὸ τέρπεσθαι ταῖς ἀπάταις), *quod semper contingere solet,* (sic ἕπεσθαι, *adesse,* v. c. Pyth. iii. 190.) παλάμαις (διὰ παλαμῶν) ψιθύρων βροτῶν, *susurronum, adulatorum artibus.* Nunc malim jungere: ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,—ἴκελοι, κέρδει τι. *Sunt utique certissimum malum.*—Durum manet ἀμφοτέροις, quod et *eum quem* et *apud quem calumniantur* respicere necesse est. Sin sit ab ἀμφότερα, *utraque re,* nil commodior fit sententia. *Calumniarum isti vates et interpretes vulpibus plane similes sunt moribus.* κέρδει τι, *suæ utilitatis studio,* ut Pyth. iii. 96. Nunc ex v. 142. seq. manifestum fit universe dicta esse, inde a v. 138. sq. quæ *de se et Hierone* accipi voluit, *non vident illi, se mihi nihil nocere posse.* Constat autem Hieronem indulsisse ὠτακουσταῖς, qui poetæ ψίθυροι, *susurrones,* sunt. v. Aristot. de Rep. v. 11. [pr. ubi ille suspicax ὠτακουστὰς ἐξέπεμπε. f. de Syracus civibus invidis Hieroni. *Ex Schedis.*] Diod. xi. 61. et Wessel. 23.

134, 5. ὅτι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμωμήτων. ornate pro, ὅτι εἶχε φρένας ἀμωμήτους, *quod præclaram prudentiam habebat,* adeoque se adulatoribus palpandum non præbebat. Sed quid per καρπὸν φρενῶν intelligemus? *experientiam et maturitatem animi?* [cf. Æschyl. vii. ad Th. 595. *Ex Schedis.*] Puto λαχεῖν καρπὸν dictum, ut καρποῦσθαι vulgo pro ἔχειν dicitur.

Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ
Βροτῶν. ἄμαχον κακὸν
Ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
Ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
Κέρδει δὲ, τί μάλα τοῦτο κερ-
δαλέον τελέθει;
Ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
χοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβά-
πτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς,
Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

A. δ'. K. ιε'.

Ἀδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν

138. οἷα Pauw exclamationem esse volebat. Sic jejuna exoritur oratio. Præstat οἷα ἕπεται: *quod fere solet evenire fraudibus adulatorum.* Quæ sequuntur, aut interpungi possunt, ut expressimus, aut interpungi sic: Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς—ἔνδοθεν· οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ βροτῶν, ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις. Διαβολιᾶν ὑποφάτιες ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι, κέρδει τε. Sic enim puto, legendum esse. Inde nova sententia: τί μάλα etc. Convenit in uno et altero Aldus. 140. Pauw secundam in διαβολιᾶν produci monet. Mingarellus nil novi esse ait, si choriambum tribrachys cum iambo sequitur.— 142. κέρδει δὲ, τί μάλα—esset exponendum cum Schol. *quod autem ad lucrum attinet.* Atqui hoc esset κέρδος δὲ, vel κέρδη δέ. Itaque suspicabar κέρδει τε, ut jungatur ἴκελοι Ὀργαῖς κέρδει τε ἀλωπέκων. [Bene Huschke κερδοῖ, *vulpi.* ἢ κερδώ. *Ex Schedis*] ἀτενὲς, *intente*, adeoque *valde*, *prorsus.* 144. εἰνάλιον emendavit Schmidius: poterat tamen et ἐνάλιον ferri. v. Pauw. εἰνάλιον πόντον aberratio cod. Aug. 144, 145. ἐ- χοίσας Ald. cum Pal. C. et Aug. 147. ἕρκεος in Schol. legitur. 148. ἀδύνατον δ' ante Schmidium legebatur; is metro postulante ejecit δ'. Quod nunc legitur, ex Augustano codice Schmidius notaverat, receptum ab Oxoniensibus. Sed et alterum ἀδύνατον δ' ferri posse, Pauw contendit.

[139, 140. cf. Herodot. vii. 10. 7. *Ex Schedis.*]

142. Puto esse: τί μέγα τοῦτο κέρδος γίνεται αὐτοῖς; sup. Od. i. 84. ἀκέρδειαν dixerat. *Ego semper superior evado:* h. e. non opprimor his calumniis, *suberi in maris superficie supernatanti similis.*

144-9. Sententia hæc est: ἅτε γὰρ (κατὰ) εἰνάλιον πόνον (*in piscatione*) σκευᾶς ἑτέρας ὀχοίσας βαθὺ, (*reliqua retis parte alte descendente, submersa,*) ἀβάπτιστός εἰμι etc. *ita equidem suberis instar, reti appensi, semper supra maris superficiem nato. fieri enim non potest, ut fraudulentus ejusmodi homo aliquid loquatur, quod viris prudentibus probetur.* [ὀχοίσας pro ὀχουμένης, ergo neutraliter. al. ὀχεῖν πόνον Ol. ii. 122.

Κρατᾳιὸν ἐν ἀγαθοῖς
Δόλιον ἀστόν. ὅμως μὰν
Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν
Πάγχυ διαπλέκει.
Οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη
Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅ-
τ' ἐχθρὸς ἐὼν, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
Ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.
Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-
σος ἀνὴρ προφέρει,
Παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ

151. *ἄγαν* metro adversatur: prima debebat esse longa. Enervis quoque et exilis est sententia; quid enim *διαπλέκει?* et *ἄγαν* nil nisi interpretamentum est *τοῦ πάγχυ.* Pauw *ἄρα* reponit. Mingarellus ait æque conjici posse: *ἀνήρ. αἰεί. οὗτοι. οὕτω. ἀκάν. ἄκων.* Attamen vel sic manet *διαπλέκων* sine sensu idoneo. Paullo melius conjicere me puto *ἄταν.* *etsi inter bonos auctoritas ejus verbis est nulla: tamen, dum omnibus adulatur, malum utique texit, calamitatem machinatur, noxam facit. Non eadem mihi adest impudentia* etc. 153. *οὔχ οἱ* Bodl. C. Male. *οὔ οἱ* usus consecravit: rationem vide ad Homerum.—[155. *ἰὼν* corrig. Huschk. Anal. Crit. p. 249. de Archil. p. 40. Idem leg. v. 157. *νόμον, civitatem legibus constitutam. Ex Schedis.*] 157. *ἀν'* Portus conj. non male. Sed aiunt et hic *ἐν* pro *εἰς* positum esse. cf. sup. ad v. 21. Forte scriptum fuit: *σκολιαῖ- σιν. πάντα δὲ ν. h. κατὰ δὲ π. νομὸν ἐ. ἀ. προφέρει, præstat.* 159. *χ' ὁπόταν* et mox *χ' ὅταν* ed. Commel. et Plantin. ex ed. Steph. pr. quam illæ expressere.

Cf. Æschyl. Choeph. 503. *Ex Schedis.*] Possunt hæc ad certas hominum temporumque rationes esse a poeta dicta. Nunc de iis parum constat. In Bacchylidem, Pindari æmulum et calumniatorem, jaci ea, Scholiastes narrat.

150. *Apud bonos talis homo nullam fidem invenit; at, multitudini assentando, magna mala affert.* Lego: *σαίνων ποτὶ πάντας, ἄταν διαπλέκει.* v. V. L. *texit mala.*

153. *οὔ οἱ μετέχω θράσεος, impudentia in adulando.* Non ei similis sum simulando. Nulla simulatione utor.—154. *ἅτε δὲ ἐχθρὸς ἐὼν πρὸς ἐχθρὸν, ὑποθεύσομαι ὁδοῖς σκολιαῖς.* Est *ὑποδραμεῖν τινα* persequi canis more—*etiam per obliquas semitas subeundo, modo hinc modo illinc irruendo.* *πατέων (κατ') ἄλλο ἄλλοτε.* Nisi est: *ἄλλο ἄλλο τι,* pro *(κατ') ἄλλο καὶ ἄλλο.* [Ex Archilocho esse expressa, monuit Huschk. l. c. *Ex Schedis.*]

157-161. *Omnibus in civitatibus, sit resp. monarchica, democratica an aristocratica, vir verax et probus* *προφέρει* vel *τὰ πράγματα, auget, beat, prodest,* vel *ἑαυτὸν, eminet auctoritate pollet.*—*ὁπόταν λάβρος στρατὸς τηρῇ τὴν πόλιν, cum turbulentus populus rempubl. administrat, tenet. οἱ σοφοὶ* sunt *optimates.*

Λάβρος στρατὸς χὤταν πόλιν οἱ σοφοὶ
Τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς
Θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

E. δ'. K. ιδ'.

Ὃς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων,
Τότ' αὖ δ' ἑτέροις ἔδω-
κεν μέγα κῦδος. Ἀλλ' οὐ-
δὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονερῶν. στάθμας
Δέ τινος ἑλκόμενος

160. λαῦρος, ut solebant librarii superiorum sæculorum exarare, seu, ut Pal. C. λαύρος, ed. Rom. et hinc cett. Schmidius repetiit λάβρος. 161. Vulgo lectum τηρέοντι ab ὅταν pendet: adeoque in grammaticam peccat. Sed leg. τηρέωντι. et sic exaratum video in Ald. 163. τὰ κείνων divisim metro monente Schmidius. τὰ τήνων poetam scripsisse, monet Pauw. Sic tamen mox etiam τόκα pro τοτὲ scriptum esse debet. Vulgo: τἀκείνων. 164. τοτὲ δὲ αὖθ' ἑ. vulgo editum et scriptum; quod et ferri poterat, anapæsto pro iambo posito. Metro metuens refinxit Schmidius, ut nunc legitur. [ποτὶ μὲν—τότ' αὖτ' Hermann. de Dial. Pind. p. xiii. *Ex Schedis.*] 165. κε vulgo ante Schmid. 166. Lectio hæc a Schmidio mutata erat: δὲ ταῦτά γε νοῦν, perperam, ut metrum fulciret. 167. ἑλκόμενοι Oxon. mutarant ex Bodl. C. ut ad φθονεροὺς referretur. Vulgo ubique: ἑλκόμενος. Movit viros doctos, quod mox omnes inde a Romana edd. exhibent: μηχανῶνται. Sensum vero non eliciunt, sed tanquam fidiculis exprimunt interpretes, quod non vident, ἕλκεσθαι de libripende dictum: *dum enim invidus tanquam in libra trutinat bona, quæ aliis eveniunt, lance quidem plena*

161. Sequitur generalis propositio et nova sententia aditum ad sequentia parans. *Non contendere licet cum providentia* etc. Ad sententiam cf. P. viii. 108. sq. Jam frequentata illa ab Hesiodo Ἔργων pr. et Archiloco ap. Stobæum Froriieg. Gesn. p. 561. 50—v. 163. τὰ κείνων intelligo *adulatorum* Pindarum apud Hieronem calumniantium; ergo ἑτέροις (*probis*) ἔδωκεν, δίδωσι, κῦδος, (κυδαίνει αὐτοὺς, supra ἀνέχει, ὑψοῖ.) ταῦτά γε. pro τοῦτο, quod improborum istorum caussa superior est, *nec hoc eorum animum explere potest.*

166-170. Invidum se ipsum excruciare, nota est sententia; hanc sic extulit: ὁ νοῦς τῶν φθονερῶν ἐνέπαξε pro ἐμπηγνύει ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ, *creat sibi dolorem*, arrodit animum. Jam hoc fit, dum dolet, bona aliorum suis bonis majora esse: ἕλκεται, *ponderat, trutinat*, (ὥσπερ κατὰ) στάθμας τινὸς περισσᾶς, *lance, quæ vergit in alteram partem* (dum bona aliena majora esse æstimat). Vs. 171. redit ad 161. 2. et ἀρήγει 173. *prodest, consultum est*; fere ut supra 115. *patrocinatur.*

Περισσᾶς, ἐνέπαξεν ἕλ-
κος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
Πρὶν ὅσα φροντίδι μηχανῶνται τυχεῖν.
Φέρειν δ' ἐλαφρῶς
Ἐπαυχένιον λαβόντα
Ζυγόν γ' ἀρήγει. ποτὶ κέντρον δέ τοι
Λακτιζέμεν, τελέθει
Ὀλισθηρὸς οἶμος. ἁδόντα δ' εἴη
Με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

et depressa, pectori ille suo vulnus infligit acerbum, πρόσθε πρὶν τυχεῖν (ἐκείνων,) ὅσα μηχανῶνται (ille φθονεροί. Scilicet νοῦς φθονερῶν modo jungitur cum singulari ἑλκόμενος, modo subjicitur pluralis spectans ad φθονερῶν.) φροντίδι. hæc sollicitudo haud dubie eo tendit, ut felicitati alterius detrahat. 168. ἐνέπαξεν. etiam hoc mutandum fuit Oxoniensibus in ἐνέπαξαν. 171. μηχανᾶται emendaverat Ceporinus in Crat. et hinc Schmidius. Romana et hinc vulgg. μηχανῶνται. v. ad v. 167. Aldus et Bodleiani: μητίονται. nec male. 173. γ' fulcrum Oxon. et Bodl. γ. restituerunt. Deerat in cett. Schmidius μ' inseruerat, minus bene. 175. ἅδοντα Ald. ἀδόντα Rom. Crat. Brub. tandem ᾀδόντα, vel ᾄδοντα, tanquam ab ᾄδειν, ἀείδειν, Morell. Steph. et al. Schmidius refinxit ἁδόντα, *placentem*, recte haud dubie. Sed Oxonienses putarunt, ἅδοντα posse esse ab ἅδω, quod nunc ἁδέω est. At non viderunt, primam in ἅδω, etiamsi in usu esset, esse longam, in ἁδέω esse brevem. Et ἁδεῖν, ἁδῶν toties in Pindaro occurrit.

173, 4. Nota res vel ex Act. Ap. ix. 5. 6. v. Valken. Orat. p. 380. — Sententiarum igitur ordo inde ab 131. ad f. ita procedere videtur. Poeta monet Hieronem, ne deliniri se patiatur ab adulatoribus, qui, dum eum demereri videri volunt, alios calumniantur; quod ipsi poetæ accidisse videtur; — 142. etsi ipse, vitæ integritate munitus, opprimi eorum calumniis nequeat. — 147. Apud viros enim probos nullam istorum criminatorum esse auctoritatem, etsi illi assentando cunctis magna mala creare possunt, — 152. se contra nec simulare amicitiam nec odium dissimulare. — 156. Nec se sibi in hoc more displicere; viros enim simplicibus et candidis moribus in omnibus civitatibus probari. — 161. Quod si fortuna modo bonis modo malis propitia esse solet: est id æquo animo ferendum; — 165. etsi ne hoc quidem (puto: quod ipsi secundis rebus utuntur) hominum istorum, dum alienis bonis invident, cupiditates exsatiat: aliorum enim bona semper trutinantes et potiora suis esse opinantes, animum arrodunt, donec ea, quæ machinantur, assequuti fuerint: (ut adversarios bonis suis exuant)— 170. ad extr. Præstat sua sorte esse contentum.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

Hiero, cum victor Pythiis renuntiabatur, gravi morbo laborabat. Ab hoc processit poeta, dum in votis habet, ut bonæ valetudini ille restitui possit. Vota hæc ita eloquitur : Chironem adesse vellet, qui Æsculapium educavit : poetico spiritu abreptus fabulam interponit 14 — 78. de Æsculapii natalibus, tum 79 — 110. de ejus arte et fortuna; nunc redit ad vota sua, et precatur deos — 140. Subjungit consolationem a conditione humana petitam, in quam omnibus numeris perfecta felicitas haud cadit; — 190. tandem exemplum æqui animi in se ipso proponit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΗΘΕΛΟΝ Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν,
Εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσ-

κέλητι. Victoriam esse Pythicam dubitari nequit. Bis Hieronem victorem Pythiis fuisse aiunt Pyth. xxvi. et xxvii. Atqui tum ille nondum erat rex; quo nomine non nisi Olymp. lxxv. 3. adeoque Pyth. xxvii. ornatus fuit : Diod. xi. 38. et 67. Dicendum igitur, carmen serius scriptum esse. [aut, quod præstat, loco suo motum esse ex alio Carmiuum genere. *Ex Schedis.*] cf. Gedik.

σας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος,
Ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐ-
ρυμέδοντα Κρόνου,
Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου
Φῆρ' ἀγρότερον,
Νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷ-
ος ἐὼν θρέψεν ποτὲ
Τέκτον' ἀνωδυνίας
Ἅμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν,
Ἥρωα, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

5. εὐρυμέδοντος in Schol. occurrit, quod metrum non fert. 9. νοῦν Schmid. refinxit; sicque mss. Bodlei. sed et νόον recte. v. Pauw. Interpunctionem Oxonienses secundum ed. Rom. post φῆρ' collocatam volunt. Chiron φὴρ ἀγρότερος, *monstrum silvestre*, h. *Centaurus*. 10. θρέψεν ποτὲ ex Ald. et Aug. revocavit Schmid. A Romana inde: ἔθρεψέ ποτε. 11. τέκνον ἀνωδυνίας omnes edd. et scripti, quod emendavit Schmidius τέκτον' ex Schol. qui ὑγείας κατασκευαστὴν interpretatur, et ex Pal. C. ubi illud supra adscriptum erat. Nec equidem dubito ita recte a Schmidio esse scriptum. Defendit tamen vulgarem scripturam Pauw, ut τέκνον ἀ, ipse sit Chiron. Equidem non assequor, ex veteris sermonis genio quomodo Chiron, tanquam medicus, *filius bonæ valetudinis et salutis* dici possit: ita enim explicandum esset. Codicum quidem Pindari multo minor est auctoritas quam Scholiastæ; nam quantum intelligo, omnes sunt admodum recentes, et omnes, quotquot habemus, editiones non nisi duorum codicum auctoritate nituntur, adeoque pro binis tantum codd. sunt habendæ. Exhibet tamen Bodl. γ. quoque τέκτονα et τέκτονα νωδυνίας Gott. 12. fulcrum γ' post γυιαρκέος inserit Pauw. ad v. 26. 13. ἄρωα ex Rom. edebatur: at ἥρως ubique alibi. ἀλικτῆρα vulgo omnes ante Schmidium, prave. Emendavit ille, ut nunc est, metro, etymo et Pal. C. Augustanoque suffragantibus.

3. κοινὸν ἔπος s. sollenne ac vulgare, s. commune omnium. Gedikius de *publicis votis* accipit; etsi loca laudata Ol. vii. 170. x. 15. xiii. 69. Nem. iv. 20. id haud arguunt: ubique enim est *commune cum aliis*; hoc tamen ipsum potest accipi et reddi *publicum*. A v. 9. digressio fit; nec redit ad suas preces Pindarus nisi v. 111. *Utinam*, ut dixi, *Chiron adhuc viveret, et ego eum ad te adducere possem!*

7. ἄρχειν. Habitabat in Pelio Chiron; sed, utpote in heroe, in majus auget; ut et εὐρυμέδοντα adjecit. et 9. νόον ἀνδρῶν φίλον pro ἀνδράσι.

[12. γυιαρκὴς, *validus*. ut γυιαλθής. *Ex Schedis*.]

A. ά. K. ιγ'.

Τὸν μὲν εὐΐππου Φλεγύα θυγάτηρ
Πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλει-
θυίᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
Τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
Εἰς Ἀΐδα δόμον ἐν
Θαλάμῳ κατέβα,
Τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος
Δ' οὐκ ἀλίθιος
Γίνεται παίδων Διός. ἁ
Δ' ἀποφλαυρίξαισά μιν
Ἀμπλακίαισι φρενῶν,
Ἄλλον αἴνησεν γάμον, κρύβδαν πατρὸς,
Πρόσθεν ἀκερσεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ,

E. ά. K. ιέ.

Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν.

14. φλεγυία vet. edd. usque ad Steph. item Bodl. γ. prave. Sustuli interpunctionem post θυγάτηρ, quæ Schmidio laqueos induebat. Jungendum: τὸν μὲν πρὶν τελέσσαι h. πρὶν τελέσαι αὐτὸν h. ἐκτελέσαι, τεκεῖν, partui maturum, σὺν Ἐ. μ. *Lucina adjuvante.* 18. Ἀΐδα Oxonienses ex Bodl. C. Antea: Ἀΐδαο, contracte legendum. porro ἐκ θαλάμω Pauw emendat, non invenuste. Vulgo interpretes hyperbaton esse volunt, pro, δαμεῖσα ἐν θαλάμῳ. Ego sic poetam accipio. Volebat et debebat dicere: *telo percussa mortua est*, adeoque ex veteris Græciæ disciplina, et Homerico more, ἐν θαλάμῳ ἀπέθανε ut femina. [Gurlitt. in puerperio. *Ex Schedis.*] Pro hoc dixit: ἐν θαλάμῳ εἰς Ἀΐδα δόμον κατέβα. Ita, si non probandum, excusandum saltem est. 23. ἀποφλαυρίξασα ante Schmid. 26. ἀκειρεκόμα Bodl. γ. 26, 27. Pessime hic erat distinctum post Φοίβῳ. Im-

14. Phlegyæ filia, *Coronis.* v. Apollod. iii. 10. 3. conf. Not. p. 695. [In numo Pergami. Choiseul *Voy. en Grece* t. ii. pl. v. 11. *Ex Schedis.*]

17. ὑπὸ τόξοις pro ὑπὸ τόξων, διά. vid. inf. 64. h. ex partu mortua est.

25. Varie interpungi potest. Rationem receptam firmat Apollodor. l. l. τὴν δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην Ἴσχυϊ συνοικεῖν. [v. Clavier ad Apollodor. p. 427. *Ex Schedis.*] αἴνησεν, *probavit, consensit in alium amorem.* Inf. iv. 396. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον.

27. καθαρὸν h. l. *sacrum*, θεῖον. Quæ sequuntur, de primo amoris sensu dicta accipe. Nam v. 43. demum Ischys ad-

Οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
Οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν
Ὑμεναίων· ἅλικες
Οἶα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
Ἑσπερίαις ὑπὸ κου-
ρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
Ἤρατο τῶν ἀπεόν-
των. οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀν-
θρώποισι ματαιότατον,
Ὅστις, αἰσχύνων ἐπιχώ-
ρια, παπταίνει τὰ πόρσω,
Μεταμώνια θη-
ρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν

mo vero μιχθεῖσα Φοίβῳ καὶ φ.—καθάρον. Præire tamen poterat viris doctis Aldus. Neque sequentia aecipienda puto, ut omnes faciunt, de nuptiis ab ea occupatis: quorsum enim: ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων? sed illa, amore saucia, vitavit omnes æqualium congressus; nec intererat sollennibus epulis et festis, ut, quoties deducenda erat sponsa; sed amore absentis amatoris tabescebat Ischyis Arcadis, quem mox, ubi ille advenit, in amplexus suos recepit. 28. Novum exorditur locum; itaque non refingendum est οὐδ' ἔμειν', quod Aldus habet. νυμφιδίαν Bodl. C. et omnes edd. ante Schmidium, qui de metro sollicitus νυμφίαν refinxit: Pauw improbat; versus sane alterum fert; versibus tamen 69. 110. 151. convenit alterum, quod sequor. 32. Erat ὑποκουρίζεσθαι in edd. more grammaticorum composita effingendi. Est κουρίζεσθαι ὑπ' ἀοιδαῖς, *agere juveniliter, ludere, inter cantus*, παίζειν, *saltare.* [38. Gilb. Wakefield mutat ὅστις ἀσχάλλων ἐπιχ. (Silv. Part. iii. p. 175.) *Ex Addendis.*] 42. Scriptum et editum erat αὐάταν. Immo ἀϜάταν. Scribitur melius ἀάταν, quandoquidem digamma hoc uno in verbo servatur temere. Iterum Pauw suum ἀπάταν inculcat. perperam. v. sup. ad Pyth. ii. 52. Porro τοι ταύταν Ald. idem ἀβάταν.

venit et ejus amoris fructu illa potitur. vid. V. L. cf. inf. Pyth. ix. 35. sq.

35. πάθον. πάσχουσι. *ut multi animo affecti esse solent.* [at illa exarserat amore Ischyis. *Ex Schedis.*]

Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλ-
θόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
Λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
Οὐ δ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν
Δ' ἄρα μηλοδόκῳ
Πυθῶνι τόσσ' εἰσάϊεν
Ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐ-
θυτάτῳ, γνώμαν πιθών,

43. *λῆμμα* vitiose Pal. C. et cum Schol. Ald. et Rom. sed emendatum in Crat. *λῆμα Κορωνίδος*, ut *ἲς Τηλεμάχου*, noto more, pro *Κορωνὶς ἀάσθη*. *λῆμα* a *λῶ*, (unde *θέλω*,) *φρόνημα, θράσος, τόλημα*. 48. *εἰσάϊε* refinxit Schmidius, ut par esset metrum antithetico. vulgo *ἰσάϊε*. Firmatur vestigiis in Aldina lectione: *τόσσας, ἄϊεν*. 50. *κοινᾶνι* Gott. cum Schol. *ξυνᾶνι* emendabat Valken. ad Theocrit. p. 227. quæ forma occurrit apud Xenoph. in Cyrop. Vide vii. 5. 35. et ibi Hutchins. Est ea Attica. In Pindaro tamen infra quoque v. 84. *ἑλκέων ξυνάονες* est; et occurrit promiscue in Pindaro *ξυνὸς* et *κοινός*. At h. l. metrum requirit *κοινᾶνι*. 51. *πιθὼν* Schmidius refinxit pro *πεπιθὼν* ex metri lege, recte, Pauwio quoque judice, ut sit: *παραπιθὼν γνώμαν κοινᾶνι εὐθυτάτῳ, πάντα ἴσαντι νόῳ*. interpretationem non addit Pauwius: erit illa forte hæc: *inducens, judicium*, h. e. *se, ad credendum*, (non alieno teste, sed) *sua mente, quæ omnia statim sibi communicat, ad se refert*, h. *animadvertit et videt*. Utut hæc mitiges, dura sunt; duriora etiam apud Schmidium. Oxonienses vero ne vident quidem, diversa esse *πιθεῖν* et *πείθεσθαι*, *adducere ad credendum* et *adduci*. Quid? si, sublata interpunctione post *Λοξίας*, jungamus cum antecedentibus: *Ἐν δ'- εἰσάϊεν ν. β. Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμαν πιθών, πάντα ἴσαντι νόῳ*. *sensit, percepit id, apud animum suum* etc. Et sic jam Schol. accepisse videtur: *ἐν δὲ Πυθῶνι ὢν ὁ Ἀπόλλων ἐπήσθετο τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἁμάρτημα*. Aldus dedit: *γνώμα* (pro *γνώμᾳ*) *πεπιθών*. Sic quoque Bodl. *γ*.

46-54. Enimvero Apollo Delphis speculans hoc rescivit, et furtum puellæ deprehendit. [potius: non latuit aliquem qui resciseeret. deprehensa illa est, sc. ab ipso Apolline, deo omniscio. *Ex Schedis.*] *εἰσάϊεν* pro *ᾔσθετο*. *σκοπὸν* de Jove ultore haud diverso sensu vid. in Æschyl. Suppl. 386. Si *σκοπὸν* non de *Apolline*, verum de *corvo* esse accipiendum dixeris, cum verbis luctaris. Quoquo te vertas, ne contortis quidem modis melius quid efficias, quam naturali interpretatione, quam dedi: *non ab alio Apollo, verum a se hoc didicit*: *εἰσάϊε παρὰ νόῳ πάντα ἴσαντι* (pro *παρὰ νόου*, vel *ἐν νόῳ, σὺν ν.* ut P. ii. 159. *παρὰ τυραννίδι* pro *ἐν*), *κοινᾶνι εὐθυτάτῳ, qui ipsi veracissime omnia communicat*. Sentias quidem facile, hæc esse nimis ornata; multo magis adjecto, *εἰσάϊε, γνώμαν πιθών, animum adducens*, h. e. *se ad credendum adducens*. *Corvum* indicem Pindarus ignorat. *κοινὼν* est idem qui *κοινωνὸς*, qui communicat aut aliis aut sibi, est ergo *animus arbiter, conscius cogitatorum*.

Πάντα ἴσαντι νόῳ,
Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται· κλέπτει τέ μιν
Οὐ θεὸς, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

A. β'. K. ιγ'.

Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
Ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον,
Πέμψεν κασιγνήταν μένει
Θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
Ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ
Παρὰ Βοιβιάδος
Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος.
Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
  σατό νιν. καὶ γειτόνων
Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ
Δ' ἔφθαρεν, πολλὰν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
Σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

56. Vulgo ante Schmidium: ξενίαν. [63. Heynius in textu scripsit ἰδαμάσ-.] 66. ἔφθαρεν pro ἐφθάρησαν. quis dubitet? male Rom. et al. ἔφθαρε. [probat ἔφθαρεν Gilb. Wakefield Silv. P. iii. p. 175. *Ex Addendis.*] π. δ' ἐν ὄρει Pal. C. et Aug. metro non invito; etiam sic Aldus. 67. ἐνθορόν. Schneider conj. ἔνθορον, quæ vox rarior pro ἔγκυον, *prægnans*, est ap. Nicandr. Ther. 99. Ita esset *flamma ex uno semine* (scintilla) *gravida*, concepta *consumsit silvam*. Paullo tumidius. ἐνθορὸν est, *ex una scintilla ignis invadens silvam consumsit*.

59. *Lacerea* fuit in Pelasgiotide Thessaliæ, haud longe a Pelio: cf. Not. ad Apollod. p. 695. sq.

62. Duplex modus est accipiendi hæc; aut: *Idem malum fatum, quod eam ad furta pellexerat, etiam interitum ei adstruxit.* δαίμων ἕτερος, *adversus, infestus.* Copiose illustravit Bentl. ad Phalar. s. ix. tum Lennep. ad Phalar. Epp. 23. Valken. in Diatr. p. 112. quod Latinis est, *non suus deus*: ut Tibull. iii. 3. 28. aut: δαίμων δ' ἕτερος ἐδαμάσατό νιν, τρέψας ἐς κακόν: *fortuna iniqua illam perdidit adducendo in perniciem.* [sc. κακὸν potest esse *culpa, flagitium*, et *pœna, pernicies.*—65. ἐπαῦρον. l. τοῦ κακοῦ. l. αὐτῆς. hoc melius, ut Il. α. 410. βασιλῆος. *Ex Schedis.*]

E. β'. K. ιέ.

Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
Σύγγονοι κοῦραν, σέλας δ' ἀμφέδραμε
Λάβρον Ἁφαίστου, τότ' ἔει-
πεν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
Ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
Ὣς φάτο. βάματι δ' ἐν
Πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
Ἅρπασε. καιομένα
Δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι
Πολυπήμονας ἀν-
θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Σ. γ'. K. ιγ'.

Τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων

70. τότε εἶπεν Gott. 72. Male Schmid. refinxerat ὀλέσθαι. 75. Aristarchus scripserat: *βάματι δ' ἐν τριτάτῳ.* v. Schol. mirum Grammatici acumen! Simpliciter poeta dicit, etsi splendide, utpote de deo, uno gressu facto Apollinem eripuisse flamma puerum, quem mater utero gestabat. 78. διέχαινε Schmid. emendavit; Pauw διέβαινε. Utrumque durius quam vulgatum, ut exprimatur, *flammam dissiliisse, diffissamque deo viam fecisse, qua incolumis transiret.* διεσχίσθη, διέστη. Namque hoc ipsum διαφαίνειν vi etymi esse potest. Et quam multa alia a poeta audacter novata passim occurrunt! Audiendus erat saltem h. l. Scholiastes. 80. πόρε ex Ald. et Pal. C. Schmidius. Romana et sqq. πόρεν.

83. Locus classicus de veterum medicina, quæ verius chirurgia fuit. Sunt, qui *ulcere sponte nato* laborant, tum qui *vulnere* seu cominus seu eminus illato: tandem qui *ex æstu* vel *ex frigore vitium* corporis contraxerunt. Medicinæ autem *carmina, potiones, amuleta* et *sectio.* Amuleta non modo superstitiosa, sed et radices herbæque salutares, collo appensæ, sane conveniunt genio istarum ætatum. Non male tamen Gedike de herbis accipit, quibus illigantur partes corporis seu vitiatæ ac læsæ, seu ex morbo, v. c. rheumatismo, morbo arthritico, œdemate laborantes.

Ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ
Χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
Ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
Ἢ θερινῷ πυρὶ περ-
θόμενοι δέμας ἢ
Χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
Ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
Ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
Τοὺς δὲ προσανέα πί-
νοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντοθεν
Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς.

A. γ′. K. ιγ′.

Ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.

84. Bodl. C. ξυνάορς. saltem esse deberet ξυνάοροι. At ξυνάων, quod Ionibus ξυνήων, Atticis ξυνῶν. v. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 161. et sup. ad 50. 94. περάπτων Schmidius induxit male metro ruenti timens. Præstat vulgaris lectio: περιάπτων. conf. Pauw. Induxere τὸ πὲρ pro περὶ etiam in alia loca. vid. Schneid. ad Demetr. p. 156. [περιάμματα, περίαπτα. Strab. xv. p. 1047. A. *Ex Schedis.*] — 97. ἔτραπεν Oxon. et MSS. Vulgg. ἔτραπε. Vide laudatum hunc locum ab Athenag. pro Christian. 25. p. 116. Clem. Alex. pag. 25. [Cyrill. c. Julian. vi. p. 201. *Ex Schedis.*] —

84. ἑλκέων ξυνάονες sunt οἱ σὺν ἕλκεσιν ὄντες, ἕλκος ἔχοντες. ξυνάων, κοινωνὸς, supra κοινὼν v. 50. ξυνήων ap. Hesiod. Theog. 590. 601. ξυνήονας ἔργων ἀργαλέων. [add. Coluth. 278. *Ex Schedis.*]

In v. 87. 88. *febres* quærebam aliquando et ipse, seu frigidam et ardentem seu æstivas et auctumnales: sed græca in hanc notionem deflecti posse non videntur: περθόμενοι δέμας, *populatum corpus habentes*, πυρὶ θερινῷ ἢ χειμῶνι, *igni æstivo aut hieme.* Et sunt reliqua omnia ejusmodi, ut *chirurgicam* operam desiderent, non clinicam.

96. Mira fabulæ novatio, qua Æsculapius pro ope medica ab ægrotis sostra iniqua exegerit, ita ut etiam promissa magna auri vi a morte revocaverit aliquem. [Attingit Tertull. Apolog. c. 14. cf. Creuzer *Symbolik* t. ii. p. 357. *Ex Schedis.*] Habebunt igitur nostri medici, si qui sunt, qui lucro inhiant, qua se tueantur, auctoritatem auctoris artis medicæ. Prorsus diversa antiquiores narraverant. v. Apollod. p. 234. sq. et Not. p. 701. sq. Similem novationem vides apud Horat. ii. 18. 34. *nec satelles Orci* (Charon) *callidum Promethea Revexit auro captus.* — δέδεται, pro νικᾶται. ἥττων ἐστὶ τοῦ χρυσοῦ. Mox ἁλωκότα, *morti damnatum.*

Ἔτραπεν κἀκεῖνον ἀγάνορι μι-
σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανεὶς
Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι,
Ἤδη ἁλωκότα. χερ-
σὶ δ' ἄρα Κρονίων
Ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν
Στέρνων καθέλεν
Ὠκέως· αἴθων δὲ κεραυ-
νὸς ἐνέσκηψεν μόρον.
Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ
Δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ,
Γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας.

E. γ'. K. ιέ.

Μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον
Σπεῦδε· τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.

99. κομίσσαι vulgo ante Schmidium, qui et mox ἑαλωκότα mutavit, quod in vulgg. erat. κομίσαι jam Ald. exhibuerat. 102. ῥίψας, vulgare, Ald. et alii apud Schmidium. Interpungi malit ῥίψας δι' ἀμφοῖν, Pauwius, ut jungantur καθέλεν ἀμφοῖν ἀμπνοὰν, ῥίψας διὰ pro διαῤῥίψας. Non minus bene junges ῥίψας διὰ στέρνων, vel ῥίψας δι' ἀμφοῖν καθέλεν ἀμπνοὰν στέρνων. Vulgare erat, διαῤῥίψας ἄμφω τῷ κεραυνῷ. Trajectus est uterque, et Æsculapius et is, quem in vitam restituerat, eodem fulmine. Aliud est fulmen in medium inter duo jactum ap. Apollod. ii. 5. 11. p. 137. et ii. 6. 2. 103. καθέλεν a Schmidio est. Vulgo invito metro καθεῖλεν. idem ex Clemente Alex. qui h. l. repetiit, laudat ἀμπνοάς. 105. ἐνέσκηψεν scribendum, Pauwio monente, pro —ψε. 108. γνόντα cod. Aug. et, metro monente, Schmidius, repudiato vulgari: γνόντας. 111. ἄντρον ἔναιεν vulgo ante Schmidium, quod in metrum peccat. Bodl. C. ἔναι— 112. ἐν ἔτι. Pauw mavult: ἄντρ' ἔναιεν, vel: ἄντρα ναῖεν, duplici vocali ante vocalem correpta: quod parum placet.

106. χρὴ (τινὰ) μαστεύειν παρὰ δαιμόνων τὰ ἐοικότα θνηταῖς φρεσὶ, γνόντα. Similis sententia sup. ii. 63.

111. Redit poeta ad primos carminis versus. Antecedentes versus 109. et 110. adhuc ad superiora refero, et jungo cum χρὴ τὰ ἐοικότα. *Itaque non est vita immortalis affectanda;* (exemplo Æsculapii moniti sumus) *sed aggrediendæ res quæ fieri possunt.* μηχανὴ,

Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι'
Ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
Ἀμέτεροι τίθεν· ἰ-
ατῆρά τοί κέν μιν πίθον
Καί νῦν ἐσλοῖσι παρα-
σχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
Ἤ τινα Λατοΐδα
Κεκλημένον ἢ πατέρος.
Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰ-
ονίαν τέμνων θάλασσαν,
Ἀρέθουσαν ἐπὶ
Κράναν, παρ' Αἰτναῖον ξένον,

115. Impediti nescio quid in seqq. Unus ex Schol. aliter legisse videtur, nam, ἐκήλησα ἂν αὐτὸν, ἰατρὸν ὄντα, παρασχεῖν τῷ Ἱέρωνι τῶν καυστικῶν νόσων ἀπόλυσίν τινα. Ordinem verborum, ut nunc se habent, apposui in nota. Καλεῖν τὸν ἰατρὸν bene dicitur: unde hic proprie acceptum malo κεκλημένον ἰατῆρα. (nam ad μὶν Chironem referre, durius esset.) non, ut volunt, κεκλημένον υἱὸν Λατοΐδα. sin vero ita vel maxime jungerem, dicerem esse pro ὄντα dictum, non, ut Pauwius vult, ut poeta se parum credulum illis deorum stirpibus innuere velit. Tale quid quis in simili loco cogitet? [ut medicum, ipsum venientem præbere vocatum tibi θερμᾶν νόσων ἤπια.—ἐσλοῖσι pro σοὶ ἐσθλῷ. *Ex Schedis.*] 116. Καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 117. ἀνδράσιν scribendum, monente Pauw. et v. 120. ἐν ναυσίν. Vulgo sine ν. 122. ἐπὶ κράναν hoc versu editum erat ante Schmidium. prave. Emendate legebatur in Bodl. γ.

instrumentum, *opera*, ars, *opus ipsum*, *res*. Sup. P. i. 79. μαχαναὶ πᾶσαι, *quicquid efficitur, omne cœptum, ausum.* ἀντλεῖν, *exhaurire, tolerare, perficere*, τελεῖν ἀνύειν. [*adhibe operam, effice opus, rem in tuis viribus positam.* *Ex Schedis.*]

[112. *si carmine meo instillare ipsi voluntatem, eum movere possim.* *Ex Schedis.*]

115—119. Juncturam teneo: τοὶ, ἔπιθόν κέν μιν (*exoraturus essem eum*) παρασχεῖν καὶ νῦν ἀνδράσιν ἐσλοῖς ἰατῆρά τινα κεκλημένον (*arcessitum*) θερμᾶν νούσων, ἢ (παῖδα) Λατοΐδα (Apollinis, qualis Æsculapius fuit, quem in disciplina habuit) ἢ πατέρος (erit: *Jovis filium*: atqui is esset ipse Apollo). Alia via si tentes, τινὰ esse potest neutrum, ut sit παρασχεῖν τινα, *remedia*, ἢ Λ. ἢ πατέρος, *aut Apollinis aut Jovis.* Ita tamen mihi displicet nude positum τινά. [Hermann. et Gurlitt. κεκλημένον Λατοΐδα ἢ πατέρος esse ut τίνος κεκλημένος ap. Euripid. *cujus filius.* Admodum frigide. *Ex Schedis.*]

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Ὃς Συρακόσσαισι νέμει, βασιλεὺς
Πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς,
Ξείνοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.
Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
Εἰ κατέβαν, Ὑγίει-
αν ἄγων χρυσέαν
Κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων
Αἴγλαν στεφάνοις,
Τοὺς ἀριστεύων Φερένι-
κος ἕλεν Κίῤῥᾳ ποτέ·
Ἀστέρος οὐρανίου,
Φαμὶ, τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
Ἐξικόμαν κε, βαθὺν πόντον περάσσαις.

Α. δ'. Κ. ιγ'.

Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

124. In edd. interpungitur Σ. νέμει, recte si ἐν Σ. accipis; non vero, quasi νέμειν cum tertio casu jungi possit. Primæ edd. exhibent Σ. νέμει βασιλεὺς, quod esset νέμει, (absolute) βασιλεὺς Σ. 130. Etiam hic prava interpunctio seriorum editionum Κῶμόν τ' ἀ. Πυθίων, Αἴγλαν στεφάνοις, molestiam faciebat. 133. ποτὲ sane otiosum: etiamsi carmen interjecto post victoriam tempore missum esse dixeris. Pauwius conj. ἕλεν Κ. ποσὶ vel ἕλ' ἐν Κίῤῥᾳ ποσὶ, non invenuste. 136. περάσαις Rom. --σας Ald. Metrum requirit σσ. [In textu Heynius alterum σ delevit.]

124. Interpungendum: ὃς (ἐν) Σ. νέμει [τὰ πράγματα. *Ex Schedis.*] *βασιλεὺς πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θ. π. Si venirem adducens ad ipsum δύο χάριτας, χάρματα,* Ὑγίειαν (nam est in personam mutata) Κῶμόν τε. In seqq. turbat τὸ στεφάνοις. Inter plures jungendi rationes præferenda videtur hæc: Κῶμον, *hymnum* αἴγλαν στεφάνοις (pro τῶν στεφάνων) ἀέθλων Πυθίων, *qui illustrat victorias Pythicas.*

[134. ἀστέρος οὐρανίου, solis. *Ex Schedis.*]

137—140. Ante ædes Pindari fuit sacellum Magnæ Deæ, et signum Panis. In hac ædicula, vel ante eam, hymnos a puellarum choris cani sollenne esse debuit, et quidem sacris seu teletis nocturnis. In Schol. ex Aristodemo narratio exstat, qua ipse Pindarus con-

Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον
Σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
Εἰ δὲ λόγων συνέμεν
Κορυφὰν, Ἱέρων,
Ὀρθὰν ἐπίστα, μανθάνων
Οἶσθα προτέρων·
Ἓν παρ' ἐσλὸν, πήματα σὺν
Δύο δαίονται βροτοῖς
Ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν
Οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
Ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

139. μέλπονται emendationi Schmidianæ debitum, metro poscente. vulgo: μέλποντι. 143. ἐπίστα ex h. l. notatur pro ἐπίστῃ. Non est enim ex ἐπίστασαι. tum esset α breve. 145. σύνδυο Schol. et edd. fere habent præter Cratand. Immo vero: συνδαίονται. aut σὺν absolute, *una* διανέμουσι. Tum apud Plutarch. de consolat. p. 107. B. δαίνυνται legitur, sed et reliqua ibi depravata. Quod vero Homericum locum Il. ω. 527. sqq., parum congruente sententia, huc vocant veteres et alii intpp., parum recte faciunt. (Aliter nunc video acutissimum Knight statuere p. 79.) Ad Homericum autem locum illustrandum Scholion Pindari negligendum non est.

didisse ædiculam fertur. Est præterea locus huc faciens ἐν Παρθενίοις, quem v. in Fragmentis. *Pan* autem σύνεδρος τῆς Ῥέας: ut monent Schol. et ex iis Wessel. ad Diodor. tom. i. p. 227. 31.

141. εἰ δὲ, forma Pindarica, pro vulgari: *quandoquidem tu.* λόγοι sunt *litteræ*, *carmina*, *sapientia*, *doctrina* in Pindaro, quatenus doctrina et sapientia e *priscis poetis* tum hauriri solebat. κορυφὰ λόγων, ut κορυφὰ ἀρετῶν, ἄθλων, κτεάνων, dictum esse potest non uno modo: vel ut sit *summa* λόγων, *doctrinæ*, vel *quod summum est* ac præstantissimum in λόγοις. Tum vero omnino ornat, et κορυφὴ λόγων est idem quod simpliciter λόγοι, adjuncta notione, *præclara* sapientia, doctrina. Tandem κορυφὰν ὀρθὰν λόγων dictum pro eo, quod proprie erat κορυφὰν λόγων ὀρθῶν, *vera sapientia ac doctrina.* εἰ ἐπίστα συνέμεν pro εἰ συνίεις, et οἶσθα μανθάνων, ἔμαθες, (παρὰ) προτέρων, *a priscis poetis.* Fuit scilicet carmen, e quo sententia, quæ sequitur, depromta est; nec tamen locus Homericus Iliad. ω. 527. sqq. cf. V. L. 145.

149. οἱ ἀγαθοὶ vi oppositi sunt σοφοί, *sapientes.* τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω, Scholiis præeuntibus, a veste ducunt. Non necesse est; Pindaro est: bona, quæ in re sunt, *evolvere, explicare, eruere,* et in luce collocare, nec, animo in adversa fata tantum defixo, se excruciare. Mox 151. δέρκεται τύραννον πότμος, *respicit, eum comitatur, adest ei.*

E. δ'. K. ιε'.

Τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἕπεται.
Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
Εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
Πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
Οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ,
Οὔτε παρ' ἀντιθέῳ
Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
Ὄλβον ὑπέρτατον οἳ
Σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
Ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρ-
μονίαν γᾶμεν βοῶπιν,

151. Ex Scholiorum auctoribus unus aliam lectionem habuisse videtur: τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον πλοῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐδωρήσατό σοι καταβολή. Ut nunc legitur, et recte, puto, universa accipienda sententia: εἴ τινα ἀνθρώπων, τοὺς τυράννους δέρκεται (ὁρᾷ, *respicit, adest ipsis*) ὁ μέγας πότμος. 154. ἐγένετ' et πὰρ ante Schmid. legebatur, qui metro consuluit. sed in verbis tricatur. haud dubie dictum est pro παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ Αἰακίδᾳ, οὔτε παρεγένετο Κάδμῳ. Bodl. γ. Γείνετ' οὔθην et παρά. Mingarello ἔγεντ' durum videbatur: mavult ergo οὐκ ἐγένετ', ut in Syzygia trochaica pes secundus sit anapæstus. Occurrit tamen ἔγεντ' alibi quoque, ut in Theocr. i. 88. ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. 156. λ. γε μὰν edd. ante Schmidium, qui expulit γε. deest etiam MSS. Oxon. 161. ὁπόθ', sc. ὁ μὲν, quod facile intelligitur ex sequente ὁ δέ. Pauwio tamen hæc nimis impedita videntur; itaque emendat: ὅ γ' ὅθ'.

153. sq. At non potes ab omni parte felix esse; quæ sors nemini unquam contigit. Hæc ut poeta exsequitur ad duo heroes rem revocando.

154. οὐ παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ, οὔτε Κάδμῳ.

159. ἐν ὄρει, in Pelio monte, inter nuptias cum Thetide. cf. Nem. v. 40. sq. Quæ quis non meminerit ex Catullo? Et 161. ὁπόθ' (ὁ μὲν) Ἁ.—ὁ δὲ Νηρ.—Videtur ante oculos h. l. habere Isocr. Encom. Evag. 4. Similis locus fuit in Fragm. Pindari (p. 35. vi. Schneid.). cf. Theogn. 15. et laudd. a Wernsdorf. Poet. min. Lat. tom. iv. p. 463. Summæ autem *felicitatis* declaratio apud antiquos: *cum diis versari, in deorum convictum admitti*, ut supra de Tantalo et Ixione vidimus.

Ὁ δὲ Νηρέος εὐ-
  βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε΄. Κ. ιγ΄.

Καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ᾽ ἀμφοτέροις·
Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον
Χρυσέαις ἐν ἕδραις, ἕδνα τε
Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
Ἐκ προτέρων μεταμει-
  ψάμενοι καμάτων
Ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.
Ἐν δ᾽ αὖτε χρόνῳ,
Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-
  τρες ἐρήμωσαν πάθαις
Εὐφροσύνας μέρος αἱ
Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατὴρ
Ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

167. pronuntiandum *χρυσαῖς*. 168. Male interpunxisse videntur veteres, si Scholia inspicias. cf. Pauw. Eundem tamen miror malle jungere, *μεταμειψάμενοι χάριν Διός*: vellem addidisset interpretationem commodam.

165. conf. inf. Nem. iv. 106. sq.

167. *ἕδνα*, munera et Thetidi et Harmoniæ allata a multis poetis celebrantur.

168. (*διὰ*) *Διὸς δὲ χάριν* (*beneficio Jovis*) *ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν* (*ἀνώρθουν τὸν νοῦν*) *ἐκ προτέρων καμάτων μεταμειψάμενοι*, *vicissim e prioribus calamitatibus* (nam uterque exulabat) *animum* vel *receperunt*, *recrearunt*, vel *confirmarunt*.

173. Duplex est hujus loci interpretatio. Alia antiquior, quam naturalis verborum ordo suppeditat, quamque veteres sequuntur: *τὸν μὲν θύγατρες αἱ τρεῖς* (Ino, Agave, Autonoe, sup. Ol. ii. 39.) *ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος* (*ἀφείλοντο αὐτὸν μέρος* ex poetico more: *ἐρημοῦν τινά τι*, pro *κατά τι*) *πάθαις ὀξείαις* (pro *διὰ παθῶν*). Sic supra dictum erat Ol. i. 94. *εὐφροσύνας ἀλᾶται*, *felicitate caret, infelix est*. *εὐφροσύνας* autem *μέρος* haud dubie *ex pristina felicitate partem*; nam non omni felicitate exciderat Cadmus. Altera ratio a Schneidero proposita et a Gedikio probata hæc est: *τὸν μὲν θύγατρες ἐρήμωσαν ὀξείαις πάθαις, εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς*, *ipsæ lætitiæ paternæ pars*. Moneri potest: primo non erant pars, sed ipsæ totam *paternam felicitatem* constituebant: nulli alii erant Cadmo liberi; tum vero non *orbarunt eum*: non enim mortuæ sunt, sed in calamitates inciderunt, duæ autem (*Ino* et *Semele*) deæ factæ.

A. ε'. K. ιγ'.

Τοῦ δὲ παῖς, ὅν περ μόνον ἀθανάτα
Τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ
Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπὼν
Ὦρσεν πυρὶ καιόμενος
Ἐκ Δαναῶν γόον. Εἰ
Δὲ νόῳ τις ἔχει
Θνατῶν ἀλαθείας ὁδὸν,
Χρὴ πρὸς μακάρων
Τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλ-
λοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ
Ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
Ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
Ὃς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἕπηται.

185. Impeditus locus; v. Not. 189. In Schol. et edd. ante Schmidium ὄλβος δ' οὐκ. Forte: ἀνέμων, ὄλβος οὐδ' ἐς μ. 190. Alter Scholiastarum ver-

182. Novus sententiarum ordo. Vss. 185. sq. χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. non adeo proclive est, grammatice hæc expedire. εὖ πάσχειν nihil aliud est nec esse potest, quam *bene res gerere, bonum successum habere, felicem esse, laudem consequi.* v. P. i. 191. Nem. i. 46. Isthm. v. 17. Jam τυγχάνοντα potest esse neutrum plurale, ut sit: χρὴ εὖ πάσχειν (κατὰ τὰ) τυγχάνοντα πρὸς μακάρων, *sapiens felix est in iis quæ a diis ipsi contingunt.* Potest et esse χρὴ εὖ πάσχειν (αὐτὸν) τυγχάνοντα (h. ἐπιτυγχάνοντα, *si consequitur* aut *hoc ipsum, ut æquo animo ferat fortunam,* aut *si consequitur id quod voluit, si successu utitur;* nam τυχεῖν, τυγχάνειν absolute sic ponitur, v. c. Ol. ii. 93.) πρὸς μακάρων (παρὰ θεῶν). Nisi dixeris, esse ornate dictum τυγχάνοντα εὖ πάσχειν pro simplici ευ πάσχειν, aut pro τυγχάνειν πρὸς (παρὰ) μακάρων, καὶ εὖ πάσχειν. Dura est ellipsis in omnibus his modis. Restat tamen tertia ratio, ut sit tertius casus τυγχάνοντι, ut sit εὖ πάσχειν τῷ τυγχάνοντι πρὸς θεῶν, h. ἐν τῷ τυγχ. *in eo quod obtingit a diis.* In hoc dura est elisio τοῦ ι. Sententia enim omnino sic procedere videtur inde a v. 182. εἰ δέ τις. *si quis* (h. e. quisquis) etc. *Sapiens bene fert utramque fortunam; felicitate fruitur, quatenus a diis hoc ipsi obtingit; at* (187.) *alio tempore aura mutatur; nimis magna felicitas hominum non diu persistit eodem in loco.* ὁδὸς ἀλαθείας v. 184. *via sapientiæ, vera ratio,* nescio an jungenda sit cum θνατῶν, *quantum quidem illa ad mortale genus spectat.*

186. ἄλλοτε δ' ἀ. prorsus ut Ol. vii. f. ὑψιπετᾶν non esse potest ab ὑψιπετὴς, ὲς, sed ab ὑψιπέτης, ευ.

190. Corrupta est lectio; nec pro-

E. έ. K. ιέ.

Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
Ἔσσομαι· τὸν δ᾽ ἀμφέποντ᾽ αἰεὶ φρεσὶ
Δαίμον᾽ ἀσκήσω κατ᾽ ἐμὰν
Θεραπεύων μαχανάν.
Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἁβρὸν ὀρέξαι,
Ἐλπίδ᾽ ἔχω κλέος εὑ-
ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον

sum cum supp. conjunxit; v. Not. 192. φρασὶ Rom. Crat. et φρεσὶ Ald. Brub. et al. quod revocavi. v. mox ad iv. 194. 198. Intulit sequentibus facem Schmidius, prælucente uno ex grammaticis. [195. Ad μοι Heynius adscripsit σοι et 196. ad εὑρέσθαι *parare tibi*. v. Not.] Vulgo 198. sq. legitur: Νέστορα καὶ Λ. Σ. ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἐ. κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα ἅρμοσαν. Γινωσκομένα δ᾽ ἀρετὰ etc. Obscura et deficiens oratio, quam explent Grammatici supplendo in prioribus ἔχει. Sed *Nestorem et Sarpedonem*, ἀνθρώπων φάτις, h. φάτιας, *fabulas hominum, de quibus viris tam multa fabulantur poetæ*, γινώσκομεν ἐξ ἐπέων etc. *notos habemus ex carminibus* etc.

cedit, quocunque te verteris. Ne cum seqq. jungas, sententia ipsa intercedit. Igitur ad antecedentia referre necesse est; sententia est perspicua: *nimis magna felicitas non est stabilis.* ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς Eurip. Or. 340. cf. Med. 1228. 9. *Non durat felicitas humana, quæ nimis magna obvenerit.* ἐπιβρίσαις ἕπηται est idem ac ἐπιβρίσῃ, de magna *copia abruente.* Verum molesta sunt ὅς et εὖτ᾽ ἄν. in his vitium latet. Jam propter ἕπηται tenendum erit εὖτ᾽ ἂν pro ὅταν. Restat igitur vox ὅς, corruptelæ sedes. Exputabam multa; sed nondum vidi, quod pro Pindarico habere possem.

191-7. Nunc, quod universe pronuntiare voluit, more suo *ad se* transfert: *Fortunæ meæ modulo accommodabo mores meos; in rebus modicis modice, in lautis vivam laute. Fortuna præsente utar pro facultate. Sin autem mihi* [*tibi. Ex Schedis.*] *lauta fortuna obtigerit, spero in posterum laudem et famam magnam me consequuturum esse* [*spero me tibi carminibus meis laudem paraturum esse insignem.* Hoc sibi tribuere solent poëtæ. *Ex Schedis.*] Ita de se dixit, quæ universe accipi vult. ἀσκήσω θεραπεύων (pro ἀσκήσω καὶ θεραπεύσω, *colam, utar.* ut ἀσκεῖν ἀρετήν.) φρεσὶ κατ᾽ ἐμὰν μαχανὰν, *pro meo modulo, pro facultate mea,* τὸν δαίμονα ἀμφέποντα, h. παρόντα μοι. In seqq. 195. olim in Additam. alienam sententiam inferre volebam; at enim videndum est, quid poeta senserit, non, quid sentire debuerit, ad nostrum quidem sensum ac morem. Scilicet cum v. 198. novam sententiam subjicere putandus est poeta; qua tacite suis carminibus honorem asserit.

Σαρπηδόν’, ἀνθρώπων φάτις,
Ἐξ ἐπέων κελαδεν-
νῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
Ἅρμοσαν, γινώσκομεν. ἁ
Δ’ ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
Χρονία τελέθει.
Παύροις δὲ πράξασθ’ εὐμαρές.

200. κελαδεννῶν omnes priscæ edd. defecit Brub. et hinc aliæ: κελαδεινῶν.

205. *At paucis facile est hoc consequi,* sc. ut eorum virtus carmine immortalitatem (saltem duraturam famam) consequatur.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

In Arcesilai, regis Cyrenes, honorem carmen se aggredi professus, statim, Cyrenes mentione facta, quasi numine afflatus, ad origines coloniæ progreditur, et Medeæ vaticinium memorat Euphemo, uni ex Argonautis, datum—94. subjuncta simul interpretatione ex oraculo Delphis Batto dato de colonia in Libyam deducenda—118. Inde fabulam de Argonautarum profectione orditur;—438. ubi occiso dracone et vellere recuperato reliqua brevibus complectitur ad 467. Inde bona monita subjungit. Est carmen solito longius, fabulam argumento substernens, quæ ad originem gentis Battiadarum præclare accommodata est, et ad hoc consilium unice spectare videtur. Carmina longiora, in quibus Mythi exponerentur, fuere plura, inprimis Stesichori. Subjecta autem a 467. bona consilia et monita haud parum a natura carminis lyrici recedunt; nec satisfacit ratio viri docti alioqui ingeniosa, qua carmen ita defendit, ut Damophili persona comparetur cum Jasone, et ad hunc summa carminis referatur; eam refellit totum carminis argumentum et consilium ad Arcesilaum spectans. Sunt vero similia carmina adjectis sub finem monitis Pyth. i. ii.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΣΑΜΕΡΟΝ μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν, εὐΐππου βασιλῆϊ Κυρά-
νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον
Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων.
Ἔνθα ποτὲ χρυσέων
Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,
Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλ-

Ἀρκεσιλάῳ. Est Arcesilaus iv. inter reges octavus: in Arcesilao v. regnum desiit Ol. 87. 1. v. ad Diod. to. ii. p. 550. 1.— 4. Ante Schmidium: Λατοΐδαισιν, quod et ipsum ferri posse ait Pauw. idem ὀφειλομένων malit ad ὕμνων. equidem vulgatum præferam ut exquisitius. Pompæ victoris et incessui, tum et choro cum hymno, qui canitur, tribuitur a lyrico πλοῦς, στόλος, et tandem οὖρος. Is, qui pompæ et choro interest, cantum adjuvat tanquam cursum navis, adeoque αὔξει οὖρον. 7. αἰητῶν ex Ald. Schmidius intulerat: ut supra quoque Pyth. ii. 91. fecerat, pro αἰετῶν, cum longa syllaba requiratur. Ait tamen etiam Metricus, dimetrum Ionicum esse a minore ἀνακλώμενον· quod ad syllabam correptam spectat. Similis versus infra 48. cf. Pauw. itaque bonum esset αἰετῶν. Mingarellus tentabat ἀετῶν Ζηνὸς πάρεδρος. At novum et insolens: *Jovis aquila*, Διὸς ἀετός. Requiritur Διὸς ὄρνις. Oritur sic suspicio, glossema locum veræ vocis occupasse. Et videtur fuisse ὀρνίχων. Inciderunt in hoc jam Mingarell. et Dawes pag. 55. ex Ol. ii. 159. Addi potest Isthm. vi. 77. add. Valken. ad Theocr. pag. 402. et Burgess pag. 359.

1. Σάμερον μὲν Musa παραστῆναι, *adesse*, debet, ut adsit ipsi pompæ victoris, in qua hymnus canitur. Similis locus Ol. vi. 46. sq.

5. *αὔξῃς οὖρον ὕμνων, adjuves, secundes, cantum.*

6-15. ἔνθα (ἐν ᾗ Πυθῶνι) ποτὲ ἡ ἱέρεια ἔχρησεν, ὡς—κτίσειεν (sc. Βάττος)—καὶ ἀνακομίσαιτο τὸ Μηδείας ἔπος τὸ περὶ Θήβας, *vaticinium in memoriam revocaret*, ut inf. 96. quippe quod nunc eventum habebat.—7. *Duæ* illæ *aureæ aquilæ*, juxta tripodem Delphicum collocatæ, videntur locum dedisse notæ fabulæ de binis aquilis a Jove volare jussis (apud Schol. et Strab. ix. p. 643. A. unde in Fragm. Pind. p. 40.), ut de medio continentis constaret. In eodem templo Pindarus Κηληδόνας aureas canentes finxerat in fragmento Pæanum apud Pausan. v. Schneid. Fragm. p. 38. Ad seqq. de *Batto* legendus Herod. iv. 155.—8. *οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος*, quia, quoties Pythia vaticinatur, deus ἐπιδημεῖ, *præsens est.*

λωνος τυχόντος, ἱέρεα
Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον
Καρποφόρου Λιβύας, ἱερὰν
Νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν
Κτίσσειεν εὐάρματον
Πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῷ,

Α. ά. Κ. ιδ'.

Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι-
θ' ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ
Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενὴς
Παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος,
Δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
Ἡμιθέοισιν Ἰά-
σονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερ-
θύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
Φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάγ-

9. *τυχόντος ἱέρεα* Ald. Rom. cum seqq. Steph. prima cum ceteris *ἱέρεια*. Schmidius retraxit alterum, quod et Scholiastes in suo codice habuit, sed, ut fulciat metrum, *γ'* interseruit. Præfert tamen Pauw *τυχόντος ἱέρεια*, ut tribrachys pro spondeo vel iambo sit. 10. Sustuli interpunctionem importunam *χρῆσεν, οἰ.* — *Λιβύας·* pravæ interpretationis caussam. Est notissimus græcismus pro vulgari: *χρῆσεν, ὡς οἰκιστὴρ Βάττος λιπὼν* etc. 13. Scripsi *κτίσσειεν*, metro jubente, pro *κτίσειεν*. 14. *ἀργινόεντι* est quatuor syllabarum. 20. *ἡμιθέοις τοῖς* Ἰ. Bodl. C. 21. Erat *αἰχμητᾶο*. Quidni *αἰχματᾶο* cum Aldo et Gott. ut Ol. vi. 147. et al. 24. *ἁλιπλάκτου*, *a mari percussæ*, pro quo putant *ἁλιπλάγκτου* quoque dictum esse, quod a *πλάζεσθαι* melius ducitur.

14. Cyrene in colle erat posita: vid. ad Pyth. v. 31. quem *λευκόγειον*, *cretaceum*, fuisse, ex epitheto *ἀργινόεις* apparet.

24. sq. Puta hoc vaticinium a Medea pronuntiatum fuisse in reditu Argonautarum per mare Ægæum, juxta insulam Theram, gleba in mari dilapsa, v. 67. sq. cujus tamen pars adhæserat littori. *φαμὶ*, *prædico*, ex hac gleba in mari natante *κόραν Ἐπάφου*, Libyen, *φυτεύσεσθαι* (pro *κτίσειν*) *ῥίζαν ἀστέων*, *esse parituram*, edituram, *germen urbium*, Cyrenen, metropolin aliarum urbium in Libya. [h. *in Libya orituram esse Cyrenen.* *μιλησίμβροτον* i. e. *μίλησιν ἔσαν*, *μίλουσαν*,

κτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
Ἀστέων ῥίζαν φυτεύ-
σεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Ε. α΄. Κ. ιγ΄.

Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων
Ἵππους ἀμείψαντες θοὰς,
Ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν
Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτά-
σει, μεγάλαν πολίων ματρόπολιν
Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε
Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς

25. Bene a Schmidio repudiata interpunctio Scholiastæ et ed. Romanæ γᾶς Ἐπάφοιο, cum de Cyrene in Libya ex Thera oriunda agatur. Scilicet jungenda: Ἐπάφοιο κόραν ποτὶ φυτεύσεσθαι ἀστέων ῥίζαν ἐκ τᾶσδε γᾶς. 32. Δίφρους γε malit Pauwius, sed jung. ἀνία δίφρους τε.

διὰ φροντίδος οὖσαν τοῖς βροτοῖς. *Ex Schedis.*] ἁλιπλάγτου γᾶς. ἁλίπλαγκτος est, *qui in mari errat*, ut apud Apollon. ii. 11. Argonautæ ἁλίπλαγκτοι: et Pan apud Sophoclem, qui in littore et promontoriis errat. Si insulæ epitheton est, debet passive accipi, *quæ a mari alluitur.* Putant idem esse, quod ἁλίπληκτος, *ab undis percussus,* quod epitheton esset insulæ, ut ἁλίκτυπος. Salamis θαλασσόπληκτος ap. Æschyl. Pers. 307. Et est quoque h. l. in Gotting. cod. ἁλιπλάκτου. Verum h. l. agitur de gleba in mare missa et in aquam dilapsa, quo in loco ac tempore Medea vaticinata est, inde insulam aliquando mari prodituram, Theram, unde colonia in Libyam deducenda sit. [Hæc Heynius sic mutavit: — dilapsa eo in loco ac tempore, quo Medea vaticinata est, inde aliquando Thera insula coloniam in Libyam deducendam esse.] Paullo aliter res exposita ap. Apollon. iv. 1750. sq.

29. Cyrenæi (ex ῥίζα ἀστέων) νωμήσουσιν ἀνταμείψαντες, *tractabunt, permutato vitæ genere, habenas et currus pro navigiis*: et hinc eliciendum verbum idoneum ad prius: *antea occupati in delphinis piscandis erunt occupati in tractandis equis*, h. e. ἀντὶ νησιωτῶν ἔσονται ἠπειρῶται.

33. κεῖνος ὄρνις — ὅν ποτε — Εὔφαμος ἐδέξατο. Exitum ita habebit *istud ostentum*, ista gleba, quam Euphemus aliquando acceperat Euphemus aliquando acceperat a Tritone. [infra 60. *Ex Schedis.*] v. Apollon. iv. 1551. sq.

34. μεγάλαν πολίων ματρόπολιν. potest et esse μεγάλαν vel μεγαλᾶν πολίων. Sed præstat ματρόπολιν ornari epitheto.

Λίμνας θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ
Γαῖαν διδόντι ξείνια
Πρώραθεν Εὔφαμος καταβὰς
Δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν·

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναῒ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότερον
Ἁμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν

37. *θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ.* pro *ὑπὸ θεοῦ* sollenni more; sed impeditur oratio duplici dativo. Nescio an præstet *θεῷ ἀνέρι εἰνέρι εἰδομένω* cum edd. Rom. et Crat. legere, ut etiam Pauw emendabat: *ἐδέξατο τὴν βῶλον* (h. l. *τὸν ὄρνιθα, ἀπὸ*) *θεοῦ εἰδομένου ἀνδρὶ διδόντι γαῖαν*, a deo, qui se assimulaverat viro præbenti ipsi glebam. Videtur tamen hoc durius esse altero. 43. *κρημνάντων.* Putes fuisse *κρεμνάντων*, a *κρεμάω, κρέμνημι*, ut sit: *ποτικρεμνάντων* (*αὐτῶν*) *ναῒ τὴν ἄγκυραν*, h. *πλέειν ἤδη αὐτῶν μελλόντων.* Necesse tamen non est. Nam sunt etiam formæ *κρημνάω, κρήμνημι.* v. Etymol. in *κρήμνη.* [Æschyl. vii. ad Theb. 231. *Ex Schedis.*] Eurip. Herc. fur. 521. et ibi Intpp. in his Musgr. *ἐκρήμνω* e Nicandro habet Antonin. Lib. 13. f. et *κατεκρημνῶντο* est in Hymno in Bacch. 39. *ἐπέτοσσε*, quod hic et inf. Pyth. x. 52. occurrit, pro *ἐπέθοσε* dictum arbitratur Pauw, hocque ab *ἐπιθόω* (a *θέω, θοὸς*), *supervenio, accurro*, deducit. Aliter Portus et Schmid. Donec meliora edoctus fuero, manebo in hoc, *τόω* et *ἐπιτόω* esse ejusdem originis cum *τῶ, τάω, τίω, τείνω.* Ex *τόω* factum *τόσσω. ἐπιτόσσω* pro *ἐπικυρέω, ἐπιτυγχάνω, ἐπέρχομαι.* Tandem *θοὰν* Bodl. C. perperam.

40. Male in edd. adhæserat punctum in fine versus; nam verba procedunt: *ἐπέκλαγξέν οἱ βρ.* et interposita sunt in medio: (*αἴσιον — βροντάν.*) et jungenda: *δέξατ', ἀνίκα.*

42. *ἀνίκα* (*ὁ θεὸς*) *ἐπέτοσσε*, *quando ille supervenit*, v. V. L., illis navem solventibus, *κατὰ τὸν ἀπόπλουν ἐκ τῆς Τριτωνίδος.*

45. *φέρομεν*, *portaveramus*, tum *ἐξ Ὠκεανοῦ.* Scilicet secundum commenta argonauticæ navigationis *ducta e Colchide navi circa oram continentis,* (sive ad communem rationem ab occidente, sive, id quod firmare videntur 447. 8., ab oriente versus austrum; nam et ab oriente angustissimos orbis terrarum fines esse credidit antiquitas) *ab australi ora Africæ*, (quando quidem Africam, ab austro versus mare mediterraneum, non longo intervallo extendi putavit eadem rudis antiquitas) *terram ingressi, navem portarunt versus septentrionem itinere facto per deserta Africæ usque ad paludem Tritonidem*, cujus veram naturam ac situm non magis cognitum habebant; *hic iterum in aquam immissam Argo freto*, quod inde creditum est procedere, *in mare mediterraneum deduxerunt.* Declarata hæc nunc sunt diser-

Νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων
Εἰνάλιον δόρυ, μή-
δεσιν ἀνσπάσσαντες ἁμοῖς.
Τουτάκι δ' οἰοπόλος
Δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
Ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν
Θηκάμενος. φιλίων δ' ἐπέων
Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-
θόντεσσιν εὐεργέται
Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

A. δ'. K. ιδ'.

Ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
Κώλυεν μεῖναι. φάτο δ', Εὐρύπυλος
Γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
Ἔμμεναι. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.
Ἂν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις ἀρούρας
Δεξιτερᾷ προτυχὸν

47. *εἰνάλιον* metri caussa Schmidius pro *ἐνάλιον*, et *μήδεσιν* cum Pal. C. pro *μήδεσσιν*. Male hic per *νῶτον* Syrtes intelliguntur. Sunt *νῶτα γῆς ἐρήμου.* Gravius errant vett. Grammatici. Sed Argo super continentem humeris Argonautarum deportata fuit usque ad paludem Tritonidem, hanc vero vetustas in mare mediterraneum longo freto immitti credidit. 48. *ἀνσπάσαντες* erat; sed syllaba longa requiritur. Similiter erratum 416. monuerat Mingarellus. 50. *ἐπῆλθεν.* τὸ ν adjecerunt Oxoniens. ex Bodl. γ. 53. *ἄρχεται* Ald. 57. *κώλυεν* Oxon. cum ν vulgo abesset. Ἀλλὰ — *μεῖναι* sunt in parenthesi. 58. *Γαιαόχου* et Ἐννοσίδα de uno Neptuno dictum displicet Pauwio, qui emendat *Γαιάοχος*, scil. Eurypylus, *terram tenens, possidens.* Debebat usum hunc vocis docere. Sed non infrequens poetis est, unum ex frequentatioribus epithetis, ut Ἐννοσίγαιος, Ἐνοσίχθων, et hic Ἐνοσίδης, pro ipso nomine ponere, et adjicere aliud epitheton. 60. *ἁρπάξας* Ald. et duo Bodl. ut mox v. 65. *ἀντερείσας.* 61. Chæris grammatius in Schönemanni nostri *Geographia Argonautarum.* cf. Notas ad Apollod. i. 9. 24. Aliam rationem Apollonius sequitur, qui inde a Syrtibus viam ad Tritonidem monstrat.

56. *ἀλλὰ γὰρ—μεῖναι* possunt in parenthesi posita haberi.

59. *γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους, καὶ ἀναρπάξας—μάστευσε.* pro vulgari: *Cum autem audisset,* intelligeret, *nos festinare, glebam, quæ forte ad manus erat, arreptam pro munere hospitali obtulit.* *ἐμάστευσε,* (ὥστε) δοῦναι.

Ξένιον μάστευσε δοῦναι.
Οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλ-
λ' ἥρως, ἐπ' ἀκταῖσιν θορὼν,
Χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις
Δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
Πεύθομαι δ' αὐτὰν κατα-
κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
Ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ,

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἑσπέρας, ὑγρῷ πελάγει σπομέναν.
Ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ
Λυσιπόνοις θεραπόν-
τεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.
Καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νά-
σῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου
Σπέρμα, πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴ-
κοι νιν βάλε πὰρ χθόνιον

maticus παρατυχὸν, quod vulgare foret, scribendum censuerat. v. Schol. 62. ξένιον, non ξείνιον, scribo c. Schmidio secundum Aldum, ut Ionicus a minore sit.— 63. νὶν pro tertio casu, ut τὶν, cum Schmidio haberi posse, recte negat Pauw. Durum tamen cum Grammatico vetere accipere: οὐδ' αὐτὸν ἀπιθῆ πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχήν. Forte a poeta fuit scriptum: οὐδ' ἀπίθησε μέν *neque vero ille recusavit.* οὐδὲ μὲν, ἀλλά. Nisi suppleas οὐδ' ἀπίθησεν (αὐτῷ κατά) νιν pro κατ' αὐτὸ τὸ ξένιον. [Hermann. ἀπίθησεν ἵν ad Orph. p. 788. pro αὐτῷ. Sic et Boeckh. *Ex Schedis.*] 71. νιν Schmidius ex Pal. C. euphoniæ caussa. adde Schol. vulgo, μιν. ὄτρυνον θεραπόντεσσι φυλάσσειν νιν. Novum hoc, ὀτρύνειν τινί. 73. -τέσσιν scribere voluerunt Oxonienses: metro jubente cum Pauwio. 74. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 75. εὐρυχόρου, quod et Gotting. habet, idem recte refinxit pro εὐρυχώροι. conf. ad Olymp. vii. 33.

63. οὐδ' ἀπίθησέ νιν. pro οὐδ' ἀπίθησε τῷ Εὐρυπύλῳ (κατά) νιν, (αὐτὴν, sc. τὴν ἄρουραν, vel αὐτὸ, τὸ ξένιον) *nec abnuit ipsi, quantum hospitale munus spectabat*, sc. quo minus acciperet, h. e. non recusavit accipere.

74. sq. Nunc iniquo casu accidit, quod h. l. mari mersa fuit gleba; nam si delata fuisset ab Euphemo domum Tænarum, ibique in solum projecta, *quarta* statim *generatione* oraculum eventum habiturum fuisset, tempore profectionis Heraclidarum in Peloponnesum. At nunc susceptæ e Lemnia muliere prolis posteri aliquando e Laconica migrabunt Theram, et ex hac Battus coloniam deducet in Libyam *generatione xvii.* inde ab Euphemo. (v. 16.)

Ἀΐδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν
Εὔφαμος ἐλθὼν, υἱὸς ἱπ-
πάρχου Ποσειδάωνος, ἄναξ,
Τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
Αἷμά οἱ κεῖναν λάβε σὺν Δαναοῖς
Εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
Ἐξανίσταντι Λακεδαίμονος Ἀρ-
γείου τε κόλπου καὶ Μυκηνᾶν.
Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν
Κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
Ἐν λέχεσιν γένος, οἵ
Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
Νᾶσον ἐλθόντες, τέκωνται

80. *Ποσειδάονος* scribunt Rom. et al. male. reposuerat. Sed et vulgatum recte se habet. sicque MSS. Bodl. Pauwio monente. Edd. *μάν*. Ald. appinxerat.

83. *ἐπιγειναμένων* Schmidius

88. *μὲν* requirit metrum;

90. *λέχισι* Rom. sed *ν* jam

78. Delevi interpunctionem post *ἱερὰν*, nam sunt jungenda *Ταίναρον εἰς ἱερὰν* Εὔφαμος *ἐλθὼν*, pro *ἀνελθών*. Erat rex Tænari. cf. 309.

84. *σὺν Δαναοῖς*, *Achivis*, qui ejecti fuere a Doriensibus, ducibus Heraclidis. *ἐξανίσταντι* pro *ἐξαναστήσονται*. [*ἀνάστατοι γενήσονται. Ex Schedis.*]

88. Ex *vulgari* narratione Lemnum adierant Argonautæ *in profectione versus Colchos*. Hoc sequuti veteres grammatici laborarunt in h. l. et in *εὑρήσει* supplent meliores *ἄπειρον* ex v. 85. ut subjectum sit: *γένος κριτὸν* (*ἐκ*) *γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν ἐν λέχεσιν* vel *γένος ἐν λέχεσιν γυναικῶν*· utrumque parum suaviter. At *Pindarus* eos *in reditu* Lemnum adduxit; v. inf. 448. ubi post vellus abductum, et navigationem per Oceanum factam, *Λημνιᾶν ἔθνει γυναικῶν* admoventur. Nec aliter verba h. l. constitui possunt quam: *nunc ille* (Euphemus) *suscipiet progeniem ex peregrina femina*: *νῦν γε μὲν εὑρήσει ἐν λέχεσιν γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν* (pro *ἐν λέχει γυναικὸς*) *γένος κριτὸν, οἵ τέκωνταί κεν* (pro *ὃ τέξεται*) *φῶτα*, *Battum*, h. e. *e qua progenie, ubi in hanc insulam Theram venerint*, *σὺν τιμᾷ θεῶν*, *honore hoc iis divinitus constituto*, (v. 123. 463.) *nascetur Battus*. In *νῦν γε* et *τότε* consentiunt veteres: *τότε* ad Heraclidarum descensum in Peloponnesum, et *νῦν* ad solutam glebam apud Theram referentes. *κελαινεφῆ πεδία* v. 93. sunt simpl. *fertilia*, *μέλανα*. Et *πολεῖς* v. 98. pro *πλῆθος*, ut ap. Homer.

Φῶτα κελαινεφέων πεδίων
Δεσπόταν· τὸν μὲν πολυ-
χρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν,

A. γ'. K. ιδ'.

Πύθιον ναὸν καταβάντα, χρόνῳ
Ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν
Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔ-
πταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
Ἥρωες ἀντίθεοι,
Πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ-
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ

96. ἀμνάσει novaverant Oxonienses perperam ex suis codd. (et ed. Ald.) syllabam sic corripi posse arbitrati; cum tamen ne desideretur quidem brevis syllaba. recte omnes alii ἀμμνάσει pro ἀναμνάσει, ut jam supra vidimus Pyth. i. 91. Mingarell. ipsum ἀναμνάσει locum tueri censebat; nam versum trochaicum a dactylo posse incipere. 97. Erat χρόνῳ Δ', sive pro δὲ, sive δή. tanquam importunum expunxerat Schmidius: recte, etiam Pauwio judice, nisi cum eo γ' legas. Suspicatur quoque ille, fuisse forte olim Δευτέρῳ, proque eo glossa ὑστέρῳ illata, remansisse δ. 99. Tentat Pauw Μείλοιο, voce nova Μεῖλος procusa, quasi pro Μειλίχιος Ζεὺς dici possit. Cur vero in lyrico poeta miratur Libyam per Nilum declarari? Supra v. 28. Διὸς Ἄμμωνος θέμεθλα nominaverat, quæ non minus longe absunt. *Nilus* autem *Saturnius*, quoniam Nilus ab Ægyptiis Osiridis et Jovis nominibus fuit condecoratus. conf. Jablonsky Panth. Ægypt. lib. ii. c. i. §. 4. lib. iv. c. i. §. 14. ubi virum doctiss. locus hic non fugit. [100. v. Schol. rec. ad Sophocl. Antig. 1033. *Ex Schedis.*]

[97. ναὸν καταβάντα? pro ἀναβάντα? *Ex Schedis.*]

99. Ægyptus dicta pro Libya: poetarum more. Et mox 100. ἦ ῥα Μηδείας αὗται ἦσαν αἱ ἐπέων στίχες, *vaticinii series*, tale erat vaticinium. 103. μῆτιν. 106. χρησμόν. [monitum grave. *Ex Schedis.*]

105. ἐν τούτῳ λόγῳ, quod *in hoc Medeæ vaticinio* est memoratum, *Pythiæ oraculum, quod* quidem non ad quæsitum, sed *sponte illa effata est*, ὤρθωσε, *te, o Batte, constituit*, sc. coloniæ deducendæ auctorem; nisi malis, *animum tuum erexit et adjecit novæ coloniæ consilio.* Mox 112. τίς ποινὰ, *quæ liberatio.* Nam ποινὴ est remuneratio, permutatio, adeo etiam *mali in melius.*

Χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·
Ἅ σε χαίρειν εἰς τρὶς αὐ-
δάσασα, πεπρωμένον
Βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνας,

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον
Ποινὰ τίς ἔσται, πρὸς θεῶν.
Ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ
Νῦν, ὥστε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
Παισὶ τούτου ὄγδοον θάλ-
λει μέρος Ἀρκεσίλας· τῷ μὲν Ἀπόλ-
λων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ
Ἀμφικτυόνων ἔπορεν

110. Κυρήνᾳ Bodl. C. non male hoc, vel potius Κυράνᾳ, ut et Schol. cum ms. Gott. legisse videtur; exquisitiore structura. In ἄμφανεν recte attextum ν ab Oxon. 113. Pauw legendum censet ἦ μάλα δὴ μέτα καὶ Νῦν, ut μέτα sit pro μέτεστι: *vaticinium illud* (v. 109. 110.) *adeo certum et verax, ut non modo regnaverit ille, sed et regnent nunc ejus posteri.* Nihil vidi durius et contortius. Itaque, donec melius aliquid ex melioribus libris prolatum fuerit, non pigebit acquiescere in vulgato hyperbato: μετὰ παισί. Proclive est μετὰ mutare in μέγα, ut sit μέγα μέρος, *magna progenies.* Nisi μέγα θάλλει præferas, pro μεγάλως. 114. Νῦν πού γε Bodl. γ. ita φ. ἦρος ἀκμᾷ de juventa accipiendum. Bodl. C. Νῦν φοινικανθέμου τε ἦρος ἐν ἀκμᾷ, vitiose. 115. μετὰ—παισὶ τούτου, *inter, e posteris hujus Batti,* dudum insidebat animo, et idem video nunc ex Bodl. C. laudari. Vulgo erat τούτοις. sic saltem esset: ἐν τοῖς Κυρηναίοις τοῖς νῦν. 116. μέλος Pal. C. *membrum, gradus,* interpretatur Schmidius. Malim pro μέλημα, *cura,* dictum accipere. Si μέρος verum est, progenies ex ordine quæque pro parte totius stirpis habita videtur. 118. ἀμφικτιόνων legit unus ex Schol. qui interpretatur: ἐκ πάντων τῶν περιοίκων. Amphictyones præerant Pythiis.

113. *Arcesilaus, octavus a Batto, nunc regnat:* ὄγδοον θάλλει μέρος, *progenies.* Stirps est totum aliquid, cujus sunt partes generationes. ὥστε ἦρος ἀκμᾷ, *virescit tanquam verno tempore.* Molestum est hyperbaton μετὰ παισὶ τούτου, nam sic haud dubie legendum pro τούτοις, *inter posteros hujus Batti.*

116. μέρος non dubito verum esse; utitur hac voce Pindarus aliquoties *de singulis rebus ejusdem generis;* ut Pyth. xii. 20. τρίτον μέρος κασιγνητᾶν, *tertia soror.* Nem. iii. 128. pro *ætatis gradu:* sic et inf. hoc carmine v. 279. 280. γηραιὸν μέρος ἁλικίας.

Ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
Μοίσαισι δώσω, καὶ τὸ πάγ-
χρυσον νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ
Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
ποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαν-
τος δῆσεν ἅλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
Χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις.
Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν
Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
Πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐ-

119. *ἱπποδραμίαι* Ald. 124. *Τίς μὲν* Bodl. C. ad *δέξατο* deficit *αὐτούς.* Mingarell. conj. *τίς σφας.* *ἀρχὰ* bene Oxon. e Scholiis restituerunt. vulgo *ἀρχή.* *δέξατο* sc. *τοὺς Μινύας*, exquisite. ut *casus, ærumnæ, aliquem excipere*, ei contingere, dicuntur, sic h. l. caussa navigandi, *ἀρχὰ ναυτιλίας.* 126. *ἄλλης* Bodl. γ. inepte. 131. *πὰρ* ex Pal. C. et Ald. repetiit Schmidius. A Romana invectum erat *παρά.* [Respicit Pausanias x. 16. p. 835. *Ex Schedis.*]

119. *ἀποδώσω αὐτὸν Μοίσαις*, ut Latini, *tradam Musis* sc. canendum. 122. *θεόπομποι τιμαὶ*, eædam quæ *θεία τιμή.* *τιμὴ θεῶν* 91. *honos divinitus destinatus, ut ex ea gente reges essent Cyrenes, ortum habuit* inter navigationem, in Tritonide palude.

125. Sententia per se est obvia: *quid coegit eos hoc discrimen adire?* Sed quæritur de poetica orationis forma. Subjectum est *κίνδυνος*, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quæ *τῇ Ἀνάγκῃ* conveniunt et tribui solent; ut adeo sit *κίνδυνος*, *summum discrimen*, quo quis tenetur; adeoque *necessitas*, qua adigitur *ad hoc vel illud faciendum.* Jason vitæ in discrimine versabatur, si patrui Peliæ jussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam *caussa navigationis susceptæ*, eum constringebat tanquam *clavis* affixum, (poetica ratio vel ex Horatio nota) quo minus elabi posset. Est adeo *τίς κίνδυνος*, *quodnam discrimen*, quod evitandum ipsi erat, (nisi hoc faceret, adeoque, *quæ necessitas*) adegit ipsum? Vix enim satis placet: *quænam pericula subire fatale fuit?* *ἀδάμας* poetarum more receptum est, ut a Romanis *ferrum.* De lapide adamante, pro sua ætate, Pindarus vix cogitare potuit.

128. *χείρεσσιν ἢ βουλαῖς*, *aperta vi aut insidiis.*

δένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,
Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ
Σταθμῶν ἐς εὐδείελον
Χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ

A. δ'. K. ιδ'.

Ξεῖνος, αἴτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
Ἵκετ', αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, ἀνὴρ
Ἔκπαγλος. ἐσθὰς δ' ἀμφότερόν μιν ἔχεν,
Ἅτε Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἁρ-
μόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
Ἀμφὶ δὲ παρδαλέα
Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους.
Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοὶ,
Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσ-
σον. τάχα δ', εὐθὺς ἰὼν, σφετέρας
Ἐστάθη γνώμας ἀταρ-

133. μονοκρήπιδα, etsi a κρηπὶς, recte. v. Suid. h. v. Est μονόκρηπις, ut μονόχειρ. 138. αἴτ' ὦν vett. edd. mutatum in ed. Morell. in αἴτ' ὦν. at est pro εἴτ' εὖν, quod frequens est. 104. ἔχεν ex Pal. C. emendatum a Schmidio. Invito metro omnes ἔσχεν. ἐσθὰς ex Herodiano illustrat Eustath. p. 287. med. 141. ἅτε non est pro ἥτε, sed syllaba brevi ἅτε, καθ' ἃ, pro ὡς. debebat ἅτε μὲν sequi ἅτε δὲ παρδαλέα, ἣ στέγετο. [Video me errare. ἅτε pro ἥτε: nam longa esse debet. *Ex Schedis.*] 142. ἁρμόζοισαν Bodl. C. male. [143. Gilb. Wakefield scribit παρδαλέᾳ. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*]

140. Vestitus partim indigenæ erat, partim exteri advenæ.

144. Erit, ut nunc est, loquendi forma: ἡ παρδαλέη ἐστέγετο ὄμβρους φρίσσοντας, *pantheræ tergum avertebat imbres horridos*, horrorem corpori injicientes. ἐστέγετο pro ἔστεγε. [et hoc, tegendo avertere, πρός—. Sic Æschyl. vii. ad Theb. 218. 236. *Ex Schedis.*] At si παρδαλέᾳ legas, ipse ἐστέγετο (πρὸς τοὺς) ὄμβρους.

βάτοιο πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον. ὀπιζομένων
Δ' ἔμπας τὶς εἶπεν καὶ τόδε·
Οὔ τί που οὗτος Ἀπόλ-
λων. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας. ἐν δὲ Νάξῳ
Φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἰφιμεδεί-
ας παῖδας, Ὦτον καὶ σὲ, τολ-
μάεις Ἐπιάλτα ἄναξ.
Καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
Θήρευσε κραιπνὸν, ἐξ ἀνι-
κάτου φαρέτρας ὀρνύμενον·
Ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
των ἐπιψαύειν ἔραται.

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι

150. *ἀταρβάκτοιο* mss. Bodleiani, it. Ald. 153. *καὶ* otiosum esse videtur, nisi forte sic adjuves: *ex iis tamen*, qui eum animadvertebant, fuit qui etiam diceret. Conj. *εἶπεσκεν τόδε.* vel *εἰπέν κεν* pro *dixit forte.* 154. Interrogatio a Schmidio illata erat, qua melius caremus, est enim mirantis et exclamantis. 159. Ἐπιάλτα, Dorica forma, sola Crat. et Schmid. Vulgo ubique vulgare Ἐφιάλτα. 161. *κραιπνόν γ'* Mingarell. ut metrum fulciat. 165. Si Pindarus sibi constare voluit, aut grammatici volebant sibi constare, debebat scribi *ἀμευόμενοι*, et sic ubique; nunc semel scriptum occurrit Nem. xi. 17. *παραμεύσεται.*

150. *πειρώμενος* h. l. *πεῖραν δοὺς*, *experimentum animi sui imperterriti edens.*

156. Recte Chæris reprehendit continuari comparationem tertio exemplo, et post deos memorari Aloidas, homines monstrosa corporis statura, et vasti corporis Tityum. Etsi poeta omnem rem ad corporis robur et proceritatem retulisse videtur. *Νάξος λιπαρὰ*, *fertilis*, ergo vitibus; alias *clara.*

163. *ὄφρα τις*, *ut alii, ejus exemplo admoniti, ab illegitimo amore abstineant.* Si-

Γάρυον τοιαῦτ᾽. ἀνὰ δ᾽ ἡμιόνοις
Ξεστᾷ τ᾽ ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
Ἵκετο σπεύδων. τάφε δ᾽, αὐτίκα πα-
πτήναις ἀρίγνωτον πέδιλον
Δεξιτερῷ μόνον ἀμ-
φὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ
Δεῖμα προσέννεπε· ποί-
αν γαῖαν, ὦ ξεῖν᾽, εὔχεαι
Πατρίδ᾽ ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώ-
πων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
Ἐξανῆκεν γαστρός; ἐ-
χθίστοισι μὴ ψεύδεσι
Καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

A. έ. K. ιδ᾽.

Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις
Ὧδ᾽ ἀμείφθη· φαμὶ διδασκαλίαν
Χείρωνος οἴσειν. ἄντροθε γὰρ νέομαι
Πὰρ Χαρικλοῖς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κεν-
ταύρου με κοῦραι θρέψαν ἁγναί.
Εἴκοσι δ᾽ ἐκτελέσαις
Ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον

168. Interpungebatur τάφε δ᾽ αὐτίκα, π. 169. -πτήναις leg. monente quoque Pauw. Cum mox 178. sit καταμιάναις, putes fuisse quoque παπτάναις. 177. Mingarellus conj. ἐχθίστοις σε μὴ ψ. nec male. 180. διδασκαλίας Bodl. C. exquisitius, sed minus concinne h. l. 182. χαρικλῆς Crat. vitiose. χαρικλοῦς vulgari forma in Bodleianis. 184. ἐντελέσαις vitium ed. Commelin. 185. οὔτ᾽ Rom. cum cett. οὔτε Schmidius. Sic Bodl. C. et Ald.

milia Pyth. ii. 63. iii. 106. ἔραται, metro docente, est pro ἔρηται. ab ἔρω vel ἔρημι.

174. τίς ἀνθρώπων, *quæ femina* te partu edidit? πολιᾶς γαστρὸς, λευκῆς, ut λευκὴ σὰρξ, λευκὸν σῶμα, *candidum corpus.* ornans epitheton. v. inf. 194.

180. *Institutus sum a Chirone.* φαμὶ (ut Homer. εὔχομαι) οἴσειν (ἔχειν, εἰληφέναι. Ita φέρειν pro ἔχειν sæpe, ut sup. Ol. vii. 95-98.) διδασκαλίαν Χείρωνος, διδαχθῆναι παρὰ X. Ad rem cf. Nem. iii. 92, 93.

185. οὔτε ἔργον οὔτ᾽ ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπὼν, *nil iis de discessu se dixisse* ait; *nec rem ipsam,* discessum, *nec caus-*

Οὔτ' ἔπος εὐτράπελον
Κείνοισιν εἰπὼν, ἱκόμαν
Οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων
Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν

186. *εὐτράπελον* a Schmidio profectum est: in codd. est *ἐντράπελον*, vox aliunde ignota. Nec aliter legerat Schol. vetus: *εἴκοσι δ' ἐκπληρώσας ἐνιαυτοὺς παρὰ Χείρωνι, οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐκείνοις ἀπαίδευτον εἰπὼν παραγενόμην εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν σπεύδων ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς Αἴσονος, ὑπ' ἄλλου νῦν παρὰ* (non *κατὰ*) *τὸ δίκαιον οὖσαν.* Apparet, hic eum legisse vocabulum, quod contrariam vim haberet *τοῦ εὐτράπελος*, quod ad *mores commodos, faciles* et *facetos* spectare in confesso est. Pergit tamen Scholion: *εὐτράπελον δὲ, ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐκτρέψαιτο ἄν τις. ἢ ἐναντίον καὶ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη.* Qui ultima adjecerunt, possunt alter *ἐκτράπελον*, alter *ἐντράπελον* legisse videri. Alterum hoc, ut dixi, in omnibus editis et scriptis occurrit, et defenditur acriter a Pauwio, ut sit turpe, *ὃ ἐντρέπει, rubore suffundit.* Igitur hoc ad xx. annos pertinere necesse est, per quos *obsequiosum se præstiterat Chironi alumnus*, ita ut sine offensa cum iis se vixisse significaret; neque se discessisse, quia haberet, quod de Chirone conquereretur. Cum tamen vox *ἐντράπελος* nusquam occurrat, sed tantum *δυστράπελος* et *εὐτράπελος*, quod et in Scholiis, etsi perperam, insertum est, cumque ne analogiam quidem habeat *ἐντράπελον*, reliqui in poeta, quod jam in P. i. 173. obvium, receperat Schmid. Ita verba licet *ad discessum* referre *clam ab generoso adolescente, qui juvenili calore et impatientia abripi se passus erat, factum, nec ullo facto vel verbo nutritoribus significatum: οὔτε ἔ. — εἰπὼν, ἱκόμαν* etc. Sic temeritas adolescentis in seqq. mira videri non debet, cum alioqui Chironis prudentiæ parum fuisset consentaneum, immittere sic adolescentem in manifesta pericula et insidias. Ita *εὐτράπελον* erit fere *humanum, obsequiosum, pium.* Accedit quod lectio *εὐτράπελον* etiam in Cod. Gotting. reperitur. Schneider ad Demetr. p. 154. comparat versum Aristoph. Vesp. 466. *οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον*, ubi esse videtur *πιθανὸν, probabile.* Sin autem ad *ἐντράπελον* redirem, non tamen cum vetustis grammaticis acciperem *immorigerum*, sed potius ab *ἐντραπῆναι* ducerem, ut sit *ὁ ἐντρεπόμενος, qui reverentiam præstat, habet.* Debuisset nutritius aperire consilium suum nutritoribus, saltem reverentia eorum et amore motus, ut obsequiose veniam peteret et valediceret. 187. *κείναισιν* mavult Pauw, quod v. 182. 3. non nisi feminæ memorantur. Scilicet, si hoc legeretur, tum ille emendasset alterum, quod et ipsum satis frequens in poetis. Et hic Chiron ipse subest. 188. Interpretes veteres et recentes, etiam Pauwium, tantopere hærere potuisse in voce *ἀρχαίαν*, ut per epenthesin pro *ἀρχὴν* dictam vellent, aut, quod Chæris grammaticus maluit, *ἀρχὰν ἀγκομίζων* emendarent, admodum miror. Nihil magis obvium est, quam *ἀρχαίαν — τιμὰν* v. 192. sibi respondere. Tanti erat, ut, quod fecimus, post *παισὶ* interpungeretur.

sam probabilem communicavi. [l. *nec caussam, nec officiosam vocem valedicendo. Ex Schedis.*] Sed vid. V. L.

188. *κομίζων, ὥστε ἀνακομίζειν, ἀναλαβεῖν,* (*τὴν*) *ἀρχαίαν τιμὰν πατρὸς — οὐ κατ' αἶσαν, οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, βασιλευομέναν, quæ tenetur nunc* (sc. ab alio.)

Οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε
Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμάν.

E. ἑ. K. ιγ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν,
Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶν,

190. οὐκ αἶσαν Ald. 191. ὤπασε ante Oxon. 193. νιν, quod Dorum est, legi videtur in ms. Bodl. et præfert id h. l. Pauw. νιν sc. τὴν ἀρχαίαν τιμήν. Posset quidem μὶν Πελίαν per appositum accipi, ut forte Isthm. vi. 106. Sed hoc durius. 194. πειθήσαντα Morell. et Steph. hincque reliquæ, vitiose. φρασὶν reposuerant Oxonienses etiam h. l. vix bene.

193. πεύθομαι γάρ νιν. Est ordo verborum: τὸν Πελίαν ἀποσυλᾶσαι (ἀφελέσθαι, ut συλάσαις κρᾶτα pro ἀφελὼν Pyth. xii. 28.) νὶν (αὐτὴν, τὴν τιμὴν) ἀμετέρων (nam sic leg.) τοκέων ἀρχεδικᾶν. Ductum hoc ab ἀρχεδίκης· cujus tamen verum sensum constituere difficile est. ἀρχεδίκης dictum esse potest ut χειροδίκης, *cui jus est in manu*, adeoque *cui jus est in regnando*, qui juste regnat. Composita tamen ab ἀρχὴ videntur a significatu *principii* ducta, ut ἀρχέκακος, ἀρχέτυπον, ἀρχέπλουτος apud Sophocl. El. 72. *ab initio dives, quique antiquas opes sibi vindicat ac tenet*, ut ibid. 1393. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια. Erit ergo ἀρχέδικος, δίκαιος ἀπ' ἀρχῆς. Quo confici puto, scribendum esse ἀρχεδίκαν [et sic Heynius in textu scripsit.] sc. τιμὰν, *quam olim jure tenuerunt parentes.* [qui ab initio jus (regnandi) habuere, h. potestatem. *Ex Schedis.*] Si hæc collegeris, videbis, doctum esse Scholion ad h. l.

194. λευκαὶ φρένες ex eo genere epithetorum est, in cujus interpretatione nos fugit veterum auctoritas; ex etymologia autem vel a tropo varia elici possunt. Philostrati et Dionis Chrysost. auctoritas ad Pindarum vix magna esse potest, non magis ac Grammaticorum seriorum. In Hesychio et Suida cumulata sunt interpretamenta: λευκαὶ φρένες. μαινόμεναι. ἢ λαμπραὶ, ἢ ἀγαθαὶ, ἢ ἥμεροι. Jam habes, unde, quod placet, eligas. Video tamen, singula ex contexto conjectura esse deducta, quemadmodum in nostris scholiis: φρένες ἀνόητοι. Hominem *mollem, desidem*, a corpore *albo*, λευκὸν dici, nil miror; at enim admotis machinis opus est, ut λευκαῖς φρεσὶν inserviat is significatus. Peliam enim hominem mollem antiquitas non tradidit, nec contextus docet. Equidem sequebar simplicissimum: servarunt poetæ *multa eptiheta* ex antiquitatis usu, *per se otiosa*, verum honorem et auctoritatem *ex vetustate* habentia. sic ὕδωρ ὑγρὸν, γάλα λευκὸν, paullo ante v. 75. γαστὴρ πολιὰ, pro λευκή. [ἔαρ πολιὸν Hesiod. O. et D. 492. *candidum. Ex Schedis.*] simili modo φρένες modo sunt ἀμφιμέλαιναι ap. Homer. propter sanguinis colorem, et ap. Hesiod. Sc. H. 429. θυμοῦ—κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ. modo λευκαὶ, ab omento; nam ineptam grammaticorum interpretationem, etiam in Schol. Pindari, nil moror. Ita *splendidam bilem* Horatii comparabam cum *vitrea bile* Persii, quatenus intumuit; viscerum utique inflatorum superficiem multo magis

Ἁμετέρων ἀποσυ-
λᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
Τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
Φέγγος, ὑπερφιάλου ἁγεμόνος
Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσ-
εί τε φθιμένου δνοφερὸν
Ἐν δώμασι θηκάμενοι μετὰ κω-
κυτῷ γυναικῶν κρύβδα πέμ-
πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Κρονίδᾳ
Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

195, 6. ἁμετέρων—ἀρχεδικᾶν Ald. et Rom. nisi quod duplici accentu habet: ἀρχεδίκᾶν, unde Cratandrina ἀρχεδίκαν emendavit; at ceteræ servant ἀρχιδικᾶν. Ut ex Scholiis apparet, lectio hæc, ἁμετέρων ἀρχεδικᾶν, grammaticum Chærin auctorem habet, ἵν' ᾖ, τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν (explico: δικαίως τὴν ἀρχὴν κεκτημένων) ἀποσυλῆσαι αὐτὸν πεύθομαι (sc. μιν v. 193.) At ἀρχεδίκαν et quantum ex Schol. intelligere licet, ἁμετέραν legerant alii, eo sensu, ut exponerent, τὴν ἀρχὴν, ἣν κατὰ δίκην—εἶχον οἱ ἐμοὶ γονεῖς. Oxonienses ἁμετέραν receperant, relicto ἀρχεδικῶν, arbitrati, illud alterum esse doricum pro ἁμετέρων. Vellem viri docti animadvertissent ac docuissent, etiam a nominibus in—ος genitivum pluralem eo modo efferri; est enim ἀρχεδίκης vel—ας τοκεὺς ἁμέτερος. Quod infra Pyth. xii. 33. occurrit αὐλᾶν, dubitationem non tollit. Itaque retinenda puto ἁμετέρων—ἀρχεδικᾶν τοκέων. Nec dissentit Pauwius. 201. μίγα κ. Pal. C. additum Scholium: μικτικῶς. 201, 202. μετὰ κωκυτῶ (pro κωκυτοῦ) tuto scribi posse arbitror pro μετὰ κωκυτῷ. κρύβδαν vulgo. κρύβδα, postulante iambico, emendavit Schmidius, assentiente Bodl. C. 204. κοινώσαντες ed. Commelin. sphalma. Est κοινάω. cf. inf. v. 236. 205. τραφὲν Ald. Doricum. Sed Dores aiunt retrahere accentum: itaque etiam τράφεν.

nitere constat. Nihil afferre me, quod cogere possit, bene memini; tantum meos sensus eorumque rationes expono. Versatur res in eo genere, in quo videndum est, primo *quid sit probabile per se*, tum *quid sit probabilius ceteris*; quandoquidem, *quod liquido constet*, non habemus. In his, in quibus nihil est, quod ad consensum compellat, dissensum aliorum quis paullo liberalior ægre ferat?

199. κᾶδος θηκάμενοι δνοφερὸν ἐν δώμασιν ὡσεὶ φθιμένου (ἐμοῦ) s. *funus facientes*, ποιησάμενοι, s. *luctum atrum*, tristem, *exorsi.*

204. νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, *communicantes iter nocti*, noctem solam habentes *consciam consilii*, h. e. clam noctu. [fere ut Eurip. Ion. 956. 7. *Ex Schedis.*]

Σ. ϛʹ. Κ. ιδʹ.

Ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
Ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων,
Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως.
Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
Ξείναν ἱκόμαν γαῖαν ἄλλων.
Φὴρ δέ με θεῖος Ἰά-
σονα κικλήσκων προσηύδα.
Ὣς φάτο· τὸν μὲν ἐσελ-
θόντ᾽ ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
Ἐκ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων·
Ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
Γάθησεν, ἐξαίρετον
Γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

Α. ϛʹ. Κ. ιδʹ.

Καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι
Ἤλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγ-

210. ξείναν γε legit, ne pede laboret versus, Pauw. Mingarell. ἐφικόμαν vel ἀνικόμαν. Malim ἐσικόμαν. 211. φὴρ δέ με revocavi. Oxon. ed. vitio operarum φὴρ γέ με. 213. ἐσελθόντ᾽ Schmidii hortatu Oxon. recepere; vulg. εἰσελθόντ᾽. 214. ἔγνον ὀφθαλμοὶ haud dubie cum Bodl. C. legendum: ἔγνον pro ἔγνωσαν. ut ἔδον, ἔθεν, ἔσταν. Ita etiam Pauw censuit. Vulgo ἔγνων, adversante metro: quocirca Schmidius ἔγνω ὀφθαλμὸς substituerat. 215. παμφόλυξαν Bodl. γ. Etiam apud Hesych. similis scriptura ex hoc exemplo, non, ut ibi fit, declaranda: παμφαλύζει, τρέμει. 216. βλεφάρων vulgare primus Steph. intulit: ejecerunt iterunt Oxonienses.

207. λεύκιπποι, majores, h. *nobiles*, qui quadrigis vecti sunt junctis equis candidis.—Mox 209. ἐπιχώριος, οὐ ξένος ἱκνέομαι.

217. Erat γάθησεν ἐξαίρετον, Γόνον—. Melius, puto, interpungitur: ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον γόνον ἰδών, κάλλιστον ἀνδρῶν· h. περιεγήθησε (καθ᾽) ἣν ψυχήν, ἐν ψυχῇ.

220. κασίγνητοι patris Æsonis.

γὺς μὲν Φέρης, κράναν Ὑπερηίδα λιπὼν,
Ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως
Δ' Ἄδματος ἦκεν καὶ Μέλαμπος
Εὐμενέοντες ἀνε-
ψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
Μειλιχίοισι λόγοις
Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
Ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων,
Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
Ἀθρόαις πέντε δραπὼν
Νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις
Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

222. Ὑπερηίδα quadrisyllabum est, ut ηι una sit syllaba. [Ὑπερῇδα Heynius correxit.] Quorsum ergo Ὑπερηΐδα scribitur? 223. Ἀμυθὰν, ut Ἀλκμάν. Etsi est Ποσειδᾶν. Verum est quoque Ποτειδὰν, v. Valk. ad Eurip. Phœn. p. 65. Kœn. ad Gregor. p. 93. Ἀμυθῶν Bodl. γ. quasi pro Ἀμυθάων contracte. 224. ἶκεν Bodl. γ. et Ald. eadem vi. 225. εὐμενεῖν cum quarto casu junctum, non cum tertio, notabile visum, etiam Schmidio. Pauwius ἀνεψιῷ reponendum putat. Ita et ἀνεψιοὶ locum haberet. Miror ei non in mentem venisse, εὐμενέοντ' ἐς ἀνεψιόν. εὐμενέοντε de duobus. potest tamen εὐμενεῖν esse *benevole aliquem excipere*, et εἰς subintelligi. Sed verum est: ἦκεν (πρὸς) ἀνεψιόν. tum εὐμενέοντες, *benevolentia adducti*. 230. ἐν Oxonienses ex Bodl. γ. reposuerant, pro ἐς, ut illud Doricum sit. Audio: sed potest etiam librarii lapsus esse, ut malim hactenus vulgare ἐς retinere, ut sit: *ad omnem hilaritatem eos intendit, incitavit, invitavit.* ἐτάνυεν, ἐνέτεινε, etiam in Glossariis occurrit. Sin vero ἐν magis placet, ut placet, tamen et hoc cum τάνυεν jungendum: ἐνετάνυεν π. ε. 232. Mingarell. conj. νύκτεσσί τ' ἔν θ' ἁμέραις. Vulgatum est doctiore junctura dictum pro ἐν νύκτεσσιν ἁμέραις τε.

222. Ὑπέρεια κρήνη haud ignobilis. [apud Pheras, in vicinia Iolci. *Ex Schedis.*] v. doctiss. Eckhel Numism. anecd. p. 86.—[Pelias et Neleus e Tyro et Neptuno. Æson, Amythaon, Pheres e Tyro et Cretheo. *Ex Schedis.*]

226. ἐν δαιτὸς μοίρᾳ. Schol. ἐν μέρει, *participes eos reddendo convivii*, h. excipiens eos epulis. Hoc videtur simplicissimum; portio epularum unicuique hospitum contingit. Mox 229. ξείνια sunt ipsæ epulæ, et 230. ἐνετάνυεν πᾶσαν εὐφροσύναν, *hilaritatem maximam* in eorum animis *explicuit, excitavit.* ἐντείνειν, ἐντανύειν, fere ut αὔξειν, pro vulgari ποιεῖσθαι. [Ad Tibull. i. 5, 76. laudavi ex epigrammate apud Reinesium, illustrato a Valken. Diatribe p. 233. Ζῆθι κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνας. *Ex Addendis.*]

E. ϛʹ. K. ιγʹ.

Ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ, πάντα λόγον θέμενος
Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ
Συγγενέσιν παρεκοι-
νᾶθ'. οἳ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
Ὦρτο σὺν κείνοισι. καί ῥ' ἦλ-
θον μέγαρον Πελία' ἐσσύμενοι
Δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκού-
σαις, αὐτὸς ὑπηντίασεν
Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά.
Πραῢν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ
Φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων·
Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

236. *συγγενέσσι* male Rom. et seqq. Schmidius Aldum pro se laudare poterat. Tum *πᾶσι κοινᾶθ'* omnes edd. ante Schmidium, qui metro monente et suffragante Pal. C., cui duo Bodlei. succinunt, emendavit *παρεκοινᾶθ'*. ut tamen appareat, unde *πᾶσι* venire potuerit, non male Pauwius conjecit, fuisse olim in libris scriptum *συγγενέσι* vel—*σιν ποτικοινᾶθ'*. 239. -*θον μέγαρον* Πελία δ' editum erat ab Oxon. quod a sermonis ratione alienum est; unde eos Pauwius satis acerbe exagitavit: nam δὲ eo loco stare non potest. Edd. vulgg. -*θον* Πελία *μέγαρον*' ἐσσ. Schmidius syllabæ cavere volens rescripserat *μέγαρόν δ'*. nec male pro *μεγαρόνδε*. unde puto adhæsisse ed. Oxon. Verum melius vocibus permutatis *μέγαρον* Πελία offerebat Bodl. C. 240. *εἴσω* Schmid. quod Bodl. C. firmat. Vulg. *ἔσω*, recte in metro iambico, monente Pauwio. 241. *ὑπαντίασεν* Ald. 246. Ποσειδᾶνος Ald. Ποσειδῶνος Rom. et seqq. Ποτειδᾶνος Oxon. exhibuerant ex Bodl. C. Est tamen perpetuo Pindaricorum exemplarium usu per *σ*, Ποσειδᾶνος.

234. *παρεκοινᾶτο θέμενος* (*προθέμενος*) *omnem rem*, *λόγον σπουδαῖον*, pro *σπουδαίως θέμενος*, *serio, accurate*. et illi 237. *ἐπέσποντο*, *assensi sunt, probarunt*. Nisi simplicius est: *comites se ei adjunxerunt*. Statim enim cum iis surgit de mensa.

246. Jason *exorsus est prudentem sermonem*. *κρηπὶς*, *fundamentum*, pro exordio. Sic inf. vii. 3. et Fragm. p. 71. de victoria navali ad Artemisium parta: *ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο κρηπῖδα ἐλευθερίας*. Ποσειδῶνος Πετραίου majore littera scribendum; erat enim locus Thessaliæ, in quo ludi Neptuno habiti fuere. vid. Schol. Apollon. iii. 1243.

Σ. ζ'. Κ. ιδ'.

Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
Τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίβδαν ὅμως.
Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ, θεμισσαμένους
Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.
Εἰδότι τοι ἐρέω·
Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
Καὶ θρασυμήδεϊ Σαλ-
μωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
Ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίου χρύσεον
Λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφί-
σταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει

249. τρηχεῖαν Bodl. C. Sed in τραχεῖαν h. l. α longa est ex η Ionica. In vulgg. ἐπίβδαν δ' ὅμως. Omnino δ' tollendum erat, ut jam a Schmidio factum: abest quoque a cod. Gotting. Repugnat usui et metro; est enim iambelegus. Aldus prave: ἐπιάδαν δ'. 255. τρίταισιν δ'. Abest ν in edd. sed adesse debet, nisi iambus pro spondeo sit: monente quoque Pauw. τρίταις δὲ ἐν Bodl. C. 258, 9. ἀφίσταιντ' (aut, ut secundum grammaticorum leges scribendum, ἀφισταῖντ') Chæ-

249. Esse τραχεῖαν ἐπίβδαν, τὸ μέλλον τραχὺ, recte Schol. in quo sunt alia de voce ἐπίβδα, quæ proprie ἡμέρας μεθεόρτους declarat, nunc omnino τὸ μέλλον. Multa de ea, quæ nonnullorum vocabulorum fortuna fuit, disputarunt viri docti, olim Etymol. M. Suidas, Hesych. et ad hunc Hemsterh. tum Ruhnken. ad Timæum h. v. Comparantur cum repotiis, de quibus docta est Wernsdorfii disputatio. Est autem ordo: θνητῶν μὲν φρένες (κἂν) τραχεῖαν ἑρπόντων (αὐτῶν) πρὸς ἐπίβδαν h. e. κακὸν τὸ μέλλον, (etsi in mala futura irruunt, parant sibi calamitates futuras) ὅμως ὠκύτεραί εἰσιν, αἰνῆσαι κέρδος δόλιον πρὸ δίκας, *proclives sunt, præcipites, ad præferendam justo utilitatem per fraudem.* [fere ut Apollon. iv. 1017. *Ex Schedis.*]

250. θεμισσαμένους ὀργὰς, *moderantes, regentes, animos,* providere, ut feliciter agamus in posterum.

253. Eadem femina βοῦς, τοκὰς γυνὴ, *Enarea.*

258—260. Sunt verba paullo impeditiora. αἰδῶ καλύψαι erit, *tollere, extinguere,* ut κρύπτειν pro ἀφανίζειν, ἀϊστοῦν, *reverentiam* seu pietatem *cognatorum;* hoc fit odiis mutuis. εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, (ὥστε αὐτὴν scil. τὴν ἔχθραν) τὴν αἰδῶ καλύψαι, *quæ talis sit, ut tollat pietatem.* Ita est: *Parcæ* (custodes recti

Ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

A. ζ. K. ιδ'.

Οὐ πρέπει νῶιν χαλκοτόροις ξίφεσιν
Οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων
Τιμὰν δάσασθαι. μᾶλά τε γάρ τοι ἐγὼ
Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-
μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας
Ἀμετέρων τοκέων
Νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων.
Κοὔ με πονεῖ τεὸν οἶ-
κον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν.
Ἀλλὰ, καὶ σκᾶπτον μόναρχον,
Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας

ris legebat, nec improbante Grammatico in Scholiis, ἵν' ᾖ εὐκτικὸς ὁ λόγος· ἀφίσταιντο αἱ Μοῖραι, εἰ μέλλει ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. Etiam sic Aldus excusum dedit. At Rom. cum cett. ἀφίσταντ', sive ut ἀφίσταντο sive ut ἀφίστανται sit; hoc quidem melius: *recedunt Parcæ, aversantur*; adeoque cognati οὐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται. [ἀποστατεῖ θέμις Æschyl. Eumen 411. *Ex Schedis.*] 260. Reliqui interpunctionem post ὁμογόνοις, etsi ea aut omitti aut etiam post πέλει cum Aldo transferri poterat: est enim quod Schol. ait: ἐὰν δέ τις ἔχθρα ὁμογόνοις γεννηθῇ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀποκρύπτειν, τουτέστι, μὴ αἰδεῖσθαι sc. αὐτούς. *ita ut pudorem, quem sibi agnati et cognati mutuum debent*, h. pietatem, reverentiam et amorem, *deponant, exuant.* 261. νῶν Oxon. ante νῶϊν, quod Schmidius monet per synizesin esse legendum. recte: sed cur diæresis infertur? exarandum haud dubie νῶιν, pronuntiandum νῶν. νῶ Bodl. γ. vitium est χαλκτόροις Romanæ edit. sphalma, in omnibus deinde editis servatum, recte secundum Scholiasten emendatum est a Schmidio. Ald. χαλκοτέροις cum. Bodl. γ. Versum recitat Tzetza ad Lycophr. 175. 262. ἀκόντεσσιν, adjecto ν, legendum, metro jubente, monet Pauw. 263. μῆλα. atqui Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 267. νέμεαι diserte Ald. at Rom. νύμεις. forte ex scripturæ compendio. emendatum ex Aldo in Cratandrina. 271. καὶ θρόνος erat editum. Plus lyrici spiritus habere mihi videtur, si legatur: καὶ θρόνον, ut quoque ex Bodl. C. notatum video. Scilicet: Ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον, Καὶ θρόνον. ᾧ—δίκας, Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας Λῦσον ἄμμιν. *Sed et sceptrum et thronum, hæc* (τὰ, ταῦτα, solito more, ut ad utrumque referatur) ...

et justi) *aversantur*, abhorrent ab adspectu, *ortis inter cognatos odiis, quibus pietas et reverentia mutua inter eos tollitur.* 268. κοὔ με πονεῖ. πονεῖν h. l. active. cf. Brunck. in Anacreont. p. 111. et πορσύνοντα pro αὔξοντα, *non me male habet, quod hæc tuas opes valde augent*, tuis copiis accedunt.

Ἐγκαθίζων ἱππόταις
Εὔθυνε λαοῖς δίκας,
Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

E. ζ'. K. ιγ'.

Λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ
Αὐτῶν ἀναστήσῃ κακόν.
Ὣς ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾶ
Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι
Τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραι-
ὸν μέρος ἁλικίας ἀμφιπολεῖ·
Σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυ-
μαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
Μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἑὰν

que σκᾶπτον et θρόνον referatur) *redde nobis sine omni tua et mea molestia.* Saltem sic accipiam vulgare σκᾶπτον—καὶ θρόνος—τὰ μὲν etc. Vulgo subintelligunt: πονεῖ μι, h. ἀλγύνει. 273. λαοῖς Schmid. metri gratia. vulgg. λαοῖσι. 276. Triplex olim in libris fuit varietas, ut ex Schol. apparet: ἀνασταίη, (docta lectio: *ne quid mali inde oriatur*) ἀναστήσῃ (quæ et futuri medii et indefiniti 1. subjunctivi esse potest: ex grammaticis aliqui pro ἀναστήσηναι dictum volebant) et ἀναστήσῃς, ut in edd. legebatur, quod secundæ lectionis interpretamentum esse videtur: nam ἀναστήσῃ ab—σομαι eodem significatu accipi potest, contra quam Scholiastes fecit.—νεώτερον pro μεῖζον. 277. Ἀκᾶ aut potius ἀκᾷ pro ἀκῇ dictum Schmidius, ἀκῇ etiam scribendum esse Pauwius censent: esse enim ab ἀκὴ, ἡ ἡσυχία, quæ ap. Hesych. interpretatio extat. Vox manifeste convenit cum ἦκα, Dorice ακα, h. ἠρέμα καὶ ἡσύχως, in quo α corripitur, antiquo usu. Probabile fit fuisse olim ἄκη vel ἀκὴ, quod *lenitatis* significatum haberet, inde factum (ἐν vel σὺν) ἄκῃ, ἄκᾳ, unde ᾶκα, ἦκα factum, item (κατ') ἄκην vel ἀκὴν, quod Grammatici, Etymol. et Eustath. a χαίνω ducunt. Certe hinc ἔκηλος et ἄκαλος (v. Hesych. h. v.) formatum, et hoc brevem syllabam habere, patet ex Homerico ἀκαλαῤῥείτης. 278. ἀνταγόρευσεν pro ἀντηγόρευσεν, unde secunda est producta. ἔσσομαι—τοιοῦτος vulgg. quod mutavit Schmidius metro monente, et mss. Bodl. addicentibus. 281. σοῦ δ' ἄ. vitium, quantum video, solius edit. Schmid.

274. τὰ μὲν, *quod ad ista attinet*, ea quidem *redde mihi, ne inde* (ἐξ αὐτῶν, διὰ τούτου) *inopinum tibi arcessas malum.*

283. Veterator Pelias simulat, se religione teneri expiandæ ἄτης, piaculi, quod regni exitium minari videretur. Sunt autem placandi Manes Phrixi, parentis Athamantis et Inus injuria patrio solo pulsi et in Colchide mortui. Cæsum eum edit Valer. Fl. i. 47. sqq.

Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
θόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

Σ. η'. Κ. ιδ'.

Ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων.
Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν
Φωνεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ.
Εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀ-
τρύνει με τεύχειν ναῒ πομπάν.
Τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
Τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
Καὶ βασιλευέμεν ὄ-
μνυμι προήσειν. καρτερὸς
Ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω

285. *-θόντα* erat: *-θόντας* non modo ed. Brub. cum Bodl. γ. sed omnes vett. usque ad Steph. idque metrum postulat. 288. *ἐκ τῶν* prave Rom. et sqq. donec Schmid. iterum emendavit sec. Ald. 291. *εἰ μεταλλάττον τι* conj. Pauw. nam *somnium*, inquit, *erat apertum et omnis dubii expers.* recte; sed de somnio dubitari poterat, an divinitus missum et an ei parendum esset. Igitur aditur deus, an quid super somnii veritate et auctoritate ex deo explorari possit: *εἰ μετάλλατόν τι.* 292. *ὁ. σὲ* Rom. et seqq. Bene Schmidius ex Ald. revocavit *με*, probantibus etiam Oxon. et Pauw. 294. *τέλεσσον* edd. At *τέλεσον* ex Aldo legendum esse, ut Ionicus a minore sit, monuerunt Schmid. et Pauw. *καί τοι* pro *σοι.*— 297. *ἄμμιν* invectum in ed. Morell. et Stephanianas. Pauw distinguere jubet: *κ. ὅρκος ἄμμι· μάρτυς ἔ.* Non satis assequor. Sed ordo verborum hic erat faciendus: *μάρτυς ἔστω ἄμμι ἀμφοτέροις Ζεὺς ὁ γενέθλιος, καρτερὸς ὅρκος.* Jupiter *ὅρκος*, ubi hæc ornat. Apud Apollon. ii. 1198. Jovis ira placatur. *κέλεται γὰρ Φρίξος (ἐμὲ) κομίξαι ψυχὰν ἰάν.* Notabile *κομίζειν*, *curare*, de sacris factis, de inferiis. Eo sensu *κομιδὴ* quoque occurrit.

291. *εἰ μετάλλητόν τι*, *num quid comperiri posset super somnii consilio*: h. e. an possem resciscere aliquid, sitne viso obtemperandum. *μεταλλᾶν* non modo est *quærere*, sed et *comperire*. *καὶ (ὁ θεὸς) ὀτρύνει ἐμὲ, ὡς τάχος τεύχειν ναῒ πομπὰν*, h. *πέμπειν νῆα*, *instruere ac deducere in mare.*

294. *μοναρχεῖν* spectat ad imperium, *βασιλεύειν* ad dignitatem regiam, honorem, munera, ut sup. 270. *σκᾶπτον μόναρχον, καὶ θρόνος* etc.

Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
Σύνθεσιν ταύταν ἐπαι-
νήσαντες οἱ μὲν κρίθεν.
Ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

Α. ή. Κ. ιδ'.

Ὄρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον
Φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδα-
ο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
Ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρου
Λήδας τε. δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
Ἀνέρες, Ἐννοσίδα
Γένος, αἰδεσθέντες ἀλκὰν,
Ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-
κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
Ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη

quatenus per eum juratur. [Heynius in textu et post Ὅρκος et post Ζεὺς posuit comma.] 301. ἀτὰρ metri caussa Schmid. pro αὐτὰρ, quod teneri poterat judice Pauw. 302. ὄρνυ Bodl. C. qui metro refellitur. ἐνόντα, *concessam cuivis navigationem*, refinxerat Schmidius, argute, sed temere. ἐόντα est γινόμενον (γενησόμενον), τὸν δόξαντα, ut Schol. *constitutam navigationem.* Aut dicendum simpl. ὄντα pro εἶναι, ἔσεσθαι. 303. πάντα Rom. et al. Revocavit παντᾶ post Ald. Stephanus. Utrumque ferri posse censet Pauw. 305. Ἀλκμάνας repente hic editum: cum ubique sit Ἀλκμήνα. etiam in Theocrito. 310. Pro τῶν μὲν Schol. legerat τῷ μὲν, ut ad Neptunum referatur, cui ex filiis decus nascitur.

298. Ζεὺς γενέθλιος nunc, rebus jubentibus, aliter quam Ol. viii. 20 esse debet πατρῷος, *gentilitius* stirpis Æolicæ. Est autem γενέθλη, itidem ut γένος, et *natalis* et *genus*.

[305. Hercules et Dioscuri. *Ex Schedis.*]

306. ὑψιχαῖται, ut βαθυχαῖται, refer ad juvenilem vigorem. [Euphemus et Periclymenus. *Ex Schedis.*]

308. αἰδεσθέντες ἀλκὰν multis modis exponi potest. Præstat, puto, ad Jasonem referre: *virtutem Jasonis reveriti*, h. e. admiratione virtutis ejus.

310. Euphemus et Periclymenus, Neptuni ille filius ex Europa, hic nepos ex Neleo et Chloride, Tityi filia; Neleus autem et Pelias e Tyro suscepti Neptuno: istis *cumulata est gloria ex novo hoc navigationis ausu.* ἐκράνθη, συνεπεράνθη, *perfecta est.*

Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
'Εξ 'Απόλλωνος δὲ, φορ-
μικτὰς, ἀοιδᾶν πατὴρ
῎Εμολεν, εὐαίνητος 'Ορφεύς.

E. ή. K. ιγ'.

Πέμπε δ' 'Ερμᾶς χρυσόραπις διδύμους
Υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
Τὸν μὲν 'Εχίονα, κε-
χλάδοντας ἥβᾳ, τὸν δ' ῎Ερυτον. ταχέως
Δ' ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα

318, 9. *κεχλάνοντας.* Supra Ol. ix. 3. *κεχλαδὼς* occurrebat ductum a *χλήζω*, dorice *χλάζω*. unde *α* productum. Ab hoc factum esse debet *κεχλάδω* (non *κεχλαδάω*, ut Schmidius facit) pro *κεχλήδω*, unde *κεχλάδων*. *κεχλάδοντας* scripsi pro *κεχλαδόντας*. nam *α* producta esse debet; neque adeo aoristus secundus locum habet h. l. Scholiastes exponit *πλήθοντας*, ut Etymol. M. *κεχλαδὼς* (Ol. ix. 3.) *ἀντὶ τοῦ· ὁ πληθύων.* Pergit Scholiastes: *κυρίως δὲ κλῆδος*, (vel *χληδὸς*, cf. Hesych. h. v. et Pauw ad h. l.) *ἡ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη. ὡς καὶ βρόμος πυρός.* Illud *χλῆδος* a *χλήζω* ductum esse debuit, hoc autem a *χλῶ*, (a quo Etymol. M. *ὄχλος* ducit) *χλάω, χλάζω, χλήζω.* Fuit et *χλίω* pro *θρύπτω.* unde *ἐγχλίειν* Æschyl. Suppl. 921. et *χλιαρός*. cf. inf. ad ix. 66. Duplex autem significatus hic verbis inesse videtur primum copiæ, proprie aquarum, tum strepitus, quem multæ aquæ fluentes faciunt. Alter significatus supra Ol. ix. 3. alter vero, ille prior, h. l. obtinere videtur, ut sit *juventæ vigore plenum esse*, *κεχλάδειν ἥβῃ.* cf. Abresch ad Hesych. his vocc. Sup. 281. *ἥβη κυμαίνει.* Quod autem altero loco pro interpretatione in Scholiis affertur: *τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας θερμῷ*, suspicor Scholii auctorem vitiose *κεχλιδόντας* legisse, vel *κεχλιδότας*, tanquam a *χλίω, χλιδὴ, χλιδᾷν.* Apud Hesych. *κεχλιδότα, ἀνθοῦντα.* Bodl. C. *κεχλαδότας* cum metri vitio. 319. *τόν τ'* malit Pauwius. *῎Ερυτον*, metro monente, ex Apollonii aliorumque auctoritate emendavit Schmidius. Superiores edd. vitiose: *Εὔρυτον. ταχέες* Gott. 320. *παγκαίου* vett. edd. Primum emendatum a Morellio. Notus mons Thraciæ ad fl. Nestum.

313. *ἐξ 'Απόλλωνος* potest variis modis accipi, ut Mingarell. monet: *ab Apolline missus*: tum *ἐξ 'Απ. φορμικτὰς*, *citharædus ab A. edoctus.* Præfero *ἐξ 'Απόλλωνος* scil. *γίνεν* v. 308. pro *ὁ 'Απόλλωνος παῖς.* Ponitur in medio heroum a Jove, Neptuno, Mercurio, ortorum. Alii Œagri filium faciunt Orphea. Doctum est Scholion ad h. l.

318. *κεχλάδοντας ἥβᾳ*, a *κεχλήδω*, *πλήθω*, *juvenili vigore*, tanquam succo, *turgentes.* v. V. L. Mox 321. *καὶ γὰρ* pro *porro*, ut Lat. *nam.* formula variandi nexum ac progressum narrationis. 322. *ἔντυνεν*, instruxit ad iter et misit.

Ναιετάοντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἑκὼν
Θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔν-
τυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας
Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πε-
φρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοι-
σιν πόθον γ' ἔνδαιεν Ἥρα

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ναὸς Ἀργοῦς· μή τινα λειπόμενον
Τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν
Αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
Φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς
Ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
Ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ

323. ἔν—τυνε Ald. bene. In vulgata ἔν—τυεν Pæon secundus pro Ionico erat. Dicta hæc pro: ἔβαν Ζήτης Κάλαΐς τε. αὐτοὺς γὰρ etc. 325. πτεροῖσιν Mingarell. ut 161. pro πτεροῖσι [Gilb. Wakefield in Boreadis transfert alas ab humeris in caput pone aures, πτεροῖσιν ὦτα. Sic quoque in Apollon. Rhod. i. 221. ἀμφὶ δὲ νώτοις in ἀμφὶ δ' ἐν ὤτοις. (etsi non memini usquam dictum aliter quam οὔασι vel ὠσί.) Silv. Part. i. p. 27. *Ex Addendis.*] 326. πεφρικότας Bodl. C. 327. παμπληθῆ Pal. C. cum Scholio: βαρὺν, μέγαν, et Bodl. C. Gott. minus argute. Licet incidere in παμπειθὴς Ἥρα. Sed magis accommodatum παμπειθὴς πόθος. Nec est alienum a Pindaro geminare epitheta. 330. Erat τὸν ἀ. Ut laboranti in capite versui succurreret, Schmidius τόνδ' refinxit, Pauw τόν γ'. At Aldus verum suppeditat τὰν, ut Dores τὰν αἰῶνα dixerint, quomodo alia eodem genere præter communem morem extulerunt. 334. Edd: ante Schmidium ἐς δ' Ἰ. claudicante metro. Sed vir ille doctiss. emendavit ἐς δ' Ἰαωλκὸν vel ἐς δὲ Ἰωλκόν. hoc in edd. receptum firmat Codex Bodl. C. At præstat prius, ne inferatur hiatus.

330. *πέσσοντα αἰῶνα ἀκίνδυνον*, pro ἀκινδύνως, παρὰ ματρὶ, ut ἕψειν Ol. i. 132. *consumere vitam.*

332. φάρμακον ἀρετᾶς, ut τὸ ἄκος Nem. iii. 29. sc. proprie *ærumnarum et laborum delinimentum.* Sic N. iv. 2. πόνων κεκριμένων ἰατρὸς ἄριστος εὐφροσύνα, *laborum finitorum, exhaustorum, optima medela, refectio, lætitia ex successu.* Remedium lenit vulnus, dolorem; laboris lenimen, φάρμακον, est gloria; pro labore est ἀρετὴ, quæ facit, ut illum toleremus.

Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
Λέξατο πάντας ἐπαι-
νήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλά-
ροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν
Πρόφρων. ἐπεὶ δ᾽ ἐμβόλου
Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

A. θ'. K. ιδ'.

Χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν
Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ᾽ Οὐρανιδᾶν
Ἐγχεικέραυνον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
Κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ᾽ ἐκάλει,
Νύκτας τε, καὶ πόντου κελεύθους,
Ἄματά τ᾽ εὔφρονα, καὶ
Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-

335. κατέβαν αὐτῶν Ald. perperam. cf. Pauw. ναυτᾶν Gott. pro vulgari ναυτῶν. 338. ὀρνίχεσσιν ἐν κ. Bodl. C. 339. θεοπρεπέων scriptum in omnibus: arguitur in eo Pauw. Sed recte emendavit Schmidius θεοπροπέων ex Scholiasta, qui veram lectionem habuit, μαντευόμενος interpretatus; et alter: ταῖς μαντείαις χρησάμενος. 345. Schmidius et Oxonienses duplicem accusativum, alterum personæ, Ζῆνα, alterum rerum, quas petit Jason, constituendo poeticam vim attenuant et prorsus conficiunt. Quin lyrice dicitur invocare Jason cum Jove Mare, Ventos, Vias maris, Noctes, Dies, Reditum. 346. ἀνέμους Bodl. C. minus bene. 347. Νύκτας τε κατὰ π. κ. emendat Pauw. unde elumbis et humilis oratio existit. Trajectio verborum in lyrico carmine ferenda; quid? quod et spiritum poetæ auget. 348. ἅματα primæ edd. emendatum in Cratandr.

341. De discessu parando jam sup. 43. verba vidimus. De appulsu inf. ix. 80.

346. ἐκάλει refero ad omnia voc. εὔφρονα, pro vulgari: *precatur, ut sint propitii et secundi fluctus, venti, dies, noctes.* [Arcades in certis τελεταῖς θύουσιν Ἀστραπαῖς καὶ Θυέλλαις καὶ Βρονταῖς. Pausan. viii. 29. pr. *Ex Schedis.*] ῥιπαὶ ἀνέμων et inf. ix. 85. occurrunt.—347.

ἄϋσε βροντᾶς αἴσιον
Φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖ-
νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
'Αμπνοὰν δ' ἥρωες ἔ-
στασαν θεοῦ σάμασι
Πιθόμενοι. κάρυξε δ' αὐτοῖς

E. θ'. K. ιγ'.

'Εμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀ-
δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.
Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-
ρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.
Σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' 'Αξεί-
νου στόμα πεμπόμενοι ἤλυθον. ἔν-

353. Malebat Mingarell. *στεροπᾶς ἄπο ῥηγνύμεναι.* 354, 355. *'Αμπνοὰν δ' οἱ ἥρωες—ἔσταν* Bodl. C. Pauwius *ἀμπνοὰν—ἔστασαν* ineptum censens emendat *ἐν πνοὰν ἔστασαν*, ut *ἐν* pro *ἐς* dictum sit: *steterunt ad ventum*, h. *ventum exspectant.* Quod an minus durum sit, quam alterum, et quam incomtum, nolo dicere; et quæ tum vis inest sententiæ; *confisi auguriis expectarunt ventum?* Ex altera parte bona est sententia: *augurio fausto confirmatos, recreatos, fuisse heroum animos.* 356. *πιθόμενοι* emendavit Schmidius. Sed et *πειθόμενοι* recte se habere aiebat Pauw h. l. et ad v. 301. 357. *τερασκόπαι* Bodl. C. vitiose, et mox *ἐνίπτων.* 360. *ταχειᾶν* præclare Schmid. emendaverat, metro postulante, et ex Scholiorum et Pal. C. auctoritate. *τραχειᾶν* invito metro revocarant Oxon. *τραχεῖαν* Ald. Suspicor tamen vel sic verius esse *παχεῖαν* e perpetuo poetarum usu. *ὑπεχώρησεν* cum Mingarello scribo; sed id non necesse erat ante *τρ.* 361. *εὐξείνου* Bodl.

πόντου κέλευθοι sunt aut ipsum *mare*, in quo navigatur, aut *navigatio*; precatur *κελεύθους εὔφρονας.* [*ἀνέμων κέλευθα* Od. κ. 20.—Similia in Orph. 335. *Ex Schedis.*]

354. Si *ἀναπνοὴν ἱστάναι* pro *ἀναπνέειν*, *recreari*, *animo confirmari*, defenditur, dicendum est, esse pro *ποιεῖσθαι*, aut illustrandum id erit ex simili formula, *ὀρθοῦν, στῆσαι ψυχήν. ἔριν στῆσαι* in Odyss. τ. 11. et *μῆνιν στῆσαι* Sophocl. Œdip. 699. unde et omnino potest *στῆσαι* reddi per *ἔχειν.* ut in eo, quod commode laudavit Gedik. ex Eurip. Iphig. in A. 786. 9. *στῆσαι ἐλπίδα. habere metum*; ad quem locum Markland. alia attulit: unde patet, *σχήσουσι* pro *στήσουσι* Tyrwhittum ingeniose quidem conjectasse, nec tamen vere. In nostro loco *ἱστάναι ἀμπνοὰν* simile est ei, quod sup. P. iii. 171. *ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.*

θ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἕσ-
σαντ' εἰναλίου τέμενος·
Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
Ταύρων ὕπαρχεν· καὶ νεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι,
Δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

Σ. ι. Κ. ιδ'.

Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
Ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμοι γὰρ ἔσαν
Ζωαί, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
Ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλ-
λ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς
Ἡμιθέων πλόος ἄ-
γαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-

γ. ex interpr. 363. ἕσσαντο τέμενος. ἕω, ἕζω, καθίζω, sollennia sunt *de ædibus, templis, aris ponendis.* At ab ἕννυμι ducentem usus et analogia destituit. 366. νεόκτιστον Ald. Gott. et Pal. C. cum Bodl. C. θεόκτιστον, quod ed. Rom. submisit, a Neandro inde exponitur, *a natura factum.* Saltem esset reddendum θεῖον. Mingarell. *a deo jussum.* Sed revocandum est antiquum. Ceterum impeditus locus, et in altera parte enervis ac fluxa sententia erat: φοίνισσα—ὕπαρχεν, καὶ—θέναρ. *aderant victimæ et ara*, post illa: *ibi Neptuni delubrum constituerunt.* Sed peccabat et hic interpunctio, et jungenda sunt, ἕσσαντο τέμενος καὶ νεόκτιστον λ. β. θέναρ. Illa autem, φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα Ταύρων ὕπαρχεν, in medio sunt, sollenni lyrici more, v. c. sup. vss. 56. sqq. [Heynius in textu parentheseos signis inclusit verba Φοίνισσα—ὕπαρχεν.] 367. λίθων Oxon. ex Bodl. C. receperunt. Schmidius λίθου emendaverat. Vulgo λίθινον legitur, quod metro non repugnare, si anapæstus pro iambo positus accipiatur, contendit ac defendit Pauw. 368. ἵμενοι in Stephanianas irrepsit, hinc in Plaut. Commel. 374. αὐτῶν Gotting. minus bene. 376. Sane magis consentaneum foret scribi ἐς Φ.—

365. φοίνισσα—ὕπαρχεν in parenthesi sunt includenda. Sacrum hoc xii. diis factum Apollonius memorat; at cum Pindaro consensit Timosthenes. v. Sch. Apollon. ii. 532.

374. τελευτὰν sc. τοῦ κυλίνδεσθαι, adeoque στάσιν, lyrice, quasi mortem exhibuit, ut motu privati essent scopuli; quemadmodum antea ζωαὶ erant, *moventes se*, mobiles.

ἤλυθον, ἔνθα κελαι-
νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
Μίξαν, Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ.
Πότνια δ' ὀξυτάτων βελέων
Ποικίλαν ἴϋγγα τε-
τρακνάμον' Οὐλυμπόθεν

ἐσήλυθον. Pauw ἐν Φ.—ἐνήλυθον, æolico more, præfert. [ἔπειτεν ἤλυθον Boeckh. in Commentatt. p. xiv. *Ex Schedis.*] 378. Κόλχοισιν postulat metrum pro Κόλχοισι. 379. Iterum peccabat interpunctio et junctura verborum. Jungenda sunt: ἐς Φᾶσιν ἐνήλυθον Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. reliqua in medio posita. 380. ὠκυτάτων Pal. C. et ed. Rom. Brub. ac seqq. ante Schmidium, qui ὀξυτάτων revocavit ex Aldo et Crat. qui certe id exhibent. πότνια βελέων, ut πότνια θηρῶν Diana Iliad. φ. 470. Sic *potens armorum.* 381, 2. τε-τράκναμον edd. et codd. etiam in Schol. auctores, qui laborant interpretando ἴϋγγα τετράκναμον. Sed τετρακνάμον' præclare emendavit ex Schol. Schmidius, et in eo jam Stephanus in suis edd. præiverat, unde edd. Commelin. et Plant. quas Schmidius laudat, petierunt. τετρακνάμονι κύκλῳ (h. τροχῷ, *rotæ quatuor radios habenti*) ἀλύτῳ (docte pro ἀλύτως vel ἄλυτον) ἐνζεύξασα ἴϋγγα. Sic enim jungenda sunt verba; et: ἔφερεν Οὐλυμπόθεν ἀνθρώποις. Supra Pyth. ii. 74. τετράκναμος δεσμὸς Ixionis occurrebat. 382. Οὐλυμπόθεν metro postulante Schmidius. Vulgo: Ὀλυμπόθεν. Pauw minus bene rescribere jubet: τετρακνάμονι Ὀλυμπόθεν.

377. Pronior in hoc sum, ut κελαινῶπας Κόλχευς dictos putem *nigros adspectu*, seu simpl. *nigros* (ut sup. P. i. 13, 14. κελαινῶπιν νεφέλαν) respectu originis ex Ægypto: vid. Herodot. ii. 104. ὅτι μελάγχροές εἰσι καὶ οὐλότριχες. Κόλχοισι βίαν μίξαν, ut χεῖρας, *pugnarunt.* Fuere quoque inter Argonauticarum rerum scriptores, qui cum Colchis pugnatum esse dicerent. Nescio tamen, an simpliciter h. l. accipiendum sit pro ἐμίχθησαν, παρεγένοντο. pro ἑαυτοὺς, ἑαυτῶν βίαν. ut βία Ἡρακλέους.

380—395. Si vulgari oratione utaris, sententia hæc est: *tum primum adhibitum est philtrum a Venere ad Medeam Jasonis amore irretiendam.* Iynx *torquilla Linn.* esse creditur secundum Aristot. Hist. A. ii. 12. Plin. xi. 48. s. 107. variis nominibus vulgo, recte an falso, impertita, *frutilla*, *verticilla*, *motacilla*; mobilitate sua adumbrare credita æstuantis amoris agitationem; quæ ut etiam augeretur, illigata avis rotæ circumagebatur. Est de ea ave locus præclarus in Schol. ad h. l. quibus add. Theocr. ii. 17. c. Schol. et Intpp. ad Xenoph. Memor. Socr. iii. 11. 17. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 62. sq. [Böttiger *N. Teutsch. Mercur* m. Mai. 1810. *Ex Schedis.*] Ἴϋγγα simpl. pro *delinimento* (vid. Salmas. ad Solin. p. 662. a.), aut potius pro *cupiditate* dixit Pindarus inf. Nem. iv. 56. ubi Scholion aliud doctum in avem mutatam narrat Iyngem, filiam Echus vel Pithus s. Suadæ, quæ Jovem ad Jus amorem pellexerat. Phantasma poeticum haud insuave. [Venus tum primum Olympo hominibus attulit, inter eos vulgavit usum iyngis, illigatæ rotæ, edocuitque Jasonem carmen. *Ex Schedis.*]

Ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ

A. ί. K. ιδ'.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
Ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς αὐτὰν
Ἐν φρεσὶ καιομέναν
Δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
Καὶ τάχα πείρατ' ἀέ-
θλων δείκνυεν πατρωΐων·
Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσα-
σ', ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
Δῶκε, χρίεσθαι. καταί-
νησάν τε κοινὸν γάμον
Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι.

386. ἐκδιδάσκεισεν Ald. cum Palat. C. ἐδιδάσκησεν cum Gott. Rom. et seqq. unde emendavit, ut nunc est, Schmid. λιτὰς ut Ol. vi. 132. 387. Μηδείας. Videtur legendum esse Μηδείαν. Nam dicitur quis ἀφελέσθαι τινά τι. Subjectum est Αἰσονίδης. 392. πατρωΐων a Schmidio, probante Mingarello. Vulgo: πατρῴων, invito metro. 394. ἀντίτονα, *resistentia*, conjectura Spigelii, felix visa Schmidio, damnata Pauwio. Certe ἀντίτομα bene se habet, habito respectu ad *herbas sectas*, quibus in re magica utebatur Medea, ut essent antidotum, alexipharmacum gravium dolorum ex flamma, quam tauri spirabant.

390. In μάστιγι Πειθοῦς nescio an satis feliciter notionem petam a flagro, quo turbo agitur: quod in curarum animos versantium memoratione adhibuit Tibullus: *Namque agor, ut per plana citus sola verbere turbo, Quem celer adsueta versat ab arte puer*, et Virgil. Æn. vii. 378. seqq. ad quem vide. Alias dictum occurrit μάστιξ de terrore Panico in Rheso 37. et de Κυδοίμῳ ap. Tryphiod. 595.

391. πείρατα, *summam eorum, quæ injuncturus esset pater Æetes.*

395. Interpunge et ordina hunc in modum: ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε, χρίεσθαι *(ut iis se inungeret)*, σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασα, *postquam oleo ea miscuerat.* ἀντίτεμα ad Eurip. Alcest. 974. illustrat Jacobs Animadverss. p. 36.

[396. pacti sunt nuptias in futurum tempus, in reditu. cf. 452. *Ex Schedis.*]

E. ί. K. ιγ'.

Ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
Μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
Καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ
Ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρὸς,
Χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσε-
σκον χθόν' ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαγὼν
Ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρ-
θὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις
Ἤλαυν', ἀναβωλακίας δ' ὀργυι-
ὰν σχίζε νῶτον γᾶς. ἔει-
πεν δ' ὧδε· τοῦτ' ἔργον βασιλεὺς,

401. Schmidius refinxerat versum : Πνεῖον γενείων καιομένοιο πυρὸς, ut conveniret cum antitheticis. Nihil mutabis, si videris, pro iambo esse anapæstum γενύων, et πνέον una syllaba efferendum ; bene sic sibi constat iambelegus. 403. Potest oratio continuari usque ad v. 407. ut ἔειπεν δ' ὧδε apodosis sit, reliqua autem interjecta a τοὺς inde (pro οὓς) ea, quæ Æetas facere solitus sit, exponant. Sed præstat apodosin constituere τοὺς h. τούτους ἀ. ut Scholiastes quoque facit : ut Æetes exemplo quasi arationis proposito invitet Jasonem, aut potius ab arduo labore deterreat. Itaque v. 408. Τοῦτ' ἔργον τελέσαις etc. 404. πέλασσεν, ut in antitheticis, spondeus. Erat πέλασσε. 405. ἐντανύσας vulgari forma editum ante Oxon. 406. Pro ὀργυιὰν perperam Schmidius malebat πέλεθρον, ut spatium perarati agri, seu jugerum, exprimeretur. [ὀρόγυιαν Harmann. de Dial. Pind. p. ix. *Ex Schedis.*] Vocem istam ἀναβωλακίας cum γᾶς junxit Schol. τῆς ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἄνω πεμπούσης. Schmid. et Oxon. ὀργυιὰν ἀναβωλακίας jungunt. Pauw emendat ἀναβωλακίαις vel—κίᾳ. [Heynius in textu scripsit ἀνὰ βωλακίας.] 408. More poetæ liceret hyperbaton facere et βασιλεὺς referre ad ἔειπε, ne βασιλεὺς, ὅς τις ἄρχει ναὸς, otiosam facit orationem. Attamen necesse hoc non est; sed *rex, quisquis tandem ille est, qui navi regendæ præest.*

404. sq. Æetes ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε diplici modo potest dictum esse : aut ἐντανύσας sc. τοὺς βόας κατ' αὔλακας ὀρθάς. aut ἐντανύσας τὰς αὔλακας ὀρθὰς, *recta ducens, secans, sulcos.* ut Schol. ἐπ' εὐθείας ἤλαυνε τὰς αὔλακας. ἀναβωλακίας γᾶς recte Schol. ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἀναπεμπούσης. Mox v. 406. ὀργυιὰν male olim de altitudine sulci interpretatus sum, Scholiastæ fraude ; est *de arationis mensura* accipiendum. Ut suo exemplo seu doceret seu deterreret, Æetes ducit sulci speciem ἐπ' ὀργυιὰν, *per tres cubitos,* pro spatio quovis.

Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις
Ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,

Σ. ιά. Κ. ιδ'.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.
Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον
Ῥίψαις Ἰάσων εἷμα, θεῷ πίσυνος
Εἴχετ' ἔργου. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,
Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.
Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,
Βοέοις δήσαις ἀνάγκας
Ἔντεσιν αὐχένας, ἐμ-
βάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
Κέντρον αἰανὲς, βιατὰς
Ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
Μέτρον. ἴϋξεν δ' ἀφω-

409. τελίσσαις ante emendationem Schmid. 411. χρυσέω θυσάνω, secundo casu, an errore typographi, Ald. et Rom. 414. Legebatur αἰόλλει cum injuria metri. vid. Not. Pauw rescribit αἰόλει ab αἰόλω. Aldus corrupte: πῦρ δέ νιν οὐ καὶ ὄλλει. 416. σπασσάμενος refinxi, ut syllaba producatur. 417. δῆσεν invexerat Rom. sed revocavit δήσας (aut, Pindarico more, δήσαις) Schmidius ex Aldo et Pal. C. Pauw δῆσέν γ' olim lectum fuisse suspicatur. 422. ἴϋξεν e Pal. C. Schmidius. vulg. ἤϋξεν. etiam hoc usitatum fuisse Pauw pronuntiat.

410. ἄφθιτον. v. Isthm. viii. 89.

414. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει rescribendum est cum Pauwio metri caussa. Repetit ille ab αἰόλω pro αἰόλλω. Hesiod. Sc. H. 399. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, *variantur colore.* Ita ipsi fuit αἰόλει præsens pro imperfecto. Sane ab αἴολος factum esse debuit αἰόλω, et hoc αἰόλλω. Fuit tamen etiam αἰολέω, quod Etym. M. habet, et ex Platonis Cratylo laudatur. Ita αἰόλει erit pro ᾐόλει. Notio autem vocis est certa: est κινεῖν. jam ut *movere aliquem* vel vulgari oratione dicitur de *animi motu*, recte Schol. per ταράσσειν exposuit. Similiter στρέφειν, δονεῖν, κυκᾷν poetis. Et ἐφετμαὶ 415. sunt *præscripta a Medea medicamina.*

417. βοέοις ἔντεσιν accipiebam tanquam magis poeticum, retracto epitheto a boum collo ad jugum tauris impositum; nisi malis ἔντεα βόεα esse lora e bovinis coriis facta. [ἔντεα constringunt, ἀνάγκην faciunt. *Ex Schedis.*]

419. φυᾷ ἐμπλεύρῳ pro σώματι, et hoc pro proprie dicto πλευρᾷ.

420. κέντρον αἰανὲς, molestum, acerbum. cf. sup. Pyth. i. 161.

422. μέτρον pro ἆθλον, ex mensura agri peraranda. ἀφωνήτῳ περ (ἐν) ἄχει, ἔμπας ἴϋξεν Αἰ. *etsi muto in dolore, stupens, erupit tamen exclamatione.*

νήτῳ περ ἔμπας ἄχει,
Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

A. ιά. K. ιδ'.

Πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
Ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν
Ποίας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
Ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου
Θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
Ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκ-
τάνυσαν Φρίξου μάχαιραι.
Ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ
Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
Κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράκοντος
Δ' εἴχετο λαβροτάταν γενύων,
Ὃς πάχει μάκει τε πεν-
τηκόντορον ναῦν κράτει,
Τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.---

E. ιά. K. ιγ'.

Μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥ-

425. ἕταροι vulgare a Schmidio emendatum, metro poscente. 426, 7. στεφάνοισί τέ μιν ἔρεπτον. Probabile fit, ἐρέφειν, pro στέγειν, καλύπτειν, (etiam de coronis et vittis, ut Lat. *velare*) aliquando fuisse ἐρίπειν, ἐρέπτειν, adeoque prisca forma decuit lyricum; nam poterat ἔρεψαν admittere. Pauwius conj. ἔριπτον. Sane Pyth. ix. 218. δίκειν simili sensu: πολλά μιν κεῖνοι δίκον φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους. Et Pyth. vi. 37. vidimus ἀπέριψεν. 427. ποικιλίοις τε λ. Pal. C. [ποία, *flos, frons. Ex Schedis.*] 432. ἤλπετο δὲ, (τὸν Ἰάσονα) οὐκέτι πράξασθαί οἱ (Æetæ) κεῖνόν γε πόνον. Poterat πράξεσθαι scribi. Sed jam sæpe observatum est, in permutatione aoristi et futuri nihil constitui posse. κεῖνο πεπράξεσθαι olim Klotz. ad Tyrtæum emendabat. [435. λαβροτάταν. Præstat, ut aliis in locis, —τατᾶν, etsi novi, grammaticos alterum ad Æoles, alterum ad Dores referre. *Ex Corrigendis.*] 438. τέλεσεν olim scriptum fuit et τέλεσσαν. v. Schol. vitiose. et πληγαὶ σιδήρου vulgg.

439. A digressione poetam se revocare obvium est. Facit tamen ambiguitatem in seqq. sententiarum brevitas. Possunt illæ duplici modo constitui:

ρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
Οἶμον ἴσαμι βραχύν·
Πολλοῖσι δ' ἅγημαι σοφίας ἑτέροις.
Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
Ποικιλόνωτον ὄφιν, ὦ 'ρκεσίλα,
Κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
τᾷ, τὰν Πελίαο φόνον.

444. ὄφιν γ' metrum postulare, monet Pauw. At Mingarellus: ὄφιν, ὦ 'Αρκεσίλα. 445, 6. Corruptela versibus inest. v. Notam. 446. Πελίαο φόνον usque ad Schmidium editum. Sic quoque olim Chæris contenderat legendum esse. At alii una voce extulerunt. cf. Schol. qui mihi deserendi esse videntur: non conjunctim fuisset Πελιαφόνον efferendum. At male habet vel sic τὰν Πελίαο φόνον sc. γινομένην. Potest facile mutari τὸν, sed hoc tantum non otiosum erit, aut τῶ pro τοῦ. Simile est de eadem Medea apud Apollon. iii. 1136. ὄφρα κακὸν Πελίῃ —ἵκηται Αἰαίη Μήδεια. unde habet Apollod. i. 9. 16. ubi cf. Not. p. 175. Similiter Euripid. Troad. 813. arma Achivi extulere navibus Λαομέδοντι φόνον.

primo, ἐστί μοι νεῖσθαι μακρὰ κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει. *Possem latius evagari; et esset mihi opportunitas, facultas*, ὥρα, ut καιρὸς, sc. in fabula tantum materiæ præbente. Abrupte sequitur: ἴσαμι καὶ (*etiam compendium viæ, viam breviorem, novi*). Deberet esse ἀλλὰ καὶ, quod et Mingarellum vidisse video. Nec satis commodum τὸ, ὥρα συνάπτει. Alteram viam si ingrediaris, erit μακρὸν, *nimis longum*: ἔστι μοι μακρὰ, *est mihi nimis longum, procedere in via regia*, h. e. pergere in enarratione fabulæ; *tempus enim adest* (finiendi cursum) *et novi breviorem tramitem*: sc. in breve contrahendo, (conf. Pyth. ix. 134.) summatim reliqua exponendo. Convenit sic Isthm. vi. 82. ἐμοὶ δὲ μακρὸν (*nimis longum*, ut h. l. μακρὰ), πάσας ἀγήσασθαι ἀρετὰς, et ὧραι ἐπειγόμεναι l. c. Nem. iv. 55. Et similis locus Pyth. viii. 40. εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀ-ναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν etc. Tum pergit 442. *Multis aliis hoc brevitatis artificio antecello.* σοφία, *ars, sollertia.* In hac interpretatione non minus dura sunt nonnulla, inprimis τὸ συνάπτει, quod plures significatus habere potest. Schol. reddit καιρὸς γάρ μ' ἐπείγει.

443. κτεῖνε μὲν, *Jason*; etsi longius repetendum subjectum. Sequi debebat 445. κλέψεν δὲ M.

445. σὺν αὐτᾷ. Manifeste corruptum: etiamsi jungas: κλέψεν δὲ Μήδειαν, σὺν αὐτᾷ τὸν Πελίαο φόνον, *et cum ea abduxit cædem futuram Peliæ*, h. e. eam, quæ Peliam necatura erat. [Immo, ipsa Medea adjuvante. *Ex Schedis.*] Schol. exponit ἑκοῦσαν καὶ αὐτὴν, ac si αὐτὰν legisset, aut κλέψεν δ' ἑκοῦσαν καὶ αὐτὰν, τὸν Πελίαο φόνον. Multa sunt tentata in h. l. quæ iterum annumerare nolo. Videbatur mihi omnino *vellus aureum* ipsum desiderari; itaque ἄωτον substituere volebam ex Apollonio iv. 176. τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον. et Orphic. 1333. ἀμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον. Debebat sic versus constitui:—σὺν ἀ-ώτῳ, Πελίαο φόνον.

Ἔν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν,
Πόντῳ τ' ἐρυθρῷ, Λαμνιᾶν
Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.
Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδεί-
ξαντο κρίσιν, ἐσθᾶτος ἀμφὶς,

Σ. ιβ'. Κ. ιδ'.

Καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
Περ ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας

448. Λαμνιᾶν scripsi pro Λημνιᾶν. v. Pyth. i. 100. Ol. iv. 32.— 451. -ξαντο κρίσιν ἐσ- anapæstus pro spondeo in loco secundo versus trochaici; nec legi necesse est: —ξαν κρίσιν γ', ἐ. conf. Pauw. [Hermann. de Dial. Pind. p. vi. ἐπέδειξαν. et f. κρίσις pro κρίσιας. *Ex Schedis.*] ἀμφὶς vett. Grammatici dubitarunt, χωρὶς- ne ἐσθῆτος, an pro ἀμφὶ, περὶ, positum sit, ἵν' ῃ τὸ ἔπαθλον ἐσθὴς, quod ex Simonide declaratur. Miratur Pauw, cur poeta non scripserit ἀμφὶ, quod liquidum et perspicuum erat. Sane quidem vetustatem in eo sectatus videri possit: nam usus Homericus id probabile facere potest; nisi quod sic est *circa*: μὶν ἀμφὶς ἐόντες. Sed non dubito, ἀμφὶς h. l. esse ex sollenni suo significatu positum, pro *absque*, *sine*, ut poeta ludos *gymnicos* actos fuisse declaret. 453. περ' alii ap. Schmid. vitiose. Debebat prior pes trochæus esse; itaque Pauw emendat: ἀλλοδαπαῖ- σι περ ἀρούραις. Nunc a Beckio editum video, περ ἀρούραισιν τ. nescio, qua lege. Mihi probabile videbatur fuisse: ἀλλοδαπαῖς ταῖσδ' ἀρούραις. Cum medela tam ambigua sit, non ausim aliquid mutare. [Hermann. de Dial. Pind. p. vi. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας, ἀκτῖνος ὄλβου δέξατο μοιρίδιον ἀμᾶρ. *Ex Schedis.*] Mox ὑμετέρας ἀ. ὄ. exquisitius puta, quam ὑμετέρου ὄλβου. Intelligit autem scintillas, fomitem, semina, originem.

447. Pindarus eam rationem sequutus esse videtur, ut Argonautas et ipse in reditu in Oceanum deductos esse crederet, sed ab oriente Asiæ, secundum notiones geographicas pravas priscorum hominum constituto. Inde et πόντος ἐρυθρὸς est Oceanus Indicus; e quo Africam ab oriente circumvecti, ubi in australe ejus latus flexerant, escensu in littus facto per mediam Africam versus septentrionem portarunt humeris navigium, donec in Tritonide palude iterum navigarent. cf. sup. ad 47.

448, 9. Non nisi in reditu secundum Pindarum adiere Lemnum Argonautæ; cum e Tritonide palude in mare mediterraneum illati, pervenissent Theram: relicta ea, versus septentrionem, per mare Ægæum, versus Thessaliam tendebant; ita in Lemnum eos incidisse nil mirum, forte ab austro abreptos; unde, mutatis ventis, ad Iolcum in Thessalia expedita erat navigatio.

450. Certamina in Lemno habita magnam famam in Argonauticis habuere. Pindarus gymnica memorat. Vidimus sup. Ol. iv. 31. sq.

Ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
Ἆμαρ, ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐ-
φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
Τέλλετο. καὶ, Λακεδαι-
μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
Ἤθεσιν, ἔν ποτε Καλ-
λίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
Νᾶσον. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοί-
δας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-

455. *νύκτας* vett. edd. ante Steph. qui bene emendavit, cum alioqui subjectum desit. Poterat vel Scholiastes docere. 459. *ἔν ποτε* a Chæri grammatico est emendatio, ut *ἐν* pro *εἰς* sit positum. Atque hoc receperunt Crat. et Steph. unde alii. Vett. codd. et edd. Ald. et Rom. cum Bodl. γ. *ἄν ποτε* exhibent, sine sensu. Putabam, si *ἀν'* scriberetur, pro *ἀνὰ Καλλίσταν*, nihil desiderari posse: sed dubito nunc, an græce dictum hoc occurrat. Sollenne est *εἰς*. 461. *ὔμμι* vel *ὔμμι* Schmid. emendavit cum Pal. C. Vulgo editum *ὔμμιν* adverso metro. Etiam *Λατοΐδας* editum ante Schmid. quod tuetur Pauwius. 463. *σὺν θεῷ* legisse videtur Schol. v. Not.

455. *ἆμαρ ἢ νύκτες* (pro *νὺξ*) friget ad nostrum sensum. Ita tamen et Nem. vi. 10. 11. *ἐφαμερίαν—οὐδὲ μετὰ νύκτας—*. Dictum ergo pro vulgari: *die illo susceptus est primus stirpis auctor*, ut tribuatur diei, quod in eo factum est: *dies aut nox illa fatalis excepit primas scintillas gentis tuæ.—γένος Εὐφήμου φυτευθὲν τέλλετο* (pro *ἐφυτεύθη εἰς τὸ*) *λοιπὸν αἰεί*. *satum est, ut perennet. τέλλεσθαι* ab ortu siderum lyrice translatum.

461. *ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοίδας ἔπορεν—* *Ex hac insula Apollo sua sorte vestræ genti, singulari aliquo divino beneficio, dedit Libyam colendam, et rectis consiliis initis urbem præclaram Cyrenen regere*, ut statim de singulis videbimus. Paullo ante *ἀπῴκησαν* est pro *ἀπῳκίσθησαν*.

463. *σὺν θεῶν τιμαῖς*. Dawes Misc. crit. pag. 60. recte quærit: quid sit *Libyæ campum cum deorum honoribus augere?* et emendat *σὺν θεῷ* (quod et e Schol. memoravimus) laudato Iliad. α. 510. *ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ*. Bene, sed debebat vir doctus etiam docere, quem sensum verba hic habeant, cum Battiadæ *honoribus augere Libyam* dicantur. Hoc est illud, quod toties inique feras in virorum doctorum emendationibus, quod ipsi interpretationem non apposuere. Hoc si fecissent, intellexissent interdum extemplo, emendationem locum non habere. Vidit quoque Vauvilliers ad Sophocl. tom. ii. pag. 18. jam supra fuisse x. 91. *σὺν τιμᾷ θεῶν*, et vertit: *amplificare Libyam prosequentibus eos honoribus a diis concessis*, quod nec ipsum satis perspicuum est. Cogitandum est de *fatali honore ejus gentis*, quod regno Libyæ condendo a diis illa destinata fuit: ita v. 94. *οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν νᾶσον ἐλθόντες*, ubi est *honor a*

λειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
Διανέμειν θεῖον Κυράνας

A. ιβ'. K. ιδ'.

Ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
Εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
Ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς, αἰ-
σχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·
Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖ-
σα διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς,

464. Desideratur copula. f. κἄστυ. quod et Dawes suspicatus est. 465. Interpunctionem sustuli post Κυράνας, est enim ἐφευρομένοις μῆτιν (ὥστε) διανέμειν etc. 467. Mingarell. supplet (κατὰ) τὰν Οἰ. *juxta, pro.* 468. ὀξυτάτῳ Pal. C. [468. sq. an seqq. ante oculos Horatio iv. 4. 57? *Ex Schedis.*] 472. περ', ut pro περὶ sit, revocaverat Schmidius ex Ald. et Pal. C. invito Pauwio. cf. ad Pyth.

diis profectus. unde v. 122. inter navigationem Minyarum θεόπομποί σφισι τιμαὶ φύτευθεν, *honor ille divinus* (regiæ dignitatis destinatæ) *originem nactus est*, sc. per Euphemum. ὀφέλλειν autem adhibuisse videtur poeta, sicut sollenne suum αὔξειν, quod est generale ideoque phantasmati poetico liberiori aptum vocabulum, de *omni cultu, ornatu, splendore, felicitate, quam aliquis seu res aliqua consequitur.* Est adeo h. l. *Libyam fortunare et illustrare:* ut Pyth. viii. 53. αὔξων πάτραν: pro simplici ἔχειν, *tenere.*

464—7. Κυρήνη χρυσόθρονος, a qua urbs Cyrene, est quasi Genius urbis, nympha vel dea. [Delphis Battus stabat in curru, aurigante Cyrene et Libye eum coronante. Pausan. x. 15. fin. *Ex Schedis.*] διανέμειν est pro διοικεῖν. et pro δικαίως ornate ἐφευρομένοις μῆτιν ὀρθόβουλον pro μήτιας ὀρθὰς, *prosequendo recta consilia.*

468. Decurrerat nunc spatia sua spiritus lyricus; ut mireris, nunc eum residere in præceptis ethicis, quæ cum ipso carminis argumento et spiritu nil commune habent. *Nunc tene*, ad hæc, quæ dicturus sum, adhibe, *Œdipi sagacitatem.* Nam per ænigma declarata sunt hæc: noli acerbe uti Cyrenæis, ad libertatem proclivioribus, et putare, depressos ita animos patienter esse jugum laturos. εἰ γάρ τίς κεν, pro κἄν.

471. Ab hoc versu apodosis est constituenda: *tamen illa, etiam vi fruges ferendi privata, sui dat argumentum; se quercum probat,* etsi accisa.—473. εἴ ποτε πῦρ ἐξίκηται sc. ἐπ' αὐτὴν,—ἢ εἰ ἐρειδομένα σὺν κίονεσσι δεσποσύναισι pro διὰ κιόνων δεσπότου. Agit de *architrabe*, suffulta et sustentata per supposítas ei columnas.—477. μόχθον ἀμφέπει, μοχθεῖ, *laborat, luctatur;* nam ἀμφέπει τι is, qui in eo est occupatus, laborat: ἐν τείχεσιν ἄλλοις, ἐν ἀλλοτρίοις οἴκοις, respectu loci *sui*, in quo nata arbos erat.

Εἴ ποτε χειμέριον
Πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
Ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσι
Δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
Μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
Δύστανον ἐν τείχεσιν,
Ἑὸν ἐρημώσασα χῶρον.

E. ιβ'. K. ιγ'.

Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος,

iii. 94. Ol. vi. 65. Præstat haud dubie *περ*, ut vel retrahatur ad *καὶ*, *καί περ*, vel, si hoc longius abest, *διδοῖ περ*. Recte quoque *δοῦναι ψῆφον ἑαυτῆς*, *indicium sui*. cf. Pauw. Sed gravius est de tota sententia monere. A v. 471. apodosis est constituenda. v. Not. Usque ad 479. procedit apologus, *αἴνιγμα*, cujus solutionem veteres et recentes interpretes inde petunt, ut ad Damophilum exulem transferant: satis incommode, ad meum certe sensum. Equidem latius totam Cyrenæorum fortunam respici arbitror. Acerbe in eos sævierat Arcesilaus, res novas molitos. Nunc eo poeta alludit, ne nimis in cives sævire pergat, tanquam patientes adeo jugi et injuriæ semper futuros: etiam accisas eorum et depressas vires habere, quod tyranno timendum sit. Sic bene cohæret oratio v. 480. sqq. qua monet, ut mitia remedia adhibeat ad animos civium exulceratos sanandos. De Damophilo, meo judicio, non agitur nisi a v. 493. cf. Not. 474. *λοίσθιον*. sive ut sit adverb. *ultimum, denique*; sive adjective, *λοίσθιον πῦρ*, ut Latine, *novissimus ignis* cum invadit. Conjicit *λοίγιον* Gedike. [Heynius in textu post *λοίσθιον* plene interpunxit.] 477. *ἀμφέπει*. potest videri scribendum esse *ἀμφέπῃ*. nam *εἴποτε—ἐξίκηται ἢ ἀμφέπει* se excipiunt. In Homero tamen sæpe sic variatur.

479. Mihi tota vis *apologi*, quem vidimus, versari videbatur in *indole* Cyrenæorum *ad libertatem proclíviore* nulla asperitate et sævitia Arcesilai (per supplicia et exilia) extirpanda: ut *ilicis natura*, etsi ramis ac frondibus accisæ, manet eadem; nam vel sic usibus, quibus destinata erat, inserviendo, se probat ilicem, vel igni materiam præbendo, vel ut in trabem edolata tectum sustineat. Fugerat Arcesilaus Samum, unde copiis coactis rediit. Deo consulto jussus erat clementer uti Cyrenensibus. Quod in poeta reprehendas, est nimius et partim alienus ornatus, quem, seu quod ambages apologum decere putavit, seu mensura strophæ coactus adhibuit.

480. *Tu potes malis reip. mederi, modo molliora remedia adhibueris.*—481. *Παιάν τε (ἐστὶ) σοὶ φάος τιμᾷ*, pro, *τῇ τιμῇ σου*, *tuæ gloriæ lux est*, h. *te illustrat*, vel *Παιάν τε ἐστὶ φάος σοι, (σὺν) τιμᾷ σου.* Parum his confido: quamcunque tamen viam inieris, molesta est verborum structura. Sententia tamen per se non

Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
Χρὴ μαλακὰν χέρα προσ-
βάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
σαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ᾽ ἐπὶ χώ-
ρας αὖθις ἕσσαι δυσπαλὲς
Δὴ γίνεται, ἐξαπίνας
Εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερ-
νατὴρ γένηται. τὶν δὲ τού-
των ἐξυφαίνονται χάριτες.
Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

Σ. ιγ′. Κ. ιδ′.

Τῶν δ᾽ Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος

481. Impedita junctura et sententia. v. Not. 482. χέρα ex Schmidii emendatione. Al. χεῖρα. 485. ἀφαυροτέροις idem ex Pal. C. improbante Pauwio, qui retinere jubet vulgatum: φαυροτέροις. esse enim φαῦρος, φαῦλος, φλαῦρος, et cum α ἀφαυρός. 487. Vulgo distinguebatur post ἐξαπίνας. At sententia est:— γίνεται, ἐξαπίνας εἰ μὴ θ. *nisi repente, improviso, deus principibus vias et consilia suggerat. Tibi autem præclara hæc felicitas deorum aliquo munere contingit* etc. 493. vid. Homer. Iliad. ο. 207. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ᾽ ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.

est obscura: *favet tibi Pæan, est propitius.* Æschyl. Agam. 99. 100. Παιάν τε γινοῦ τῆσδε μερίμνης, ἣ νῦν κακόφρων τελέθει.

[483. ἀμφιπολεῖν, ἀμφέπειν. *Ex Schedis.*]

484. Egregia sententia: Levissimus quisque, s. etiam tenuissimi e plebe possunt remp., statum reip., movere; at remp. concussam iterum in tuto collocare difficile est, nisi numen ipsis regibus inopinato gubernator sit, nisi eventus, quos nemo expectaverit, prosperi inciderint.

489. Χάριτες τούτων ἐξυφαίνονταί σοι valde ornate: *præclara hæc laus* (sanandi remp. laborantem) *tibi relicta est*: pro χάρις τούτου, *decus hoc paratum tibi.*

493. Nunc demum de Damophilo exule memorat et partes deprecatoris agit. Sensus fere huc redit: *Cum mei intercedentis honos versetur in hoc, ut tu te exorari patiaris, multo magis cum faciam hoc carmine: sine exorari te.* Jam vide dignitatem poeticam. συνθέμενος, *animum advertens* et percipiens dicta: ut ap. Homerum, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ. πόρσυνε ῥῆμα, *dictum, versum, considera, expende.* proprie: cura. Dixit ille: *idoneum nuntium omni mandato optimum suc-*

Ῥῆμα πόρσυν᾽· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
Τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν.
Αὔξεται καὶ Μοῖσα δι᾽ ἀγγελίας
Ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
Καὶ τὸ κλεεννότατον
Μέγαρον Βάττου δικαίαν
Δαμοφίλου πραπίδων.
Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-
σαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ.
Ὀρφανίζει μὲν κακὰν
Γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός.

498. κλεινότατον Rom. cum ceteris ante Schmidium, ut spondeus pro dactylo sit. κλεεννότατον Aldus habebat. 499. Erat Βάττου μέγαρον. Recte, metro poscente, cum Ionicus a minore esse debeat, Schmidius transpositis vocibus Μέγαρον Βάττου legit. δικαίαν pro δίκην, h. δικαιοσύνην, ut apud Homerum ἀναγκαία pro ἀνάγκη, et supra v. 188. ἀρχαίαν pro ἀρχὴν, dictum esse volunt. [τροπαίαν pro τροπὴν Æschyl. Choeph. 773. ἀνατροπαία vii. ad Theb. 708. ἀραία pro ἀρὰ 787. *Ex Schedis.*] Equidem malim ellipsin statuere, δικαίαν μοῖραν, αἶσαν, aut simile quid. Ex Schol. etiam δικαιᾶν—πραπίδων lectum fuisse constat: sed ἐπέγνω alterum casum vix admittit, essetque adeo scribendum: Δαμόφιλον. et tum πραπίδων δικαιᾶν (vel æolice δικαίαν) subint. ἕνεκα.— 501. παισὶν iambicum metrum postulat; Pauw jam monuit.— 505. In summa interpretum discordia φαεννᾷ ὀπὶ emendat Pauwius, inanem, ut mihi videtur, operam navans, ut sit: *serena fronte maledicentiam contemnit et omni vi sua privat.* Immo vero φαεννὰ simpl. est epithe-

cessum afferre. Nos ita diceremus: ut mandata feliciter peragantur, multum facit, qualis ille sit, qui ea peragit. *Auctoritatem quoque Musæ affert, si ea perficit id, quod in se recepit.* Vulgo hæc ita enarrares: Cum ego tanquam hospes et amicus pro Damophilo intercedam: spero, me tantum apud te valere gratia, ut consequuturus sim quod peto, secundum dictum Homeri: omni mandato successum ferre personam et auctoritatem ejus, cui mandata res est.

499. *Et civitas et regia domus novit probitatem Damophili.* v. Var. Lect.

501. ἐν παισὶν νέος pro ἐν νέοις νέος, *inter juvenes juvenili robore præstans,* at *prudentia seni C annorum par.* Damophilum adhuc juvenili ætate fuisse necesse est. Laudat locum Macarius in Diatribe Villoisoni pag. 19. a quo verba accipiuntur sic, ac si Damophilus inter pueros juvenis, inter juvenes vir, inter viros senex fuerit. Haberet hoc locum in altero versu Pyth. v. 146. κρέσσονα μὲν ἁλικίας νόον φέρβεται.

504, 5. *Facit obmutescere calumniatorem.* v. V. L.

Ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

A. ιγ'. K. ιδ'.

Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ
Καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
Εὖ νιν ἔγνωκεν. θεράπων δέ οἱ, οὐ
Δράστας, ὀπαδεῖ. Φαντὶ δ' ἔμμεν
Τοῦτ' ἀνιαρότατον,
Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ
Ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ
Μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ

ton ornans vocis ὄψ, ut *clara*, *arguta* et similia. Aversus est Damophilus a maledicorum malitia, eorum conviciis aures non præbet, *τὴν κακὰν (κακηγόρον) γλῶσσαν ὀρφανίζει ὀπὸς φαεννᾶς*, *privat voce*, *obmutescere facit*, *ad silentium redigit*. 509. ἔχων perperam emendaverat Schmidius, ut esset: ὁ γὰρ καιρὸς—εὖ νιν ἔγνωκε. fere ut Ol. vi. 163. vii. 152. 3. Sed recte se habet: πρὸς ἀνθρώπων γὰρ (ἐν ἀνθρώποις) ὁ καιρὸς ἔχει βραχὺ μέτρον, h. βραχύς ἐστι, *statim præterit*, *elabitur*. Εὖ νιν ἔγνωκε Damophilus. 510. ἔγνωκε erat. ἔγνωκεν ad metri normam. v. Pauw. 511. φαντὶ δέ. Hæc jam ad exilii calamitatem spectant Damophili. 515, 6. Exagitandum se hic præbet bonus Pauwius, dum emendat: καὶ μὰν κεῖνος vel κλεινὸς

506, 7. *Malos odit*, *bonos amat*. οὐκ ἐρίζων ἀντία pro φιλῶν, *favens*.

508. μακύνων junxit cum antecedentibus. Est tamen propositio sejuncta. *Nullam rem procrastinat*. τέλος, πρᾶγμα. Nam *occasio celeriter præterit*, h. momentum temporis idoneum. πρὸς ἀνθρώπων, παρ' ἀνθρώποις. Nos dicimus, *in rebus humanis*.

510. θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπαδεῖ. Obscurat sententiam brevitas. Subjectum fuerat mihi: ὁ καιρὸς ὀπηδεῖ οἱ, ὡς θεράπων, *qui præsto est hero, non autem tanquam fugitivus vagatur*. Si tamen exigas sententiam subtilius, vix illa satis se probat. Ergo ipse Damophilus esto subjectum, qui θεράπων ἐστὶ τῷ καιρῷ, bene; *observat*, *speculatur*, θεραπεύει καιρόν. At laborat alterum: *non ille ei est fugitivus*. δράστας, puto, est simpliciter h. l. *famulus*, *servus*: inter hunc et θεράποντα multum interest. Damophilus, si vir prudens erat, *captabat occasiones opportunas consiliis*, non autem servili more *ex iis pendebat*, tanquam *ex herili nutu*. Nam prudentis est, res ita disponere et ordinare, ut opportunitas rebus gerendis enascatur.

513. τὰ καλὰ sunt *res jucundæ et gratæ*, *quarum fructus est in aula vel in magna civitate*. cf. inf. 522. sqq. ἔχειν πόδα ἐκτὸς, sc. τῶν καλῶν, iis, *quæ vitam jucundam et beatam faciunt*, *carere*. Æschyl. Prom. 263. πημάτων δ' ἔξω ἔχει πόδα. pro ἐκτὸς εἶναι. [Sophocl. Philoct. 1260. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. *Ex Schedis*.]

Προσπαλαίει νῦν γε πατρῴ-
 ας ἄπο γᾶς ἄπο τε κτεάνων.
Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος
Τιτανας. ἐν δὲ χρόνῳ
Μεταβολαὶ, λήξαντος οὔρου,

E. ιγ΄. K. ιγ΄.

Ἱστίων. ἀλλ᾽ εὔχεται οὐλομέναν
Νοῦσον διαντλήσας ποτὲ
Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ᾽ Ἀπόλ-
 λωνός τε κράνᾳ συμποσίας ἐφέπων
Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν

ᵃ Ατλας οὐρανῷ Προσπαλαιεῖ νοῦν γε, π. *veterascit ad cœlum animo.* Ita tamen se res habet, ut interpretes locum obscurum obscuraverint multo magis. v. Notam. [525. Heynius in textu post ἥβαν comma posuit, et 526. post πολλάκις delevit.]

516. προσπαλαίει, [ἐρείδει. *Ex Schedis.*] *obnititur,* luctatur. Sententiam sic habe: Luctatur Damophilus cum exilii calamitatibus, et sub iis, tanquam sub onere improbo imposito, gemit; similis in hoc Atlanti, qui cœlum impositum sustinet. Tenendum autem ex reconditiore mythologia, Atlantem esse unum ex Titanibus, nec intactum mansisse fortuna ceterorum Titanum a Jove victorum. Res ex Æschyli Prometheo vincto patet. cf. Hygin. fab. cl. Fuerunt autem olim plures de Titanibus frequentatæ fabulæ, cum essent prisca carmina, *Titanomachiæ* inscripta. Inter alia traditum et hoc, liberatos aliquando fuisse ex Tartari vinculis Titanas, et cum ipsis etiam Atlantem onere levatum respirasse. Comparatum et comparans poeta, sollenni more, commiscet et contexit in unam tramam: *Sane Damophilus, ille alter Atlas, cum cœli impositi onere luctatur, exul a patria et fortunis suis. Verum etiam Jupiter solvit vinculis Titanas.* Scilicet quidni et hic ærumnarum bajulator, tanquam Atlas cœli, expectare possit, fore, ut et ipse onere suo exilii liberetur et in patriam a te, Arcesilæ, reducatur?

520. Vento cessante, vela laxantur: pro hoc dixit, *mutantur,* ut Isthm. ii. 59.

522. νοῦσον de *exilio*: ut vulgo νόσος de *seditione et turbis civilibus,* et νοσεῖ urbs, primo, qua turbatur, tum, qua laborat; hinc omnino nunc de conditione et fortuna labefactata et afflicta. Opp. τὸ ὑγιὲς de rerum incolumitate. Sic ὑγίεντα ὄλβον Ol. v. 54. *inconcussas, incolumes, in tuto positas opes* forte dixit.

524. συμποσίας refero ad Carnea, quæ ad Cyren fontem celebrata fuisse videntur. v. Not. ad Pyth. v. 106. Fontem memorat quoque Herodot. iv. 158.

525. ἥβαν audacius dixisse videri debet pro *lætitia et hilaritate.* πρὸς ἥβαν πολλάκις interpungo.

Πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς δαιδαλέαν
Φόρμιγγα βαστάζων πολί-
ταις ἁσυχίᾳ θιγέμεν.
Μήτ᾽ ὦν τινι πῆμα πορών, ἀπαθὴς
Δ᾽ αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. καί κε μυ-
θήσαιθ᾽, ὁποίαν Ἀρκεσίλᾳ
Εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων
Πρόσφατον, Θήβᾳ ξενωθείς.

526. πολλάκις ἔνθε Ald. 528. ἀσυχίᾳ haud dubie, ut Ol. ii. 58. 529. ὧν aliqui ap. Schmid. 530, 1. Unus ex Schol. legisse videtur μυθήσασθ᾽ pro μυθήσασθαι, ut ab εὔχεται cum ceteris pendeat. 531. μυθήσαιτο, ποίαν Gott. Ἀρκεσίλα vett. edd. ut vocativus sit, (aut etiam genitivus Doricæ formæ). Morell. et Steph. Ἀρκεσίλᾳ sc. μυθήσαιτο, aut, quod præstat, εὗρε παγὰν ἀ. ἐ. Ἀρκεσίλᾳ.

[527. sumere lyram et pulsare. *Ex Schedis.*]

533. Interpungo post πρόσφατον, ut sit ὁποίαν Ἀρκεσίλᾳ εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων πρόσφατον, *novum fontem dulcium carminum in Arcesilai honorem paravit, aperuit,* sc. commemoratione virtutum ac laudum Arcesilai coram poeta facta, novorum hymnorum argumento. [l. reperit apud poëtam paratas ac destinatas laudes. *Ex Schedis.*]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ έ.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Prædicat felicitatem Arcesilai, etiam ex victoria Pythica, pro qua meritam gratiam referre jubet diis et aurigæ Carrhoto—70. Nec tamen esse perpetuam ac sinceram felicitatem expectandum; (erant enim tum dissidia inter principem et populum;) adfore tamen domui regiæ fortunam Batti, Apollinis beneficio—85. Ab hoc transit ad Apollinis vaticinia, quibus confisi Heraclidæ Peloponnesum migrarunt, cumque iis Ægidæ Thebis oriundi; qui et ipsi cum iisdem Theram, inde Cyrenen, occupaverunt—107. Inde ad laudes Batti, ejusque posteritatis, tandem Arcesilai, progreditur; et a v. 159. pro eo facit bona vota. [Theodori Metochitæ de republ. Cyrenens. ed. a Blochio. Et in Supplem. Nicolai Damasc. ab Orellio 1811. ad fin. *Ex Schedis.*]

Σ. ά. Κ. ιδ'.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ εὐρυσθενὴς,
Ὅταν τὶς ἀρετᾷ κεκρα-

2. Diversam metri rationem sequi videtur vetus Metricus, de quo v. Pauw. ad hunc et vers. antitheticum, et sic porro in strophis et antistrophis. In Gotting.

1. ὁ Πλοῦτος h. l. ut persona inducitur. *Opes regiæ.* In promtu est substituere (ἐστὶν) εὐρυσθενής. oratio tamen minus lyrica fit. Habere licet pro ex-

μένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ,
Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν·
Ὦ θεόμορ᾽ Ἀρκεσίλα,
Σύ τοί νιν, κλυτᾶς
Αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων
Ἄπο, ξὺν εὐδοξίᾳ
Μετανίσσεαι ἕκατι χρυ-
σαρμάτου Κάστορος·
Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον
Ὄμβρον τεὰν καταιθύσ-

sunt strophe et antistrophe ix. *κώλων.* Varia tentavit Mingarell. 4, 5. Distinguo: *ὅταν τὶς—ἀνὴρ, Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ Π. ἑπέταν.* cum vulgo sit: *παραδόντος αὐτὸν, ἀ.* Pro vulgari: *ὅταν τὶς ἔχῃ αὐτὸν*, sc. *τὸν πλοῦτον*, dicit: *ὅταν τὶς—αὐτὸν ἀνάγῃ*, *ducat*, *abducat*, *deducat*, idque ornat *ἀνάγῃ ἑπέταν*, quatenus enim ducitur, *sequitur*. tum ornat et hoc ipsum *ἑπέταν πολύφιλον*, quod magnus clientum comitatus ei adesse, præsto esse, solet. Aristarchus olim disjungebat *πολύφιλον, ἑπέταν.* v. Schol. minus commode. *ἀνάγκη* Bodl. *γ.*— 6. Erat *θεόμοιρ᾽.* cf. ad 48. *θεόμορ᾽* Schmidius emendaverat, recte, et metro jubente. 9. Erat *σύν.* *ξὺν* Schmid. *ἀπαὶ, σὺν* Pauw. ut metrico pareant. Mox Schmid. conj. *ῥυσαρμάτου.* In vulgata tamen nihil est quod displiceat. Turbatum est metrum vs. 8, 9, 10. 12. *εὐδίαν*, adjective, *ἑστίαν* jungere maluit Schmidius. *collustrat tuam tranquillam domum.* Mihi dignior poeta videtur altera ratio, jam in Schol. secundum istam proposita, ut *εὐδίαν* substantiva vox sit; modo recte jungantur

clamatione: *heu opes regias! quam potentes sunt!* cum alias secunda persona exclamationes fiant. *Μέλαινά τ᾽ Ἐρινὺς, η μεγασθενής τις εἶ.* etiam Æschyl. vii. ad Theb. 991. Verior tamen et magis lyrica ratio est, ut jungantur cum *σύ τοί νιν*, ut sit sollenni figura orsus a primo casu pro quarto, qui subjungitur: *Τὸν πλοῦτον τοῦτον ἔχεις σύ.* Seqq. ornant simplex illud: *εἰ ἕπεται (πάρεστι) τῇ ἀρετῇ.* Fortuna regum sic declaratur, ut sit *πότμος σὺν ἀρετῇ.* In ea fortuna ille natus erat, v. 7, 8. conf. Ol. ii. 96. sq. *καθαρὰ ἀρετὴ*, forte, *nulla ὕβρεως, injustitiæ, rapinæ, macula contaminata.*

10. *μετανίσσεσθαι πλοῦτον* dicitur rex ab *imis* inde vitæ gradibus (h. e. *ἀπ᾽ ἀκρᾶν* (pro *ἀκρῶν*) *βαθμίδων αἰῶνος*); debet adeo esse pro *ἔχειν*, at qua analogia? Scilicet dicemus, *μετανίσσεσθαι* esse idem ac *μετέρχεσθαι*, nec modo *persequi*, sed et *assequi ac tenere*, *μετειληφέναι.* *ἕκατι χρ. Κάστορος* jungenda sunt cum verbis *σὺν εὐδοξίᾳ*, *cum gloria ex victoriis curulibus*; quandoquidem Dioscuri erant inter præsides certaminum. Tum debuere ii esse dii patrii Arcesilai cujus majores e Laconica Theram erant profecti.

σει μάκαιραν ἑστίαν.

Α. ά. Κ. ιδ'.

Σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
Φέροντι καὶ τὰν θεόσ-
δοτον δύναμιν. σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
Ἐσσὶ μεγάλαν πολίων,
Ἔχει συγγενὴς
Δ' ὀφθαλμὸς αἰδοιέστατον
Γέρας τεᾷ τοῦτο μι-

verba: ὃς, μετὰ χειμέριον ὄμβρον, αἰθύσσει εὐδίαν κατὰ τεὰν μάκαιραν ἑστίαν, et exquisitius, καταιθύσσει. qs. *radiat serenitatem*, *emittit*, *facit*, in tua domo, h. regno. Sic παραιθύσσειν positum supra vidimus Ol. x. 89. et αὖραι διαιθύσσοισι Ol. vii. 175. [εὐδιανὸς Hermann. cum Schneidero, sc. πλοῦτος; at quo nexu? *Ex Schedis.*] 15. Erat δ' ἔτι. Ald. δέ τι. σοφοὶ δέ τοι κ. legendum haud dubie, sensu et metro monente. v. Pauw. 17. Mingarellus, hebraismum ferendum esse negans, varie tentabat: ἀρχόμενον, *regnantem*, vel, *incipientem regnare.* Non meminerat vir doctus, frequentari hanc rationem Pindaro ex antiquo sermone: v. c. Nem. i. 37. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα.—22. δ' abest Ald. Rom. Brub. et primum illatum emendatione Ceporini in Crat. hinc in Morell. Steph. Recte puto receptum, sed minus bene eo adductum Schmidium, ut novum partitionis membrum hic constituerat. Immo vero sibi respondent v. 19. τὸ μὲν et v. 24. μάκαρ δὲ, et 24. μάκαρ δὲ καὶ νῦν.

12. ὃς αἰθύσσει εὐδίαν κατὰ τεὰν ἑστίαν, v. Var. Lect. pro simpl. *dispergit, affert.* Contigisse victoria videtur Arcesilao inter motus civiles, quibus tum Cyrene agitabatur, regum, ut fit, cupiditate et imprudentia.

15. Vir prudens utique etiam opibus a diis acceptis, h. e. fortunis, moderate utitur. κάλλιον pro καλῶς.

17. Justitiam servantem ait Arcesilaum magna felicitate frui: τὸ μὲν, *partim, quod potens rex sit*, debebat sequi τὸ δὲ, ὅτι, quod mutatum in: ἔχει δὲ ὀφθ. *quod majestate oris insignis es.* Tertium

21. ἔχει συγγενὴς δ' ὀφθαλμὸς —. Proprium erat: ἔχει δὲ ὀφθαλμός (σου) συγγενὴς γέρας αἰδοιέστατον, μιγνύμενον τοῦτο φρενὶ τεᾷ. Et ambigo adhuc, annon συγγενὴς verum sit. Quod nisi est, dicendum, poetam epitheton transtulisse ad ὀφθαλμὸς exquisitiore modo. Ut τοῦτο autem vim habeat, sic collocandum esse videtur, ut sit *illud quidem*: nisi est δεικτικῶς dictum: *hoc tuum. hæc majestas, dignitas conjuncta cum gravitate, prudentia animi.*

γνύμενον φρενί· μάκαρ δὲ καὶ
Νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
Ἵπποις ἑλὼν, δέδεξαι
Τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ε. ά. Κ. ιδ'.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. Τῷ σε
Μὴ λαθέτω Κυράνᾳ
Γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον
Ἀφροδίτας ἀειδόμενον·
Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν.

ἔχει δὲ est pro καὶ ἔχει. ὀφθαλμὸς συγγενὴς, h. ἴδιος, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ, quod alias esse posset συγγενὴς—αἰδοιέστατον γέρας (h. αἰδῶ, *dignitatem, majestatem.*) Tandem αἰδοιότατον choriambicum metrum postulat: et sic refinxit Schmidius, probante quoque Pauwio. Respicit h. v. Eustath. ad Dionys. Perieg. 172. τοῦ δ' ἂν γεραρὸς καὶ αἰδοιέστερος εἴης—κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ. 24. φρενὶ ultima producta, quod fieri recte posse non dubito. Sed Pauwius emendat τεαῖς φρεσίν· μ. 29, 30. Vulgo legitur: Τῷ μὴ σε λαθέτω Κ. sc. τὸ ἀειδόμενον. Cum tamen v. 30. choriambum in capite desideret, refinxerat Schmidius non male: Τῷ σε μὴ λαθέτω. Oxonienses ex Bodl. γ. refinxerunt μὶν λ. quo sensu, equidem non satis assequor. Pauw Νῦν λαθέτω. Præfero Schmidianum acumen; scilicet, cum continua serie scriptum esset: τῷ σε μὴ λ., facile potuit descriptis ad metrum verbis permutatio inferri. Porro Κυράνα primo casu Schol. accepit. perperam. Possit esse τὸ ἀειδόμενον τῇ Κυράνᾳ: in hymno in Cyrenen. Verum Κυράνᾳ est pro ἐν Κυράνᾳ: hoc idem statim exponit γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀ. est enim

29—33. *Itaque memor sis istius carminis vulgo cani soliti: omnia referenda sunt ad deum.* τῷ σε μὴ λαθέτω—. Si, ut vulgo fit, ἀειδόμενον accipitur τὸ ἀειδόμενον: dura omissio fit Pindarico more. Potest tamen h. l. bene scribi τ' ἀειδόμενον. Ingeniose Gedik. jungit μὴ λαθέτω σὲ ἀειδόμενον ὑπερτιθέμεν. φιλεῖν δέ. *memor sis, dum tu celebraris victor, deum auctorem omnium habere.* Sequentia accipio tanquam ornantia verba: ἐν Κυράνᾳ, ἀμφὶ κᾶπον γλυκὺν Ἀφροδίτας: uti Libya respectu hujus ipsius Cyrenes est Διὸς κᾶπος inf. ix. 90, 91. Nam ut sit locus, λόφος Χαρίτων, quo ducebatur chorus, (etsi Cyrene urbs in colle sita erat, v. Pyth. ix. 94, 95. et iv. 14.) non bene firmat Schol. cum laudat Callimachi: ἢ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον· de quo videndum in fragmentis Callimacheis p. 361. et 534. Nam non magis ex hoc constat, ubi ille collis fuerit. Male autem confunditur alius Collis Gratiarum, quem memorat Herodot. iv. 175. De voc. ὑπερτίθεσθαι est disputatio viri docti Miscell. Obss.

Φιλεῖν δὲ Κάῤῥωτον ἔξοχ' ἑταίρων.
Ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος
Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρό-
φασιν Βαττιδᾶν
Ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
Ἀλλ' ἀρισθάρματον,
Ὕδατι Κασταλίας
Ξενωθεὶς, γέρας ἀμφ-
έβαλε τεαῖσιν κόμαις,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀκηράτοις ἁνίαις
Ποδαρκέων δώδεκα

hæc ipsa urbs, ut bene Schol. primo loco accipit. 34. Nova prorsus sententia hinc ingreditur. Etsi jungi potest cum μή σε λαθέτω. φιλεῖν emendavit Aristarchus, e libris, puto, cum olim φίλει lectum esset. v. Schol. eadem vi. Nam φιλεῖν est pro imperativo. [An ex Scolio Admeti ap. Eustath. pag. 326. *Ex Schedis.*] 35. Scripsi Ἐπιμαθέος pro Ἐπιμηθέος, ut fuit Προμαθέος Ol. vii. 81. 36. ὀψίνοον legerat, nec male, Schol. etiam Pal. C. ὀψινόον. sed is voluit—όου scribere. 37. Βαττιδᾶν emendatum a Schmid. metri caussa. Sic quoque Bodl. γ. Vulgg. Βαττιαδᾶν. 38. θεμισκιρόντων. haud dubie vitiosa lectio ex edit. Rom. sphalmate propagata, pro θεμισκρεόντων, ut etiam Ald. Gott. et Pal. C. in quo scholion: δικαίως βασιλευόντων. 42. τεαῖσιν pro vulgato τεαῖσι. v. Pauw. 44. Erat δυωδεκαδρόμων. δωδεκαδρόμων metro jubente emendaverat Schmidius; firmat Bodl. γ. et, ut nunc video, Aldina quoque. Ceterum locus varie interpungi potest. Scholiastes, qui exponit: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δυωδεκαδρόμων ἁρμάτων (cf. Ol. vi. 126. iii. 59.) ἐπαρκῶν, accepit: viii. pag. 365. quæ tamen nil ad h. l. facit. θεὸν τιθέναι αἴτιον παντὶ πράγματι, quod alias ἐπιτιθέναι, προστιθέναι.

34-59. *Porro inprimis grato esto animo erga Carrhotum aurigam* (Alexibii f. v. 59.), *cujus arti victoriam debes.* φιλεῖν ad gratum animum refer. De Carrhoto Arcesilai auriga v. doctum Scholion cum loco ex primo libro Theotimi de pace. (ἐκ τοῦ πρώτου περὶ εἰρήνης. Nescio an idem sit, qui inter rerum Italicarum auctores laudatur in Parallelis quæ in Plutarchi Opp. habentur.) Fuit autem Carrhotus unus e viris principibus; ut adeo vel hoc exemplo constet, non infimi ordinis homines operam hanc aurigationis victoribus locasse.

40. ὕδατι Κασταλίας ξενωθεὶς, pro παρὰ Κασταλίᾳ, Delphis.

[41. γέρας. κόσμον. Od. iii. 23. *Ex Schedis.*]

44. Ipse ποδαρκέων (*valens, superans cursu*) σὺν ἡνίαις ἀκηράτοις κατὰ τὸ τέμενος τῶν δώδεκα δρόμων, loco sacro, circo, quo duodecim curricula (quadrigarum) fiunt.

Δρόμων τέμενος. κατέκλασε γὰρ ἐν-
τέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
Ὁπόσα χεριαρᾶν
Τεκτόνων δαιδάλματ᾽ ἄγων
Κρισαῖον λόφον
Ἄμειψεν, ἐν κοιλόπεδον
Νάπος θεοῦ. τόσσ᾽ ἔχει

ἀμφίβαλε—ποδαρκέων (a *ποδαρκέω*) *κατὰ τὸ τέμενος τῶν δ.* Eum sequuntur Schmid. et Benedictus. Pauwius a *ποδαρκὴς* mavult esse *ποδαρκέων*, scil. *ἵππων*: *κατὰ τὸ τέμενος ποδαρκέων δώδεκα ἵππων.* Possunt et jungi: *κατὰ τὸ τέμενος τῶν δώδεκα δρόμων ποδαρκῶν.* etiam: *γέρας ποδαρκέων δωδεκαδρόμων.* Quid? quod et distinguere licet *δωδεκαδρόμων τε μένος.* ut jungas *γέρας καὶ μένος.* Præferrem tamen, tanquam magis poeticum, epitheton: *δωδεκαδρόμον τέμενος*, in quo xii. curricula sunt vel habentur. 47. *χεριάρα τέκτονος* mutavit Schmidius. v. ad v. seq. Idem ab *ἄρης* repetivit. Immo vero *χεριάρας, ου*, pro *χερήρης*, ut *χαλκήρης, χαλκοάρας*, est ab *ἄρω, ἁρμόζω, compingo, fabricor*: ut sit adeo, *qui manu ἁρμόζει, fabricatur*, active; sin passive, *qui manu aptus est*, sollers. 48. Ut nunc est versus, a metro ceterorum recedit: sive antispasticum esse dixeris cum grammatico, sive Pæonicum. Pro Pæone primo est Epitritus secundus: *Τεκτόνων δαι—.* Schmidius emendaverat *χεριάρα Τέκτονος ἀγάλματ᾽ ἄγων.* Pauwius *Τεκτόνων δαίδαλ᾽ ἄγων.* 50. *ἀν᾽* conj. Rittersh. et sic *χρέμαται ἀνὰ νάπος.* 51. *τόσφ᾽ ἔχει* edd. ante Schmidium ex Rom. At Ald. *τόσ᾽ ἔχε*, unde in marg. Brubach.

46. Dedicarunt victores victrices quadrigas in templo Delphico. Carrhotus ibi suspendit currum suum integrum et illæsum. *κρέμαται ἐν (ἐς) κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, ὁπόσα ἄγων ἄμειψε λόφον Κρισαῖον*, pro *ὅσα ἦγεν.* tum, pro *totus currus integer*, *ὁπόσα χεριαρᾶν τεκτόνων δαιδάλματα*, h. e. *τὸ ἅρμα τὸ δεδαιδαλμένον*, *affabre factum.*

51. *κοιλόπεδον νάπος θεοῦ* videri potest esse lucus in campo Cirrhæo. Pausan. tamen x. 37. pag. 893. diserte ait, nullam arborem esse in illo campo. Potuit hoc aliter se habere ante cladem Cirrhæis Amphictyonum decreto illatam. Verum res ipsa loquitur, de templo Delphico hic agi; ergo jungenda sunt: *ἀλλὰ κρέμαται, ὁπόσα—ἄμειψεν, ἐν* (vel *ἐς*) *κοιλόπεδον νάπος θεοῦ*, pro *ἐν νάπει.* Necesse adeo est *κοιλόπεδον νάπος*, pro *κοῖλον*, simpliciter dici lucum *in convalle* Parnassi. [in quo cursus fiebat. *Ex Schedis.*] Declaratur nunc locus in templo, in quo quadriga, quam exiguæ molis fuisse facile intelligitur, fuit suspensa ac dedicata deo; scilicet *suspensa fuit ex tholo juxta signum Apollinis e ligno a Cretensibus dedicatum.* Tholum autem e cupressinis trabibus constitisse, nihil est quod dubitemus, cum hujus arboris usus esset frequens in ædificiis et in signis. Non autem hæc putanda fuisse *ἐν τῷ ναῷ* vel *ἀδύτῳ*: sed intra septa *ἐν τῷ τεμένει* multæ erant ædiculæ. Mox v. 59. *ὑπαντιάσαι τὸν*—notatum a vetere grammatico, quod et de occursu amico cum animo, et cum quarto casu, dicitur, ap. Wassenbergh. ad Iliad. i. p. 22.

Κυπαρίσσινον μέλαθρον ἀμ-
φ' ἀνδριάντι σχεδὸν,
Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγεϊ
Παρνασσίῳ καθέσσαν-
το, μονόδροπον φυτόν.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Ἑκόντι τοίνυν πρέπει
Νόῳ τὸν εὐεργέταν
Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
Σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες.
Μακάριος, ὃς ἔχεις
Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
Λόγων φερτάτων
Μναμήϊον. ἐν τεσσαράκον-
τα γὰρ πετόντεσσιν ἁ-
νιόχοις ὅλον δίφρον κομί-
ξαις, ἀταρβεῖ φρενὶ
Ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον

τόσσ', quod Schmidius recepit. Est quod me teneat in his inde a v. 46. ἀλλὰ κρέμαται (scil. τόσα) ὁπόσα χ. Et sequitur tamen v. 51. τόσσ' ἔχει. Quod si interpungas post ἀλλὰ (sc. τὰ ἔντεα) κρέμαται· ὁπόσα—νάπος θεοῦ· τόσσ' ἔχει, desit copula, ὁπόσα γὰρ vel δὲ, aut, si medearis, ὅσα δὲ, parum suave est illud concise dictum: ἀλλὰ κρέμαται. Possis interpungere: ἀλλὰ κρέμαται. ὁπόσα—ἄμειψεν. ἀν' κοιλόπεδον νάπος θεοῦ τόσσ' ἔχει κυπαρίσσσινον μέλαθρον—. Videndum tamen, an non præstet redire ad pristinam lectionem: τό σφ' ἔχει. Est scilicet σφὲ pro αὐτὰ, et τὸ vel καθ' ὃ, vel ut τὸ sit ὃ (νάπος) ἔχει αὐτὰ κατὰ τὸ μέλαθρον. 55, 56. καθέσσαν-το τὸ μ. vel -θ' οἱ μονόδροπον φυτὸν, utpote in trochaico dimetro, emendat Pauw, ut metro subveniat. Π. κάθεσσαν 56. τῷ μ. φυτὸν Mingarell. Sic et ἔσσαι Pyth. iv. 486. Ipso tono pronuntiatum fuit τομμο—. ἔσσαντο de ara exstructa jam vidimus Pyth. iv. 363. Fuit autem Pindari ætate in æde Delphica statua lignea, tota quidem ex una arbore sculpta, a Cretensibus posita: ad quam nunc pro donario quadrigæ Arcesilæ a Carrhoto dedicatæ sunt. 62. πεδὰ Schmid. ex Pal. C. Vulgo μετά. 64. μναμήιον trisyllabum erit: nisi, Mingarello monente, velis in versu choriambico opponere iambo in oppositis anapæstum. 66. -νιόχοισιν ante Schmid. qui emendavit ad metrum ex Pal. C. adde Bodl. γ. 68. ἦλθεν, sc. Carrhotus, Pal. C.

Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
Καὶ πατρωΐαν πόλιν.

E. β'. K. ιδ'.

Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν,
Οὔτ' ἔσεται. ὁ Βάττου
Δ' ἕπεται παλαιὸς
Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,
Πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον
Ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
Λέοντες περὶ δείματι
Φύγον, γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν
Ὑπερποντίαν.
Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
Θῆρας αἰνῷ φόβῳ,

69. ἐξ ἀγαθῶν idem Pal. C. 70. πατρῴαν scribebatur ante Schmid. 71. Sustuli interpunctionem. Primum cum Batti progenies dicenda esset, ὄλβος Battiadarum est *πύργος ἄ. præsidium civium et hospitum salus.* tum ἔμπης, quod Schol. per ὁμῶς, ὁμοίως exponit, est pro *utique*, ut sæpe; etsi insidet adversativa vis: *in utraque fortuna tamen Battiadarum domestica fortuna obtinet.* 77. περὶ δείματι. notabilis usus voc. περὶ pro διά. [Ilgen. ad Hymn. in Cerer. 429. *Ex Schedis.*] Nam περιέφυγον vix vim haberet. 78. φύγον emendavit Schmid. suffragante Schol. Vulgo φεῦγον. In verbis argutantur interpretes. γλῶτταν ἐπεί σφι ἀπένεικεν nihil aliud est quam, *cum in verba erumperet*, qui adhuc linguæ usu caruerat. Forte fuit ἐπένεικεν. Res illustranda ex Pausan. x. 15. f. [Heynius in textu correxit γλῶσσαν.] 80. ἔδωκ' Ἀ. emendavit metro et Pal. B. obtemperans Schmidius pro vulgari δῶκεν Ἀ.

71. Nova sententia. Iterum attingit calamitatem temporum: v. ad v. 12.

72. *Fortuna domus*, quam dicit *Fortunam Batti*: ὁ Βάττου δ' ἕπεται (πάρεστι, παραμένει) παλαιὸς Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων (*moderans secunda et adversa* [refer. ad πόνους 71. τὰ καὶ τὰ esse *varia* monet Gurlitt. ut Ol. ii. 93. P. vii. 23. *Ex Schedis.*]: v. ad Olymp. ii. 98.) πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι, *civium præsidium, hospitibus gratum invitamentum* ὄμμα φαεννὸν pro φῶς. [l. liberalitas. l. splendor conspicuus. *Ex Schedis.*] κεῖνον (τὸν Ὄλβον) etc. Locus est simillimus obscuro illi Ol. ii. 96. 101. ubi Πλοῦτος—ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος. Est autem τοῦ Ὄλβου eadem notio, quæ Romanis: *Fortuna domus Augustæ.* Supra Pyth. iii. 150-153. erat Πότμος simili in loco. Multa autem adversa evenerant Arcesilao, qui civium suorum odia in se concitaverat.

76. κεῖνόν γε—paullo abruptior transitus ad Batti fortunam.

Ὄφρα μὴ ταμίᾳ
Κυράνας ἀτελὴς
Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ΄. Κ. ιδ΄.

Ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ᾽ ἄνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κίθαριν,
Δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
Μυχόν τ᾽ ἀμφέπει
Μαντήϊον· τῷ καὶ Λακε-
δαίμονι ἔν τ᾽ Ἄργεϊ καὶ
Ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλ-
κᾶντας Ἡρακλέος
Ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ᾽ ἐ-

82. ὄφρα habere locum, seu trochæus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellus. 92. Laborat metrum in Choriambo; itaque Schmid. edidit τῷ κι Λακι—. Sed et sequens, quod Schmidius quoque monuit, versus deficit: itaque Pauwius emendabat: τῷ Λακεδαί- μον᾽ ἔν τε καὶ Ἄργεϊ, Ζαθέᾳ τε Πύλῳ, ἔ. 96. Lectio ed. Rom. et hinc Brubach. ac Morell. est: τὸ δ᾽ ἐ -μὸν (ἐστὶν,) γαρύεν τ᾽ (γαρύειν τὸ) ἀπὸ Σπάρτας κλέος, *decus quod mihi venit ex Sparta*, quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (moxque hinc Theram migrarunt) Ægidæ, conjuncti fuere genere cum meis majoribus, vel tribulibus Ægidis, qui Thebis sunt. Similem sententiam ex abrupto orditur Ol. vi. 140. sq. ut Thebarum laudes interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et hinc alii, qui ex Aldo, quod et habet Gotting., repetierunt: γαρύετ᾽, quod Scholiastes quoque interpretatur, metro tamen repugnans; unde Schmidius re-

85. ὃ vel ὁ pro ὅς. Moratur in Apollinis laudibus, forte respectu ad vitium linguæ Batti sublatum, paratque transitum ad oraculum memorandum. Mox 87. πόρεν pro πορεῖ. Et v. 90. εὐνομία ad *tranquillitatem* spectat et *otii amorem rectis studiis paratum*: ut opponatur *ferocia animi, et immanitas rudis et barbaræ mentis*, quæ ad arma et cædes fertur.

92. τῷ. ἐν ᾧ μαντείῳ, *sorte data*, fecit habitare.

96. seq. *Convenit mihi*, tanquam Thebano, *gloriam, quæ a Spartanis in nos redundat, memorare*. Rem attigerat sup. Pyth. i. 124. Heraclidarum καθόδῳ in

μὸν, γαρύεν τ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος·

A. γ'. K. ιδ'.

Ὅθεν γεγενναμένοι
Ἵκοντο Θήρανδε φῶ-
τες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ
Θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
Πολύθυτον [ἐς] ἔρανον.

finxit γαρύοιτ', quod inde servarunt editores. Etiam Pal. C. γαρύεντ', scholio apposito: λέγουσι, quasi esset γαρύοντι scriptum. Forte γάρυεν est pro ἐγήρυε, scil. Apollo: *et prædixit ille.* v. mox ad 103. sc. monitu, ut se adjungerent Heraclidis. [Heynius textui adscripsit: *f.* ὑμὸν, et v. 101. ὑμοί. præterea v. 97. γαρύοντ'. addita hac interpretatione: *Narrant vestram famam a Sparta ortam, unde Ægidæ Theram venere, vestri majores, sacra inde* (Sparta) *absportantes Carnea, ita ut Cyrene nunc ea celebret.*] 99. Ante Schmid. γεγιναμένοι. prave. 102. ἄγιν ex emendat. Schmidii. vulgo ἄγεν a Rom. inde. Aldus ἀγέν. 103. Est in metro vitium, abundante syllaba. ἐς ἔραν reposuerat Schmidius, ut metro satisfaceret, Theram intelligens. Sed vir doctus alienam plane fabulam, alienumque Ægeum, Œolyci f. Theræ nepotem, (quem Pausan. iv. 7. pag. 296. laudat) h. l. immiscuit, omniaque turbavit. Agnoscit duplicem proceleusmaticum Pauw. Mingarelli …

Peloponnesum interfuerant Ægimii posteri. Fuere ex Ægidarum tribu, quos majores suos profitetur fuisse poeta, qui se iis adjunxerunt et Carnea sacra in Laconicam propagarunt; ex eorum posteris fuere qui inter colonos Theræ et mox inter conditores Cyrenes adscripti erant. [V. Apollodor. Excurs. 2. ad Virgil. Æneid. x. *Antiquar. Aufs.* pag. 77. *Ex Schedis.*] At in *Ægidis* v. 101. cum Pindaro Herodotus non convenit, qui lib. iv. 149. Ægidas ducit a Theræ nepote, Ægeo. Habuit quoque Ægeus Spartæ heroum: Pausan. iii. 15. p. 245. f. Suspicor esse hoc illud ipsum, quod Herodot. l. 1. narrat τοῖς ἐν φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι positum esse. Ejusdem Ægei meminit Pausan. iv. 7. p. 296. med. Magis convenerant cum Pindaro narrata ab Ephoro: quæ commemorat Schol. ad h. l. Ceterum ante omnia cf. Isthm. vii. 18. sq. et ibi Schol. e quo patet, variam fuisse et incertam famam. De cognatione Thebanorum, Spartanorum, et hinc Cyrenæorum, docte disputat Gedik. in Select. Carm. ad Pyth. ix. 135. et jam olim Simson. ad ann. 2907.

103. sq. Locus salebrosus; quem si eo modo, ut in V. L. feci, expediendum putes, extrito ἐς, nexus sententiarum erit hic; ἔνθεν πολύθυτον ἔρανον, τὰ Καρνεῖα, ἀναδεξάμενοι Ægidæ ἵκοντο (quod ex v. 100. repetendum) ἐς Κυράνας πόλιν, *inde,* Thera, *susceptis sacris Carneis, venerunt Cyrenen.* [Potest jungi: ἵκοντο— (οὐ θεῶν ἄτερ—ἔνθεν ἀναδεξάμενοι—σεβίζεμεν) (εἰς) Κυρ.— Mira tentat Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεᾷ
Καρνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-
ζομεν Κυράνας ἀγα-

rell. conj. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγ' ἐς (vel ἐν, ut alibi) πολύθυτον ἔρανον. Sensus tamen multo magis laborat, quam metrum: si Ægidæ Sparta Theram venerunt *ad sacrum sollenne*, ἐς πολύθυτον ἔρανον, sc. Carnea. At nec in Thera sacrum primum fuit institutum, et dudum Spartæ Ægidæ id celebraverant, et, quod probabile fit, ipsi Ægidæ sacrum Apollinis Carnei attulerant domo. Saltem sic eloquenda esset res: ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν ἐς ἔρανον, sc. αὐτῶν, τοὺς ἐγγόνους Ἡρακλέους. nam est narratio, hos præter Thebas proficiscentes incidisse in sacrum facientes Ægidas. Enimvero facilis medicina. Dele modo ἐς, quod toties Poeta excludit. Nunc ordo verborum et sententiarum, ejecta vocula ἐς, exsurgit multo commodior, si sic interpungas et dirimas: Ὅθεν γεγ. ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεᾷ Καρνεῖα, etc. Ita ipsa Carnea sunt ἔρανος πολύθυτος: agebatur enim multis victimis cæsis et inter frequentes epulas domesticum hoc Lacedæmoniorum, et vero omnino Dorum, sacrum sollenne, de quo videnda primo loca Scholia Theocriti ad Idyll. v. 83. Pausan. iii. 13. et classicus locus Callimachi in Apoll. 72. sqq. et ibi vv. DD. Ea Carnea ex Lacedæmone Ægidæ Theram secum transtulerunt, inde Cyrenem. [Indicebant ea Archivi: et in eo mense ἐκεχειρία. Xenoph. H. Gr. iv. 7. 2. Cf. Clavier *Hist. d. pr. tems de la Grece* i. p. 46. *Ex Schedis.*] 104. ἔνθεν non potest ad *Spartam*, quod remotius est, spectare, ut olim statuebam, sed ad *Theram* v. 100. unde sacra Apollinis translata sunt Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν. Unde perspectum quoque habeo, pendere hæc ultima ab ἵκοντο, ut juncta sint omnia hunc in modum: ἵκοντο Θήρανδε—πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι Κυράνας ἀ. πόλιν. cumque sic copula desit, videtur τ' excidisse post ἔρανον, ut esset πολύθ. ἔρανόν τ' ἔνθεν ἀ.—πόλιν (scil. ἵκοντο). 106, 7, 8. Nullus sensus commodus his versibus inest, quod etiam Pauw. vidit. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν. Ita Pindarus se vel Ægidas diceret *Carnea ex insula Thera suscepta Cyrenæ celebrare.* Atqui nec poeta Cyrenæ degit, nec se ullo modo cum Cyrenensibus confundere potest, nec procedit, si cum viro docto *du Theil* in Comment. de Carneis (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* tom. xxix. pag. 194.) interpreteris: *nos celebramus in sacris Cyrenen*: quod nec græce dici arbitror: σεβίζειν τινὰ *hymnis*; nec si scriptum erat; τεᾷ Καρνεῖ', ἅ σ' ἐν δαιτὶ σεβί- ζομεν, pro (καθ') ἃ σεβίζομέν σε ἐν δαιτί. *in quibus nos Thebani te sacris factis colimus, o Apollo.* Locum corruptum esse patet ex metro. Pauw emendabat σεβιζέμεν pro σεβίζειν, docte quidem; sed durior inde oritur junctura: ἀναδεξάμενοι τεᾷ Καρνεῖα. (ὥστε) σεβίζειν (scil. αὐτὰ) ἐν δαιτὶ (κατὰ) Κυράνας ἀ πόλιν. 106. Καρνεῖα, ἐν. hiatus est poeta indignus. Καρνεῖ' ἐν Schol. habet. Metrum laborat, del tamen ἐν. 107. Κυράνας ἀγα- κτιμέναν πόλιν retraho, ut modo dixi, ad ἵκοντο. quod omisso ἐς sollenne est. Mingarell. conj. Κυράνας κατ' εὐκτιμέναν πόλιν.

κτιμέναν πόλιν· ἔχοντι τὰν
Χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλέ-
νᾳ γὰρ μόλον, καπνωθεῖ-
σαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

Ε. γ'. Κ. ιδ'.

Ἐν ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔνθος
Ἐνδυκέως δέκονται
Θυσίαισιν ἄνδρες
Ἰχνέοντές σφε δωροφόροι,
Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς

108. Post πόλιν interpunxi. Sacris Carneis subjungit inferias vel sacra Antenoridarum heroum. Fuit ad urbem Cyrenen locus, qui secundum Scholia Ἀντηνορίδῶν λόφος appellatus fuit, luco consitus, ad quem viam duxerat Battus lapide stratam. v. sqq. Circa fontem Cyren acta Carnea fuisse, apparet ex Callim. in Apoll. 88. Montem eo nomine habet Justin. xiii. 7. πόλιν γ', ut versum fulciat, Pauw. scribit. 113. Scholiastæ obtemperandum arbitror, ut Antenoridas καθαγίσμασι, inferiis, honoraverint novi coloni. δέχεσθαί τινα θυσίαις, *ad sacra sua admittere*, quod Pauw vult, græce vix dicitur. δῶρα de sacris nota. Heroes ἵππιοι, ἱππόται, ἱπποχάρμαι, nunc ἐλάσιππον ἔθνος. 114. δέκονται verius Ald. quam δέχονται. δέχοντο emendavit Schmidius, qui totum locum minus bene expedit. Atqui et v. 108. ἔχοντι pro εἶχον τότε. 116. οἰχνέοντες Ald. cum Bodl. γ. et hoc verum arbitror. et Schol. id exponit: ἐρχόμενοι πρὸς αὐτούς. et alter: παραγίνονται μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων.

108. Apparet, fuisse antiquam fabulam Cyrenensium [v. Scaliger. ad Euseb. Animadverss. p. 54. f. 55. *Ex Schedis.*] Antenoridas cum Helena Troja profugos ad Libyam appulisse et collem in littore obsedisse; quo factum, ut pro heroibus illi a Cyrenensibus colerentur. [Gedik. simplicius: Antenoridas advenæ Batti admittunt suis sacris; ut simul habitaverint urbem. *Ex Schedis.*] Variis modis hæc tractata fuere in Νόστοις. Ita Lysimachus narrarat, Menelaum in Libyam venisse, apud Schol. Lycophr. 874. alii, Locros Ajace Oilei orbatos, unde Virgil. Æn. xi. 265. illustratur. Itaque: ἔχοντι τὰν pro ἣν ἔχουσιν Ἀντηνορίδαι, *tenent*, scil. tanquam heroes indigenæ, qui præsunt urbi, eam tuentur. Jam 113. τὸ δὲ ἐλάσιππον ἔθνος, *hos Antenoridas*, tanquam ἥρωας ἐγχωρίους, *colunt coloni cum Batto Thera profecti.*—116. οἰχνέοντες (ἐπί) σφε, pro vulgari, προσερχόμενοι πρὸς αὐτοὺς, *adeuntes eos σὺν δώροις*: pro quo δωροφόροι, *quatenus munera*, h. e. *sacra*, *fuerunt.*

Ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
Κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα
Θεῶν, εὐθύτομόν τε κατέθηκεν
Ἀπολλωνίαις
Ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
Ἔμμεν ἱππόκροτον
Σκυρωτὰν ὁδὸν, ἔν-
θα, πρυμνοῖς ἀγορᾶς
Ἔπι, δίχα κεῖται θανών.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
Ἔναιεν· ἥρως δ' ἔπει-
τα λαοσεβής. ἄτερθε δὲ, πρὸ δω-
μάτων, ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν
Βασιλέες ἱεροὶ
Ἐντί. μεγάλαν δ' ἀρετὰν,

120. Schmid. conj. εὐθύτονον. Sane Schol. εὐθυτενῆ καὶ λείαν. Nec tamen necesse. 124. Post ὁδὸν minore stigmate interpunxi; nam jungenda sunt cum antecedentibus: *stravit viam eo loco, quo.* pro, *ab eo loco.* 126. ἐπὶ δίχα Schmidius disjunxit, Rittershusio auctore. Idem Grammatici veteres et ratio suadent. Accedit Mingarellus; ita sejunxi. Vulgo ἐπίδιχα. 132. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν et mox v. 134. ῥανθεῖσαν (deb. ῥανθεισᾶν) κώμων cum Pal. C. Ald. et Rom. hæc quoque κώμων θ'. sed metrum sic jugulatur, etsi alter quoque ex

119. Jam a Batto, conditore Cyrenes, debuit exstructum esse templum Apollinis, in quo Carnea celebrata fuisse videntur, extra urbem in luco, et via, lapidibus strata, quæ, inde a foro, quo loco Batti ἡρῷον erat, ad illud templum duceret; qua pompa sacra incedebat. [Similis via Alabandensis ad Mylasa. Strab. xiv. p. 974. A. *Ex Schedis.*]

124. Viam duxit *inde a capite fori;* ab eo loco, quo ἐπὶ τοῖς πρυμνοῖς, τοῖς ἐσχάτοις, ἀγορᾶς κεῖται (Battus) θανών.

130. Ceteri reges sepulcra habent ante regiam, seorsum a Batti monumento. λαχόντες ἀΐδαν, quasi sepulcrum Hades esset; fere ad Hebræorum rationem a Lowthio (Prælect. vii.) explicitam: ut Nem. x. 105. 6. 163. 4. coll. Pyth. xi. extr. Simili modo miscentur notiones *sepulcri* et *inferorum* apud Tragicos: v. c. Euripides in Hecuba 207, 8, 9.

132. *Hi reges sepulti audiunt in inferis* (χθονίᾳ φρενὶ, ipsi χθόνιοι) *claram suam virtutem, et opes regias, et decus Arcesilai,*

Δρόσῳ μαλθακᾷ
Ῥανθεῖσαν ὕμνων δ' ὑποχεύ-
μασιν, ἀκούοντί ποι
Χθονίᾳ φρενὶ, σφὸν ὄλβον υἱ-
ῷ τε κοινὰν χάριν
Ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. τὸν ἐν ἀ-
οιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
σάορα Φοῖβον ἀπύειν,

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ἔχοντα Πυθωνόθεν
Τὸ καλλίνικον λυτή-
ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν. ἄν-
δρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
Λεγόμενον ἐρέω·
Κρέσσονα μὲν ἁλικίας

Schol. ita legit. Ceporinus statim emendavit: *μεγάλαν ἀρετὰν—ῥανθεῖσαν κῶμόν θ'*. Hinc ceteræ edd. interpolatæ diversis modis. 134. *ῥανθεῖσαν κώμων* et *κώμων θ'* ac *κῶμόν θ'* metro claudicante legi, modo dictum est. At Schol. *ἀκούοντες τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον, κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι.* Subjicitur aliud Scholion haud dissimile. Unde Schmidius metro non consulens, sed metro et sententia aberrans, *ὕμνον θ' ὑπὸ χευ- μάτων* scripsit: *hymnum audiunt sub terra infusa.* Oxonienses retinuerunt, quod supra legitur; hoc scilicet sensu: *ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενὶ* (ipsi *χθόνιοι*, illi reges sepulti) *μεγάλαν ἀρετὰν ῥανθεῖσαν ὕμνων δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τε,* (*hymnis celebratum*) *σφὸν ὄλβον χάριν τε* (*decus*) *κοινὰν ἔνδικόν τε υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ.* [Sunt tria: *ἀρετὰν, ὄλβον, χάριν, σφῶν καὶ Ἀρκεσιλάου.* unde *κοινὰ* sunt ea. *Ex Schedis.*] 135. *-μασίν γ',* inserto fulcro, Pauw. Sed totum metrum aliter est constituendum. 138. *ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλαν* in Schol. occurrit. 148. *Γλῶσσαν δὲ* emendavit Schmid.

quod in se redundat, celebrari hymnis. *ἀρετὰν—ῥανθεῖσαν δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τε ὕμνων.* ut jam vidimus carmina comparari vino et libationibus: cf. inf. Pyth. viii. 81. Isthm. vi. 30. et sup. Ol. vii. pr. — 136. *σφὸν ὄλβον χάριν τε κοινὰν υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ ἔνδικόν τε, decus* [*suum et filii. Ex Schedis.*] *commune sibi cum filio idque meritum.* [*debitum. Ex Schedis.*]

138 - 143. Ad Arcesilaum spectant: *quem victoriam in Pythiis consequutum par est chorum instituere in honorem Apollinis.* — 142. *τὸ λυτήριον δαπανᾶν, præmium, compensationem, ἄποινα,* ut sæpe: v. c. P. ii. 26. *ὕμνον, ἄποινα ἀρετᾶς.* Sic Nem. v. 88. *μόχθων ἀμοιβά.* Isthm. viii. 2. *λύτρον καμάτων κῶμον.* Nem. x. 45. *πόνων λάθαν.*

Νόον φέρβεται·
Γλῶσσάν τε θάρσος τε τανύ-
πτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-
ετὸς ἔπλετο· ἀγωνίας
Δ', ἕρκος οἷον, σθένος·
Ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς, ἀπὸ
Ματρὸς φίλας, πέφανταί
Θ' ἁρματηλάτας σοφός·

. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα-
λῶν ἔσοδοι, τετόλμα-
κε. θεός τέ οἱ τὸ
Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
Καὶ τὸ λοιπὸν, ὦ Κρονίδαι μάκαρες,

149. Metro consulturus, tacite tamen, Schmidius -πτέροις refinxit, Pauw -πτέρος δ', del. ἐν. 150. ἀγωνίαις legit Schol. pro ἐν ἀ. tum ἔπλετ' ἀγ. Gott. Nihil tamen, nisi metro restituto, pronuntiare licet. 152. ποτανὸς pro ποτηνὸς reposui: quod habetur intemeratum Pyth. viii. 46. Nem. iii. 139. Etiam in choris, ut Eurip. Hippol. 734. 157. θεός τέ οἱ, malim δέ. ut sit θεὸς δέ οἱ —. 158. Νῦν γε Schmid. recte reposuerat. Potest tamen ferri νῦν τε — καὶ τὸ λοιπόν. 159. Versus in media parte, Pæone secundo prorsus corrupto, laborat. Post καὶ τὸ λοιπὸν Oxonienses ex Bodl. γ. receperant, ὦ πλεῖστα Κρονίδαι μάκαρες, non videntes, metrum ita non minus ruere, quam in vulgari lectione. Schmidius refinxerat: Καὶ τὸ λοιπὸν ἂν, ὦ Κρονιάδαι μ. Paullo melius Pauw: Καὶ τὸ λοιπὸν ἀεί γε, Κρονίδαι μ. sed displicet fulcrum. Hactenus præstat retinere, quod libri habent.

[147. φέρβεται. ἔχει, νέμεται. *Ex Schedis.*]

150. (κατ') ἀγωνίας σθένος (αὐτοῦ ἐστιν) οἷον ἕρκος. *robur ejus est murus*, h. e. invictum est.

152. ἔν τε Μοίσαισιν, h. ἐν τῇ μουσικῇ, πέφανται ποτανὸς, *sublimi ingenio est*, ἀπὸ ματρὸς, *natura*, ἁρματηλάτας τε σοφός.

155. ἐπιχώρια καλὰ sunt *studia rerum honestarum*, quibus vacant οἱ καλοὶ, ingenui liberalius instituti; ut res gymnastica, curulis litteræ, poetarum lectio' ars oratoria. Hæc studia ille *aggressus est*, προσῆλθε. pro hoc lyrice dixit τετόλμακε τὰς εἰσόδους.

159. καὶ (ἐς) τὸ λοιπὸν, *etiam in futurum*, ὦ μάκαρες Κρονίδαι, διδοῖτε (αὐτῷ, vel αὐτὸν ἔχειν) ἔχειν δύνασιν (h. e. ἀρετὴν, *qua efficiuntur res*) ἐπ' ἔργμασιν ἀμφί τε βουλαῖς.

163. Ad δαμαλίζοι repeto δύνασιν, *ne qua adversa fortuna succedat.* Pro hoc

Διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
Ἔχειν· μὴ φθινοπωρὶς ἀ-
νέμων χειμερία καταπνοὰ δα-
μαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
Δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
Εὔχομαί νιν Ὀλυμ-
πίᾳ τοῦτο δόμεν
Γέρας ἐπὶ Βάττου γένει.

163. χρόνον. importunum hoc, etsi pro διὰ χρόνον dictum putes. Fuit, puto, χρόνῳ. δαμαλίζειν pro δαμᾷν. μὴ δαμαλίζοι sc. τὴν δύνασιν. ne ejus virtutem evertat tempestas aliqua (tanquam arborem). 168. Molestum est ἐπί: sive sit ἐπὶ γένει, pro ἐν, *in Batti domo*: sive ἐπιδόμεν pro ἐπιδοῦναι, *addere*. Forte fuit ἔτι: δόμεν ἔτι τοῦτο γέρας (ἐν) Ὀλυμπίᾳ.

dixit: *ne tempestas evertat, labefactet, ejus virtutem in agendo et consulendo.* χρόνον, διὰ χρ. alias χρόνῳ, pro σὺν χρ.—165. ἀνδρῶν φίλων, pro θεοφιλῶν.

168. Victoriam quoque Olympiam Arcesilao contingere precatur. v. Var. Lect.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Thrasybulum conversa sunt poetæ verba; eum victoria Pythia laudum copias præclaras sibi parasse cum victoria—18. tum pietate in parentem; qua Antilocho Nestoris filio comparatur.—45. Aliæ ejus laudes.

Σ. α΄. Κ. θ΄.

ΑΚΟΥΣΑΤ᾽· ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,

Inscriptus est hymnus Xenocrati victori: qui Theronis Agrigentini frater fuit: (de quo Ol. ii. 89. ubi v. Schol.) In ipso carmine poeta Thrasybulum filium appellat victorem (v. 15. 19. sqq.) ac celebrat; nihil de patre, sed de filii pietate in patrem memorat. Unde in eam opinionem descendi, ut persuasum mihi habeam, Thrasybulum victorem parentis victoris nomen a præcone pronuntiari jussisse. Ita bene omnia se, habent. cf. inf. Isthm. ii. et Scolium in Fragm. p. 8. Ceterum videtur victoria hæc respici Isthm. ii. 26, 27. at diversa ab ea est altera, quam

Est hoc carmen multis difficultatibus obseptum, quæ partim a re metrica proficiscuntur, partim ab interpretatione. Quod ad istam attinet, desudarunt in ea post Schmidium et Pauwium Dawes. Misc. crit. s. 2. p. 37. sq. et Mingarell. Versuum cujusque strophæ 2. et 4. metrum incertum aiunt. Dawes miro acumine observavit, in hoc carmine versus 2. 3. 4. in omnibus strophis exire in

Ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθιόνικος
Ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις

Theron et Xenocrates communi nomine obtinuerant Ol. ii. 88—93. 1. ἦ, *utique*, haud dubie scribendum pro vulg. ἢ—ἤ, quod languet. ἦ quoque est in Gott. 2. ἀναπολήσομεν refinxit Schmidius, *versabimus, arabimus*. Sed πολεῖν etiam πολίζειν afferri potuit, ut tot alia: occurrit quoque πολεύειν. [Heynius in textu post ἀναπολίζομεν posuit coli signum.] 4. ἐς ναὸν προσοιχόμενοι. Offenderunt hæc viros doctos. Satis videbatur ναὸν προσοιχόμενοι. Nec tamen hoc, quod, errore nescio quo abreptus, olim putabam, metri lege stare potest. Dawes emendabat ἐς ναὸν παροιχόμενοι. Reprehendebat hoc Dorvill. ad Chariton. p. 255. probat Burgess. ad Dawes. p. 353. et 527. rejicit iterum Northmore ad Tryphiod. 360. tueturque exemplis usum præpositionum πρὸς et εἰς. ut Iliad. i. 381. οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται. [Cf. Huschke Comment. de Orph. p. 13. *Ex Schedis.*]

syllabam brevem, reliquos versus omnes in syllabam longam, præter 30. et 31. quod ille casu factum negat. Ultimam tamen versus ubique esse longam omnes credebamus, et iterum contra Dawes. asservit Vauvilliers (*Mem. de l'Acad. des Inscr.* xlvi. p. 229.) Verum hæc, aliena ab hoc nostro consilio, (non enim attingimus nisi quæ sententias poetæ obscurant) futuro Pindari editori relinquenda sunt. Agitur nunc de interpretatione, adeoque de re metrica tantum hactenus, quatenus illa ex hac apta et nexa est.

Carmen Thrasybulo (a poeta valde amato juveni: v. inf. Isthm. ii. et Scolion in Fragm. p. 8.) scriptum esse in victoriam patris Xenocratis, cujus quadrigas ipse filius rexerat, patremque victorem pronuntiari jusserat, jam ante a nobis observatum erat. Fuit enim Xenocratis victoria Pythica et Isthmica; utraque a Simonide quoque carmine celebrata. v. Schol. ad Isthm. ii. pr. Initium facit poeta ab eo, quod invitat ad audiendum hymnum laudum Xenocratis. *Audite*, inquit, *canam laudes Xenocratis, Agrigentini, victoris Pythici*: pro *ludis Pythicis* nominat *Delphos*: in his ludis parata fuerat *multorum hymnorum materies* Agrigentinis per victorias civium; hanc *materiem hymnorum* appellat θησαυρὸν ὕμνων, comparatione aliorum thesaurorum, qui in templo Delphico erant, ad servanda donaria variarum urbium ac populorum: de quibus multa apud Herodot. et Pausan. memorantur. Jam his donariis præstant laudes et hymni, poetæ virtute ad posteritatem perduraturi.

1—13. *Attendite; paro hymnum in laudem victoris Pythici, cui apud Delphos partum est decus æternum. Ager* [etiam *armenta*. Apollon. ii. 513. *Ex Schedis.*] *Musarum* a poetis *coli* dictus, res nunc nota est. cf. Nem. vi. 56. x. 49. Nunc quoque *ager Veneris* et *Charitum* memoratur. Χάριτες Musæ lyricæ poeseos. Earum ager colitur, dum poeta in carmine, in laudibus victoris, est occupatus. Fatendum tamen, duram esse duorum troporum diversorum juncturam: dum Delphos προσοιχόμενοι *arare* dicuntur. ἐρίβρομος χθὼν dictum putabam eodem modo, quo Ποσειδῶν ἐνοσίχθων ἐννοσίγαιος, *concussor terræ*, propter motus sive ex subterraneis aquis, sive quatenus mare ambit terram fluctibus suis adstrepentibus littori: ut ἀλίπλαγκτος γαῖα.

Ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
Ἑτοῖμος ὕμνων
Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

A. ά. K. θ'.

Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν
Ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς

Legebat ἐς ναὸν Schmid. at Pauw ναὸν ἐς πρ. ut tamen dubitaret, an prior in ναὸν correpta sit a Pindaro. Atqui ei producta illa est, ut aliis; v. c. Pyth. iv. 97. viii. 89. Scilicet laborant viri docti in metro constituendo. Versum choriambicum esse nemo dubitet; sed præfixum esse ditrochæum volunt. Mingarellus versum incipere posse ab antispasto aiebat. Equidem in metro constituendo nihil mihi arrogo: puto tamen, ad epitritos revocari posse et hunc et versus antitheticos. [Gilb. Wakefield em. ἐ. ν. παρερχόμενοι. (Silv. Part. ii. p. 134.) *Ex Addendis.*] 13. ἄξει, pro ἄξει, ut trochæum haberet, reposuerat Schmidius. vulgo ἄξει. et sequitur ἀπαγγελεῖ. Oxonienses ex Bodl. γ. ἄξοι. Tum χεράδι erat; at χεράδει emendatum ex Etymol. et Iliad. φ. 319. τυπτόμενος erat, sc. ἄνεμος. At ventus τύπτει, non τύπτεται. Iliad. λ. 306. ζέφυρος βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Tum τυπτόμενοι idem liber et Gott. nec tamen magis accommodate ad rem, quam vulgare. Deberet saltem τυπτόμενος esse formæ mediæ pro τύπτων. Sic locum habet Scholion: οὔτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτοντες καὶ στρέφοντες etc. Pauwius versum sic constituit: Παμφόρῳ ἄξοι χεράδι θρυπτόμενον: *fractum et comminutum.* Ad sensum constituendum haud dubie ἄξει requiritur et τυπτόμενον; admisit quoque Dawes, sed mire interpretatur, *quem neque imber, neque ventus rapiet glareæ ictus patientem,* irrisus propterea Act. Erudit. 1750. p. 413. Verum opes puta in mare mersas fluctibus voluentibus se in fundo versari et agitari: θησαυρὸν (ἐν) χεράδει τυπτόμενον. In Etymol. voc. χέραδος e Pindaro laudatur χεράδει σποδέων. quod ad h. l. revocarunt viri docti. Vox est doctior, idem significans quod τύπτειν, παίειν. v. Hesych. cf. Eurip. Hippol. 1238. et ibi Valk. Pro ea vulgatior irrepsisse videri potest τυπτόμενος. Metro tamen haud convenit; et jejunum est explere χεράδει δὴ σποδέων. Fragmentum ergo ad alium locum spectavit.

7. Θησαυρὸς ἑτοῖμος, quatenus victoriæ Pythicæ *parata* sunt *argumenta laudum et hymnorum.* Dictum autem cum respectu ad θησαυροὺς templi Delphici, quibus donaria servabantur: quos novimus ex Herodoto et Pausania, ut diximus.

v. 10—14. respicit divitias navi transvectas.

[12. μυχοὺς ἁλός. v. Euripid. Herc. fur. 400. *Ex. Schedis.*]

Ἄξει, παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον. Φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,
Πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
Λόγοισι θνατῶν
Εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Σ. β΄. Κ. θ΄.

Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν

13, 14. Post reliqua tentata, non minus dura, præstat ad ὕμνων Θησαυρὸν hæc ita revocare, ut is sit φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ, h. φαιδρὸς τὸ πρόσωπον, ad declarandam *lætitiam ex victoria.* Simili ratione victoriam aliquoties declarat Pindarus. ὕμνων ille Θησαυρὸς itaque (h. carmina illa) ἀπαγγελεῖ πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε κοινὰν νίκαν. Prodigiosum enim est ad meum sensum, quod Dawes suppeditat: *vultus* thesauri hymnorum *luce in pura victoriam prædicabit.* Leniora tamen erunt omnia, si v. 18. ἀπαγγελεῖς legeris: *Tu, o Thrasybule,* πρόσωπον ἐν καθαρῷ (h. e. ἔχων πρόσωπον φανερὸν) *renuntiabis victoriam,* νίκαν (σὺν) ἅρματι, κοινὰν πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε, εὔδοξον λόγοισι θνατῶν, *celebratam laudibus hominum,* εὔδοξον διὰ τῶν λόγων. Inciderunt in hoc plures. Mingarellus ἀπαγγελῶ, ut poeta ipse nuntiet. 15. κοινᾷ τε γενεᾷ λ. θ. εὔδοξον ἁρματονίκαν Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ Bodl. γ. quod et ipsum non incommodum est: *hymnus genti communi stirpe prognatæ victorem Pythicum nuntiabit.* Sed præstat vulgata lectio. Victoriæ decus et splendor totam gentem attingit. Κοινά τε γενεᾷ Ald. 17. ἁρματονίκαν Bodl. γ. vide ad v. 15. ἁρματινίκαν Ald. Rom. et cett. 18. Κρισαίαις ἐνὶ Bodl. γ. vide ad v. 15. ἐξαγγελεῖ Schmidius ad metri schema refinxit. πτυχαῖσιν ἀπαγγελεῖ Aldus, ut duæ breves pro longa sint: quod et Dawes sequitur. 19. ἐπὶ δεξιᾷ scribere jubet Pauwius. Et sic jam Aldus edidit. An tamen poe-

14—18. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ. Sollenne est, Κῶμον et *Hymnum venire, descendere, duci ad victorem, in victoris domum.* Nunc ad Θησαυρὸν ὕμνων hoc idem transfert poeta: audacter an tumide, non dicam. Nos reddamus sic: *Hymni illi patri tuo,* Thrasybule, *nuntiabunt victoriam curulem Pythicam, qua tu patrem renuntiasti victorem.* Simplicissimum est, inter tot contortas rationes verba ad hunc modum constituere. Probabile tamen fit, de Thrasybulo reduce hæc dici, et legendum esse: tu, o Thrasybule, ἀπαγγελεῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] Porro durum tamen lyricum est illud, quod ille absolute est, (κατὰ) τὸ πρόσωπον (ὢν) ἐν φάει καθαρῷ, h. e. ἔχων πρόσωπον ἐν φάει, πρόσωπον φαεινόν. Omnino conjectore indiget totum fere carmen, non interprete.

19. σχέθων νιν, aut ὕμνων Θησαυρὸν, aut τὴν Νίκην, quod mitius. (ἐκ) χειρὸς pro χειρὶ, ἄγεις ἐπιδέξια ὀρθὰν ἐφημοσύ-

"Αγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ' ἐν οὔρεσι
Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
ρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλεΐδᾳ παρ-
αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,

tam lyricum deceat ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, equidem dubito. Gravior dubitatio mihi subnascitur de vulgari interpretatione: *tu tenes patrem dextra.* σχέθων νιν aut ad eundem Θησαυρὸν ὕμνων referendum aut ad Νίκην. Quod enim dudum verebar, ne hæc victoria Pythica, quam Ode celebrat, non Xenocratis, sed filii Thrasybuli fuerit, male ad patrem referri cœpta, vix nunc dubitari posse puto. Itaque filius victor rediens inter chori, κώμου, voces et cantus, pietatis in patrem non immemor est, adeoque ei adducit seu hymnos, seu victoriam: quod per se admodum lyricum est. Forte eodem modo apud Hesiod. Sc. Herc. 339. Minerva Νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα fuit καὶ Κῦδος ἄγουσα. Et convenit victori Νίκην juxta se incedentem habere, ut Romæ triumphantes Victoriæ signum in curru. Simile est Pyth. v. 36. ubi redux victor auriga οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων θυγατέρα Πρόφασιν ἀφίκετο, ut h. l. victor Νίκην assidentem in curru habet. Jam reliquorum verborum junctura vel sic ambigua est. Potest jungi: σχέθων νιν ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, quod vix lyricum est; saltem esto σχέθων νιν (ἐκ, κατὰ) χειρὸς, ἄγεις ἐπὶ δεξιά. quod tamen non magis placet. Verum ἐπιδέξια quoque est pro ἐπιδεξίως, *scite, commode, opportune*, sive ut ad σχέθων retrahatur, sive ad sequens ἄγεις. Potest quoque jungi σχέθων ἄγεις νιν, tum erit (κατ') ὀρθὰν ἐφημοσύναν. Aut dicendum est: ἄγεις ὀρθὰν ἐφημοσύναν pro ἔχεις, *tenes, meministi verum illud præceptum*, aut ἄγεις, *in memoriam revocas*, ἐπιδέξια, *opportune*. Nescio an hoc in animo habuerit vetus grammaticus, qui ultima sic reddit: σὺ τοίνυν, ὦ Θρασύβουλε, δεξιῶς καὶ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν. Ceterum secundum hæc omnia vitium latere potest in uno vel altero verbo. Suspicor enim in hac stropha plura vitia latere. 20. εὐφημοσύναν vitium ed. Rom. et hinc reliquar. edd. Schmidius, metro monente, emendavit secundum Aldum. Porro τά ποτ' refinxit Schmid. male, veritus de metro. Erat ὄρεσι adversus metrum. Sed jam Schmidius emendatum dedit οὔρεσι, et sic Ald. οὔρεσιν. ὄρεσι τάν ποτε Dawes. Sed Pauw (quem v. ad 2.) non Pæonem, sed Ionicum colum esse docet. 22. Metrum laborat. Schmidius emendavit: -ρας υἱ' ὀρφ. At Pauw: ut Φιλύρας superiorem versum claudat, tum: Υἱὸν ὀρφ. Porro Πηληΐδα vulgg. edd. quod defendit Pauw: posse enim η ante vocalem corripi. Schmidius refinxit: Πηλεΐδᾳ. Pal. C. et Bodl. γ. Πηλείδᾳ. ὀρφανιζομένῳ est a parentibus in solitudinem abducto. 24. βαρυοπᾶν Bodl. γ. Verum

ναν, *opportune in memoriam revocas verum illud præceptum.* [minus bene. sed κατὰ τὰν—. *Ex Schedis.*] Respicit autem poeta pietatem in patrem, quod victor patrem victorem renuntiari jusserat, et nunc Victoriam ad patrem redux adducit. De singulis v. V. L.

23. Præceptum illud antiquum esse debuit: primo loco Jovem, secundo parentes esse colendos. [Cf. Æschyl. Eumen. 542. *Ex Schedis.*] Verba sunt corrupta, v. V. L.

Θεῶν σέβεσθαι·
Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
Ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

A. β'. K. ϑ'.

Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
Νόημα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφθιτο
Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀναμεί-
νας στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Νεστό-
ρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα,
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς· ὁ δ' ἔφεπε
Κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος
Δοναθεῖσα φρὴν βόασεν παῖδα ὅν·

et vulgare βαρυόπαν ita est accipiendum, æolice pro βαρυοπῶν, a βαρυόπης. Nec ad Κρονίδαν potest referri βαρυόπαν. Est tamen cur βαρυοπᾶν præferas, quia στεροπᾶν sequitur, eodem modo inflexum, non στεροπάν. Vulgarem lectionem etiam Schol. habuit. 25. θεῶν vix recte se habere potest. Quam præclarum enim hoc præceptum: *inter omnes deos maxime Jovem esse colendum?* Immo vero θεὸν legendum: μάλιστα μὲν Κρονίδαν— θεὸν σέβεσθαι. σέβεσθαι et obliqua, et recta potest esse oratio pro, σέβου. Nec minus corruptum v. 26. ταύτας. quam enim vim habet ταύτας τιμᾶς? *hoc honore* non esse privandos parentes? h. e. *hunc honorem* ipsis esse perpetuo servandum? Excidit epitheton τιμᾶς, sed quale illud fuerit quis definiat? potest κεδνᾶς, κλειτᾶς, locum habere. Spectat huc fragmentum Eurip. ex Antiope ap. Stob. Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταὶ, ἃς χρή σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον, θεούς τε τιμᾶν τούς τε θρέψαντας γονεῖς νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. Quod in nostro additur μὴ ἀμείρειν τιμᾶς γονέων βίον πεπρωμένον, est pro τιμᾶν τοὺς γονέας διὰ παντὸς βίου. 28. ἔγεντο Schmid. ut sæpe alias legitur. Hic Pauw pro iambo tribrachyn ferre mavult. 30. ἀμμείνας. Ut metrum fulciret, Schmidius dedit: ἐναριμβρότων ἀμύ-νας.—Mitior medicina: ἐναρίμβροτον ἀναμεί-νας. Est ἀνα-μείνας etiam in Ald. Dawes pag. 39. ἐναριμβρότων ἀνα-μείνας ἀρχὸν vel ἐναρίμβροτόν γ' ἀνα-μ. probante posterius Northmor. ad Tryphiod. 37. [v. Edit. sec. ad v. 18. *Ex Schedis.*]—36. βόασεν Schmid. recte pro βόασε.

33. ὁ δ' (Memnon) ἔφεπε κραταιὸν ἔγχος, immisit. Illustrat Abresch Animadvv. ad Æschyl. p. 214.

Σ. γ'. Κ. ϑ'.

Χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ·
Μένων δ' ὁ ϑεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν ϑανά-
τοιο κομιδὰν πατρός· ἐδό-
κησέ τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν,
Ἔργον πελώριον τελέσαις,
Ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
Τὰ μὲν παρήκει.
Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάϑμαν ἔβα,

Α. γ'. Κ. ϑ'.

Πάτρωί τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν·
Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὔϑ' ὑπέρ-

37. ἀπέῤῥιψεν vulgo, Aldina excepta, ante Schmid. αὐτοῦ [*patris. Ex Schedis.*] Ald. Crat. et cett. at Rom. αὐτοῦ. an jung. αὐτοῦ μένων? *in loco manens.* 38. μένων δὲ ϑεῖος sine ὁ Gott. probe. Pindaricum est, sine articulis loqui. πρίατο τὸν ϑανά- Ed. nescio quæ apud Oxon. Nam Brub. μὲν habet, ut ceteræ. 39, 40. ἐδό-κησεν τῶν πάλαι Rom. et reliquæ. ἐδό-κησε τῶν Ald. Metri caussa Schmidius: -τοιο κομιδὰν πατρός· ἐδό-κησεν σὲ τῶν πάλαι. Pauw offert: -τοιο κομιδὰν πατέρος· ἐδό—κησε δὲ τῶν πάλαι. Adoptabat idem Dawes. 40. τοῖς πάλαι videtur olim lectum esse. vid. Schol. Jungo (ἐν) τοῖς ὁπλοτέροις γενεᾷ τῶν πάλαι (τῶν πάλαι γεγονότων, *ex priscis ætatibus*) ἔμμεναι ὕπατος etc. Respicit locum Xenoph. de Venat. i. 14.— 46. πάτρωί malim per synizesin sumere pro iambo: pro tribrachy habet Pauw. Nisi altero loco anapæstum esse malis: ί τ' ἐπερ—. 47, 48. Vulgo inde a Romana legitur: ἀγλαΐαν ἔδειξεν 47. ἅπασαν. νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἄδικον οὔϑ' ὑ-

37. *Non incassum hæc dixit Nestor.* Apollon. iv. 388.—ἀκράαντα ἐν γαίῃ πεσέειν.

38. μένων δὲ ϑεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν (ἀντὶ) ϑανάτου κομιδὰν (ἀνακομιδὴν καὶ ζωὴν, *salutem*) πατρός. Rem narratam conjicio in Arctini Æthiopide. Est et exposita a Quinto Cal. ii. 24. sed perfunctorie.

42. πρὸς ἀρετὰν ἀμφὶ τοκεῦσι, pietate in parentes.

43. τὰ μὲν παρήκει, *hæc ad tempora antiqua spectant.* cf. Dawes p. 48.

44. Sejungo hæc a superioribus. *Est etiam Thrasybulus is, qui ad parentis virtutem maxime se componat. Idem, proxime accedendo,* similis factus, patruum Theronem imitatur, *virtutem* ejus, *decus, exhibet.* ἔδειξεν ἀγλαΐαν ἐπερχόμενος πάτρωι, pro: ἀγλαΐαν πάτρωος, ἐπερχόμενος αὐτῷ.

47. Nondum omnia in ultima stropha emendata satis esse censeo, ut commoda interpretatione reddi possit sensus.

οπλον ἥβαν δρέπων, σοφί-
αν δὲ ἐν μυχοῖσι Πιερίδων, τίν τ᾽, Ἐλέλιχθον,
Ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσ-
οδον ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

48. πέροπλον ἥβαν δρέπων, σοφί- 49. αν δ᾽ ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. 50. τὶν δ᾽ Ἐλέλιχθον. Nec aliter Aldus, nisi quod v. 47. in fine: οὔτε 48. ὑπέροπλον ἥβην δρέπων. σοφί- 49. αν δ᾽ ἐν μ. Π. 50. τὶν δ᾽ Ἐ. Metrum in his laborat: ἅπασαν recte Schmidius sustulit; reliqua sic refinxit: νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἀδινόν. οὐδὲ ἥβαν ὑπέροπλον δρέπων σοφᾶν Ἐν μ. Π. parum feliciter, nec videns, ἥβαν οὔτε ἄδικον οὔτε ὑ. esse supplendum. Oxoniense commentum ὑ-πείροπλον recte exploditur a Pauwio, qui vel οὔτε ὑ-πέροπλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν, vel: οὔθ᾽ ὑπέρ-οπλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν Δ᾽ ἐν μ. Π. offert. Arripiamus alterum hoc. Dawes: ἄγει οὔτ᾽ ἄδι-κον οὔθ᾽ ὑπέρ-οπλον ἥβαν δρέπων, σοφί-αν δὲ μυχοῖσι Π. minus commode. Mingarellus refingit ὕβριν pro ἥβαν. 49. ἐν μυχοῖς Πιερ. v. sup. ad v. 4. 50, 51. Vulgata lectio: τίν τ᾽, Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς, πάσαις, ὃς ἱππείαν εἴσ-οδον, μάλ᾽ ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέρχεται. Sic inde a Romana; nec aliter Aldus, nisi quod ἔσοδον μάλα scribit. Cum metro et sensu hæc destituantur, Schmidius emendavit: τίν τ᾽, Ἐ. ὀργαῖς ὅλαις, ἐς ἵππειον εἴσ-οδον, ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. ultimum hoc præclare, ad metrum et sensum, nec Oxonienses antiquum revocare debebant; ut sit: *tibi, Neptune*, h. tuis studiis equestris rei, *addictus est* ἁδόντι (vel, ut Æoles secundum Eustathium scribunt, ἀδόντι) νόῳ, h. *tibi, placens*, gratus et jucundus. Oxonienses, qui edidere εὑρὲς θ᾽ ὃς ἱππίαν ἔσοδον μάλα ἁδόντι νόῳ—, aiunt, *se MS. γ. edidisse.* num etiam εὑρὲς θ᾽? nisi hoc ex Scholio potius arripuerunt, οὗς (l. ὃς) εὗρες ἱππείας εἰσόδους, τουτέστιν ἱππικὰς ἁμίλλας. Pauwius imperite factum clamitans reponi jubet: Ὀρφᾷς πάλαι ὃς ἵππειον ἔσο-δον, μάλ᾽ ἁδόντι νόῳ, Π. προσέχεται. ut sit ὀργᾷς (hoc enim velle videtur) de studio acriore. Sed totum hoc de Neptuno, *quod ab antiquo rei equestri studuit*, languet et friget. Aliud est, si Neptunus delectari dicitur re equestri, ut apud Aristoph. Equ. 550. Ἵππι᾽ ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ χαλκοκρότων ἵππων κτύπος καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει. Inhæret animo suspicio, ὀργαῖς πάσαις et ἁδόντι νόῳ glossema redolere. Reposui, quod proxime ad lectionem codd. et edd. accederet, et cum metro conveniret, donec verum repertum fuerit; mutavi tamen interpunctionem v. 49. post Πιερίδων, ubi plene interpungebatur, disjunctis sententiis. Ingeniosum est, quod in Mingarelli schedis reperio, ὕβριν pro ἥβαν conjectantis v. 48. Si tamen accuratius expendas, in ὑπέροπλον ἥβαν hoc ipsum latet. Acute Jacobs in Animadverss. p. 100. pro εὗρες δ᾽ suspicatur fuisse ᾧξας δ᾽ ὃς ἐ. sed et hæc est ariolatio, non certa emendatio. Duplex jam olim videri potest

Thrasybulum σώφρονα esse declarat Pindarus. *Mente condit divitias* sc. sapientiæ, (οὔτε) ἄδικον οὔτε ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων, *nec injustam nec contumeliosam* (σὺν ὕβρει) *adolescentiam exigens.* δρέπομεν fructus, quibus fruimur, adeoque ἥβην, in qua sumus constituti. σοφίαν δὲ (sc. δρέπων) ἐν μυχοῖς Πιερίδων. Ultima hæc prohibent, quo minus ad ἄγει v. 47. revocem. *tibique, Neptune,* (aurigandi studio) *maxime addictus est.* De singulis v. V. L.

Γλυκεῖα δὲ φρὴν
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

fuisse lectio, altera, quæ in Scholiis extat, sed corrupta, forte tamen restituenda et ad metrum concinnanda: Τίν τ', Ἐλέλιχθον, ἃς εὗρες ἱππίας ἰσόδους μάλα γ' ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. *quæcunque invenisti, Neptune, rei equestris studia, ea ille persequitur.* Est προσέχεταί τιν (κατὰ) πάσας, ἃς εὗρες, ἱππείας ὁδούς. Ex altera lectione librorum et edd. videntur vero proxima esse: τὶν δ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσ—οδον, ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. [ὀργαῖς tertio casu. *Ex Schedis.*] *Neptune, auctor studiorum equestrium, tibi ille deditus est, gratus hoc ipso tibi studio*: id quod successus in aurigando testatur. εἴσοδος, ut ὁδὸς, pro genere vitæ, pro *studio*: uti dixit ἄλλας ὁδοὺς ἄλλων περαιτέρας Ol. ix 159. et ὁδοὺς πολλὰς εὐπραγίας Ol. viii. 17. nec prorsus diverso modo sup. v. 155, 6. ἐπιχωρίων καλῶν εἴσοδος. Porro: ὃς εὗρες ἵππιον εἴσοδον ὀργαῖς, *ingeniis* quæ ad equestria studia feruntur. Quandoquidem autem Thrasybulus rei equestri ipsi studium suum addixerat, firmatur id, quod posueram, eum regentem patris currum victoriam consequutum videri. [Heynius in textu verba ὃς εὗρες signis parentheseos inclusit.] Ultima v. 52. 3. 4. sic expediam: γλυκεῖα δὲ φρὴν (ἡ φρὴν αὐτοῦ) καὶ (τὸ) συμπόταισιν ὁμιλεῖν (h. ἡ ὁμιλία αὐτοῦ) μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, *mel superat*, h. e. *ejus indoles et convictus est dulcissimus.* Sic quoque Gedik. accepit in Carm. select. et jam antea Schneider. in Vita Pind. p. 121. nuncque Mingarellus: ne quem sua laude fraudare videar: quippe cui cordi sit Pindaricum Nem. iii. 50. ἐσλὸς αἰνεῖν, adeoque (ut Nem. vii. 89.) σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, ὕδατος ὥστε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω. ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος. Valeant hæc ad excusationem, si toties viros doctos laudo, etiam in iis, quæ nec meum nec aliorum oculos effugerant, nec nomina taceam, nisi quoties mihi in alia discedendum est. Pauwius: Γλυκεῖα δὲ φρὴν (fere ut Schol. γλυκεῖα ἐστὶν,) Καὶ συμπόταισιν ὁμιλῶν, M. ἀ. Malo sic ferre robur Pindaricum, etsi paullo horridius. [Heynius in textu post καὶ et post ὁμιλεῖν comma posuit.]

52. *Est ejus ingenium suave et convictus jucundissimus.* Hoc in sententiam mutatum. *Mel* (dulcedine) *superat ingenium suave et* ὁμιλία σὺν συμπόταις, σὺν φίλοις. [suavis ad vitæ societatem indoles etiam mel superat. *Ex Schedis.*]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

ARGUMENTUM.

Brevi hoc carmine commendat victorem primo per laudes Athenarum a summa urbis claritate — 7. a civium, inprimis Alcmæonidarum, fama — 11. a victoriarum decoribus — 18. Deprecatur invidiam.

Σ. Κ. ζ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
Προοίμιον, Ἀλκμανιδᾶν

2. Ἀλκμαινιδᾶν Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus. Debebat scribi Ἀλκμανιδᾶν, quod et Gotting. habet. Æolica forma pro Ἀλκμαίων fuit Ἀλκμᾶν, ut Ἀμυθᾶν, Ποσιδᾶν. Paullo post viii. 80. Ἀλκμᾶνα. Ἀλκμαιανιδᾶν Rom. Ἀλκμαιονιδᾶν Crat. et hoc, secundum Scholiasten, edd. seqq. retinuerunt.

Erat Megacles ex Alcmæonidarum stirpe. Videtur fuisse Hippocratis f. Agaristæ, quæ Periclis mater fuit, frater. Victoria hæc Pythica Ol. lxxvi. 3. Pyth. xxviii. obtigerat, aliquot annos post pugnam Salaminiam Ol. lxxv. 1. factam.

1. Ad exordium hymni in Alcmæonidam propter victoriam curulem pulcerrima materies est laus Athenarum.

Εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
Ἵπποισι βαλέσθαι. ἐπεὶ
Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
Ναίοντ' ὀνυμάξομαι
Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

A. K. ζ.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-
λων, οἳ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δίᾳ
Θαητὸν ἔτευξαν. ἄγον-
τι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ

3. Olim interpungebatur post γενεᾷ. 6. Notabile exemplum varietatis ex vetere scriptura continua ortæ. Ex Scholiis enim discimus, lectum olim ναίοντ' pro ναίοντι et ναίοντα, ab aliis ναίων ὀ. quod editt. habebant ante Schmidium cum Oxon. γ. ab aliis οἶκόν τ' ἀΐων, (ὅ ἐστιν ἀκούων,) ab aliis denique αἰῶν' ὀνομ. pro αἰῶνι. Schmidius ναίοντ' pro ναίοντα prætulit: sensu tamen parum expedito. Pauwinum mireris pronuntiare, sine dubio esse leg. μαίων ὀ. *cupiens, quærens.* v. Notam. 9. ὦ 'Απ. Schmid. frustra. 10. τεόν γε Oxonienses novarunt. Al. τεόν τε.

Κάλλιστον αἱ μ. 'Α. προοίμιον, 'Αλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι. *Athenæ pulcherrimum sunt proœmium, a quo exordium ducere possit hymnus victoriæ curulis, in honorem potentis stirpis,* seu potius unius ex stirpe, *Alcmæonidarum.* Ita Τυροῦς γενεὰ Pelias sup. P. iv. 242. κρηπῖδα ἀοιδᾶν ut κρηπὶς ἐπέων Pyth. iv. 245. et in fragment. Pind. pag. 68. xlii. Sequitur v. 5—7. locus impeditus propter lectionis varietatem. αἰῶν' ὀνυμάξομαι vix præferam; pro αἰῶνι bene sonat, si vernaculo sermone efferas; ut sit: *posteritati tradam, commendabo.* At vereor, ut hoc græce bene dicatur. αἰὼν non est *posteritas;* certe non apud Pindarum, sed est *vita, tempus cum notione durationis.* Poeta non quærit; quæ urbs sit clarior, sed *de Alcmæonidis* agit: *neminem esse, qui patria illustriore utatur;* τίνα ὀνυμάξομαι ναίοντα (τίνα ναίειν λέξαιμι ἄν, h. τίς ναίοι ἂν) πάτραν, τίνα τε (ὀνυμάξομαι ναίοντα, pro ἢ) οἶκον ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι (*quam Athenas*). Adjicitur πυθέσθαι usu poetarum. Bene comparat Mingarellus Homericum v. c. Od. λ. 75. σῆμά τέ μοι χεῦαι—καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, pro ὡς τοὺς ἐσομένους πυθέσθαι περὶ αὐτοῦ. It. Od. σ. 255.

8. *In omnibus oppidis versatur* in ore hominum, *frequentatur, laus Alcmæonidarum ex Athenis.* De templo Apollinis ab iis instaurato v. Herodot. v. 62. Pausan. x. 5.

12. ἄγοντι δέ με—νῖκαι, προσάγουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον, quod Romanorum poetarum: *vocant me:* illustravit Mitscherlich. Epist. pag. 57. Olympica victoria fuit Alcmæonis, qui apud Herodotum est 'Ολυμπιονίκης.

Νῖκαι· μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κίῤῥας,

E. K. θ'.

Ὦ Μεγάκλεες, ὑ-
μαί τε καὶ προγόνων.
Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ
Χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
Φθόνον ἀμειβόμενον
Τὰ καλὰ ἔργα. φαντί γε μὰν,
Οὕτω κεν ἀνδρὶ πὰρ μονίμαν
Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

17. εὐπραγία τι νέα vett. metricos legisse videri, notat Pauw, nam vulgatam lectionem esse prorsus ineptam ad metrum. Annon est choriambicus præmisso iambo? 18. τόδε alii apud Oxon. nescio qui. 20. τὰ κάλ' ἔργα Pauw em. Sed Pindarus ante ἔργα non elidit: vide v. c. Nem. iii. 78. 21. οὕτω κε καὶ ἀ. Bodl. γ. παρμονίμαν Ald. ut et Scholiastes in suo habuisse videtur. In Rom. et vulgg. παρ' sejungitur.

21—23. Erunt hæc sic accipienda: φαντί γε μὰν, οὕτω φέρεσθαί κεν ἀνδρὶ τὰ καὶ τὰ, (προσφέρεσθαι ἀγαθὰ καὶ κακά: v. ad Ol. ii. 98.) παρ' εὐδαιμονίαν θάλλοισαν μονίμαν, *præter felicitatem perpetuo florentem;* h. e. ea exclusa ab sorte nostra; aliter quam felicitas perpetua posceret. Toleranda hæc sunt, quoniam aliter non legitur. Convenit cum doctrina poetæ (v. Pyth. iii. 153. sqq.—189. Ol. ii. 55. sqq.) *nulla est felicitas durabilis,* μονίμη, *mortalium;* nec video per ariolationes ad h. l. allatas quicquam melius extundere licuisse.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ η'.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Facit poeta vota ad Tranquillitatem, tum ad Apollinem propter victoriam Aristomenis Pythicam—29. hinc ad laudes Æginæ ex antiquis decoribus conversus,—39. cum se revocasset ad Aristomenis laudes, transfert in eum Amphiarai dictum—63. simulque intexit ejus vaticinium de Alcmæone et Epigonis Thebas expugnaturis—78. Quibus subjungit professionem pietatis suæ in Alcmæonem, quem tanquam heroem domesticum colit—87. Redit hinc ad Aristomenem et bona pro eo facit vota.

Σ. α'. Κ. θ'.

ΦΙΛΟΦΡΟΝ Ἁσυχία, Δίκας
Ὦ μεγιστόπολι

ἅρματι post παλαιστῇ insertum erat Oxoniensi: vitio an casu. Certe Aristomenes Xenarcis f. victor fuit lucta Pyth. xxxv. quæ in Ol. lxxxiii. 3. incidit, et quidem ἐν παισὶ, ut ex 39. 45. 46. patet. 1. Metra hujus carminis magnas faciunt

1. Exemplum esse potest hic locus, (alia v. inf. ad Nem. viii. pr.) quam multa ingenium poetæ lyrici effervescens in eandem notionem colligat.

Θύγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας
Ὑπερτάτας, Πυθιόνικον
Τιμὰν Ἀριστομένει
Δέκευ. τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
Τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι
Καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ·

A. ά. K. θ'.

Τὺ δ᾽ ὁπόταν τις ἀμείλιχον
Καρδίᾳ κότον ἐν-

difficultates: quibus tollendis nec par sum, neque id propositum mihi habeo. Etiam Mingarellus colis aliter distribuendis in schedis multa tentaverat, quæ alio loco apponam. In singulis, uno aliove loco, aliquid mutare nolim, antequam tota ratio metrica Pindari accurate constituta fuerit, ut tuto mutare liceat. Etsi erant, quæ etiamnum tuto mutare licuisset. 2. μεγαλόπολι Bodl. γ. 4. κλαΐδας ed. Rom. et rell. Nec constant sibi grammatici. Verius Oxon. cum Aldo: κλαΐδας, ex κληΐδας, ex κλεῖδας. 8. μὲν καὶ Schmid. Sed metricus hic turbatus est, ut docet Pauw. 9. In Schol. est ὁμοτρεκεῖ, ex quo infert ἀτρεχεῖ pro ὁμοδρομοῦντι τῷ καιρῷ Toup. App. ad Theocr. p. 9. 10. ὁππόταν vulgg. e Romana. Schmidius Aldum et Pal. C. sequitur. 11. κόρον conj. vir doctus in Biblioth. philol. ii. vol. Verum κότον postulant voc. ἀμείλιχον et quod ille τῶν δυσμενέων est.

Ἡσυχία (vel, ut scribendum, Ἁσυχία, ut P. ix. 40. et in Fragm. p. 54. ii.) est *tranquillitas publica*, cum adjunctis notionibus partim *caussarum*, a quibus illa proficiscitur, *justitia, æquitate et moderatione*; partim *effectorum: moderatur illa consilia belli ac pacis; moderata et æqua cum ipsa sequitur tum alios in se sequi cogit; seditiosos cives coercet, insolentes deprimit.* Est ergo nunc *dea, quæ tranquillitatem dat, firmat, servat, tuetur, seditiosorum impetus retundit.* Æginam autem ista ætate præclaris legibus et institutis fundatam tranquillitate usam esse, docemur a Pindaro inf. 31. cf. Ol. viii. 28. sqq. Nem. iv. 19. sq. iii. 3. v. 16. Isthm. v. 28.

4. *Habens pacis belliqueque potestatem s. quæ gubernat res pacis belliqueque.*

5, 6. Πυθιόνικον τιμὰν, *hunc hymnum*, accipe in honorem Aristomenis, Ἀριστομένει.

7. τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν, *æqua, moderata*, τὸ ἐπιεικὲς, *et facere et pati* καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ. In ultimis mihi non satisfacio. Schol. reddit εὐκαίρως.— ἀτρεκὴς, *firmus, tutus*, hinc *verus*, hinc *justus*. Supra Ol. x. 17. ἀτρέκεια, *justitia*, ut ἀλήθεια. Nem. v. 31. ἀλάθει᾽ ἀτρεκής. Et Ἑλλανοδίκας ἀτρεκὴς Ol. iii. 21. καιρὸς est *tempus justum, modus justus moderatio*. At καιρὸς ἀτρεκὴς estne de *tempore justo?* ut tempus, res, postulat? an *cum moderatione certa?*

10—14. τὺ δ᾽ ὁ. pro ὁπόταν δέ τις *odium implacabile in animum admiserit*

ελάσῃ, τραχεῖα δυσμενέων
Ὑπαντιάξαισα
Κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ.
Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων
Μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων.
Κέρδος δὲ φίλτατόν γ', ἑκόντος εἴ
Τις ἐκ δόμων φέροι.

E. ά. K. ιά.

Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφα-

13. ὑπαντιάξασα Ald. et Bodl. γ. 14. κρατὶ, metro invito, unus ex Schol. legebat. τιθεῖσ' pro τιθεῖσα ed. Rom. et inde vulgg. Brub. Morell. cum Bodl. γ. sed τιθεῖς ex Ald. jam Crat. repetierat, et hinc reliquæ edd. etiam Plant. τιθεῖσ' εἶ Pal. C. 16. Pro μάθεν conj: φύγεν Mingarell. λάθεν Matthiæ Obss. p. 39. 19. Βίᾳ per vim majorem, superiorem, non Βία.

(ergo cives suos), *tu ejus impotentiam animi deprimis.* δυσμενέων ὕβριν pro δυσμενέος, αὐτοῦ. τιθεῖς ἐν ἄντλῳ simplic. *submergis.* ἄντλος, *aqua,* ut Ol. ix. 79. *aquarum cluvies.* [Æschyl. vii. ad Theb. 798. *Ex Schedis.*] Potest saltem comparari voc. ὑπέραντλος ὕβρις ad Lucianum ab Hemsterhus. illustratum. κράτει, σὺν κράτει, κρατερῶς.

15. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων, græce pro οὐκ ἔμαθεν, οὐκ ἐνόησεν, ἑαυτὸν ἐξερεθίζειν σε παρ' αἶσαν. h. σὺ, ἣν Π. μάθεν. *Porphyrion non norat, non reputabat, se lacessere te, provocare, malo suo.* παρ' αἶσαν, *infeliciter,* ut παρὰ δίκην, *injuste,* Ol. ii. 30. et sic alia. [*præter jus fasque* Matthiæ Miscell. philol. ii. 1. p. 11. ubi vid. *Ex Schedis.*] Lacessivit autem Ἡσυχίαν, turbavit statum pacatum, dum inter Gigantes cœlum oppugnavit, *a Jove et Hercule dejectus.* v. Apollod. i. 6. 2. et Not. p. 71. Horat. iii. Carm. 4. 54. Quod de bubus Herculi ab Porphyrione abstractis Schol. affert, videtur commentitium esse; etsi e Gigantomachia facta Herculis et Gigantum nomina translata mox fuere in Herculis Thebani fabulas; sic Alcyoneus inf. Nem. iv. 83. sq. Quæ sequuntur v. 17. sententiose expressa, quæ æmulatus est Horat. l. l. *Vis consili expers mole ruit sua;* nam nihil aliud dicit Pindarus, quam: *Violentia et injuria ipsi auctori exitiosa est.* Sed a contrario enuntiat: *ita tandem aliquis proficuum sibi lucrum parat, si alio volente illud obtinet.* Hunc forte locum (nisi alius fuit in deperditis) respexit Plato in Gorgia tom. iv. pag. 90.—Sequitur v. 19. Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ sc. ἡ Ἡσυχία, illa dea *etiam superbum tandem aliquando majore vi aggressa prostravit.* Ita *Typhon et rex Gigantum* (aut Alcyoneus est, aut, si Apollodorum sequimur, Ephialtes ab Apolline sagitta transfixus; etsi in Gigantem fatis et nominibus licenter variant poetæ: ita apud Horat. l. c. omnia ad Palladem referuntur. Porphyrion, cum jam ante memoratus sit, huc iterum revocari nequit.) *non effugit eam deam,* h. et ipse occubuit. [etsi diu restitit, tamen victus est. *Ex Schedis.*]

λεν ἐν χρόνῳ. Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,
Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
Δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ,
Τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
νος. ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίῤ-
ῥαθεν ἐστεφανωμένον
Υἱὸν πόᾳ Παρνασσίᾳ
Δωριεῖ τε κώμῳ.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκὰς
Ἁ δικαιόπολις,
Ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
Θίγοισα, νᾶσος· τε-
λέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀεί-
δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις

20. πολυκάρα-νος ed. Rom. et hinc edd. vulgg. ἑκατονκάρα-νος Ald. et Pal. C. unde Schmidius recte ad metrum ἑκατόγκρα-νος. Bodl. γ. ἑκατογκάρηνος. 28. Ante Schmid. ποίᾳ. 30. ἔπισσε Rom. et al. quod emendavit Schmidius ex Ald. 36. Prima νικαφόροις præter morem et legem corripitur. Pauw ominatur, glossam obtinere locum alterius vocis, quam φερέσνικον ſuisse suspicatur. Sunt plura quæ eodem jure possis comminisci, v. c. γερασφόροις. At mutanda est versuum distributio: quod Mingar. facit. [νικαφόρους conj. Bunsen. *Ex Schedis.*]

25. Ductus Κῶμος, pompa victoris, ad templum Delphicum (ut sup. vi. pr.) a popularibus Æginetis, Doricæ stirpis.

30. *Satis habet materiæ laudum et hymnorum Ægina jam inde ab origine per præclara facta Æacidarum* : quod aliquoties poeta prædicat: v. c. Nem. iii. 45. sq. 55. sq. ἁ δικαιόπολις νᾶσος οὐκ ἔπεσεν ἑκὰς (immos ἔτυχε) θίγοισα (ὕμνων) ἀρεταῖς (δι' ἀρετῶν) Αἰακιδᾶν.

35. πολλοῖσι non bene jungitur cum ἀέθλοις. præstat πολλοῖς, ὑπὸ πολλῶν. Est adeo: ἀείδεται δὲ πολλοῖς (ὑπὸ πολλῶν) θρέψασα (τὰ μὲν) ἥρωας—τὰ δὲ καὶ ἄνδρας. hæc variavit: τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν (h. e. διὰ ἀνδρῶν) ἐμπρέπει, insignis est. [τὰ, partim. *Ex Schedis.*]

Θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους
Ἥρωας ἐν μάχαις·

A. β′. K. θ′.

Τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
Εἰμὶ δ᾽ ἄσχολος ἀ-
ναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν
Λύρᾳ τε καὶ φθέγμα-
τι μαλθακῷ, μὴ κόρος ἐλθὼν
Κνίσσῃ. τὸ δ᾽ ἐν ποσί μοι
Ἴτω τρέχον τεὸν χρέος, ὦ παῖ,
Νεώτατον καλῶν, ἐμᾷ ποτα-
νὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

E. β′. K. ιά.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-

39. τὰ δὲ καὶ Bodl. γ. atque hoc præstat, modo ἐν omittas, quod subintelligitur. [Heynius in textu ἐν uncinis inclusit.] 44. κνίσσῃ metrum et Ald. 45. τρέχον ἴτω idem, adverso metro. τεὸν κλέος conj. Mingarell. At χρέος est ὄφλημα, *promissum carmen*. 48. Παλαίσμασίν τε γὰρ Bodl. γ. παλαίσματεσσίν τε γὰρ Ald. ἰχνεύων repugnat antitheticis omnibus. ἰχνέων malit Schmidius me-

40-47. Redit ad victorem. *Non vacat omnes laudes longo prosequi carmine, ne fastidium audienti superveniat*: (ut Ol. ii. 173. Pyth. i. 160.) *sed potius agatur, quod in manibus habeo, debitum tibi carmen, victoria tua, recentissimum inter decora parta a te.* ἀναθεῖναι λύρᾳ, ut Latini, *tradere, committere, mandare, laudem fidibus.*

44. τὸ ἐν ποσὶ χρέος τεὸν, *debitus tibi hymnus*, quem in manibus habeo; ut alibi *debere se hymnum victori* ait. νεώτατον καλῶν, *decus novissimum* post alias victorias, ἴτω τρέχον (ut dicitur *hymnus per omnes terras et maria volare*, v. c. Nem. v. 4. sq.) ποτανὸν (quasi alatus), divulgetur per orbem terrarum, ἀμφὶ μαχανᾷ ἐμᾷ, *mea opera, arte.* ποτανὸν, πτηνὸν, πετεινὸν, est etiam ap. Hesych. Aliud est ποθεινόν. In Nem. vii. 32. Homeri figmentis inest σεμνόν τι ποτανᾷ γε μαχανᾷ (αὐτοῦ), h. *arte et ingenii vi ejus sublimi.* Et P. v. 152. Arcesilaus ποτανὸς ἐν Μοίσαις, *in carmine sublimis.* Formulam ἴτω τρέχων illustrat Hemsterh. ad Callim. in Del. 128. jam a Schneidero laudatus. In v. 43. sqq. Mingarellus malit interpungere: μαλθακῷ. Μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ, τόδ᾽ ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχον τεὸν χρέος.

48. ἰχνεύων, *vestigia legendo*, imitando, οὐ κατελέγχεις ματραδελφεοὺς παλαισ-

τραδελφεοὺς, Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνη-
τον οὐ κατελέγχεις,
Οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
Ἰσθμοῖ θρασύγυιον.
Αὔξων δὲ πάτραν Μι-
δυλιδᾶν λόγον φέρεις
Τὸν, ὅν πέρ ποτ' Ὀϊκλέος
Παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
Υἱοὺς Θήβαις ἠνίξατο
Παρμένοντας αἰχμᾷ,

Σ. γ'. Κ. θ'.

Ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον
Δευτέραν ὁδὸν Ἐ-
πίγονοι. ὧδ' εἶπε· μαρναμένων
Φυᾷ, τὸ γενναῖον

tri caussa, et laudat sup. Pyth. v. 116. ἰχνέοντες. Atqui id vitiosum videri esse, ibi notavi. Deberet esse οἰχνέοντες. [Heynius in textu post γὰρ comma posuit: itemque 50. post—τον.] 51. Κλειτομάχοιο consentiente metro, Schol. et Ald. vulgo Κλυτομάχοιο. Κλιτομάχοιο Bodl. γ. [54. In textu comma positum ante λόγον.] 55. ποτε Οἰκλέος cum hiatu reposuerant Oxon. ex Bodl. γ. Vulgo ubique ποτ' Ὀϊκλέος. 57. Θήβαις υἱοὺς, ut alter pes iambus sit, necessario refingendum. Sic jam refinxerat Schmidius. At cf. v. 115. 59. ἀπ' excidit Ald. 61. τῇ δ' εἶπε nonnulli apud Oxon. non juvenio, qui. 62. Ante Schmidium edd. distinguebant post μαρναμένων. At ille μαρναμένων φυᾷ jungit,

μάτεσσιν, *non dedecoras*, h. illustras. Sic Isthm. iii. 23. viii. 142. [P. vi. 46. πάτρωι ἐπιερχόμενος. *Ex Schedis.*]

53—58. [Fuere ex ea tribu superiore ætate victores in certaminibus; et nunc tanquam in nova generatione tu existi victor in lucta. *Ex Schedis.*] αὔξων δὲ, *illustrans fama tribum*—λόγον φέρεις, *in te convertis*, pro, λόγος ἀναφέρεται εἰς σὲ, *laus, quam* Amphiaraus [in bello Thebano. *Ex Schedis.*] ἠνίξατο, pro ἔλεγε, sed tanquam vates, obscure, ἰδὼν, *animo prævidens*, Epigonos persistere in bello adversus Thebanos instaurando. [ἰδὼν non de oraculo, sed de vate. *Ex Schedis.*] Locus similis v. 54. 5. fuit Ol. vi. 18. [φέρεις f. pro ἀναφέρεις, ut locum habeat facit dictum, quo—καθ' ὅν— *Ex Schedis.*]

[59. ὁπότε ad παρμένοντας, non ad ἠνίξατο. *Ex Schedis.*]

61. μαρναμένων φυᾷ, inter eos, qui viri fortes sunt, adeoque *pugnant virtute a natura insita, generosa audacia* (τὸ λῆμα, v. Pyth. iii. 43. Nem. i. 87. iii. 146.) *in filiis conspicua est a parentibus accepta.*

Ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παι-
σὶν λῆμα. θαέομαι
Σαφὲς δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα, πρῶ-
τον ἐν Κάδμου πύλαις.

Α. γ'. Κ. θ'.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ,
Νῦν ἀρείονος ἐν-
έχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως. τὸ
Δὲ οἴκοθεν ἀντία πράξει.
Μοῦνος γὰρ ἐκ Δαναῶν
Στρατοῦ, θανόντος ὀστέα λέξαις

laudatque Nem. i. 38. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς Στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ. recte; nec debebam ab eo discedere. [62, 63. usurpat Plutarch. Arat. pr. *Ex Schedis.* Heynius in textu sic interpunxit: ὧδ', εἶπε, μαρναμένων Φυᾷ τὸ γενναῖον Ἐπιπρέπει —his adscriptis: "Delebo comma" (post Φυᾷ) "et jungam ἐπιπρέπει φυᾷ τὸ γ. et μαρναμένων πατέρων." et: "Jung. τὸ γενναῖον λῆμα φυᾷ ἐπιπρέπει παισὶν ἐκ π. μαρν."] 64. θειάομαι est commentum Oxoniensium, quod intulerant, ut primam syllabam producerent. Schmidius θηέομαι dederat, quod Ionicum esset. vulg. ubique θεάομαι, quod retinere jubet Pauw: ita enim variari posse colon iambicum. Probo Schmidium; sed Pindaricum est: θαέομαι, ex θηέομαι. et id reponere haud cunctatus sum. Sic aliquoties in Pindaro θαητὸς occurrit et θηητὸς, et ap. Theocr. xxii. 200. θαεῖτο, pro ἐθηεῖτο. Κεκλιμένος θαεῖτο μάχαν ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 66. νέμοντα requirit colon iambicum; nisi cum Metrico ita ordinentur: Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος Νωμῶντα πρῶτον ἐν Κ. π. Nam sic ille hæc cola describit (conf. Pauw. ad h. l. et ad v. 8. et 9.) et, quod hic locus docet, non male. 72. οἴκοθέν γ', fulcro inserto, Pauw. Mingarell. οἴκοθεν ἐναντία. [74. Heynius in textu correxit λέξαις.]

64. θαέομαι. ut vates, *prævidet* futura. Ad v. 68. cf. Nem. ix. 43. sq.

[68. Simile vaticinium Calchantis in ipsa Il. α.—Æschyl. Agam. 124. sq. *Ex Schedis.*]

72. τὸ δὲ οἴκοθεν, *quod ad familiam, stirpem, attinet, infausta sorte utetur;* Ægialeus enim filius unus e septem Epigonis ante Thebas cadet: Apollod. iii. 7. 3. Hygin. f. 71. E mente Pindari ipse Adrastus Epigonorum expeditioni interfuit. Paria tradidisse videtur Ephorus, ut ex Schol. ad h. l. colligas. [nisi latius: et Adrasti fortuna tunc versa erit in contrarium. *Ex Schedis.*]

Υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν ἀφίξεται
Λεῷ σὺν ἀβλαβεῖ

E. γ΄. K. ιά.

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.
Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος.
Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω,
Ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ·
Γείτων ὅτι μοι, καὶ
Κτεάνων φύλαξ ἐμῶν,
Ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς
Ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο

75. τάχα Bodlei. γ. 76. λαῷ idem. ita syllaba prior esset longa. Retinendum λεῷ, nisi non bene versus aliter disponi possunt. Pauwio Attica forma displicebat in hoc poeta. 77. εὐρυχώρους male Rom. edit. invexerat. Iterum reduxit verum ex Aldo Schmid. cf. sup. ad Ol. vii. 33. 78. μὲν δ' erat. δ' abesse edd. plerisque aiunt Oxonienses. Sunt eæ Crat. et Stephanianæ. Sed fulcro opus esse censens revocavit δ' Schmidius. Pauw. γ. Mingarell. μὲν ἐπεφθέγξατ'. 79. χαίρων spondeus in principio pro iambo, ut alibi quoque. 80. Ἀλκμάωνα στέφεσσι β. metri gratia emendat Pauw. spondeum pro trochæo in prima sede non ferens. De interpretatione monere præstat: haud dubie de ipso poeta hic agi, qui Thebis habitabat et in ædium suarum vicinia sacellum Alcmæonis, herois, forte cum Amphiarao, habuisse videtur. Poeta noster, religiosus homo, innuit, sibi Delphos proficiscenti oblatum esse visum ab Alcmæone, quo monitum acciperet quod nunc ignoratur. Pauwium non aliter sensisse video. 84. Ὑπαντίασεν ἰόντι γαίας vulgo editum. Ut Glyconium restitueret, Schmidius emendavit: ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς. Hoc tenendum erat. Sed Oxonienses iterum corruperunt ex Bodl. γ. ὑπαντίασ' ἰόντι γαίας. Pauw. ne bonus Schmidius usquam sapere videatur, mavult: ὑπαντίασεν ἰόντι γᾶς. 86. τ' ἐφάψατο vulgg. edd. quod illato hiatu Schmidius ex Pal. C. δὲ, Oxon. in τε mutarunt.

79. Gratum mihi est Alcmæonem carmine celebrare.

82. γείτων μοι, recte de vicino Alcmæonis sacello; ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 503. Ὄγκα Παλλὰς, πύλαισι γείτων. Compara nunc inf. Nem. vii. 127. sq. 131. sq.

83—87. Obscura sunt quæ sequuntur, quoniam ipsam rem ignoramus. De Pindaro, non de victore, de Alcmæone, non de Amphiarao, agi, verba docent contra Grammaticos. Acci-

Συγγόνοισι τέχναις.

Σ. δ'. Κ. θ'.

Τὺ δ', ἑκατάϐολε, πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα δι-
ανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
Τὸ μὲν μέγιστον τό-
θι χαρμάτων ὤπασας· οἴκοι
Δὲ πρόσθεν ἁρπαλέαν
Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς
Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ. ἑκόν-

88. Hic ad Aristomenem victorem Pythicum redit: nec enim commodum videtur, quod Pauwius hæc ad poetam referre jubet. 94. Πενταθλίῳ δόσιν Pauw. Iambicum restituit. 95. [ὑμαῖς. Gilb. Wakefield em. ὕμνοις τ'. (Silv. P. iii. p. 113.) *Ex Addendis.*] ὦναξ Oxonienses dederunt. Vulgo ἄναξ. Aldus habet: ἐπάγαγές τ' ἄναξ. At Schmidius malebat γ'. Sed aliter distribuit versus duo extremos Mingarell.

disse videtur, ut, cum poeta Delphos profectus esse ad responsum petendum a deo, ille seu per augurium, seu per somnum ab heroe moneretur; hæ sunt σύγγονοι τέχναι, *patria ars vaticinandi*: nam Amphiaraus fuit vates, et ejus templum ὀνειρομαντεῖον. Est autem l. ἐφάψατό (μου σὺν) τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων pro διὰ, l. ἐφάψατο μαντευμάτων, *responsum a deo acceptum adjuvit, firmavit, paterna arte*, scil. somnio; l. ἐφάψατο, ab ἐφάπτω, ἐφήψατο ταῖς συγγόνοις τέχναις μαντευμάτων, *usus est arte paterna*, ea structura, quæ erat Ol. i. 138.

88. Redit ad Aristomenem victorem. Is jam antea fuerat victor inter pueros, Æginæ in Delphiniis, pentathlo; tum Megaris 112. Marathone, et in Ægina Heræis — 116.

88 — 103. Preces ad Apollinem. τὸ μέγιστον χαρμάτων. est alias victoria Olympica, ut sæpe apud Pindarum. At h. l. manifestum fit, poetam de Pythica victoria agere. τόθι, h. e. ἐκεῖ ἐν Πυθῶνος γυάλοις.

92 — 95. Victoriam jam antea domesticis certaminibus obtinuerat Ægineta in sacris Apollinis, Delphiniis: *tu, Apollo*, σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς (ἐν ἑορτῇ σου) ἐπάγαγες δόσιν ἁρπαλέαν πενταθλίου, *dederas victoriam pentathlo* s. pancratio; proprie πένταθλον erat ἁρπαλέον, *rapidum, vehemens, impetuosum*; nam hoc est ἁρπαλέον: cf. Pyth. x. 96. et πενταθλίου sc. χάρματος. Inde a v. 96. ordinem verborum instituo hunc: εὔχομαι δέ τιν καθ' ἁρμονίαν, βλέπειν (σὺν) νόῳ ἑκόντι ἕκαστον (τούτων) ὅσα ἀμφινέομαι, *tibi supplico hoc hymno, ut adspicias animo propitio hæc quæ celebro, cano.* Nisi malis referre καθ' ἁρμονίαν ad ἀμφινέομαι, pro σὺν ἁρμονίᾳ. ἀμφινέομαι, ut ἐπέρχομαι, de rebus, quas tractamus, attingimus, carmine. conf. Mitscherl. Epist. crit. p. 58. Etsi satis expediisse singula videri possum, sunt tamen ea paullo du-

τι δ' εὔχομαι νόῳ

A. δ'. K. θ'.

Κατά τιν ἁρμονίαν βλέπειν
'Αμφ' ἕκαστον ὅσα
Νέομαι. κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ
Δίκα παρέστακε.
Θεῶν δ' ὄπιν ἄφθιτον αἰτέω,
Ξείναρκει', ὑμετέραις
Τύχαις. εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται

97. κατὰ τίν' Schmidius scribit. Neutra ratio sensum bonum habet. τὶν rescribendum esse (ut sit pro σοὶ) facile occurrit: et sic quoque emendat Pauw, sed a sententiæ summa aberrat; vult enim esse βλέπειν καθ' ἁρμονίαν *exigere ad harmoniam.* At v. Not. Mingarell. conj. ἀμφι—νέμομαι, ut Pyth. v. 18. σὲ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται, *amplectitur.* Accommodatum tamen satis ἀμφινέομαι. ut ἀμφιπολεῖν, ἀμφέπειν. 101. θεῶν δ' ὄπιν vulgo editum. hocque reliqui: quinto stropharum colo nondum satis confido. Schmidius dedit: θεῶν ὄπιν δ' ἄ. Oxonienses exararunt cum hiatu: θεῶν δὲ ὄπιν, sine libro, quantum intelligo. Pro ἄφθιτον, quod Pindaro sollenne pro *perpetuum,* Scholiastes, qui ἀνεπίφθονον interpretatur, ἄφθονον legisse putatur. αἰτέω. immo αἰτῶ. τύχαις, victoriis. v. ad Nem. x. 47. 102. Ξέναρκες vulgg. Ξείναρκες Schmidius, antitheticum respiciens. Sed cur ad Xenarcen patrem hæc? Bene Pauw. conj. Ξενάρκει', *o fili Xenarcis,* ut v. 26. [At sic debet παῖς addi. *Ex Schedis.*] Videtur autem ille lucta vicisse inter adversarios inertes et parum pertinaciter reluctantes. vid. sqq. 103. Τίς εἰ γὰρ Pauw.

riora propter hyperbaton in τιν. Cui vix ex parte mederis, si κατὰ retrahas ad εὔχομαι, κατεύχομαί τιν, βλέπειν ἑκόντι νόῳ.

99, 100. *Veritas adest laudibus meis.* Vera sunt quæ prædico.

103. sqq. Nexus sententiarum a precibus ad Apollinem v. 101. est petendus. *precor, ut tuæ fortunæ perpetua cura diis sit.* (nam his debes tua bona, etsi) *si quis præclaram laudem sine magna ærumna* [l. non interveniente infortunio continuatam. *Ex Schedis.*] *consequutus est,* (in sententiam mutavit, quod de victore dicere volebat, qui victoriam haud multa cum ærumna adeptus erat) *stulti solent ejusmodi fortunæ munera adscribere prudentiæ ejus, qui fortuna fruitur.* ἐσλὰ sunt *bona, præmia, laudes e victoria.* Jung. σοφὸς κορύσσειν βίον. Isthm. viii. 115. κορύσσειν ἔργον. *vitam instruere, regere, prudentibus consiliis.* τὰ δὲ, pro τὸ, τοῦτο, *at illud.* Tum 109. ὕπερθε βάλλων, quod Pyth. ii. 163. ἀνέχων, *in altum tollens,* ad quem locum v. sup. Mox καταβαίνει, transitive, καταβαίνειν ποιεῖ, *deprimit.* nisi fuit ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρον (nam et hoc præstat) καταβαίνει. Sententia multis variisque modis enuntiata ap. veteres: ἀνατρέπειν et ὑπτίους κλίνειν est in fragm. Archilochi ap. Stob. emendatum a Valken. ad Theocrit. pag. 246. μινύθειν est ap. Hesiod. procem. Ἔργ. κ. Ἡμ.

Μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς
Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

E. δ'. K. ια'.

Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοι-
σι μαχαναῖς. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.
Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
Μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
Νίκαις τρίταις, Ἀριστόμε-
νες, δάμασσας ἔργῳ.

104. σοφὸς πολλοῖς rescribendum esse simili de caussa monet idem vir doctus. At mutata versuum distributione hæc tuetur Mingarellus. μακρῷ χρόνῳ Bodl. γ. cum Aldo, quod Oxonienses illustrant ex v. 131. 2. sed ibi alia res. Mingarell. conj. μὴ σὺν μικρῷ πόνῳ. at v. Not. 105. πεδαφρόνων (pro μεταφρόνων, *qui sapiunt post eventum*) primus Calliergus dederat: repetierant Morell. Steph. Aldus πεδ' ἀφρόνων cum Crat. et Brub. sicque legebat Casaub. in notulis ed. Steph. iii. ut sit, apud insipientes: μετὰ τῶν ἀφρόνων, pro παρὰ τοῖς ἄφροσι. 106. κορυσσέμεν. κορύσσειν pro ὁπλίζειν, et hoc pro παρασκευάζειν, ut ἔργον κορύσσειν, *aciem instruere, pugnam facere*, inf. Isthm. viii. 115. 109. ὕπερθε βάλλων, ὑπὲρ ἄλλους ἀναφέρων, ἐξαίρων. 111. μέτρον Gott. Ald. et Bodl. γ. quod præfero. ὑπὸ χειρῶν μέτρον, pro vulgari ὑπὸ χεῖρας, καταβαίνει, *ita deprimit, ut sub manibus*, ὑποχείριος, *sit*. καταβαίνων Schmidius tacite refinxit, non incommode, probante quoque Pauwio. Sed in hoc poeta lubricum est substituere leniora et molliora durioribus. 115. Vulg. legitur: Νίκαισι τρισσαῖς Ὠριστ. Sic laborat versus. Itaque Schmidius refinxerat: Νίκαις τρισσαῖς. Ita vero laborat colon Iambicum, spondeo alteram regionem obtinente. Pauwius duplicem olim lectionem fuisse arbitratur, quoniam duplici modo legi potest: Νίκαις τρίταις, Ὠρ. (pro νίκῃ τρίτῃ), et Νίκαισι τρίσσ', Ὠρ. pro τρισσὰ, τρισσῶς. Placet prius. Mingarell. νίκαισι τρισίν. Tum idem præfert Ἀριστόμενες, quod Bodl. γ. habet. 116. δαμάσαις Scholiast.

[112. Megaris Dioclea, Marathone Heraclea, Æginæ Ἡραῖα. *Ex Schedis.*]

116. ἔργῳ, ἐν ἔ., ἀγῶνι, h. l. lucta. At quæ sequuntur v. 117. male cum superioribus junguntur. Redit poeta ad victoriam Pythicam, quod v. 120.

Σ. έ. Κ. θ'.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
Σωμάτεσσι, κακὰ
Φρονέων· τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
Ἔπαλπνος ἐν Πυθι-
άδι κρίθη, οὐδὲ, μολόντων
Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλως
Γλυκὺς ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας

male, et cum vitio metri. *δάμασσας* est h. l. *ἐδάμασας*, ultima brevi. 118. *κακὰ φρονίων* malit Pauw, nec tamen improbans alterum, quod *infestum animum, quo in adversarium irruebat,* declarat. 120. *ἔπαλπνος*. inf. Isthm. v. 15. *ἄωτον τὸν ἄλπνιστον*. Laborant viri docti in etymo. Mihi ad analogiam probabile videtur, venisse illud ab antiquo *ἔλπω, ἦλπα, ἠλπινὸς, ἀλπνὸς, desiderabilis, ἡδὺς, προσηνὴς,* ut Schol. ad h. l. interpretatur. 121. *ἐν Πυθιάδι κρίθη* (deb. *κριθῇ*) interpretati sunt, *in hordeo Pythico,* Melanchthon, Lonicerus, Aretius, nec tamen usquam sic exaratum video præterquam in ed. Morell. Recepit tamen, quod mireris, commentum hoc Schmidius, quasi mos Pythiis fuerit, ut victi corona hordeacea redimiti dimitterentur. Nec quicquam probat locus Isthm. i. 81. Tum vero repugnat metro prima in *κριθή*. Apud Homerum: *Πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι.* Igitur tenendum *κρίθη, ἐκρίθη,* sive ut ad Amphictyonum judicium de victore referatur, sive ut simpl. *decernere, parare, reditum* sit, pro redire. Sed prius verum. Paullo impeditior Pauwii ratio: *neque ἐν Πυθ. γῇ* (immo ἐν Π. *πανηγύρει*) *eorum reditus judicatus fuit jucundus, neque* in patria *talis certe fuit.* Rem illustrat locus Ol. viii. 91. sqq. 123. Colon iambicum requirit: *ὦρσεν γλυκὺς χάριν.* Etiam mox v. 124. ne in quarta sede iambus deficiat, Pauwius legendum esse monet: *ποιῦντι.* Verum, (id quod ex metrico, et ex v. 66. 95. 104. 124. ubi spondei parum commodo loco occurrunt, satis probabile fit,) cola olim aliter fuere descripta, ut colon octavum cujusque strophæ et antistrophæ esset iambicum dimetrum brachycatalectum, nonum autem periodicum, penthemimeri iambica et tro-

manifestum fit; quatuor erant, qui cum ipso in luctam descenderant; ipse utique *ἔφεδρος*. Ex aliis locis forte alia colligas, ex hoc ita rem constitues: quatuor erant paria luctatorum; superant ex iis quatuor victores; cum his ἔφεδρος congredi debuit, iisque uno post alterum prostratis victor evasit. cf. Ol. viii. 90. *ἔμπετες ὑψόθεν, insurgens, collectis viribus, irruisti, ἐνέπεσες,* in adversarios, *κακὰ φρονέων, minatus.*

120. *quibus non eodem modo* (ut victori) *ἐν Πυθιάδι κρίθη νόστος ἔπαλπνος* (*ἡδὺς*) judicio Amphictyonum.—Seqq. de victis in patriam cum pudore redeuntibus: non excipiuntur reduces cum hilaritate, neque illi pompam sollennem ducunt. *ἀπάοροι ἐχθρῶν ἕνεκα, suspensi, timidi.* In v. 123. *γέλως ἀμφὶ ὦρσεν χάριν, risus diffundit lætitiam,* doctius quam *γέλως χαρίεις ὦρτο, suavis, lætus.*

Δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι, συμ-
φορᾷ δεδαϊγμένοι.

A. ε'. K. θ'.

Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν,
Ἀβρότατος ἐπὶ
Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται
Ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
Μέριμναν. Ἐν δ' ὀλίγῳ

chaica constans. Ita bene spondei in prima regione. v. Pauw ad v. 8. 9. et Mingarell. 124. ἀπ' ἄορι Aldus dederat, emendatum in Rom. ed. ἀπάοροι, quod animum *suspensum, suspicione, metu et pudore anxium* bene designat. 127. ἀπὸ Bodl. γ. quod et Schol. in suo legerat, ex interpret. Mox post μεγάλας vulgo interpungunt; malim jungere ἁβρότατος ἔπι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, ut prius Scholion: ἀπὸ εὐδαιμονίας ἐκ τῶν εὐτυχηθεισῶν ἐλπίδων. 130, 131. Legebatur in Ald. 130.—κρέσσονα τέρψιν 131. πλούτου· ἐν δ' ὀλίγῳ, deficiente syllaba. revocatum a Schmidio, sed refingente πλούτοιο· ἐν δ' ὀλίγῳ, cum hiatu. Alia eaque doctior lectio a Calliergo prodita videri potest, quæ ceteras editiones et cod. Gott. obsidet: ἔχων κρέσσονα πλούτου μέ-ριμναν. nisi quod metri ratio scribere jubet: ἔχων κ. πλούτου Μέριμναν. Hoc Schol. exposuit; ἔχων κρείττονα πλούτου τὴν φροντίδα. sed quod adjectum, τουτέστι τὴν νίκην, importunum est. Saltem reddendum: *præstantius ille et generosius habet studium divitiarum*: scil. quatenus opum in certamina impensas facit, et gloriam hinc reportat. Sane τέρψιν expeditiorem sententiam haberet, quod alio loco poetæ memini frequentari de victoris felicitate: *et fructum is habet jucundiorem ex divitiis suis.* Sic Pyth. i. 96. victoria πλούτου στεφάνωμα ἀγέρωχον erat. et μέριμναν irrepsisse suspicabar ex adscripto simili loco Ol. ii. 96—100. Verum, quod dixi, doctior est lectio πλούτου μέριμναν, et metro convenit. Iambus in capite pro spondeo, ut in antitheticis 44. 102. Est autem rarior loquendi forma pro ὡς δὲ—οὕτω καὶ—illustrata ab Abresch. ad Æschyl. pag. 560.

131. Subjungit gnomice, quod pro monito victori esse poterat, ne fortunæ secundæ nimium confisus efferretur animo aut fortuna abuteretur. Nexus sententiarum hic erat: victi dejecto animo redeunt domum: altera ex parte *victor exultat*: v. 125. ὁ καλόν τι νέον λαχὼν (*recens decus*, ut sup. Pyth. vii. 17. νέα εὐπραγία, et hac ipsa Oda viii. 46., νεώτατον καλῶν. Nem. ix. 116. νεοθαλὴς νικαφορία.) πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις, pro ἀνορέᾳ, ipse ὑπόπτερος ὤν, μετέωρος φέρεται, ἐπὶ ἁβρότατος, *propter, per, voluptatem*, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, *post magnam spem*, qua incerta fluctuabat.—ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν, *majore cum* præmio, *fructu*, gloria, opes parasse se videt. Pergit: *etsi felicitas mortalium nulla stabilis est*: τὸ τερπνὸν est ille ipse fructus ex opibus partis. *felicitas modo crescit, modo decrescit et evertitur*: 131—4. Pergit: *adeo vanæ sunt res humanæ*:

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω
Δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ
Γνώμᾳ σεσεισμένον.

E. έ. K. ιά.

Ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ᾽ οὔ τις;
Σκιᾶς ὄναρ, ἄνθρωποι. ἀλλ᾽, ὅταν αἴγλα
Διόσδοτος ἔλθῃ,
Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν
Καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα, φίλα μᾶ-
τερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ

133. *δὲ καὶ* ante Schmidium ubique lectum, recte, ut in Iambico. mutavit *δή*. *γνώμην* dixisse videtur, quem alias *δαίμονα*, *fati decretum*, *eventum fatalem*, appellant. 135. *οὔ τις* disjunxi: tanta est humanæ sortis inconstantia, ita omnia sunt *ἐν ῥοῇ καὶ φορᾷ*, et perpetua mutatione, ut nec dici possit, quid ephemerum illud, quod hominem appellamus, sit, quid non sit. Antequam elocutus fueris, jam illud esse desiit, quod erat, cum os solveres. Locus præclarus a multis laudatus, ut a Plutarcho de consolat. ad Apoll. p. 104. B. 136. *ὄναρ γ᾽ ἄνθρωποι* addito fulcro Pauw. 138. Erat *Λαμπρὸν ἔπιστι φέγγος*. Ita non respondet colon ceteris superioribus v. 22. 51. 109. Dactylum in prima pro trochæo haberi jubet Pauwius. Si legatur inverse, *Λαμπρὸν φέγγος ἔπιστιν ἀνδρῶν*, similis erit alteri v. 80. Tum, ne *ἔπιστιν ἀνδράσι* desideres, junge: *φέγγος ἀνδρῶν*, et *ἔπιστι* accipe pro *πάρεστι*. 140, 1. Præstat forte *Αἴγινα, φίλα μᾶτερ ἐλευθέρῳ στόλῳ*, *mater liberi*

etsi, deo volente, ad magnam interdum claritatem aliquis pervenit.

134. *ἀποτρόπῳ γνώμᾳ* pro *εἱμαρμένῃ*, *decreto, fato infesto labefactatum*.

135—139. [*ἐπάμεροι*. Alibi sane est *ἐφάμεροι*. *Ex Schedis*.] Debebat esse *ἐφήμεροι ἄνθρωποι τί ἐσμεν; τί οὐκ ἐσμέν; σκιᾶς ὄναρ ἐσμέν*. [nihil sumus. *οὐδέν*. *Ex Schedis*.] tam parum constat de humana sorte, tam fragilis illa est, ut vix dici possit, quid homo sit; ut incertum sit, *quid sit homo, quid non sit.* Si tamen divinitus obtigerit *id quod nos illustrare possit*, (ut victoria e certamine) *quantus splendor ac lumen* (gloriæ), quanta felicitas nostra esse potest! Locum fuisse ante oculos aliis, jam observatum est: præcipuus est Sophocl. Aj. 125, 6. et Philemon ap. Stob. xci. cf. Beck. ad Aristoph. Av. p. 71.

136. Ut solent sententiæ acutæ in varias partes trahi posse, sic et h. l. aut ad elevationem conditionis humanæ, ut feci, quod cum seqq. convenit; aut ad varietatem et inconstantiam referri potest, secundum antecedentia.

140. *Tu [o dea Ægina cum Jove et heroibus. Ex Schedis.] cura, tuere, hanc urbem, cum civibus libertate fruentibus.* *στόλος* pro *populo*.

Πόλιν τάνδε κόμιζε, Διΐ
Καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε κἀρίστῳ Τελα-
μῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

populi, liberæ civitatis. κόμιζε. Mingarell. *extolle*. At *curare*, κομίζειν, ut Nem. v. 52. de poetis. Sic ἔργα κόμιζε Odyss. i. 356. [142. Διὶ una syllaba. *Ex Schedis.*] 144. κἀγαθῷ Bodl. γ.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΟΠΛΙΤΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Laudes victoris exorsus ad Cyrenen deflectit, exponitque amores Apollinis, raptum Nymphæ, deductionem in Libyam, susceptumque ex ea Aristæum.—125. Redit ad victoris laudes, cumque dixisset, velle se multa paucis complecti, prout tempus postulet: incidit in exemplum Iolai, qui, reviviscens duntaxat unum in diem, eo uno die dextre usus est ad Eurystheum pugna superandum et necandum;—144. simul excusat, quod in Herculis laudes ubique excurrit. At v. 158. redit ad victorem ejusque laudes memorat; et a v. 179. ad f. subjungit veteris certaminis memoriam, quo unus e majoribus Cyrenæorum, Alexidamas, puellam Libycam abduxit sponsam.

Σ. ά. Κ. ιέ.

ΕΘΕΛΩ χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-

Post ὁπλιτοδρόμῳ etiam hic Oxon. ed. prave adscriptum habet ἅρματι. ὁπλιτῶν δρόμος, vel δρόμος σὺν ἀσπίδι accesserat Olympiis Ol. lxv. v. Pausan. v. 9. pag.

Carmen hoc, ut est ex ornatissimis, ita maxime est molle, numeris leniter fluens ac verborum junctura facili.

κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
Ὄλβιον ἄνδρα, διω-
ξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
πων ποτὲ Λατοΐδας
Ἅρπασ᾽, ἔνεγκέ τε χρυσέῳ
Παρθένον ἀγροτέραν
Δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
Καὶ πολυκαρποτάτας
Θῆκε δέσποιναν χθονὸς
Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

395. et Pythiis Pyth. xxiii. Pausan. x. 7. pag. 814. Telesicrates autem, Carneadæ f. (v. 127.) Cyrenæus, vicit ὁπλίτης, unde χάλκασπις, Pyth. xxviii. quæ incidit in Ol. lxxvi. 3. idem victor stadio Pyth. xxx. cf. Schol. ubi leg. τὴν Ἀνταίου θυγατέρα. v. quoque inf. v. 185. In metro post Schmid. et Pauw. multa refinxit Mingarellus. Mihi omnes quarto et quinto loco in duo dactylicos redigi posse videntur; v. c. 4. ὄλβιον ἄνδρα διωξίπ- 5. που στεφάνωμα Κυράνας. Similiter aio versus 9. 10. 11. esse dactylicos: 9. Ἅρπασ᾽, ἔνεγκέ τε χρυσέῳ 10. Παρθένον ἀγροτέραν δί— 11. φρῳ, τόθι νιν πολυμήλου. Sic et in ceteris, ut 113. ν᾽ ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄγ- 114. χιστον ὀπάονα μάλων. 2. ἀγγέλων omnes edd. cum Bodl. γ. et defendit hoc Pauwius. At Schmidius, ferente metro trochaico hic etiam spondeum et ad exemplum antithetici, recte, puto, ἀγγέλλων ex Commelin. repetiit, quæ hoc ex Steph. altera habet, quam sequuntur Stephanianæ reliquæ. Bene autem dictum: ἀγγέλλων γεγωνεῖν pro simplici ἀγγέλλειν. Sic Ol. vii. 38. ἐθελήσω τοῖσιν—ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον. Palat. C. ἀγώνων cum glossa ἕνεκα exhibebat: perperam. 9. Legebatur: ἅρπασεν ἤνεγκέ τε. At ἔνεγκέ τε Pal. C. Debebant Oxonienses obtemperare Schmidio, qui metro flagitante recte reposuit, Pauwio quoque probante: ἅρπασ᾽ ἔνεγκέ τε χ. 11. τόθι νῦν Bodl. C. male. 14. τρίταν metro jubente Schmid. cum Pal. C. et Bodl. γ. Vulgo: τριτάταν. Gedike conj. τρίτας.

10. παρθένον ἀγροτέραν, haud dubie *venatricem*, ut Diana ἀγροτέρα Pausan. i. 46. v. Verheyk. ad Antonin. f. 4. p. 26. Mox (ἐκεῖ) τόθι, ὅθι; et seqq. sic ordina: ὅθι νιν θῆκεν οἰκεῖν ῥίζαν ἀπείρου τρίταν h. e. μέρος τρίτον ἠπείρου, Libyam. Ad fabulam conf. Schol. Apollonii Arg. ii. 502. et fragm. Pherecydis Sturz. pag. 160.

15. Hæreas forte in duplici epitheto εὐήρατον θάλλοισαν, quod tamen a Pindarica dictione non prorsus abhorret.

A. ά. K. ιέ.

Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων
Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα·
Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς
Εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
Ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ
Τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ θ'
Ὑψέος εὐρυβία·
Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
Τουτάκις ἦν βασιλεύς,
Ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
Δεύτερος· ὅν ποτε Πίν-
δου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς

16. ὑπέδεκτο δὲ ἀργ. ingrato hiatu Schmidius cum Pauw. anapæstum enim requiri aiebant. Atqui altera sede iambum modo, modo spondeum poni, antithetici docent. 17. δόλιον perperam legerant Lonicer. et Aret. ξεῖνον ex Ald. repetiit Schmid. etsi in trochaico colo propter antitheticos, pro vulg. ξένον. Post ξεῖνον interpungitur in editis: ita non video, quorsum Venus attingat currum. Venus, puto, excepit advenientes et curru descendentes: eadem mox parat thalamum. Est adeo ὑπέδεκτο ξεῖνον (ἐκ) τῶν ὀχέων, ἐφαπτομένα (αὐτῷ) χερί. 18. χειρὶ vulgatum ante Schmidium. κοῦφα ubique legitur. Minor, poetæ hoc placuisse præ χερὶ κούφᾳ. 22. μιχθέντα sc. γάμον legerat Schol. 24. Λαπιθάων. quorsum hoc metro infestum sphalma ex Ald. retraxerint Oxonienses, non assequor. recte ubique Λαπιθᾶν.

Ad δέσποιναν referre durum est; εὐήρατον θάλλειν dictum esse potest. adeoque ῥίζαν—θάλλουσαν εὐήρατον pro— τως.

17. Jungo: Venus ὑπέδεκτο Apollinem (ἐκ τῶν) ὀχέων, ἐφαπτομένη (αὐτῷ) κοῦφα (σὺν) χερί: (nisi fuit σὺν χερὶ κούφᾳ) *inhærens ipsi manu* h. juncta manu; nisi malis *attingens*, apprehendens deum descendentem curru, h. e. excipiens. Nam quorsum currum illa attingeret potius?

19—23. Præclare *connubium junxit Venus.* hæc ornavit: εὐναῖς ἐπέβαλεν αἰδῶ, *verecundiam virginis*, voluptatis condimentum.

26, 27. Ex Oceano Peneus; ex eo et Nympha Creusa, Telluris filia, susceptus Hypseus, pater Cyrenes.

Ναῒς εὐφρανθεῖσα Πη-
νειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

E. ά. K. ιδ'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
Ἁ μὲν οὔθ' ἱστῶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδοὺς,
Οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν
Μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας·
Ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα
Κεραΐζειν ἀγρίους
Θῆρας· ἦ πολλάν τε καὶ ἁσύχιον
Βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις·
Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν

30. Κρέοισ' Romana intulit: idem Pal. C. habebat. Κρείοισ' ex Ald. Schmidius revocavit, ut spondeus esset. Reprehendit hoc Pauwius in colo Iambico: vereor ut jure: si enim tot aliis paribus versibus apparet, poetam ita metrum constituisse, quidni etiam hoc versu factum judicemus? 35. οἰκοριᾶν ex Aldo, cui suffragatur Bodl. γ. metro jubente retractum a Schmidio pro vulg. οἰκουριᾶν. οὖρος, οἰκουρὸς, οἰκούριος. Dorice ὄρος, οἰκορὸς, οἰκόριος. Miror Pauwium eo descendere, ut ab ὅρος (debebat saltem ὄρος ponere) velit ductum, *quæ domum pro limite habeat.* Ad sententiam conf. Pyth. iii. 28. 37. ἀκόντεσσίν τε. sic Aldus et Schmidius. Vulgo: ἀκόντεσίν τε. χαλκέοις est dissyllabum. 39. Ut versibus reliquis, qui in epodis nonum locum occupant, responderet hic, fulcrum addebat Pauw: κεραΐζέν γ' ἀ. Mingarell. κεραΐζεν μὲν ἀ. Sed sic obtemperabimus Bodl. γ. qui κεραΐζειν exhibet. docta lectio: ἀλλ' ἐφίλασε κεραΐζειν ἀ. θ. 41. εἰρήνην, vulgare, omnes habebant ante Oxonienses, qui Doricum dederunt ex Bodl. γ. Dandum quoque erat παρέχοισα cum Aldo.

33. ἱστῶν παλίμβαμοι ὁδοί. de ἱστουργίᾳ, cum radius itque reditque per tramam, ut interserat fila s. subtemen. Mox 38. φάσγανον latius dictum esse debet pro venabulo.

42—44. Jungo verba: πρὸς ἠῶ δὲ ἀναλίσκοισα [ut *diem consumere, exigere, impendere. Ex Schedis.*] ὕπνον σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἐπιῤῥέποντα γλεφάροις, *sub auroram raro dormiens*, quippe venatum egredi tum solita. ὕπνος ἐπιῤῥέπει γλεφάροις, *incumbit, insidet, gravat, premit:*

Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
Ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Σ. β'. Κ. ιε'.

Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν ἄτερ ἐγ-
χέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων
Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύνασιν
Θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ,
Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
Ἦτορ ἔχοισα. φόβῳ
Δ' οὐ κεχείμανται φρένες.
Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;
Ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

43. γλεφάροις Pindarus, non βλεφάροις. v. Ol. iii. 21. 45. λείοντι, quod Ionicum esset, propter versus antitheticos legit Schmidius. Pauwius anapæsticum tuetur: Κίχε νίν τε, et Mingarell. δὲ, λέοντί π. At v. ad vs. 16. De εὐρυφαρέτρας conf. Eustath. p. 82. 46. παλαιοίσην parum grammatice Schmidius, de metro sollicitus. ὀβρίμῳ Ald. 49. προσήνεπε. Nescio cur h. l. forma ista, obtineat, cum ubique alias ἔννεπε, et inf. 172. προσέννεπε sit. Est autem h. l. pro *evocat domo*. 51. Annon σεμνὸν θυμὸν jungere præstat? Mox π. καὶ θυμὸν prave Bodl. γ.— 53. οἷόν περ erat. περ omnino ejiciendum; nam illud Oxonienses nulla auctoritate inseruerunt et metrum eliserunt. 54. Scholiasten et Pal. C. suspicantur νῖκος, pro νίκην, legisse. Sed οἷον νεῖκος ἄγει κεφαλῇ est pro οἷον νεῖκος (κίνδυνον) ἐπάγει ἑαυτῇ. 59. ἀποσπαρθεῖσα Schol. legisse videtur; Pauw emendationem eam vulgatæ esse vult. Lyrico nec indignum erit, prolem

quibus verbis latini poetæ uti solent. etiam alibi.
ῥέπειν de onere, quod premit, *deprimere*,

A. β'. K. ιέ.

Ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιόεντων;
Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. ὁσία,
Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν;
Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς,
Ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάξαις
Ὀφρύϊ, μῆτιν ἑὰν
Εὐθὺς ἀμείβετο· κρυπταὶ
Κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς

pro surculo a stipite avulso habere. 61. Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου, pro *fruitur, habet* robur immensum. Jungunt cum præcedentibus alii (Morell. Stephan. et Bened.), recte, judice Pauwio. Tum ὅσια Oxonienses ex Schol. arripuere, tanquam magis Pindaricum. erit ergo pro ὅσιον. Vulgo ubique: ὁσία, sc. δίκη, quod Homericum est. 62. χέρα emendavit Schmid. pro vulg. χεῖρα. 64. κεῖραι Schmid. ex Pal. C., cui adstipulatur Bodl. γ. et Gott. recepit, quod mireris. alterum doricum et ubivis editum, κεῖρεν. 66. χλιαρὸν duæ breves pro una longa. Aldus et Pal. C. cum Bodl. γ. χλαρὸν, unde Pauw Hesychii illud huc advocat: χλαρὸν, ῥυπαρὸν λεπτὸν, τρυχαλέον, ὠχρόν. acturum se esse de eo alias accuratius. quod an præstiterit, equidem ignoro. Mihi Glossographus plura in unum miscuisse videtur. sed omnia aliena a χλιαρὸς, et a notione ea, quæ hic conveniret cum γελᾷν. Illud vero Pauw præclare vidit, metrum poscere, ut γελάξας scribatur pro γελάσας. Sed Scholion non prætereundum est: χλιαρόν φησι τὸ πολὺ, καὶ κεχαλασμένον. χλιδὸν (l. χληδὸν) γὰρ λέγουσι τὸ πλῆθος. cf. dicta ad P. iv. 318. unde suspiceris, Grammaticum et hic χλαρὸν a χλάω arcessitum legisse, sed parum constanter. nam alterum a χαλάω est. 68. Iterum adverso metro novarunt Oxonienses ex Bodl. γ. ἀπαμείβετο. Ubique recte lectum: εὐθὺς ἀμείβετο. 69. κλαῖδες perperam Palat. C.

61—64. ἦ ῥα ὁσία, πότερον ὁσία δίκη ἐστὶ, προσενεγκεῖν οἱ χέρα κλυτὰν (epitheton simpliciter ornans) καὶ κείρειν ποίαν μελιηδέα'(inf. ix. 193. καρπὸν ἀνθήσαντα, τὸ ἄνθος ἥβας) ἐκ λεχέων αὐτῆς, *ex amplexu ejus, decerpere?* [licetne ejus amplexu frui? 68. Licet, at persuasione. *Ex Schedis.*] Mox 65. ζαμενὴς ambigui sensus, ut et sup. iv. 17. *fortis, generosus.* et (πρὸς) τόνδε μῆτιν ἑὰν ἀμείβετο, *sententiam suam reposuit, subjecit.*

68—74. Concedo in sententiam aliorum interpretum et Gedikii, ut ἀμφανδὸν accipiam non de *vi aperta*, de *raptu*, cui opposita sit *suada*; sed *aperte*, ἐκ

Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
Τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
Αἰδέοντ᾽, ἀμφανδὸν ἁ-
δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

E. β'. K. ιδ'.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
Ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ
Παρφάμεν τοῦτον λόγον. κού-
ρας δ᾽, ὁπόθεν, γενεὰν

74. *ἀμφανδὸν* emendatio debetur Schmidio. Vulgo pertinaci errore : *ἀμφαδόν*. Molestum *τὸ, τοῦτο.*

τοῦ φανεροῦ, cum et Hom. Iliad. *π.* 178. Polydora clam a Spercheo amata, at palam nupta Boro : *ὅς ῥ᾽ ἀναφανδὸν ὄπυιε*, et durum sit de vi facta intelligere. Contrarium scilicet nunc constituendum est in *κρυπταὶ*, non in *Πειθοῦς*. *aditus ad amoris fructum clandestina persuasione est parandus, tecte, non verbis apertis*: ut illa 61. sq. *ἡ Πειθὼ ἔχει τὴν κλεῖδα τῆς ἱερᾶς φιλότητος*. *ἱερὸς* h. l. *sanctus, reverendus propter pudorem.* et 71. *θεοὶ καὶ ἄνθρωποι αἰδέονται.*

75—77. [pro *οὐ θέμις ἐστί σε θιγεῖν τινος σὺν ψ.* *Ex Schedis.*] Obscura oratio et ambigua. Junxeram eam cum superioribus, ut esset : *καὶ γὰρ*, ut *καί τοι, et sane te blandus affectus impulit, ut illa eloquereris* (v. 61-64.) Et sensus meus me etiamnum ad eam rationem retrahit, utpote faciliorem. Sed licet jungere verba cum sequentibus : *κούρας δ᾽—ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα, κύριον ὅς*, ut redeat Chiron ad illud, quod rogaverat Apollo, quænam illa puella esset ; quasi deus fatidicus non omnia nosset ; ita *παρφάμεν* esse debet, *simulate loqui*, et h. l. *quæstionem facere* simulate, cum notione versutiæ : ut Nem. viii. 54. Ol. vii. 120. ubi est : *fallere jusjurandum.* Nunc vero *ὀργὰ* non potest esse *affectus*, sed simpl. *animus*, ut sæpe, quem ornat epitheto *μείλιχος*, *mitis.* Molestum tamen ita δ' post *κούρας*, interpretandum saltem per *γάρ*. At illa, *τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν*, duplici sensu accipi possunt; aut enim spectant sollenne illud de Apolline : *quem nemo fallere potest*, ut sup. Pyth. iii. 53, 54. *ψευδέων οὐχ ἅπτεται* etc. aut *qui non potest alios fallere velle*: *θιγεῖν* sc. *τινὸς* vel *ἄλλων*. Videntur hoc respicere illa Platonis Apol. S. 6. de Apolline : *οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ.* [scil. vera vaticinatur ; ut Æschyl. Prom. 1031. *ψευδηγορεῖν γὰρ—.* *Ex Schedis.*] Locum, qui sequitur, 80. sqq. ante oculos habuit Galen. Pretr. pr. homo—*καὶ τὰ τῆς γῆς νέρθεν, καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐπισκοπεῖ.* *ut verbis Pindari utar.* Non enim locum e deperditis respicere puto. Est idem quod philosophus dixit : *Mens*—*τά τε γᾶς ὑπένερθε, καὶ τὰ ἐφύπερθε γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν παντᾶ φύσιν ἐρευνωμένη.*

Ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύ-
ριον ὃς πάντων τέλος
Οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
Ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλ-
λ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι
Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,
Χὤ, τι μέλλει, χὤτε πό-
τ' ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
Εἰ δέ γε χρὴ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

Σ. γ'. Κ. ιε'.

Ἐρέω. ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν
Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ-
οχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι.
Ἔνθα νιν ἀρχέπολιν
Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-
φίπεδον. νῦν δ' εὐρυλείμων

86. χ' ὤ τι πόθεν ἔσσεται vulgo editum, adversante metro. Schmidius emendarat: χὠπόθεν ἔ. Quod habemus, melius illo, Oxonienses Bodl. suo γ. debent. 88. Delevi καὶ quod erat: εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σ. jugulat enim metrum nec sensum juvat. In prima Epodo erat v. 14. ἀναλισ- pro spondeo.

79, 80. *Qui certum, ratum, omnium rerum eventum et omnes modos, quibus illum procedere necesse est, nosti.* Tum 82—85. ornatur sententia, quæ et in oraculo ap. Herodot. i. 47. habetur *Apollinem numerum tenere germinum et arenarum.* [Respicit Maximus Tyr. xvii. 6. et ix. 1. dixit hoc καταμαντευσαμένῳ τῆς θαλάσσης. *Ex Schedis.*] Cum v. 85. compara sup. iv. 346.

88. εἰ δὲ χρὴ ἐμὲ ἀντιφερίξαι παρὰ σοφὸν, insolentius dictum, pro πρὸς σὲ, vel παρὰ σοὶ σοφῷ, *vaticinari audere, prædicere, quod futurum est, coram te.* Amant poetæ narrationes convertere in vaticinia, ut verbis eo grandioribus et tropis audacioribus uti et animos tenere possint. Proprie erat, ἀντιφερίξαι σοὶ σοφίᾳ, arte.

Πότνιά σοι Λιβύα
Δέξεται εὐκλέα νύμφαν
Δώμασιν ἐν χρυσέοις
Πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
Αὐτίκα συντελέθειν
Ἔννομον δωρήσεται,
Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

Α. γ'. Κ. ιέ.

Τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
Εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελὼν
Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
Κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμ-
βροσίαν στάξοισι, θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον,

97. Non assequaris, unde Oxon. hic εὐκλειέα invexerint ad metrum corrumpendum. Vulgo ubique εὐκλέα, recte. 98. χρυσέοις in loco, qui duas breves postulat. Est tamen spondeus pro dactylo. 100, 1. Distinctionem αὐτίκα, σ. ἔννομον, sustuli, Pauwii quoque auctoritate. Libya donabit Cyrenæ portionem terræ: δωρήσεται (ὥστε) συντελέθειν (*ut sit illi ea secum*, ut communem eam habeat Cyrene cum Libya dea: τελέθειν pro εἶναι, et δωροῦμαι τελέθειν, ὥστε εἶναι, simpl. pro δωροῦμαι) ἔννομον (pro ἐννόμως, ut quoque Schol. ad sensum bene: ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ). 104. παῖδά γε vel τε emendat Pauw, ut anapæstus sit. Mingarellus δὲ, vel τετέξεται. κλητὸς Ald. perperam. 108. κατθηκάμεναι bene ex Bodl. γ. dederunt Oxonienses. vulgo θηκάμεναι, quod Schmidius emendaverat ἀνθηκάμεναι. Vox utraque sollennis ea in re. 111. νιν Oxon. cum Aldo. Cett. μιν.

91. κᾶπος Διὸς, antiquo sermone, *amœnæ terræ*. Potuit ergo et sup. v. 31. κᾶπος Ἀφροδίτας simpliciter Cyrene esse, non locus proprie sic dictus.

94. ἐς ὄχθον ἀμφίπεδον, Cyrenen: sup. iv. 14.

98. Libya, tanquam dea, suam habet regiam, ad quam advenam Nympham ea deducit. Inf. 122. θάλαμος.

100, 1. δωρήσεταί οἱ συντελέθειν (εἶναι) ἔννομον, *jure possidendam*. Mox νήποινον, a ποινὴ, præmium ut P. i. 113. adeoque ἄμοιρον. [pro ἄτερ φυτῶν, ἄδενδρον. *Ex Schedis.*]

110-6. Pro καλεῖν desideratur καλεῖσθαι. Mingarellus refingit καλεῖσθ'.

Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλω-
ν', ἀνδράσι χάρμα φίλοις
Ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
Τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

112. Oxoniensis editionis vitium est inimicum metro: Ἀπόλλωνα Ἀνδράσι. 114. [Ἄγχιστον præstat disjungere a cæteris, ut sit unum e nominibus Aristæi. *Ex Addendis.*] μήλων. at Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 116. τοῖσδε. ἐπὶ τοῖσδε, *propter hæc*, exponunt Viri docti. Pauw præfert τούσδ', ut ἀνδράσι φίλοις respiciat. Sed nec hoc satisfacit, et impedita est et suspecta oratio inde a v. 110. Nam θήσονται (h. ποιήσονται) νιν—καλεῖν continuare debebant orationem; ita vero καλεῖσθαι requirebatur. Non eget res exemplo: ita tamen Ol. vi. 93, 4. τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ-σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Suspicor κλύειν legendum esse. Sic θήσονταί μιν κλύειν (*facient eum appellari, imponent nomen*) ἀθάνατον. Porro Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα,—[(τοῖς μὲν) *Ex Schedis.*] Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀρισταῖον (*ab aliis vero A.*) Unus e Scholiorum auctoribus potest videri θήσονται a θάομαι, θηλάζω, ductum accepisse, nam θρέψουσι δὲ αὐτὸν interpretatur v. 110. sed forte sententiam omnino expressit. Mox alius ἄγχιστον per εὐκίνητον reddere videtur. Ἀγρεὺς utique ad venationem spectat. v. Nonnum

ὡς—. Est sane ad locum grammatice expediendum haud paullo accommodatius κλύειν, hac quidem verborum junctura: *nectare instillato facient eum deum:* θήσονταί νιν ἀθάνατον, (ὥστε αὐτὸν) κλύειν Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα. *ita ut appelletur Jupiter et castus Apollo, Agreus, Nomius* (h. e. *venator* et *pastoritius*) *et Aristæus.* Manent tamen in seqq. plura, quæ displiceant. Primo laudes Aristæi, tanquam dei facti, male inter se junctæ sunt, interpositis illis: ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχιστον ὀπάονα μήλων. vel ἀνδράσι χάρμα, φίλοις ἄγχιστον, ὀπάονα μήλων, Ἀγρέα καὶ Νόμιον. Tum ἄγχιστον non satis expedio, inter laudes herois proprias; [f. ἄγχιστον per se solum. ἀγχιστὴρ, *auctor.* Sophocl. Trachin. 256. *Ex Schedis.*] tum τοῖσδε vel τοῖς δὲ languet, quocunque tandem modo accipias. Ex Scholiis nil proficias. Etiam Mingarellus variis modis locum tentat. In his ingeniosum est hoc: θήσονταί τέ νιν ἀθάνατον Ζῆν τε καὶ Ἀπόλλων, obstat tamen, quod vere Ζεὺς et Ἀπόλλων appellatus fuit Aristæus. Incidit quoque in id, ut jungat κἄγχιστον (scil. θήσονται) ὀπάονα μήλων καλεῖν νιν Ἀγρέα καὶ Νόμιον, *facient, ut pastor eum vocet Agreum et Nomium.* Ad totum tamen locum nihil satis convenit. Ceterum de Aristæo nota sunt narrata; v. ad Virg. Ge. iv. 314. et ad Apollod. p. 558. Exhibitus ille attributis divinis; etiam in numis. cf. Eckhel. num. vet. anecd. p. 108. add. Tyrwhitt. de Decreto in Timoth. p. 27. Sic Ζεὺς Ἀγαμέμνων ap. Lycophron. 1123. Clement. Cohort. p. 32. Ζεὺς Ἀσκληπιὸς apud Aristid. Or. vi. pag. 167. Pan Ζεὺς κεράστης in Hymn. Orphic. ix. [Ζεὺς Ἡρακλῆς Sophocl. Philoct. 943. Scilicet Ζεὺς nunc est simpliciter pro θεός. Æneas *Jupiter indiges* Liv. i. 2. pro deus indiges. Sollennius Ἀγαμέμνων, Μενέλαος θεός. v. Meurs. Misc. Lac. i. 4. Cf. Zinserling *Pythagoras* p. 99. *Ex Schedis.*]

Ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

E. γ'. K. ιδ'.

Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
Πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτα-
σεν. θαλάμῳ δὲ μίγεν
Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
Ἵνα καλλίσταν πόλιν
Ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀ-
γαθέᾳ Καρνειάδα
Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
Ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.
Ἃ νιν εὔφρων δέξεται
Καλλιγύναικι πάτρᾳ
Δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

late lib. v. 229. sqq. Nomina illa Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος sollennia Aristæi et propria. v. Diod. iv. 81. et Schol. Apollon. ii. 500. uterque hunc locum exscripsit. Apud alterum etiam Aristæus Ζεὺς et Ἀπόλλων ex h. l. memoratur. Nomen hoc, Ἀπόλλων Νόμιος, primum inventum ab Hesiodo. v. Serv. ad Ge. i. 14. cf. Probus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula de Aristæo, domestica Thebanis, Thessalis et inprimis Cyrenensibus. 127. Καρνιάδα vulgo ante emendationem Schmidii ob metrum factam; ab eodem v. 128. εὐθαλλεῖ, ut τὸ α produceret, pro vulg. εὐθαλεῖ. perperam; nam ducendum hoc ab εὐθηλής, ut νεοθηλής, ἐριθηλής. v. Pauw, qui 132. δόξαν γ' fulcrum inserit; Mingarell. δόξαν ἀν' ἱμερτὰν ut sit ἀναγαγόντ', male ad primam Epodum vs. 14. reliquos antitheticos refingendo.

117. ἔντυεν scil. τὸν θεὸν, κραίνειν— fecit his verbis, ut Apollo sua gaudia properaret.

[118. τέλος γάμου.—121. διετέλεσεν. l. Apollo. l. τὸ ἦμαρ—125. ἀμφέπει. Cyrene. *Ex Schedis.*]

126. Nunc Telesicrates συνέμιξέ νιν (Cyrenen) τύχᾳ, *evexit urbem ad fortunam lautam victoriæ Pythicæ*, cujus laudem urbs cum victore communicat.

Σ. δ΄. Κ. ιέ.

Ἀρεταὶ δ᾽ αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βαιὰ δ᾽ ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ
Σοφοῖς. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
Παντὸς ἔχει κορυφάν.
Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑ-
πτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
Ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ,
Κρύψαν ἔνερθ᾽ ὑπὸ γᾶν
Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος

137. ἔγνων—Θῆβαι pro ἔγνωσαν. Aldus sic interstinguit: ἔγνων ποτὶ καὶ Ἰόλαον, οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. ἑ-πτάπυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρυ-σθῆος ἐπεὶ κ.—ἀκμᾷ, Κρύψαν ἔνερθ᾽ etc. Sic ἔγνων est, *novi ego nec Iolaum aliquando opportunum tempus neglexisse, sed diligenter observasse.* 141. Emendatum ex Pal. C. Vulgo legebatur ante Schmidium: ἔπραθεν ἐν φ. ἀ.

133. sqq. Ambigi potest, præmuniantne hæc seqq. vss. 160. an ad superiora sint referenda, ut videatur et hic longæ digressioni patrocinari velle. *In copiosa*, ait, *materia non licet paucis defungi; se tamen vel sic brevem in narrando fuisse.* Sententiarum autem nexus: Cyrenæi materiem carminum satis copiosam præbent. Nam *res magnæ multa oratione indigent* (ἀρεταὶ et h. l. facta). *Cum voluptate tamen vel sic audiunt docti, grata doctis oratio est, acroama aliquod, si quis in magna rerum copia pauca dicat.* Pro βραχυλογεῖν dixit βαιὰ, ὀλίγα, ποικίλλειν, adjuncta notione artis et sollertiæ. *At in omni re,* pergit, *videndum est, quid consentaneum sit loco et tempori,* quid tempus postulet. ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, ἔχει κορυφὰν ὁμοίως παντὸς, *summam omnis rei facit:* quod Sophocl. Elect. 75. καιρὸς, ὅσπερ ἀνδράσι μέγιστος ἔργου παντός ἐστ᾽ ἐπιστάτης, extulit. cf. sup. i. 157. sq. Ol. xiii. 67. Patet tamen late in his ac similibus locis notio τοῦ καιροῦ. est *justum, opportunum tempus, modus, locus; ipsum temporis momentum, quod res postulat.* Quantum referat, *hoc* arripere, *docet exemplum Iolai, qui,* cum, jam in inferis degens, audiisset, Eurystheum Herculis familiam ad summas angustias redegisse, a Jove id consequutus, ut unum saltem diem vel horam reviviscere liceret, *hoc vitæ munere ita est usus, ut in pugna Eurystheum aggressus occideret, tum statim hinc in sepulcrum reverteretur.* Sic Pindarus fabulam narratam acceperat. Alii aliter; v. Schol. et Eurip. Heraclid. 844. sq. Attigerat eam jam Pherecydes, apud Antonin. lib. 33. cf. ad Apollodor. p. 497, 8. et Fragm. Pherecyd. ap. Sturz.

Σάματι πατροπάτωρ
Ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
δμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς·

A. δ'. K. ιέ.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
Ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-
ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
Ἀεὶ μέμναται, τά νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἰφικλέα·
Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ

148. Mingarell. emendat τέκε δ' οἱ. [V. Hermann. ad Orph. p. 788. *Ex Schedis.*] vel 146. κεῖτο. λευκίπποις δὲ K. μ. ἀγυιαῖς τέκε οἱ. Jungenda sunt 148—150. cum antecedentibus. μισεῖσα sphalma Ald. 151. τις, ὃς Mingar. accipit pro ὅς τις. Non sequar. 152. περιβάλλει Pal. C. et Schol. 154. Metrum in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendavit tacite: αἶ, quæ forma vix occurrit; v. Kœn. ad Greg. p. 160. Pauw: ἀναμέμναται. 155. Sustuli στιγμὴν τελείαν post Ἰφικλέα, nam, id quod non animadversum tot turbas inter interpretes dedit, sequentia cum superioribus jungenda sunt usque ad v. 160. ubi ad propositum redit celebrandi victoris Telesicratis, quod v. 1. sqq. orsus erat, et v. 126. sqq. repetitum iterum mànibus dimiserat. 156. ἐπευχᾷ Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. poterant pro se etiam Aldum laudare. Sed quid inde lucrentur, equidem nullus video. In ceteris ἐπ' εὐχᾷ. τελείᾳ ἐπ' εὐχᾷ conj. vir doctus apud Gedik. τέλειον etiam melius, quod Scholiastes quoque facit, ad ἐσλὸν referri videtur: scilicet est *bonum*, *res grata*, *quæ eventum habet*, *evenit.* ut sit sensus: *quibus heroibus indigetibus ego* (ut Thebanus) *carmina canam*, h. eos hymno celebrabo, dummodo Musa lyrica me non destituat, *quoties bono aliquo, quod mihi contigit, ex voto beor, afficior.* Verbo: ad quos ego omnia

144—150. mera est descriptio loci, in quo res gesta, sc. Thebarum; quod ipsum docet interpunctio minor in Pindari verbis a me posita.

151—155. *Indoctus is esset poeta, qui non Herculis et Thebarum mentionem in carmine faceret frequentem.*

156. παθών τι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ. [τέλειον, ἐσθλόν. *quoties faustum quid mihi contigerit. Ex Schedis.*]

Κωμάσομαί τι παθὼν
Ἐσλόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
Μή με λίποι καθαρὸν
Φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ,
Φαμὶ, Νίσου τ' ἐν λόφῳ
Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξεν

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών·
Οὕνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,
Εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ-
νῷ πεπονάμενον εὖ
Μὴ, λόγον βλάπτων ἁλίοι-
ο γέροντος, κρυπτέτω.
Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν

læta, quæ mihi eveniunt, tanquam auctores referam, iisque laudem nunquam non debebo. Trahebantur hæc vulgo ad victorem Telesicratem; sic nexus sententiarum perierat. 161. Νίσσου perperam ante Schmid. De Megaris autem loquitur. Mox πόλιν τάνδε Cyrenen int. 162, 3. Hæc de Telesicrate agere manifestum est: manifestum quoque hoc, grammaticæ repugnare, quod vulgo lectum: φαμὶ—πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι—φυγών. Potest hoc mutari in φυγόνθ' et scribi Αἰγίνα, σὲ γὰρ φαμὶ—. Verius, quod et Pauwius conjecit: εὐκλεΐξε—φυγών. mutatum, quia ad φησὶ referri et εὐκλεΐξαι scribi cœpit. Scholia utrique rationi fidem faciunt; deserui igitur id, cujus emendatio certa satis suppetebat. h. νίκῃ ἐκφυγὼν τὴν ἀπαῤῥησίαστον αἰσχύνην τῶν ἡττηθέντων. v. Schol. Rem illustrat Olymp. viii. 91, 92. Pyth. viii. 119. sqq.

158. seq. Cohærent hæc cum antecedentibus: se Herculis laudes nunquam esse præteriturum in carmine, si modo ingenio et facultate non destituatur. τοῖσι κωμάσομαι παθών τι ἐσλὸν τέλειον ἐπ' εὐχᾷ, *in omni re læta, quæ ex voto eventum habuit.* Debebat subjicere: qualis et hæc est victoria Telesicratis. Nam illustrem reddidit Cyrenen victoria ex Ægina et ex Megaris, præter hanc Pythicam victoriam.

160. Αἰγίνᾳ τε γὰρ, *ut ad victorem redeam:* ad 126—132. Ultima 163. ornate dicta sunt de victo: φυγὼν σιγαλὸν ἀμαχανίαν, *taciturnitatem, ut hiscere non audeat,* ille ἔφυγεν ἔργῳ, ἀγῶνι, νίκῃ. cf. Schol. et adde loca: Ol. viii. 90. seq. Pyth. viii. 119—125. Sequentia 167. sq. de Nerei dicto iterum ex antiquo carmine petita esse probabile fit. cfr. Nem. iii. 50. ix. 15. *Virtus et in hoste laudanda.* αἰνεῖν παντὶ θυμῷ καὶ σὺν δίκᾳ, *ex merito.*

Παντὶ θυμῷ σύν τε δίκα
Καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν.
Πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
Ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί
Θ' ὡς ἑκάστα φίλτατον
Παρθενικαὶ πόσιν ἢ
Υἱὸν εὔχοντ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. έ. Κ. ιέ.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πάντεσσ' ἐπιχω-
ρίοις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, ἀοιδᾶν

172. κινήσαντα ante Oxonienses. 174. ἑκάσται Pal. C. sed doctius alterum. 176. υἱὸν γ' fulcrum desiderat Pauw, Mingarell. υἱέα vel υἱόν σ'. Malim υἱέα σ' εὔχοντ'. 177. In Ὀλυμπίοισί tertiam syllabam longam esse debere putabant, ut legeretur: Ὀλυμπείοισί. Pauwius Ὀλυμπιακοῖσί, quod et Mingarell. adoptat; at v. ad vs. 16. 178. Præstat ἐν δὲ καί. Mingarell. πᾶσιν ἐπιχ. vulgo lectum metro infestum erat. Bene emendarunt Oxon. ex Bodl. γ. 179--183. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν Δ. ά. Πράσσει χρέος, αὖτις ἐγεῖραι Καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν Προγόνων. Ultima officiunt me-

172—9. Nunc de domesticis Cyrenæorum festis et certaminibus agit poeta. et εἶδον ἄφωνοί τε εὔχοντο jungendum cum παρθενικαί. etiam jungendum ἐν τελεταῖς ὡρίαις Παλλάδος (*in festis Palladis, statis, anniversariis*) ἐν Ὀλυμπίοισί τε etc. et mox ἐν δὲ καὶ, ut Mingar. bene emendat. Fuere adeo Cyrenis *sacra et ludi Palladis, Olympia*, et *festum Telluris* seu Rheæ. In hunc modum si constitueris, est splendidus locus. Jungenda autem: εἶδόν σε—ἄφωνοί τε εὔχοντο αἱ παρθενικαὶ, ὡς ἑκάστη, σὲ εἶναι πόσιν ἢ υἱὸν—. Et ad σὲ νικήσαντα ἐν Παλλάδος τελεταῖς ἐν Ὀλυμπίοισί τε etc.

179. Fit transitus novum in modum variatus ad novam fabulam domesticam Cyrenæorum attexendam. Verum verba nondum sunt satis emendata. v. Var. L. Donec certiora aderunt, utemur iis, quæ ad manum sunt. πράσσει τίς με χρέος. *Ecce est qui exigit a me promissum, debitum*, saltem *munus*, fere ut Horatianum: *Poscimur, si quid* etc. Sic Ol. iii. 11, 12. ἐπεί—στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος, *hunc hymnum exigunt a me*; alias expeditum esset κλέος pro χρέος legere: *ut majorum suorum factum antiquum rursus in memoriam revocem, postulat aliquis.* ἐγεῖραι de re in memoriam ex oblivione revocata. v. inf. Isthm. iv. 39. ἀκεῖσθαι δίψαν, pro *sitim restinguere*, dixit quoque Homerus Iliad. χ. 2. πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. [ἀκειόμενον. ita ut sitim, desiderium laudum expleam. *Ex Schedis.*] οἷοι pro οἷον, ὡς.

Δίψαν ἀκειόμενον,
Πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι,
Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν
Προγόνων. οἷοι Λιβύσσας
Ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταί-
ου μετὰ καλλίκομον
Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.
Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
Ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

A. έ. K. ιέ.

Ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας
Καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.

tro: δόξαν τιῶν. Itaque Schmidius emendaverat δόξα τιῶν et supra ἐμὲ δ' οὖν τι. ut sit χρέος τι (male cum hiatu) καὶ δόξα. ἐγεῖραι sic saltem non ad δίψαν referrem, sed ἐγεῖραι ἀοιδὰς intelligerem. Non improbat Schmidii acumen, quod alias solet, Pauwius, mavult tamen scribere : ἐμὲ δ' οὖν τις—Καὶ παλαιῶν δόξα τιῶν Πρ. ut sit: ἐμὲ πράσσει καὶ δόξα τις παλαιῶν τεῶν προγόνων ἐγεῖραι χρέος. quod multo contortius. Mingarell. pro τις v. 179. conj. τοι vel τιν, et reddit: *me debitum meum et majorum tuorum gloria rursus cogit excitare* (sitim) *eam*. Oxonienses dederunt: παλαιὰν δόξαν ἑῶν ex ingenio. Teneat, quod tenere locum jussi, donec verum repertum fuerit. 179. οὖτις excusum erat in Schol. 181. αὖθι Bodl. γ. αὖθις Ald. 182. παλαιᾶν Ald. παλαιῶν Rom. et cett. 183. Λιβύσας Bodl. γ. 185. Legebatur Ἴρασσαν πρός. Ita dactylicon colon laborabat. Bene Schmidius edidit: Ἴρασαν ἐς πόλιν Ἀ. Pauw, perpetuus popularis nostri obtrectator, hoc damnat et mavult: Ἴρασσαν πόλιν Ἀ. At vera lectio latet in Schol. Fuit urbs τὰ Ἴρασα. Nam ex Pherecyde laudatur : ἀπὸ τῶν Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. Ergo et sic accipiam in Herodoto ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Ἴρασα, iv. 158. Debuit definitius aliquid poni in Steph. Byz. ubi et est Ἵρασα editum ; quod h. l. Bodl. γ. habebat Ἵροσσαν. 192. πέλετο Schmid. χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας editum inde a Romana : (in Ald. deerat οἱ) quod cur Oxonienses in deterius χρυσοστεφάνοιο δὲ ἥβας mutarint, non apparet. 193. Dawes Misc. crit. pag.

190. σύγγονοι, nunc οἱ ἀστοὶ, *populares*. Antæus hic diversus ab eo, quem Hercules prostravit; puella Barce, vel, ut Pisander ediderat, Alceis. v. Schol.

Πατὴρ δὲ, θυγατρὶ φυτεύων
Κλεινότερον γάμον, ἄ-
κουσεν Δαναόν ποτ᾽ ἐν Ἄργει,
Οἷον εὗρεν τεσσαράκον-
τα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
Πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν,
Ὠκύτατον γάμον. ἔστα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
Ἐν τέρμασιν αὐτίκ᾽ ἀγῶνος·
Σὺν δ᾽ ἀέθλοις ἐκέλευ-
σεν διακρῖναι ποδῶν,
Ἅντινα σχήσοι τις ἡ-
ρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον.

E. ἑ. K. ιδ΄.

Οὕτω δ᾽ ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ
Νυμφίον ἄνδρα. ποτὶ γραμ-

58, 9. emendat ἀποδρέψασθ᾽ ἤθελον: postulare id sermonis rationem. Recte utique in scriptore Attico; non in Lyrico; occurrit δρέπων, ἀποδρέπων aliquoties. Pyth. i. 95. τιμὰν, οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει. iv. 231. ἀποδραπὼν εὖ ζωᾶς ἄωτον. vi. 48. δρέπων ἥβαν. add. Olymp. i. 20. Idem tamen δρέψασθαι dixit Nem. ii. 13. Et eundem promiscuum usum et in aliis verbis observavimus. At quod Dawesium prorsus refellit, est, quod δρέπειν etiam Hesiodus dixit Ἔργ. 609. ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς. Et quid? si jam Eustathio observatum hoc, δρέπειν dixisse *veteres*, δρέπεσθαι *recentiores?* 196. Δαναόν τε ἐν Ἄ. Ald. cum Bodl. γ 199. ἐλθεῖν, ex Scholio, vulgo editum, quod emendavit Schmid. ex Pal. C. a m. pr. 205. σχήσει Ald. (cum Bodl. γ.) et mox 207. οὕτω δὲ δίδου.

195. sqq. Sunt xlviii. filiæ Danai, exclusa Amymone, jam antea a Neptuno compressa, et Hypermnestra, quæ Lynceum servaverat: cf. Apollod. ii. 1. 4. p. 86. et Not. p. 273. Expiatus a cæde Belidarum sponsorum Danaus filias elocavit eo modo, qui h. l. narratur. cf. ad Nem. x. 10. [Similis mos Indorum elocandi filias. Strabo xv. pag. 1044. A. *Ex Schedis.*]—199. πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν sc. αὐτὰς, *antequam medius dies iis supervenerat.*

203. ἐκέλευσε διακρῖναι (τοὺς γαμβροὺς), ὅσοι σφιν ἦλθον. γαμβροὶ sunt *spe*, μνηστῆρες. σὺν ἀέθλοις, δι᾽ ἄθλου ποδῶν. σχήσοι τις pro ἕκαστος.

207. Simili modo Antæus ἐδίδου ἁρμόζων, ἥρμοσε.

μᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμή-
σαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον.
Εἶπε δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
σθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορὼν
Ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις,
Ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ
Φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν
Ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον.
Πολλά μιν κεῖνοι δίκον
Φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

209. αὐτὸς στᾶσε Bodl. γ. 212. — ὃς ἄν. ἂν exciderat in ed. Oxon. operarum, puto, vitio. θαρὼν vitiose Bodl. γ. cum Aldo et v. 217. δ' ὅμιλον. 213. πέπλοιν vel πέπλων emendat Pauw, ψαύσειε πέπλων. Quid tamen? si ψαύσειεν αὐτῆς intellexit, sc. ἐν τοῖς πέπλοις ἀμφί οἱ. pro vulgari: τῶν πέπλων αὐτῆς. 220. Πολλὰ δέ γε Pauwius, aut π. δέ τε. At v. ad vs. 88. νικᾶν bene ex Aldo repetierunt Oxonienses. vulgo inde a Rom. νίκας cum Schol. et Gott.

212. Ordo verborum erit: εἶπε δὲ, *jussit*, ὃς πρῶτος ἐπιθορὼν οἱ, ψαύσειε (αὐτῆς) ἀμφὶ πέπλοις, pro ψαύσειε τῶν πέπλων αὐτῆς. Mox δρόμον φυγεῖν, ut δρόμον τρέχειν dictum.

220. πτερὰ νικᾶν pro ipsis νίκαις. Scilicet victoria victorem facit μετέωρον. Sup. viii. 128. πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις pro ἀνορέᾳ, *animo evolat, sublimis fertur*, h. exultat, *gloria et gaudio.* Itaque πτερὰ νίκας, respectu exultationis, gloriæ, superbiæ. et Ol. xiv. extr. πτερὰ ἀέθλων eodem modo dicta; et στεφανοῦν χαίταν πτεροῖς ἀέθλων, h. e. νικῶν, pro *decore ac præmio victoriæ, corona.* Forte et hinc intelligi dicas, *quo consilio alæ* tributæ sint *Victoriæ:* scilicet *propter elatos victoris spiritus.*

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ί.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ ΘΕΣΣΑΛΩ,

ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Victoris originem ab Aristomacho Heraclida quum attigisset, consilium aperit celebrandi ejus victoriam, quam beneficio Apollinis (15) et patris Phriciæ exemplo (19) consequutus est—25. Bona subjungit vota pro felicitatis, quæ patri et filio contigit, perpetuitate, quæ tanta est, ut major mortali obtingere nequeat, non magis quam ut, quod aiunt, ad Hyperboreos perveniat; quo memorato ad Hyperboreos mythice exspatiatur 46—78. unde revocat se—84. subjicitque laudes victoris et gentilium.

Σ. ά. Κ ί.

ΟΛΒΙΑ Λακεδαῖμον·
Μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς

Ἱπποκλεῖ Ald. quod idem nomen est, sed communi forma; cf. Munker. ad Antonin. lib. 34. Thessalica fuisse videtur Ἱπποκλείας et Ἱπποκλέας, quam Scholiastes firmat ad pr. Pelinna seu Pelinnæo, Thessaliæ ultra Peneum urbe, oriundum (vide tamen inf. v. 85.) et cum Alevadis, qui tum Thessalicarum urbium dominatum habebant (v. Herodot. inpr. vii. 6. et ibi Valk.) genere conjunctum fuisse ex v. 7, 8. intelligitur. conf. Schol. Victor Hippocleas diaulo (ἐν παισὶν v. 14.) et eodem die stadio, etsi hujus alterius victoriæ in carmine memoria nulla fit, Pyth. xxii. Quæ si Scholiastes recte tradit, debet hoc carmen prima poetæ

Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
'Αριστομάχου γένος 'Ηρακλέος βασιλεύει.
Τί; κομπέω παρὰ καιρόν;
'Αλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον ἀπύει
'Αλεύα τε παῖδες, 'Ιπποκλέᾳ
Θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
'Ανδρῶν κλυτὰν ὄπα.

A. ά. K. ί.

Γεύεται γὰρ ἀέθλων·
Στρατῷ τ' 'Αμφικτυόνων ὁ Παρ-

ætate, et anno quidem xxii. esse elaboratum, adeoque inter prima ingenii experimenta est habendum; siquidem natus fertur Pindarus Ol. lxv. Pythias autem xxii. incidit in Ol. lxx. 3. Addit Grammaticus, Hippocleam vicisse quoque Ol. lxxii. et iii. Pater Phricias bis Olympicus victor fuerat cursu armato Olympiadibus incertis, et in Pythiis, Pythiade incerta, v. inf. v. 19. sqq. Metrum multas creat molestias viris doctis. Mingarellus plura cola aliter dispescit; quibus conatibus parum confido. 1. Λακεδαίμων Bodl. γ. 2. 3. Μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμ - φοτέραις ἐξ ἑνός. Ita distinxerat versus vetus metricus. v. Pauw. 4. 'Αριστομάχου ἐπιθετικῶς, τοῦ ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας jam vetus Grammaticus exposuerat: male, ut etiam Schmid. monuit. Aristomachi, qui unus ex Heraclidis fuit, filii Laconicam sortiti sunt. Ex hujus ejusdem Aristomachi posteris Alevam fuisse, Alevadarum progenitorem, ex. h. l. probabile fit. Aliam auctoritatem adhuc desidero. 'Ηρακλέος trinis syllabis. 5. κομπέω trinis syllabis efferendum: quod docent antithetici 15. 37. 71. [Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 95. τὶ κ. π. κ. *quidquamne temere prædico? Ex Schedis.*] 7. Emendatior lectio debetur Pal. C. accedit alterum Scholium: βοᾷ καὶ προσκαλεῖται. Vulgo: ἀπύειν. 8. 'Αλευάδαι παῖδες olim prave lectum. v. Schol. 9. Antispasticum colon trimetrum brachycatalectum ex Pauwii sententia. cf. v. 37. 47. itaque fulcrum h. l. inserit: Θέλοντές γ' ἀ. Malim dispescere 8. 'Αλεύα τε παῖδες 9. 'Ιπποκλέᾳ θέλοντες 10. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν. 10. Νέων substituerat pro ἀνδρῶν Schmidius, propter antitheticum colon 20. At cf. v. 38. 94. 12. Στρατῷ τ' 'Αμφικτυόνων edebatur. 'Αμφικτιόνων metro

5. τί; κομπέω παρὰ καιρόν; *quid? temerene hæc loquor?* nulla de caussa? sc. de Herculis stirpe. Minime. ἀλλά με —ἀπύει, *poscit.*—8. ἄγειν κῶμον victori Hippocleæ. [Quod vulg.: Jussus hymnum victori condere, memoro primo loco originem ab Hercule per Aristomachum: ex cujus filiis Aristodemus Eurystheum et Proclem reges Laced. reliquit. Ab his genus ducere debuit Alevas. Apollod. ii. 8. *Ex Schedis.*]

12. (ἐν) στρατῷ, pro, ἐν συνόδῳ τῶν 'Αμφικτυόνων.

νάσσιος αὐτὸν μυχὸς
Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώ-
πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
νος ὀρνύντος, αὔξεται,
Ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦ-
τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβα-
κεν ἴχνεσιν πατρὸς

E. α'. K. η'.

Οὐλυμπιονίκα
Δὶς ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοι-
σιν· θῆκε καὶ βαθυλείμω-

consulturus rescripserat Schmidius. Pauw: Ἀμφικτυόνων στρατῷ τ' ὁ Π. Nihil mutandum. Altero loco Iambus abiit in spondeum. 14. διαυλοδρομᾶν est ab ὁ διαυλοδρόμης. 15. Possunt (γλυκὺ δ'—αὔξεται) in parenthesi posita scribi. [Parentheseos signa in textu Heynius apposuit.] 18. τεοῖς γε Bodl. γ. nec male. τεοῖσί τε μ. Ald. μήδεσι Schmid. emendavit ex Pal. C. et Ald. Nam Rom. et rel. μήδεσσι. 19. τ' ἔπραξεν scribit Pauw. v. ad v. 9. 22. πολεμοδόκοις aberratum primum in ed. Crat. et hinc in cett. 23. Θῆκεν καὶ vulgg. inde a Rom. Schmidius emendavit: ὅπλοι-σιν θῆκε καὶ β. At Aldus præbebat alterum: ὅπλοις. Ἔθηκε καὶ β. In fine vero turpiter metrum infractum ab Oxoniensibus, qui cur βαθυλείμωνα iterum intulerint, nescio. Leg. βαθυλείλω- ν' ὑπὸ K. quod jam Schmidius dederat.

[14. διαυλ. Pausan. v. 17. p. 420. *Ex Schedis.*]

15. γλυκὺ — αὔξεται pro γίνεται: sed cum notione prosperitatis, copiæ, magnitudinis: ut passim. Ita αὔξειν pro διδόναι: ut αὔξῃς οὖρον ὕμνων. Etiam apud Homer. ut Iliad. ρ. 139. μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, *habens, fovens,* sed cum notione magnitudinis. In v. 19. accipitur τὸ συγγενὲς, h. e. τὸ ἀπὸ γένους ἔμφυτον. ἐμβέβακεν (sc. αὐτὸν) ἴχνεσι πατρὸς, ut transitive dictum sit pro ἐπιβῆναι πεποίηκεν. Monet Mingarellus, transitive dicturum fuisse ἐμβίβασεν. esse itaque accipiendum: (κατὰ) τὸ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσι, *incedit vestigiis.* Docte hæc. At ἐμβάω, ut βάω, transitive sæpe ap. Homerum, ut statim Od. λ. 4. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, *in naves imposuimus.* Est autem junctura: ὦ Ἄπολλον, ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. reliqua in parenthesi: γλυκὺ δ', pro γὰρ, ἀ.—αὔξεται. τὸ δὲ συγγενὲς altera ex parte innata virtus—.

23—25. βαθυλείμωνα πέτραν, quia sub Parnasso campus erat, in quo ludi habebantur.

ν' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγὼν
Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
Ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
Ἐν ἁμέραις ἀγάνορα
Πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

Σ. β'. Κ. ι'.

Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
Λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν,
Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
Ἀπήμων κέαρ. εὐδαί-
μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος
Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
Ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ
Κρατήσαις τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἕλῃ
Τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

Α. β'. Κ. ι'.

Καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν

24. Parendum erat metro et tenendum, quod Schmidius refinxerat: ν' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών. Ne Pauw quidem dissentit. 27. εἰν ἁ. Oxonienses, non dicam unde et quare, in Iambico. cf. v. 83. Omnes alii ἐν. Pal. C. ἀν'. 29. δ' abest Bodl. γ. 30. ὀλίγαν Oxon. (cum Aldo). vulgo ὀλίγην. 37. Κρατήσαις τὰ μέγιστ'—claudicat metrum. Κράτησε, τὰ μ. ἁ. ἑλὼν et mox v. 40. ἰδὼν Schmidius. 38. θράσει τε, pro τόλμᾳ τε, idem Schmid. minus bene. 39. In νεαρὸν duæ breves pro una longa.

26. ἕσποιτο μοῖρα, (ὥστε), *adsit, faveat fortuna, ut*. πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν, τὴν εὐημερίαν, εὐτυχίαν, παρεῖναι αὐτοῖς. Mox 33. ἀπήμων κέαρ pro, *sit propitius, qui nullam noxam infert*, pro eo, *qui bene vult*. [εὔφρων. *Ex Schedis*.]—Et in v. 33. sq. εὐδαίμων ante oculos fuit Homericum Od. Θ. 147. Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ᾖσιν, ἤ ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσι. Generaliter autem enuntiat quæ de victoris patre Phricia dicturus erat. Itaque et in fine subjicit αὐτοῖς.

Κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδη τυχόν-
τα στεφάνων Πυθίων.
Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔπω ἀμβατὸς αὐτοῖς.
Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος
Ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα,
Περαίνει πρὸς ἔσχατον
Πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν
Εὕροις ἂν ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-

40. ἴδῃ Bodl. γ. ἴδοι Ald. ἰδὼν Schmidius (v. ad v. 37.) et ἴδεν Bened. emendarunt. 42. οὔπω a Schmidio illatum: ut syllaba producta sit. vulg. οὔποτ'. 43—46. ὅσας—ἀγλαΐας pro ὅσης ἀ. ad grammaticam rationem τοῦ ἅπτεσθαι legendum esse censebam olim cum Pauwio; firmat quoque id Scholiastes; sed perperam: nam est ab ἅπτειν, *nectere*. ἐφάπτεσθαί τινι, *admovere se, adire*. v. Not. 43. βροτὸν Schmid. pro βρότεον. non bene, ait Pauw. Non aliter tamen antitheticis respondet. 46. Nulla locus emendatione eget. Naturalis verborum ordo erat: ὁδὸν δὲ ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα (οὐχ) εὕροις ἂν οὔτε ναυσὶν ἰὼν οὔτε πεζός. Sive οὐδὲ scribas, sive οὔτε, idem est: igitur relinquamus quod invenimus exaratum. 47. Ἂν εὕροις mirum commentum Oxoniens. pro vulg. εὕροις ἂν ἐς. quod tenere

40. κατ' αἶσαν. αἰσίως. *propitia fortuna.*

42—46. χάλκεος οὐρανὸς proprie epitheton Olympi, ut et inf. Isthm. vii. 62. χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν. Poetæ ἅπτεσθαι, ἐνάπτεσθαί τινι dicitur ab ἅπτειν, *nectere, injungere se*, adeoque *accedere, assequi, potiri*. Sensus: *quam felicitatem nos mortales consequi possumus*, ejus fastigium ille consequutus est; pro hoc dixit: *eam, ad extremam usque metam, emetitur*: (πόσας) περαίνει (εἰς πέρας διέρχεται, ut περαίνειν ὁδὸν,) πρὸς ἔσχατον πλόον· immixta comparatione cum Oceano *quousque ille navigari potest*. Sententia Pindaro frequentata et variis modis enuntiata: v. inf. Nem. ix. 109. sq. et sup. ad Ol. iii. 77. et loca ad e. l. laudata. At, pergit, ulterius ad majorem felicitatem evehi nemo potest; hoc, ut lyricus, extulit: *At nulli mortalium patet via ad Hyperboreos, ad quos heros Perseus pervenisse fertur.* Tum abreptus hoc phantasmate, in eo persequendo sibi indulget: cf. Schneid. Vita Pind. pag. 86. In exornandis autem Persei rebus fuisse necesse est, qui ad Hesperides per Hyberboreos iter eum fecisse narrarent, quod idem de Hercule fabulati sunt alii: v. ad Apollod. pag. 409. seq. ubi ad occidentales Europæ partes Hyperboreos revocatos videri ex fabulosa geographia observatum est. Unus est Simmiæ locus, in quo Persei ad Hyperboreos iter memorari memini, ex Apolline, carmine, ap. Stephan. Byz. quod et in Analect. Brunck. tom. ii. pag. 525. legitur. Etiam in his versibus Perseus supervenit Hyperboreis sacrum celebrantibus. Templum Apollinis apud eos memorabat Pherenicus in Schol. Ol. iii. 28. In Pindaro pro victimis sunt asini: cujus ritus meminit præter Callimach. fr. 187, 188. Antoninus lib. c. 20. Alia v. in V. L. ad v. 48.

να θαυμαστὰν ὁδόν.

E. β'. K. ή.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
Ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ' ἐσελθὼν,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
Ἐπιτόσσαις θεῷ
Ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον

præstat. Pauw fulcrum inserit *εὕροις ἂν γ' ἐς* vel *ἄρ' ἐς.* vide ad v. 9. Gott. *εὕρῃ.* 48. Mediam in *θαυμαστὰν* pro brevi habere, vel *θαυματὰν* scribere malit Schmidius, ut Iambico bene sit. Pauw: *θαυμασίαν. ἀγῶνα Ὑπερβορέων* sollicitat Pauw, et miro modo emendat *ἄλωνα*, nova voce, pro *ἄλωα*, ab *ἄλως. Ὑπερβορίων ἀγυιὰν* Mingarellus. Condonem hoc aliis minus in Pindaro versatis. Non meminerant viri docti, *ἀγῶνα* esse consessum, proprie spectantium, tum omnino cœtum, hominum multitudinem, populum, *λαὸν*, quem etiam *στρατὸν, στόλον*, effert; inf. 72. *ὅμιλον* dixit. Vocabulo isto autem tanto magis uti potuit poeta, quod *perpetuis choris, tripudiis epulisque fruuntur* beati illi Hyperborei v. 59. sqq. Itaque et Perseus ipsis supervenit *epulantibus sacro facto. Sacra* autem ea gens erat *Apollini*, quod satis notum, *cui asinis eos litasse* manifestum fit ex h. l. v. 51. add. Notam. Apud eosdem *asini* videntur *deo consecrati fuisse, ἀνειμένοι*, nam *iis delectari* ait *deum* v. 55, 56. Hoc *ornate extulit* poeta. Ita saltem accipere licet verba, ut nec ad mactationem ipsam referas hos vss. quasi inter mactandum se erexerint, neque meros jocos secteris cum Gesnero de asinorum honestate v. 34. Comment. Soc. Reg. Scient. tom. ii. An loco et poeticæ rationi consentanea videatur *αἰσχρολογία* Toupii Emendat. Suid. tom. iii. pag. 51. dijudicent alii ad sensum quisque suum. Errores autem tributi olim fuisse videntur Perseo per incognitas tunc terras, non minus quam Argonautis. Hyperboreos h. l. occidentales Pindarum respexisse puto; apud quos, si quidem extremi Europæ occidentis populi fuere, asinorum usus esse, quosque adire probabili aliqua ratione potuit Perseus, cum insulas ultra extremum occidentem Africæ in Oceano positas peteret, quas Gorgones inhabitabant. Non enim Pindarus Gorgones ad Hyperboreos relegat vss. 72. sq. sed rem suo more strictim exponit. Nec Æschylus huc advocari potest Prometh. 790. sqq. nam is plane diversam rationem sequutus Inus errores in extremi Orientis plagas rejicit, ita ut illa a Bosporo Cimmerio inde per boreales et orientales fines extremos errore facto ad Nilum pervenerit. 50. *δώματ' ἐλθὼν* Ald. prave. et mox *ἐπιτόσσας* cum Bodl. γ.

52. *ἐπιτόσσαις* h. e. *καταλαβὼν*, v. sup. ad Pyth. iv. 43. incidit in eos sacrum facientes Apollini asino pro victima cæso.

53. *Delectatur* Apollo eorum *festis et hymnis* (*εὐφαμίαις*) *et asinis victimis.* pro *γελᾷ τε ὁρῶν τοὺς ὄνους*, *bestias lascivientes, ὑβρίζοντας*, dixit *ὕβριν ὀρθιᾶν κνωδάλων.* Est autem vel *ἡ κνώδαλος*, vel *ὁ κνώδαλος ὀρθίας*, pro *ὀρθιάζων*, *sese erigens.* Spectat ad victimæ laudem, si bene pasta sit, ludat et exultet. Insigniter in religionem versam rem v. ap. Pausan. ii. 30. pag. 195. conf. V. L. [Utinam in tabula efficta essent! *Ex Schedis.*]

Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων·
Χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν
Ὀρθιᾶν κνωδάλων.

Σ. γ'. Κ. ι'.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
Τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
τᾷ δὲ χοροὶ παρθένων
Λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κό-
μας ἀναδήσαντες εἰλα-
πινάζουσιν εὐφρόνως.
Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον
Κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. πόνων
Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Α. γ'. Κ. ι'.

Οἰκέοισι, φυγόντες
Ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασεί-

56. ὀρθιᾶν κνωδάλων debet ductum esse ab ἡ κνώδαλος. aut ὀρθιᾶν ab ὀρθίας, quod apud Hesych. occurrit. Gott. ὠρθιᾶν. Pauw conj. ὀρθίαν sc. ὕβριν. Mavult idem onagros intelligere, quod quantum ad rem faciat, ex superioribus intelligi potest. 61. χρυ locum tenet quem brevis syllaba in ceteris occupabat. 64. νοῦσοι Bodl. γ. cum Ald. 68. Videtur unus ex Schol. prave legisse: μέμψιν.

57. Μοῖσα οὐκ ἀποδαμεῖ, pro, Μοῖσα ἐπιδημεῖ. οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.

[60. δονέονται. κινοῦνται, ἠχοῦσι, καναχοῦσι. *Ex Schedis.*]

64. οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας κέκραται, pro πάρεστι, παραγίνεται, ut μίγνυται, μέμικται, αὐτοῖς: pro hoc ἱερᾷ γενεᾷ, Apollini sacræ.

67, 8. — φυγόντες ὑπέρδικον Νέμεσιν. Si hæc est dea Δίκη, vindex et ultrix sceleris, videtur ὑπέρδικος optime accipi *justa*, ut ὑπὲρ augeat; velut in ὑπέρθυμος, *animosus*, ὑπερμήκης; sic Lapithæ ὑπέροπλοι, *fortes*, Pyth. ix. 24. *Nemesin effugiunt*, ab ea nil habent quod metuant, recte faciendo et ὕβριν vitando. Potest tamen et *de magna felicitate Hyperboreorum* accipi, *cui non invidet et adversa infert Nemesis*, ut solet, ex vulgari opinione. Sic eadem sententia Ol. viii. 113. 4. ubi in magna felicitate deprecatur Nemesin poeta. Mox θρασείᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ pro πνέων θράσος.

ᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ
Μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνα,
Ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅ-
μιλον· ἔπεφνέν τε Γοργό-
να, καὶ ποικίλον κάρα
Δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε να-
σιώταις λίθινον θάνατον φέρων.
Ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι,

Ε. γ'. Κ. ή.

Θεῶν τελεσάντων,
Οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.
Κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυ-
ραν ἔρεισον χθονὶ
Πρώραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥστε μέ-
λισσα, θύνει λόγον.

Σ. δ'. Κ. ί.

Ἔλπομαι δ', Ἐφυραίων

75. Non video, quomodo metrum constet, nisi legeris- *σιώταισι*, prioribus syllabis *σιω* in unam contractis. 76. Sive *οὐδὲν ἄπιστον* (*ὥστε*) *θαυμάσαι*, sive *θεῶν τελεσάντων* (*ὥστε*) *θαυμάσαι*. [pro *θαύματα*. *Ex Schedis*.] Dura ratio. Aldus, quem Melanchthon sequitur, sic interpunxerat; *νασιώταις λίθινον θάνατον φέρων, ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι. Θεῶν τ.* Si sic *ἔμοιγε* scribas, commodior oratio erit. 78. Schmidius nimis licenter metrum mutarat: *σύ τι ποτὲ ἔμμεναι φαίνετ' ἄπιστον*. 83. *ὥτε* Gott.

72. *ἔπεφνέν τε Γοργόνα*. melius esset *δὲ*, nam discessu hinc facto ad Gorgones pervenisse putandus.—In v. 76, 77, 78. verba sunt expedita; sed quorsum *θαυμάσαι* referendum sit, et *quam vim* hic habeat, non assequor, v. V. L.

79. *remum inhibe*. *χοιράδες, πέτραι ὕφαλοι*, notæ sunt: v. Hesych. cf. Munk. ad Anton. lib. 34.

82. *ἄωτος ὕμνων*, h. *ὕμνος ἐπικώμιος*, *θύνει ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον λόγον*, modo ad hoc, modo ad aliud *argúmentum*, nec in una re, digressione, tam diu moratur; ut Æschyl. Prometh. 276. *πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ ἱζάνεται*.

Ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖ-
αν προχεόντων ἐμὰν,
Τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς,
Ἕκατι στεφάνων, θα-
ητὸν ἐν ἅλιξι θησέ-
μεν ἔν τε παλαιτέροις,
Νέαισίν τε παρθένοισι μέλη-
μα. καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως
Ἔκνιξέ γε φρένας.

A. δ. K. ί.

Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
Τυχών κεν, ἁρπαλέαν σχέθοι

86. Πηνεϊόν. diæresin tolli jubet Pauw; esse enim colon iambicum. 87. ἐμάν, ut ita Pindari carmen chorus apud tribules repetat et decantet. 88. τὸν Ἱπποκλέαν Schmid. emendavit bene meo sensu, e Schol. et ad metri legem, pro vulg. Ἱπποκλέα. Sed Pauw etiam hic arrodit. Mavult Ἱπποκλεᾶ esse et sup. v. 8. Ἱπποκλέϊ. 90. ἅλιξιν invito metro Oxon. forte ex Aldo. ἅλιξι Rom. et cett. 91. Peccat syllaba τε. an fuit ἔν τ' αὖ π.? Schmidius -μεναι καὶ π. scite utique præ Pauwii commentis: -μεν εἰνί τε π. παλαιοτέροισι Rom. et seqq. edd. prave. 92. νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. ut eæ ejus amore incendantur; ut curæ iis sit, h. amori. Malim δέ, nam hoc ad puellas tantum spectare potest. Nec νέαισι vacat; nam puerili ætate ille est. 94. γε ex Aldo bene repetierunt Oxonienses. In vulgg. abest: itaque Schmidius suppleverat: ἔκνιξε τὰς φρ. 96. σχέθοι Ald. cum Bodl. γ. et Gott. quod nunc præfero: v. Not. vulgg. σχέθει. quod sane defendi potest: *tenet*, sc. si

96. Alteram lectionem, σχέθοι, prætuli cum Gedik. qui locum, ut tot alia, præclare vertit. Nam sententia est: *multis adhuc hymnis materiam per novas victorias suppeditabis* 85—93. At tu fruere felicitate præsenti; *est enim fructus summæ felicitatis ex victoria.* Hæc sic effert v. 93—98. καὶ γὰρ—*nam studium aliarum rerum aliorum animos sollicitat, versat* (ἔκνιξε pro κνίζει). ἕκαστος δὲ, τυχών κεν ὧν ὀρούει (pro τυχὼν ἐκείνων, ἐφ' ἃ ὀρούει) σχέθοι φροντίδα ἁρπαλέαν τὰν πὰρ ποδὸς, *sensum præsentem* (præsentis felicitatis) *teneat vividum*; de futuris nec cogitet, (hoc respectu v. 88. ἔτι καὶ μᾶλλον) *nam ea incerta sunt, nec prævideri possunt.* Verbo: spero te multas adhuc victorias esse consequuturum: est enim hoc studium certaminum in te maximum: (cum alii sectentur alia 93, 94.) Interea fruere victoria præsenti. [vel: At ego acquiesco in

Φροντίδα τὰν πὰρ ποδός·
Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
Πέποιθα ξενίᾳ προσ-
ανέϊ Θώρακος, ὅς περ
Ἐμὰν ποιπνύων χάριν
Τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων
Τετράορον, φιλέων φιλέοντ', ἄγων
Ἄγοντα προφρόνως.

E. δ'. K. η'.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.
Ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπαινή-

sapit. Ad sensum cf. Isthm. viii. 25, 6. [φροντίζοι τούτων ἁρπαλέως, *actutum occupet ea, cupide iis fruatur.* — An τῶν πὰρ ποδός? *Ex Schedis.*] 100. -ανέϊ Schmidius bene dispunxit pro -ανεῖ. debet enim choriambicum esse. 103. Non convenit versus cum antitheticis. Schmidius refinxerat: Τετράορον, ἄγοντα ἄγων, Φιλέων φιλεῦντα πρ. Antispasticum, non epionicum, esse nonum strophæ colon Pauw contendit ad v. 9. et cett. — 107. Fuit haud dubie quod scripsi. Vulgo hiabat ἀδελφεούς τι ἐπαινή-. Κἀδελφεοὺς δὲ Schmidius. Idem melius rescripsit πα-

præsenti victoria. *Ex Schedis.*] Poterat de hoc ipso hymno locus accipi: Spero meum hymnum a tribulibus Ephyræis cantatum sæpius adhuc victorem esse illustraturum. Verum reliqua minus conveniunt. ἁρπαλέος simpl. *impetuosus*, ut Pyth. viii. 93. adeoque *vehemens, magnus.*

99. πέποιθα ξενίᾳ Θώρακος pro ξένῳ Θώρακι, h. e. ἔχω πιστὸν ξένον Θ. Nova sententia. *Utor amico certo ac fido Thorace, qui meum carmen ambiens me Musarum currum conscendere fecit.* De Musarum curru vid. sup. Ol. ix. 120. Isthm. ii. 2. Nem. ix. 17.

103. ἄγων ἄγοντα προφρόνως accipio de summo studio, *qui* quasi *præit præeuntem*; ut dicimus *currenti calcar addere.*

105, 6. Ad superiora debet referri, et ad Thoracem, amicum, cui πέποιθε, utpote viro *probato rerum usu.* πειρῶντι pro ἐν τῷ πειρᾶν, τῇ πείρᾳ. πρέπει, *splendet*, διαπρέπει Ol. i. 3. Comparatio multis frequentata; gravitate antecellit Bacchylides ap. Stobæum de veritate Serm. xi. it. in Brunck. Analectis to. i. p. 149. Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια. Occurrit quoque versus in gemma (ap. Com. de Caylus to. vi. *Recueil* pl. l. 4. 5). Inde a v. 107. nova particula carminis sequitur. Ἀδελφεοὺς, quos *victoris* potius quam Thoracis esse existimo: eos laudat, *quod instituta seu rempubl. Thessaliæ*, h. civitatum, quibus ipsi præsunt, ὑψοῦ φέροντι, *claram et illustrem reddunt*, i. q. ἀείρειν, ἐπαείρειν (Ol. ix. 31.), βαστάζειν (Ol. xii. 27.), αὔξειν-

σομεν ἐσλούς· ὅτι
Ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
Αὔξοντες. ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται
Πατρώϊαι κεδναὶ πολί-
ων κυβερνάσιες.

τρώϊαι pro vulg. πατρῷαι. 110. κεῖται Gott. et Schol. qui pro κεῖνται dictum esse vult, Pindarico more.

τες, *felicitatem eorum provehendo; etenim* (δὲ pro γὰρ) *ipsi se viros bonos præstant in administranda rep.* Videntur aristocratia hæreditaria usæ esse civitates; igitur Alevadarum κυβερνάσιες πολίων πατρώϊαι. et illæ κεῖνται ἐν ἀγαθοῖσι, ἔγκεινται, ἐπίκεινται, *mandatæ sunt* (αὐτοῖς οὖσιν ἀγαθοῖς) *viris bonis.*

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιά.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Invocat deas patrias, Semelen, Ino et Alcmenam, ut adsint pompæ victoris in templum Apollinis Ismenii ducendæ; cumque locum ludorum declarasset per campum Pyladis v. 23., digreditur ad fabulam de Oreste—57. Redit ad propositum; victoris et patris priores victorias memorat;—75. comparata eorum fortuna cum opibus tyrannorum, laudatque amorem libertatis.

Σ. ά. Κ. ϑ΄.

ΚΑΔΜΟΥ κόραι, Σεμέλα
Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοϑέα ποντιᾶν

2, 3. Mutavit metrum secundi et tertii versus cujusque strophæ et antistrophæ Schmidius, ita ut syllabam unam ex secundo in fronte tertii coli collocaret, ut h. l. pro eo, quod antea editum erat: *—ἀγυιᾶτις, Ἰ-νὼ δὲ Λ. π.* et v. 11.—*ϑῶκον, ὤ.*

1. Heroinæ ac deæ Thebanæ, Cadmi et Harmoniæ progenies, *Semele σύνοικος ϑεῶν ἐν Ὀλύμπῳ*, et *Ino*, nunc dea marina, Leucothea. Cum his *Alcmena* invo-

Ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
Ματέρι πὰρ Μελίαν χρυσέων
Ἐς ἄδυτον τριπόδων
Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐτί-
μασε Λοξίας,

A. ά. K. θ'.

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμα-
ξεν, ἀλαθέα μαντεῖον θῶκον,
Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καί

Pauw acriter increpat. Molitur alia Mingarell. Conject. pag. 51. et in schedis; etiam in v. 6. Relinquam ei definiendum, qui totam rem metricam Pindari constituerit. Scrupulum injicit v. 74. qui sic in fine correpta syllaba laboraret:— ξαν Ἑλ- cum v. 11.— 3. Ἰνώ τε Bodl. γ. 5. ἴστε Pal. C. ἀριστογόνω pro ἀριστογόνου Ἡρακλέος legerat Schol. sicque ed. Rom. Crat. al. nec minus nec magis commode. 6. παρὰ metri caussa emendaverat Schmidius, pro vulgato πάρ. Malo cum Pauw. credere, fuisse olim scriptum Ματέρι πὰρ M. quod metrum dactylicum postulat. In fine χρυσέων est dissyllabum. 7. ἐς etiam a Schmid. pro vulg. εἰς. 8, 9. Fuisse olim τάξιν horum colorum aliam Pauw putabat: Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐ- τίμασε Λοξίας, et sic in ceteris strophis et antistrophis. 11. μαντεῖον ex Ald. retraxit Schmid. vitium intulerat Romana: μαντείων θῶκον. Supra βωμὸς μαντεῖος Ol. vi. 7. et μυχὸς μαντήϊος Pyth. v. 92. Est tamen difficultas metrica, quod in μαντεῖον media brevis esse debebat. Mingarell. em. μάντιον vel μαντικόν. Ad totum locum cf. Pausan. ix. 10. et Ammon. pag. 70. e Didymo.

catur, ut pompæ victoris intersint. Continuatur oratio, lyrico spiritu circumducta, usque ad v. 24. adeoque v. 11. post θῶκον non plene interpungendum est, nec v. 18. post ἑσπέρα. Jungenda quoque sunt: Κάδμου κόραι, et v. 12. ὦ παῖδες Ἁρμονίας, quæ junctim essent: παῖδες Κάδμου, καὶ Ἁρμονίας. *Jubentur autem adesse ad templum Apollinis Ismenii, ut pompæ victoris ad illud ducendæ intersint et hymno victoris accinant.* Templum Apollinis egregie ornavit v. 6—11. παρὰ Μελίαν. Scilicet fuit in eodem templo religio aliqua Meliæ et Ismeni, quem ex ista nympha Apollo susceperat; unde et nomen h. l. *templi Ismenii*, ut vulgo Apollinis Ismenii. Tripodes, quos, a sacerdotibus dedicatos æreos, Pausanias memorat ix. 10. non huc spectant; sed Pindaro sunt *aurei, antiqua illa donaria*, in quibus etiam litteris Cadmeis inscripti tres illi versus sunt, quos Herodotus v. 59. memorat. Fuisse in eodem templo μαντεῖον ex v. 11. discimus.

12—14. ἔνθα καὶ νῦν—καλεῖ ὁμηγυρέα στρατὸν συνίμεν, pro: ἔνθα καὶ νῦν καλεῖ ὑμᾶς [l. Apollo l. Melia. hoc melius Sch. *Ex Schedis.*]. itaque sequitur 17. ὄφρα κελαδῆτε, *ut canatis Themi-*

Νυν ἐπίνομον Ἡρωΐδων
Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-
νά τε καὶ ὀρθοδίκαν
Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
κρα σὺν ἑσπέρα,

Ε. ά. Κ. ϛ'.

Ἑπταπύλοισι Θήβαις
Χάριν ἀγῶνί τε Κίῤῥας·
Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἑστίαν
Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρῷαν βαλὼν,
Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β'. Κ. θ'.

Τὸν δὴ, φονευομένου
Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου

13. Νῦν ante Schmidium scribebatur. 15. Θέμιν. ultima esse debet producta ex cæsura; nisi excidit Θέμιν θ'. 17. κελαδῆτε ἀ-. Non est hiatus a Pindaro. Fuit κελαδήσετ' ἀ-. Nam solet ὄφρα cum futuro jungere Pindarus: Ol. vii. 28. ὄφρα αἰνέσω. vi. 39. ὄφρα βάσομεν. 22. Τρίτον Ald. Pal. C. et Bodl. γ. cum Schol. sed τρίτος doctius. [Heynius in textu vocis primæ literæ finali superscripsit ν, et post βαλὼν delevit punctum.] 23. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa; nec video auxilium, nisi aliter versum dispescas: Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νι- 24. κῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. sicque in ceteris. 26. Ad h. v. respicit Schol. Æschyl. Choeph. 731. 27. Ante Schmidium; χε- ρῶν ὑ. κρ. χειρῶν ὑπὸ κρ. jungit Mingarell. cum φονευομένου. Equidem ἄνελιν

dem, *Pythonem et oraculum*, χάριν (per apposit.), *hymnum*, qui sit hymnus, *in honorem Thebarum et Pythiorum*. ἐπίνομον στρατὸν v. 13. audacter dixit *consortem turbam*; ut σύννομοι, *qui una pascuntur vel una habitant*. ὀρθοδίκαν 16. *veridicam*.

24. Λάκωνος Ὀρέστα. unde Laco, cum esset Mycenæus? Puto, quia factus est rex Spartæ. v. Pausan. ii. 18. pag. 150. iii. 1. p. 205. Digressio, quæ sequitur, a lusu ingenii, ex notionum associatione fortuita, est profecta; similis ei, quæ in superiore carmine erat, de Hyperboreis.

Τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος·
Ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
Ψυχᾷ πόρευ᾽ Ἀχέροντος ἀ-
κτὰν παρ᾽ εὔσκιον

A. β΄. K. θ΄.

Νηλὴς γυνά. πότερόν
Νιν ἄρ᾽ Ἰφιγένει᾽, ἐπ᾽ Εὐρίπῳ
Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
Ἦ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν
Ἐννύχιοι πάραγον κοῖται;
Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις

ὑπὸ χ. pro ἐκ. Similis fere locus illis Ol. vi. 73. ἦλθεν δ᾽ ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ᾽ ὠδῖνός τε, si altero loco ἀπ᾽ pro ἐξ legeris. 29. Δαρδανίδα a Δαρδανὶς ductum Schmidius recte ait; ut ultima brevis sit. Posse tamen et longam ferri, pronuntiat Pauwius, ut sit Δαρδανίδα Πριάμου. 30. Κασάνδραν vett. edd. recte, si prisco more. Est autem spondeus pro dactylo, ut 54. 36. Schol. ἐκίνησε καὶ ἐλύπησε. prius vitiose. 37. λόχον Oxonienses ex Bodl. γ. exhibuerunt: vulgo χόλον, quod Pauw retinendum fuisse clamat. Sane utrumque lyrico dignum: βαρυπάλαμνος tamen χόλος, pro simplici, βαρεῖα ὀργὴ, magis consentaneum videri potest. 38. Ut antitheticis responderet hic versus, Schmidius pro λέχει scripserat τινὶ, exagitatus a Pauwio. Poterat leniore opera scribi: λέχεϊ δαμαζομέναν. 39. ἔννυχοι ante Schmid. qui recte emendavit, ut nunc est; minus bene idem dedit: ἀπάγον. 40. Erat τὸ δὴ—. ut Pæonico metro succurreret, Schmidius legit: ὅ, τι, vel τό τι, Pauw: τὸ δὲ ν.

34. πότερον, lyrica forma pro vulgari, *seu quod—seu quod.*

36. σφαχθεῖσα sive de conatu accipiendum, sive ut vere mactata sit, quod alii sequi videntur, ut Lucret. i. 85. sqq. et ipse Propert. iii. 5. 54. *Pro qua mactata est Iphigenia mora.*

38, 39. *An eam alieno amore domitam adulter corrupit?* Omissa altera propositio: quod ne maritus resciseeret, illa timuit.

40—46. *Quod sane novarum nuptarum flagitium odiosissimum est; nec facile illud occultari potest, quo minus alii id divulgent. Omnino enim homines maledici sunt. Magna enim fortuna habet, sustinet, magnam invidiam,* invidiæ obnoxia est; οὐ μείονα, pro οὐ μικρὸν φθόνον· ὁ δὲ χαμηλὰ

Ἔχθιστον ἀμπλάκιον, καλύ-
ψαι τ᾿ ἀμάχανον

E. β'. K. ς'.

Ἀλλοτρίαισι γλώσσαις.
Κακολόγοι δὲ πολῖται.
Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.
Θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας ἱκὼν
Χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. K. θ'.

Μάντιν τ᾿ ὄλεσσε κόραν,
Ἐπεὶ ἀμφ᾿ Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότα-
τος. ὁ δ᾿ ἄρα γέροντα ξένον,
Στρόφιον, ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ,

41, 42. Erat κα- 42. λύψαι; dedi καλύ- ψαι τ᾿ ἀμήχανον. Ita necessario versus dispescendi, ut semel receptum metrum servetur. 45. οὐ μείονα Mingarell. accipiebat *parem opibus*. 46. βρέμει durum esse agnoscit Pauw et conj. βρόμῳ, h. κακολογίᾳ, φθόνῳ, eleganter, ut ipse quidem addit. Malo pati βρέμει. *At sordidum vulgus occulte fremit*, obtrectat potentum famæ. 47. Erat θάνε. Ἀτρείδας vulgo ante Schmidium; qui Ἀτρεΐδας, consentiente Aldo. 51. ἔλυσε vulgg. inde a Romana. Schmidius perperam mutavit in ἔσυλε. ἔλυσσε Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus exhibet: male; nam media natura est longa, ut sæpe in Homero λῦσε, λύσατο. nec aliter ms. Gott. 52. ξένον γέροντα vulgo: transposuit Schmidius recte cum Aldo. 53. ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ. plus quam lyricum tumorem habet: (σὺν) νέᾳ κεφαλᾷ. An probandum: ὁ δὲ—νέα κεφαλὰ, ut κεφαλὴ pro homine dicitur?

πνέων ἄφαντον βρέμει. *nam vulgus obtrectat clam potentum laudibus.* βρέμει ἄφαντον, *fremit, loquitur*, h. maledicit, *occulte.* ἄφαντος de *obscuro* etiam Nem. viii. 58. ubi itidem *invidorum fraus* τὸ λαμπρὸν βιᾶται. πνέων χαμηλὰ, *vivens humili loco*, pro adverb. ζῶν χαμηλῶς. πνέειν, *vivere*, Nem. vi. 2. x. 163. Procedunt omnia hæc a sententia v. 42, 43. *Clytæmnestra norat, adulterium suum occultari haud posse*; idque eam ad cædem Agamemnonis parandam induxit. Locum haberet interpretatio a vento ducta, si ἡ πνοὴ esset; at est ὁ πνέων.

48. ἐν Ἀμύκλαις. aut diversam de loco cædis famam sequitur Pindarus; aut *Amyclæ* latius dictæ sunt pro Peloponneso; figura eadem, qua sup. v. 24. Orestes Λάκων.

51. ἔλυσε δόμους ἁβρότατος, pro τὴν ἁβρότητα δόμων, *opes evertit domus.*

53. νέᾳ κεφαλᾷ, νέος ἔτι ὤν. v. V. L.

Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ᾽· ἀλ-
λά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει
Πέφνεν τε ματέρα, θῆκέ τ᾽ Αἴ-
γισθον ἐν φοναῖς.

A. γ᾽. K. θ᾽.

Ἦ ῥ᾽, ὦ φίλοι, κατ᾽ ἀμευ-
σίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν· ἤ
Μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
Ἔβαλεν, ὡς ὅτ᾽ ἄκατον εἰναλίαν.
Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθῷ
Συνέθευ παρέχειν

55. γε inseruit Schmid. ex Aldo. 56. Etiam πέφνεν τε idem ex Aldo. Rom. et rel. ἔπεφνε μ. Bene etiam pro μητέρα Aldus ματέρα. 59. Hæreo in metro, nec satisfacit Mingarell. τρίοδόν γ᾽ vel -σιπόρου τριόδου. 62. εἰναλίαν cum Aldo Schmid. pro vulg. ἐναλίαν, quod et ipsum defendit Pauw. 63. τὸ δ᾽ ἐτεὸν primum edidit Stephanus secundum Schol. Schmidius revocavit τὸ δὲ τεὸν (h. κατὰ τὸ σὸν), *quod te attinet*. Emendandum τὸ δὴ τεόν. 64. Metrum claudicat. Schmidius σε συνέθευ π. Quidni συνέθεο? Mingarell. sic

55. σὺν Ἄρει, *cæde*. σὺν pro διά. propr. *Mars* pro *pugna*, inde pro *vi*. Nisi χρόνῳ σὺν jungas pro σὺν χρόνῳ.

56. θῆκεν ἐν φοναῖς vel pro ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ, vel cum Schol. ut φοναὶ sint οἱ τόποι, εἰς οὓς φονεύονται, *quibus cæsi jacent*. quo modo idem cum Eustath. et al. accipit locum Iliad. x. 521. ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι. quod tamen et ipsum esse potest ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ. [Sophocl. Antig. 696. ἐν φοναῖς πεπτῶτα. *Ex Schedis*.]

58. Revocat se a digressione nova formula. κατ᾽ ἀμευσίπορον τρίοδον *tanquam in trivio*, adeoque errori obnoxio, ἐπλανήθην τῆς ὁδοῦ. Similia Nem. iii. 47, 48.

63. τὸ δὲ τεὸν, *quod ad te attinet, quod tuum est*, ἐχρῆν ἂν ταράσσειν ἄλλα ἄλλοτε, *consentaneum esset te alia ex aliis moliri*, carminis materiem undique conquirere, εἰ συνέθου παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον μισθῷ, (μᾶλλον) ἢ π. Π. si mercede carmen pacta esses, o Musa, adeoque homini, qui nullam laudum materiem suppeditaret, potius quam Pythico victori, in quo habes quod laudes. Secundum hæc sensum teneo: *si pacta esses, Musa, carmen*, si vocem venalem mercede locasses, *nil impediret, quo minus digressione obtereris; at nunc in honorem Thrasydæi, ejusque patris, hymnum condis, qui felicitate et gloria florent, adeoque materiem carmini præbent satis amplam*. Metro tamen satisfacere difficile est. v. V. L. ταράσσειν, ut κινεῖν, *movere, moliri, machinari*, nihil novi habet.

Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-
λα χρὴ ταρασσέμεν.

Ε. γ'. Κ. ς'.

Ἦ πατρὶ Πυθιονίκῳ,
Τό γε νυν, ἢ Θρασυδαίῳ·
Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
Τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίᾳ τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔχον
Θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ

constituit: 64. γε συνέθευ παρέχειν 65. φ. ὑ. ἄλλα 66. σὲ χρὴ ταρασσέμεν 67. ἤ πατρὶ Πυθιονίκῳ. 65. ὑπ' ἄργυρον Bodl. γ. et Ald. Schneider Fragm. pag. 111. conj. ἐπάργυρον ex Hesych. h. v. At ὑπάργυρον *mercede conductam, venalem.* cf. Isthm. ii. 11. 66. Metrum laborat. Schmidius: ἄλλοτ' ἄλλ' αὖ ταρασσέμεν. Pauwius totum locum ita refingit: Μοῖσα, τὸ δὴ τεὸν, οὐ μισθῷ Τὺ συνέθευ παρέχειν Φωνὰν ὑπάργυρον, ἀλλ' ἄλ-λα χρὴ ταρασσέμεν Ἦ πατρὶ Π. Etsi, quam turpe illa ætate habitum fuerit, mercenariam victori celebrando operam præbere, ignoro: probo tamen in Pauwii emendatione illud, quod improbam Grammaticorum fraudem detexit, labem avaritiæ Pindaro ubique inurentium. Sed interpolatione receptæ lectionis rem confici nolim. In Schol. est ταρασσέμεν, ἀντὶ τοῦ, τάρασσε καὶ μετάφερε. Ignoravit ergo χρὴ, quo omisso manet: ἄλλοτ' ἄλ-λα ταρασσέμεν, *move, cane.* An fuit ἄλ-λᾳ *alio modo?* nam trochaicum colon est. Ad ἄλλᾳ adscripserat aliquis, quod aliunde meminerat, ἄλλοτ' ἄλλα vel ἄλλο, ut Nem. iii. 72. Isthm. iii. 30. P. x. 85. Potest quoque sic jungi: τὸ τεὸν (sc. ἐστὶ) ταρασσέμεν. [Heynius in textu delevit χρὴ et voci ταρασσέμεν, post quam posuit comma, adscripsit: p. τάρασσε.] 67. Laborat et hoc colon. Schmidius ἀθλονίκῳ. Pauw Πυθονίκῳ, ut sit a Πυθὼ, νικῶντι ἐν Πυθοῖ. Mingarellus suadet facere Πυθιο—dissyllabum, aut primam pro brevi habere: quod non admittam. Potius in ceteris epodis primus versus erit accomodandus versui 19. ἑπταπύλοισιν Θήβαις. et sic in reliquis epodis. 69. τε abest Steph. primæ et iis quæ hinc fluxere. 70. τὰ μὲν ἅρμασι erat; τὰ μὲν ἐν ἁ. Schmidius, metro periodico poscente; recte, Pauwio quoque adsentiente. 71. Ὀλυμπίας ἀγώνων Schmidius. Pro ἔσχον (v. ad 23.) ἔχον, ut ceteris versibus respondeat. 72. Ἀκτῖνα θοὰν malit Pauw. ne spondeus in secundo loco iambici sit. At Mingarellus, si versus, inquit, oppositi habendi sunt pro Ionicis a majore, versus est impurus Ionicus, habens in principio Epitritum tertium pro diiambo. 73. Πυθοῖ δὲ malum. Sic Nem. x. 47. Isthm. iv. 48.

70. (κατὰ) τὰ μὲν πάλαι, *jam antea.* Mox jungenda Ὀλυμπίᾳ τε—Πυθοῖ τε. 73. Ἑλλανίδα στρατιὰν, *turbam æmulorum.* ἤλεγξαν, *vicerunt*, proprie, arguerunt inferioris virtutis esse.

Στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτα-
τι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων
Τὰ μέσα μακροτέρῳ
Ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶ-
σαν τυραννίδων·

A. δ'. K. θ'.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
Τέταμαι. φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-

vult idem Pauw. non viderat, Ὀλυμπίᾳ τε—Πυθοῖ τε sibi respondere. Tum γυμνὸν Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. et Schol. ut sit pro γυμνικὸν ἀγῶνα. Sane Isthm. i. 31. ἐν γυμνοῖσι σταδίοις, sed ibi opp. δρόμῳ ὁπλίτῃ. Vulgo γυμνοὶ, quod cur improbes, nihil adest. 76. ἀραίμαν Bodl. γ. et v. 78. ἂν π. 79. μακροτάτῳ Gotting. In fine vulgg. μ. σύν. Sed hoc σὺν tanquam glossema, metro infestum, expunxerat Schmidius, recte, Pauwio quoque probante. 82. δ' deest Bodl. γ. ξυναῖσιν ἀμφ' Ald. 83. ἀμύνονται male invexerat ed. Rom. Emendavit Schmid. ex Aldo. [Hermann. de Dial. Pind. p. viii. corrig. φθονεροὶ δ' ἀμεύονται. εἰ γάρ τις etc. *invidi prætereunt mediocrem sortem.* (?) *Ex Schedis.*]

76. sqq. More suo, ut v. c. Nem. i. 49., *ad se* transfert, quæ alias universe efferre solet, cum sint *ad victorem* referenda, *qui in civitate libera mediocri conditione contentus non adspirabat ad honores et principatum, nec aliis invidebat aut tenuiores fastu premebat.* Turbæ Thebanorum civitatem illo tempore agitabant; quod docte docet Gedik. Ἐραίμαν καλῶν θεόθεν, τῶν καλῶν ἐκ θεοῦ ὄντων. Notum, quæ καλὰ sint Pindaro: *studia, rerum honestarum, unde decora, vitæ ornamenta et gloria illo tempore proveniebant,* v. c. res equestris et certamina; tum *ipsa illa decora et ornamenta,* inprimis *e victoriis.* τὰ καλὰ igitur *appetit,* μαιόμενος δυνατὰ ἐν ἁλικίᾳ, h. e. τὰ δυνατὰ ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν, ut in juventa, ex cursu, e lucta, et sic alia.

78—82. *Cum enim videam, mediocrem conditionem in civitate florere majore felicitate,* esse feliciorem, *sperno fortunam potentum, et studeo virtutibus civilibus.* τυραννίδων pro ipsis tyrannis.

83. Nec invideo aliis; *invidi vero sibi ipsi malum arcessunt invidia sua.* ἀμύνονται, βλάπτονται, ἀτῶνται, *puniuntur.* Pergit universe efferre, quæ de Phricia prædicare volebat. εἴ τις pro ὅστις: *qui consequutus est ea, quæ summa sunt in vita privata,* (ut victor sit) vivitque tranquille, *temperatque sibi ab insolentia,* (cf. Isthm. iii. pr.) ἀπέφυγεν pro ἀποφεύγει, ut ἔσχεν pro ἔχει, *ei pulcra mors obtingit, et post mortem is posteris clarum nomen relinquit:* χάριν εὐώνυμον κρατίσταν, (κατὰ τῶν) κτεάνων. Sed v. Var. Lect.

τᾳ. εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἅσυχά
Τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
Ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν ἐσχατιὰν
Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
Εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
σταν χάριν πορών.

Ε. δ'. Κ. ς'.

Ἅτε τὸν Ἰφικλείδαν
Διαφέρει Ἰόλαον,
Ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
Σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
Τὸ μὲν, παρ' ἆμαρ, ἕδραισι Θεράπνας, τὸ δ' οἰ-
κέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

84. *ἥσυχα* metri caussa emendavit Schmid. cum vulgg. sit *ἡσυχίᾳ*, recte. cf. Pauw. 86. *μέλανος δ' ἂν ἐσχ.* vulgg. ante Schmidium, qui sustulit δ'. Duplicem olim lectionem fuisse, conjicit Pauw, (Scholio opinioni facile locum dante) alteram: *φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτᾳ, Εἴ τις—ἀπέφυγεν, μέλανος δ' ἂν ἐ. Κ. θ. ἔσχεν*, ut sit pro *ἀνίσχεν*. alteram: *φθονεροὶ δ' ἀ. ἄτᾳ. Εἴ τις—ἀπέφυγεν· μέλανος ἂν ἐσχ.* etc. 87. *θάνατον* omnes edd. perperam. recte emendatum *θανάτου* a Schmidio etiam sec. Schol.—*θάνατον, ἐν γλ.* Ald. 89. *χάριν εὐώνυμον* (pro *εὐωνυμίαν*, *decus bonæ famæ*) *κρατίστην* per se bene se haberet, *optimam famam*; sed nunc videtur conjungendum cum *κτεάνων*. requiritur tamen sic *κτεάνων κράτιστον*. 94. *υἱοὺς θεῶν* malit Pauw, oblitus se in lyrico poeta versari. 95.—*Θεράπναις ἔνδον Τὸ δ' οἰκέοντας Ὀ.* Schmidius.—*ἕδραις Θεράπνας, τὸ δὲ οἰ.* emendat Pauw, ut periodicum sit. *Θεράπευας* Pal. C. perperam.

91. *ἅτε διαφέρει ὑμνητὸν ἐόντα* pro *διαφέρει ὕμνοις*, *divulgat, celebrat hymnis. quod* clarum nomen, decus, *facit, ut carminibus celebreris*: pro hoc nominat heroes Iolaum et Dioscuros.

95. Schol. "*παραφράζει τὸ Ὁμηρικὸν* Odyss. λ. 302. sq." At notabile, quod pro *locis inferis*, in quibus alternis versantur, memorat *ἕδρας Θεράπνας*, *sepulcrum ad Therapnas*, tanquam sedem Manium: fere ut sup. Pyth. v. 129, 130. 135. inf. Nem. x. 105. Verum permiscentur passim Hades, tenebræ, sepulcrum, v. c. Eurip. Hec. 207, 8, 9. Ceterum fabulæ huic de Dioscuris locum fecisse videtur notio Luciferi et Hesperi, modo vesperi modo mane orti, confusa cum Dioscuris, ita ut alter cernatur, alter lateat.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιβ'.

ΜΙΔΑ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΥΛΗΤΗ.

ARGUMENTUM.

Invocata Acragante, tanquam dea, ut propitia sit Midæ victori redeunti e certamine musico 1—11. ad tibiæ inventum digreditur; et narrationi pauca v. 49. adjicit de successu post ærumnas in addiscenda et exercenda arte exhaustas.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΙΤΕΩ σε, φιλάγλαε, καλ-
λίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἅ-
τ' ὄχθαις ἔπι μαλοβότου
Ναίεις Ἀκράγαντος εὔ-
δματον κολώναν, ὦ ἄνα,
Ἵλαος ἀθανάτων

αὐλητῇ. Vicit. Pyth. xxiv. et xxv. v. Schol ad pr. 4. μηλοβότου. At Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 5. εὐ- Schmid. pro vulgg. εὔ-δματον. 6. ὦ ἄνα nove dictum pro ἄνασσα. Schmidius, nec improbante Pauwio, hoc ipsum reposuit: ω ἄνασ-σ', ἵλαος. et hoc recte factum arbitror; nec tamen pronuntiare ausim, alterum feminino genere nunquam adhibitum esse.

Ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
Δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ
Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
Αὐτόν τέ νιν, Ἑλλάδα νικά-
σαντα τέχνᾳ· τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε, θρασειᾶν Γοργόνων
Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα·

A. ά. K. ιδ'.

Τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-
πλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
Ἄϊε λειβόμενον
Δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ·
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄ-
νυσεν κασιγνητᾶν μέρος,

8. εὐμενίᾳ Bodl. γ. et Ald. et postulat pro εὐμενείᾳ metrum, itaque reposui. Sunt plura ejusmodi in Pindaro, in quibus duplex vocalis est aut corripienda aut in simplicem mutanda. 10. εὐδόξῳ Μίδᾳ pro εὐδόξου Μίδου legerat Schol. et sic edd. Rom. Crat. al. etsi toties iota subscriptum in edd. priscis negligitur, ut nihil tuto pronuntiari possit. Sed tertius casus, quem Aldus habet, exquisitius ponitur: et Schmidius laudavit loca similia Ol. vi. 165, 166. xiii. 39, 40. Pyth. viii. 6, 7. 11. Ἑλλάδα potest exponi, v. Not. at probabile fit admodum, fuisse Ἑλλάδι—τέχνᾳ. 16. ἀπλάστοις Schmidius de suo: nam omnes habent ἀπλάτοις, ut sup. Pyth. i. 40. Scilicet πελάω, πλάω, ἄπλητος, ἄπλατος, idem quod ἀπέλαστος. 18, 19. Ita recte distinguitur cum Schmidio. Alii: ἄϊε —καμάτῳ Περσεὺς, ὁ. 19, 20. ἄ- νυσεν. Multa perperam Grammatici veteres

11. Ἑλλάδα, ut sup. xi. 75. Ἑλλανίδα στρατιὰν de æmulis concertantibus. it. Nem. x. 46. Sed v. V. L.

13, 14. διαπλέξασα, ἐμπλέξασα, συμπλέξασα, *componens, inserens, fabricando, mœstum ejulatum sororum truculentarum.* Sic διαπλέκειν pro *adjungere,* inf. Nem. vii. 146. ἁρμόσαις διαπλέκοις.

15. ὃν θρῆνον ἄϊε λειβόμενον, σὺν καμάτῳ δυσπενθέϊ, (pro διὰ, ἐν, *præ ærumna luctuosa,* luctu) ὑπὸ κεφαλαῖς παρθενίοις ἀπλάτοις τε ὀφίων pro ἐκ κεφαλῶν τῶν παρθένων ἀπλήτων (ad quæ nemo accedere auderet) τῶν ὀφίων ἕνεκα. questus sororum de Medusæ cæde (cf. inf. 37, 38.) expressit Pallas inventa tibia: cujus sonus adeo esse debuit querulus ac lugubris. Necesse autem ex poetæ sententia est, non Medusam modo, sed et ceteras duas sorores capita anguibus comata habuisse.

19. ὁπότε ἄνυσεν—ἤτοι,—ἀμαύρωσέ τι —θῆκέ τι.

Εἰναλίᾳ Σερίφῳ
Λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων,
Ἦτοι, τό τε θεσπέσιον
Φόρκοι᾽ ἀμαύρωσεν γένος,
Λυγρόν τ᾽ ἔρανον Πολυδέκτᾳ
Θῆκε ματρός τ᾽ ἔμπεδον
Δουλοσύναν τό τ᾽ ἀναγκαῖον λέχος,
Εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας,

Σ. β΄. Κ. ιδ΄.

Υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ
Χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
Ἔμμεναι. ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἐκ
Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
Ἐῤῥύσατο, παρθένος αὐ-
λῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας

tentant ad interpretandam vocem vitio laborantem : ipsi veram lectionem laudant: ἄνυσεν. ἀνύω, *conficio, occido*, non infrequens. 21. ἐναλίᾳ non Steph. modo, sed omnes edd. ante Schmid. [24. Hermann. ad Orph. p. 722. corrig. Φόρκοιο μαύρωσεν. *Ex Schedis.*] 28. συλάσας ut τιμάσας et alia. ἀποσυλᾶσαι sup. iv. 195. Vulg. συλήρας. 30. αὐτορύτου emendavit Schmid. ex Ald. Vulgo: αὐτοῤῥύτου. 33, 34. Editum erat αὐ-λᾶν, quasi Dorice etiam ab αὐλὸς, αὐλῶν, αὐλᾶν formari possit. Donec hoc aliis exemplis confirmatum fuerit, probabimus cum Schmidio ex Aldo αὐλῶν. Provocet forte aliquis ad Od. κ. 10. sed vix recte ibi αὐλῇ pro αὐλῷ accipitur. Qui sequitur locus, prave interpungebatur in Oxon. et in Schmidiana, aliisque edd. Paullo melius in edd. Steph. 34. τεῦχε Schmid. ex Ald. et Pal. C. ad metrum, pro τεῦχεν.

23. τὸ θεσπέσιον γένος. τὸ θεῖον, etsi monstrosum, tamen non mortale.

25. ἔρανον de *symbola* accipio seu *munere, quod Polydectes sibi conferri jusserat*: v. Apollod. ii. 4. 2. p. 95. et Not. p. 294, 5. λυγρὸν θῆκε, *pœnitendum*, h. e. in luctum vertit. ἔμπεδον, s. *longam* s. *duram* servitutem, ad quod vi adacta fuerat.

28, 29. Alibi Pindarus a Prœto corruptam tradiderat: Schol. Iliad. ξ. 319. δεσμὸν ἀναγκαῖον eodem sensu Theocr. xxiv. 33. quem effugere nequeas, qui tenet, cogit, necessitatem manendi imponit. εὐπαράου. nam formosa fuerat Medusa, ut et cum Pallade certaret de forma; a qua comam anguineam accepit.

Ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-
μήσαιτ᾽ ἐρικλάγκταν γόον.
Εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὑροῖ-
σ᾽ ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
Ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον
Εὐκλεᾶ, λαοσσόων μναστῆρ᾽ ἀγώνων,

Α. β΄. Κ. ιδ΄.

Λεπτοῦ διανισσόμενον
Χαλκοῦ θ᾽ ἅμα καὶ δονάκων,
Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ
Ναίοισι πόλει Χαρίτων,
Καφισίδος ἐν τεμένει,
Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-

40. θ. ἔχε K. ὠνόμασεν Bodl. γ. Mirum, quod Palladi *nominis inventum*, et quidem tale, tribuitur. Forte fuit ὤπασεν, ἐκ κεφαλᾶν π. νόμον—ut hoc sit prædicatum, a poeta ipso adjectum. 41. Si κεφαλᾶν est, cur non et πολλᾶν? [Heynius in textu corrig. ὠνύμασεν.] 42. εὐκλεᾶ Schmid. metro jubente, et Mingarello probante pro εὐκλέα. λαοσσόων idem, ut jam Brub. Morell. et Steph. λαοσόων Rom. et Crat. λαοσσόον Oxonienses novarunt ex Bodl. γ. (et Aldo), perperam. Sic enim μναστῆρα duplex habet epitheton, ἀγώνων vero vacat. Cum Schol. accedat, non dubitavi λαοσσόων revocare. 47. Καφισίδος Schmid. nec duplex σσ. scribere necesse erat. Edd. reliquæ Καφησίδος vitiose et hic. cf. sup. ad Ol. xiv. 1.

36. καρπάλιμος l. rapax l. celer, ex ἁρπάλιμος, ap. Homer. Reddit Schol. ἰσχυρῶν. γνάθους ὠκείας dixit poeta simili modo Nem. i. 63.

41. ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον. Debuit ergo esse antiquum nomen vel epitheton in carmine πολυκέφαλος νόμος αὐλοῦ, respectu vel Gorgonum duarum, quarum lamenta exprimebat; vel serpentum in earum capitibus. Addit Schol. aliud, quod chorus L virorum erat. Satis argute!

47. Καφισὶς Nympha, Cephisi filia, per quam designatur Κωπαῒς λίμνη, palus Copias. v. Fragm. Pind. pag. 88. xcix. μάρτυρες χορευτᾶν, quatenus tibia accinit choro; πιστοὶ, nam numeros servant.

49. Quæ sequuntur, ad sollennem poetæ sententiam (v. sup. Pyth. viii. 104. sq.) refero: cum *victoriam tanto clariorem esse* dicit, *si ea multo labore parata est; nec tamen successum in nostra manu esse, sed divina voluntate obtingere.*

θρώποισιν, ἄνευ καμάτου
Οὐ φαίνεται. ἐκ δὲ τελευ-
τάσει νιν ἤτοι σάμερον
Δαίμων. τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
φυκτόν. ἀλλ' ἔσται χρόνος
Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν
Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

52. *ἤτοι σάμερον.* Supplent veteres: *ἤτοι ὕστερον, αὔριον.* Schmidius exponit *ἤτοι σάμερον, vel hodie etiam.* Ringitur pro more suo Pauw, et verbo se dicere velle ait, quod verum sit certo certius: *-τάσει νιν εἴτ' ἢ σάμερον Δ. postea vel hodie.* An id satis græce dictum sit, equidem non dicam; scabrum utique esse video. Nescio an lenior sit medicina: *-τάσει νυν ἤτοι σάμερον· aut nunc aut hodie*, h. *brevi, et inopinato. δαίμων ἐκτελευτᾷ*, seu *fatum exitum habet* ut (Ol. vii. 124.) seu *deus eventum dat. τελευτᾷν* sane et active et immanenter ponitur. Si prius, referendum erit ad *πόνον*, non ad *ὄλβον*. 55. *οὐ καί τιν' ἀελπτίαν βαλὼν* Bodl. γ. contortior adhuc quam vulgata lectio. Locum non satis expedio. Ut tempus dicitur *alicui objicere aliquid insperato*, sic, si recte capio, h. l. *ὁ χρόνος βάλλειν* dicitur *τινὰ ἀελπτίᾳ, percutere, opprimere, insperato ἀέλπτως.*

Ait igitur: *Quæcunque felicitas* (*εἴ τις*) *inter homines est, sine labore non paratur. δαίμων δὲ ἐκτελευτάσει* (pro *ἐκτελευτᾷ*) *νυν ἤτοι σάμερον, eventum rerum dat deus aut nunc aut hodie*: pro: mox, h. serius citius; *nam, fato quod destinatum est, vitari nequit; sed erit aliquando tempus hoc,* quo id evenire potest; *idque etiam potest aliud dare, aliud negare, præter spem et contra sententiam. οὔπω* v. 56. est simpl. *οὐκ*, ut sæpe. h. possunt res aliter evenire, quam speraveramus et putaveramus. Has esse arbitror sententias; et distinguo: *τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος· ὃ καὶ, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, ἔμπαλιν—.* Dura sane oratio; sed in sententiis frequens, inprimis in extremis carminis versibus. Scholiastæ autem narrationem de fractis tibiis, et inanem, et nihil ad sensum facientem, nec interpretationem adjuvantem, relinquo. Similis sententia Ol. xii. 14. sq. *ὃ καὶ, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν*, a jaculatione: *ferire, assequi aliquid,* dicitur *tempus, βάλλειν τινὰ* pro *τί.* Ut aliquis, qui aliqua re potitur, *τυγχάνει*, sic nunc *tempori* idem tribuitur: hora *aliquid consequitur,* (*σὺν*) *ἀελπτίᾳ* pro *ἀέλπτως.* Vox est etiam in Archilochi fragm. ap. Heraclid. Alleg. p. 412. unde ap. Brunck. to. i. p. 42. xiii.

ΤΕΛΟΣ.

N E M E A.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Laudem victoris communicat cum insula—29. Inde virtutes victoris celebrat, ejusque vitam inter strenua facta exactam; qua deducitur ad Herculis vitam laboriosam inde ab ipsis incunabulis, anguibus ab eo elisis a v. 49.

Σ. ά. Κ. ί.

ΑΜΠΝΕΥΜΑ σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
Κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,

1. σεμνοῖ' Ἀ. Schmidius, ad antitheticorum exemplum. [Utitur versu Cic. ad Att. xii. 5. *Ex Schedis.*]

Chromius Agesidami fil. Gelonis sororem matrimonio habuit: infra ix. alterum carmen in aliam ejus victoriam est factum, ubi vid. Schol. ad v. 95. Cum *Ætnæus* pronuntiatus sit, serior esse debuit victoria Ætna condita: forte Nem. xlviii. (Ol. lxxvi. 4.)

1. Ut alias ab Syracusarum sic nunc ut variet hæc poetica copia, (nec aliam caussam desidero) ab Ortygiæ, earum partis, laudibus initium facit: erat autem Chromius Syracusanus, mox Ætnæus.

Δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα· σέθεν ἁδυεπὴς
Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ', ἔργμασιν νικαφόροις
Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

A. ά. K. ί.

Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

3. Ἀρτάμιδος Schmid. repetiit ex Commelin. et Plant. (quæ non nisi rivuli edd. Stephan. sunt: nulla autem ex iis codices expressit: igitur nec auctoritatem lectionis habere potest.) Doricam formam esse Eustathius docet. cf. Gregor. Cor. p. 139. Atqui nec in ceteris Pindari locis nec in Theocrito ea occurrit. 11. θεῶν pro ἐκ θεῶν durum esse facile occurrit, facilis quoque emendatio θεῷ. Sic emendat etiam Dawes Misc. crit. p. 56. et Pauw: sed non minus durum est hoc; ille jungit σὺν θεῷ, quod bene dicitur; enimvero θεῷ σὺν quam durum! Pauwius interpungit: Ἀρχαὶ δὲ β. θεῷ, Κείνου: nec tamen satis diserte explicat. Saltem esset θεῷ accipiendum pro ὑπὸ θεοῦ σὺν δαιμονίαις ἀρεταῖς κείνου ἀνδρὸς ἀρχαὶ βέβληνται (sc. ἔργμασιν νικαφόροις). *initia et caussæ ac fundamenta illius præclari facinoris jacta sunt* (h. victoria illa profecta est) *a deo et præclara viri virtute*. Sententiam poeta aliquoties repetit aliis in locis. Sin ἀρχαὶ ad ἐγκώμιον μέλος refertur, alia oritur sententia: quam in Notis vides. Mingarell. βέβληντ' ἐκ θεῶν et pro κείνου

4. (ἐκ) σέθεν ὁρμᾶται, *a te orditur.* — 7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, *decus novæ coloniæ Ætnæ*: grandius sonat *Jovis Ætnæi*.

11. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. Obscura est sententia et ambigua structura. Possunt ἀρχαὶ ipsarum ἀρετῶν esse, sententia poetæ nostro sollenni: ut alter grammaticorum acceperat: αἱ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις ἀρεταῖς ἀνδρὸς ἐκείνου βέβληνται (ἐκ) θεῶν. Ita vero nec σὺν convenit; et deberet esse ἐκ θεῶν. Restat alterum, ut aut ad ἔργματα aut ad μέλος ἐγκ. referantur ἀρχαί. Si ἀρχαὶ ἐγκωμίου μέλους junguntur, sunt eæ *caussæ, materies hymni*, hæc *parata est per præclaras virtutes viri*, Chromii. σὺν ἀρεταῖς pro διά. At θεῶν durum est, pro ἐκ θεῶν, nec minus θεῷ pro σὺν θεῷ, aut, ut Dawes suadebat, θεῷ σὺν ex seq. versu: forte fuit βέβληντ' ἐκ θεῶν pro βέβληντο, *jacta erant*, seu pro βέβληνται ἐκ [Heynius correxit 'κ.] θεῶν. Pergit v. 13. *Summum felicitatis culmen est in successu*, (in victoria, et) *præclaram victoriam celebrat, Musa*. In vss. 19 — 22. mihi etiamnum superest ambiguitas: spectetne ὀρθώσειν ad Proserpinam an ad Jovem; tum qua junctura segregari possint invicem tot casus secundi. ὀρθοῦν est ex voc. lyricis Pindaro varie

Ἔστι δ᾽ ἐν εὐτυχίᾳ
Πανδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ᾽ ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
Ἔγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ,
Τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ κατένευ-
σέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
στεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

E. α´ K. ή.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώ-
σειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς·
Ὤπασε δὲ Κρονίων
Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
Λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-

conj. κλεινοῦ. Ut σὺν expellas, substitues κλεεννοῦ ἀ. Sed in κείνου vix habes quod reprehendas. 14. μεγίστων Bodl. γ. 16. Νῦν ἔγειρ᾽ ἀ. vulgo legitur. Cum dactylus requireretur, Schmidius Νῦν ἔγειρ᾽ legit pro ἤγειρε, scil. *Chromius.* Mingarell. tentabat ἔγρε νῦν, quia ἔγρετο occurrit Theocr. xxiv. 21. Iliad. β. 41. ἐγρέμαχος ap. Sophocl. Œd. Col. 1109. Oxonienses ex Bodl. γ. immutarunt ἔγειρε νῦν, nullo cum fructu. Potest amphimacer pro dactylo esse adhibitus in vulgata edd. lectione. Sed Bodleianæ lectioni succurres, si scripseris ἔγειρέ νυν. ita dactylicis numeris præfixa est syllaba versus initio. Eandem formulam ἀλλ᾽ ἔγειρε poeta adhibuit Ol. ix. 72. Nem. x. 39. — 18. Περσεφόνᾳ primum irrepsit in Morell. et hinc in Steph. Sic quoque Bodl. γ. 19. χαίτας Bodl. γ. 24. χαλκέντεον Bodl. γ. 25. ὕπαιχμον Bodl. γ. θ᾽ ἅμα δὴ lectum erat ab uno e Scholiastis, et sic Aldus ; nec improbat Pauw.

frequentatis : modo *erigere, erectum constituere ;* modo *erectum servare ;* hinc omnino *servare,* ut Isthm. v. 62. quod et ἀνορθοῦν : (hinc ὀρθόπολις Thero Ol. ii. 14. et θεὸς ὀρθωτὴρ Pyth. i. 109.) tum *exaltare, illustrem reddere, celebrare* Isthm. iv. 65. vi. 95. porro *confirmare animum* ad suscipiendum aliquid Pyth. iv. 106. et omnino *suscipere* et *facere* : Isthm. i. 64. ξυνὸν ὀρθῶσαι καλὸν, *decus statuere publicum.* Sic ὀρθοῦν ὕμνον Ol. iii. 5. Jam ὀρθῶσαι Σικελίαν erit seu *regere* seu *illustrare* Siciliam. Si prius locum habet, referam ad Proserpinam, (αὐτὴν) ὀρθώσειν Σικελίαν : ad Jovem autem, si alterum. Reliqua non uno modo jungi possunt ; vide an hunc præferas: Σικελίαν πίειραν, ἀριστεύουσαν, εὐκάρπου χθονὸς (ἕνεκα vel διὰ), κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς. h. ἀριστεύουσαν πόλεσιν, *principem, insignem urbibus.* [An πολίων ι. χθονὸς jung. ? *Ex Schedis.*]

24. πολέμου μναστῆρα. Ex Homero : *studiosam bellorum.* [Pyth. xii. 42. *Ex Schedis.*]

πιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
Χρυσέοις μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν
Καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών.

Σ. β'. Κ. ί.

Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
Ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
Ἔνθα μοι ἁρμόδιον
Δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

27. χρυσέοις recte refinxit pro χρυσέοισι Schmidius; est enim trochaicum. 28. λαβὼν Ald. Accipiebatur βάλλειν καιρὸν tanquam σκοπὸν, adeoque figere: *tempus non feriens mendacio.* Ita quoque Pauw, sensu tamen parum expedito: ut toties faciunt viri docti in critica re occupati; ut satis constet, facilius iis fuisse veteres scriptores emendare, quam interpretari. Forte res ita enodari possit: *multa attigi*, (scil. ea, quæ in Siciliæ laudem dixerat) *opportunitatem jaculatus*, h. opportunitate usus, et quidem *in veris laudibus*, οὐ ψεύδει. h. e. multa attigi, ex ipsa re nata, eaque vera. Præstat sequi, quod in Notis posui: ἐπέβαν πολλῶν (κατὰ) καιρὸν, οὐ σὺν ψεύδει βαλὼν (αὐτά). 29. ἐπαυλείαις una voce Bodl. γ. Ald. Rom. Crat. et corrupte ἐπαυλίαις Brub. Morell. emendatum a Stephano.

28. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών. *Syracusarum multas laudes se attigisse* ait, *at vere.* βάλλειν tanquam σκοπὸν, *de laude*, εὐστόχως, οὐ (σὺν) ψεύδει, *non aberrando*, notum est ex Pindari usu, v. c. Ol. ii. 160. xiii. 133-5. Tum præstat jungere πολλῶν ἐπέβαν (κατὰ) καιρὸν, καιρίως, *vere, opportune, scite.* Sic et Pyth. i. 157. (κατὰ) καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ. Pergit v. 29. Enimvero manendum mihi est in proposito, dum celebrandum mihi sumsi victorem Nemeum. Est autem ille multis laudibus insignis. Est hospitalis etc.

29-52. Sequuntur *laudes victoris*: primo loco *hospitalitatis*; tum v. 34. *mentis moderatæ*; 36-43. quod ad rerum augendarum studia *corporis robore* ac *prudentia animi* pariter instructus est; tandem inde a 43. *generosus divitiarum usus* commendatur. Variata autem arte hæc expedit: primo ait *se venire cum carmine suo ad virum* φιλόξεινον: nam ἔσταν ἐπὶ θύραις, quod in convicium poetæ vulgo vertitur, est idem ac κωμάζω. *Est autem is, quem celebro, vir* φιλόξεινος.—Porro καλὰ μελπόμενος, *laudes ejus canens* (et sic sæpe se ad domum victoris cum carmine venire, accedere, ait, aut κῶμον nuntiat, ducit.) ἔνθα μοι. *ubi et mihi mensa hospitalis parata est*, h. e. cui ego ipse hospitii jure junctus sum. θαμὰ δὲ —*sæpe enim ab hospitibus frequentatur ejus domus.* οὐκ ἀπείρατοί ἐντι dictum

Ἐντί. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσ-
λὸς ὕδωρ καπνῷ φέρειν

34, 35. ἐσ-λῶς, Dorice pro ἐσθλοὺς, ex Scholiis, in quibus interpretatio varie tentatur, illatum est a Schmidio. ἐσλὸς tamen est communis lectio, eaque adducere potest ad aliam interpretationem: ὁ ἐσλὸς λέλογχε φέρειν μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ ἀντίον καπνῷ, *vir probus hac fortuna utitur, ut obtrectatoribus quasi aquam ferat contra fumum*, extinguat eorum calumnias, scil. probitatis suæ experimentis. Bona sententia! modo non in metrum peccaret hoc ἐσλός! Et videri potest illa altera lectio ex deprehenso vitio metrico subnata esse; laborat enim pes: itaque Pauwius fulcrum interponebat: —λός γ'. Veruntamen ipsum ἐσλὸς pro accusativo plurali haberi poterat, ut ap. Theocrit. τὰς παρθένος, et ita pro οἱ ἀλλοδαποὶ θαμὰ τῆς οἰκίας πειρῶνται, *sæpe ejus domum adeunt exteri*. ut *iter* dicitur *tentari*, *locus tentari*, *mare*, quod aditur. 34. Sequitur *moderatio erga obtrectatores*. Potest Scholion ad h. l. exemplo esse, quam parum firmis principiis et rationibus sæpe veteres interpretationes suas superstruxerint; ita ut verendum nobis haud sit, ne, auctoritatem eorum deserendo, in reprehensionem incurramus. Excutiat aliquis singulas, et primo loco eam, quæ ipsis Aristarchi verbis proposita est: τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε, καὶ ὑποκείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον, κατασβεννύναι. *iis, qui viris bonis obtrectant, id plerumque evenire solet, ut quasi adversus fumum* (incendium) *aquam ferant ad extinguendum.* Quorum sententiam me non satis assequi, lubenter fateor. Debebat saltem ordo et sententia sic constitui: λέλογχε, *ita usu evenit*, τοὺς ἐσλὸς (ἐσθλοὺς) φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις (οἷον) ὕδων καπνῷ, *ut viri boni obtrectatoribus quasi aquam ferant adversum fumum*; h. ut obtrectatorum calumnias restinguant seu beneficiis suis (v. ad 32, 33, 34.) seu honestate et generosis factis, quemadmodum ignis restinguitur aqua affusa. Hæc sane conveniunt cum verbis et cum contextu et cum ipsa re. Obtrectatorum tuorum conatus ita facillime infregeris, si eorum malitiam contemseris et in honestatis ipse studiis perseveraveris. Unum tamen est, quod premat, quod λέλογχε absolute dictum, analogiam quidem habet, usu probari nequit; præstare adeo videtur altera ratio, in V. L. apposita, ut sit ὁ ἐσλὸς λέλογχε (τοῦτο, τὸ) φέρειν, si modo verbis trajectis metro satisfeceris; ἐσ- λὸς καπνῷ ὕδωρ φέρειν. Ita λέλογχεν, ἔλαχε, pro ἔχει. *habet hoc tanquam sortito, est hoc ei sollenne.* 36. Sequentes laudes, *Chromius robur corporis cum animi prudentia conjungit*, in locum communem mutavit: *Varia hominum sunt studia:* τέχναι, alias ἀρεταὶ, μελέται.—στείχοντα ἐν εὐθείαις ὁδοῖς, *recta vero, honesta, studia persequendo*, χρὴ μάρνασθαι (σὺν) φυᾷ, *allaborandum est pro cujusque ingenio et natura.* (Sic φυᾷ Pyth. viii. 61, 62.) πράσσει (συμπράσσει) γὰρ ἔργῳ (ἐν ἔργοις) μὲν σθένος. *Ad certamina prodest robur, ad consilia prudentia*, (ὥστε τούτους,) οἷς συγγενὲς ἕπεται (οἷς συγγενές ἐστι τοῦτο, πάρεστι φυᾷ. vel οἷς τὸ συγγενές ἐστι, ita ut P. x. 19. N. vi. 15.) προϊδεῖν (τὸ) ἐσσόμενον. *ita ut provideant eventa ii, quibus a natura hoc datum est. Tu, Chromie, naturæ beneficio habes utrumque.* τρόπῳ quod ante φυᾷ, et ἀμφὶ τρόπῳ σέο, pro διὰ τρόπου. τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες (εἰσί σοι), *uteris et hoc et illo*, habes. Jam v. 43. quod *de victore* dicere volebat: Tu opes tuas in studia honesta, unde laudes consequaris, ef-

'Αντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι.
Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
Στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

Α. β. Κ. ι.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
Βουλαῖσι δὲ φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν,
Συγγενὲς οἷς ἕπεται.
'Αγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλου-

ipse Aristarchus sensisse videtur, qui ἐσλὸς antiquo usu pro ἐσλοὺς dictum ait. Felicior est Mingarelli conj. -λὸς καπνῷ ὕδωρ φέρει, permutata binarum vocum sede. In v. 35. καπνὸν Bodl. γ. exhibet vitiose. 40. Interpunctionem mutavi, ut sensus commodus exiret. Erat :—φρήν· ἐσσόμενον προϊδεῖν Συγγενὲς, οἷς ἕπεται. Forte fuit φρὴν, τὸ 'σσόμενον. 44. οὐκ ἔρασαι conj. Mingarell. nec male.

fundis; *ad se revocat*: *Nolo in congerendis divitiis studium collocare, sed, liberaliter inde amicos juvando, strenue factis, etsi ærumnosis, gloriam parare.* 'Αλλ' (ἔραμαι, ἐξ) ἐόντων φίλοις ἐξαρκέων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, *bene rem genere* (laudanda facere) *et laudem consequi.* ut Pyth. i. 191. εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων (*bonum successum habere, feliciter rem gerere*), εὖ δ' ἀκούειν, *laudari*, δευτέρα μοῖρα. Isthm. v. 17. εἴ τις, εὖ πάσχων, λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ. conf. sup. ad Ol. viii. 96. (igitur *suavem vitam* non designat.) Quæ sequuntur v. 48. sq. tam concise extulit poeta, ut divinatione potius opus sit quam interpretatione: κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν. (cf. V. L.) [Si ad anteced. erit: nam hominum casus fortunæ sunt communes, ut sint quibus tu de tuis impertias, quia egent. *Ex Schedis.*] Equidem amplectar hoc, πολυπόνους ἄνδρας esse h. l. *qui magnas res suscipiunt ac gerunt*, et ad εὖ παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι referam, hoc quidem sensu: *Nam communia hæc sunt vota virorum, qui magna audent*; in votis habent, *ut et feliciter res gerere et laudes consequi sibi contingat.* ἔρχεσθαι, ἰέναι, est, ut interdum *venire*, pro *esse*: ut Ol. i. 161. Facit nunc poeta, cum πολυπόνους ἄνδρας memorasset, transitum ad Herculis laudes paullo abruptius v. 49.: *At ego in magnis virtutibus*, (quoties ardua mihi facta celebranda sunt) *lubenter Herculis mentionem facio*, (prorsus ut Pyth. ix. 151. κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς 'Ηρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀεὶ μέμναται) *antiquam narrationem repetendo.* ὀτρύνειν λόγον, ut ὄρσαι ἀοιδήν. Et κορυφαὶ ἀρετᾶν et κορυφὰ ἀέθλων Ol. vii. 67. *summæ virtutes*: ut Ol. i. 21. et *facta*: ut mox Nem. iii. 55, 56. Transitum dixi paullo abruptiorem. Mingarellus ita cupiebat nexum inferre: *A te, o Chromie, non communia, sed eximia expecto, et de te fere ita ominor, ut de Hercule Tiresias.*

τον κατακρύψαις ἔχειν·
Ἀλλ' ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦ-
σαι, φίλοις ἐξαρκέων.
Κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

Ε. β'. Κ. η'.

Πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡ-
ρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
Ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν
Μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
Ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐ-
τίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
Παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ'. Κ. ι'.

Ὥς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια

49. Minorem post ἀνδρῶν ponebam στιγμὴν, ut conjuncta sensu essent: Κοιναὶ γὰρ — ἐγὼ δ'. Vidi tamen postea commodam sententiam sic elici non posse. 53. Jungo ὠδῖνα ὑπὸ σπλάγχνων. cf. ad Ol. vi. 73. nisi ὑπὸ est pro ὑπ' ἐκ. [V. Hermann. ad Eurip. Hec. v. 53: *Ex Schedis.*] 55. Διός γ' colon trochaicum poscit, monente Pauw. 57. Ὥς τε prorsus importunum. Pauw emendat vel ὥς γ', *sic non latens Junonem*; vel Ὧπ' οὐ λαθὼν χρυσοθρόνου Ἥρας. Vitium latere potest aut v. 53. in ὡς, ἐπεὶ, cum continuanda esset oratio per ὥς τε v. 57. *et ut*; aut in altero ὥστ' οὐ λαθὼν, quod probabilius, ut ejiciendum sit ὥστε, quod ex interpretatione adhæsit, et pro οὐ fuerit οὐ δὴ, οὐ μὰν, οὔπω λαθὼν, aut simile quid. 58. ἐγκατέβαν Bodl. γ. et Ald. 59. Abundat in fine versus syllaba. Schmidius βασιλὶς reposuit. Pauw βασιλὴ ex Hesychio huc transfert. Ad meum

57. ὥστ' οὐ λαθὼν χρυσ. Sententia a v. 53. procedit: ὡς παῖς Διὸς, αὐτίκα ἐπεὶ, *cum primum* — μόλεν, οὐ λαθὼν — ἐγκατέβα. Vitiosum igitur est quod altero loco ὡς iterato scribitur v. 57. ὥς τ' οὐ λαθών. v. V. I.. Itaque sit, hoc ὥς τε abjecto, sententia: 53. *quomodo, postquam cum fratre, Iphiclo, natus fuit, non latens, Junonem puer fasciis involutus est.*

Σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
Τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
Ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
Ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες. ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

A. γ'. K. ί.

Δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
νας ἀρήγοισαι λέχει.
Καὶ γὰρ αὐτὰ, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς
Ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

E. γ'. K. ή.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.

sensum scripserat *βασίλεια*, et *εα* fuit una syllaba pronuntiatum, ut tot alia. 68. *μάρψας* Bodl. γ. et Ald. 69. *Ἀγχόμενοι δὲ, χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν* Benedictus interpolavit: quæ vulgaris ratio est pro exquisita et Pindarica. Sic et Pauw indicat. 71. *βέλος* Oxon. ex Bodl. γ. dederant: vulgo omnes *δέος*, quod rei accommodatius est, etsi alterum magis lyricum; nam *βέλος* esset pro *dolore* dictum. *ἄτλαντον* Scholiis præfixum. 75. *ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς Ἄ.* interpunctionem sequor Pauwio probatam: nam *pariter cum ceteris accurrit* Alcmena. Vulgo, *ἀπὸ στρωμνᾶς ὁμῶς, Ἄ.* quod esset: *illa cum ceteris* mulieribus *exsiliit cubili.* Stephanus primus intulit: *ἀπὸ στρωμνᾶς, ὅλως Ἄ.* 78. *ἀθρόοι ἔδραμον* omnes vulgati. Nec apparet, cur aut unde Oxonienses mutaverint: *ἔδραμον ἀθρόοι.*

Ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων
Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον
Ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.
Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
Πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία
Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ'. Κ. ι'.

Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
Τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
Λῆμά τε καὶ δύναμιν
Υἱοῦ. παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
Γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψί-
στου προφάταν ἔξοχον,
Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. ὁ δέ οἱ

80. Versum refinxerunt Oxon. ex Bodl. γ. *κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον τινάσσων.* sed ut metro responderet, saltem *τινάσσων φάσγανον* scribere debebant. Vulgaris lectio et ipsa metro infesta erat: Κ. γ. *ξίφος ἐκτινάσσων*, ex glossa, ut mihi videtur, nata. Pauwio visum, olim alteram lectionem fuisse in libris: Κ. γ. *τινάσσων ἐκ ξίφος*, pro *ἐκτινάσσων.* 83. *ἀπήμων* per *ἀπήμαντος* (non *εὐπήμαντος*) explicat, utpote in soluta oratione, Pausan. x. 22. p. 852. *κραδία* Schmidius, propius ad legem versus, pro *καρδία.* 84. *ἀμφαλλότριον* Bodl. γ. cum Aldo. 90. *ἐκκάλεσεν* Schmid. ex Aldo: et sic Bodl. γ. *ἐκάλεσε* prima peccaverat ed. Rom.

82. *Domesticum enim malum* *πιέζει*, *λυπεῖ*, *πάντα* (pro *πάντας*) *pariter*; *cum in alieno luctu statim animus sit expers doloris*, *ἀπήμων*, *intactus*, *liber*, *solutus*, h. facile deponitur luctus.

Mox 85, 86. *μιχθείς*, ut sæpe *μιχθῆναι*, *admoveri*, *προσαχθῆναι*: adeoque h. l. *affectus erat et admiratione et voluptate.*

88. *παλίγγλωσσον θέσαν.* Ad verbum: dii rem ita moderati erant, ut nuntiorum narratio esset contraria ei quod vere evenerat.

92-99. Interpretátus est ostentum Tiresias (*φράζε*), *ὅσους μὲν ἐν χέρσῳ*, *ὅσους δὲ πόντῳ θῆρας κτανὼν* (occidendo) *ποίαις ὁμιλήσει τύχαις.* In seqq. structuram verborum mutasse videri debet Pindarus. Debebat esse: *καὶ τίνι στείχοντι—δώσει μόρον* Hercules: hæc invertit: *καί τινα κτανὼν*, *φᾶσεν*, *ἔφη*, *νιν* (Herculem) *δώσειν μόρον* (*αὐτῷ*), *illum esse mortem illaturum ei*: *τῷ στείχοντι.* Etsi nondum veritati loci satis confido. *τὸν ἐχθρότατον μόρον*, ne langueat, eritne *dirissimum*

Φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
Ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

Α. δ'. Κ. ί.

Ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν,
Ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας,
Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
Φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.
Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέ-
γρας Γιγάντεσσιν μάχαν
Ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
παῖσι κείνου φαιδίμαν
Γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ε. δ'. Κ. ή.

Ἔνεπεν, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
νᾳ τὸν ἅπαντα κρόνον σχὲν ἀεὶ

96. ὅσσους δὲ πόντῳ. Sic metro jubente emendarat Schmidius, cui debebant obtemperare Oxon. qui revocaverant ὅσσους δ' ἐν π. 97, 8, 9. Impedita et dura oratio. νὶν volunt pro αὐτῷ dictum. Pindarus structura excidit. Pauw et Mingarell. emendant: χ' ὄντινα—στείχοντα· τῷ ἐ. h. τούτῳ. Non male. [Hermann. ad Orph. p. 788. φᾶσέν ἐν. *Ex Schedis.*] 103. φαιδίμων malit Pauw, ne ambigua sit oratio ex subintellecto αὐτῶν. Ita vero nova ambiguitas existit, si βελέων φαιδίμων aliquis junxerit. 105. ἔννεπεν invexit Rom. editio. Schmidius retraxit ἔνεπεν ex Ald. et Bodl. γ. in quo et μέν. Fuit εἰράνᾳ, non, ut vulgg. εἰρήνᾳ. 106. σχεῖν ἀεὶ restituerunt ex Bodl. γ., cum quo Scholia consentire videntur, Oxonienses: metrum postulat σχὲν ἀεὶ, quod Pauwius quoque monuit. Vulgaris lectio erat χρόνον σχερῷ, vel σχερὼ, quod exhibet Ald. et Rom. tum σχερῷ Cratand. Brub. Deerat sic una syllaba in colo dactylico, et forma loquendi est communi usu ἐπισχερὼ, vel ἐνσχερὼ, pro ἐν σχερῷ, (ut inf. Isthm. vi. 32. ἐν σχερῷ) et ἐπὶ σχερῷ, ex σχερὸς, *continuus*, a σχέω, ut bene docet etiam Pauw inf. ad Nem. xi. 50. cf. ad Hesych. in h. v.

mortis genus? Porro σὺν πλαγίῳ κόρῳ *pravus.* oppon. ὀρθός. Isthm. iii. 8. στείχοντα h. σὺν ὕβρει. πλάγιος pro ἄδικος πλάγιαι φρένες.

῾Ασυχίαν, καμάτων
Μεγάλων ποινὰν λαχόντ᾽ ἐξαίρετον
᾽Ολϐίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
Θαλερὰν ῞Ηϐαν ἄκοιτιν,
Καὶ, γάμον δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ
Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

Pauwius duplicem olim lectionem fuisse suspicatur: alteram, quam primo loco memoravimus—σχὲν ἀεὶ: alteram, (quæ merus ingenii lusus est) ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅ. χρόνον ἐχυρῷ (h. ἀσφαλεῖ) ἡσυχίαν, κ. μ. π. λαχόντ᾽ ἐξαίρετον, etc. ut ab *αἰνήσειν* omnis pendeat oratio. 108. Lenior est junctura, si poeta scripsit: λαχέν τ᾽ ἐ. pro λαχεῖν — καὶ αἰνήσειν. Mingarellus conj. ὀλϐίοις δ᾽ ἐν. bene. Interpunxi etiam post δώμασι. Alii post ἐξαίρετον. 111. πὰρ Διὶ pro spondeo; non ergo opus est diæresi Διΐ. 112. δόμον friget utique. Bodl. γ. γάμον, deterius etiam. Mingarellus δόμον faciebat subjectum: *conventum deorum esse laudaturum Herculem.* ut Æschyl. Pers. 580. πενθεῖ δ᾽ ἄνδρα δόμος στερηθείς. et in *conventu illo* potissimum Musas et Apollinem animo designabat. Dura tamen hæc multo magis frigent. Latet exquisitior vox: an ἕδος? ut *mirari* dicatur *sedem deorum augustam.* Scholiastes: οὗτινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον. εἷς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος, σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. Ex altero forte Pauw sumsit, quod conjicit: σεμνὸν νόμον, *fatorum leges et decreta,* quibus Hercules post labores arduos immortalitatem est assequutus. [δώμασι — δόμον. Gilb. Wakefield vitium in priore quærit, et em. στρώμασι. Mox quoque αἰνήσειν mutat in ἀντήσειν. (Silv. Part. i. 77.) *Ex Addendis.*]

112. De novissimis vss. dixi in V. L. Simplicissimum mihi videbatur, ἔνισπεν, *vaticinatus est,* Herculem perpetua requie esse fruiturum ducta Hebe, *et celebratis nuptiis perpetuo apud Jovem esse victurum,* πάρεδρον Διὶ, quod Horatius extulit iii. 3. 35. *adscribi quietis ordinibus deorum;* aut, si ἕδος probetur, *sedem et locum esse habiturum.* αἰνήσειν pro ἕξειν, ornatius, cum significatione *animi sua sorte contenti,* probantis et laudantis id quo fruitur.

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

PRIMA Timodemi [qui Atheniensis Salaminem concesserat. v. ad v. 19. *Ex Schedis.*] victoria fuerat hæc in Nemeis — 8. Auguratur poeta plures alias in posterum, etiam Isthmiis et Pythiis — 18. idque multo magis ex eo, quod et Salaminii et Acharnenses, et ipsa stirps Timodemi, victoriis multis inclaruerant.

'Ογδοὰς ά.

ΟΘΕΝ περ καὶ 'Ομηρίδαι
'Ραπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ

Est hæc Ode *μονόστροφος*, distributa in strophas octo versuum, *ὀγδοάδας*. Metrum interpolaverat Schmidius: v. 2. *ἄρχον-* et sic porro in ceteris strophis secundo versui duas syllabas ex tertio adjecit. v. Pauw ad v. 3. Nam ante eum editum erat: *'Ραπτῶν — ἀοιδοὶ "Αρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-*, quod iterum revocavi, cum ipsum aurium judicium postulare videretur: sed movit virum doctum, quod sic vs. 27. et 33. a trochæo ordiuntur. 2. Possunt jungi et *ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ*, et *ἀρχόμενοι τοῦ προοιμίου ῥαπτῶν ἐπέων*. [1. 2. Strabo xiv. p. 955. B. C. *Ex Schedis.*]

1. Ordo verborum varie potest institui. Præferam: *"Οθεν περ καὶ 'Ομηρίδαι, ἀοιδοὶ ῥαπτῶν ἐπέων, (κατὰ) τὰ πολλὰ ἄρχονται τοῦ προοιμίου, ἐκ Διὸς,*

Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-
ου· καὶ ὅδ' ἀνὴρ
Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεκται πρῶ-
τον, Νεμεαίου
Ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

O. β'.

Ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
Εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθύπομπος
Αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκεν
Κόσμον Ἀθάναις,

5. ἱερὰν ἀγώνων edebatur. Recte dubitant Schmidius et Pauw, an ἱερᾶν hoc genere Dores extulerint. Legerant forte, ut Pauw suspicatur, nonnulli καταβολὰν ἱεράν. Quare Schmidio assentior rescribenti ἱερῶν. Bodl. γ. ἱρᾶν. 6. Νικαφορίας δέδικται 7. Πρῶτον Νεμεαίου versus descripti erant ante Schmidium. cf. Pauw. Ald. πρῶτα Νεμαίου. Νεμαίου etiam ex Bodl. γ. notatum. Possis suspicari πρώταν fuisse lectum. 9. δέ τι omnes vett. præter Crat." et Steph. cum Schol. unde ceteræ δ' ἔτι. Etiam Bodl. γ. δέ τι et πατρῴαν. 10. εὐθυπομπὴς receperunt ex Bodl. γ. Oxonienses, ut e Schmidii metiendi ratione—εὐθύπομπος αἰὼν syllabam producerent: qua analogia, non dicam. Ubique lectum εὐθύπομπος, quod unice verum. Sed versus finiri debebat in hac voce, et v. 11. Αἰὼν ταῖς μ. v. ad v. 2. Tum κάθοδον vitiose Ed. Rom. Brub. Morell. emendate Crat. Steph. etc.

(ἔνθεν) καὶ etc. [ὅθεν περ — et ἐκ Διὸς parum placet. Junge, ἐκ Διὸς, ὅθεν περ —. *Ex Schedis.*] *Proœmia*, quibus rhapsodi proludebant recitationibus, *a Jove* illa petita, nunc nota res sunt. De *Homeridis* v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. iv. 66. Videntur autem ῥαπτὰ ἔπη non uno modo dicta: *primum*, quatenus ῥάπτειν ἔπη est *versus facere, componere ; tum*, quatenus *diversas Iliadis partes*, ἔπη, quas memoria tenebant, *deinceps aut junctim recitabant*. Mox v. 5. de voc. καταβολὴ propr. *fundamentum* designante v. Schweighaeus. Emendatt. in Suid. pag. 66.

9. ὀφείλει δ' ἔτι debet esse ὀφειλόμενόν ἐστι, (sed v. V. L. ad v. 16.) Τιμονόου παῖδα δρέπεσθαι — νικᾷν τε Πυθίοισι. — καθ' ὁδὸν πατρίαν, patris instituto, exemplo. Pater et ipse fuit pugil, et forte idem victor in Isthmiis et Pythiis.

11—18. *Si vita, procedens eodem tramite, destinavit eum*, h. e. *si fato ille destinatus est, tanquam decus futurum Athenis in instituto patris*: (scilicet et is pugil vel pancratiasta et victor fuit:) *multas ille victorias Isthmicas et Pythicas est consequuturus ; nec*, has adeptus, *longe aberit ab Olympica victoria.* Hoc suo more tropice extulit: *facile est ad conjectandum*, probabile fit, *a Pleiadibus haud longe Orionem abesse.*

Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-
οισί τε νικᾷν
Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἐοικὸς,

Ο. γ'.

Ὀρειᾶν γε Πελειάδων
Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.
Καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι
Φῶτα μαχατὰν

14. Ante Schmidium: Πυ- 15. θίοισί τε νικᾷν. Porro δὲ Schmid. 16. Ut nunc scribitur et interpungitur, Τιμονόου παῖδ' pendet ab ὀφείλει v. 9. Absolute hoc et impersonaliter poni, ut ὀφείλει, Τιμονόου παῖδα νικᾷν, sit: *necesse est, Timonoi filium vincere*, equidem nec factum alibi memini, nec fieri posse arbitror. Si ab ὀφείλει pendet, haud dubie erit παῖς. Si παῖδα tuearis, dicendum fraudem in seqq. latere, ut partim ex Schol. assequi in promptu est, et scriptum fuisse: ἐν Πυθίοισι δὲ νικᾷν Τιμονόου παῖδ', ἔστιν ἐοικὸς, Ὀρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι, *etiam Pythiis fore ut vincat Timonous, probabile fit, non secus ac Orionem instare Pleiadibus.* Præfero tamen prius. Cum semel Nemea vicerit, fieri non potest, quin Pythica, et post eam Olympica victoria sequatur. Hoc suo more extulit: Quomodo Orion a Pleiadibus disjunctus esse, absistere, nequit: ita nec diu aberit Olympica olea. Porro ἔτι δ' Bodl. γ. 17. Πελιάδων Ald. Sed Πλειάδες etiam dictæ Πελειάδες. unde et eædem narrantur in columbas mutatæ, cum Orionis vim fugerent. v. Schol. ad h. l. Fragm. Pind. p. 49. et primo loco Athen. xi. p. 489, 490, 491. qui etiam h. l. nostri recitat, cum Scholiorum parte, p. 490. F. cf. Eustath. ad Iliad. σ. 486. item p. 869, 40. et p. 1535, 50. 1712, 1713. ubi Athenæum exscribit. Hygin. Astron. ii. 22. Schol. Arat. Phænom. 266. Vocis ὀρειᾶν interpretationes et etymologiæ, ab ὄρος, ὅρος, οὖρος, οὐρὰ, ὄρω sunt plures ap. Schol. et Athen. l. c. Si *montanas* accipimus, dictæ sunt tanquam nymphæ montis Cyllenii. ὀρίαν (debebat saltem ὀριᾶν) exaratum est apud Athen. l. c. et Eustath. l. c. Crates Grammaticus apud Schol. et ap. Athen. l. c. θερειᾶν scripserat, quod equidem præfero; error ortus est ex forma τοῦ θ et ο. quandoquidem messis tempus suo ortu nuntiabant veteri Græciæ Pleiades. v. Hesiod. Ἔργ. 383. 616, 7. Arat. Phæn. 266. loca jam ab intpp. notata. — 18. — νεῖσθαι καὶ μὰν 19. ἁ Σαλαμίς Schmidius. 18. Ex Schol. Nemeorum prolegomenis laudat Schmidius: Ὠαρίων (Ὠαρίων') ἀνεῖσθαι. Eustath. ad Homer. Odyss. ι. 274. p. 1535. 50. Πίνδαρος δὲ ἐν

19. Aut Salaminius fuit Timodemus, et se Atheniensem pronuntiari jussit, aut, quod v. 25. suadet, fuere pater et majores Athenienses, et quidem ex domo Acharnarum, sed habitatum concesserant Salaminem. Sic et Asclepiades censuerat in Schol.

Δυνατός. ἐν Τρωΐᾳ μὲν Ἕκτωρ
Αἴαντος ἄκουσεν. ὦ Τιμό-
δημε, σὲ δ᾽ ἀλκὰ
Παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Ο. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
Εὐάνορες. ὅσσα δ᾽ ἀμφ᾽ ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτα-
τοι προλέγονται.
Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασ-
σῷ, τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νί-
κας ἐκόμιξαν·
Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

σῷ, ὀρίαν ἢ ὀριᾶν Πελειάδων μὴ τηλόθι Ὀαρίωνα νεῖσθαι ἢ κεῖσθαι.—21. Τρωΐᾳ vulgo; Τρωΐᾳ resolutis literis Schmidius propter antitheticos scripsit; ridet factum Pauw, quippe esse colon trochaicum. Concedam ei nominis jus: ita tamen constituisse metrum suum poetam, docent antithetici, ut Schmidius refinxit. μὰν male Oxon. immutaverunt adversus metrum: itaque ejecimus, nulla, ut videtur, auctoritate illatum. 22. Pro ἄκουσεν Matthiæ noster conj. ἐγεύσατ᾽, ingeniose saltem. ὦ Τι· 23. μόδημε, σὲ δ᾽ ἀλκὰ ante Schmidium. σὰ ἀλκὰ Παγκράτιον τ. ἀέξει Bodl. γ. sed alterum poetæ et alibi frequentatum: *clarum, insignem reddit, honore mactat.* 25. παλαίφατοι in Schol. exaratum. 26. ὅσσα δὲ pro καθ᾽ ὅσα, ὡς, et cum admiratione, ut jam Schol. exposuit. Ea carere nos posse arbitror: Τιμοδημίδαι προλέγονται (*anteferuntur aliis, præstant,* προκέκρινται) ἐξοχώτατοι ὅσα ἀμφ᾽ ἀέθλοις: pro vulgari κατὰ τὰ ἆθλα. 26, 27. Ut legitur, in metro Alcaico primam regionem trochæus obtinet pro spondeo. Pauw ita occurrit, ut vel Τιμαδαμίδαι vel ἀέθλοι-σιν Τιοδαμίδαι rescribat, vel non Alcaicum, sed Antispasticum dimetrum hypercatalectum esse metrum statuat, cujus antispasti variant licite. Atqui v. 38. iterum Τιμοδήμω occurrit. Ceterum necesse est e majoribus Timodemi alium fuisse eodem nomine, a quo gens Timodemidarum erat ducta. 29. Τὰ μὲν Oxonienses reposuerant ex Bodl. γ. Aldo consentiente, nec animadvertentes, sic colon infringi. Saltem deb. Τὰ μὲν ἐν ὑψ. Vulgg. inde a Rom. Παρὰ μὲν recte. 30. Ante Schmid.— ἐξ ἀέθλων 31. νίκας ἐκόμιξαν. Idem vir doctus videtur in exemplari aliquo invenisse τέσσαρας ἀέθλων sine ἐξ.— 32. Bene Pauw observat, in Κορινθίων penultimam produci. Emendat Κορινθείων vel Κορινθιακῶν, Mingarell. Κορινθίων καὶ, ut θιων una syllaba

22. ἄκουσεν pro ἥσθετο, lyrica tropi audacia.

32, 33. In Isthmiis, in quibus Corinthii ἀγωνοθέται fuere. v. Schol.

Ο. έ.

Ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
Ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
Ἑπτὰ δ᾽ ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ᾽ οἴκοι,
Μάσσον᾽ ἀριθμῶ,
Διὸς ἀγῶνι. Τὸν, ὦ πολῖται,
Κωμάξατε, Τιμοδήμω σὺν
Εὐκλέϊ νόστῳ·
Ἁδυμελεῖ δ᾽ ἐξάρχετε φωνᾷ.

efferatur; nisi omnino glossema habemus pro vera lectione. [Gilb. Wakefield quoque adsciscit Κορινθείων. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*] [33. ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος Gilb. Wakefield mutat in ἐν ἄλσους Π. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*] 36. μᾶσσον Bodl. γ. et omnes vett. usque ad Steph. qui recte mutavit, vel Scholio præeunte: τὰ μείζονά ἐστιν ἢ ἀριθμεῖσθαι. Erat μάσσω᾽ ἀριθμῷ. At ἀριθμῶ (pro ἀριθμοῦ, quod etiam Bodl. γ. exhibet) Rom. et Crat. Hoc cum Pauwio præferam, ut magis græcum: μάσσον᾽ ἀριθμῶ, et ut usu poetæ frequentatum, ut Ol. ii. 178. xiii. 66. Nem. x. 85, 6. 38.—Τιμοδήμω 39. Σὺν εὐκλέϊ νόστῳ ante Schmid. 38. Τιμοδήμῳ legit Aldus cum Schol. minus bene. 39. εὐκλεεῖ Bodl. γ.

[35. οἴκοι, Salamine Diasia. *Ex Schedis.*]

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ γʹ.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ut victorem meritis laudibus celebret, Musam invocat—19. Orditur laudes ab insula Ægina; unde oriundus victor summam gloriam est assequutus, ac si columnas Herculis attigisset, in cujus laudes egressus,—45. mox revocat se—53. et laudibus suis effert indigenas Æginetarum heroes, Peleum—61. Telamonem—68. Achillem—111. Redit ad Nemea et victorem—122. trinarum vitæ ætatum virtutes eum attigisse cunctas—132. Commendat inde carmen suum;—138. at victorem ita eminere inter alios, ut merito id ei debitum sit.

Σ. άʹ. Κ. ιγʹ.

Ω ΠΟΤΝΙΑ Μοῖσα, μᾶτερ
Ἁμετέρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυξέναν ἐν
Ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι

1. Μᾶτερ Μοῖσα inverse Bodl. γ. perperam. 4. ἱερομηνείᾳ Ald.

Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ
Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὄπα μαιόμενοι.
Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

A. ά. K. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε
Μήτιος ἁμᾶς ἄπο·
Ἄρχε δ' οὐρανῶ πο-

6. Ἀσσωπίω Ald. Asopus Æginæ fl. optime utique hic locum haberet, cum Musa Æginam vocetur, modo constaret, eo nomine fluvium in Ægina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluvius non longe a Nemea abfuit, adeoque in via quæ versus littus et insulam duceret. Ad suum Asopum traxerant Phliasii fabulam de Ægina Asopi filia a Jove amata ap. Pausan. v. 22. f. 6, 7. Hæc cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam τάξιν redigit Pauw, ἐπ' Ἀσω-πίῳ μ. τέκτονες. Assentitur Mingarell. 11. Ἀιθλονικία Schmid. ex Plant. et Commelin. repetiit: eæ autem ex Stephaniana prima ductæ sunt. Prava, meo judicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ. ἀθλονεικία, etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀιθλονικίας sc. πρᾶγος. Tum frustra ἀιθ. scribitur, quandoquidem una syllaba efferendum est. Verum itaque erit: ἀθλονικίας δὲ μ. 12. ἀρετάν τε Bodlei. γ. et v. 15. ἁμᾶς, v. 16. οὐρανῶα. Aldus: οὐρανῷ πολυνεφέλᾳ. [Hermann. de Dial. Pind. p. xii. tuetur—ῳ—ᾳ. *Ex Schedis.*] Sed vett. in his verss. mire trepidarunt circa verborum juncturam. 15, 16, 17. laudantur a Schol. Eurip.

6. Victor est in reditu a Nemea versus Æginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, κῶμον, canunt; expectantur Musæ utpote carmen ἐξάρχουσαι.—Perventum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem: inf. ix. 21. v. Strab. viii. pag. 587. A. [Apollon. iv. 567. sq. *Ex. Schedis.*] τέκτονες κώμων pro κώμου, sunt οἱ χορευταί.

10. Διψῇ δὲ—Desiderat victoria laudes. Alia aliis rebus conveniunt, victoriæ hymnus. Simile sup. Ol. xi. 1. ἀθλονικίας scil. πρᾶγμα. Itaque ἀοιδὴ ὀπηδεῖ στεφάνοις, et ὀπηδός ἐστι δεξιωτάτη, *accommodatissima*, quam adesse par et consentaneum est.

λυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον. ἐγὼ δ' ἐκείνων
Τέ μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἕξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα πρότεροι
Ὤκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
Ἑὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς

E. ά. K. ιά.

Παγκρατίου στόλῳ. κα-

Hec. 684. 18. ἐγὼ δὲ κώμων conj. Matthiæ p. 41. ingeniose. Sic ἐκείνων erit ex 7. et 8. supplendum. 19. Refingendus 19. κοινώ- 20. σομαι χαρίεντα seq. 23. Metrum Iambicum in fine laborat. Pauw: πολύφατον ἀγοράν. 25. Si τεὰν, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra v. 20. ἕξεις scribendum erat, ut χώρας ἄγαλμα, urbs Ægina, casus vocandi esset. ἐὰν Pauw offert, vel θ' ἐὰν, (saltem γ' ἐάν.) sed quo sensu, non addit. Puto sic: ἐὰν κατ' αἶσαν, *quantum quidem ad eum spectaret, pro sua parte.* 27. sqq. Epodi cola diversis modis constituta sunt; et octona quidem a Metrico, quem sequutus est Calliergus, Crat. Morell. et Steph. cum cett.; undena dedit ex suo codice Aldus, quem sequitur una Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et alterum Epodi versum malo et ipse pro uno habere. Pauw digladiatur de pedum et metrorum *nominibus:* quæ ipsi remittam, qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metrorum nomina et tam argute tornatas et implexas naturas ignorasse, quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, ut, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes iniri fere possint, eæque omnes recte et legitime. Satis, puto, habuit

17, 18. Principio a Jove facto carmen ordiri Musam jubet, ipse ea, quæ Musa canit, carmine lyrico enuntiare vult.

23, 4. Ut κατελέγχειν aliquoties de probro, si quis victus esset: Ol. viii. 24, 25. P. viii. 50. Isthm. iii. 23. παλαίφατον ἀγορὰν Μυρμιδόνων, *populum*, ut στρατὸν dixit alibi, h. e. *majorum gloriam non obscuravit.* Mox 26. μαλαχθεὶς, *fractus, debilitatus,* victus 27. παγκρατίου στόλῳ, *numero certantium*, ut στρατὸς, Pyth. viii. 141. Et 29. ἄκος ὑγιηρὸν τὸ καλλίνικον de victoria, mercede ac præmio, quasi lenimine dolorum: ut mox Nem. iv. 2, 3. εὐφροσύνα πόνων ἰατρός. et φάρμακον ἀρετᾶς, *præmium virtutis*, P. iv. 332.

μᾳτωδέων δὲ πλαγᾶν
Ἄκος ὑγιηρὸν ἐν
Βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ' ἐὼν καλὸς
Ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
Παῖς Ἀριστοφάνευς· οὐκέτι πρόσω
Ἀβάταν ἅλα κιόνων
Ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρὲς,

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκεν
Ναυτιλίας ἐσχάτας
Μάρτυρας κλυτὰς, δά-
μασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεϊ
Ὑπερόχως· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-

poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque ad aurium sensum exigere, idque, quod semel mente conceperat, schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quopiam de eo, quod conjectura nititur, et, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter veriora amplectar. 29. ἐν 30. γε βαθυπέδῳ Bodl. γ. 32. εἰ δὲ ὢν erat cum hiatu. Facilis est medicina. 34. Annon Ἀνορέας ὑπερτάτας ἐπέβα? nam cum altero casu jungit: ut paullo ante Nem. i. 27. πολλῶν ἐπέβαν et Isthm. i. 55. πότμος ἐπέβασέ μιν εὐαμερίας. Utitur sane Pindarus et plurali et singulari. 35. Deficit syllaba in fine. οὔ οἱ ἔτι Schmid. refinxit. 40. Κλυτᾶς alii ap. Schol. et omnes inde a Romana edd. usque ad Steph. qui ex Aldo reduxit κλυτὰς, recte, ut ναυτιλίας ἐσχάτας jungeretur. 41. πελάγεϊ per diæresin colo trochaico postulante Schmidius recte ediderat cum Plantin. et Commelin. adde: cum Steph. præeunte Morell. 42. ὑπερόχους, vulgare, Ald. et Bodlei. γ. Tum διά τ' ἐρεύνασε olim

32. εἰ δ'—*cum autem jam.* quandoquidem, ut sæpe: v. c. inf. ix. 109.—ἐπέβη ἀνορέᾳ ἀρετῇ ὑπερτάτῃ, *summam corporis virtutem exeruit* certamine, ut victor fieret. Sententia similis Ol. viii. 24. seq. Isthm. vii. 30. *nulla ei major gloria prostat quam assequi possit:* hoc suo modo eloquitur, de quo v. ad Ol. iii. 77.

42. Sequentia ita interpungenda et

σε τεναγέων ῥοάς· ὅπα πόμπιμον,
Κατέβαινε· νόστου τέλος
Καὶ γᾶν φράδασσε. Θυμὲ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν. ἕπεται δὲ λόγῳ δί-
κας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

A. β′. K. ιγ′.

Οὐδ᾽ ἀλλοτρίων ἔρωτες
Ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.

nonnulli ap. Schol. vitiose. recte Schol. ἰδίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἐφ᾽ ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως etc. et excitat Callimachi Fragm. cxx. pag. 488. [Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. διά τ᾽ αὖτ᾽ ἐρεύν. *Ex Schedis.*] 43. Restituendum: ὅπα πόμ- 44. πιμον κ. sq. Interpungebatur: κατέβαινε νόστου τέλος, καὶ γ. φ. 50. ἐσλῶς Plant. et Commelin. invito metro, cum ed. Steph. prima; nam altera, et quæ inde fluxerunt, recte ἐσλὸς, ita enim Dorismus: vide v. c. Theocr. Id. ά. 90. Videtur antiquum dictum subesse, quod ex Alcæi, seu cujus cujus fuit, Scolio ap. Eustath. ad Iliad. β. pag. 326. novimus. Ἀδμάτου λόγον, ὦ 'ταῖρε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ᾽ ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις. [Aristophan. Vesp. 1231. *Ex Schedis.*]

jungenda sunt: ἰδίᾳ τ᾽ (non jussus ab Eurystheo) ἐρεύνα-σε τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον (sc. ἦν), κατέβαινε, νόστου τέλος καὶ γᾶν (non, γᾶς) φράδ. Copulam neglexit: *quousque pervium erat mare, penetravit; et terrarum extremum terminum, unde revertendum esset, monstravit;* cf. mox Nem. iv. 112-115. Fuere haud dubie plures de Hercule Oceanum tentante fabulæ: etiam de belluis marinis illo tempore ab eo domitis v. 40. Nam ad belluam, cui Hesione exposita fuit, vix hic respici potest. [Euripid. Herc. fur. 400. *Ex Schedis.*]

46. Similis forma a digressione revocandi se v. Pyth. xi. 58.

48. *Æaco te volebam et generi ejus hymnum ferre.* ἕπεται δὲ (pro γὰρ) λόγῳ δίκας ἄωτος· (πάρεστι τῷ λόγῳ τὸ δίκαιον, *dictum istud, carmen, veritatem habet,* quod est:) ἐσλὸς αἰνεῖν· (δεῖν αἰνεῖν τοὺς ἐσλούς.) Fuit versus ex prisco carmine, ad quem alludebat quoque Pyth. ix. 169. Nem. ix. 13. cf. V. L.

51, 52. Ordo verborum sic constituendus est: οὐ κρέσσονες (εἰσὶν) ἀνδρὶ ἔρωτες ἀλλοτρίων (ὥστε) φέρειν. pro sollenni: οὐ κρεῖσσον (οὐ καλόν) ἐστιν ἀνδρὶ, φέρειν (h. e. ἔχειν) ἔρωτας (ἔρωτα) τῶν ἀλλοτρίων (scil. πλέον ἢ τῶν οἴκοθεν e seqq.), *poetæ non decorum est,* non consentaneum est, poetam *præferre laudes exterorum heroum domesticis;* præstat tenere ea quæ sunt patria.

Οἴκοθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
Γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλεν,
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμὼν, Ἰόλᾳ πα-
ραστάτας ἐὼν, ἔπερσεν·

E. β'. K. ιά.

Καί ποτε χαλκοτόξων
Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν
Ἕπετό οἱ· οὐδέ μίν

56. σιν ἐν ἀ. malit Pauw. Metrum restituit idem:—Πηλεὺς 57. ἄναξ ὑπέραλλον sq. 59. μόνος ἄνευ στρατιᾶς. Ad Scholiorum ductum, novum hoc ac tumidum et παρατραγῳδούμενον a Pindaro videbatur Pauwio; itaque ille vitium subesse ratus, rescribebat: μόνος ἀγεστρατίᾳ. Varie quoque tentabat Mingarell. μόνος ἄγων στρατιὰν, μόνος ἀνὰ στρατιὰν, et al. [Matthiæ Observatt. pag. 41. pro ἐγκον. conj. ἀγκόνησι, i. q. ἀγκοίνῃσι (?). *Ex Schedis.*] 64. χαλκότοξον Ald. 65. Bis ἀλκὰν hic et 68. Fuit αἰχμάν? 66. Cur Iolaum pro Hercule memoraverit poeta v. 62. non assequi se profitetur Pauw, et tandem suspicatur legendum: ἕπετ' (ἕπεθ' voluit) ἥρῳ· οὐδέ μιν. ut *heros* sit Hercules; versu autem 62. Ἰόλᾳ accipit pro σὺν Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν sc. Herculi. Enimvero Iolaus satis notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, famulus et auriga: ut adeo qui Iolao adfuisse semper ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano,

54. ποτίφορον—γαρυέμεν, *habes accommodatum, idoneum, laudum argumentum, unde dulce carmen confici possit.*

55. παλαιαῖσι δ' (δὲ pro γὰρ) ἐν ἀρεταῖς, (ut Nem. i. 51.) γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμὼν (pro ἔχων αἰχμὴν ἐξαίρετον Iliad. τ. 387.), *nam et inter facta prisca* (est et illud quod) *Peleus hasta sua exultabat*, pro: Nobilis est in nostris fabulis Pelias hasta.

59. μόνος, comite tamen Jasone et Tyndaridis, ut Pherecydes narraverat: conf. Apollod. iii. 12. 7. cf. inf. iv. 88.

62. Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν, una cum Iolao, qui et ipse adstabat Herculi pugna; erat is Herculis θεράπων et auriga. vid. Isthm. i. 21. 23.—Mox ad 64. cf. Isthm. vi. 39. sqq.

Ποτε φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
Συγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀτρεκέϊ
Κατέβα ποδὶ, μυριᾶν
Δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέ-
νων Φιλύρας ἐν δόμοις,
Παῖς ἐὼν ἄθυρεν
Μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,

Iolaus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes ἐπιχωρίους a Thebanis præcipuo honore, ludorum quoque, afficeretur. Iolæa ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. ix. 148, 9. 72. ἀτρεκέϊ poscit metrum, et hoc Schmidius receperat. Idem in Ἀχιλεὺς factum v. 75. nam metro invito Ἀχιλλεὺς habent edd. vett. ante Morell. et Steph. 78. Post θαμινὰ majorem distinctionem poni jubet Pauw, ut mox novo spiritu sequantur illa: βραχυσ. Sed multo aptior exit junctura, si distinguas cum Aldo: παῖς ἐὼν ἄθυρεν μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινὰ βρ. ἄ. πάλλων.

69—74. Universe extulit, quod de Telamone dicere volebat: *adeo innata virtus in Telamone eminuit.* Sententiam jam Ol. ii. 154. seq. ix. 152—8. vidimus. *prævalet* εὐδοξίᾳ συγγενεῖ pro ἀρετῇ. ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, *qui non tenet nisi quæ didicit*, τὰ διδακτὰ, Ol. ix. 153. διδακτὰς ἀρετάς. Ψεφηνὸς ἀνὴρ opp. εὐδοξίᾳ, *qui virtute non illustratur: is non satis sibi fidit*, non audacter in proposito manet, οὔποτ' ἀτρεκεῖ κατέβη (pro simplici βαίνει) ποδὶ, *verum*, ut insignem se reddat, *modo hoc modo illud aggreditur*, ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, *spirans, audens, aspirans, appetens*, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται pro ἀτελῶς γεύεται (σὺν) νόῳ. dixit νοῦν ἀτελῆ, *qui nil efficit.* et ἀρεταὶ nunc sunt *studia virtutum*, h. e. rerum, quibus quis gloriam consequitur. Possis quoque totum locum ad seqq. referre, ut sibi ad Achillem aditum paret. Videtur tamen cum vss. 66, 67, 68. melius convenire. Mox 75. in τὰ μὲν æstuant Interpretes. Equidem jungo cum v. 85. ubi debebat sequi τὰ δὲ, ὅλον, *cum puer—tum adultus.* [Cf. Philostrat. Imagg. ii. 3. *Ex Schedis.*]

Ἶσος ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἑξέτης τὸ πρῶτον. ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν
Χρόνον τὸν ἐθάμβεεν Ἄρτε-
μίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

A. γ'. K. ιγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
νῶν δολίων θ' ἑρκέων·
Ποσσὶ γὰρ κράτεσκεν.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
Ἔπος ἔχω. βαθυμῆτα Χείρων
Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπιόν·

80. Ἶσον τ' erat. τ' post ἴσον sublatum volebat Schmidius, ut tamen mox. λεόντεσσι δ' refingeret: sed τὸ τ' tuetur Pauw, ut ad ἄκοντα alterum sit adjunctum. ἶσος legerat Schol. ut ad v. 88. manifestum fit: ποδώκης γὰρ ἦν—οὕτως ἦν ἶσος ἀνέμοις. idque, arbitror, præstat. 82. ἔναιρε primum Morell. nam anteriores ἔναιρεν. 83. σώμα-τι δὲ Ald. cum Schol. unde Schmidius refinxerat perperam: σώματι δὲ—ἀσθμαινόντι. 85. ἂν si est particula, otiosa est. Fuit ἔπειτ' ἀν' χρ. pro ἀνά. 86. ἐθάμβεον Bodl. γ. sed vulgatum Pindaricum est. 91. προτέρων sua auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. πρότερον, quod tamen non aliter accipiendum censeo, quam *priscum*. 92. Majorem στιγμὴν apposui, ut mira facinora adhuc narrata claudat sententia hæc. Ita quoque Schmidium fecisse video. Pauw πρότερον *tempore prius* interpretatur, et ad sequentia refert, quæ prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem haberetur. 93. τράφε Schmidii debetur sollertiæ. vulgo τράφεν, et λιθίνῳ τ'. sed τ' sustulit Schmidius: Oxonienses autem refinxerunt γ'. — 94. Vulgo ἔπειτ' ἐν. Schmidius emendaverat ἄν. Monuerant: Oxonienses, referri ἐν vel ad τέγει vel ad τρά-

85. Jungenda, ut dixi, cum v. 75. τὰ μὲν—(τὰ δὲ) ὅλον ἀνὰ χρόνον ἐθάμβεεν αὐτὸν Ἄ.

91—96. *Quod narro, a Chirone Achillem nutritum, a veteribus traditum est. Idem Jasonem et Æsculapium educavit.*

93. Attigit hæc Pyth. iv. 180. et 94. de Æsculapio Pyth. iii. 10. 79.

Τὸν φαρμάκων δίδαξεν
Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρ-
τατον ἀτίταλλεν ἐν ἀρμέ-
νοισι πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ'. K. ιά.

Ὄφρα, θαλασσίαις ἀ-
νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
Ὑπὸ Τροΐαν, δορί-
κτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν

φι pro ἐνέτραφι. At Pauw. satis quidem severe, illud ἐν, inquit, probare non possum, et nugantur Interpretes etc. Tentat itaque vir doctus modo: ἔπειτεν, Ionum more, modo: Καὶ ἔπειτα Ἀ. et paullo melius: Καὶ ἔπειτά γ' Ἀ. ut in superiore versu λιθίνῳ τ' retineatur; atque hoc verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud potuit et majusculis litteris apertum fit, quomodo ἔπειτ' ἐν ex τά γ' oriri potuerit. [ἔπειτεν Boeckh. Commentt. pag. xiv. *Ex Schedis.*] 96. νόμον Ald. cum Bodl. γ. sed νομὸν inde a Rom. præeunte Schol. 98. Νηρέος Bodl. γ. Pindaricum. 99. -τατον ἀτίταλλεν, ἀρμέ- sic lectum ante Schmid. qui, ut metro succurreret, refinxerat: γονάν τέ οἱ φερ-τάταν ἀτίταλλεν, ἐν ἀρμέ-. Pro his ἀτίταλλέ γε ἀρμ. cum hiatu Oxonienses dederunt, nescio an de suo: nam ex Bodl. γ. notant tantum ἀρμένοισι. Certe ex Scholiis firmatur Schmidii lectio ἐν ἀρμένοισι: ἔτρεφεν ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχήν. adeoque eam servandam arbitror. -τατον in principio ferri posse, ut in Iambico, Pauw contendit. 102. Negotium facit prima in ῥιπαῖσι correpta præter morem. cf. Pauw. 103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἁπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤκουσαν. ἵνα ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς εἰς κέηται. οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χώραν, προσυπήκουσαν. ἵν' ᾖ, ὑπὸ Τρῳάν χώραν. Schmidium objurgat Pauw ob resolutionem Τροΐαν factam, utpote in Iambico. Sed ita scriptum erat jam in edd. Steph. non modo, sed in omnibus omnino antiquis.

97. Redit ad Peleum, cujus filium educavit, *cui jam ante in matrimonium adduxerat Chiron Thetidem pulcram*, ἀγλαόκαρπον, ἀγλαὰν τὰς χεῖρας, ut alias λευκώλενος, καλλίσφυρος.

100. θυμὸν αὔξων, *impertiens, instruens*, πάντα, pro *penitus*; sic inf. vi. 4. πᾶσα κεκριμένη δύναμις, adverbio πάντως in epitheton mutato. Nisi placet pro κατὰ πάντα accipere. Mingarell. quærit, cur non ἀρμένοισι πᾶσι dixerit. Puto lyricum tanquam exquisitius alterum prætulisse. τὰ ἄρμενα sunt *idonea, utilia*.

Δαρδάνων τε, καὶ
Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πά-
ξαιθ᾽, ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἴκαδ᾽ ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. δ᾽. Κ. ιγ᾽.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ᾽ ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,

107. ἐγχεσιμόροις Rom. et seqq. edd. In Scholio præfigitur ἐγχεσιφόροις, quod Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmidius in metrum peccari ratus, primum ἐγχειμόροις tentat, tum ex Aldo retraxit ἐγχεσφόροις, quod quoque Bodl. γ. habet. Si Pauwium audimus, etiam vulgata ἐγχεσιμόροις ferri potest in tali metro. Sustuli quoque στιγμὴν post χεῖρας v. 108. saltem melius ponitur post Αἰθιόπεσσι, ut Aldus fecit cum Bodl. γ. [Pro χεῖρας Jacobs conj. κῆρας. *Ex Schedis.*] Expuli et h. l. importunum φρασί. Tandem v. 109. Aldus πά-ξαι θ᾽ (θ᾽ pro τε). Eidem deest μή. [112. ἄραρε Gilb. Wakefield mutat in ὄρωρε. (Silv. Part. i. p. 78.) *Ex Addendis.*] 113. αὐτόθεν est, *ex gestis ad Trojam* antea memoratis. Ab his profecta est summa Æacidarum gloria. Jacobs Animadverss. pag. 228. pro αὐτόθεν conj. οἰκόθεν, ut v. 53., h. e. *propriis gentis virtutibus, factis, decoribus.* 114. Vett. edd. distinguunt: αὐτόθεν. Ζεῦ, τεὸν γὰρ etc.

106—111. καὶ (ὄφρα) ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαιθ᾽, e seqq. supplendum Μέμνονος, ὅπως (αὐτὸς) μὴ μέλοι πάλιν ὀπίσω οἴκαδε. Proprie *manu hasta* impingitur præcordiis seu pectori; nunc ipsa *manus*: ὄφρα ἐμπήξαιτο χεῖρας ταῖς φρεσί. Eandem fabulam attigit inf. vi. 84. Isthm. viii. 116. *Heleni patruelis* est Memnon; quia ejus pater Tithonus Priami est frater. ἐπιμίξαις sc. τὰς χεῖρας, ut etiam alibi de congressu. Nam an absolute dictum sit ἐπιμίξαις, dubito.

112, 113. *O Jupiter, tua enim stirps sunt, Æacidarum gloria ex his* ad Trojam gestis *profecta est.*—φέγγος, ut jam Ol. ii. 102. Pyth. viii. 138. ἄραρε, *apta est ex his, prodiit.* V. v. 81.

114—122. Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα. (ut mirum non sit Æacidas clarum nomen esse adeptos.) σέο δ᾽ ἀγὼν, (*tibi vero etiam sacrum est certamen s. victoria*) τὸν ὕμνος ἔβαλεν, (noto tropo de laudum scope: v. c. Ol. ii. 161.) pro βάλλει. Post ὀπὶ νέων interpunctio delenda; nam jungenda: ὕμνος κελαδέων ἐπιχώριον χάρμα

Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα κελαδέων. βοᾷ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-
ϊ προσέθηκε λόγῳ
Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις

116. ἐπὶ vitium Bodl. γ. 117. βοᾷ olim aliquot ap. Schol. 119, 120. εὐκλεϊ Rom. cum seqq. εὐκλέ-ϊ Schmidius ex Aldo dedit, cum Bodl. γ. 120. Sustuli interpunctionem post λόγῳ, ut, quod Pauw quoque monet, jungantur: ὃς τάνδε νᾶσον καὶ Θεάριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσέθηκε λόγῳ εὐκλέϊ. aut, quod melius, ὃς τάνδε νᾶσον προσέθηκε λόγῳ εὐκλέϊ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προσέθηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita utrumque, λόγος et μέριμναι, de hymno accipiendum. Debet per Θεάριον, pro Θεώριον, (fuit is locus publicus in urbe Ægina, Apollini sacer. cf. Schol.) aut sacerdotium, aut tota urbs designari.

(σὺν) ὀπὶ νέων. βοᾷ δὲ συμπρέπει Ἀριστοκλείδᾳ νικαφόρῳ, *competit, debetur:* quod simplicius alibi extulit: Ol. ii. 83. Pyth. v. 139. Etiam Mingarell. sic accipit, et laudat Æschyl. Suppl. 467. τύχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι.

119. ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέϊ προσέθηκε λόγῳ (ut προσέμιξε Ol. i. 34.) *famæ claræ admovit,* celebrum reddidit; καὶ (προσέθηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖσι μερίμναις, *et inseruit poetarum carminibus dignitatem Theori, quam ille tenet,* s. ipsum Theorum. Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Ægina. Θεάριον, pro Θεώριον, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεώριος dictus: ut ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant οἱ Θεωροί.

122—131. Expedii locum, quantum licuit; nunc hoc addo. Aristoclida pancratiastes in ætate erat constitutus jam provectiore; excelluerat idem puer, juvenis, vir, et jam senilem minabatur prudentiam. Iterum universe hoc extulit: Ἐν δὲ πείρᾳ (ipsa re) τέλος διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται (τέλος ἐκείνων, ἐν οἷς). Dicitur τέλος πράγματος id quod summum est in re, summa rei, adeoque ipsa res. διαφαίνεται, ἐν οἷς τις ἔξοχός ἐστι. *cernitur, qua in re quis excellat inter alios, seu in puerili seu in virili seu in provecta ætate.* Porro v. 127. restituo interpunctionem, quam Schmidius non bene sustulit. τρίτον ἐν παλαιτέροις· (pro παλαιὸς ἐν παλ.) μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος, h. οἷον, ὡς, ἔχομεν ἕκαστον μέρος, *unamquamque vitæ partem, quam vivimus nos mortales.* Tum distinguo ἐλᾷ—ὁ μακρὸς αἰὼν, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον (τοῦ παρόντος φροντίζειν). *Provectior vita etiam quartam virtutem admovet, adducit,* τὴν φρόνησιν. τὴν τετάρτην ἀρετὴν ἔχει, διδάσκει γὰρ φρονεῖν τὸ παρόν. Sequitur τῶν, ὧν, οὗ, οὐκ ἄπεστι. *Ab quo ætatis gradu ille haud multum abest.* Etiam Schol. legerat in suo ὁ θνατὸς αἰὼν, et video nunc hoc magis lyricum decere.

Ἐξοχώτερος γένηται,

A. δ'. K. ιγ'.

Ἐν παισὶ νέοισι, παῖς· ἐν
Δ' ἀνδράσιν, ἀνήρ· τρίτον
Ἐν παλαιτέροισι·
Μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν
Βρότεον ἔθνος. ἐλᾷ δὲ καὶ τέσ-
σαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν, φρονεῖν
Δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
Τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε
Φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ

124. Post γένηται majorem στιγμὴν vulgg. edd. sustuli: minorem, quam Pauw quoque requirit, ed. Rom. habebat, quam male deservere: τὶς—παῖς ἐν παισὶν ἐξοχώτερος et sic porro. 127. Τ' ἐν παλαιτέροισι scribendum cum Pauwio; dictum pro παλαιός τε (h. e. γέρων) ἐν παλαιτέροις· ὡς ἕκαστον μέρος, h. e. ὡς ἑκάστην τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, βροτεὶ ὄντες λαγχάνομεν, ut juvenes, viri, senes sumus. 128. Ante Schmid. interpungebatur post παλαιτέροισι. Μέρος ἕκαστον οἷον etc. Sic et Schol. cum Bodl. γ. Hoc repetii. Induxerant Oxon. ἐν π. μέρος. ἕκαστον—. 130. Reponi curavi ὁ μακρὸς, quod Oxonienses (qui ὁ omittunt) videntur edere voluisse; saltem metrum ita postulat scribere, et sic Aldus, unde hæc lectio repetita. Vulgo ὁ deest, et θνατὸς, legitur inde a Romana: quod Schmidius emendavit ὁ θνατός. Brub. Morell. θνατὸς ἐών. Sensus autem: ὁ μακρὸς αἰὼν ἐλᾷ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς, h. φέρει, ἐπάγει ὁ βίος ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀρεταῖς τῶν τριῶν ἡλικιῶν, in quibus aliquis an excellat, experimentis declaratur, καὶ τετάρτην τινὰ ἀρετὴν, τὸ περὶ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίζειν. hæc ultima sic effert: φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον. Τῶν οὐκ ἄπεστι, h. *et hæc cadunt in Aristoclidem.* πρὸς τὰς τρεῖς ἐκείνας ἑκάστῃ ἡλικίᾳ προσαρμοζούσας ἀρετὰς καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν κέκτηται ὁ Ἀριστοκλείδης. aut, ut in Nota reddidi: *a quo ætatis gradu ille non multum abest.* 131. παρακείμενον Bodl. γ.

133—138. Potest forte χαῖρε esse προπίνοντος. Nam seqq. spectant ad πρόποσιν. Possit esse *salve* in adventu: nam *mittitur* carmen. Mitti vidimus aliud Pyth. ii. 126. Sed utroque comparato intelligo esse potius a formula discedentis seu epistolam finientis petitum. Carmen cum potione melle et lacte mixta comparat. Sollenni more confunditur comparans cum comparato: pro τόδε (ὡς) μέλι. κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει πόμ' ἀοίδιμον, non est, ut præterea ros adjiciatur; verum κιρναμένη ἔερση est *idem ille mixtus (infusus) liquor*, qui

Σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφ-
έπει πόμ' ἀοίδιμον) Αἰο-
λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

E. δ'. K. ιά.

Ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰε-
τὸς ὠκὺς ἐν πετανοῖς,
Ὃς ἔλαβεν αἶψα, τη-
λόθε μεταμαιόμενος,
Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
Κραγέται δὲ κο-
λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
Τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί-

135. Interpungi potest duplici modo, aut ut πόμα ἀοίδιμον jungatur cum μέλι per appositum, utque interposita sint: κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφέπει: tum hæc ἕερσα esset aliquid *quod adjungitur*, προσκικραμένον ἐστί: parum commode, cum potius sit ipsa illa potio, mel cum lacte; aut ut interpungatur post πόμα ἀοίδιμον, ut sit κιρναμένα δ' ἕερσα ἀμφέπει πόμ' ἀοίδιμον, eo sensu, quem vides in Nota. Quod *carmen suum* cum *dulci potione* comparat, insolens videri nequit post Ol. vii. 1. sqq. 12. sqq. Idem πόμα ἀοίδιμον appellat; quod potest simpl. accipi *præclarum*, ut posui in Nota. Nec tamen dubito poetam audacius h. l. πόμα ἀοίδιμον dixisse, quatenus *cantu*, ἀοιδῇ, constat, et adjunxisse ἀοίδιμον Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν, *cantu cum tibia*, ᾀδόμενον πρὸς αὐλὸν, quo ducere forte possit adjectum: Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, *modis* tibiæ *Æolicis*. Nec comparari potest inf. viii. 25. μίτρα καναχηδὰ πεποικιλμένη. v. sup. Pyth. ii. 128. Ol. i. 164. 136. Post ἀοίδιμον ab Oxoniensibus interpungitur. Etiam ἱέρσ' et ἑέρσ' ante Schmid. scribitur v. 135. 139. πετανοῖς omnes, quantum video, ubique: quod unde aut cur in ποτανοῖς Oxonienses mutarint, nec apparet, nisi forte ex Pyth. viii. 46. Occurrit utrumque. 142. δαφοινὰν Bodl. γ. male.

coronat, ambit oram poculi, adimplet poculum præclarum. Tum πέμπω ἐν πνοαῖσιν Αἰολῖσιν αὐλῶν ὀψέ περ. h. σύν. *mitto illum potum.* s. *hymnum, inter cantum tibiarum accinentium, serius quidem.*

138. sqq. Sunt hæc divinando potius quam interpretando assequenda. Universe efferri ea, quæ de *uno aliquo* dicenda erant, etiam hic observa. Possunt autem ea et *ad victorem* et *ad poetam* referri. Cum omnes vias inierim, hoc præferam: commendaverat carmen suum poeta, *sero quidem missum; verum impetu semel facto evolasse se et sublimem ferri ut aquilam*, dum *interea alii poetæ humilia sectentur.* Subjicit v. 145.: *esse autem carmini materiem idoneam in hoc victore laudes e victoriis pluribus.* εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, *favente tibi Musa*, ut celebratus sis præclaro carmine.

σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν
Τ' ἄπο καὶ Μεγάρων, δέδορκεν φάος.

148. Ubique interpungitur Ἐπιδαυρόθεν τ' ἀπὸ, κ. Nec tamen video, quidni scribatur commodius: Ἐπιδαυρόθεν Τ', ἀπὸ καὶ Μεγάρων, h. φάος δέδορκέ τιν ἀπὸ Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν τε καὶ ἀπὸ Μεγάρων. *affulget tibi decus, laus, ex Nemeis, Epidauriis et Megarensibus victoriis.* Sic et supra Ol. i. 151. sqq. τὸ κλέος Πέλοπος τηλόθεν δέδορκε *longe fulget in Olympiorum cursibus* accipi potest.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ δʹ.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Commendatur a dulcedine carmen—13. consecrat id victori et insulæ Æginæ et patris memoriæ—35. hinc ad veteres heroes Æginetas digreditur, Telamonem, Herculis comitem, et hinc ad Herculem ipsum. At v. 53. revocat se a digressione, v. 71. tamen ad alios procedit heroes Æginetas: Teucrum, Ajacem, Achillem, Neoptolemum, Peleum. At v. 112. iterum revocat se et ad tribules redit Theandridas. Inde v. 129. laudat avunculum victoris, v. 144. avum et Melesiam alipten.

Διαίρεσις ά. Κ. ιγ'.

ΑΡΙΣΤΟΣ εὐφροσύνα
Πόνων κεκριμένων

Εἶδος est μονοστροφικὸν, duodecim stropharum, seu diæreseon, ut inf. Isthm. viii. perperam in strophas, antistrophas et epodos distinctarum. Delevi siglas *A.* et *E.* Antistrophen et Epodon declarantes. Prorsus novam distributionem versuum iniit Mingarellus. 2. Mingarell. conj. κεκριμένου, victoris, ut κριθεὶς,

1. Fuit Timasarchus Timocriti f. luctator, victor ἐν παισὶ v. 146. e tribu Theandridarum 118. avus maternus Callicles 130. avus paternus Euphanes

Ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαὶ
Θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρ-
μιγγι συνάορος.
Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
Γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Δ. β'. Κ. ιγ'.

Τό μοι, θέμεν Κρονίδᾳ

victor, inf. Nem. vii. 10. Malit quoque νιν referre ad πόνους. 4. θύγατρες Schmidius edidit. θυγατέρες erit tribrachys pro iambo. Tum θέλξαν νιν, scil. τὴν εὐφροσύναν, jungenda noli dubitare; quod Lat. *condiunt, acuunt lætitiam*, κηλοῦσι, *suaviorem reddunt*, ἁπτόμεναι αὐτῆς, *sumentes eam sibi argumentum*, celebrando decus victoriæ. 6. τόσσον, quod vitiat metrum, iterum intulerunt Oxonienses τόσον. Ald. Brub. Morell. et Steph. recteque Schmidius tuetur. Plutarchus de Tranquill. p. 467. Frf. D., ubi h. l. respicit, legisse videri debet τοσόνδε, et mox pro τεύχει, τέγξει vel τέγγει, quam quidem lectionem magis esse ornatam nemo dubitet. 8. ὅσσον Schmidius emendaverat: accedit Pauwius. Dubito equidem, an hiatum inferre expediat. An fuit γυῖά θ', ὅσσον? Ceterum metra verss. 8, 9. mutavit Schmidius, nec constat, qua auctoritate et qua de caussa. Suspicor, caussam fuisse hanc, quod videbat in antiqua ratione primum pedem modo iambum modo spondeum esse. Dubitavi, an mutarem. Cum tamen nondum omnia ad liquidum perducta viderem, nec mihi ipse ubique satisfacerem: melius visum est, nil mutare. Edd. ante ipsum cum Metrico, cui Pauw adstipulatur, v. 8. choriambicum

144. — εὐφροσύνα, *hilaritas, voluptas*, ærumnis exhaustis, est ἄριστος ἰατρὸς πόνων κεκριμένων, τελεσθέντων. ἰατρὸς pro ἴαμα, φάρμακον, (Pyth. iv. 332.) *levamen, compensatio*, ut ἄκος ὑγιηρὸν sup. Nem. iii. 29. Carmina θέλξαν, θέλγουσί νιν, sc. τὴν εὐφροσύνην, *recreant*, h. e. condiunt, novam jucunditatem afferunt. Mox 8. εὐλογία est *laus, hymnus*. ea τεύχει μαλθακὸν, aut verius τέγγει, *recreat*. Hymnus συνάορος φόρμιγγι, ut φόρμιγξ συνήορος δαιτὶ Odyss. θ. 99. Tum 10. ῥῆμα, ut λόγος, pro laude, carmine, et ῥῆμα ἐργμάτων, hymnus, laus rerum gestarum superstes est ipsis factis.

Τε Διῒ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
Ὕμνου προκώμιον, εἴη.
Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
Ἠΰπυργον ἕδος, δίκᾳ
Ξεναρκέϊ κοινὸν
Φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τι-
μόκριτος ἁλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποι-
κίλον κιθαρίζων
Θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθεὶς,
Ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

dimetrum acatalectum, et v. 9. Ionicum hephthemimeres edunt: Γυῖα, τόσσον εὐλογία Φόρμιγγι συνάορος, et sic in ceteris. 16. In Τιμασάρχου tertia longa spondeum in loco secundo iambici coli infert. Unum est simile inf. 107. Pauw conj. Θεανδρίδου fuisse: fuit enim Timasarchus ex tribu Theandridarum. cf. v. 118. 17. ὕμνου προκώμιον. lego ὕμνον. vid. Not. 19. Iterum male deseruerunt Schmidium Oxonienses, recipiendo Εὔπυργον: metrum requirit Ἠΰπυργον. [25. Heynius in textu delevit comma post κε posuitque post μέλει.]

17. ὕμνου προκώμιον non expediunt Grammatici. Carmen, quod ante pompam canitur ducendam seu ductam, vel quod præludit aliis futuris victoriis, partim locum non habet, partim cum voc. adjecto ὕμνου non convenit. Vitium inest; scripsit Pindarus ὕμνον προκώμιον. Est ὁ καὶ ἡ προκώμιος. (τὸ est δι' ὃ) *quare contingat mihi condere hunc Hymnum, qui præeat pompæ, qui ducat pompam victoris,* dum accinitur.

18. Ægina, κοινὸν φέγγος, φῶς, *salus*, τοῖς ξένοις, δίκᾳ, h. e. διὰ τὴν δίκην, quæ propterea ξεναρκὴς est, *justitia advenas ab injuriis defendens.* Inter laudes Æginæ hoc ipsum vidimus Ol. viii. 28. sqq.

21. sq. Obscura hæc de patre victoris, quia nihil aliunde de eo novimus. Videtur et ipse victor fuisse ludis Thebanis; idem citharam pulsasse. *Hymnum* igitur *in filium victorem* e Nemeis, Athenis et Thebis, ait poeta *patrem, si adhuc viveret, sæpe fuisse repetiturum cithara, sibi placentem in hoc carmine.*

25. τῷδε μέλει κλιθεὶς, προσκλιθεὶς, ut ἐρειδόμενος de *studio, quo incumbimus in rem, applicamus animum.* [pater si viveret, recubans in epulis sæpe tacta cithara iteraturus esset hymnum meum hunc enumerantem victorias filii. *Ex Schedis.*]

26-29. Junge Ὕμνον καλλίνικον πέμψαντα ὅρμον στεφάνων ἀπὸ Κλεωναίου ἀγῶνος etc. v. V. L. et εὐωνύμων 30. junge cum στεφάνων. Thebis 31-33. fuere Iolaëa (τὰ Ἰολάεια) et Heraclea ad Amphitruonis tumulum.

Δ. γ'. K. ιγ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
νος ὅρμον στεφάνων
Πέμψαντα, καὶ λιπαρᾶν
Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,
Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις·
Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀ-
γλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες
Ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. φίλοι-
σι γὰρ φίλος ἐλθὼν
Ξένιον ἄστυ κατέδραμεν

29. Æstuant in πέμψαντα interpretes, etiam Oxonienses. Pauw, ad ὕμνον non nisi inepte referri clamans, emendat: πέμψαντι, scil. Τιμασάρχῳ, et ne secunda persona v. 23. offendat, iterum mutat ὅς. Mingarell. πελάδησε τὸν πέμψαντα τὸν ὕμνον. *caneret eum qui misit.* Noli turbari; nihil expeditius, quam Ὕμνον πέμψαντα (h. προσάγοντα, ἀγγέλλοντα) ὅρμον στεφάνων (*plures victorias*) ἀπὸ ἀγῶνος Κλεωναίου. *Hymno* et *Como* toties tribuit hoc poeta, ut *nuntiet*, *afferat*, *adducat*, victoriam, decus, laudem. Itidem *Comus advenit*, *invehitur*, *incedit*, *excipitur*, v. c. Ol. vi. 165. sq. xiii. 29. sq. Pyth. v. 27. Et nunc repente omnia ista exciderunt animo? Schol. legisse videtur: πέμψαντος, invito metro. 30. Ἀθανᾶν recte Ald. Vulgg. Ἀθηνᾶν. 31. Dura est inversio, sed poetæ, non adeo insolens, pro ἀπὸ Θηβῶν τε. Pauw conj. Θήβας τε ἑπταπύλου. et Mingarell. Θηβᾶν τε ἑπταπυλᾶν, fœdo hiatu. Immo variavit structuram poeta. 36. Hic et v. 75. et 127. spondeus in principio pro trochæo occurrit. Vidit quoque Schmidius. Ad Antispastum, ita variantem, rem revocat Pauw.

29. Ἀθάνας λιπαρὰς dixit et inf. Isthm. ii. 30. et in alio carmine erant αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι καὶ ἰοστέφανοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. conf. Æschin. Epist. iv. [v. Fragm. p. 74. *Ex Schedis.*] Loca congresserunt Schneider in Vitam Pindari p. 38. et Wyttenb. Bibl. crit. vol. iii. 1. p. 49. Ad laudes Athenarum cf. Pyth. vii. pr.

32. *Victor fuit renuntiatus a Thebanis haud invitis*, ipse Timocritus (nam νιν vix alio quam ad ipsum patrem spectare potest), *tanquam a cognatis*, quia Ægineta erat, respectu originis utriusque gentis ab Ægina et Thebe, Asopi filiabus. v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. viii. 34. sq. vi. 45. sq. Herodot. v. 80. et sup. ad Ol. viii. 140. sq. [an: Thebani in laude victoris lubenter patris nomen pronuntiarunt, qui hospitii jure cum iis conjunctus erat. *Ex Schedis.*]

Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Δ. δ΄. Κ. ιγ΄.

Ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν
Καρτερὸς Τελαμὼν
Πόρθησε καὶ Μέροπας
Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
Οὐ, τετραορίας γε πρὶν
Δυώδεκα πέτρῳ
Ἥρωάς τ᾽ ἐπεμβεβαῶτας
Ἱπποδάμους ἕλεν
Δὶς τόσους. ἀπειρομάχας
Ἐών κε φανείη,
Λόγον ὁ μὴ ξυνιείς. ἐπεὶ
Ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Δ. έ. Κ. ιγ΄.

Τὰ μακρὰ δ᾽ ἐξενέπειν

40. Τροΐαν emendarat Schmidius pro Τροίαν. Et hoc ipsum admittit Pauw. Τρωΐαν sc. χώραν, γῆν. Isthm. iv. 64. est ὅσοι Τρῴανδ᾽ ἔβαν. 41. Κραταιὸς, vel κράτιστος conj. hocque recepit Schmidius, ut ceteris versibus par esset. Hic probandam se præbet illa ratio versus dispescendi, qua esset: ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν κρατε- 41. ρὸς Τελαμὼν πόρθη- 42. σε καὶ Μέροπας καὶ τὸν 43. μέγαν πολεμιστάν. 49. Edebatur Δὶς τόσσους. ita similis est versui 36. Schmidius ex Aldo dedit: Δὶς τόσους. 50. ἐάν κε Ald. 51. Notabilis est lectio ap. Stobæum Serm. clii. p. 526. ed. Wech. et Schol. Sophocl. ad Elect. v. 1032. ἰπη- ριάζοντα (τὸν βλάπτοντα, aut, ut Hesych. βιάζοντα), ut ια una syllaba efferatur.

44. v. Schol. Apollon. i. 1284. Ab insula Co Pallenen adversus Gigantes processerat ap. Apollod. ii. 7. 1. In ea pugna Alcyoneus cæsus ibid. i. 6. 1.

45. οὔ γε πρὶν, πρὶν ἕλεν sc. Alcyoneus.

53. sqq. Iterum in eo erat, ut de Hercule longam digressionem ingrederetur, a qua se revocat. τὰ μακρὰ (τὰ μακρότερα) *ut eloquar, prohibet et lex* (carminis: cum Ægineta victor celebrandus sit, non Thebanus) [Heynius, deleta voce *Thebanus*, adscripsit *Hercules*.] *et tempus properans*: potuit carmen ad

Ἐρύκει με τεθμὸς
Ὧραί τ' ἐπειγόμεναι·
Ἴϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ
Νουμηνίᾳ θιγέμεν.
Ἔμπα, καί περ ἔχει βαθεῖ-
α ποντιὰς ἅλμα
Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιϐουλί-
ᾳ· σφόδρα δόξομεν
Δαΐων ὑπέρτεροι ἐν
Φάει καταϐαίνειν·
Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,
Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

57. Νουμηνίᾳ a θιγέμεν regi nequit: et errat Schmidius, qui id fieri aiebat, laudatis locis P. viii. 33. iv. 528. Emendat Pauw, quod in promtu est, Νουμηνίας vel Νουμηνίαν, quæ scilicet Como et festivitati erat præstituta. At v. Not. 61. δέξομεν Schmid. ex Aldo. reliquæ: δόξωμεν.

certum diem esse promissum; nam v. 122. συνθέμενος, pollicitus. Ἴϋγγι (v. Pyth. iv. 381.) δ' ἕλκομαι ητορ Νουμηνίᾳ θιγέμεν· sic ceteris convenient: *etsi admodum cupio attingere hæc in sollenni hoc.* [*in carmine tali. Ex Schedis.*] θίγειν scil. τῶν μακρῶν ἐκείνων de Hercule: in quo se sibi tantopere placere sæpius dixit. νουμηνίᾳ est pro ἐν νουμηνίᾳ, et hæc pro *festo ludorum*, adeoque et pro *hymno.*

58. ἔμπα καίπερ ἔχει — *Etsi mare altum te*, anime mi, *jam tenet in medio cursu*, (narratione, quam institueram de Hercule, jam aliquantum provecta) *tamen insidiosis illecebris resiste*, noli in digressione progredi. Ita non habebunt inimici, quod in me arrodant: id quod a v. 62. ornat: *multum videbor superior esse obtrectatoribus;* pro esse dixit ἐν φάει καταϐαίνειν, de splendido, glorioso incessu, quando quis, rebus gestis conspicuus, insigni laude ornatur, λαμπρύνεται, φλέγεται, φαεινός ἐστιν, ut alias de victoribus loqui amat. *Obtrectatores enim* (v. 64.) *clam varia in me incassum meditantur, sed meam virtutem, adeoque et laudem, nunquam atterent* v. 66. sqq. φθονερὰ βλέπων, φθονερὸς, et ἄλλος ἀνὴρ pro ἄλλος τις. Videtur autem poeta in nonnullorum reprehensionem incurrisse, quod Herculis ubique laudes carminibus intruderet. Subjungit itaque 66—70. *At mihi ingenium, quod naturæ aliqua felicitas dedit*, (invidorum obtrectatio non eripiet) *ætas progressa perficiet.* In personam mutatus Πότμος ἄναξ, qui Nem. v. 75. est Πότμος συγγενὴς, ὁ Δαίμων, *felicitas in nascendo;* hanc sibi *perpetuam* fore ait. Quod in voti parte extulit Horatius: *integra cum mente nec turpem senectam degere nec cithara carentem;* hoc tribuit *tempori:* ὁ χρόνος ἕρπων τελέσει (*potest et perficere et ad finem servare*) πεπρωμέναν h. κατὰ τὸ πεπρωμένον.

Δ. ζ'. Κ. ιγ'.

Χαμαὶ πετοῖσαν. ἐμοὶ
Δ' ὁποίαν ἀρετὰν
Ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
Εὖ οἶδ', ὅτι χρόνος ἕρπων
Πεπρωμέναν τελέσει.
Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ
Τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέ-
λος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔν-
θα Τεῦκρος ἀπάρχει
Ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Δ. η'. Κ. ιγ'.

Ἐν δ' Εὐξένῳ πελάγει

66. χαμαιπετοῖσαν vulgg. at divisim Ald. 68. Ἔνδωκε Schmid. refinxerat propter antitheticos. Est tamen Colon Iambicum. [ἄναξ Gilb. Wakefield vertit in ἅπαξ. (Silv. Part. i. pag. 78.) *Ex Addendis.*] 75. Οἰνόπᾳ metro veritus Schmid. legit, quoniam inf. Isthm. viii. 45. Οἰνοπία νᾶσος et ap. Ovid. Met. vii. 472, 3. *Œnopia* occurrit: sed Οἰνώνᾳ defendunt (convenit v. 36.) Oxon. et Pauw: hic etiam coli vitium nemini observatum deprehendit: scribendum enim:—Κύπρῳ, ἐν- 76. θα Τ. ἀ. cum esset—Κύπρῳ, 76. Ἔνθα Τ. 76. ὑπάρχει Schmidius, uti Scholiis præfixum invenitur, *primus auctor regni est.* Ἀπάρχειν pro simplici ἄρχειν dictum accipit Pauw. alioqui conj. ἐπάρχει. An in ἀπάρχει latet *seorsum, procul a patria, in alia terra?* 79. Ἐν δ' spondeus in principio Iambici. Nec probandus Schmidius, qui cum Aldo δ' ejecit.

71. Nunc ad laudes heroum Æginetarum procedit. *αὐτίκα, statim, primo loco.* Mox 76. *ἀπάρχει*, si sanum est, accipiendum, ut in V. L. dixi, *procul a patria regnat*, h. e. pro heroe colitur. Ut dii regnare dicuntur, præesse locis quæ tuentur, in quibus coluntur. Contra *Ajax* Salamine, *in patria pro heroe colitur.* Eodem sensu mox *κρατεῖ.* **80.** Leucen Insulam declarat: quæ Achillis herois sedes cum Iphigenia: v. Antonin. Lib. 27. et ibi Munck. [V. supra ad Olymp. ii. 142. *Ex Schedis.*] **81.** Thetis Phthiæ colitur præcipue.

Φαεννὰν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ,
Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξ-
οχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς
Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λα-
τρίαν Ἰαωλκὸν,
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν,
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσιν.

Δ. ϛ'. Κ. ιγ'.

Δάμαρτος Ἱππολύτας
Ἀκάστου δολίαις
Τέχναισι χρησάμενος.

80. Hic idem haud dubie recte dederat Ἀχιλεὺς pro Ἀχιλλεύς. 86. Δωδόναθεν Ald. operarum incuria: sed Schmidius involavit, ut trochæum extunderet. Pauwius ex hoc et 112. colo colligit, etiam octavum colon strophæ non epichoriambicum trochaicum, sed epichoriambicum antispasticum esse. cf. v. 34. et 47. ἐρχόμενοι etiam Ald. quod non spernit Mingarellus. 87. Ἰώνιον sphalma ed. Rom. et Brub. 89. Vulgo λατρείαν. Schmid. emendat λατρίαν. Amat autem Pindarus -ιος pro -ειος, et λάτρειος ac λάτριος frequentatur. 90. χερὶ recte Schmidius, urgente metro, pro χειρί. Ut interpunxi, accipio: τραπεὶς πρὸς αὐτὴν (σὺν) πολεμίᾳ χειρὶ, *hostili vi aggressus*: pro προστραπόμενος. Rem attigerat Nem. iii. 58, 59. conf. v. 48. Scholium νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς præivit Intpp. qui vertunt *Iolcum quum expugnasset*. Videtur Schol. legisse προτραπών. *evertens*. 94. χρησαμένης interpolavit Schmidius, ut ad Hippolyten referatur. *dolosis artibus* in Peleum *usam*. quod est vulgare pro lyrico. Mingarellus et Matthiæ noster

88. De fabula v. 88. cf. Nem. iii. 58. Isthm. viii. 88. Apollod. iii. 13. 7. Not. p. 801. At de altera v. 92. sqq. cf. mox Nem. v. 48. et Apollod. iii. 13. 3. et Not. p. 788. sq. In v. 90. jungenda sunt παρέδωκεν λατρίαν Αἱμόνεσσι. *hostili vi aggressus Iolcum*, Acasto superato, *subjecit ditioni Hæmonum*. Mox v. 94. χρησάμενος recte videor exposuisse: *expertus fraudes*, ut χρᾶσθαι τῇ τύχῃ aliquis dicitur.

Τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ
Φίτευέν οἱ θάνατον
Ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.
Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
Καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πε-
πρωμένον ἔκφερεν.
Πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασεο-
μαχᾶν τε λεόντων
Ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν
Τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

p. 41. conj. *χωσάμενος*: argute saltem. Pauw defendit *χρησάμενος*, dictum ut: *χρῆσθαι τύχῃ, νιφετῷ* et al. Malim laudare *χρῆσθαι δυστυχίαις, δυσπραγίαις, συμφοραῖς, χειμῶνι*, ut sit: *incidens in laqueos Hippolytes, oppressus ejus insidiis.* Scholia perperam accipiunt. 95. *Δαιδάλω*, Doricam formam, quantum video, intulerunt Oxonienses. vulgo *Δαιδάλου*. Schmidius emendaverat *δαιδάλᾳ*. melius arripuisset Didymi lectionem *δαιδάλῳ* (sic enim scripsisse videtur) *μαχαίρᾳ*, *artificiose fabrefacto gladio.* In Scholiis occurrit primo loco: *Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, τμητικὸν γεγονότα εἰς ἀπώλειαν· παρόσον δολίᾳ τέχνῃ χρησάμενος ἐπεβούλευσεν.* Videtur igitur Scholiastes v. 93. *Ἄκαστος* legisse. Ita locus sic refingendus esset:— *Αἱμόνεσσιν. Δάμαρτος Ἱππολύτας Ἄκαστος δολίαις τέχναισι χρησάμενος, τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, φίτευέν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.* Quæ apud Schol. Apollonii i. 224. memoratur, *μάχαιρα ἡφαιστότευκτος*, ad aliam narrandi rationem spectat, et male ad Pindarum advocatur ab uno Scholiastarum et a Zenob. Proverb. v. 50. Iterum alia narratio apud Apollodor. iii. 12. 3. occurrit. 96. Vulgo *φύτευεν*. Recte mutavit, ut prima syllaba producatur, Schmidius *φίτευεν*. Utrumque poetis est *μηχανᾶσθαι, ποιεῖσθαι, τελεῖν.* 101. *θρασυμα-* 102. *χᾶν τε λ.* edd. vulgg. inde a Romana: ita truncatus alter versus. Schmidius *παγκρατές τε θρασυ-* conjiciebat: nec male; mox Aldinam revocavit, quam in textu habemus. Vulgaris sane forma est *θρασυμάχης*: unde Pauw emendare volebat: *θρασυνο-μαχᾶν*, vel *παγκρατές γε θρασυ-μ.* 104. *τε*

In sqq. v. 95. hæreo adhuc quid statuendum putem. *Δαιδάλου μάχαιρα* est tumor plus quam lyricus: si tamen in epitheton mutes, et *Dædaleum* vel *Dædalium ensem* dixeris, non adeo ab usu poetarum id abhorret. Usus tamen vocis *δαίδαλος* adjectiva forma etiam ad Romanos poetas pervenit. Simpliciter verba sic se habent: *τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ* (pro *διὰ τῆς μαχαίρας*) *ense fabrefacto* ipsi *subducto* necem machinatus est Acastus.

98. *ἄλαλκε δὲ Χείρων* (sc. *τὸν θάνατον*) *καὶ τὸ μόρσιμον ἔκφερεν*, *quod fatale erat, ad exitum perduxit.* Male multa movet Schol.

104. *σχάσαις*. *ἐπισχὼν, παύσας.* non a *σχάω*, sed a *σχάζω*. Voces sunt re-

Δ. ί. Κ. ιγʹ.

Ἔγαμεν ὑψιθρόνων
Μίαν Νηρεΐδων·
Εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
Τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
Πόντου τ' ἐφεζόμενοι
Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφα-
ναν ἐς γένος αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ πε-
ρατόν. ἀπότρεπε
Αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρ-

δεινοτά- Pæon secundus pro Ionico, ut sæpe, monente quoque Pauwio. Schmidius refinxerat: v. 103. Ὁ. ὁ. καὶ ἀ- 104. κμὰν δεινοτάτων. 107. Ne colon Iambicum in altero loco laboret, tribrachyn mavult Pauw: ἰὔκυκλον. 111. ἐς γένας omnes vett. edd. donec primus Steph. dedit ἐς γένος, *in posteritatem*, quem sequuti sunt ceteri edd. etiam ipse Commelinus. Rittershusius ἐγγυεὶς (ad κράτος) emendabat: ex Scholiis scilicet; elegantius Pauw: ἐς γέρας. Sunt τὰ ἕδνα Pyth. iii. 167. quem locum confer. Nec tamen κράτος per se satis commodum videtur, nisi jungas τὸ κράτος ἐς γένος (ἐσόμενον), h. *potentiam*, *opes ad posteritatem duraturas*, pro vulgari: τὸ κράτος τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐξέφαναν duplici sensu, aliter δῶρα, afferendo, aliter κράτος, prædicendo. 112. Iterum in capite spondeus pro trochæo. Inclinat Schmidius in emendationem: Γαδέρων; sed Pauw confugit ad metrum antispasticum. Versum in animo habuisse videtur Euripides Hippol. 744, 5. 114. Hic vero metrum turbat media in Εὐρώπαν pro brevi syllaba. Satis audacter Schmidius in textum adeo intulit εὐρίαν, novam vocem ab εὖρος, sc. χέρσον, *regredere versus ortum.* Pauw εὐροπὰν emendat, ut sit pro εὐρυοπὴν χέρσον, *terram, quæ late extenditur, late patet*, ut sit Europæ declaratio. Dura tamen et ipsa forma, (nam ex εὐρύωψ duceretur εὐρυωπὸς vel εὐρυώπης) et illa synizesis; etsi et apud Hesych. εὐρωπὸν—πλατὺ occurrit. A Pindari ingenio non esset alienum, si quis suspicaretur, in etymo vocis eum lusisse, ut occidentem orbis terrarum εὐρωπὸν, et, simili modo, atque interdum alia derivata similis formæ efferri memini, εὐροπὸν, h. l. χέρσον εὐρωπὰν dixerit: videntur enim veteres ex εὐρὼς, quasi ευρος esset, nescio quid argutati esse, unde et apud Hesych. εὐρωπὸν, σκοτεινὸν, et εὐρώπη, χώρα τῆς δύσεως, ἢ σκοτεινή. item: εὐρώεντος, σκοτεινοῦ,

migantium, dum remos inhibent; ut sup. Pyth. x. 79.

107. εὔκυκλον ἕδραν, τᾶς, ἐφ' ἧς. *concessum* in nuptiis, *in quo sedentes dii*—.

112. In digressionem evagatus solleni more et formula se revocat. Ultra Herculis columnas non est progrediendum navigando; navis igitur est retroagenda.

σον ἔντεα ναός.
Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Δ. ιά. Κ. ιγ΄.

Θεανδρίδαισι δ᾽ ἀε-
ξιγυίων ἀέθλων
Κάρυξ ἕτοιμος ἔβαν
Ὀλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ
Νεμέᾳ τε συνθέμενος·
Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἴ-
καδε κλυτοκάρπων
Οὐ νέοντ᾽ ἄνευ στεφάνων. πά-
τραν νὶν ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινι-

ἀπὸ τοῦ ἱδρῶτος, legitur. Vel sic tamen malim dicere, eum hic novasse aliquid, aut vetustiorem auctoritatem esse sequutum. 121. Οὐλυμπίᾳ τε Schmid. 122. Idem minus bene intulit συνθεμένοις, ut ipsi Theandridæ propter numerum victoriarum videantur quasi fœdus pepigisse. Tuetur Pauw συνθέμενος, nec clare exponit, quo sensu. Arbitror sic: a digressione redit ad victorem, Theandridarum tribulem. *Enimvero victorias Theandridarum celebrare promiseram*, susceperam, institueram. 125. οὐ νέων γ᾽ ἄνευ Ald. corrupte. 126. πάτραν, νὶν ἀκούομεν etc. interpungit Pauw: πάτραν *quod attinet, eam audimus* etc. Equidem sic accipiebam: poeta debebat pergere: ἀκούομεν αὐτοὺς (τοὺς Θεανδρίδας v. 118.) πάτραν τεὰν, ἔμμεναι etc. *Audimus eos*, tribules tuos, *tribum tuam, esse* etc. Retraxit tum solito more pronomen ad posterius νιν, πάτραν τεάν. Alioqui expedita ratio erat νυν scribere, in quod et Mingarellus propensus est; aut μέν. πάτραν pro φρατρίαν accipio, ut et alibi, v. c. Isthm. vi. 93, 94. πρόπολον ἀοιδαῖς ἴ. pro ἀοιδῶν, *sacerdotem, antistitem epiniciorum*, addictam iis esse et vacare. v. Not. 127. σὰν Schmid. Melius τεὰν una syllaba effertur.

116. *ἄπορον γὰρ, λόγον πάντα. omnes laudes*, facta, vel *narrationem* omnem de iis.

118—129. Progreditur ad tribules victoris, Theandridas: e quibus multi victores fuerant. ἔβαν pro ἔρχομαι—συνθέμενος, ἐκ συνθέσεως, *cum pollicitus sim.*—123. ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, pro πεῖραν ποιούμενοι, *πειρώμενοι ἀγώνων, in certamen prodeuntes.*—125. ἀκούομέν νιν, πάτραν τεὰν, ἔμμεναι πρόπολον ἀοιδαῖς ἐπινικίοις, antistitem, προφήτην, *multos hymnos in victorum honorem servare*, quibus celebrant suos tribules, quos adeo necesse est, *multis hymnis materiam subministrasse* victoriis suis.

κίοισιν ἀοιδαῖς
Πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
Μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Δ. ιβ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν, Παρίου
Λίθου λευκοτέραν·
Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
Αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας·
Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
Ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-
σοδαίμονα τεύχει
Φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι
Ναιετάων ἐμὰν

129. In seqq. distinxi cum Pauwio: protasis *εἰ δέ τοι—λευκοτέραν·* apodosis est v. 138. *κεῖνος ἀμφ' Ἀ.* reliqua in medio interjecta sunt. *Στήλην* autem in animo habet, qualis victoribus illa poni solebat. cf. Ol. vii. 158, 9. — 130. *Μάτρωϊ* vulgo editum. Schmidius jam monuit, et post eum Pauwius, synizesin faciendam binarum syllabarum. Itaque delenda erat diæresis quod fecimus, nisi adhuc melius erat rescribere *μάτρῳ*. Mansit *τὸ ι* ex vetere literarum charactere majusculo. 131. In capite spondeus iterum pro iambo.

129. sqq. *εἰ δέ τοι μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν·* potest apodosis subjici: *recte, ejus meminero.* At e poetæ mente apodosis videtur sequi v. 138. *κεῖνος ἀμφ' Ἀ.—εὑρέτω, ἐχέτω ὕμνον ἐμόν.* ut in medio *παρένθετα* sint (*ὁ χρυσὸς—τεύχει φῶτα*). [Hæc in textu Heynius parentheseos signis inclusit.] Inversione autem usus est in comparatione, 133-138. quæ proprie esse debebat: *ut aurum igni coctum splendorem summum habet, sic facta præclara carminibus exposita;* subjicit: *hymnus regibus æquat:* quorum scil. summus splendor est. Si ita exponas, nil desideres. [Quod si desideras me inter Theandridas attingere laudes Calliclis avi, tanquam monumentum e splendido marmore, ego eum jam mortuum memorabo victorem fuisse in Isthmiis. Est enim carmen id, quod decus summum factorum haberi potest, splendidius auro cocto. *Ex Schedis.*] 131. *στάλαν*, *monumentum*, dixit hymnum, ut Nem. viii. 80. cfr. mox N. v. 1. Unde aliquis dixit *ἔμψυχον στήλην*. v. Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 178. In 140. jungo *γλῶσσαν κελαδῆτιν εὑρέτω, ἐχέτω, ἐν ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνα, ἵνα θάλησε σελίνοις.* *in quo apio florenti coronatus est.* *ἔτυχε στεφάνου θάλλοντος.* Callicles olim Isthmiis victor fuerat: cujus nunc mentionem honorificam facit Pindarus.

Γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆ-
τιν, Ὀρσοτριαίνα
Ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Δ. ιγʹ. Κ. ιγʹ.

Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
Γεραιὸς προπάτωρ
Ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.
Ἄλλοισι δ' ἅλικες ἄλλοι.
Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ,

143. Θάλλησε Schmid. sed et θηλέω, θαλέω. 146. Erat: ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ. Manifeste corruptus versus et sensu et metro. Quomodo enim idem Euphanes προπάτωρ, *avus*, carmine celebrare potuit et *Calliclem, victoris avunculum*, et idem celebrabit *Melesiam, alipten nepotis*; et quidem tanquam *æqualem suum*, ut uterque sint ἥλικες v. 147. Occurras, si subjunxeris mente: Si ille Euphanes adhuc viveret, *quantum is omnes alios superaturus esset laudando Melesiam ipse luctæ peritus! quantum luctaturus ille esset verbis, invictus carmine!* Quod si hæc non satis placeut: adi Notam. Præteritum utique tempus requiritur. Pauw emendat: ὁ σός γ' ἄεισε πάλαι vel ὁ σός γ' ἀείσατο, παῖ. Remittemus ei prius, et tenebimus alterum. Euphanes, et ipse poeta, celebraverat hymno Calliclem, æqualem suum, quem genere quoque attingebat. 148. Corruptum et hoc colon. Schmidius: τῶν δ' αὐτὸς ἂν τυχέῃ. Pauw; τὰ δ' αὐτὸς ἂν τύχε τις, ut τύχε, ἔτυχε, cum quarto casu junctum sit, quod satis notum esse sit. Alia ariolatur Mingarellus: ἂν τετύχῃ, ἅντα τύχῃ, ἀντιτύχῃ, ut ἀντίκειται Isthm. vii. 36. Equidem substituam: (καθ') ἃ (ut Ol. ii. 83. Nem. vii. 16. 81.) τις ἔτυχεν, (alias ἔτυχε τοῦ σκοποῦ, τοῦ τέλους,) ἐν οἷς ηὐτύχησε. et quidni proprius ad vulgatam: τὰ δ' αὐτὸς ἄν γε τύχῃ. quorsum enim τις bis infertur?

144-7. Continuo orationem et jungo cum superioribus: Callicles—*quem Euphanes avus tuus senex carmine celebravit*, ejus æqualis, ut sunt *alii æquales aliis.* Nam ἀείσατο vel metrum legere jubet. Tacita est oppositio: At ego æqualis tuus celebro te.

148. καθ' ἃ τις αὐτὸς τύχῃ, εὐτυχεῖ, qua in re aliquis ipse successum habuit, *ea videri potest ipse optime celebrare carmine posse.* ἔλπεται, δοκεῖ, ut Nem. vi. 45. vii. 29. et al. Obscurum esse potest, quorsum hæc spectent. Vulgo referunt ad Euphanem: ita sequentia de Melesia [Ol. viii. 71. *Ex Schedis.*] non satis conveniunt: v. V. L. ad 146. Aliam viam ingressus eram, cum Pauwinm sequutus legerem Μιλησίας, ut ipse is aliptes esset et poeta: v. V. L. ad 151. Apponam nunc novam rationem, accommodatam mori poetæ, subjungendi in carminis fine pauca in

Ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.
Οἷον αἰνέων κε Μελησί-
αν ἔριδα στρέφοι.
Ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος ἐν λόγῳ ἕλκει·

151. Quantopere veteres in h. l. trepidaverint, vide in Schol. Mireris tamen, quam vana captaverint. *Aristarchus* οἷον legebat; nescio quo sensu. Quid sequutus sim, in Nota apposui. Pauw legebat, quod ipse amplectebar: Μελησίας, egebat tantum bono interprete vir doctus. Si eum sequaris, totum locum sic interpunges: Οἷον, αἰνέων κε Μελησίας ἔριδα, στρέφοι, ῥήματα πλέκων! ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει, Μαλακὰ μὲν etc. Necesse est in his statuere, Melesiam alipten et ipsum poetam fuisse: is igitur, *si canere laudes certaminis*, hymnum, *recipiat*, *quantopere contendat*, (στρέφοι, nam στρέφειν τὸν ἀντίπαλον, non vero στρέφειν ῥήματα) verba *jungendo* versibus! *invictus laudibus*, laudando, λόγῳ, λόγοις, ut sæpe, *ille superat*; (ἕλκει, *prosternit alios*) *amicis ille facilis, suavis, inimicis gravis adversarius*. [f. Schol. εἰ pro ἐν legerat. *Ex Schedis.*]

laudem aliptæ; qua quidem ratione nil movendum erit, meliore tantum interpunctione apposita: 148. Qua in re quis ipse excellit, eam ipse optime eloquitur. *Si quis*, talis vir, ipse luctæ peritus, *Melesiam laudaret*, *quam præclarum ille carminis argumentum habiturus esset!* Is igitur carmine suo *esset superaturus alios in victorum laudibus occupatos*. οἷον στρέφοι κεν, ῥήματα πλέκων, αἰνέων Μελησίαν (κατὰ τὴν) ἔριδα, *in certamine*, qualis sit ille certamine. Verba petita sunt a lucta: στρέφειν, ἀπάλαιστος, ἕλκει, ἔφεδρος. [153. ῥήματα πλέκων. Ap. Herodot. viii. 83. Themistocles καταπλέξας τὴν ῥῆσιν. ut ῥάπτειν. *Ex Schedis.*] Extremos carminis versus ipsius aliptæ laudes pronuntiare, sentio: certe 155, 156. forte etiam ἀπάλαιστος et ἕλκει. At ἐν λόγῳ non convenit: quod ad poetam potius spectabit. Erit adeo jungendum cum superioribus: ille poeta *invictus*, *carmine*, *laudibus*, æmulum ἕλκει, *prosternit*: requiritur sic ἕλκοι, uti erat στρέφοι. Suspicor tamen fuisse ἐν πόνῳ, *in certamine*. Ita lectio et interpunctio erit: οἷον, (talis poeta) pro ὡς, per exclamationem, ut jam Didymus accepit, αἰνέων κε Μελησί- 152. αν ἔριδα, στρέφοι, 153. ῥήματα πλέκων! ἀπάλαι- 154. στος (is Melesias) ἐν πόνῳ ἕλκει, 155. μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, 156. τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος. Dicta sunt στρέφειν et ἕλκειν in lucta de eo, qui illum, cum quo commissus est, de statu dejicit, corpus ejus *inflectit*, curvat, tandem *prosternit*. Tropice καθέλκεσθαι ὑπὸ λήμματος ap. Polluc. vi. 191. et inter Sophistarum artes est τὸ στρέφεσθαι. Quorsum tamen hæc? cum jam apud Homerum sit: τετρίγει δ' ἄρα νῶτα, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς. Ap. Hesiod. Sc. H. 302. ἐμάχοντο πύξ τε καὶ ἑλκηδόν.—ἔφεδρος est adversarius, quem vincens habiturus est, ut cum eo pugnam ineat; nunc simpliciter *infestus*; Latine dixeris: additus; ut *Teucris addita Juno*, ἔφεδρος. Sunt sane hæc operose elicienda carmine; nam deficiunt nos notitiæ hominum, rerum et temporum.

Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

153. Μαλθακὰ erat. Μαλακὰ Schmidius ad antitheticorum exempla et convenienter metro.

Ita v. 148. possit ad tempus trahi : καθ' ἅ—*quibus quis ipse interfuit,* ea etc.

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ έ.

ΠΥΘΕΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ ΕΝ ΠΑΙΣΙ.

ARGUMENTUM.

Prædicat poeta munus suum, hymnum, et victoriæ præstantiam.—11. Hinc ad heroes Æginetas transit; Æacum et filios—40. inprimis Peleum.—73. Inde alii victores Æginetæ celebrantur, Euthymenes,—77. quem æmulatur Pytheas,—85. Menander alipta,—90. Themistius, avus maternus Pytheæ. v. ad Isthm. vi. pr.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΟΥΚ ἀνδριαντοποιός εἰ-
μ᾽, ὥστ᾽ ἐλινύσσοντά μ᾽ ἐργάζε-

Αἰγινήτῃ insertum a Schmidio, recte ex v. 5. cf. Isthm. vi. et Schol. ad Isthm. v. At alienum erat alterum *υἱῷ Λάμπωνος*, non quod per se non verum sit, verum quod parum ex usu *υἱῷ* adjicitur. Contra appositum esse debebat *ἐν παισί*. De *Lampone* patre v. Isthm. vi. 97. Herodot. ix. 78. Pausan. iii. 4. f. Quo jure is historiam belli Persici scripsisse tradatur, mihi non liquet. 2, 3. Metricus aliter dispescuit versus: *-μ᾽ ἐργά- ζεσθαι ἀγ. ἐπ᾽ α. β.* atque ea expeditior

1. Cum *hymni* sint monumenta virtutis et victoriæ, comparanda cum columnis et statuis, ut sup. Nem. iii. 131. *στάλαν* se esse positurum dixerat,

σθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
Ἑσταότ'. ἀλλ' ἐπὶ πάσας
Ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδὰ,
Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-
λοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς
Πυθέας εὐρυσθενὴς

ratio, judice quoque Pauwio. Idem Plantinianam et Commelinianam observat eam rationem tenere per totum carmen, excepta prima hac stropha; sed non proprium hoc est illis, verum haustum ex edd. Steph. Turbatum fuit propterea, quod in codd. quos vett. Ald. et Rom. expressere, pes hoc v. 2. exciderat; habent enim: μ' ὥς τ' ἐλιννύσοντ' ἐργάζε—. Brubachiana emendatius exhibet, nescio unde, μ' ὥς τ' ἐλλινύζοντά μ' ἐργά—. Eam sequitur Morell. nisi quod μ' ὥστ' retinuit. Veterem lectionem iterum retraxit Steph. 2. ἐλλινύσοντ' legebatur inde a Stephano, nec aliter Ald. et Rom. cum Crat. Corruperat Brub. et Morell. ἐλλινύζοντα. Emendaverat Schmidius ἐλινύσοντα. ἐλινύω scribi recte per unum ν, nemo dubitet, cum syllaba per se sit producta: quod post viros doctos ad Callimach. in Cer. 48. Toup. Emendat. in Suidam voc. στραγγεύομαι, (etsi unus locus Etymologi h. v. sufficere poterat) iterum copiose docuit Brunck. ad Æschyl. Prom. 53. ad Analecta tom. iii. pag. 240. ad Apollon. i. 862. Mirum tamen Valckenarium non movisse de loco duplex ν in Theocr. x. 51. ἐλινύας ἄγειν reperio apud Polyb. tom. iv. pag. 144. Nec vero minus quæri potest de altera syllaba νυ, sitne per se longa, an duplici σσ producenda? Apud Apollon. eodem lib. i. 589. ἦματ' ἐλινύεσκον, at 862. δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες, unde conficitur, esse hanc syllabam ancipitem. Apud Pindar. tamen inf. Isthm. ii. 67. υ brevis est syllaba; sed vel sic statuo, novam esse formam ἐλινύσσω: ut adeo recte h. l. per duplex σσ scribatur. Locum Pindari expressit Diodor. in Exc. de Virt. et Vit. p. 556. 96. ἵνα μὴ περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἃ καὶ τόπον ἕνα κατέχει καὶ φθορᾶς ὀξείας τυγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, αἳ πάντη φοιτῶσι διὰ τῆς φήμης. ὁ δὲ χρόνος, ὁ πάντα μαραίνων τἄλλα, ταύτας ἀθανάτους φυλάττει, καὶ πρεσβύτερος γενόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ νεωτέρας. Præclarus locus! 5. In libris non legitur nisi Ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ. Desunt versui quinque syllabæ, ut ex antitheticis cognoscere in promptu est. Scholion: ω γλυκεῖά μου ᾠδὴ, πορεύου. unde Schmidius supplevit: — ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδὰ,—. Pauw mavult: γλυκεῖα Φάμα vel Μοῖσα. 6. Στοῖχ'. etiam hic populari nostro debebant parere Oxonienses. Nulla forma nota est στοίχω. leg. στεῖχε. et sic jam Commelin. ediderat. 7. In ὅτι ultima producta displicet Pauwio, qui emendat: -λοισ', ὅτι γε Λ. vel—λοῖσα, ὅτι Λ. anapæstus pro spondeo, in trochaico. Mingarell.—λοισ', ὅτι ὁ Λ. Utrumque cum hiatu; præfero ultimam productam tono.

Παρίου λίθου λευκοτέραν, ita nunc statuis suum hymnum comparat quidem, diversitatem tamen agnoscit in hoc, quod hymnus per omnes terras vulgatur, statua eodem loco manet. ἐλινύσσοντα ἀγάλματα sunt ἀκίνητα. cf. V. L.

Νικῆ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.
Οὔπω γένυς φαίνεν τέρειναν
Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

A. ά. K. ιά.

Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥ-
ρωας αἰχματὰς φυτευθέντας

9. νικῆ Æolum ac Dorum more esse debet pro νικᾷ, quod est alienum. Malo esse νίκη pro ἐνίκη a νίκημι. Laudari vidi νικῆ ex Theocr. vi. f. At et ibi est νίκη pro ἐνίκη a νίκημι. ut ὄρημι, φίλημι et alia. Non adeo necesse suspicari, fuisse inter lineam νίκῃ, cum in versu scriptum esset εἶλεν, quod conveniret cum στέφανον. Reposuit Νεμείοις Schmid. Perpetuus ejus obtrectator, Pauwius mavult: Νεμέοισι. non enim probasse veteres Νέμειος de Nemea Argolidis, quoniam τὸ Νέμειον Locridis erat. Non meminerat vir doctus, toties occurrere Νέμειος apud Pausan. v. c. vi. 3. et alios. In nostro loco Νεμίοις vett. edd. usque ad Steph. qui Νεμέοις edidit. 10. γένυσι videtur Scholiastes legisse. Tum φᾶνεν emendat Pauw, pro ἔφανεν, ἔφηνεν. Mingarell. φάνεν, priore brevi. 11. Emendat Pauw: Ματέρ' οἰνάνθαν ὀπώρας. nam οἰνάνθη gignit ὀπώραν, flos fructum, et οἰνάνθη sunt ἴουλοι, lanugo. v. Notam. Sane οἰνάνθη est flos vitis, proprie agrestis, tum cujuscunque vitis, ut ap. Aristoph. Ran. 1355. οἰνάνθης γάνος ἀμπέλου. v. [Philostrat Imagg. ii. 17. p. 837. *Ex Schedis.*] Script. Geopon. v. 51. et ib. Niclas. Ammon. h. v. et Valcken. p. 173. *flos* antecedit ὀπώραν, *fructum*: adeoque hic non esse potest mater œnanthes s. floris. Enimvero ὀπώρα h. l. declarat tempus, non quidem auctumni, nam is flores non emittit, sed *tempus anni justum, quo effloreseit vitis.* Transfert poeta ὀπώραν ad *pubertatem*, ἥβην, cum qua progerminat, *lanugo*, ἴουλος, οἰνάνθη, *flos*, ex poetarum usu. [nondum ostendit mentum pubertatem, quæ lanuginem gignit. γένυς οὔπω φαίνει τὴν οἰνάνθην, lanuginem, quæ gignitur a pubertate. *Ex Schedis.*] Simili modo Ὀπώραν pro *pubertate* dixit Isthm. ii. 8. ubi eandem appellat Ἀφροδίτας μνάστειραν, cum Veneris usus ab ea procedat; et simplicius pro ea ὥραν Nem. viii. 1. Nec aliter expediendus locus Chæremonis ex Athen. xiii. p. 608. allatus a Schneidero in Vita Pind. p. 124. Convenit, quod puellæ immaturæ ὄμφακες dictæ sunt. 12. Ἐκ δὲ K. Διός τε ἥ- Schmidius, ut purum iambicum esset. Sed et in ceteris spondei sunt.

9. νικᾷν στέφανον. Sollenne est νικᾷν ἀγῶνα, δρόμον, πάλην (κατά). Inf. 97. νικᾷν ἀρετάν.

10. οὔπω γένυς φ. Sensus: *erat adhuc imberbis*, et tamen *Æacidis novum decus addidit.* Mutavi itaque interpunctionem post ὀπώραν. Ὀπώρα nunc est *pubertas*, ἥβη, cum qua progerminat lanugo, οἰνάνθη. cf. V. L.

12. ἐκ δὲ Κρόνου. per Endeidem (v. 21.), matrem Pelei et Telamonis, Chironis Κρονίδου filiam: cf. Antonin. lib. 38. Et mox ἀπὸ Νηρηΐδων, Thetide et Psamathe, inf. 23.—16. ματρόπολιν, non respectu coloniarum, sed pro urbe in insula. ξένων ἄρουραν Nem. iii. 3.

Καὶ ἀπὸ χρυσέων Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν,
Ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
Τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυ-
σὶ κλυτὰν θέσσαντο, πὰρ βω-
μον πατέρος Ἑλλανίου
Στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖράς ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ
Καὶ βία Φώκου κρέοντος,

E. ά. K. ιά.

Ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια

14. χρυσέων. prima et hic corripitur; aut pro anapæsto est spondeus. 15. ἐγέραιρεν Ald. Sane aut hoc metrum postulat, aut ἐγέραρεν est pro ἐγέρηρεν. 18. Dawes Misc. crit. p. 59. præclare sibi emendasse videbatur ἕσσαντο, ut Pyth. iv. 363. Ποσειδάωνος ἕσσαντ' εἰναλίου τέμενος. Sed aliena prorsus est vis τοῦ ἕζω ab h. l. Non Æacidæ ἕσαντο, *condiderunt urbem*, neque conveniunt reliqua; etsi per se non absonum videtur, a θέω (nunc τίθημι) θέσσασθαι ductum accipere pro ποιεῖσθαι, *reddere*. Ad Scholiasten nemo attendit, qui ita exponit: ἥν τινα Αἴγιναν ηὔξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά. Est igitur θέσσασθαι a θέσσομαι, h. l. eadem notione acceptum, quæ ab Hesychio notata (θέσσαντο—ἱκέτευσαν, et sic θέσσεσθαι, θεσσάμενος) et a viris doctis cum ad eum locum, tum ad Callim. in Cer. 48. illustrata est: ἀπόθεστος a Ruhnken. Ep. Crit. p. 287. ut tamen magis h. l. αἰτεῖν, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβεῖν, accipiam, ut Schol. Apollonii exponit lib. i. Arg. v. 824. Itaque θέσσαντο, *precibus consequuti sunt, obtinuerunt*, ut esset Ægina hominibus frequentata. Suppl. εἶναι ad εὔανδρον, ut 67. πείσαις γαμβρόν. Respicit hunc locum Isocrates in Evagora c. 4. 19. πατρός θ. Ἑ. Schmid. bene et metro convenienter. 20. πίτναν τ' Stephanus distinxit; sane a πίτνημι: ut πίτνα a πιτνάω notum ex Hom. Iliad. φ. 7. et θέσσαντο—στάντες, πίτναν τε expedita omnis est oratio. A πίτνημι (quod est id. q. πετάω) ἐπίτνην, ἐπίτνησαν, ἔπιτναν. εἰς αἰθέρα ad metri normam: legit jam Schmidius pro ἐς. At Pauw refingere jubet: θέσσαντο, πὰρ β. π. Ἑ. στάντες, πιτνάντες αἰθέρι χεῖρας ἁμᾶ, Ἐ. vel πιτνάντες τ' αἰθέρι χ. 23. Erat ὁ τᾶς θεοῦ, τὸν—. At τοῦ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψ. antitheticos respiciens dedit Schmid. Stuporem hominis miratur Pauw. Miretur alius quoque meum. Concedam in alio poeta, pro choriambo diiambum

17. τὰν θέσσαντο, sc. εἶναι, γίνεσθαι urbem, εὔανδρον: precati sunt Jovem, ut esset urbs frequens hominibus. v. V. L. 19. Διὸς Ἑλλανίου. Fabula vel apud Schol. est videnda. Apollod. iii. 12, 6. pag. 253. Not. p. 778.

Τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκᾳ τε
Μὴ κεκινδυνευμένον·
Πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον,
Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν. στάσομαι.
Οὔ τοι ἅπασα κερδίων
Φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής.
Καὶ τὸ σιγᾷν, πολλάκις ἐστὶ σοφώ-
τατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

Εἰ δ' ὄλβον ἢ χερῶν βίαν
Ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι

ferri posse; at Pindarum video servare typum metri semel probatum diligentissime. Servo igitur θεοῦ ὃν, at improbo τοῦ τᾶς. In prima versus fronte syllaba ista variat: sic inf. 89. 24. Τίκτεν ἐπὶ ῥ. aut Τίκτ' ἐπιῤῥηγμῖνι emendat Pauw, ne trochaicus iambum habeat in secundo loco. Atqui ultima in ἐπὶ sequente ϱ producitur. 27. εὐκλέαν vett. edd. inde a Rom. donec Steph. emendavit ex Aldo. 28. ἄνδρας γ' Schmid. ut in antitheticis est. 29. ἀπ' Οἰνώνας Schmid. et Benedit. ad ductum Scholiastæ, *ex Ægina.* ἀποινώσας ubique editum: τὰ ἄποινα pro *præmio* aut *pœna*, adeoque *ultione.* plenior hinc oratio, ἔλασεν ἀποινώσας. 30. ἁπάσα Schmid. ut doricum sit pro ἁπάση, nam α in fine produci debet. [32. respicit Theodor. Hyrtacen. Ep. 55. v. *Notices et Extr. d. Manuscr.* t. vi. p. 19. *Ex Schedis.*] 33. ἀνθρώπων molestam facit juncturam, etsi doctam, κατ' ἀνθρώπων. Forte ἀνθρώπῳ cum Aldo. [Locum sic refingit Gilb. Wakefield Silv. Part. iv. p. 104. οὔ τοι ἅπαντα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον 'Αλάθει' ἀτρεκές. καὶ τὸ σιγᾷν πολλάκις ἐστὶ σοφώ- τατον ἀνθρώπῳ νόαμα. Non *semper* melior est *naturalem* ostendens *faciem* veritas; silere sæpe est etiam *homini* sapientissima *cogitatio. Ex Addendis.*] — 35. Erat σιδηρίταν. deb. esse α, σιδαρίταν, ut Pyth. iv. 438.

25. τὸ μύσος Pelei et Telamonis fratre Phoco necato obliteratum esse vult. Similis locus erat Ol. vii. 43. 49. de Tlepolemo.—Mox 29. Δαίμων ἀποινώσας est *deus ultor.*

30. Vulgare esset, οὐ κέρδιόν ἐστιν, ἀλήθειαν ἅπασαν (καίπερ) ἀτρεκῆ φαίνειν τὸ πρόσωπον. Eadem sententia Ol. i. 84.

34. Si vero Æacidarum laudes canendæ sunt, vincam omnes alios. Comparat saltum, in quo τὸ σκάμμα pro scopo aut mensura est.

Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκά-
πτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὰν ὁρμάν.
Καὶ πέραν πόντοιο πάλλον-
τ' αἰετοί. πρόφρων δὲ κἀκεί-
νοις ἄειδεν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός· ἐν δὲ μέσαις
Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων,

A. β'. K. ιά.

Ἁγεῖτο παντοίων νόμων.
Αἳ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλέα θ'. ὥς τέ νιν ἁβρὰ
Κρηθεῒς Ἱππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι

37. Δ' *αὐτόθεν.* Δ' expungam, aut scribam γ'. 38. ἐλαφρὸν ὁρμὰν Schmid. metro cavens in ultima voc. ἐλαφράν. 41. Erat ἀείδει. ἄειδεν cum Schmidio legendum esse non dubito: et sequitur v. 45. ἁγεῖτο. Tamen Pauw aliter: ἀείδει 'ν Π. nisi quod mox ἄειδ' ἐν Π. substituit. 42. ἐν δὲ μέσαις Schmid. recte ad metrum, et debebant servare Oxonienses, qui dedere μέσσαις. Vulgo ἐν δὲ Μοίσαις, nisi quod Romana Scholiis præfixum habet ἐν δὲ μέσσαις. unde in marg. Crat. et Brub. venit. 45. νομῶν *divisiones musicas* explicant Oxonienses: debebant obtemperare Schmidio et jam ante Stephano, qui ed. sec. νόμων recte edidit. Agitur de *modis* musicis. 49. Vulgo Κρηθηΐς. fuit Κρηθεΐς, ut in tot aliis apud Pindarum obviis, nec obstat, si dicas, η corripi ante ις.

39. Vel aquilas velocitate volatus æquabo. πάλλοντι vel πάλλονται. πάλλειν, *vibrare*, pro πηδᾶν, πέτεσθαι.

41. Redit ad laudes Pelei, etsi plurali utitur, cum in honorem totius gentis hoc cedat; agit autem de nuptiis cum Thetide: cfr. sup. Pyth. iii. 160. sq. Ipsæ Musæ chorum duxere, cantante lyra Apolline. ἁγεῖτο pro ἐξῆρχε.

46. Junge ἀρχόμενοι πρώτιστον (πρῶτον ἀπὸ) Διὸς (h. e. προοιμιαζόμενοι) ὕμνησαν Θέτιν.—δόλῳ πεδῆσαι, *irretire, opprimere*, ut vitæ periculum adiret, πείσαισα ἀκοίταν ξυνᾶνα, *consortem tori*, Μαγνήτων σκοπὸν, (*regem* Acastum) βουλεύμασι ποικίλοις, *calumniis*, se ab ipso de stupro esse compellatam. conf. Nem. iv. 92.

Ἤθελε, ξυνᾶνα Μαγνή-
των σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
Ποικίλοις βουλεύμασι·
Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
Ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα
Κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

Ε. β'. Κ. ιά.

Εὐνᾶς. τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν.
Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δέ τ' ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
Ξεινίου πατρὸς χόλον
Δείσαις. ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ

50. ἤθελεν ξυνᾶνα M. Aldus. recte, puto, pro ξυνάονα, a ξυνήων, ut ad maritum referatur. [Pyth. iii. 84. *Ex Schedis.*] ξυνεῦνα, ultima brevi, cum tamen ex ξυνεύνη sit ξυνεύνα, ultima longa, mirabantur jam Schmid. et Pauw. (ut pro Νύμφη, Νύμφα φίλη Iliad. γ. 130.) hic quidem suspicatur, Pindarum scripsisse: Ἤθελε, συνεύνα γε Μαγνή- id enim licere in trochaico variare. 53. συνέπλεξε λόγον Aldus, quod et ipsum bonum; idem v. 55. Ἀκάστα. 54. ὡς ἄρα. In ἄρα prior producitur. 55. ἐν λέκτροις εὐνᾶς non videt Pauw quomodo copulari possint: idem enim significare et alterum officere alteri; itaque emendat: ἐν θέλκτροις εὐνᾶς (pro θελκτηρίοις). Sed εὐνὴ est *consuetudo, concubitus*, ἐν λέκτροις Ἀκάστου. Nec quicquam in eo insolens. Ol. ix. 68, 9. ἄτερ εὐνᾶς — κτισάσθαι γένος. Adde Pyth. ix. 20. ii. 65. et εὐνασθῆναι ἐν λέκτροις iii. 44. — 56. τὸ δὲ ἐ. ἔ. esse scribendum, ut tribrachys pro iambo sit, Pauw contendit. Non assequor virum. 58. Erat τοῦ δὲ ὀργὰν —.

54. ὡς ἄρα ἐπείρα (sc. αὐτὴν) ἐν λέκτροις εὐνᾶς νυμφείας (*in lecto conjugali*) Ἀκάστου.

58. παρφαμένα cum notione fraudis. vid. ad Pyth. ix. 77. ut παρειπεῖν et alia similia. τοῦ δὲ [Pelei. *Ex Schedis.*] ὀργὰν ἔκνιζον λόγοι αἰπεινοὶ, *ejus mentem pupugit*, percussit, *oratio*, [Hippolytes. *Ex Schedis.*] *res periculosa*. [αἰπ. l. χαλεπὸς, l. arduus, periculosus. *Ex Schedis.*]

62. κατένευσεν. Jupiter pollicitus ipsi est, se *conciliaturum esse*, πράξειν, συμπράξειν οἱ τινα Νηρηΐδων ἄκοιτιν. [pro præmio castitatis in Hippolyten. *Ex Schedis.*] — 67. γαμβρὸν h. l. σύγγαμβρον, *affinem*, nam Neptunus Amphitriten conjugem habebat, sororem Thetidis; utraque Nerei et Doridis f. — 68. Αἰγᾶθεν. ad Ægas, insulam ad Eubœam, refert Schol. vid. Strab. viii. p.

Ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, ὥς τ' ἐν τάχει
Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη-
ρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

Σ. γ'. Κ. ιά.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί-
σαις· ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
Θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
Ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι
Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
Καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει
Συγγενὴς ἔργων περὶ
Πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ, θεᾶς, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,

62. Δείσαις est scribendum Æolum more. ὁ δ' εὖ φράσθη non bene repetierunt Oxonienses: invexerat Calliergus cum Brubach. et Morellio; sed melius dederat Aldus: ὁ δ' ἐφράσθη, quod Crat. et hinc Steph. cum Schmidio recte receperant, Sic quoque Schol. Elegans est Mingarelli conjectura: ὁ δ' ἐφράνθη. 65. ποντίαν. f. ποντιᾶν—Νηρεΐδων, perpetuo epitheto. χρυσαλακάτων. Vocem vidimus Ol. vi. 165. 69. νίσεται Ald. eodem jure ac νίσσεται. 70. μὶν—θεὸν, non dubito μὲν fuisse. Movet idem Mingarell. 73, 74. κρίνει. συγγενὴς ἴ. Ald. 75. θεοῦ—Νίκας maluit Schmid. sed ambigua hinc oratio existit, ut bene Pauw monet. Mingarell. præclare conj. τὺ δ' Αἰγίναθεν, ὦ Εὐθύμενες. 76. ἐν ἀγώνεσσι corruptum legisse videtur Schol. ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς

386. Probabilius est, urbem Achaiæ Pindarum respexisse propter sollennia sacra.

71. κάλαμος non est fistula, sed *tibia*; nam et hæc ex arundine: v. sup. Pyth. xii. 44. Isthmiis deus adveniens excipitur cantu tibiarum, et certamina gymnica in ejus honorem habentur.

73. Munit poeta sibi viam ad sequentia de Euthymene. Vulgo cum superioribus connectitur, usque ad 75. Τὺ δ' Αἰγίνα. *Vis ingenita omnium, quæ aguntur, summam continet*; cf. Nem. iv. 68. πότμος, ἀρετὴ, a natura data, adeoque felicitate aliqua obtigit. Eadem εὐδοξία συγγενὴς Nem. iii. 70. De Euthymene v. ad Isthm. v. pr. De v. 76. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν cf. ad Isthm. ii. 39. Euthymenes victor fuerat in Ægina in Αἰακείοις.

Ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

A. γ'. K. ιά.

Ἦτοι μεταΐξαντα καὶ
Νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεί-
νου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.
Ἁ Νεμέα μὲν ἄρηρεν,
Μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων.
Ἅλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι
Τε κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
κεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι

Νίκης. nisi ipse corruptus. 78. Ut verba sunt, sensus esset: Pytheas, avunculus tuus ex matre, o Euthymenes, illustrat ejus stirpem : at cujus? et quid μεταΐξαντα? Pytheas puer porro non erat avunculus Euthymenis, sed ex sorore nepos: v. ad Isthm. v. pr. Schmidius meliores codd. expectat. Benedictus μεταΐξας σε, καί. Pauw vero scribere jubet: ἦτοι μετάϊξ ἄντα, κ: nec addit, quo sensu; puto: *subsequens te, E. æmulans, aperte et confidenter.* Unus Schol. μετὰ τὰ προειρημένα ὑπό σου exponit. Alter videtur Πυθέας quinto casu accepisse. Varie tentabat Mingarellus: ἦτοι μεταΐξας τὰ καὶ--Πυθέα. vel μεταΐξαν ad ἔθνος. Lenissima medicina esset, quam in Notis apposui. [o Pythea, lætatur avunculus tuus, cognatum sibi genus nunc eodem pervenisse. μεταΐξαντα ad ἔθνος. *Ex Schedis.*] 79. Κείνου corruptum. Schmidius leg. σεῖο, et Bened. σοῦ τὸ ad ductum Scholiorum. Pauw: κεῖνος, sc. Pytheas. Fuit, puto, κλεινὸν ὁμ. ἔθνος. 81. μὶν conj. Schmidius. [ἄραρεν Herm. de Dial. Pind. p. xiii. *Ex Schedis.*] 84. Scripsi κράτει pro ἐκράτει. Vulgo sine sensu κρατεῖ.

A v. 78. corruptus locus: v. V. L. qui ut sensum idoneum habeat, sic refingendus esse videtur: ἦτοι, μεταΐξας τε καὶ νῦν ἑὸν μάτρω', ἀγάλλει κλεινὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας, *Euthymenem suum avunculum æmulatus, illustrat nunc cognatos suos Pytheas.* Ἁ Νεμέα μὲν ἄραρεν, Μείς τ', ἐπιχώριος ὃν φίλησ' Ἀπόλλων· ita interpungo: *conspirant in hoc victoriæ Nemea et Æginetica. s. vicit et ipse in Nemeis, ut tu.* Apollo *Delphinius*, cui sacra et ludi fiebant apud Æginetas mense Delphinio dicto. ἄρηρε, et pro hoc, ἄραρε, media longa: προσήρμοσται Schol. h. l. Sic sup. Nem. iii. 112. Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν, *nexum ex eo est, conjunctum.* Eodem sensu ἄραρε media brevi occurrit apud Tragicos: ut Sophocl. Electr. 148.

84. Debuit esse οἴκοι τε κράτει, vel οἴκοι τ' ἐκράτει· nam de præterito agitur: *vicit et domi*, in Ægina, *et Megaris* ἅλικας *pueros* ἐλθόντας· ultimum hoc erit: *in certamen prodeuntes*, vel *peregre advenientes.*

85. *Lætor autem, quod omnes Æginetæ studiis certaminum tenentur.* μάρνασθαι de certaminibus. Pyth. viii. 61. Nem.

Ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν

E. γ'. K. ιά.

Ἐπαύρεο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν
Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.
Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν,
Μηκέτι ῥίγει. δίδου
Φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἑ-
λεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
Νικῶντ' ἀρετάν· προθύροισιν δ' Αἰακοῦ

86. Cum in *μάρναται* media producta requiratur, pro *μάρνηται* dictum habebat Schmid. etsi parum accommodatus subjunctivus ille est h. l. An fuit *μάρνανται: πέρι πᾶσα πόλις?* 87. *γλυκ. τῇ Μ.—τύχῃ* Schmid. et mox 89. *Καρπώσαο* idem, utrumque temere: hoc quidem de metro male sollicitus. 88. *σὺν τύχᾳ Μενάνδρου.* v. Not. Heinrich olim conj. *σὺν τέχνᾳ.* 90. Erat *ἀεθληταῖσιν ἔμεν.* At *ἔμμεν* Trochaicum postulat, ut et alterum, quod jam habet Ald. *ἀθληταῖσιν.* 92. Ne colon Euripideum laboret, ultima in *μηκέτι* producta, Pauw. conj. *Μή κέ τοι ῥίγει,* vel *Μηδέ τοι ῥίγει.* Prius vix græcum; hoc alterum bene. Sufficit *-ῥι* ad producendum *-τι.* [*ne turberis. Ex Schedis.*] 95. *πύκτα τε* Ald. quasi pro *πύκτου* sit: minus bene. 97. *προθύροισιν δ' Αἰακοῦ* requirere Prosodiacum, Pauw jam monuit, cum esset *προθύροισι.*

i. 38. *περὶ ἐσλοῖσι,* ut Isthm. v. 70. *ἀμφ' ἀέθλοις.* Eadem Nem vii. 14, 15. *ἐσλὰ* sunt *καλὰ,* studia *τῶν καλῶν.* Mox v. 87. ad victorem se convertit. *Ἴσθι,* absolute, ex more, ut Ol. xi. 21. Æschyl. Prometh. 288. Suppl. 468. Alias *ευ ἴσθι, ὅτι.* Scito te victoriam consequutum esse Menandri aliptæ fortuna, h. e. disciplina.

88. *σὺν τύχᾳ Μενάνδρου,* proprie ejus institutione et disciplina; at et ea cum fortunæ beneficio erat conjuncta; ut supra Nem. iv. 12. propitiis Musis, adjuvantibus, *σὺν Χαρίτων τύχᾳ.*

91. *εἰ δὲ (ἐπὶ) Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν (αὐτόν):* *materiæ laudum tibi affatim est.*

92. *δίδου, ἀναδίδου* ex v. seq. *ἀνάτεινον.*

95. *ἑλεῖν νικῶντα ἀρετὰν,* ut alias *(κατ') ἀγῶνα:* conf. sup. ad 9. ubi *νικᾷν στέφανον. πύκταν καὶ παγκρατίου* pro *πυγμῆς καὶ παγκρατίου.* [Est tamen etiam *ἑλεῖν νίκαν* Od. viii. 67. *εὖχος* Pyth. v. 27. *Ex Schedis.*]

Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώ-
ματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

98. Αἶθι pro ἄνθεα iterum de metro sollicitus Schmidius. vid. Pauw. Malo ἄνθεα esse pro ἄνθη; vel sic scribam. ἄνθεα ποιάεντα per appositionem, στεφανώματα. 99. Cum media in Χάρισι produci nequeat, Schmidius emendat Χάρισσι, Pauwius vel σὺν ξανθαῖσι Χάρισιν, vel σὺν ξανθαῖς Χαρίτεσσι.

98. Eum dedicasse (ex ipsis Æaceis forte, cf. Ol. ix. 166.) coronam in atrio fani Æaci, *Musis propitiis* carminibus celebratum.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΑΛΚΙΜΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Alcimidam victorem ἐν παισὶ declarasse vim divinitus ingenitam, victoria insigni, quam lucta puer abstulit; —15. æmulatum avum Praxidamantem; — 29. nam atavus Socles a gymnastica cessaverat, uti iterum Praxidamantis filius, Alcimidæ pater; ita ut alternis ex ea gente proventus victoriarum prodiisset. — 52. Celebrantur victoriæ tribulium Bassidarum. — 74. Materies laudum ex heroum Æginetarum factis. — 92. Redit ad victorem, et memorat fuisse quintam supra vicesimam victoriam, quam suæ genti adjecit Alcimidas. In fine 108. mentio honorifica aliptæ Melesiæ.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΕΝ ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν

1, 2. Versus passim laudati a veteribus. [Schol. ad Euripid. Med. 1224. *Ex Schedis.*]

Fuit *Alcimidas* filius *Theonis*, qui a re athletica abstinuerat; at ejus pater

Ματρὸς ἀμφότεροι.
Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
Δύναμις. ὡς τὸ μὲν οὐδὲν,
Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος
Μένει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν
Ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤ-
τοι φύσιν, ἀθανάτοις·
Καί περ ἐφαμερίαν
Οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ

5. ὡς. malim ὧς. [Sic in textu ab Heynio correctum.] 6. οὐδὲ χ. Ald. 7. Excitat versus hos Schol. Eurip. Med. 1233. 8. ἔμπας Schmid. ex Aldo. ἔμπαν pro ἔμπην etiam recte vulgg. 11, 12. μετὰ νύκτας suspectum facile cuivis, nisi meminerit, poetam lyricum posse exquisitiorem formam affectare, ut solet. Pauw emendat l. κατὰ νύκτας l. μετὰ νυκτός. hoc puto verius, non

Praxidamas nobilis athleta. inf. 32. Is natus a *Socle* vel *Soclide*, obscuro homine, cujus pater Agesimachus itidem pugil: inf. 21. 44.

1. Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος sc. ἐσμὲν, pro ἓν ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος, et ἓν pro τὸ αὐτό. Mox πνέομεν pro ἐσμὲν, ἐγεινόμεθα.

[3. ματρός. Οὐρανὸς et Γῆ Hesiod. Theog. 116. 17. *Ex Schedis.*]

4. Διείργει δὲ (*deos et homines*) δύναμις (*natura*) πᾶσα κεκριμένα, (pro πάντως, κατὰ πᾶν διακεκριμένη. Hesiod. Sc. H. 55. Alcmena peperit Herculem Jovi, Iphiclem Amphitruoni κεκριμένην γενεήν. διακεχωρισμένην.) [ortum habuere illi in cœlo, hi in terra. *Ex Schedis.*] ὡς τὸ μὲν (γένος) οὐδὲν (ἐστί): sequi debebat, τὸ δὲ θεῶν γένος ἐστὶν ἀθάνατον: pro diis *cœlum* dixit: ὁ δὲ οὐρανὸς χάλκεος μένει ἕδος ἀεὶ ἀσφαλές. ἀλλά τι προσφέρομεν ἀθανάτοις pro προσφερόμεθα. *similes sumus.* Iterum vox in Fragm. p. 60. xvi. occurrit.

10. Junge: καίπερ οὐκ εἰδότες, ἅντινα στάθμαν ἔγραψεν ὁ Πότμος, *fatum*, (ὥστε) ἄμμε δραμεῖν πρὸς (αὐτὴν), *ad quam metam perveniamus moriendo.* στάθμη, a cursu, *meta*, linea, ut *mors ultima linea rerum.* debebat sequi: ἢ ἐφ' ἡμέρᾳ ἢ ἐπὶ νυκτί: hoc invertit: ἐφαμερίαν (ad στάθμαν) ἢ μετὰ νύκτας (pro νύκτα). Similis locus est ex parte Ol. ii. 61. sq. Et sententia simili modo protracta Pyth. iv. 454. 5. Vulgare autem est illud: *nos a diis ortos, nos diis cognatos*; v. c. Eurip. Hec. 490. etsi multis modis dictum et acceptum. Nec vero ex Hesiodea Theogonia .126 seqq. hoc ductum puto, quod Scholiastes arbitratus est; (ut nec versum in Ἔργ. 108. ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι recte se habere censeo; repugnat enim sequentibus; sed leg. οὐχ ὁμόθεν.) sed ex antiquis cosmogonicis ex theogonicis mythis hoc petiit poeta, cum Οὐρανὸς et Γαῖα omnium deorum et hominum progenitores ederentur. Dictum tamen hoc variis modis; et aliis iterum modis a philosophis antiquis; inprimis subnata opinione de anima mundi omnia pervagante. Alier a Terra, magna matre deum hominumque, repetiit Lucret. ii. 589. 598. sq.

Νύκτας ἄμμε πότμος ἄν-
τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

A. ά. K. ιγ'.

Τεκμαίρει καί νυν Ἀλκιμίδας
Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.
Ἄγχι καρποφόροις
Ἀρούραισιν, αἵ τ' ἀμειβόμεναι
Τόκα μὲν ὦν βίον ἄνδρεσ-

vero ut ipse accipit: *neque post noctu*, sed ut Schol. exponit: *διὰ νυκτός. εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτί.* 12. Interpolavit metrum Schmidius Coli 12 et 13. eaque de caussa hic *ἄμμε ἄν πότμος ἄν* refinxit. Sed Colon esse antispasticum dimetrum catalecticum, cujus antispasti in primo pede variant, docet Pauw: Colon autem 13. antispasticum trimetrum brachycatalectum est. 14. *δὲ καὶ νῦν* metrum vitiabat. Audiendus erat Schmidius, qui *δὲ* ejecit. Idem *καί νυν* scripsit: Pauw probat *καὶ νῦν*. Aldus exhibet *δέ νυν*. 14, 15. Vulgo nulla interpunctio est post *ἰδεῖν*, at plene interpungitur post *ἔμαρψαν* v. 20. Vulgari interpretatione, secundum alterum ex Scholiastis instituta, commoda sententia vix efficitur. Obvium est statuere cum priore Scholiasta, concludi his sententiam superiorem: *cognationem hanc cum diis etiam Alcimidas testatam facit*; [est A. probatio (hujus rei), ut videamus illam cognationem. *Ex Schedis.*] *τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν διὰ τὴν εὐφυΐαν, corporis robur, συγγενές.* Ita *τεκμαίρει (ὥστε τινὰ) ἰδεῖν* ex noto græcismo dictum plenius pro *τεκμαίρει*. Jam v. 16. nova erit sententia ordienda: *Ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν—ἦλθέ τοι Νεμέας* etc. Ita quoque Pauw facere jubet; nec tamen, quod toties in hoc viro ægre feras, addit, qua sententia acceptum velit. *Ἄγχι* dictum erit pro *ἴσως, ὁμοίως*, quod an usus ferat, nescio: *Pariter atque agri, nunc redit Nemea A.* ut *ἀγχίθεοι* Hom. Od. ε. 35. Phæaces accipiuntur a multis pro *ἀντίθεοι*. Grammaticus in Scholiis mollire voluit: *ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον εἰργασμένος ταῖς ἀρούραις.* Forte *ἄγχι* ex glossa venit et fuit *ἶσα καρποφόροις*. Potest et interpungi post *Ἀλκιμίδας*, et post *τὸ συγγενές*; possunt et aliæ rationes in iri sed nulla satisfacit.

15. Non dubito, post *ἰδεῖν* sententiam finiri et interpungendum esse: etsi durum esse non nego *τὸ ἰδεῖν*, exploratum tamen hoc habeo, sensum esse, ut in V. L. dixi: *cognationem cum diis arguit victor divina corporis specie*, adspectu, *τῷ ἰδεῖν*, aut, ut noster amat, (*κατὰ τὸ*) *ἰδεῖν*, vel *ὥς* (*τινὰ*) *ἰδεῖν αὐτόν.* [ut intelligamus, animadvertamus. ut Pyth. x. 116. *Ex Schedis.*] Tum nova sententia continuanda ad v. 29. *ἄγχι—κατέμαρψαν, ἦλθέ τοι N. Ad eundem modum, quo ager alternis quiescit et recreatur, etiam nunc alternis ex hac stirpe post avum prodit luctator Alcimidas.*

17. sqq. Similis sententia inf. Nem. xi. 50. *ἔδοσαν* pro *διδοῦσι*, et *ἔμαρψαν, μάρπτουσι.* [vires recuperant. *Ex Schedis.*]

σιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν,
Τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔ-
μαρψαν, ἦλθέ τοι Νεμέας
Ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
Παῖς ἐναγώνιος, ὃς,
Ταύταν μεθέπων Διόθεν
Αἶσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
μοιρος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

Ε. ά. Κ. ιά.

Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαν-
τος ἑὸν πόδα νέμων
Πατροπάτορος ὁμαιμίου.
Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνι-
κος ἐών, Αἰακίδαις
Ἔρνεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφεοῦ,
Καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ
Στεφανωσάμενος, Νεμέᾳ δὲ τρίς,
Ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδα,
Ὃς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχω
Υἱέων γένετο.

21. —μάρψαντ' malit Schmid. Sed variat antispastus. 25, 26. Editum erat :—οὐκ ἄμοι- 26. ρος ἀμφὶ π. Ita alter versus syllaba auctus, alter deficiens. Interpolavit Schmidius : (v. ad v. 12, 13.) Αἶσαν αὖ πέφαντ' (Benedictus : ἐκπέ-φαντ') οὐκ ἄμοι-ρος ἂν ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας. At Pauw: Αἶσαν νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-μοιρος ἀμφὶ π. κ. hoc recte. 34. Νέμεα Ald. 36, 7. Metricus Epodorum duo postrema cola paullo aliter ordinasse videtur. v. Pauw. 36. Ἀγησιμάχῳ Ald. Ἀγησίμαχος. f. ex Ἡγησίμαχος. ὑπέρτατος recte Schol. interpretatur πρεσβύτερος. Perperam accepit etiam Plutarch. pro nobilit. p. 262. Anecd. Wolf. t. iv. ἐξοχώτατον. 37. Υἱῶν al. Υἱέων metro postulante ex Aldo recepit Schmid.

[25. αἶσαν, institutum, pugilatum, studium, amplexus, Διόθεν, robore a natura dato favente, οὐκ ἄμοιρος, οὐκ ἀτυχής. Ex Schedis.]

27. Praxidamas notus ex eo, quod primus ex victoribus Olympicis statuam dedicavit, victor Olymp. lix. Paus. vi. 18.

Σ. β′. Κ. ιγ′.

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
Ἦλθον, οἵ τε πόνων
Ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
Ἕτερον οὔ τινα οἶκον
Ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
Ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἁ-
πάσας. ἔλπομαι μέγα εἰ-

38. Variat in edd. ἐπεί οἱ et ἐπεὶ οἱ. priore modo, ut οἷ sit pro τῷ αὐτῷ, acceperunt Scholiastæ, et modo ad Soclidam, modo ad Agesimachum retulerunt: hoc quidem ita, ut ei, præter Soclidam, natu maximum, tres alii filii strenui athletæ fuerint. Pugnat Schmidius pro altera ratione οἱ τρεῖς, ut sint tres illi victores ex hac domo: Alcimidas, Praxidamas, Agesimachus, intervallo inter quemque relicto ignavi parentis: Alcimidæ pater, Theon, si Grammatico ad pr. credendum, Praxidamantis Soclides vel Socles, ut Didymus notat: neuter ἐναγώνιος. Schmidium sequuntur Benedictus et Pauw: et respicit sane sententia comparationem illam vss. 16. sqq. et est unice vera. 40. τε in οἵ τε abundare monet Schol. οἵ γε π. Schmid. at Pauw: ᾧ τε, ut sit: ἀρετᾶς ἄκρον, ᾧ καὶ Π. ἐ. Probo Schmidium: attamen οἵτε pro simplici οἵ, vel οἵτινες, frequenter occurrit. 43, 44. πλεόνων ex ingenio Schmidius restituit, præeunte tamen Schol. πλείους ἀπενηνοχότα στεφάνους. Vulgo deerat pes, etsi ταμίαν modo ad priorem modo ad posteriorem versum trahebatur. πυγμαχίᾳ Morell.

38. οἱ τρεῖς sunt *trini illi ex ea gente, qui gymnica certamina attigerunt, Agesimachus, Praxidamas, Alcimidas.* v. Var. Lect. Erat autem *Agesimachus* stirpis auctor. v. ad Argument.

45. Sequentia sic corrigenda :— ἔλπομαι μέγα εἰπὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ, ὥτ' ἀπὸ τόξου ἱείς. εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα, οὖρον ἐπέων εὐκλέα. [dirige carmen ἐπὶ τοῦτον τὸν οἶκον, ex qua familia, cujus tribules Bassidæ, fuere victores jam mortui digna poëtis materia. In his e tribu Bassidarum Callias 63. *Ex Schedis.*] Pessime duo diversa junguntur in vulgari lectione. Immo vero: *Videor mihi veram laudem pronuntiasse.* ὥτε pro ὥστε, *veluti.* Pergit v. 48.: *Verum missis aliis ex hac gente, hunc celebra, Musa, Alcimidam:* tum subjicit v. 50.: *majorum enim facta jam alii poetæ celebrarunt.* σφὶν refer ad οἶκον, iis qui ex ea gente sunt. εὐθύνειν οὖρον, *ventum moderari,* ut secundus sit; ut sup. Ol. xiii. 38. Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον. Nam εὐθύνειν proprie, *dirigere, recta via aut regula ducere;* mox est omnino *regere, movere.* Hinc εὐθύνειν πόδα ap. Tragicos, et νῆα, (cf. Euripid. Hec. 39.) ergo et οὖρον; et alia metaphora δίκας Pyth. iv. 273. Tum οὖρον ἐπέων, ut Pyth. iv. 5. αὔξῃς οὖρον ὕμνων. Eodem tropo dixit Pyth. i. 88. εὐθύνειν ὄλβον.

πὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ.
Ὦτ᾽ ἀπὸ τόξου ἱεῖ-
σ᾽ εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ᾽, οὖρον ἐπέων εὐ-
κλέα. παροιχομένων γὰρ ἀνέρων

A. β′. K. ιγ′.

Ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ καλά
Σφιν ἔργ᾽ ἐκόμισαν.
Βασσίδαισιν ἅτ᾽ οὐ

46. ἄντα σκοποῦ τυχεῖν Schol. et vulgg. inde a Romana, turbato metro, etiam in ceteris. At Aldus, quem Crat. sequitur, —πὼν τυχεῖν ἄντα σκοποῦ. Unde Schmidius eleganter: τύχεν ἄ. σ. dorica forma. nisi quis malit suspicari fuisse: —πὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν vel τυχέν. Dubito enim Pindarum ἄντα σκό- pro dactylo extulisse. Et alii apud Schol. scribebant: ἂν τετυχεῖν. Mingarellus inde effingebat τετύχειν, aut potius σκοποῦ ἄντα τυχεῖν. De toto loco v. Notam. 47. ὦτε Schol. τὸ ὦτε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε φησίν. Pauw: ὦτε pro ἐφ᾽ ᾧτε, *quamobrem*. et sic Aldus edidit. Reizius Prosod. gr. pag. 29. damnabat ὦτε, et factum volebat ὦτε ex ᾧτε. [Sic et vii. 90. et 137. *Ex Schedis.*] Apud Schmidium ἱεὶς aliqui: non vero in edd. 48. In εὐθὺν ultima syllaba producta requiritur. Schmidius præclare ad metrum et ad sensum, εὖθυν᾽ ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, nam εὐθύνειν οὖρον poeta et aliis locis dixit. Ol. xiii. 38. Ξεινοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον. Pauwius, Schmidium et hic arrodens, fulcrum inserit εὐθύν γ᾽. 49, 50. vid. ad v. 12, 13. Erat 49. εὐκλέα. 50. Παροιχ. At docet metrum, alteri versui -κλέα esse attribuendum, ut una syllaba sit -κλῆ. Et ἀνέρων prima longa, ut et apud Homer. et al. forte geminato νν. Schmidius: M. οὖ. ἐ. εὖ-κλέ᾽. Ἀποιχομένων γ. ἀ. Pauw. M. οὖρ. ἐπ. εὐκλέ-α. παροιχομ. γ. ἀνέρ. Mingarell. Μοῖσ᾽, οὖρον cum Aldo. 51. λόγιοι anapæstus pro spondeo vel iambo. Poterat tamen poeta scribere: Ἀοιδοὶ καὶ λόγοι. Dubitat Pauw, an sic scripserit. Mingarellus putabat καὶ omitti posse, ut ἀοιδοὶ λόγιοι sint *facundi*, ut 75. aut λόγιοι esse pro dissyllabo, aut parendum esse Pauwio; mensuram esse versus pæonici, aut esse Iambicum impurum. Igitur manebimus in hoc, ut nihil moveamus. 52. Erat ἔργα ἐκόμισαν cum hiatu, et laborat metrum, nec debebant reluctari Oxonienses, quin cum Schmidio ἔργα κόμισαν scriberent, vel cum Aldo ἔργ᾽ ἐκόμισαν. Vulgo inde a Romana ἔργα ἐκόμιξαν. quod et ipsum tuetur Pauw in penthemimeri iambico, nempe, puto, ut sit: ἔργ᾽ ἐκόμιξαν. 53. Βουδίδαισιν Didymus scribere jubebat apud Schol. fuisse enim Æginæ gentem Budidarum a Budione aliquo duc-

51. λόγιοι post ἀοιδοὶ erunt *oratores*: nisi mavis *historicos*. cf. Pyth. i. 183. At inf. 75. sunt *poetæ*. ἐκόμισαν, celebrarant. κομίζειν nude sic positum accipio pro fovere, curare, adeoque carmine tractare.

Σπανίζει· παλαίφατος γενεὰ,
Ἴδια ναυστολέοντες
Ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγε-
ρώχων ἐργμάτων ἕνεκεν.
Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ,
Χεῖρας ἱμάντι δεθεὶς
Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
Ταύτας αἷμα πάτρας χρυσα-
λακάτω ποτὲ Καλλίας ἁδὼν

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κα-
σταλίᾳ τε Χαρίτων
Ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·

tam. Perperam, si Bassidarum etiam vel gens vel tribus Æginæ fuit, unde oriundus Alcimidas. Hærebant Grammatici in interpunctione. 62, 63. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Τᾶσθε αἷμα π. χρυσα-λακάτας π. Κ. ἁδὼν—Pauw: Ταύτας αἷμα πάτρας χρυ-σαλακάτα π. Κ. ἁ. At Mingarellus, esse antispastum truncatum: πάτρας χρυσα-, ut 86. 63. χρυσαλακάτα—Λατοῦς legebatur; hoc erat pro —άτου ab χρυσαλακάτης. hoc erit ὁ χρ. atqui h. l. est Latona. Recte Schmidius χρυσαλακάτας emendavit: male Pauw refragabatur post Oxonienses. Aut enim sic, aut χρυσαλακάτω est scribendum, ab ὁ καὶ ἡ χρυσαλάκατος, quod et placebat Mingarello. [—του Hermann. de Dial. Pind. p. xii. *Ex Schedis.*] Etiam Schol. χρυσηλάκατον δὲ εἶπε τὴν Λητώ. Porro ἅδων Ald. Rom. Crat. Brub. ᾄδων Morell. at ἁδὼν recte ex Schol. emendavit Steph. 64. Post Λατοῦς sustuli interpunctionem; pergit enim de iisdem Pythiis narrare.

55. Tribus, quæ ex suo medio, e suis tribulibus, præbet, χορηγεῖ, laudum materiem.

56. Πιερίδων ἀρόταις. Vidimus jam Pyth. vi. 2.

62. χρυσαλακάτω — Λατοῦς, ut est scribendum, *aureo sceptro ornatæ.* v. sup. Nem. v. 65. ἁδὼν, *probatus* ab Apolline et Diana, quatenus fuit victor Pythiis.

64. Callias in Pythiis cestu vicit et *ibi* (παρὰ Κασταλίᾳ) certamine finito, adeoque *circa vesperam, celebratus est carmine, quod, pompa ducta, victori incedenti accinebat turba.* ὅμαδος Χαρίτων est κῶμος, *pompa cum carmine.* ἔφλεγεν, *resplenduit, illustratus est,* ut Isthm. vii. 33. φλέγεται Μοίσαις, *carminibus celebratur,* et Pyth. v. 60. φλέγοντί σε Χάριτες.

Πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαν-
τος ἐν 'Αμφικτυόνων
Ταυροφόνῳ τριετηρίδι
Τίμασε Ποσειδά-
νιον ἀν' τέμενος· βοτάνα τέ νίν
Ποθ' ἁ λέοντος νικάσαν-
τ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠ-
γυγίοις ὄρεσιν.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοι-
σιν ἐντὶ πρόσοδοι
Νᾶσον εὐκλέα τάν-
δε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
Ἔπορον ἔξοχον αἶσαν,

67, 68. γέφυρα Κρεοντί-δαν ἐν 'Α. vel. γέφυρα Κρεον-τίδαν 'Α. legerat Schol. quod, ne ultimam in ίδαν corripi necesse sit, in Κρεόν-τιον 'Α. mutavit Schmidius paullo audacius. Mingarell. Scholiasten legisse putabat: 67. Πόντου γέφυρα Κρεόν- 68. τειον 'Αμφικτυόνων, et esse pro Κρεοντίδαν. Creontis filium fuisse Alcimidam, etiam Schol. ad pr. ex Asclepiade notarat. Mirum est, unde is in locum involaverit: de Callia enim tribuli agitur. *Amphictyones* h. l. in Isthmiis, adeoque simpl. pro judicum consessu poni, notabile. Agonothetæ erant Corinthii. Amphictyonum conventum alium ad Calauriam ante Trœzenem observavit Schmidius ex Strab. (viii. pag. 574. A. B.). Pindari locus effugit Vandalium Diss. de Amphictyonib. c. 6. p. 466. Diss. [Nunc v. Ste-Croix *Gouvern. fedérat.* pag. 122. Agonothetas dictos fuisse Amphictyones. *Ex Schedis.*] 71. Melius scribitur ἀν', quam ἄν. 72. Mingarell. conj. πόθ' ἁ λέοντος νικῶντ' ἔ- 73. ρεψε δασκίοις. vel, νικάσαν- 73. τ' ἔρεφε δασκίοις. ut sit antispastus pentasyllabus ἔρεφε δασκί—. Contra τ' ἔρεφ' ad formam reliquorum colon Schmidius. Versum sic se habuisse credo: τ' ἔρεφ' ἀσκίοις Φλιόεντος ὑπὸ 74. 'Ωγυγίοις ὄρεσιν. ἄσκιος per δάσκιος exponit Schol. *umbrosis montibus.* Atqui potuit esse mons nudus arboribus. 75. Forte πλατεῖα κέλευθος sic in versu Bacchylidis ap. Plutarch. in Numa pag. 62. D. proverbii loco dictum.

67—71. Fuit et victor Isthmiis. Consessus agonothetarum renuntiavit eum victorem. v. V. L. Isthmus ἐτίμασε sc. νιν, αὐτόν.

71—74. Νεμιακὸν σέλινον ἐστεφάνωσεν αὐτόν. ὠγύγια ὄρη, jam olim nota.

75. λόγιοι sunt *poetæ*, (cf. ad v. 51.) et ad eos spectat σφὶν v. 78. Sententia similis inf. Isthm. vi. 31. sq.

[79. αἶσαν. conditionem: quod satis materiæ habent. *Ex Schedis.*]

'Αρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας.
Πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θα-
λάσσας τηλόθεν ὄνυμ' αὐ-
τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας,
Μέμνονος οὐκ ἀπονο-
στάσαντος, ἐπᾶλτο. βαρὺ
Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', 'Αχιλ-
λεὺς χαμαὶ καββαὶς ἀφ' ἁρμάτων

A. γ'. K. ιγ'.

Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
ξεν 'Αόος αἰχμᾷ
"Εγχεος ζακότοι-

81. Puto ante oculos locum fuisse Thucydidi ii. 41. 82. γ' inseruit Schmidius ex Aldo, qui idem male οὔνομ'. Mingarell. conj. τηλόθ' οὔνομα αὖ, vel τῆλε, hiatu illato. τηλόθεν est *a stirpis inde origine*, vel *a longo inde ævo*. 85. ἔπαλτο alii olim apud Schol. (ut a πάλλω esset, pro ἐπέπαλτο. Simili modo peccatum apud Homer. Intpp.) sed ἐφῆλτο, ἐφᾶλτο, ἐπᾶλτο. Porro ἀπονοστήσαντος expectabam. Habet dorismus locum in verbis in αω: ita recte στάσει, στάσομαι: non in εω. Ita est κρατήσει, non κρατάσει, ἐδώρησε, χώρησε. Variat φιλέω. ἐφίλασε Pyth. ii. 30. ix. 34. At mox Nem. vii. 129. φιλήσαντα. ὕμνησαν et ὑμνᾶσαι. 86, 7. v. ad v. 12, 13. Schmidius: δέ σφι νεῖκος ἔνδειξ' 'Αχιλ-λέος ἴς, καταβὰς (vel καταβᾶσ') ἀφ' ἁρμά-των. Pauw: Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', 'Αχι- (ut sit antispastus truncatus. cf. 62.) λεὺς χ. καταβαὶς ἀφ' ἁ. 86. σφι bene Schmid. cum Aldo. Vulgo σφιν, quod tamen in antispasto nil referre censet Pauw. 87. καββὰς nimis reconditum, quam ut a librario profectum videri possit. Vidit et Pauw. qui et conj. χαμᾶζε καββαὶς, etsi καταβαὶς non minus metrum ferret. 89. 'Αόος legendum cum Schmidio et Pauwio: ut anapæstus pro tribrachy sit. ἀκμᾷ tamen conjicit alter, ut verus sit tribrachys. Vulgo 'Αοῦς. 90. ζακότοιο. nota vox de iracundo. At Schol. a δίκρουν εἶναι petunt illustrationem, *binas cuspides habere*. An ζάκροτον legerunt? [Hermann. de Dial. Pind. pag. xvii. βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπας, Καββὰς 'Αχιλεὺς χαμαὶ ὢν ἀφ' ἁρμάτων Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν 'Αόος ἀκμᾷ "Εγχεος ζακότοιο. *Ex Schedis.*]

83. Jam attigerat hæc Nem. iii. 106. add. Isthm. viii. 116.

90. ἔγχος ζάκοτον, ut ap. Horat. *iracunda Jovis fulmina*, et in fragm. Pind. p. 42. de magnis imbribus ὕδωρ ζάκοτον. Doctum est ad h. v. Scholion, a re tamen alienum.

ο. καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι
Ὁδὸν ἁμαξιτὸν εὗρον.
Ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.
Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Αἰεὶ κυμάτων λέγεται
Παντὶ μάλιστα δονεῖν
Θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ
Νώτῳ μεθέπων δίδυμον
Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμ-
πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

Ε. γ'. Κ. ιά.

Εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς
Ἐνέποισιν ἱερούς,
Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε
Κλειτᾷ γενεᾷ. δύο μὲν
Κρονίου πὰρ τεμένει,

91. καὶ ταύταν μὲν metrum vitiat. Schmidius: καὶ τάνδε μέν. poterat in hoc acquiescere Pauw. Sed ipse contortius: καὶ ταῦτα μὲν, ut per epexegesin ἁμαξιτὸν ὁδὸν subjungatur ad ταῦτα. Mingarell. tentat: 90. ἔγχεος ζακότου. 91. καὶ ταύταν μὲν οἱ π. vel: 90. ἔγχεος ζακότοι- 91. ο. ταύταν δέ μιν π. 99, 100. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Ἄχθος ἄ. ἔβαν τὸ πέμ-πτον ἐπ' εἴκ. Pauw reliquit versum ut satis sibi constantem. 103. Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐ. κλειτὰ γενεὰ Schmidius temere.

91. *Jam veteres latam hanc laudum viam ingressi sunt*: scil. Æacidarum.

93. *Incedo et ipse hac via.* ἔχων μελέταν accipio de poetica meditatione, adeoque de ipso carmine pangendo: *quoties hymnum compono.*

94. Nunc a digressione ad victorem redit. Τὸ πὰρ ποδὶ scil. κῦμα, vel ut πούς νηὸς dicatur, vel ut πούς sit pro πηδάλιον, ut Odyss. κ. 33. Dictum est ut vulgare: *res quæ est ante pedes*, h. e. proxima. [πὰρ ποδὶ; Pyth. iii. 108. x. 97. *Ex Schedis.*]—Tum 95. μάλιστα (κατὰ τῶν) κυμάτων junge.

97. Duplex munus suscepit, alterum Alcimidæ, alterum familiæ laudandæ. μεθέπων, *subiens.* ἄγγελος iterum *præco.* Erat gentis victoria vigesima quinta.

104—8. δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα, κλᾶρος προπετὴς ἄν- θε' Ὀλυμπιάδος. *duas victorias Olympicas tibi, o puer, et tibi, o Timida, eripuit sors jacta.* Obscurus locus, nec juvat Schol. cujus sunt verba: κληρω-

Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
Κλᾶρος προπετὴς ἄν-
θε' Ὀλυμπιάδος. δελφῖνί κεν
Τάχος δι' ἅλμας ἴσον εἴποι-
μι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ ἰ-
σχύος ἁνίοχον.

106. Παῖ, σέ τ' diserte Rom. παῖ, σ' ἔτ' Aldus, unde Crat. Brub. παῖδ' ἔτ'. reduxit Romanam lectionem Morell. Steph. [At quomodo repente nunc de Timida? et cur eum, cum adhuc puer esset, sors exclusit? *Ex Schedis.*] Mox annon leg. σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα? Nunc et Mingarellus idem probavit. Timidas alius seu cognatus, an frater, seu tribulis, cum Alcimida per sortem exclusus lucta in certamine Olympico. An veram rei rationem Scholia exponant, dubito. v. Not.

θέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ γενειάσαντες, ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος, quod absurdum est, inter sortitionem enatam esse lanuginem; saltem sic refingenda sunt: κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι μεταξὺ, γενειάσαντες ἐξεκρ. Sorte componebantur paria in lucta et in pugilatu ac pancratio: cf. Ol. viii. 90. Pyth. viii. 117. Nem. x. 50. et notus est locus apud Lucianum. v. Faber Agonist. i. 25. Sorte quoque constitutum, qui prior an posterior prodiret. Ita et in certamine musico. v. Antigon. Caryst. 1. et ibi Niclas pag. 3. Inter sortitionem adeo intellectum est, non amplius in puerorum numero eos esse habendos. Nec tamen his expeditam rem videas; quæ enim in hoc culpa *sortis?* et tum, si jam antea inter ephebos habitus et ex puerorum certamine exclusus fuit Alcimidas, quomodo hoc in carmine, quod serius est, lucta ἐν παισὶ vincere potuit? Scilicet, quantum sine historica fide ex verbis efficere licet, videntur Alcimidas et Timidas sorte cum tam robustis et exercitatis luctatoribus comparati fuisse, ut vinci eos necesse esset. Magni enim ad certamen momenti esse debuit, componereturne aliquis cum fortiore an cum minus forti. In fine ἁνίοχον de magistro et alipta dixit. De usu vario vocis v. Jacobs Animadvv. p. 308. [*Melesias* Ol. viii. 71. Nem. iv. 151. *Ex Schedis.*]

ΝΕΜΕΑ.

ΕΙΔΟΣ ζʹ.

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

Sogenem jam nascendo esse pentathlo destinatum, nunc victorem carmine dignum, præmio consentaneo præclare factorum :—16. quo celebritatem illa assequuntur, interdum quoque ipsa re majorem, exemplo Ulyssis.—48. Carmine est celebrata fama Neoptolemi ex Æacidis: ad cujus fata digreditur. —78. Inde ad Æginam, Thearionem, victoris patrem, et ad ipsum victorem redit—117. vota facit ad Jovem Nemeorum præsidem, ejusque filios, Æacum et Herculem, pro puero victore. Sub finem 150. Neoptolemum redit et deprecatur narrata de ejus morte, ne in eum peccasse videatur.

Σ. ά. Κ. ιβʹ.

ΕΛΕΙΘΥΙΑ, πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,

Sogenes, Thearionis f. Ægineta, pentathlo victor Nem xiv. quam in Ol. lxxix. 2. incidisse, acute conjicit Corsin. Diss. agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas numerari cœperit instauratis Nemeis ludis Ol. lxxii. 4. qui proximi a pugna Marathonia fuerunt. 1. Εἰλείθυια primum corrupte Brub. inde Morell.

1—6. Cur Ilithyiam invocet Pindarus, multa comminiscuntur Grammatici. Aristodemus, Aristarchi discipulus, tradiderat, Thearioni seni ex votis

Ἥρας, γενέτειρα τέκνων· ἄνευ σέθεν
Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
Τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν
Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
Ἀναπνέομεν δ᾽ οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
Εἴργει δὲ πότμω ζυγὸν
Ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὶν

Steph. etsi et hoc metrum antispast. ferret. Tum πάρεδρε Schmid. at Pauw inverse legi vult: Μοιρᾶν πάρεδρος β. 5. ἀδελφεὰν trisyllabum est. Itaque ἀδελφὰν Schmid. λάχομεν Ald. et hoc concinniorem reddit iambicum ad sensum Mingarelli. 7. ἐπὶ ἴσος vitiose Ald. 8, 9. πότμω Ald. Morell. et Paul. Steph. Tum Θ᾽ ἕτερον edd. ἑτέρα Ald. Rom. Crat. At Brub. Morell. Steph. ἕτερα. hoc recepi, cum alterum importunum sit. Interpretatio varie, sed ubique parum commode, instituta locum fecit Schmidii emendationi: εἴργει δὲ πότμῳ ζυγέν-θ᾽ ἕτερον ἕτερα, *alia alium fato suo copulatum arcent et prohibent*: ingeniosæ, etsi non probandæ. Ex Oxonienss. nihil facile proficias. πότμω ἑτέρα pro ἑτέρου nemo ferat, et τὸ ζυγὸν nemo dixit, (nisi τὰ ζυγὰ, *transtra* navis) sed ὁ ζυγός. v. Intpp. ad Iliad. ω. 268, 9. et al. Pro Θ᾽ conjiciunt Γ᾽. Pauw tuetur vulgatam lectionem et sic exponit: *alia* (τὰ ἕτερα) *vero arcent sortis stateram aliam*, in locum alium atque alium propellunt, ut non eodem vergat. Parum diserte. Hoc, puto, voluit: ad Lucinam factis Sogenem fuisse natum. At enim cogitandum est, poetæ id esse familiare, φυᾷ, ἐκ φυῆς, *virtutem venire*, etiam *corporis*. Itaque *Lucina puerum statim nascendo aptum facit ad* ἄθλησιν, dum corpus robustum et agile natura ei contigit. Præclare autem attemperatum est totum phantasma poetæ, quod vulgari oratione sic enuntiatum esset: Ipsis statim natalibus Sogenes sortitus est robur corporis tam insigne, ut nunc puer victor sit in pancratio.

3. ἄνευ σέθεν οὐ, h. σὺν σοὶ, *tuo numine*. Porro volebat dicere ἄνευ σέθεν οὐκ ἐλάχομεν (pro λαγχάνομεν) ἥβην: nam nisi nascendo validum corpus nacti sumus, pubertatem non attingimus: ornavit hoc, *nascendo seu die seu noctu*: ἢ φάος ἢ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν: prorsus ut Pyth. iv. 455. ἆμαρ ἢ νύκτες, et de morte Nem. vi. 10—13. Invertit referendo ad οὐ. οὐκ ἐλάχομεν, (οὐ) φάος οὐ δρακέντες εὐφρόναν.

8, 9. εἴργει δὲ πότμω ζυγὸν ἕτερον (τὰ) ἕτερα. vid. V. L. Dixerat v. 7. *Non omnes ad eandem sortem nascimur.* ὁ ζυγὸς est aut *de lance* aut *de jugo* accipiendum. Utrique conveniret εἴργειν, quatenus vel pondere deprimitur lanx, vel interjecto temone disjunguntur boum paria: prius tamen præferam. Possunt referri hæc ad Ilithyiam, si εἴργεις scribas: *tu* nascendi statim sorte *lancem fati alteram deflectis in alteram partem*: ἕτερα, ut est scribendum, h. εἰς τὰ ἕτερα, ἑτέρως: ut altera, seu bonæ s. adversæ fortunæ, depressior sit. Atque hæc placere possunt præ altera ratione, ut πότμω ζυγὸς scribatur, isque subjectum sit. Mox σὺν δέ τιν, διά σε γεγονώς. et 11. ἀείδεται, quia Æginetæ certaminum studiosi sunt adeoque carmina in victores amant.

Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς
Εὔδοξος ἀείδεται Σω-
γένης μετὰ πενταέθλοις.

A. α΄. K. ιβ΄.

Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν. μάλα δ' ἐθέλοντι
Σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
Εἰ δὲ τύχῃ τὶς ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.

proprie in trutina dissilientibus impari pondere lancibus ζυγὸς ἕτερος εἴργεται, *lanx altera disjungitur* pondere suo ab altera, h. in alteram partem vergit. Ut itaque pondus, sic h. l. τὸν ζυγὸν πότμου ἕτερον, *alteram sortis lancem*, (h. alterius sortem) εἴργει ἕτερα, *deprimunt, inclinant, diversa*: h. diversa diversorum hominum sunt fata, adeoque οὐχ ἅπαντες ἀναπνέομεν ἐπὶ ἴσα, *non eadem omnes conditione ac sorte vivimus*. Si ζυγὸς scriptum esset, expeditior forte esset ratio: πότμου ζυγὸς εἴργει (τὸν) ἕτερον ἕτερα h. ἑτέρως, εἰς ἕτερον μέρος, *fati jugum alium disjungit alio diversis partibus*, fere ut inf. repetit v. 79. sq. nam ad *jugi* notionem ducit ipsa res et εἴργει et ἴσα. Ut jugum εἴρει jungit, συζευγνύει, sic et διαζευγνύει, disjungit, ut alter comparium diversum, temone medio interjecto, sortiatur locum. Fatum igitur, quod alii aliam assignat sortem, tanquam jugo imposito disjungere mortales dixerit poeta. Θ', si retinendum est, jungo cum δὲ, ut sit: εἴργει δέ τε. Sed deletum et ipse malim. [Forte expeditior est oratio, si εἴργεις scribitur, ut ad Ilithyiam hæc spectent: *tu es illa quæ*. nam sequitur σὺν δὲ τὶν —. Sententia est illa frequentata, quam etiam monostichis pluribus expressam habemus ap. Stobæum Ecl. i. 13. in quibus est: Γεννᾷ τὸ θεῖον εὐτυχῆ δωρήματος. hominis Christiani, quod, si sensum habuit, esse debuit εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ aut simili modo. *Ex Addendis*.] 11. ἔνδοξος Ald. cum Schol. 15. In σύμπειρον argutantur Intpp. Est pro ἔμπειρος, ἄμπειρος, ἐν τοῖς ἀγῶσι, adeoque ἀγωνίᾳ. [16. εἰ τύχῃ, quod alias solœcum, pro εἰ τύχοι. ita tamen v. 22. Isthm. iv. 69. v. 17. cf. Northmor. ad Tryphiodor. 298. *Ex Schedis*.] 17. ἐνέβαλεν Schmidius ex Schol. monente metro restituit. vulgo ἔβαλεν. fere ut Ol. xiii. 22. ἐνέβαλεν. Pro ῥοαῖσι alter Schol. πνοαῖσι aut legit aut interpretatur. Alter reddit ῥεύμασι, recte, si de libatione accepit.

14. ἐθέλοντι (*amant οἱ πολῖται ex πόλιν*) ἀμφέπειν θυμὸν (ἔχειν) σύμπειρον (εἶναι ἔμπειροι) ἀγωνίᾳ, ἐν ἀγῶσι.

16. τυχεῖν iterum pro εὐτυχεῖν, ut sup. iv. 148. Ol. ii. 93. ἔρδων (præclara exsequendo, factis) ἐνέβαλεν αἰτίαν, *præbet argumentum*, ὕλην, ῥοαῖσι Μοισᾶν, *libationibus Musarum*, carminibus, ut Pyth. v. 134. viii. 81. Isthm. vi. 30. vii. 26. [scil. non libatur Musis; sed a Musis laudes, carmina. *Ex Schedis*.]

Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
Σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι.
Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ,
Εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
Εὕρῃ τις ἄποινα μόχθων
Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

E. ά. K ζ'.

Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον

21. *ἑνὶ σὺν τρόπῳ* languere visum Pauwio: itaque refinxit: *ἓν ἴσον τρόπῳ* h. *ἔσοπτρον ἰσότροπον*, *æquale ingenio*. Enimvero *ἓν* sic multo magis friget. 23. *εὕρῃ τις* metrum manifeste requirit, et audire debebant Schmidium Oxonienses: qui retinuere *εὕρηταί τις*. Mox v. 25. de *οὔρῳ* accipiendum: *secundo vento spirante* maturant navigationem. *οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον*, *neque post lucro ponunt*, vertitur, quo jure, nescio; nisi voluerunt: *ὑπέβαλον κέρδει*, *subjecerunt lucro*, lucri studium potius habentes. Nec melior ratio, nec quicquam ad rem in Scholiis occurrit. Itaque v. Notam.

18. *ἀλκαὶ*, ut *ἀρεταὶ*, *τὰ κατορθώματα*. mox *ἔργα*.

20. Conspiciuntur præclara facta in carmine, tanquam in speculo; splendor factorum hymno quasi reflectitur. Sententia sæpe frequentata, nunc novo et ingenioso invento ornata, quod non nisi carmine celebrata facta inclarescunt, et quod claritas obtingit tanto major, quo major carminis est claritas. Transtulit hoc idem postea ad se historia: *καθόλου δὲ φαίνεται πᾶν τὸ πραχθὲν τοιοῦτον, ὁποῖον ἂν ἡ τοῦ λέγοντος δύναμις παραστήσῃ*, ipse Diod. i. 2.

25. *Qui sapit, de poetarum carminibus, per quæ factorum gloria et fama servatur, mature cogitat: quemadmodum—.* Atqui ex more suo solum comparans ponit: *periti nautæ de tempestate multo ante cogitant, quam illa ingruit. μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον*, *vel* omnino *finitum pro infinito* posuit, *vel*, nisi hoc nimis argutum est, cum respectu ejus quod *de insula Lipara* narrari solet: *e cujus fumo, quinam flaturi sint venti, in triduum prædicere incolæ traduntur.* v. Plin. iii. 9. 14. Strab. vi. p. 423. C. —Obscurum est: *ἔμαθον οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον* h. *βάλλουσι* videntur contrarium ejus innuere, quod sententia postulat; [nam lucrum est in vento secundo flante. Sed f. dum inhiantes lucro moram faciunt, ut eo uti nequeant ad navigandum idoneo. *Ex Schedis.*] unde conjicias forte: *οὐδ' ἀπὸ κέρδη βάλον*, pro *ἀπέβαλον*. Est tamen mos poetæ a contrario synonymiam petere: *οὐδὲ ἔβαλον*, *nec negligunt*, h. e. et observant, *ὑπὸ*, *σὺν κέρδει*, *sagaciter*. Etsi vel sic *ἀπὸ — βάλον* verius esse arbitror, inscite mutatum propter *κέρδει*. — Pergit v. 26. *Morimur omnes, nec nostri memoria superstes est nisi per carmina.*

Ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.
Ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.
Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
Λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν,
Διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον.

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ,
Σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ
Κλέπτει παράγοισα μύθοις. τυφλὸν δ' ἔχει
Ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
Ἑὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,
Οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
Ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
Λευρὸν ξίφος· ὃν κράτι-

27. Ἀφνεός τε Rom. cum seqq. edd. Ejecit τὸ τὲ Schmid. sec. Aldum. 28. σῶμα Ald. 29. πλέον' Schmidius; sc. λόγον, *majorem famam*, nec adeo male; sed et illud elegans: *equidem suspicor* λόγον γενέσθαι πλέον (κατὰ πλέον, *narratum esse amplius quam*) ἢ πάθεν. 30. Ὀδυσσέως Ald. 32. Oxonienses ediderant ποτανᾷ γε μ. Laborat versus vulgari lectione. Schmidius ad formam reliquorum refinxit: ἐπεὶ ψεύδεσίν οἱ ποτανᾷ γε μαχανᾷ. quæ respondent utique antitheticis. Contendit Pauw, duplicis iambi locum in medio posse antispastum obtinere: —εσσίν οἱ πο-. [Hermann. ad Orph. pag. 788. ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ. *Ex Schedis.*] 36. ἑὰν et ἐὰν jam olim in libris variavit. v. Schol. Aldus ἑὰν, Rom. ᾿ἑὰν, unde ἐὰν cum ἑάν in marg. Crat. sed cett. ἑάν. *suam quisque* Pauw exponit. Mihi sic videtur: *si enim posset vulgus veritatem, quæ ad se spectat, perspicere*, non

27, 28. σᾶμα θανάτου. ut alibi δῶμα θανάτου. *ingrediuntur sepulcrum*. Horat. ii. 18. 29. *Æqua tellus pauperi recluditur Regumque pueris.*

32. σεμνόν τι ἔπεστι ψευδέεσσίν οἱ, *figmentis* Homeri, ποτανᾷ μαχανᾷ, arte, quæ ingenii vi sublimia tentat. Similiter Pyth. viii. 46, 47. ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ. sublime evolat vis ingenii, et tum ipsum carmen. Est autem μηχανὴ instrumentum, et opus, et ars, et vis. σοφία δὲ—cf. Ol. i. 45. sq. *poetæ ingenium, ars.*—34. *Ad verum enim perspiciendum vulgus cæcutit.* 35. Quod exemplo Achivorum patet. εἰ γὰρ ἦν, ἐξῆν, δυνατὸν ἦν, τὸν ὅμιλον εἰδέναι τὸ ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸν, τὸ κατ' αὐτὸν ὄν.—38. Iterum Nem. viii. 39.

[39. λευρόν. πλάγιον, λαιόν. v. Schol. *Ex Schedis.*]

στον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχᾳ
Ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι, θοαῖς
Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυ-
πνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

Α. β'. Κ. ιβ'.

Πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
Κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον
Ἐν καὶ δοκέοντα. τιμὰ δὲ γίνεται,
Ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων
Βοᾷ θοῶν. τοὶ γὰρ μέγαν
Ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου

suffragiis suis adjudicasset Achillis arma Ulyssi, et Ajacem iis privatum ad mortem adegisset. Tum ἰδέμεν Schmid. potest tamen dactylus pro anapæsto locum tueri. 40. Ἀχιλλέος ante Schmid. 41. Interpungebatur post κομίσαι θοαῖς ἐν ναυσί. 45. Ἀΐδα ad metrum bene Oxonienses refinxerunt. vulgo inde ab ed. Rom. Ἀΐδαο. Ordo autem: πέσε δ' (πίπτει αὐτὸ, τὸ κῦμα, *irruit*) ἐν (εἰς dorice) ἀδόκητον καὶ (εἰς τὸν) δοκέοντα. h. ἐνέπεσε τῷ ἀδ. καὶ δ. Aldus: κῦμ' Ἀΐδαο· πέσ' ἀδόκητον. nec ipsum male. Schmidius tamen hinc cum Rittershusio legit: Κῦμ' Ἀΐδαο πεδ' ἀδόκητον (h. μετὰ ἀ.) ἐν (εἰς) καὶ δοκέοντα. Pauw suspicatur, lectum olim fuisse: ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἑρπετὸν Κῦμ' Ἀΐδαο πέσ' ἀ. ut sit *fluctus adrepens*. Mox et conjicit: Ἐν κἀδοκέοντα h. καὶ ἀδοκέοντα, quod non capio post ἀδόκητον. 48. βοαθόων erat. Interpungitur inde a Romana, nam Aldus nullam habet distinctionem: ita βοηθόοι simpliciter sunt *viri fortes*. Volunt veteres βοηθόος esse pro βοηθός. v. ad Iliad. ν. 477. Nullus tamen dubito, falso a grammaticis hoc tradi, et fuisse βοῇ θοὸς, *celer in pugna*, agilis. Et βοᾷ θοῶν h. l. Veteres, Didymo in Scholiis auctore, interpunxerunt: Τιμὰ δὲ γίνεται (τιμῶνται), *honor*, nomen ad posteros, *obtingit iis*, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, *quorum famam pulcram fovet, celebrat, numen* carmine. Forte θεὸς est ἡ θεὸς, Musa.

44. Redit ad superiora v. 27. Sed, ut dixi, *mortis fluctus*, Κῦμ' Ἀΐδα κοινὸν (κοινῶς) ἔρχεται (*irruit*) καὶ ἐνέπεσε (ἐμπίπτει εἰς) ἀδόκητον καὶ δοκέοντα. (*in claros et in obscuros.* Sic apud Atticos scriptores οἱ δοκοῦντες *illustres, principes* sunt. Ita et in verss. ap. Stobæum Ecl. i. 3. 22. καθελὼν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον δ' ἐπαείρων. Vulgo, etiam in Scholiis, est *in non opinantem et in expectantem.* ita novo usu ἀδόκητον active dictum est. Mingarellus ad κῦμα refert: *Incidit fluctus orci inexpectatus etiam in clarum virum.*) τιμὰ

46, 7, 8. Ut nunc interpungitur, et recte, est: τιμὰ δὲ γίνεται τῶν βοᾷ θοῶν τεθνηκότων, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον. *virorum fortium honos morti manet superstes, qui carmine celebrantur.* Probat exemplum Neoptolemi. [clarus ille est per poëtarum carmina post mortem. *Ex Schedis.*] 48. τοὶ γὰρ, et sane.

Ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
Κεῖται, Πριάμου πόλιν
Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·
Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. ὁ δ᾽ ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτεν· ἵκον-
το δ᾽ εἰς Ἔφυραν πλαχθέντες.

Ε. δ΄. Κ ζ΄.

Μολοσσίᾳ δ᾽ ἐμβασίλευεν ὀλίγον
Χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
Τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς
Θεὸν, κτέατ᾽ ἀνάγων Τρω-
ΐαθεν ἀκροθινίων.
Ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχας

δὲ γίνεται ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον. Τεθνακότων βοαθόων τοὶ γὰρ etc. continua oratione usque ad πράθεν. sed male hæc Grammatici interpretantur. Nam per hyperbaton hæc essent dicta, et jungenda: Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πράθεν Πριάμου πόλιν τεθνακότων βοαθόων, *cæsis defensoribus*, sc. Hectore et aliis. At durissimum hoc esset hyperbaton. De τοὶ γὰρ dubitat Schmidius: nisi est in Iambico spondeus pro dactylo, qui cetera cola obtinet. 50. ἔμολον olim lectum fuit, ut ex Schol. apparet; videntur scilicet fuisse, qui jungerent: τοὶ (οἳ) ἔμολον, et sequitur v. 54. ἵκοντο. Μόλεν Schmid. potius μόλε χθονὸς, quod verum arbitror. Pauwio anapæstus pro iambo est. Mox idem recte ad metrum ἐν Πυθίοισι δὲ δ. Pauw tamen v. 121. suspicatur, Dores primam in δάπεδον produxisse. 51. Πριάμου ex Aldo Schmidius. Alii Πριάμοιο, invito metro. παράθεν Ald. vitiose et mox Σκίρου. 52. In Νεοπτόλεμος una syllaba pronuntiandum Νεο- 53. τῆ Ald. Scholium explicat: ὑπὲρ ἧς, ἐφ᾽ ᾗ. Aldus: ἀπὸ πλέων. 55. πλαγχθέντες alii. πλαχθέντες ex Aldo Schmid. Nec tamen vel sic facile syllaba corripitur. 56. Sic Schmid. ex Aldo dedit. Romana et seqq. Μ. δ᾽ ἐν β. 57. αὐτὰρ Ald. ἀεὶ sola Crat. φέρειν Rom. Brub. Morell. 59. κτέατ᾽ recte. v. Pauw. Schmidius εὖκτ᾽, *votiva dona*, immutaverat. Idem: Τρο-ΐαθεν. 60. -ΐαθέν γ᾽ Pauw. Mox erat: Τρωϊάθεν, ἀκροθινίων θ᾽ 61. ἵνα κρεῶν, nullo cum sensu. Bene θ᾽ sustulit Schmidius: idem jubet facere Pauw, et clauditur sententia: Ὤχετο δὲ πρὸς θεὸν, κτέατ᾽ ἀνάγων Τρω-ΐαθεν ἀκροθινίων. Ἵνα κ. 61. κρεῶνιν vitiose Ald.

[55. Ephyra Epiri. v. Schol. et Stephan. Byzant. *Ex Schedis.*]

57. τὸ γένος αὐτοῦ φέρειν, εἶχε, τὴν βασίλειαν ἀεί.—58. Delphos adiit Neoptolemus dedicandarum manubiarum caussa: (ἐκ) τῶν ἀκροθινίων.

61. Super victimarum carne jurgio orto, ad ipsam aram: Paus. x. 24. p.

Ἔλασεν ἀντιτυχόντ᾽ ἀνὴρ μαχαίρᾳ.

Σ. γ΄. Κ. ιβ΄.

Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
Ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
Ἐχρῆν δέ τιν᾽ ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
Θεοῦ παρ᾽ εὐτειχέα δόμον,
Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις
Εὐώνυμον. ἐς δίκαν

63. Legebatur: β. περισσὰ δὲ Δ. At δὲ περισσὰ inverse leg. secundum metrum cum Schmid. et Pauwio. 65. δὲ pro γάρ. δέ τι ἔ. Ald. 70. sqq. Disputant grammatici, quæ sint τὰ τρία ἔπεα v. 71. Nulla alia esse quam versum 72. non

858. ἀντιτυχόντα. ἀντιταχθέντα. Ceterum potest ambiguum esse, sitne ὑπὲρ μάχας, κρεῶν (ἕνεκα), an μάχας (ἕνεκα) ὑπὲρ κρεῶν (γενομένης). Ita tamen lenius esset μάχᾳ. Incredibilibus modis celebrata et variata fuit fabula ab Epicis (ἐν Νόστοις) et a Tragicis: vid. Exc. xii. ad Æn. iii. conf. Schol. ad h. l. et Fragm. p. 31. Eurip. Andromache extr. 989. 1115. 1147. Orest. 1156. 1687. et Schol. 1654. ad quem cfr. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 226. Strabo ix. pag. 645. qui ἄνδρα v. 62. edit Machærum; at alii ipsum Orestem μετὰ Δελφῶν, ut Ruhnken. ad Vellei. p. 5. emendat, quod μετ᾽ ἀδελφῶν legitur in Schol. Lycophr. 1374. [v. Northmor. ad Tryphiodor. 643. *Ex Schedis.*]

63. *Graviter hoc ferebant,* dolebant, *Delphi.* At Neoptolemus persolverat id quod fatale erat.—65. Erat enim fato decretum, ut ex Æacidis aliquis sepultus esset Delphis. Scilicet fuit Pyrrhus inter ἥρωας ἐπιχωρίους a Delphis habitus: Pausan. x. 23. p. 854. Non longe a templo erat septum cum sepulcro Neoptolemi, καί οἱ κατ᾽ ἔτος ἐναγίζουσιν οἱ Δελφοί. ibid. c. 24. pag. 858, 9. Eurip. Andromache 1236, 7. Serius tamen id factum edit Pausan. i. 4. Gallis expulsis. [quod refellitur ex h. l. *Ex Schedis.*] Herois honores respexit quoque Polygnotus in tabula ap. Pausan. x. pag. 863. med. etsi obscura sunt verba: Neoptolemum solum, ait, adhuc cædibus sævientem exhibuit pictor, ὅτι ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου τὸν τάφον ἡ γραφὴ πᾶσα ἔμελλεν αὐτῷ γενήσεσθαι.

68. In sequentibus video nunc interpungendum esse post εὐώνυμον v. 70. Tum sententia nova: ἐς δίκαν τρ. *Fatale erat, ut intra septum sacrum sepultus esset unus ex Æacidis, utque ei tanquam heroi sacra fierent.* Feruntur sacra cum pompa, quam ille (cum certaminibus sollennibus) quasi ex tumulo prospicit. (Θεμίσκοπον εὐώνυμον ὄντα.) Bene hic Scholion inter cetera inepta: τρεῖς δὲ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορίζεται· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἀπέδωκε. δεύτερον, ὅτι πρέπον ην

Τρία ἔπεα διαρκέσει·
Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,

dubito: sed ne sic quidem intelligo, quomodo ea (*quod verax testis factis praest*) sufficiant *honestam ad caussam*, εὐώνυμον ἐς δίκαν, excusandæ scil. cædis Neoptolemi. Variis modis structura potest tentari et interpunctio. Potes referre v. 70. ad superiora et sic interpungere: ἐχρῆν δὲ — Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις Εὐώνυμον ἐς δίκαν. *ad jus observandum*. h. ut in heroum ἐναγίσμασιν et pompa recte ac juste omnia fiant, nec cuiquam injuria inferatur, quemadmodum ipsi Neoptolemo inter epulas injuria facta mortem intulit: ita εὐώνυμος, quod et clarus et sanctus esse potest, ornat τὴν δίκην, εὔφημον, ἐρικυδῆ. Potest tamen δίκη etiam esse *veritas*, et εὐώνυμον referri ad θεμίσκοπον, ut feci. v. Not. 72. Ψ. μάντις ap. Schmidium alii, scil. ex marg. ed. Rom. et Brub. 73. *Dicam verbo: sacris ille certaminibus* (nam ἔργματα sunt ἀγῶνες) *præsidet testis verax et gravis*. Eundem colorem et alias adhibuit, ut συντόμως se dicere velle innueret, v. c. Ol. xiii. 138. et al. 74. θρασύ μοι τόδ', εἰπεῖν etc. interpungere jam Pauw jusserat, sed idem in interpretatione parum felix, ut fere alias. Sententia universe est: *Possem utique, Ægina, tuorum Jovisque nepotum*, h. *Æacidarum, laudes egregie persequi, sed nolo copia tædium facere*. Saltem esset ordo verborum: θρασύ μοι τόδε scil. πάρεστι, *adest mihi, habeo hanc fiduciam*, εἰπεῖν ὁδὸν κυρίαν λόγων φαενναῖς ἀρεταῖς οἴκοθεν, τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων. Sed hoc durum. Leniora dedi in Nota: scilicet ὁδὸν λόγων dixit ornate pro λόγους, *laudes*. Ol. i. 177, 8. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων. *via, qua quis laudes prosequitur*: ut alias *campus, area, spatia laudum*. κυρία, *præcipua* ac propria, unice vera laudum prosequendarum ratio. Mox ἀνάπαυσις non tam est *requies*, quam *modus*, ut quis temperet, modum faciat rei.

καὶ ὀφειλόμενον, τῶν Αἰακιδῶν τινα σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι· ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ. ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι· λέγεται γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι (Apollini) ἐναγισμοὺς ἐπίσπευδον. *Ut hoc recte factum esse appareat, tria verba sufficiunt*: ἔργμασι, *certaminibus* (cum pompa fieri solitis), *præsidet testis verax* [agonotheta. *Ex Schedis*.], qui recte de iis *judicare* potest; et is quidem, tanquam heros, clari nominis, memorabilis, εὐώνυμος. *Certamina* autem, de quibus hic agitur, nullo modo accipi possunt de ipsis Pythiis; uti Dioscuri præfuisse dicti Olympiis cum Hercule sup. Ol. iii. 64. sed agones Neoptolemo instituti. Ad sepulcra heroum factos esse ludos, notum est pluribus exemplis, ut Iolaëa.

73. Redit poeta ad Æginam et digressionem excusat.

74. Sententia sic constituenda: *audeo hoc dicere: per facta tuæ et Jovis progeniei suppetere laudum materiem ex tua stirpe*, ut non sit aliunde petenda. — θρασύ μοι τόδε (τὸ θράσος ἐστὶν, ὥστε) εἰπεῖν· φαενναῖς ἀρεταῖς (διὰ, *per facta præclara*) τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων, [heroum Æacidarum. *Ex Schedis*.] ὁδὸν κυρίαν λόγων (εἶναι) οἴκοθεν. Sunt λόγοι *laudes*, ὁδὸς *via*, qua eæ per terras diduntur: adeoque κυρία, *via regia*, lata. v. Nem. vi. 75. 92. οἴκοθεν, *e gente*, ut jam aliquoties.

A. γ'. K. ιβ'.

Φαενναῖς ἀρεταῖς, ὁδὸν κυρίαν λόγων
Οἴκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
Ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ. κόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρο-
μεν, βιοτὰν λαχόντες,
Ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι. τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον
Εὐδαιμονίαν ἅπα-
σαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω
Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
Ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν
Δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

76. γὰρ ed. Oxon. exciderat. Versu 77, 78. Homerum respicit Iliad. ν. 636—9. Pro μέλι, μέλη Erasmus in Chil. ii. 1. Adag. 50. laudaverat, adverso metro. Idem mox v. 81. ὁ μὲν τὰν, τὰν δ' ἄλλοι. 80. διαφέρομεν, βιοτὰν λαχόντες. ὁ μὲν τὰ h. κατὰ τὰ etc. interpunxit Schmid. (post Crat. et Brub. cum Morell). hoc nunc recepi. Alii et Oxon. διαφέρομεν βιοτὰν, λαχ. ὁ μὲν —. Sententiam toties ornavit poeta, v. c. Nem. i. 36. sq. Ol. ix. 158. sq. et hoc ipso carmine v. 7. 81. Τυχεῖν δὲ ἓν ἀδύνατον. εὐδαιμονίαν ἅπα-σαν ἀνελόμενον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. τίνι τοῦτο μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὤρεξε. legit et interpungit Romana: et sic fere Crat. Brub. Morell. nisi quod —εἰπεῖν, τίνι etc. Erasmus l. c. male interpunxit post ἅπασαν. Stephanus ad Schol. et Aldinam rediit, in qua τυχεῖν δ' ἕνα ἀδύνατον etc. unde ille, ut nunc, δ' ἕν' ἀ. Est autem τυχεῖν (assequi, εὐτυχεῖν) ἀνελόμενον plenius pro τυχεῖν vel ἀνελέσθαι. οὐδ' a Schmidio profectum. Sententiam hanc quoque in ore habet Pindarus frequenter, v. c. Pyth. iii. 153. sqq. vii. 20. sq.

79—84. Transit ad felicitatem patris Thearionis prædicandam, qui et studiis gymnicis clarus erat et prudentia. *Natura omnes, qui vivimus, alius alia sorte utimur.* (Ex iis autem studiis nostra proficiscitur felicitas.) *ut autem unus in omnibus successum habeat, nec fieri potest, nec unquam factum est.*

84. Schol. accipit: τίνι ὤρεξε Μοῖρα τοῦτο ἔμπεδον (εἰς) τέλος. Nisi magis lyricum: τοῦτο τέγος, *hoc felicitatis fastigium.* Sic tamen ἔμπεδον non *constanter, continuo*, sed *per longum tempus*: scil. si modo aliquis fuit, qui consequutus est, non tamen diu retinuit.

86. ἐοικότα καιρὸν ὄλβου accipio dictum pro ἐοικότα ὄλβον, pro ὄλβου καιρὸν h. e. ὄλβον καίριον, *felicitatem, quæ pro ætate, indole et loco viri* alicui contingere potest.

E. γ'. K. ζ'.

Δίδωσι. τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
Σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.
Ξεῖνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων
Ψόγον. ὕδατος ὧτε
Ῥοὰς, φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
Κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.
Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Σ. δ'. K. ιβ'.

Ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ

87, 88. ἀποβλάπτει Aldus, unde Schmidius dedit: *ἀράμενον οὐκ ἀποβλάπτει φρ. non oblædit, non destituit, sed multum juvat*, sc. te audacter honesta suscipientem. Sed probabile est, ut Pauw observat, Aldum quoque in suo codice invenisse ἀποβλεπτεῖ, ut ejus interpretamentum habeamus ἀποβλέπει. utrumque metrum fert in antispasto. Dictum autem mihi videtur ἀποβλέπειν pro ἀποτυχεῖν, ἀποπλάζεσθαι, ἀστοχεῖν, *aberrare a consiliorum fine proposito.* σύνεσις φρενῶν οὐκ ἀποβλέπει (σοι) ἀραμένῳ τόλμαν καλῶν. 90. ὧτε iterum aiunt dictum pro ὥστε. Emendat Pauw ὦ τε, ut modo vi. 47. et sic hic quoque Aldus. ὧτε Rom. unde cett. perperam ὥτε. 94. οὐ ψεύσεταί με præscriptum Scholiis, lapsu, puto, librarii, pro οὐ ψέξεται. Etsi Scholiasta omnino hic consulendus (affert locum ex Hymnis Pindari) et v. 61. sqq. supra cum inf. 150. sqq. Religioni, aiunt, sibi ducebat poeta, religiosissimus homo, sinistra de heroe dixisse: ut alias veretur in deorum iram incurrere indigna de iis narrando, Ol. i. 82. sq. Pyth. ii. 96. sq. At v. Not.

87. Prudentia adest tibi cum præclararum laudum studio. τὰ καλὰ, ut sæpe, studia, quæ conspicuum reddunt, in his certamina. τόλμαν ἄρασθαι, τολμᾷν τὰ καλὰ, ut Pyth. v. 156.

89. Obtrectant tuis laudibus cives tui; *ego, hospes tuus, ab omni obtrectandi studio alienus, laudabo te, veram laudem in hominem amicum, tanquam aquæ rivos* in agrum, *deducendo; debetur hoc præmium viris bonis.* Placet autem poeta sibi in hoc, quod laudibus proborum favet, maledicit nemini. v. Pyth. ii. 96. sqq. ἀπέχων, *procul habens.*

93. ποτίφορος, consentaneum, debitum, hoc viris bonis præmium.

94-102. Iterum ad Neoptolemum poetam redire aiunt. At sententia hac, jam in Scholiis repetita, nihil contortius est. Quid? si sic statuas: pergit in eadem oratione, qua cœperat: *nemo me reprehendet.* [s. arguet obtrectationis, seu extraneus seu civis. Illum dixit Achivum e Sicilia et Italia, si adesset:

Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων·
Καὶ προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλὼν,
Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύ-
σαις. ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
Ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
Εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι
Ψέγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες· (ἀπομνύω

95. *οἰκέων.* dissyllabum h. l. 97. *ὄμμασι* Ald. *οὐχ ὑπερβαλὼν* Schmid. et Pauw. non λλ. 100. *ἕροι* Ald. et 102. *ὄναρον.*

hunc ἐν δαμόταις. *Ex Schedis.*] ἐγγὺς ἐὼν et Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων sunt opposita; priore loco omissum οὐ. οὐκ — οὐκ pro οὐδὲ ἐγγὺς ἐὼν, οὐδὲ etc. *nemo nec in propinquis nec in remotis terris habitantium:* pro his memorat Siculos et Italos; accenseri possunt Epirotæ et sic porro. Dices esse obscurum illud, quatenus *reprehensionem* metuat. Scilicet implicuit cum laudandi studio animum alienum ab obtrectatione et maledicentia per totum locum v. 89-102. deprecatur nunc in victoris laudibus tam effusis non modo suspicionem nimii studii et mendacii, verum etiam *invidiam popularium,* quasi cum eorum detrectatione tantas laudes Thearioni impertiat. Ergo: *non hanc laudem Thearioni tribuo in invidiam popularium ejus;* καὶ προξενίᾳ πέποιθα· pro, utor: *hospitii jure junctus* cum Æginetis, non possum in suspicionem obtrectandi venire; *et inter populares meos* constat de mea moderatione. Pro hoc: *sereno vultu circumspicio,* ex conscientia veri et recti; *homo moderatus,* οὐχ ὑπερβάλλων, non ultra *modum* evagans, sed *μέτριος, et æquus, et* (v. 100-2.) *neminis laudibus obtrectans,* adeoque bonorum laudibus studens. 99. *Utinam et quod restat vitæ tempus hilariter exigam* inter civium meorum studium mei. *Ipsa re doctus* (h. e. qui me usu novit) — ἐννέπων. ὡς εἰπεῖν. *ad obtrectandum.*

103-112. [A patre procedit ad filium. *Ex Schedis.*] Sequentia sic constituam disponendo et interpungendo: Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, (ἀπομνύω—γλῶσσαν) ὃς ἐξέπεμψας—ἐμπεσεῖν· (εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται) Ἔα με. huc usque orationem continuandam esse puto. 104. *Juro me laudes haud ultra modum efferre.* Quod toties jam vidimus: v. Pyth. i. 82. sq. 108. *antequam corpus esset obnoxium soli ardenti.* Habita ergo certamina pugilatus mane. [neque necesse est ad facilem victoriam ea trahere; sed sunt ornamenta victoriæ ex temporis momento. *Ex Schedis.*] Sequentia autem non uno modo accipi et interpungi possunt: præferam hunc: ἔα με. εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, (ἀνακράζω) οὐ τραχύς εἰμι νικῶντι χάριν καταθέμεν· *non sum durus, parcus, ad persolvendum decus, laudem, victori.* εἴ τί περ ἀερθεὶς ἀνέκραγον ἂν (ἀνακράζω), *si paullo altius elatus, elatiore voce, præconium ago.* ut adeo sit sententia: *O Sogenes, qui cito confecto certamine ante medium diem victor fuisti, sine me victori tibi hanc laudem pronuntiare.* τραχὺς est *asper, durus, parcus.*

Μὴ, τέρμα προβὰς, ἄκονθ' ὥσ-
τε χαλκοπάραον, ὄρσαι

A. γ'. K. ιβ'.

Θοὰν γλῶσσαν·) ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
Αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον,
Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν·
(Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.)
Ἔα με, νικῶντί γε χάριν
Εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς
Ἀνέκραγον. οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
Εἴρειν στεφάνους, ἐλα-
φρόν. ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
Κολλᾷ χρυσὸν, ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ,
Καὶ λείριον ἄνθεμον πον-
τίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

E. γ'. K. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ

106. Jungo Σώγενες—ὃς etc. ἐξέπεμψε Ald. cum Schol. multo durius. Non vero sequentia de *facili* victoria accipienda, sed *cito confecta:* adeo ille Sogenes viribus excellebat et exsuperabat adversarium: etsi intentio virium erat adhibenda. unde εἰ πόνος ἦν etc. 108. πρὸς ἁ. Ald. [109. Heynius in textu parentheseos signa delevit: deinde v. 110. post χάριν, et v. 112. post ἀνέκραγον posuit commata.] 111. Colon choriambicum laborat. Schmidius: ἄν γ'. Pauw: ἄντ' pro ἄντα. 113. Interpungebatur: εἴρειν στ. ἐλαφρὸν, ἀναβάλλεο. *omitte nectere.* ut ἐλαφρὸν sit pro ἐλαφρῶς. Crat. et ex eo Brubach. interpunxerat: χάριν (εἴ τί περ—καταθέμεν) εἴρειν στεφάνους. 114. ἀναβάλεο Schmid. metro ille cavens. 115. ἔν τε χαλκὸν ex Lugd. ed. laudatur: immo vero hoc Romana habet, Brub. Morell. et omnes Steph. 116. λύριον Rom. Brub. Morell. sed emendate ex Aldo et Schol. Stephanus.

114. Expecta: nobilius sertum tibi Musa parat. Notabile judicium poetæ in conquirendis ornamentis: *corona ex auro, ebore et coralio.* De hoc v. Schol.

118. sqq. *Enimvero* [*o Musa. Ex Schedis.*] *in Nemea* (Nemeo victore) *Jovis facienda est mentio*, a quo Æacus est satus. ἡσυχῇ, *suaviter*, puto: nisi dicas, opponi, vss. 111, 112. adeoque esse, voce remissiore.

Πολύφατον ὕμνων θρόον δόνει
Ἁσυχῇ. βασιλῆα δὲ θεῶν
Πρέπει δάπεδον ἀν' τό-
  δε γαρυέμεν θευμερᾷ
Ὀπί. λέγοντι γὰρ Αἰακόν
Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. έ. Κ. ιβ'.

Ἐμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,
Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα
Μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γεύεται
Ἀνδρὸς ἀνήρ· τί φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι,
Νόῳ φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ,

119. Πολυφάτων Aldus. unde Schmidius: πολυφάτων θρόον ὕμνων, proxime ad formam reliquorum colon. Pauw non damnat Aldinam lectionem malit tamen πολύφατόν γ' ὕμνων θρόον. Optime Mingarell. πολυφάτων δόνει ὕμνων θρόον. 121. Schmid. et Pauw emendant utpote in Pherecratio: Δάπεδον πρέπει ἂν τό-, nisi quod Pauw suspicatur, primam forte Dores in δάπεδον produxisse. δᾶ ex γᾶ. conf. ad v. 50. [Hermann. de Dial. Pind. p. x. γάπεδον. *Ex Schedis.*] ἂν melius ἀν' scribitur, ἀνὰ δάπεδον τόδε, Æginam. 122. θευμερᾷ haud dubie corruptum, ut Pauw quoque censet, ex θευμόρᾳ, aut potius, quod convenit, θευμόρῳ. Sic Ol. iii. 18. θεύμοροι ἀοιδαί. Pauw Hesychii θεόμορος, σώφρων, huc vocat. Sed θεῖος, θεσπέσιος, toties de *carmine* occurrit. Schmidius reliquorum colon syllabas æmulatus, εὐθρόᾳ refinxerat. Mingarellus εὐμόρᾳ. 125. Ἐμᾷ μέν. Ex chori persona dictum voluerunt veteres Grammatici. Schmidius per πάτραν Thebas intelligit. Neutrum probabile. Puto Ὑμᾷ scriptum fuisse pro ὑμετέρᾳ, ut ad Sogenem tanquam Æginetam spectet oratio, ut tamen per *tua* exponi possit, ut Pyth. vii. 15. viii. 95. Mingarell. conj. ἁμᾷ. Mox Æacum Herculis fratrem et hospitem appellat poeta, tanquam ipse Thebanus, adeoque Herculis, tanquam domestici herois, memor. Pauw emendat τεᾷ μέν. Tum πολύαρχον prave edd. inde a Romana. Schmidius ex Ald. et Crat. emendavit. 126. προπρεὼν

121. ἂν vel ἀν' pro ἀνά. δάπεδον τόδε putes Nemeam esse; at seqq. docent, Æginam. θευμόρῳ ἐπὶ, v. V. L. *divina voce*, præclara.

125. ὑμᾷ lego, ad victorem, de *Æaco*, Æginæ heroe. πάτρᾳ l. de tribu l. de patria h. l. Tum alterum e Jove natum subjungit Herculem, προπρεῶνα, h. πρόθυμον, fratrem et hospitem Æaci. Debuit ergo narratum esse, Herculem devertisse aliquando ad Æacum. Utique ad Telamonem. v. inf. Isthm. vi. 51. sq.

127. εἰ δὲ γεύεται. Præparat sequentia de Sogene, qui ædes inter duo Herculis fana sitas habebat. γείτων autem deus, cujus sacello vicinas ædes habitat aliquis: vid. sup. ad Pyth. viii. 82.

Γείτονι; χάρμα πάντων
Ἐπάξιον. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀν ἔχοι·
Ἐν τίν κ' ἐθέλει, Γίγαν-
τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
Ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
Θυμὸν προγόνων ἐϋκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

Α. έ. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραόροισιν ὧθ' ἁρμάτων ζυγοῖς,

alibi non occurrit; videtur tamen a πρὼν, πρηὼν, πρεὼν recte ducere Portus, ut sit pro προπρηνὴς, adeoque πρόθυμος. Pauw malit προπρεὼν, etsi ιω synizesin admittit. Mingarell. προπρηνέ- 127. α ξεῖνον. Et μὴν vel μὰν pro μέν. 127. δεύεται et olim lectum in libris, ut ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum. Doctior tamen et ad sensum quoque verior altera lectio Ald. et Rom. γεύεται, h. ἀπολαύει, quam et veteres in Scholiis agnoverunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: *Si homo ex homine omnino utilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissa benevolentia? rem haud dubie omnium jucundissimam.* Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: εἰ δὲ γεύεται Ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε — Γείτονι χάρμα π. ἐ. *cum omnino ab homine homo aliquantum juvetur* (κατά τι): *dicamus*, fateamur, *vicinum vicino esse* etc. [Cf. Schol. B. ad Il. χ. 305. *Ex Schedis.*] 128. ἔμμεναι Schmid. ex Aldo. Ceteræ edd. ἔμμεν. 133. ἐδάμασσας Ald. et Rom. sed ἐδάμασας emendatum statim a Crat. et seqq. editoribus, idque tenendum erat. 135. ἐϋκτήμονα haud dubie metrum requirit, monentibus quoque Schmid. et Pauw. Sed interpretationem totius loci, quam a v. 131. dant viri docti, non assequor. Mihi sic sese præbet sententia: *Si vero deum eadem animi benevolentia esse credere licet*; ἐθέλει κε Σωγένης, ἀμφέπων θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ, (*amans parentis*, pius in patrem, ut μαλθακὸς pro *benevolus*, mitis, v. c. Nem. iv. f.) ναίειν ἀγυιὰν προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν εὐτυχῶς ἐν τὶν, ὃς ἐδάμασας Γίγαντας: *habitaturus est Sogenes faustis auspiciis vicum urbis Æginæ eundem tecum*, [apud te in vicinia. *Ex Schedis.*] *o Hercules*: siquidem domum habet inter duo tua templa, vel ædiculas, positam v. 137, 8. Scilicet ἐθέλει ναίειν nota ratione pro μέλλει. ἀμφέπειν θυμὸν, *animum instituere, parare, assuefacere*, et hinc simpl. pro ἔχειν, ut v. 15. hoc eodem carmine. ἀγυιὰν *vicum, regionem urbis eandem* inhabitant Sogenes et Hercules. εὐκτήμων ἀγυιὰ propter opulentiam ædium et habitatorum. ἐν τὶν pro σὺν σοί. 137. ᾧθ' iterum h. l. Ald. ut modo v. 90. et vi. 47. vidimus. ὧτε pro ὥστε vereor

131. αὐτὸ, κατ' αὐτὸ — ἔχοι pro εἴη, Σωγένης ἐθέλει (μέλλει) ναίειν εὐτυχῶς. v. V. L. Est autem ἐν τὶν pro σὺν σοὶ, *in tua vicinia.*

137. Cogitandum de quadrigis; medii equi utrinque habent jugales. ἐν τεμένεσι, inter duo Herculis templa Sogenes habitat. *Tu, o Hercules*, 139. *Junonem et Minervam ei propitiam redde.* [πειθ. *exorare, propitium reddere. Ex Schedis.*] Morbos deprecatur, quibus robur subruitur.

Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τε-
οῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
Τὶν δ' ἐπέοικεν, Ἥραν πόσιν τε πειθέμεν
Κόραν τε γλαυκώπιδα. δύνα-
σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδο-
σθενέα βίοτον ἁρμόσαις
Ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ διαπλέκοις
Εὐδαίμον' ἐόντα. παίδων
Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

Ε. έ. Κ. ζ'.

Γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
Τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ

ne grammaticorum commentum sit. 138. ἐν τεμένεσσι duplici sibilo recte Schmid. probante Pauwio, et v. 139. χειρὸς pro χερὸς, ne in iambicum trochæus invadat. 144. σφίσιν idem ex Aldo. vulgo σφίν. 145. Sustuli interpunctionem molestam post ἁρμόσαις; nam jung. εἰ γὰρ ἁρμόσαις διαπλέκοις, ἐμπλέκοις, (similiter ut Pyth. xii. 14.) pro simplici εἴθε προσαρμόζοις. 149. ὄπιθεν Schmid. et præfert quoque Pauw.

141. θαμὰ δύνασαι. Nam non semper morbos avertunt. Ita excusari θαμὰ potest; interdum et alibi otiosum visum, ut Pyth. iii. 139. Nem. i. 32.

144. εἰ γὰρ pro εἴθε. ἁρμόσαις διαπλέκοις ornate pro altero simpliciter posito.—βίοτον ἐμπεδοσθενέα, h. τὸ σθένος, utinam conjunctum esse velis, adesse ἥβᾳ γήρᾳ τε scil. σφῶν, [patris et filii. *Ex Schedis.*] εὐδαίμονα ἐόντα, σὺν εὐδαιμονίᾳ.

149. γέρας τό περ νῦν sc. ὄν, *splendorem, dignitatem, decora* ex gentis victoriis.

150. Religione tactus poeta, iterum deprecatur invidiam seu vindictam herois Neoptolemi, ac si flagitiosa de eo narrasset sup. 61. seq. Monstrabant Delphis aram, ad quam cæsus fuerat Neoptolemus; nec longe ab ea erat sella Pindari dicta, cui insedisse ille narrabatur, quoties Delphos adiisset, et ex ea cecinisse carmina in Apollinem: Pausan. x. 24. pag. 858. Non mirum itaque et Neoptolemi nomen in poetæ carmine locum hunc occupasse, et tantam herois religionem poetæ animo insedisse, cum ejus aram et tumulum ante oculos subinde haberet. τὸ ἐμὸν κέαρ, ut Isthm. v. 23. 25. Enimvero nolo hoc itidem repetere. Inopiam id argueret inventi: ut si blatero pater liberis suis subinde repetit illud vulga-

Ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλ-
κύσαι ἔπεσσι. ταῦτα
Δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν,
Ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἅτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος.

152. κύσ' ἔπεσσι. τοιαῦτα refingebat Schmidius ad reliquorum normam; at servatis reliquis verbis ἐπέεσσι Pauw scribere jubet, ut Pherecratio numeri constent. ταὐτὰ aliqui apud Schmid. sed editi nil variant. [Sophocl. Philoct. 1238. δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη. *Ex Schedis.*] 153. τετράκι τ' Schmid. 155. μαψυλάκας Ald. Rom. et cett. omnes. μαψιλάκας Commelin. typorum, arbitror, errore: hoc tamen Schmidius tenuit, ut a λακεῖν ex ληκεῖν, *crepare*, ductum videretur. Potest tamen ab ὑλᾷν, ὑλακὴ, profectum esse, ut Pauw quoque suspicatur. Est ergo ὁ μαψυλάκης, et dorice μαψυλάκας. In Fragm. Sapphus apud Plutarch. de Ira p. 456. legitur γλῶσσαν μαψυλάκταν. τέκνοισιν pro παισὶν universe dictum scrupulum mihi facit: sed ὁ μαψυλάκης *parens* blatero est, qui cum nihil habeat, *quod liberis* narret, itidem ἀμπολεῖ, in ore habet, τὸν Διὸς (υἱὸν) Κόρινθον. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, inquit Pausan. ii. pr., οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν. Grammaticorum commentum de Aleta alienum est, alterum de Megarensibus opportunius esse videtur, hos aliquando paruisse Corinthiis, a quibus injuriis vexati defecere. Tum missos Corinthiorum legatos ad Megarenses jactasse Corinthum heroem Jovis f. eumque pœnas sumturum denuntiarunt. cf. Schol. Aristoph. Ran. 442. App. ad Proverb. Schott. p. 299. Zenob. iii. 21. [Schol. Platon. ap. Siebenk. Anecd. p. 24. Ruhnk. p. 96. Chardon de la Roch. *Mélanges* t. ii. p. 386. *Ex Schedis.*]

tum: *Corinthus Jovis filius.*—κέαρ οὐ φάσει, *cogitabit, sustinebit. Non ego animum admittam perversis dictis lacerare nomen Neoptolemi.*

155. ἅτε scil. ἀναπολεῖ τοῖς τέκνοις, παισί.

ΝΕΜΕΑ.

ΕΙΔΟΣ η΄.

ΔΕΙΝΙΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Juvenes modo faustos modo infaustos in amores incidunt; 1—9. fausti fuere amores Jovis et Æginæ; inde natus Æacus, cujus virtus fuit celeberrima;—21. huic pro Æginetis supplicat poeta, et felicitatem expetit, quanta Cinyræ fuit.—31. A digressione se retrahit, ne invidentium obtrectationi locum faciat; —37. Invidia etiam Ajacem perdidit, ut solet mala fraus grassari—58. a qua alienum se ostendit;—66. contra se carminibus virtutem ornare, ut nunc Dinidis, tum patrem Megam et Chariadas tribules.

Σ. ά. Κ. θ΄.

ΩΡΑ πότνια, κάρυξ
Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,

Δεινίᾳ. ita b. l. Ald. et Rom. cum cett. at inf. v. 26. eædem Δείνιδος, unde melius, meo judicio, etiam hic Δείνιδι rescripsit Schmidius, quam Oxonienses infra Δεινίου. Pater Meges vel Megas, qui jam hoc tempore obierat (v. 75.), victor olim et ipse stadio (v. 26.). Dinidem diaulo stadio vicisse, male ex eodem v. 26. collegerunt aliqui: etiam ex v. 80. Pauw: sed ibi Chariadæ tribules omnino quatuor

1. sq. Bonum sensum non effici video, nisi, relictis Grammaticis, sic statuas: *O Juventa — optabile est, habere amorem propitium, qualis fuit Jovis et*

Ἅτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοι-
σα βλεφάροις, τὸν μὲν ἀμέροις ἀν᾽ ἀγκὰς
Χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ᾽ ἑτέραις.
Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-
τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

A. ά. K. θ'.

Οἷοι καὶ Διὸς Αἰγί-

victores stadio ex suo numero habere narrantur. 2. ἀμβροσίων Ald. commune. 3. καὶ παίδων Schmidio debetur, qui metrum emendavit. Vulgo: παίδων τ'. 4. [Heynius in textu correxit γλεφάροις.] ἀμείροις Schmidius, perperam, et ἀναγκὰς (ex ἀγκὰς) *in ulnis*: graviter objurgatus a Pauwio: qui cum aliis ad honestatem et turpitudinem amoris refert. Quidni ad amores faustos et infaustos, cum quis amatam experitur facilem vel crudelem et aversam? Ita et Jovis Æginæque amor exemplum felicis amoris esse poterat: redamabatur amator et desiderio suo potiebatur. Ἀνάγκη posset esse, qua amare cogimur; ita alium Ὥρα *amplexu tenet, fovet, blando; alium duro urget* ac sævo, quando in superbam amicam incidit: et sic v. 8. ἀρείονες ἔρωτες sunt felices, secundi. Attamen dura illa ἀνάγκη, et præfero ἀν᾽ ἀγκὰς χερσὶ, ἀνὰ χερσὶν, ἐν χερσίν. Ὥρα autem non tam pulchritudo, quam pubertas, *juvenile decus.* 10. τοῖσι *Æginæ, e quo natus fuit Æacus.* Interpositum: καιροῦ μὴ πλανηθέντα, h. ἐπιτυχόντα, πρὸς ἔργον ἕκαστον, *ita ut bono successu in quavis re utaris.* καιρὸς, *tempus justum, modus justus, res ipsa, quam votis expetis, bonus successus.* ὥρα *pubertas* proprie; nam Veneris fructum nuntiat; sed cum notione *juvenilis decoris, venustatis et illecebrarum amoris* adjuncta; (sic lyrici ingenii impetus plura uno eodemque phantasmate complectitur, ut Pyth. viii. 1. in voc. Ἡσυχία. Sic Χάριτες Ol. xiv. et πάρφασις Nem. viii. 54. *obtrectatio invidi cum malevolentia, simulatione et fictis blanditiis.* Isthm. v. pr. Θεία, *de splendore omnis generis.*) itaque *oculis illa insidet*, ut alias *Amor*, h. e. amoris illecebræ, et *alteri duram, alteri mitem sortem destinat*, dum aut faciles et secundos amores habet aliquis, aut in amorem infaustum incidit. At ἀνάγκας ab ἀνάγκη locum vix habet; verum est ἀγκὰς ἀν᾽ (ἀνὰ) χερσὶ vel ἀναγκὰς (si modo auctoritas esset alia) χερσὶ βαστάζεις, et a nutrice puerum in ulnis gestante petitum videtur. ἀμέραις, ipsa dum est ἥμερος, *placida, mitis.* Putabam ἔρωτας latius de quibuscunque studiis posse accipi, ut jungeretur cum πρὸς ἔργον ἕκαστον, sed reliqua non conveniunt. Ceterum ad Dinidis pulcritudinem poetam respicere non posse, sed de Ægina nympha cogitasse, in promtu est.

6. καιροῦ, pro eo quod opportunum est, votis nostris consentaneum. Nisi cum Mingarello malis jungere καιροῦ πρὸς ἔργον ἕκαστον ὄντος.

νας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς, Οἰνώ-
νας βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.
Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.
Ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι
Περιναιεταόντων
Ἤθελον κείνου γε πεί-
θεσθαι ἀξίαις ἑκόντες,

E. α'. K. ια'.

Οἵ τε κρανααῖς ἐν Ἀθά-
ναισιν ἅρμοζον στρατὸν,
Οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
Ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνά-

malit Mingarell. 12. Οἰνό- Ald. vitiose. 17. Legebatur ἤθελον κ. γε πεί- 18. θέσθ' ἂν ἀξίαις. Iners sic et otiosa vox ἂν; itaque ἀναξίαις legendum esse admodum probabile fieri poterat; est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: ut conjecerunt viri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. tom. vi. p. 397. Ex Scholiis tamen nihil inferas: ἀξίαις recte illa interpretantur: ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. sane nec ἀξίαι hoc sensu ex trivio sunt. ejecto tamen ἂν versus laborat: cui medeberis, si legas—θέσθαι ἀξίαις, quod mutavit aliquis, cui ἡ ἀξία, pro dignitate regia, erat ignota. Varia tentabat Mingarellus: modo ἂν retrahebat ad πείθεσθαι, ut sit ἀναπείθεσθαι, modo ἀν' ἀξίαις, modo deleto ἂν id, quod ipse posui,—θέσθαι ἀξίαις. 21 Πελοπηΐδαι ἰ- Ald. Rom. Crat. at Brub. et seqq. edd. ἰ- in alterum versum rejecerunt. Brub. tamen in marg. f. Πελοπηϊάδαι, ad metrum: hoc Schmidius arripuit. Est Πελοπεὺς, ῆος: de quo conf. Valcken. ad Theocrit. p. 414. 22. γονά- haud dubie leg., metro poscente, cum Schmidio et Pauwio.

11. ἔρωτες ποιμένες δώρων Κυπρίας, sunt, puto, *Amores gaudiorum Veneris potentes*, ποιμένα πλούτου, *dominum*, vidimus sup. Ol. x. 107. δῶρα Κυπρίας, ut Ol. i. 119. vid. ad Virgil. Æn. iv. 33. Mox 14. λιτάνευον pro ἠξίουν.

15. ἀβοατὶ, *non vocati multi cupierunt ejus ductu uti in rebus gerendis.* De ἀξίαις v. V. L.

20. Ἀθάναισιν. Fuit in his Theseus.

21. Preces ad Æacum heroem facit pro Æginetis φέρων καναχηδὰ (σὺν καναχῇ [cantu, carmine. *Ex Schedis.*]) μίτραν (στέφανον pro *cantu*, carmine, unde Λυδίαν) πεποικιλμέναν, *affabre factum*; simili audacia, qua sup. Nem. iii. 136. πόμα ἀοίδιμον.

των πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
Ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι, φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμέναν, Δείνιδος δισσῶν σταδίων
Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς
Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔ-
βρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.
Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε
Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται.

26. Δεινία legebatur. Δείνιδος Ald. Rom. et hinc rel. v. ad pr. Odes. 27. Μέγα Νέμειον ἄ. vulgo legitur. Νεμέειον Oxonienses ex marg. Brubachianæ receperant. Schmidius emendabat: Μέγαο Νέμειον. utrumque recte dicitur. Pauw tamen malebat Μέγα Νεμεαῖον. et hoc verum. Nam Νέμεος, Νέμειος, Νεμεαῖος dicitur. conf. sup. ad Nem. v. 9. non vero Νεμέειος. 30. Ὥσπερ et Κιννύραν Ald. perperam. 31. πλούτω sane edd. Rom. Crat. Brub. hincque Schmid. Durum tamen ὅσπερ ὄλβος πλούτου. Præstat Aldina et Scholiorum lectio a Stephano repetita: πλούτῳ. 32. Erat vulg. ἀμπνέων 33. τε πρίν τι φ. Colon truncatum una syllaba, quæ in sequente versu redundat. Jam Schmidius verum viderat, nisi quod pro τε malebat γε: ἀμπνέων γε, Πρίν τι φ. 33. Legebatur: πολλὰ γὰρ πολλὰ λέ-

28. [faventibus enim diis victores facti sunt. *Ex Schedis.*] Ad preces modo v. 24. sqq. pro Dinia et Mega factas respicit: *felicitatem hanc victorum faventibus diis obtigisse* [Correxit Heynius: *felicitas enim tam constans, ut pater et filius pariter ea fruantur, non nisi faventibus diis obtigit.*], *qualis illa olim Cinyræ*, de qua conf. Pyth. ii. 27. Tum v. 32. continet se, ne in digressionem de eo induci se patiatur. Erant *de Cinyra* multa carmina; nova in fabula vulgo nota fingere difficile: cujus rei experimentum ipse, puto, dedit Ol. i. in fabula de Pelope interpretanda. Reliqua vid. in Var. L. *Consisto pede suspenso, et colligens spiritum antequam pergo. Multa sunt* (de Cinyra) *multis dicta*; *at nova, quæ inveneris, exploranda dare aliis, periculosa res est. Invidis in deliciis habetur, si quid habeant* in iis novis, *quod vituperent.* ἐς ἔλεγχον (ἐν) βασάνῳ, διὰ βασάνου.

Νεαρὰ δ᾽ ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον
Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν.
Ἅπτεται δ᾽ ἐσλῶν ἀεὶ,
Χειρόνεσσι δ᾽ οὐκ ἐρίζει.

34. λεκται. ν.—δόμεναι 35. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυ- 36. νος ὄψον φθονεροῖσιν. quæ quis, metro inprimis repugnante, ferat? Schmidius πολλὰ γὰρ πολλοῖς λέλεκται. nam tota vox ad explendum versum retrahenda, monente quoque Schmidio et Pauwio: hic etiam lenius: π. γὰρ πολλᾷ λ. ut adeo secundum eos uterque versus sic se habeat: Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε, Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται. Posse se in fabulam de Cinyra excurrere significat: sed *subsisto hic, etsi in cursum prominens*, (Schol. a statu luctæ petebat) *et me contineo: colligo me, antequam aliquid adjiciam. Dicta enim* (de Cinyra) *satis multa sunt sæpe aliis; nova autem proferre* etc. Pauwium non satis assequor. In v. 34. κται ad superiorem versum spectare vidimus. Mutila quoque sunt extrema. Oxonienses nullo cum fructu, nisi ut hiatum inferrent, dederunt δὲ pro δ᾽. Schmidius colon sic explevit: Νεαρὰ δ᾽ ἐξευρόντα σαφῆ δόμεναι et 35, 36. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, πᾶς γε κίνδυνος, ὄψον φθονεροῖσιν. Ed. Rom. cum Scholiaste, et hinc Brubach. Morell. Steph. exhibent v. 36. ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. (nisi quod Morell. et Steph. φθονεροῖς depravarunt.) quam lectionem miror a Schmidio damnari, a Pauwio autem interpolari: Δή· νεαρὰ δὲ ἐξευρόντα δόμεν Ἐς ἔλεγχον, ἅπας χίνδυνος, ὄψον Δὲ λόγω (vel λόγῳ) φθονεροῖσιν. Igitur ὄψον λόγῳ jungit, βασάνῳ plane ejicit, et in capite Δὴ satis jejune adjungit. Si recte video, ne verbum quidem mutandum, sed cola in bonum ordinem redigenda sunt hunc in modum: 34. Νεαρὰ δ᾽ ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ 35. Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον 36. Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. Ita nihil nec ad metrum nec ad sensum desideres: νεαρὰ est dissyllabum, vel tribrachys pro trochæo. Nec Mingarellum video rationem sequi multum diversam, nisi quod 35.—ὄψον 36. δὲ λόγω φθ. legit; quæ non intelligo. ἐς ἔλεγχον βασάνῳ (elegantius quam βασάνου) plenius pro ἐς βάσανον dictum. πᾶς κίνδυνος, h. κινδυνῶδες πάντως ἐστὶ, *periculosum omnino est nova proferre, quæ ab aliis explorari possunt*, ad rerum fidem et veritatem, *et redargui*. Schol. ἐὰν γάρ τι καινουργῶ, ἀπιστηθήσομαι. *Narrationes autem ejusmodi novæ invidis obsonium sunt*, deliciarum loco, cum in iis inveniant, quod redarguere ac reprehendere possint, contra historiæ fidem ac veritatem dictum, aut parum scite excogitatum etc. Mox v. 37. ἅπτεται δὲ, sc. ὁ φθόνος. Bene Schol. ἀπὸ τῶν φθονούντων ἐπὶ τὸν φθόνον μετήγαγε τὸν λόγον. Nisi hæc ita constitui possent, facilis esset medicina, ut pro λόγοι legeretur ψόγος: sic erit: ὄψον δὲ ψόγος φθονεροῖσιν. Ἅπτεται δὲ etc. Ad βάσανος referri vix potest. 37. ἀεὶ Schmid. ex Aldo. Romana et seqq. αἰεί. Laudatur hic locus a Schol. Sophocl. Ajac. 154. [in simili sententia. *Ex Schedis*] sed corrupte: Ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖς. ἰάπτεται δ᾽ εἰδώς. χερόνεσσι δ᾽ οὐκ ἐρίζει.

37. ἅπτεται δὲ, sc. ὁ φθόνος: aut etiam ὁ φθονερός: ex φθονεροῖς. Durum hoc; melior tamen ratio haud suppetit.

A. β'. K. θ'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος
Δάψεν υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.
Ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λά-
θα κατέχει λυγρῷ ἐν νείκει· μέγιστον
Δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν·
Χρυσέων δ' Αἴας στερη-
θεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

E. β'. K. ιά.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαΐ-
οισιν ἐν θερμῷ χροῒ
Ἕλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι

41, 42. Ἦ μιν Benedictus: sed poetæ mos ille proprius, revocare singula facta ad sententias generales. λά-θρα Ald. νίκει Crat. et hinc margo Brubach. ἐν λυγρῷ γήρει Schol. laudat. λυγρῷ ἐν νίκει metro postulante rescripsit Schmid. probante quoque Pauwio. λάθα κατέχει τινὰ docte dictum accipio de eo, qui in judicio vincitur, quatenus ὀλιγωρεῖται, *postponitur*, *contemnitur*, præ altero, victore, qui γέρας accipit, quatenus caussam obtinet et rem de qua litigatur. 47. Nolim cum viro docto in Misc. Obss. tom. vi. p. 397. glossam Hesychii satis suspectam inferre: ἐπάλλησιν, διεφθάρη. et παλήσειε, διαφθείρειεν. Dignum lyrico, παλαίειν φόνῳ, et suspicor, glossam illam ipsam spectare ad loca, in quibus simile quid adjunctum erat: συμφορᾷ, φθορᾷ. Sed de his viderint viri docti, qui in Glossariis excutiendis occupati sunt. 48. δαΐ- in fine una syllaba proferendum. Malim adeo δαι- scribere. 50. Ἕλκεα ῥῆξαν. α in ἕλκεα posse produci non credit Pauw, et Schmidii conjecturam amplectitur: ἕλκε' ἔῤῥηξαν.

40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις, quod sollennius περιπείρας, *transfigens*.

41. λάθα opp. γέρας: ergo hoc est νίκη, illud ἡ ἧττα ἐν νείκει, *in judicio*. Illud γέρας, ut quis caussa superior sit, ἀντέταται, tribuitur, adjudicatur, ψεύδει αἰόλῳ, *caussæ injustæ*, qua quis vincit fraudulentis commentis.

44. Ita Danai gratificati sunt Ulyssi, eumque caussa superiorem reddiderunt (θεράπευσαν) occultis, injustis, suffragiis.—47. φόνῳ πάλαισεν, succubuit leto, ἐδάμη.

48. Atqui in pugna valde dissimilis virtus et dispar robur erat duorum istorum. ῥῆξαν ὑπὸ λόγχᾳ pro σύν.—v. 53. debebat sequi τὰ δ' ἐν.

Ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν
Ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν
Ἁμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
Καὶ πάλαι, αἱμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ὄνειδος·
Ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

Σ. γ'. Κ. θ'.

Εἴη μή ποτέ μοι τοι-
οῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ κελεύθοις
Ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς
Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.
Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
Ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἁδὼν καὶ

Miror hoc; cum toties ρ aspiratione sua antecedentem syllabam producat. Sustuli comma post ῥῆξαν male insertum; jungenda enim sunt: ῥῆξαν ὑπ' ἀ. λ. h. διὰ λόγχης, σὺν λόγχῃ. [πολεμιζόμενοι. Gilb. Wakefield legit πιλεμιζ. ex Schol. ubi legitur κινούμενοι. reddit *sese quatientes*. (Silv. Part. i. pag. 79.) *Ex Addendis.*] 52. Ἀχιλλεῖ erat. Ἀχιλεῖ scribere metrum jubet, et sic jam Schmid. 53. Cum in πολυφθόροισι vix videatur υ corripi posse, Pauw conj. πολυθρόοισιν. At sunt multa in poetis hujus generis duriora. 55. μόθων sphalma ed. Oxon. 58. ἀντείνει. iambus pro trochæo. Benedictus ad Schmidii dubitationem emendarat: ἀντέχει. Schol. ἀνατείνει, ἐπαίρει, μεγαλύνει, ὑψοῖ. 60, 61. ὁδοὺς ἁπλανεῖς unus ex Schol. memorat. ἐφαπτοὶ μανθάνων ὡς παισὶ κλέα· Ald. vitiose.—64. ἄδων Ald. et Morell. ἀδῶν Rom. Crat. Brub. ἁδὼν emendate Steph. καὶ, *etiam moriar ita*. φίλος ἀστοῖς Πίνδαρος Anal. Brunck. tom. i. pag. 174.

54. πάρφασις, ἀπάτη, Ol. vii. 120. Pyth. ix. 77. malitia, dolosus animus cum invidentia et malevolentia, erat jam olim inter homines, non nunc demum.

57, 8. τὸ λαμπρὸν, opp. τὸ ἄφαντον, τὰ ἄφαντα, et pro hoc τῶν ἀφάντων κῦδος, etsi σαθρὸν, *putre*, *infirmum*, *exile*, ἀνατείνει, ἐπαίρει, ὑψοῖ, cui opp. βιᾶται. *viros claros deprimit*, *obscuros illustrat*, injuria et malevolentia hominum. cf. Pyth. xi. 45.

64. *Ut vixi*, *ita moriar*, *civibus meis probatus*. φίλος ἀστοῖς, ut est quoque Epigr. ap. Brunck. Analect. tom. i. p. 174. Tota Stropha præclara est et

Χθονὶ γυῖα καλύψαι-
μ', αἰνέων αἰνητὰ, μομ-
φὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Α. γ'. Κ. θ'.

Αὔξεται δ' ἀρετὰ, χλω-
ραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσ-
σει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις
Τε πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖ-
αι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
Ὑπερώτατα. μαστεύει δὲ καὶ τέρ-

68. Αὔξονται δ' ἀρεταὶ Schmidio debetur, metro metuenti. Fert tamen antispastus communem lectionem, quam et Schol. agnoscunt: Αὔξεται δ' ἀρετά. utramque lectionem olim in libris fuisse suspicatur Pauw. 69. δένδρον ἀναΐσ- σει Pauw scribendum esse monet. δένδρεον ἀΐσσει Schmidius dederat. Sed turpe viro docto fuisset, quicquam in optimo Schmidio probasse. Alterutro modo est corrigendum. Idem v. 70. ἀερθεῖσαι 'ν Schmidium scribere debuisse, censet, ad ἀρεταί. Accipiendum autem, ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν pro ἀνδράσι, *inter*, aut verius, *per*, διά. Veteres Grammatici variis modis tentant. 71. πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα legendum cum Schmidio, ne choriambicum claudicet in ὑγρὸν αἰθέρα. Notum alterum genus ex Homero. Pauw ὑγρόν γ' αἰθέρα offert: utique deterius.

magnum poetæ ingenium cum magnis sensibus et magno animo conjunctum in eo fuisse declarat; quod interdum aliter se habere experientia docuit.

68. Αὔξεται δέ. Ad seqq. viam parat. Quod toties dixit: *nisi carmine celebrata, facta præclara oblivione sepulta obscurantur.* *Facta* (ἀρετὰ) *crescunt* sc. fama, celebrantur; ἀερθεῖσα ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν (διὰ, *per viros ingeniosos et veri studiosos*) ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσσει, ἀναΐσσει, πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα ἐέρσαις χλωραῖς (διὰ)—72. ἀμφὶ πόνοις, *in certaminibus præcipua aliqua ratione indigemus amicis*, qui virtuti laudes debitas circumspiciant.

73. θέσθαι πίστιν ἐν ὄμμασιν, est, fidem, veritatem rei ante oculos ponere, h. e. efficere, ut res vere talis habeatur, qualis est; ita et ἡ τέρψις, si quis magnum bonum consequutus est, quo gaudet, in votis habet, ut illud aliis ante oculos ponatur; id quod et vanitas et laudis cupido et studium bona sua cum aliis communicandi suadet. Itaque dicta v. 73-75. pro eo quod vulgo esset: *qui magnam felicitatem consequutus est* (ut victor) *rebus præclare gestis, in votis habet, eandem felicitatem carmine celebratam videre.* Hoc ad ipsum felicitatis *fructum* et ad jucunditatem transtulit *in personam mutatam*: τέρψις (h. ὁ τερπόμενος) μαστεύει, πίστιν θέσθαι ἐν ὄμμασι, *in votis habet, ut aliquis sibi fidem felicitatis ante oculos ponat.* Facit autem ei fidem, qui eam declarat, ad vividum repræsentat; id quod facit poeta carmine.

ψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
Πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ᾽ αὖ-
τις τεὰν ψυχὰν κομίξαι,

E. γ΄. K. ια΄.

Οὔ μοι δυνατόν. κενεᾶν
Δ᾽ ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
Σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
Ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, ἕ-
κατι ποδῶν εὐωνύμων
Δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ, πρόσφορον
Ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἱείς. ἐπ᾽ ἀοι-
δαῖς δ᾽ ἀνὴρ νώδυνον καί τις κάματον

76. Non prior in ψυχὰν corripitur, sed est spondeus in hac sede, ut v. 67. 79. Si in Χαριάδαις prima longa est, tribus Χηριαδῶν esse debuit. cf. Pauw. τε post Χαριάδαις abundat. Potest legi Σοὶ δὲ, πάτρᾳ Χαριάδαις τε. Sed præstat Χαριάδαισι reponere. Punctum sustuli post τέλος. 82. cf. ad pr. εἴδους. Χαίρω δὲ —. Possunt melius omnia juncta videri, si legas: Σεῦ δὲ πάτρᾳ, Χαριάδαισι, λ. — δὶς δὴ δυεῖν, χαίρω γε πρ. — ἱείς. 83. ἐπαοι-δαῖς Schmid. cum Scholiasta: videntur tamen incantationes alienæ esse a loco, in quo de hymnis (κόμπος) agitur.

75. Megas pater jam obierat. 78. χαῦνον, *nullus exitus.*

79. Ut nunc verba se habent, procedit sententia inde ab ὦ Μέγα hoc modo: *in vitam te revocare non possum, at memoriam tuæ tribus et Chariadarum ex quatuor victoriis gymnicis carmine celebrare possum.* In hac tamen lectione πάτρᾳ Χαριάδαις τε abundat τε. nam *Chariadæ* ipsa *tribus* sunt. Medelam proposui in V. L. Porro λάβρον simpliciter accipio *ingentem, magnum.* Schol. *vocalem* accepit, εὔτονον μουσικὴν στήλην. Sane λάβρος est loquax, ut Ol. ii. 156. et notus λαβραγόρας in Homero. ὑπερεῖσαι λίθον, στήλην, sc. δυνατόν ἐστι, propter quatuor victorias stadio. At illa admodum dura: ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν. Scilicet cogitatione complexus ποδῶν νίκας εὐωνύμους, dicere poterat *bis duas.*

82. *Omnino gaudeo* πρόσφορον κόμπον ἱεὶς, *laudem debitam pronuntians* ἐν ἔργῳ, ἐπὶ νίκῃ, h. e. lubens celebro præclare facta. Et v. 83. de notione cogitandum est, quam aliquoties frequentavit, Ol. i. 157. 8. ii. 93-95. viii. 9. Nem. v. 87, 88. etc. *victoriam esse laborum et ærumnarum dulce lenimen,* ἀνάπαυσιν, ἀμπνοὰν, ἀμοιβὴν, ἄποινα.

83. ἐπ᾽ ἀοιδαῖς est pro δι᾽ ἀοιδῶν. *Multi jam certaminum ærumnas* (proprie earum memoriam) *per carmina lenierunt. Nam jam in remota heroum ætate carmina victoribus accini mos fuit.*

Θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος
Δὴ πάλαι, καὶ πρὶν γενέσθαι
Τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδμείων ἔριν.

Non minus alienum Pauwii acumen referentis ad epodum Odæ. Aliæ edd. omnes ἐπ' ἀοιδαῖς (pro διὰ ἀοιδᾶν). Sententiam et alibi frequentavit: etiam Isthm. viii. pr. 85. ἦγε μὰν Ald.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ Θ'.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Chromium [Agesidami f. v. Nem. i. *Ex Schedis.*] pronuntiat victorem in Pythiis Sicyoniorum, et hinc dignum carmine 1 — 17. deflectit ad Adrastum, qui ea instituerat. — 61. Bona vota pro Ætnæis. — 79. Inter fortes eorum viros est Chromius. — 103. Inde redit ad victoriam, eamque laudibus ornat.

Δυωδεκὰς ά.

ΚΩΜΑΣΟΜΕΝ παρ' Ἀπόλλω-
νος Σικυῶνοθε, Μοῖσαι,

Tria quæ sequuntur carmina non ad Nemeonicas scripta esse, et per se patet inspicienti, et notatum est a vetere quoque Grammatico ad pr. hujus hymni; idem adjicit: *διὸ κεχωρισμέναι φέρονται.* Erant ergo hymni hi olim, in libris, distincti a ceteris, et in hunc locum venerant forte, quod librarius aliquis suo Nemeorum codici vacante spatio in fine eos attexuerat. Videntur autem, mea opinione, ad *ἐγκώμια* pertinere, quæ Pindarus scripserat. Chromius idem, ad quem Nem. prima scripta, victor quadrigis in Pythiis Sicyone celebrari solitis, a Clisthene

1. E Pythiis Sicyone habitis *κῶμος* victoris ducitur in Siciliam ad urbem Ætnam.

Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
Ἔνθ' ἀναπεπταμέναι
Ξείνων νενίκανται θύραι,
Ὄλβιον ἐς Χρομίου
Δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.
Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων,
Ματέρι καὶ διδύμοις
Παίδεσσιν αὐδὰν μανύει,
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
κλάροις ἐπόπταις.

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἐσλὸν

circa Ol. l. 50. institutis. v. Pausan. x. 37. et Schol. ad v. pr. Referebatur tamen eorum origo ad Adrastum: vide v. 20. sqq. Ita enim poetæ sibi solebant aditum ad veteres fabulas intexendas parare, et ita factum esse arbitror, ut tam incerta ac varia ludorum origo tradita sit. 3. εἰς A. edd. vett. Emendavit vir doctus in marg. Brubach. et hinc Schmid. 4, 5. ἀναπεπλαμέναι ξείνων, *completæ hospitibus exceptis*, Schmidius cum Phil. Melanchthone, parum scite, et adverso metro, nam πλα longum ex ἀναπεπλημέναι. et erat ξείνων νενίκανται jungendum: ἥττηνται ὑπὸ τῶν ξένων sc. παντὶ εἴκουσαι ξένῳ καὶ οὐδένα ὑπελαύνουσαι (f. ἀπελ.), *admittunt hospites*, adjuncta notione magnæ multitudinis; hactenus hæc paullo audacior forma ferri potest. Pauw tamen non ineleganter emendat μεμύκανται. uti portæ, quæ aperiuntur, *mugire*, βοᾷν, dicuntur: modo de μεμύκημαι constaret, an usu habitum sit. Notum illud Homericum: Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. Attamen νενίκανται etiam ap. Theocr. xvi. 15. occurrit. 10. αὐδὰν μανύει, *hymnum annuntiat Latonæ ejusque liberis*, ex victoria. Nescio quid Schol. spectet: τῇ τε Λατοῖ τὸ θαυμάζεσθαι δίδωσι.

5. θύραι νενίκηνται (ὑπὸ) ξείνων, ut in illo: *victæ patuere fores*, multitudine ingredientium. ἀναπεπταμέναι de hospitalitate; etiam in vulgari oratione. Cic. Verr. iv. 2. *hujus domus—nostris hominibus apertissima maximeque hospitalis.*

10. αὐδὰν μανύει, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonæ et liberorum victor currum conscendens.

13. Carmen hoc antiquum est, quod attigerat Nem. iii. 50. et forte idem Pyth. ix. 167. seq. 15. χαμαὶ, *humi abjectum?* nam χαμαὶ *sub terra conditum* esse nequit.

Μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.
Θεσπεσία δ' ἐπέων
Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
'Αλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν
Φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
'Ιππείων ἄθλων κορυφὰν, ἅτε Φοίβῳ
Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἀ-
σωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγὼ
Μνασθεὶς, ἐπασκήσω κλυταῖς
Ἥρωα τιμαῖς.

Δ. γ'.

Ὃς τότε μὲν βασιλεύων
Κεῖθι, νέαισί θ' ἑορταῖς
'Ισχύος τ' ἀνδρῶν ἁμίλλαις
Ἅρμασί τε γλαφυροῖς
Ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
Φεῦγε γὰρ 'Αμφιάρη-

17. πρόσφορος καύχας jungi nequit. πρόσφορος, προσφερόμενος θεσπεσίᾳ ἀοιδᾷ ἐπέων καύχας conj. Oxonienses. Sed πρόσφορος recte Schol. ἐοικυῖά ἐστιν. ἔπη καύχας erunt καυχώμενα et ἀοιδὴ ἐπέων ornate pro simplici ἔπη. ita ἀοιδὰ θεσπεσία ἐπέων καύχας πρόσφορός ἐστιν, est: *rem præclare gestam æquum est carmine celebrare.* Fatendum tamen vel sic, orationem esse valde circumductam. Præstat Benedicti emendatio καύχαις pro καυχήσεσιν, ἔργοις, ἐφ' οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι. Habet καύχη formam, quæ est in βλάστη, βλάστησις, ἄνθη, ἄνθησις. cf. Toup. Emendat. in Suidam tom. i. pag. 87. πρόσφορος, debitus, conveniens (ut modo Nem. viii. 82.) scil. τῷ ἐσθλῷ. 19. ὄρσομεν Schmid. idque metrum haud dubie exigit pro ὄρσωμεν. 20. ἀέθλων per synizesin efferendum; cur igitur non scribimus ἄθλων?

17. *Convenit carmen rebus præclare gestis.* vid. Var. Lect.

18. 'Αλλ' ἀνόρσομεν, *igitur.* 22. ἐπ' 'Ασωποῦ ῥεέθροις, Sicyone. 24. Proprie ἐπασκεῖν τιμὰς ἥρωος, *elaborare honores, laudes.*

29. ἀνέφαινε πόλιν, ἐμφανῆ ἐποίησεν.

30. Adrastus Talai f. in seditione civium fugatus ab Amphiarao Oiclis f. consanguineo suo Sicyonem venerat, ubi Polybus filiam et regnum ei tradidit. v. Schol. et Herodot. v. 67. sq. 32. ἀρχοὶ δέ. exciderat adeo regno Argivorum stirps Talai.

ὄν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν,
Πατρίων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος. ἀρχοὶ
Δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
Παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν
Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Δ. δ'.

Ἀνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
Ὅρκιον ὡς ὅτε πιστὸν,
Δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα,
Ξανθοκομᾶν Δαναῶν
Ἦσαν μέγιστοι. καί ποτ' ἐς
. . . . . ἑπταπύλους
Θήβας στρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν, αἰσιᾶν

32. πατέρων Ald. πατρῴων Rom. et seqq. πατρίων Schmidio debetur. Mox v. 34. λύη et λύα, στάσις. v. Hesych. et Etymol. M. h. v. 37. Ἀνδρομίδαν τ' Ald. Rom. Brubach. Morell. Sed emendate ex Schol. Crat. Steph. Schmid. nisi quod sive ab ἀνδροδάμας, αντος, sive ab ὁ ἀνδροδάμας, ου, (v. sup. Nem. iii. 67.) repetiisse videntur. Est vero ab ἀνδρόδαμος, ἡ ἀνδροδάμη. adeoque τ' sejunximus: distinximus etiam reliqua curiosius. 39. Οἰκλείδα sphalma typorum Oxon. edit. 42, 43. Legebantur—καί ποτ' ἐς 42. Ἑπταπύλους Θήβας 43. ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν οὐ κατ' 44. ὀρνίχων ὁδόν. Laborant versus, et pes deficit. Schmidius priorem versum mutilum ratus, explevit et refinxit; καί ποτε Ἑπταπύλους κριτὸν ἐς Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν Οὐ κατ' ὁ. ὁ. Pauw libros esse expectandos præ se ferens, vitium in solo versu 43. quærit; adeoque locum sic exhibet: καί ποτ' ἐς Ἑπταπύλους Θήβας Ἀνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιᾶν Οὐ κατ' ὁ. ὁ. Ego, quoad situm vitii, nondum popularem meum Schmidium deserendum esse video, etsi vocem, quam supplet, sine codicum auctoritate nolim admittere. Versus tamen ita dispesco, ut proxime ad veram rationem accessisse mihi videar.

35. Adrastus odia mutua composuit et Amphiarao sororem suam, Eriphylen, in matrimonium collocavit. Hoc γνωμικῶς extulit: *At enim vir bonus componit jurgia*: ὁ κρείσσων ἀνὴρ, ὁ ἀγαθός.

39. δόντες sc. Ταλαοῦ παῖδες, Adrastus, Parthenopæus, Pronax, Mecistheus et soror Eriphyle.

43. (καθ') ὁδὸν ὀρνίθων οὐκ αἰσιᾶν, *expeditione infausta*, οὐδὲ Κρ.—κελεύθου. *et malis cum ominibus*. Nota hæc, ut et

Οὐ κατ᾽ ὀρνίχων ὁδόν. οὐδὲ Κρονίων,
᾽Αστεροπὰν ἐλελί-
ξαις, οἴκοθεν μαργουμένους
Στείχειν ἐπώτρυν᾽, ἀλλὰ φεί-
σασθαι κελεύθου.

Δ. έ.

Φαινομέναν δ᾽ ἄρ᾽ ἐς ἄταν
Σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
Χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν. ᾽Ι-
σμηνοῦ δ᾽ ἐπ᾽ ὄχθαισι, γλυκὺν
Νόστον ἐρυσάμενοι,
Λευκανθέα σώμασ᾽ ἐπίαναν καπνόν.
῾Επτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
Φῶτας. ὁ δ᾽ ᾽Αμφιάρῃ
Σχίσεν κεραυνῷ παμβίᾳ

44. Οὐ κατ᾽ ὀρνίχων ὁδὸν versum esse ordiendum, dubitari nequit. 54. Videtur Νόστον ἐρυσάμενοι peccare et sensu et metro. Nam ἐρύειν vel ἐρύεσθαι sensu *trahendi* aptum non est, media brevi. Est ῥύεσθαι media longa, sed est *servare, tueri*. Benedictus suspicabatur fuisse ὀλεσσάμενοι, per se recte, sed nimio recedens a scriptura. ἐρυξάμενοι Pauw emendat, ab ἐρύκειν. quod putes haud dubie tenendum. *inhibentes*, ἐπισχόντες. At vide, an præsidium sit in Homerico Od. ψ. 244. Minerva *diem destinuit*, ᾽Ηῶ—ῥύσατ᾽ ἐπ᾽ ᾽Ωκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ᾽ ἔα ἵππους ζεύγνυσθ᾽ ὠκύποδας. 55. λευκανθέαν utraque ed. princeps, et hinc aliæ. λευκανθέα recte emendatum a Schmid. præeunte Scholiasta, qui etiam σώματ᾽ prave legisse videtur. 57. ᾽Αμφιάρηϊ iterum cum signo diæretico vulgo scriptum, cum sit h. l. quadrisyllabum. Schmidius ᾽Αμφιαρῆι refinxit, ut sit ab ᾽Αμφιαρεύς. Equidem nullus dubito, ι adhæsisse ex majusculo literarum charactere, et exarandum esse ᾽Αμφιάρῃ ab ᾽Αμφιάρης. etsi cum Pauwio et ipse miror, hoc maluisse Dores pro ᾽Αμφιάρας. Sed et sic sup. Pyth. v. 30. ᾽Αμφιάρηος occurrebat: librarii an stupore, quis affirmet? mox Nem. x. 92. Παμφάῃ. Mingarellus etsi probavit ᾽Αμφιάρῃ, conj. tamen ᾽Αμφιάρῃ- 58. ἔσχισε.

56. septem rogi, cf. Ol. vi. 34. ἐρυσάμενοι νόστον, *inhibentes sibi, sistentes*, adeoque *privati reditu*.

[55. ἐπίαναν. Aliter Æschylus vii. ad Theb. 589. *Ex Schedis.*]

Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα,
Κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,

Δ. ϛ'.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν
Θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ
Δαιμονίοισι φόβοις
Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,
Πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
Ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζω-
ᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
Αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰ-
τναίων ὀπάζειν,

Δ. ζ.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν

69. Abrupta lyrici transitio a v. 66. Vulgo ἀναβάλλομαι *rejicio*, h. prætereo, accipiebant; Pauw *ablego*, nec repeto, nec metuo, quia strenue Phœnices sunt repressi: et sic v. 65. 66. φεύγοντι καὶ π. θ. εἰ δυνατόν. Κρ. quo nil jejunius. Sed idem arripit quoque Schmidii emendationem: ἀναβάλλεο, *o Jupiter, remove quam longissime.* Nihil mutare consultius. v. Not. πεῖρα est μάχη. est eadem pugna nautica, de qua sup. Pyth. i. 137. sq. ἀναβάλλομαι accipiendum respectu τοῦ αἰτέω. illud *deprecatur*, παραιτεῖται, ἀναβάλλεται, *rejicit, removet;* hoc alterum *petit.* Tum preces fere eædem, quales l. c. Pyth. i. 137. sqq. 71. αἰτέω est dissyllabum.

61, 2, 3. πρὶν (αὐτὸν) τυπέντα (κατὰ τὰ) νῶτα δουρὶ Περικλυμένου αἰσχυνθήμεναι (κατὰ) θυμὸν μαχατάν. ut 87. θυμὸν αἰχματὰν dixit, *fortem.*

66. εἰ δυνατὸν ad superiora tractum jejunam orationem facit. Immo vero —θεῶν. Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,—ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δὲ εὔνομον αἰτέω σε—. *Si per fata licet,* si fas est, *o Jupiter,* deprecor, *precibus meis removeo,* (h. precor ut tu removeas) *quam longissime bellum hoc cum Pœnis, contra vero* precor, *ut des* etc. Hæreo adhuc in ταύταν. An Pœni tum in apparatu belli contra Siculos fuere? hoc mihi probabile fit. Mingarell. *simile* certamen intelligit, quale fuit Amphiarai et Periclymeni, Argivorum et Thebanorum: vix bene.

Δ᾽ ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
Λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί
Τ᾽ αὐτόθι καὶ κτεάνων
Ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
Ἄνδρες. ἄπιστον ἔει-
π᾽; αἰδὼς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,
Ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων, παρὰ πεζοβόαις,
Ἵπποις τε ναῶν τ᾽ ἐν μάχαις,
Ἔκρινας ἀν᾽ κίνδυνον ὀ-
ξείας ἀϋτᾶς,

79. Quæ alias φιλοτιμία est, rerum honestarum et pulchri studium, ea hic αἰδὼς esse debet, quatenus turpitudinem et flagitium fugit quis etiam in eo, ne parcat sumtibus ad res præclare gerendas elargiendis. Jungenda putabam κλέπτεται (κατ᾽ ἐκεῖνα) ἃ φέρει δόξαν. non autem αἰδὼς ἃ φέρει δόξαν. Hoc tamen tuetur metrum; et ἃ debet esse pro ἣ, productum. 80. ὃ φ. Ald. Veteres quidam videntur accepisse locum: Αἰδὼς γάρ· ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, ὃ φέρει δόξαν. *Pudendum est! fraudulenter dolo mato id, quod laudem affert, subtrahitur, obscuratur, occultatur.* 83. ἂν erat. Res ipsa docet, requiri ἀνὰ, quod per ἀν᾽ scribi solet. 84. ἀϋτᾶς primus Morell. emendavit. Ante corrupte αὐτᾶς.

79, 80. *Studium rerum honestarum*, quod gloriam affert, quo gloria paratur, *clam cedit lucri cupiditati.* Vides Αἰδῶ dici pro φιλοτιμία, [ut *Pudor* Horat. i. 24. C. S. 54. *Ex Schedis.*] quæ conjuncta est cum *verecundia et pudore*, ne sumtibus parcere videamur in studiis honestis. κλέπτεται pro νικᾶται ὑπὸ κέρδους, quia ὑπόκρυφα, *clanculum*, fit, ne alii animadvertant, *lucri studio*, h.e. ut ne expensas in eas res faciamus, *vincuntur studia honesta.*

80. *Chromio si adstares in præliis, in discrimine pugnæ animadverteres, quod gloriæ studium eum armat, instruit, ut vim hostilem propulset.* ἔκρινας ἀνὰ κίνδυνον ὀξείας ἀϋτῆς, οὕνεκεν κεῖνα θεὸς, ἡ Αἰδὼς, (φιλοτιμία) ἔντυεν αὐτοῦ θ. α.

82 sqq. Idem color Pyth. i. 147. Præcipuam virtutis gloriam consequutus est Chromius in pugna ad Helorum, ad Syracusas in austrum. Facta hæc pugna esse debuit paucis annis ante Gelonis principatum primo Gelæ, tum Syracusarum, qui ab Ol. lxxii. 2. computari solet. Hippocrates, Gelæ tyrannus, aliis vicinis civitatibus subjugatis, bello quoque petitos Syracusanos vicerat, Gelone equitatui præfecto: Herodoto auctore vii. 154. et, in Excerptis libri xx. Diodoro p. 558. tom. ii. Wessel. Factam pugnam ad Helorum fl. e. Timæi libro x. docet Schol. ad h. l. In ea insignis fuit opera Chromii. [Vix tamen hanc cladem Syracusanorum memorare potest: nisi f. Chromius alâ equitum victor fuit. Debet esse prælium cum Carthaginiensibus, ut in Schol. *Ex Schedis.*]

Δ. ή.

Οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
Θυμὸν αἰχματὰν, ἀμύνειν
Λοιγὸν Ἐνυαλίου.
Παῦροι δὲ βουλεῦσαι, φόνου
Παρποδίου νεφέλαν
Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί. λέγεται μὰν
Ἕκτορι μὲν κλέος ἀν-
θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
Ἀγχοῦ. βαθυκρήμνοισι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Δ. θ'.

Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρω-
ποι καλέοισι, δέδορκε
Παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου
Φέγγος ἐν ἁλικίᾳ
Πρώτᾳ. τὰ δ' ἄλλαις ἁμέραις

91. ποδὶ omnes vett. Primus emendavit ποτὶ Steph. Scholia docere poterant. Interpunxi post ψυχᾷ cum Pauwio et Schol. 97. Ἀρείας πόρον. Ignotus est, quis ille sit. Etiam Schol. incertum esse ait, utrum Ἀρείας, an Ῥείας, an Ἀρειάσπορον sit legendum. Schmid. edidit ἀρειᾶς ab ἀραῖς, *minurum* (Pœnorum, nam fuere in Schol. qui pugnam cum Pœnis factam esse putarent) *trajectum*. 99. Τοῦθ' Ἁγησιδάμου Mingarell. emend. sed est Doricum Ἀγ.

85. οὕνεκεν est pro ὅτι. Non, ut redditum video, cujus rei caussa. [Hanc notam Heynius delevit.]

86. Æschyl. vii. ad Theb. 411. τὸν Αἰσχύνης θρόνον Τιμῶντα καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. *Ex Schedis.*]

89. Παῦροι δὲ δυνατοί εἰσι βουλεῦσαι, (ὡς) τρέψαι. *possunt consilium inire ad—.*

[92. pro: quemadmodum—, ita—. *Ex Schedis.*]

98. δέδορκεν, *illuxit*, *irradiavit*, ut Olymp. i. 152. Mox φέγγος est κλέος.

101—103. Forte non est: *alia alio tempore commemorabo*; etsi defendas simili loco Pyth. xiii. 146. verum: *alia aliis diebus*, alio tempore, *partim terra partim mari gesta commemorare possim*,

Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ
Χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, φάσομαι.
Ἐκ πόνων δ᾽, οἳ σὺν νεότατι γένωνται
Σύν τε δίκᾳ, τελέθει
Πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα.
Ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων
Θαυμαστὸν ὄλβον.

Δ. ι.

Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολ-
  λοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
Κῦδος, οὐκ ἔτ᾽ ἐστὶ πόρσω
Θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς
Ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.

106. ἐὼν Ald. Rom. sed emendavit Crat. puto ex Schol. Est iterum ἡ αἰὼν, ut sup. Pyth. v. 8. ἁμέρα ab ἅμερος, ἥμερος, non, ut unus ex Schol. ab ἡμέρα, dies, etsi vel sic magnifica sententia procedit, aliena tamen. ἁμέρᾳ vitiose Ald. 111. οὐκ ἔτ᾽ vitiosum esse in promtu est, et metro monente, et sequente altero ἔτι. Schmid. conj. οὐκ αὖτ᾽. Pauw. οὐκ ἔξεστι vel οὐκ ἔνεστι. Supra Pyth. x. 42. in simili fere sententia οὔπω erat. Possunt alia substitui. πρόσω Ald. vitiose.

commemoranda habeo. φάσομαι pro φαίην ἄν. [Immo: aliis quoque—non nego, concedo, φημί. Attamen maxime delectant, maxima gloria provenit ex juvenilibus. *Ex Schedis.*]. Mox σύν τε δίκᾳ, ut nunc interpungitur: *quæ gesta sunt in juventute et in caussa justa.* Mira hæc ἀκρίβεια in laudibus potentium hominum! Fuisse putabam a Pindaro profectum: ἐκ πόνων δὲ, οἳ σὺν νεότατι γένωνται, σύν τε (l. σύν γε) δίκᾳ τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα. *jure meritoque jucunda fit vita.* Pyth. ix. 170. αἰνεῖν—παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ. Sentio tamen inesse sic quoque aliquid otiosi; et τε post σὺν revocat me. An fuit σὺν τύχᾳ? *cum successu.* ut Isthm. viii. 149. ἀγὼν σὺν τύχᾳ.

104. σὺν νεότητι pro ἐν, Mingarell. *juvenili audacia.* ergo et σὺν δίκᾳ pro ἐν δίκᾳ, δικαίως.

107. Junge ἴστω λαχὼν, pro σὲ λαχεῖν. Nota forma passim illustrata, nuper a viro doctiss. Scheidio de Analog. Gr. L. p. 463. *Sciat is, cui vitæ illa jucunditas obtingit, se consequutum esse mirabilem felicitatem divinitus.* Nisi ad Agesidami filium, v. 99. Chromium referre placet. [Certe et 109. εἰ γὰρ ille—. *Ex Schedis.*]

111. οὐκ ἔστιν, οὐ δυνατόν ἐστιν, αὐτὸν θνητὸν (ὄντα) ἐφάψ. De formula loquendi cf. sup. ad Ol. iii. extr.

Ἁσυχίαν δὲ φιλεῖ
Μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται
Μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ.
Θαρσαλέα δὲ παρὰ
Κρητῆρα φωνὰ γίνεται.
Ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν
Κώμου προφάταν·

Δ. ιά.

Ἀργυρέαισι δὲ νωμά-
τω φιάλαισι βιατὰν
Ἀμπέλου παῖδ'· ἅς ποθ' ἵπποι
Κτησάμεναι Χρομίῳ
Πέμψαν θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις
Ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
Εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι

114. Ἡσυχία Crat. in marg. ex Schol. ed. Rom. sphalmate. Scriptum esse debuit Ἁσυχία. 121. νομάτω vett. edd. Emendavit Morell. et Steph. præeuntibus Scholiis. 125. Pro ἀμφὶ, ἅμα cum Schmidio et Pauwio ex Schol. esse legendum, metrum iambicum et sententia suadet.

114, 115. *Ut convivium decet hilaritas, sic victoriam hymnus.* Sententias autem ita attemperavit: *Convivium desiderat jucunditatem,* nam ἡσυχία h. l. synonymum *lætitiæ, hilaritatis; at recens victoria augetur* (victoria pro sensu victoriæ, gaudium ex illa) *jucundo cantu. Fit autem cantus tanto alacrior, si crater apponitur. Hunc igitur statuat aliquis;* γλυκὺν κώμου προφάταν, προηγητὴν ὄντα τοῦ ὕμνου, cum in convivio propinatur ante hymnum exordiendum. Non vero mirum, hymnos in victores non modo in pompa cani solitos, sed repetitos quoque esse inter epulas.

123. In Pythiis Sicyone ἆθλα φιάλαι ἀργυραῖ. conf. Nem. x. 80.

128. Sic nunc reddo: *utinam hanc victoriam* (ἀρετὴν, ut sæpe,) *carmine celebrem* σὺν Χάρισι, *faventibus Gratiis* (pro Musis), καὶ τιμαλφεῖν λόγοις [*carmini huic. Ex Schedis.*] νίκαν ὑπὲρ πολλῶν, *et utinam consequar victoriam,* h. præstem carmine aliis, laudando ex merito: nam hoc est ἀκοντίζειν ἄγχιστα σκοποῦ Μοισᾶν, de laudibus justis et ex re et facto petitis, non immodicis nec tenuibus. Hæc jam sæpe vidimus, ut modo Nem. vi. 45. sq. [At τιμαλφεῖν est alias τιμᾶν ut Æschyl. Eumen. 623. 804. Estne *ornare* victorem s. *victoriam laudibus? Ex Schedis.*]

Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
Ἄγχιστα Μοισᾶν.

131. νικᾶν vett. edd. et olim quoque librorum partem hoc habuisse, Scholia docent: τιμαλφεῖν τε λόγοις (ἀρετὰν) ὑπὲρ πολλῶν νικᾶν. Verius tamen νίκαν cum Crat. et Steph. ac Schmid. Pauwioque legitur, ὑπὲρ πολλῶν scil. ἄλλων Chromium celebrantium. De futuro Como hæc a v. 128. idem Pauw accipit. quidni de præsenti hoc? κελαδῆσαι habet locum τοῦ κεκελαδηκέναι. νίκαν etiam Scholiastæ legebant, sed alter νίκαν ἀκοντίζων jungit, alter ἀκοντίζων Μοῖσαν invenerat: quod nescio an Pindaricum sit. Nec videtur ἀκοντίζειν, βάλλειν, ἔπεσσι, Μοῦσα ipsa dicenda esse. Sed σκοπὸς Μουσᾶν expeditum sensum habet.

ΝΕΜΕΑ.

ΕΙΔΟΣ ι'.

ΘΕΙΑΙΩ ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Commemorat plures de Argis fabulas, quas tractare possit tanquam παλαιὰ Argivorum κλέα, tandemque in victore subsistit. — 39. Ejus victorias commendat, optatque tandem, ut etiam Olympicam consequatur. — 68. Inde laudes victorum ex ea gente, — 90. in quibus Pamphaes fuit, ad quem Dioscuri deverterunt; quibus memoratis ad fabulam de Dioscuris ipse devertitur.

Σ. α'. Κ. ιά.

ΔΑΝΑΟΥ πόλιν, ἀγλαο-
θρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς, ὑ-
μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς

Thiæus, Uliæ f. Argivus, victor Hecatombæis, qui Junoni Argis celebrabantur ludi. 1, 2. ἀγλαο- θρόνων Schol. præfixum habet interpretamentum. Sic εὔθρονος, ὑψίθρονος. pertinet ad dignitatem, genus regium vel divinum, ut ἄνασσα.

4. ἀρεταῖς, argumentis laudum, decoribus.

Μυρίαις, ἔργων θρασέων ἕνεκεν.
Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-
φὶ Μεδοίσας Γοργόνος.
Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

A. ά. K. ιά.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον
Ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.
Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο, κεραυ-
νωθεῖσα Διὸς βέλεσι,
Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.
Καὶ γυναιξὶν καλλικόμοι-
σιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦ-
τον κατέφανε λόγον.

6. τὰ Περσέος metrum choriambicum postulat. Erat Περσέως. At Schmidius reliqua cola æmulatus, etiam τοῦ Π. rescribebat; est tamen syzygia trochaica. 8. Laborat haud dubie metrum. Schmidius: πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατάκτισθεν ἄρ' ἄστη. Sed ἀκτ pro brevi positum vix admittas. Pauw: Αἰγύπτῳ καλὰ ᾤκισεν ἄστη sc. Argos, quæ et verss. sqq. 17, 18. intelligenda. Fuit, puto, πολλὰ δ' Αἰγύπτοιο κατῴκισεν ἄστη. 10. παρεπλάχθη Ald. conf. ad Ol. vii. 57. παρεπλάγθη vitium ed. Oxon. 16. Ὀϊκλείδαν etiam hic intempestive vulgo ante Schmid. 19. Ἀλκμάναν ediderant. At alibi Ἀλκμήναν, ut et in Theocrito. Syllabam in fine deficientem bene explevit Schmidius: τοῦ-τον κ. λ. Pauw vel sic vel τόν- δε. *hanc famam, laudem, declaravit.* Erat—μολὼν 20. τὸν κατέφανε λόγον.

6. *μακρὰ, πολλὰ, longam narrationem præbent.*

[9. v. Apollodor. ii. 1. 54. Ex erroribus Io venit in Ægyptum et Epaphum h. Apin gignit: qui ex Memphi, filia Nili, suscipit Libyam et condit Memphin. *Ex Schedis.*]

10. Hypermnestra sola sponsum non jugulando, μονόψαφον ξίφος ἐν κουλεῷ κατασχοῦσα (h. μόνη. Etiam Æschylus Suppl. 378. voce sic utitur.) rectum tenuit. Mox 16. Amphiaraus pugnator πολέμοιο νέφος, *pugnæ procella.*

[20. λόγον, ἔπαινον. *Ex Schedis.*]

Πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
Καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ.

Ε. ά. Κ. ιβ'.

Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-
ωνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
Ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν.
Ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρέν, οἱ
Ὄψιν ἐειδόμενος
Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων
Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον
Ἄλοχος Ἥβα Τελείᾳ

23. Θρέψεται δ' Ald. θρέψε δ' Rom. et seqq. Schmidius interpolavit metrum primorum colorum epodi: et hic v. 23, 24. Θρέψε τὰν δ' αἰχμὰν Ἀ. etc. Quid Oxonienses spectarint in Θρέψεν δὲ, me fugit. Metricum (τὸ ά, ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.) sequitur Pauw: Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-ωνος· ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος. [v. Hermann. ad Orph. p. 788. sq. *Ex Schedis.*] 26. Vulgo ἐπεὶ καὶ ἐν. καὶ sensui et metro adversum expunxerat jam Schmidius, probante Pauw. Porro scribas licet χαλκοῖς. quorsum enim χαλκέοις, ut synizesis fiat? Post γενεὰν sententiam finimus. 27. ἔναρεν. τί οἱ Ald. et Rom. Emendavit Ceporinus: ἔναρέν, οἱ, quem sequutus est Stephanus et Oxonienses, codicum lectionem exhiberi sic arbitrati. At Schmidius ad Rittershusii voluntatem ἐναρόντι ex vetere lectione refinxit. Pauw conjicit fuisse olim lectum ἔναρέν τοι pro ἔναρέν γ' οἱ cum fulcro. Præstat cum Mingarello, continuata sententia ad ἔναρεν, τῷ refingere.

21, 22. [sc. τὸ Ἄργος. *Ex Schedis.*] Ad Argos referendum et ad discordiam inter Talaum et Lynceum, qui Danao socero successerat: quos *composuerunt*, amicitia junxerunt, *Argivi ad justi normam*, (σὺν) δίκᾳ εὐθείᾳ. Dixit καρπὸν φρενῶν, φρένας καρπίμους, εὐκάρπους, pro *mente matura, prudentia.* Ad rem cf. Nem. ix. 35.

23. *Aluit quoque Argos Amphitryonem pugnatorem.* Sic αἰχμὰ inf. Isthm. v. 42.

24. *Jupiter venit in ejus domum; ejus familiæ insevit Herculem.*

31. Interpungi potest: οὗ κατ' Ὄλυμπον ἄλοχος Ἥβα, Τελείᾳ παρὰ ματέρι βαίνοι-σ', ἔστι, κάλλιστα θεῶν. cujus *uxor Hebe est, dea pulcherrima, assidens,* πάρεδρος *Junoni.* Ut nunc est, erit παραβαίνουσά ἐστι pro παραβαίνει, πάρεστι. De epitheto Τελείας, *pronubæ,* nunc non laboramus; illustrarunt multi, etiam Ruhnken. ad Timæum p. 224.

Παρὰ μάτερι βαίνοι-
σ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀνα-
γήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
Μοῖραν ἐσλῶν. ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀν-
θρώπων βαρὺς ἀντιάσαι.
Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
Καὶ παλαισμάτων λάβε φρον-
τίδ'. ἀγών τοι χάλκεος
Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ θυσίαν Ἥ-
ρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νεκάσαις δὶς ἔ-
σχεν Θειαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.

40. πάλης ἄθλων Schmid. perperam pro παλαισμάτων. 42. Metrum syllabum desiderat. ποτὶ τὰν θυσίαν Schmidius. Elegantius Pauw: ποτὶ βουθυσίαν. 44. Ἀλία et in argumento Ἡλίου Ald. 45. Etiam εὐφρόνων olim lectum ex Schol. patet, h. εὐφραντικῶν. Sed εὐφόρων exquisitius. *faciles labores*, ubi victoria celeriter obtigit: exponit Pauw. immo omnino *felices*. conf. Nem. vii. 107. sq.—46. Vulgo accip. πόθ' pro ποτὶ, πρὸς, Ἑλ-.

35. Βραχύ μοι στόμα. Nec potest esse h. l. *facultas poetica*, nec, ut oppositum sit, *dictio grandis et magnifica*, (ut cum Horatio Pindarus *ruit ore profundo*; vel ut *os magna sonaturum*;) sed aut vox aut oratio non sufficit ad omnia exponenda, h. e. *angustum nimis carmen* mihi est ad exponendum, ἀναγήσασθαι, ὥστε διηγήσασθαι, [Ol. ix. 120. *præire, enarrare. Ex Schedis.*] quot *decora, laudes, memorabilia* laudum argumenta (ἐσλὰ) Argos habeat. Idem Isthm. i. 87. hæc ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος.

37. κόρος. *Est quoque invidia* in magnis laudibus *metuenda*. Ambigua est verborum junctura: acquiesco in hac: ἐστὶ βαρὺς πρὸς τὸ ἀντιάσαι αὐτῷ τινὰ vel τοῖς ἀντιάσασιν αὐτῷ. Usus infinitivi frequens, ut inf. 90. De voce v. ad Ol. ii. 173.

39. ad se. 40. λάβε φροντίδα h. μελέτην, de carmine, *meditare*, h. cane celebra cantu certamen luctæ, adeoque victoriam.

41. ἀγὼν χάλκεος propter clipeum pro præmio datum in his Ἡραίοις. v. sup. Ol. vii. 152. Pausan. ii. 24. cf. Spanh. ad Callim. l. p. 35. Mox victor periodicus vicit Ἕλλανα στρατὸν, *turbam concertantium*: vide sup. Pyth. xi. 75.

[45. εὐφόρων. l. propter successum. l. robur reddit victoriam facilem. *Ex Schedis.*]

A. β'. K. ιά.

Ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλ-
λανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν
Καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον
Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,
Τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχών,
Τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ
Οἱ στόμα. πᾶν δὲ τέλος
Ἐν τὶν ἔργων. οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ,
Προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.

E. β'. K. ιβ'.

Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε

49. [malim τ' del. Μοίσαισιν. *Ex Schedis.*] 52. νομῷ Schmidius cum Didymo rescripsit, *in ditione Adrasti*: nam in ea Nemea fuit. Reliqui νόμῳ, quod et Schol. interpretatur, nec male, *ex Adrasti instituto*: qui primus ludos Nemeæ habuit, cum ad Thebas proficisceretur. Pauw cum Mingarello malit: Ἀδραστείῳ νομῷ, ut ἐν δαπέδοις Ἀδρ. νομοῦ sit. 55. τῶν μὲν vulgo adversus metrum. τῶν γε μὰν Schol. ad pr. carminis. unde Schmid. τῶν μὰν dedit, Pauw. etiam τῶν μέν γ'. 57, 58. Utrumque colon male affectum. Schmidius: Γνώτ' ἀείδω τὶν

46. ἐκράτησε δὲ καί ποτε (κατὰ) τὸν Ἑ. σ., μολών τε (σὺν) τύχᾳ (ἐκράτησε) καὶ τὸν Ἰ. καὶ N. στέφανον, ἔδωκέ τε ταῖς Μοίσαισιν ἀρόσαι. Accipiendum sic ἀρόσαι absolute, *ut jam esset ipsis, quo ararent agrum suum, et colerent*, ad proventum laudum, qui inde nasci et efflorescere debebat.—De agro Musarum revoca in animum P. vi. 2. N. vi. 56. κρατεῖν τὸν στέφανον, ut νικᾷν v. 9. parum tamen placet, cum præcesserit κρατεῖν στρατόν. Forte præstat interpungere: τύχᾳ τε μολὼν καὶ, *etiam*, τὸν—στέφανον Μοίσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι, Τρὶς μὲν—Τρὶς δὲ etc. τύχᾳ. plene Isthm. viii. 149. σὺν τύχᾳ. *fausto eventu, ut victor esset.* Isthm. iv. 52. ἔστι καὶ ἀφάνεια τύχας, *victoriæ.* λαχών. v. ad Nem vi. 106. [ter victor in Isthmiis, ter in Sicyoniis. *Ex Schedis.*]

53-61. Tacitis votis expetit victoriam Olympicam. 54. *Successus omnis certaminum est* ἐν τὶν, παρὰ σοί. 55. οὐδὲ παραιτεῖται. Grammatici volunt esse αἰτεῖται παρὰ σοῦ. At Pindarus ait: *premit sua vota: non autem deprecatur, refugit, decus ex* (Olympico) *certamine*

Χῷς τις ἀμιλλᾶται περὶ
Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς.
Ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν. ἁδεῖ-
αί γε μὲν ἀμϐολάδαν
Ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὀμφαὶ
Κώμασαν. γαίᾳ δὲ καυ-
θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
Ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων
Ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Ἕπεται δὲ, Θειαῖε, μα-

θεῷ τι τῷ Θ' ὅστις ἀ. π. Pauw (v. ad v. 23, 24.): Γνώτ' ἀείδω θεῷ τι, καὶ ὅς Τις ἀ. π. Scilicet θεῷ unam facit syllabam. Felicius conjectavit Mingarell. Γνώτ' ἀείδω Θειαίῳ Χ' ὅστις —. 59. κορυφᾶς Schmid. quem vide, probante Pauwio. Oxonienses repugnant, at parum firmant κορυφαῖς. Dicendum erat, Pindarum amare non modo pluralem numerum, sed insolentiorem quoque casum: ut Ol. xiii. 64. Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν. 63. γὰρ pro μὲν prave Ald. 64, 65. Vocibus Γαίᾳ δὲ καυθείσᾳ deficit iota subscriptum in vett. edd. ante Morellium. 67. ἀγγέων pronuntiandum binis syllabis. 69. sq. Locus impeditus. Simplicissimum et sensui accommodatissimum est: τιμὰ εὐάγων ἔπε-

præ ignavia, cum satis animosus sit, προσφέρων τόλμαν pro ἔχων. (scil. sed pudore ac metu, ne excidat prioribus decoribus ex Pythiis, Isthmiis et Nemeis.) *Novit hæc, quæ dicere volo, cum ipse deus* (immo Thiæus, v. V. L.), *tum ii, qui summa certamina adeunt.* Mox v. 60. ἴσχει pro ἔχει. ὕψιστος ἀγὼν ὁ Ὀλύμπιος, institutus ab Hercule: Ol. iii. 20. et al.

61-68. Panathenæis vicit et præmium hydriam *figulinam* thecæ æreæ *affabre sculptæ* inclusam, oleo ex oleo sacra plenam reportavit [domum, Argos. *Ex Schedis.*]. v. Schol. Portabatur autem vas in pompa victoris. κώμασαν, celebrarunt victorem hymno.

69. Subsisto in hoc: ὦ Θειαῖε, ἕπεταί (σοι) τιμὰ εὐάγων θαμάκις σὺν Χαρίτεσσι καὶ Τυνδαρίδαις (κατὰ, διὰ) πολύγνωτον γένος ματρώων ὑμετέρων. *Thiæe, clara progenies, est tibi gloria ex felici sæpe certamine, faventibus Musis et Dioscuris, per totum genus avunculorum maternorum;* e quibus statim memorantur Thrasyclus et Antias. Mox 76. Argos dicitur inclaruisse νικαφορίαις [quatuor victoriis Isthmiis et Nemeis. *Ex Schedis.*] sc. αὐτῶν, majorum Thiæi maternorum.

τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ
Σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
Ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄρ-
γεϊ μὴ κρύπτειν φάος
Ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπ-
ποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
τοιο θάλησεν, Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,

ται θαμάκις (κατὰ) τὸ γένος πολύγνωτον ματρώων ὑμετέρων. *Victoriarum gloria frequens sequitur (per) nobile genus maternorum tuorum cognatorum.* σὺν Χ. καὶ Τ. *Musis et Dioscuris propitiis.* aut ἕπεταί (σοι) *adest tibi*, est tibi. Substituit illud κατὰ etiam Schol. Sane expedita magis foret sententia, si pro γένος legeretur γέρας, appositum εὐάγων τιμά. Possis jungere ὦ Θειαῖε, πολύγνωτον γένος. Sed est durum hyperbaton. At Schmidius statim reponit, ἕπεται—πολυγνώτῳ γένει. Pauw omnes in his cæcutire præfatus, sic ordinat: Ἕπεται—ὑμετέρων, Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαισι θαμάκις. *Sequitur vero ordine, post te commemoratum, o Theæe, maternorum vestrorum genus illustre, honos certaminum verus Gratiis et Tyndaridis sæpe.* Ultima quidem non satis assequor, nec ille, quod toties viris criticis accidere solet, interpretatione admodum felix et εὔστοχος. Pauwii lectionem sequitur Mingarellus: ἕπεται, *congruit*, (laudat Ol. xiii. 67. Nem. xi. 56. iii. 49. i. 41. Pyth. iii. 150.) *non dissimile tibi est, o Thiæe, illustre genus maternorum horum majorum.* Versum ante oculos habuit Eustath. cum notaret, μάτρωας Pindarum dixisse γονέας μητρός. pag. 316. 15. 71. εὐάγων. Si ab ἀγὼν ductum est, ut sit ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὖ ἀγωνισθεὶς, dicas: quidni εὐαγὼν scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab αἰὼν est εὐαίων, erit εὐάγων. Jungo autem εὐάγων θαμάκις, *sæpe victoriis illustrata gloria.* εὐαγῶν, ab εὐαγὴς, *agilis*, Benedictus scripsit. De hac voce v. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 654. σὺν Χαρίτεσσι, ut σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς et passim alia: *diis juvantibus, faventibus.* 72. Edebatur: Τυνδαρίδαισι θαμάκις. Colon, quod quivis facile deprehendat, laborat. Τυνδαρίδαισι Oxonienses intulerant ex Aldo: quo consilio aut judicio, equidem non dicam. Τυνδαρίδαις Rom. et cett. edd. recte ad metrum. Sed in capite truncatus quoque versus. Schmidius jam dedit: Σὺν Τυνδαρίδαις θ. quod haud dubie verum erat. Similis junctura v. 89, 90. Sed Pauw et hic obloquitur, et emendat vel Τοῖς Τυνδαρ. vel Χ. θ' ἅμα Καὶ Τυνδ. Mingarell. Χ. τέ πως Καὶ Τυνδαρίδαις θ. 73. ἀξιωθείης κεν Bened. refinxit. Sed e poetæ persona, inversione sententiæ facta, dictum: *Equidem, si Thrasycli et Antiæ cognatus essem*, id me consequutum esse putarem, hoc mihi sumerem, arrogarem, *ut fronte explicita incederem*; οὐ κατηφὴς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας. 74. Erat σύγγονος. ξύγγονος bene Schmidius; sic τε producta. [76. Boeckh. Comment. p. xv. corrig. ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιο τόδ' ἱπποτρόφον Ἄστυ θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς, καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις. *Ex Schedis.*] 78. θάλλησεν Schmid. a θαλλέω, ut Nem. iv. 143., volebat. Sed est θηλέω, θαλέω, prima adeo producta. Pauw *Proeti urbem*

Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις.

A. γ'. K. ιά.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.
Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.
Ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
Ἐξελέγχειν· μακροτέρας
Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
Ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
Ὑψίβατοι πόλιες
Καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκεν, δρόμῳ
Σὺν ποδῶν χερῶν τε νικᾶσαι σθένει.

E. γ'. K. ιβ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ

Tirynthem esse contendit. Importunum hoc, et videntur omnia ad Argos spectare. 80. Σικυωνόθεν δ' adversus metrum ante Schmid. 86. ἀριθμῆσαι. Supra Ol. vii. 45. erat ἀναρίθματος. ut etiam ἀριθματὸς est ap. Theocr. xiv. 48. xvi. 87. Non tamen ausus sum reponere ἀριθμᾶσαι. Ita Pyth. iv. 149. est ἀτάρβατος, etsi θαρσήσας Pyth. iv. 179. et apud ipsum Theocritum frequentatur. At a verbis in αω est sollenne: τιμᾶσαι, νικᾶσαι. 89. πὰρ Διός. supplent παρὰ Διὸς sc. βωμῷ, uti ναῷ, ἱερῷ, omittitur. (Dicas, cur non jungitur: ὃν Λύκαιον Διὸς παρεθέκεν. ut mons Jovi sacer certamina ac præmia posuerit: ut Olympia, Pisa, dicitur certamina posuisse. At τιθέναι, non παρατιθέναι, solet sic adhiberi. Nisi dicas, novatum hoc esse a lyrico.) ὃν (χαλκὸν) καὶ τὸ Λύκαιον ἔθηκε (v. Ol. ix. 143 - 145.) παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ, (ὥστε) νικᾶσαι. (ad *contendendum* scil. *super eo præmio.* aut νικᾷν χαλκὸν contendas dictum ut Nem. v. 9. νικᾷν στέφανον.) etc. 90. χειρῶν τε Schmid. nil necesse. Tum Pauw jungi jubet: νικᾶσαι δρόμῳ ποδῶν, σὺν χειρῶν τε σθένει. 91, 92. v. ad 23,

80, 81. ἐπέβαν (ἐπέβησαν τῷ ἄστει Προίτου, *Argos redierunt*) σὺν φιάλαις ἀργυραῖς, præmio, quod vidimus modo Nem. ix. 121—127. adeoque ipsi ἔχοντες ἄργυρον (argenteas phialas), unde dixit ἀργυρωθέντες. Similiter fere Isthm. ii. 13. ἀργυρωθεῖσαι ἀοιδαί.

84-87. χαλκὸν μ.—δ—. Nam μακροτέρας γὰρ ἀ. σχολᾶς in parenthesi sunt.

89. καὶ ὃν τὸ Λύκαιον (ὄρος, vel ἱερὸν) ἔθηκε τοῖς νικήσασι παρὰ τῷ Διός, sc. βωμῷ, σὺν δρόμῳ ποδῶν χειρῶν τε σθένει.

91. Pamphaen puta fuisse e majoribus Thiæi. [Inverse est narratum: fortunam secundam habent in certaminibus: utuntur enim diis faventibus, et quidem,

Ξεινίαν παρὰ Παμφάη,
Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
κεος, οὐ θαῦμα, σφίσιν
Ἐγγενὲς, ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ,
Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
Μοῖραν, Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡ-
ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν·
Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
Περικαδόμενοι. καὶ
Μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-
λὰξ, ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ

24. Metrum sic refingit Schmidius: Κάστορος δ' ἐλθόντων ἐπὶ Ξεινοσύναν παρ' Παμφάη. Pauw: Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ Ξενίαν παρ' Παμφάη. 92. Παμφάνη typogr. error ed. Oxon. 95. ἀθλη- erit et hic. 97. εὐρυχόρου ad metrum emendavit Schmid. probante quoque Pauwio: cum esset εὐρυχώρου. 98. μοιρᾶν Ald. 99. θάλειαν cum Aldo et Rom. recte scribitur, ut sit μοῖραν θάλειαν (pro θαλερὰν) ἀγώνων. θαλείαν Schmid. At θαλειᾶν Cratand. et hinc Brub. in marg. ex Schol. puto, in quibus μοῖραν τῆς εὐωχίας expositum est. Ita sensus impeditus, si Dioscuri sunt ταμίαι ἀγώνων Σπάρτας, et cum Mercurio et Hercule διέπουσι μοῖραν θαλειῶν, administrant fortunam epularum. Atqui præsident ipsis ludis cum Mercurio et Hercule. 101. περικαδήμενοι Ald. 103. ἐνναλ- vitium Oxon. ed. 104. μὲν παρὰ deest Aldo, et Romanæ παρά. sed recte jam explevit utrumque παρὰ μὲν Ceporinus in Cratandrina.

præter Mercurium et Herculem, Dioscuris, recordatione antiqui hospitii. *Ex Schedis.*]

96. ἐπεὶ—*quandoquidem* Dioscuri, *tanquam Spartæ tutelu, præsides, fortunam certaminum lætam moderantur*: quod jam dictum vidimus Olymp. iii. 63. sqq. μοῖρα θάλεια, θαλερὰ, vel læta fortuna, vel clara. Etiam στέφανος θαλερὸς, νίκη θαλερὰ et al.

101, 2. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος. fidem servant [probi et officiorum memores. *Ex Schedis.*] tanquam ex hospitii jure erga priscos suos hospites, et eorum posteros, ut iis propitii sint et studeant, et eorum labores ac victorias adjuvent.

103. Vidimus hoc jam Pyth. xi. fin. [Pollux est e Jove; Castor e Tyndareo, mortalis. *Ex Schedis.*] 106. ἐν γυάλοισι Θ. *in cavo*, in sepulcro ad Therapnas.

Διῒ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
ας, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. ἐπεὶ
Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
Εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
Κάστορος ἐν πολέμῳ.
Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολω-
θεὶς, ἔτρωσεν χαλκέας, λόγχας αἰχμᾷ.

A. δ'. K. ιά.

Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυ-

105. τάν θ' Ald. τὰν ὑπὸ Rom. verum dedit etiam Crat. Respicit locum Schol. Iliad. γ. 243. 106. ἐν γυάλοις Θ. metrum prosodiacum requirit: pro γυάλοισι. Rem bene interpr. Schol. alter ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνας, h. *sepulcro*, item inf. 163. 4. cf. Pyth. xi. f. Hinc etiam lucem accipit locus Pyth. v. 130. Battiadæ sepulti: ἄτερθε δὲ πρὸ δω- μάτων ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν. Βασιλέες ἱεροὶ Ἐντί. 112. πως languere visum Pauwio: conjicit, πᾶς χολωθεὶς, parum commode. πως poetæ et alibi est *aliquantum*, alibi *nescio quomodo* vel *forte*. ἀμφὶ βουσὶ ad puellarum raptum trahere volebat Schmidius, quia supra Pyth. iv. 253. μία βοῦς pro femina. Sed vulgarior quidem pugnæ caussa (v. Theocr. Id. xxii. 137. sqq. add. Lycophr. 544. sqq. Schol. Iliad. γ. 243. et Schol. ad h. l.) sunt Leucippi filiæ, Phœbe et Ilaira, Idæ et Lynceo Apharei filiis, desponsæ et a Dioscuris raptæ: cujus narrationis fontem Carmina Cypria præbuerunt (v. Schol. ad h. l. et Pausan. iv. 2. et 3. ut adeo hinc quoque manifestum sit, comprehendisse id epos anteriora Iliadis, cf. ad Virgil. t. ii. Exc. 1.). Fuit tamen et alia narrandi ratio, pugnatum esse super armentis. v. Paus. iv. 3. pr. utrumque ap. Apollodor. iii. 10. 2. Iterum aliter ap. Hygin. f. lxxx. 113. λόγχης Ald. ἀκμᾷ trochaicum poscere notat Pauw. 114. πεδαυ γάζων Ald. quod bene revocavit Schmidius. Æolicum pro μεταυγάζων. Rom. πόδ' αὐ- γάζων corrupte: ita tamen Morell. et ποδαυ-γάζων Crat. Brub.

ἀμπιπλάντες πότμον ὁμοῖον, ἔχοντες, *eadem sorte uterque fruentes*: ut πότμον ἀναπλῆσαι ap. Homer. quatenus sortem fatalem aliquis explet, h. e. experitur fatum.

110. Pollux [qui ἀθάνατος erat. *Ex Schedis.*] εἵλετο, *prætulit*, αἰῶνα τοῦτον (μᾶλλον) ἢ πάμπαν etc.

[112. propter prædam, in ejus divisione. At frequentior narratio de Leucippi filiabus, Phœbe et Ilaira, raptis a Dioscuris, cum desponsæ essent Idæ et Lynceo. v. Theocrit. xxii. *Ex Schedis.*]

γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
Ἡμένως. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων
Πάντων γένετ' ὀξύτατον
Ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ

et hoc mutavit Steph. in ποταυ- γάζων. 116. Egregium ad h. l. habemus Scholion antiquum, etsi turbatum. Aristarchus legere jusserat ἥμενων: sequebatur ejus auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus defendebat ἡμένως (vel potius ἡμένος, ut et dictis colligo) pro ἡμένους. et hic, non Aristarchus, ad Cyprium carmen provocare potuit. Cyprii carminis verba adscripta sunt hæc:—αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς. Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Ταντταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως εἰν ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης (leg. Ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοίλης δρυὸς ἡμένω ἄμφω), Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκη. Νύξε δ' ἄρ'. Ἀγχίστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν φησι—. Corrupta hac. Forte fuit: Νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στὰς τὸν Κάστορα. Κάστωρ ἐλόχα, φησὶ, etc. Iidem versus sunt, nec minus corrupti, ap. Tzetz. Chil. ii. 710. et Schol. Lycophr. 511. v. Not. ad Apollod. iii. 10. 2. p. 733. Ex edd. utraque princeps ἡμένως exhibet cum Brubach. et Morell. quod erat repetendum. ἥμενον emendatum a Crat. Steph Schmid. [v. Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. *Ex Schedis.*] Sane accurrit mox Pollux 123. adeoque videri potest unus Castor insedisse. Dici tamen quoque potest insedisse arboris trunco cum fratre, sed hoc vulnerato ad persequendum Idam et Lynceum procurrisse. Porro δρυὸς στελέχει ἐνημένους ad mentem veterum accipiendum erit, *insidentes trunco cano.*

116. Pulcherrimum hoc episodium tanto plus suavitatis habet, quod paucissima sunt, quæ legentem morari possint. ἥμενον an ἡμένως (forte antiquo more ἡμένος fuit) scribatur, per se nil interest; utroque enim modo res narrari, et vero etiam geri, potuit. Sedebant fratres in insidiis; prospici potuit a Lynceo tantum unus et telo transfigi. Apollodorus pro utroque laudari poterat lib. iii. 11, 2. cf. Notas p. 733. Illa autem, δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενον εἶναι, haud dubie a veteribus ita accepta sunt, ut intra cavum truncum in insidiis latentem Castorem aut solum aut cum Polluce Lynceus dispexerit oculis. Ornarunt tamen et in miraculum mutarunt seriores, Lynceum *per truncum* dispexisse sedentes. Pausan. iv. 2. Lynceus, ὃν ἔφη Πίνδαρος οὕτως ὀξὺ ὁρᾶν, ὡς καὶ διὰ στελέχους ὁρᾶν δρυῶνος. Schol. ad Plut. Aristoph. 210. (in Fragm. Pind. cxxx.) τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν, ὡς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα, δολοφονήσαντα (*cum vellet occidere,* δολοφονήσοντα) τὸν ἀδελφὸν (scil. Lyncei, Idam), ὥς φησι Πίνδαρος. In v. 120. sine cunctatione erat rescribendum: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως: scilicet Apharetis filii, Idas et Lynceus, *accurrentes* ad arborem, Castorem interemerunt, ex v. 112. et iidem invicem *grave malum perpessi sunt, Jovis numine.* Dictum secundum illa δεινόν τι ποιεῖν καὶ πάσχειν. v. N. iv. 51, 52. Nam Pollux insequutus eos est 122, 123. tum illi constiterunt et pugnarunt cum Polluce ad Apharetis patris tumulum: unde raptum columnam in Pollucem conjecerunt; at 128. ille Lynceum jaculo trajicit, et fulmine interjecto a Jove Idas ictus cadit.

Ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ἔρ-
γον ἐμήσαντ᾽ ὠκέως,
Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
δαι Διός. αὐτίκα γὰρ
Ἦλθε Λήδας παῖς διώκων. τοὶ δ᾽ ἔναν-
τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωΐῳ.

E. δ'. K. ιβ'.

Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄ-
γαλμ᾽ Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος· ἀλλ᾽ οὔ νιν φλάσαν,
Οὐδ᾽ ἀνέσχασαν. ἐφορμα-
θεὶς δ᾽ ἄρ᾽, ἄκοντι θοῷ
Ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

119. ἐξικέσθαν pro ἐξικέσθην, dual. Sequitur tamen ἐμήσαντο. Sed, quod sæpe facit Homerus, variant poetæ numeros dualem et pluralem. 120. Edebatur ἔργου ἐμνήσαντ᾽, manifestum sphalma: omnes tamen exhibent editt. nec verum est Aldum ἔργον habere: sic excusum ab uno Morellio; volunt ita μέγα esse μεγάλως. Sed jam Schmid. præclare emendavit: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ᾽ ὠ. vocabulo Homerico: Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα. Qui dubitat, helleboro indiget, inquit Pauw. Etiam Schol. id exponit: καὶ μέγιστον ἔργον κατεπράξαντο. 121. Est Pindaro. Ἀφάρης, ητος, (ut et Apollon. i. 151.) qui aliis Ἀφαρεὺς est. Aliter hæc narrat Theocr. xxii. 207. 124. πατρῴῳ erat. πατρωΐῳ cum Schmid. et Pauwio scribendum, ne trochaico syllaba desit. 125, 6. ἄγαλμα, quod Oxonienses ediderunt, nusquam video scriptum, sed ἄγαλμ᾽. Describit cola Schmidius: Ἔνθεν οὖν ἁ. ἄ-γαλμ᾽ Ἀΐδα, ξ. π. Pauw: ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ- μ᾽ Ἀΐδα, ξ. π. Mingarell. 125.—ἄ- 126. γαλμ᾽ Ἀΐδα. In Scholiis redditum: στήλην ἑνὸς τῶν κειμένων ἁρπάσαντες. 129. σχάσαν ἐφ- dactylus esse nequit, itaque Pauw emendat: ἀνέσχαξαν. Mingarellus: οὐδὲ ἀνάσχασαν. ὁρμα- vel οὐδ᾽ ἄνσχαξαν, ἐφορμα-. Proximum, puto, vero: οὐδέ τ᾽ ἀνέσχασαν. ὁρμα-: *illum nec contuderunt nec represserunt.* [Gilb. Wakefield em. ἀνέχασσαν, ut sit transitive dictum. (Silv. Part. i. pag. 61.) *Ex Addendis.*]

125. ἄγαλμα Ἀΐδα pro τοῦ τύμβου. Nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλην. mox ξεστὸν πέτρον. ἀλλ᾽ οὔ νιν, *Pollucem* immortalem, e Jove natum. [v. Clavier ad Apollodor. tom. ii. pag. 325. *Ex Schedis.*]

Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον
Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
Ἁμᾷ δὲ καίοντ' ἔρημοι.
Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
ποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

Σ. έ. Κ. ιά.

Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ
Βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
Καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ
Φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν.

134. Ad metrum Schmid. cum Pauwio ἅμα δέ. κέοντ' utraque ed. princ. *jacebant.* male. Utriusque, et Idæ fulmine icti, et Lyncei, corpus crematum est igne fulminis. 135, 136. Schol. accipit: ἔρις ἡ πρὸς τοὺς κρείττονας, κατὰ τῶν κρειττόνων. Schmidius hypallagen quærit. Pauw idem esse ait ὁμιλεῖν ἀνθρώποις κρεσσόνων (quod nemo, puto, græce dicat) et κρέσσοσιν ἀνθρώπων. mox tamen locum esse male affectum, et legendum suspicatur: χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ- ποις, ὁμιλεῖν κρέσσοσιν. vel χ. δ' ἔ. ἀνθρώπων, ὁμιλεῖν κρέσσοσιν. prius tamen præfert. Enimvero bene se habet vulgata, modo verborum ordo paullo curiosius instituatur. v. Not. 140. Laborat colon prosodiacum. Schmidius: φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν. Pauw: φρίσσοντα κίχεν ἀναπνοάς. ut duæ breves pro prima choriambi longa sint. nec dum piget popularis nostri acumen sequi. Benedictus: φρίσσοντ' ἀναπνοὰς ἔκιχεν. ἀναπνοᾶς soli Oxon. scribunt, nec video, an consilio, ut sit: σὺν ἄσθματι ἀναπνοᾶς. Vulgo ubique ἀναπνοὰς, ut sit φρίσσειν ἄσθματι (κατ') ἀναπνοάς. Pauwii elegans est emendatio: φράσσοντ' ἀναπνοὰς, (a φράσσειν, *obstruere, claudere*) *invenit asthmate spiritum sibi intercludentem.* adeoque ad meum sensum metro sic satisfacere potest: ἄσθματι δὲ φράσσοντα πνοὰς ἔκιχεν. Sequebatur quoque hoc Mingarellus.

132. ἐνέπληξε τῷ Ἴδᾳ. fere ut Pyth. iii. 102.

135, 136. Docte hæc dicta sunt. Proprie ὁμιλεῖν τινι μάχῃ, ἐν μάχῃ, dicimur, et ἔριδι, ἐν ἔριδι. Ergo vulgari modo dicendum erat, χαλεπόν ἐστιν ἀνθρώποις, ὁμιλεῖν τοῖς κρέσσοσιν ἔριδι. Nunc ἔρις ipsa, h. μάχη, τῶν κρεσσόνων χαλεπή ἐστιν ἀνθρώποις, (ὥστε) ὁμιλεῖν (scil. τοῖς κρέσσοσιν ἔριδι). Eadem sententia Ol. x. 47. νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον. Paullo ante v. 134. ἐκαίοντο (uterque frater, Idas et Lynceus) ἀμᾶ, ἐρημωθέντες, *nemine opem ferente.*

137. Ταχέως. Pollux accurrit ad Castorem — eumque reperit extremum spiritum ducentem.

140. φρίσσοντα ἄσθματι (κατ') ἀναπνοὰς, pro κατ' ἀναπνοὴν, *horrentem difficultate respirandi.* Forte palpitationem moribundi designavit; etsi jam per se *horrere* mortali frigore, nihil habet quod repugnet, ut sit φρίσσειν (σὺν) ἄσθματι κατ' ἀναπνοήν.

Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
Ὄρθιον φώνασε· πάτερ
Κρονίων, τίς δὴ λύσις
Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
Τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ.
Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
Φωτί. παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν,

A. έ. K. ιά.

Καμάτου μεταλαμβάνειν.
Ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ,
Καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἐσσί μοι υἱ-
ός. τόνδε δ' ἔπειτα πόσις,
Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεᾷ πελάσαις,
Ἔσταξ' ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶν-
δέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν
Παρδίδωμ'· εἰ μὲν, θάνατόν τε φυγὼν καὶ

141. δὴ leg. cum Schmid. et Pauw. Mingarell. δ' ἐντέγγων. τέγγων primus Steph. anteriores τέγχων. *miscens lacrimas cum suspiriis.* 144. καὶ ἐμοὶ θ. Schmid. cum Ald. utrumque bene. πενθέων est dissyllabum. 146. φίλω malit Pauw (a Scholiaste, puto, inductus), cum de solo fratre agatur. Non meminerat vir doctus, lyricum poetam illud præferre debuisse; inter plures alios modos, quibus poeta vulgares formas evitat, hic est, ut genera ad individua, individua vero ad genera revocet. 149. Erat ἤνεπε. At ἔννεπε verum. v. ad Pyth. ix. 49. [Hermann. ad Orph. pag. 788. conj. Ζεὺς δ' ἤλυθεν ἀντία οἱ. *Ex Schedis.*] 152. πελάσαις cum Aldo, Schmid. et Pauw, ut asynartetum integrum sit, pro πελάσσαις. [153. ἔσταξ'. Orph. Argon. 19. ἐστάξαντο. ad q. l. v. Huschk. in Comment. p. 9. sqq. *Ex Schedis.*]

141. τέγγων proprie τὰς στοναχὰς (σὺν) δακρύοις, hinc δάκρυα στοναχαῖς: cum vulgari ratione τέγγεσθαι dicatur os, *lacrimis humectari.* 143, 4. τίς δὴ λύσις — *quæ tandem medela est* [Heynius correxit erit.] *hujus mali?* h. e. nullane via Castoris a morte liberandi? [æternum luctum mihi intulisti. *Ex Schedis.*]

146. Nam fratre erepto vita mihi agenda erit solitaria et ingloria.

151. τόνδε. Castor e Tyndareo natus. πελάσαις vel ἑαυτὸν vel τὸ σπέρμα (pro, *prolem*, et hinc ἔσταξεν pro *genuit*) pro vulgari πλησιάζειν. 157. ἐθέλεις subint. μᾶλλον, αἱρεῖ, *præfers.*

Γῆρας ἀπεχθόμενον,
Αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις,
Σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει

E. ε'. K. ιβ'.

Ἔστι σοι τούτων λάχος.
Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
Μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς
Ἀποδάσσασθαι ἴσον,
Ἥμισυ μέν κε πνέοις γαί-
ας ὑπένερθεν ἐὼν,
Ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος, οὐ
Γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν.
Ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-

157. Colon mutilum. Scholion: εἰ βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ etc. unde Schmid. non male explevit versum: αὐτὸς Οὔλυμπον κατοικῆσαι θέλεις. [Probat Boeckh. Comment. p. xxvii. sed corrig. ἐθέλεις, quia θέλω non Pindaricum. *Ex Schedis.* Benedictus propius ad Scholii verba: αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις οἰκεῖν ἐμοὶ Σύν τε. Pauw libros vett. expectandos censet. Interim sententiam utique tenemus manibus. 159, 160. Erat ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος. v. ad v. 23, 24. Cola prorsus ad Schmidii mentem se habent. Pauw: Ἐστὶ σοὶ μὲν τοῦτο λάχος· Κασιγνήτου δ' εἰ πέρι. Mingarell. delet μὲν 159. ut sit ἐστί σοι τούτων λάχος. Et hoc verum. 161. Oxonienses debebant etiam hic parere Schmidio, qui pro μάρνασθαι dedit ex Aldo μάρνασαι. id metrum poscit, et Schol. firmat. 162. ἀποδάσσασθαι tacite a Schmid. receptum. Vulgo ἀποδάσασθαι. 165. χρύσεον est dissyllabum. 166. αὐδήσαντος Ald. et Rom. emendavit Cratandrina. 167. γνώμᾳ Ald. Morell. Schmid. postulat quoque metrum. vulgo γνώμα — θέτο.

160. *De fratre contendere* est, exigere, et in hoc persistere, ut ei vita continuetur. 162. τὸ ἴσον ἀποδάσσασθαι αὐτῷ. 163. *vivendum tibi est*—ut adeo poeta rei speciem talem sibi finxerit: non, ut alternis moriantur et in vitam revocentur fratres; sed vitam retinent, *vivunt*, modo in cœlo, modo in sepulcro, tanquam dormientes.

167. διπλόαν βουλὰν, ex Homerico διάνδιχα μερμήριξεν.

168. ἀνὰ δ' ἔλυσεν s. Pollux. s. ὁ Ζεύς. Alternis nunc uterque diem vivunt. Castor χαλκεομίτρης, χαλκοκορυστής.

μὸν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
Χαλκεομίτρα Κάστορος.

170. χαλκομίτρα Schmid. ad paritatem ceterorum hujus coli exemplorum : indigne ob id habitus a Pauwio.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ιά.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ,

ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΕΝΕΔΙΩ,

ΥΙΩ ΑΡΚΕΣΙΛΑ.

ARGUMENTUM.

Gratulatur poeta viro Tenedio, Aristagoræ, magistratum apud cives suos initum, —12. laudibus eum ornat a patre Arcesilao, a corporis specie, a victoriis, quas in agonibus obtinuerat, petitis; — 42. prædicatur origo gentis a Pisandro, etsi obscuratæ per aliquod tempus; — 50. ferentibus ita vitæ humanæ vicissitudinibus — ad f.

Σ. ά. Κ. ς'.

ΠΑΙ Ῥέας, ἅ τε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία
Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,

Monuit satis vetus quoque interpres, omnino ne ἐπινίκιον quidem esse hunc hymnum, sed προσφωνητικὸν viro Tenedio, qui magistratum inibat, πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. Ad παροίνια Pindari retulerunt carmen Didymus et Dionysius Phaselites. — Strophas et Antistrophas ad novem cola revocavit Mingarellus. 1. ἅ

1. Publica ara, ἑστία, focus, urbium est in prytaneis, et in iis ignis sacer.

Εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
Εὖ δ' ἑταίρους, ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας,
Οἵ σε γεραίροντες ὀρ-
θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

A. ά. K. ς'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά·
Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀεννάοις
Ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
Δωδεκάμηνον περά-
σαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

γε emendatum a Schmid. pro vulg. ἅ τε. At ἅ τε est id q. ἃ, ἥ. Idem λελογχυῖ' Ἑστία perperam. 2. Σύνθεσιν vocat hunc versum metricus h. asynartetum, ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἔπους. Aldus in duo cola dividit, alterum trochaicum dimetrum hypercatalectum, alterum anapæsticum penthemimeres: Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα Καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας. nec improbat Pauw, quia novenario colon numero epodorum melius respondet septenarius colon numerus stropharum, quam senarius. 4. ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας Ald. at cum casu secundo, ut in Homero, Rom. Intelligenda autem hasta Vestæ adstantis in prytaneo. 6. φυλάσσοισιν cum ν scriptum, cum Aldo. 8. π. καὶ κ. Schmid. Aldus duobus colis: (v. ad 2.) Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ. λύρα δέ σφιν Βρέμεται καὶ ἀοιδά. 9. In fine laborat metrum prosodiacum. Pauw emendat: αἰενάοις. 11. Δωδεκάμηνον scribendum vel Δυοδεκάμηνον pro δυωδεκ. 11, 12. Accipitur περάσαι tert. optat. aor. pr. Sic ad solum Aristagoram redit

3. Prytaneum appellat θάλαμον, et συμπρυτανεύοντας, *collegas in magistratu*, ἑταίρους.

4. Tenendum est in Prytaneo esse ignem perennem in ara, et adstare signum deæ, hastam manu tenentis; ad hanc aram sacra a Prytanibus fieri quotidie *libatione*, festis diebus etiam *victimis*, (Vestæ igitur non modo igni æterno et libatione sacrum factum, sed et victimis cfr. Callim. in Cer. 109.) publice pro incolumitate reipublicæ: hinc ὀρθὰν, *incolumem*, φυλάσσουσα Τένεδον. πέλας (κατὰ) σκάπτῳ, σκήπτρου, *ad hastem, deæ, ante deam, ad signum tuum. Sacris accinit lyra* 8. et epulis his adhibentur omnes prytanes, tum et hospites publico in prytaneo excipiuntur his epulis: 9, 10. καὶ ξενίου Διὸς θέμις est ἡ ξενία, *jus hospitii.*

11. ἀλλὰ—περάσαι supple δὸς, δίδου, αὐτοὺς περάσαι τὸ δωδεκάμηνον τέλος etc. *fac eos exigere magistratum annuum cum laude, nulla re contristatos.* τὸ τέλος, magistratus, ut οἱ ὄντες ἐν τέλει. In v. 15. dubitabam, sintne ad patrem verba referenda an ad filium; ut posterius præferam, suadet nexus sequentium.

E. ά. K. θ'.

Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω
Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
Καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,
Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀρι-
στεύων ἐπέδειξεν βίαν·
Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
Καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. K. ϛ'.

Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖσθαι χρεὼν,

poeta, exclusis ceteris prytanibus. Etiam Schol. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύπῳ καρδίᾳ, τουτέστιν ἀπταίστῳ καὶ ἀβλαβεῖ, τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειν. Potest quoque πέρασαι scribi, ut Vestam invocare pergat, ut v. 4. δέξαι. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἑστία, πέρασαι (sc. αὐτοῖς, Aristagoræ et Symprytanibus) τέλος δ. v. Not. At est aliud, quod me tenet suspensum; a poeta vix profectum esse potuit eodem in membro σὺν δόξᾳ et σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ. In alterutro latet ulcus. Vitium quærere malo in posteriore et refingam πέρασιαν ἀτρώτῳ κραδίᾳ. 12. κραδίᾳ Schmid. ex Aldo; ceteræ ex Rom. καρδίᾳ. 15. τε ξύγγονον Schmid. ut τε producatur. 17. παραμεύσετ' Morell. et Steph. perperam. Mirum, nunc repente, scribi παραμεύσ. æolice. v. ad Pyth. iv. 165. ἄλλον Morell. Merito casus secundus suspectus est Pauwio in hac syntaxi, adeoque emendat ille ἄλλως pro ἄλλους. et recte. Sup. Pyth. ii. 93. καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα. 21. Hesychii glossam ἐπιεσσάμενος, λαβόμενος, huc spectare putabant Oxonienses, quoniam ἐπιέσσασθαι γῆν, ταφῆναι, proxime præcedit, malebantque adeo ἐπιεσσάμενος. Glossæ Pindaricæ in Hesychio aut nullæ aut raræ sunt; et in nostro loco futurum multo est accommodatius, quod et apud Apollon. i. 691. occurrit: ἐπερχόμενόν που δίομαι εἰς ἔτος ἤδη Γαῖαν ἐφέσσεσθαι. Modum loquendi copiose illustrant viri docti ad Hesych. l. c. [Nem. viii. 65. χθονὶ γυῖα καλύψαιμι. Cf. Sturz. Empedocl. p. 480. et Creuzer. Dionys. p. 217. *Ex Schedis.*] Ad sententiam loci cf. Nem. iii. 32. sqq. ix. 109. sqq. 22. Pro μὲν necesse est reponere μίν. quod etiam Mingarell. viderat.

20. *Is meminerit se mortalem esse,* nec pro mortali conditione posse felicitatem majorem assequi. μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι. περιστέλλων pro περιστελλόμενος h. e.—εσθαι, se amictum esse.

22. αἰνεῖσθαι pro αἰνεῖν αὐτόν. Viam parat ad Aristagoræ laudes. ἐν λόγοις pro διὰ λόγων. *Fas est celebrare hunc bonis laudibus.*

Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
Ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
Ἐστεφάνωσαν πάλᾳ
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

Α. β'. Κ. ϛ'.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
Ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ Κασταλίᾳ
Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου,
Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

Ε. β'. Κ. ϑ'.

Πενταετηρίδ' ἑορτὰν
Ἡρακλέος τέθμιον,
Κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις

23. Aldus iterum (v. ad v. 2.) Καὶ μ. δαιδαλθέν- τα μελιζέμεν ἀοιδαῖς. In ultima voce ἀοιδαῖς synizesis facienda: quod adeo scribi solet ᾠδαῖς. Pauw conj. μελίζειν ἀοιδαῖς. 25. νίκαι ante Schmid. scribebatur. 27. μεγαυχεῖ præclare idem emendavit, quod metrum docebat: probat etiam Pauw: pro vulgato μεγαλαυχεῖ. 29. ἔσχον ἐν Π. πειρᾶσθαι Καὶ Ὀ. ἀ. Sic in Aldi codice versus debuerunt esse distincti; etsi in illo fuit hiatus a γονέων v. 28. ad Ναὶ μά. 33. τῶν ἐνεστήσαντ' ἄν τι πάλων corrupte Ald. 36. Κώμασ' ἀνδ. Ald. vitiose. κόμαν ἐν πορφυρέοις Ald. et Rom. ἐν omisit Crat. Brub. cum seqq. edd. Cum syllaba deesset, et in fine ρεοις synizesis esset facienda, Schmidius ἐμπορφύροις reposuit, unde Oxonienses excuderunt mirum suum ἐμπορφυρέοις. Revocanda erat principum edd. lectio ἐν πορφυρέοις, quam poetæ consuetudo commendat, pro σὺν π.

28. ἐλπίδες ὀκνηρότεραι sunt *cunctatio, metus*, ne corporis robur non sufficeret ad adeunda majora certamina: parentes intercesserunt, ne periodicus victor fieret.

32-37. Interpungo: Κάλλιόν ἂν δηριών- των ἐνόστησ' ἀντιπάλων, πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον, κωμάσας ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν. Dixit, *rediturum eum fuisse victorem* (ἀνὰ vel καθ') ἑορτὰν τέθμιον, *festo sollenni seu certamine ab Hercule instituto.* ἐν πορφ. pro σύν. et ἐνόστησε κωμάσας.

Ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν
Τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·
Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
Ἰσχὺν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω, θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Σ. γ'. Κ. ϛ'.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
Αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων·
Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
Ἐκ Μελανίπποιο μά-
τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Α. γ'. Κ. ϛ'.

Ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.

38. κενεόφρονες ex Scholiasta, pro κενόφρονες, cum Schmidio ad metri legem esse legendum nemo dubitet. 43. λίαν per synizesin efferri putabat Schmidius, quod fieri vix potest. Nisi ultima corripitur a Pindaro, quod nec ipsum probabile, amplector emendationem Pauwii: μάν. 44. Aldus:—Ἀμύκλαθεν Γὰρ ἔβα σὺν Ὀ. v. ad v. 2. 45. χαλκεντέα Schmid., utpote in Prosodiaco. Pauw nec improbat, nisi dactylicum metrum adoptetur, ut spondeus pro dactylo sit.

38. Ita fieri solet, ut alius spe præclararum rerum excidat, dum vana opinione inflatus majora viribus aggreditur. αὖχαι pro αὔχη, αὔχησις. ἔβαλον pro ἐκβάλλει, privat. alium ἀτολμία (θυμὸς ἄτολμος ἐὼν) a præclaris ausis quasi injecta manu retrahit.

43. Aristagoras a Pisandro genus ducebat, Lacedæmonico, Orestæ socio in colonia deducenda in Æolidem Asiæ. Egerat de eo Hellanicus Αἰολικῶν ά. Sub Oreste profectio cœperat: Penthilus, annis lx. post Trojæ excidium, processit usque ad Thraciam, ejus filius attigit Asiam. v. Schol. quod illustrat Sturz. fragm. Hellanici p. 46. cf. Strabo xiii. p. 582.

44. τὸ αἷμα Πεισάνδρου καὶ τὸ ἐκ Μελανίππου κεκραμένον. Maternum genus Aristagoras ducebat a Melanippo Thebano, qui Tydeum vulneravit.

Ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι·
Δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις
Ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
Ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ
Θνατὸν οὕτω σθένος ἄγει

Ε. γ'. Κ. θ'.

Μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-

50. Aldus (v. ad v. 2.) sic dispescit : *μέλαιναι καρ- πὸν ἔδωκαν ἄρουραι.* Tum *ἐν χερῷ δ'* Ald. et sine iota *ἐν χερῶ δ'* Rom. Crat. *ἐνσχερῶ δ'* Brubach. iterum *ἐν χερῷ δ'* Morell. et Steph. emendavit tacite Schmid. *ἐνσχερῷ δ'* et recte. v. Pauw ad h. l. et cf. sup. ad Nem. i. 106. et. inf. Isthm. vi. 32. Poterat quoque scribi *ἐνσχερὼ*, ut ap. Homer. *ἐπισχερὼ* legitur. 51. In *περιόδοις* una syllaba exuberat. Schmidius refinxit *περόδοις*, quod parum placet. vid. sup. Pyth. iii. 94. Pauw incertus erat inter *παρόδοις, προόδοις, προσόδοις.* miror non devenisse ad *ἐτέων περ ὁδοῖς :* ut *ὁδοὶ* pro *περίοδοι*, quod proprium rei vocabulum est, dictæ sint. Alioqui subsistendum est in eo, ut *περίο* duabus brevibus syllabis efferri potuisse credamus. 52. Sustuli interpunctionem post *φέρειν*, etiam Pauwio monente : *ἄνθος εὐῶδες ἴσον πλούτῳ*, h. *par copia*, s. *copia pari, eadem.* 54. *σθένος* metro vim facit, quod jam Schmid. vidit. *σθεῖνος* an scribi possit, dubito. Irrepsisse interpretamentum pro vera voce etiam Pauw suspicatur ; verum *θνατὸν οὕτω ἰσχὺν ἄγει* parum poeta dignum. Scholiastes : *καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος* etc. Legerat *ἔθνος* pro *σθένος?* ut *βρότεον ἔθνος* Pyth. x. 43. *eadem sorte utuntur homines.* Mingarell. tentabat *γένος ἄρ'.*

48—54. *ἀμφέροντ'* accipi potest pro *ἀνεφέροντο. Antiqua virtus revocavit,* iterum produxit *robur corporis tanquam per vices intermissis temporibus,* quibus illa quievit. At Scholia, et inde alii, per sententiam dictum accipiunt, ut reliqua ; ut sit: *at solet antiqua virtus recreare,* iterum proferre, *robur hominum generationibus,* seu temporum inetervallis interpositis. Similem locum vidimus Nem. vi. 16. Ita *ἀρεταὶ ἀρχαῖαι* pro *ἀρετὴ ἀρχαία ἀναφέρει σθένος ἀλλασσομένη (ἐναλλὰξ) ἐν γενεαῖς ἀνδρῶν, κατὰ γενεάς.* 50. *ἐν σχερῷ*, quod alias *ἐπισχερὼ, ἐφεξῆς*, continuo. v. V. L. 51. *ἐθέλει, μέλλει,* solent. 52. *πλούτῳ ἴσον* pro vulgari *σὺν πλούτῳ ἴσῳ*, *proventu pari.* 53. Etiam mortale genus Fatum ita profert, generat.

55. *τὸ δ' ἐκ Διὸς, ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται (οὐ πάρεστι) τέκμαρ.* h. *κατὰ τὸ ἐκ Διὸς ὂν, οὐκ ἐστὶ σαφὲς*, scil. quousque aliquis sua virtute procedere possit ; nam de morte vix bene acceperis, etsi eo ducant forte loca Ol. ii. 55. Nem. vi. 10. Pergit : In incertis *tamen* ad hunc modum eventis molimur ardua multa. *μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν* (pro *μεγαλανορίᾳ ἐπιβαίνομεν, indulgemus magnanimis sensibus ;* aliud est, superbe incedere) *ἔργα* (*audacia facta*) *τε πολλὰ μενοινῶντες* (*molientes.* poterat *μενοινῶμεν*, sed inversum est.) *τὰ γυῖα γὰρ (τὰ σώματα, ἡμεῖς) δέδεται (ἐν) ἐλπίδι ἀναιδεῖ* (pro *ἐνδέδεται, illigati sumus, tenet nos, innata nobis est, spes audax*), *προμαθείας δ' (προμηθείας) ἀπόκεινται ῥοαὶ*, (quæ alias

ποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
Τέκμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
νῶντες. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
Ἐλπίδι γυῖα· προμα-
θείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν.
Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

57. τέρμα legisse videtur Schol. pro τέκμαρ. Mox μεγαλανορί' ἐμβαίνομεν Aldus, metro vitiato. Convenit usus τοῦ ἐπιβῆναι: ut Nem. iii. 34. Odyss. χ. 424. ψ. 13. 52.

ὁδοὶ) *etsi modi, successus, eventus, remoti sunt a nostra prænotione*, prænosci non possunt. Sequitur 62. *præstat itaque, moderata consilia sequi*: χρὴ θηρεύειν μέτρον κερδέων, h. e. κέρδη μέτρια, h. ἀγαθά. μ. *at insanum est, nimis ardua appetere*. μανίαι ὀξύτεραι (μανία ὀξεῖα ἐστὶν) ἐρώτων ἀπροσίκτων (proprie est ἔρως τῶν ἀπροσίκτων, τῶν ἀμηχάνων), h. e. μαίνονται ὀξέως, *valde, periculose*, ἐκεῖνοι οἳ ἐρῶσι τῶν ἀπροσίκτων.

Ι Σ Θ Μ Ι Α.

Ι Σ Θ Μ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΗΡΟΔΟΤΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Omisso eo ac seposito, quod in manibus habebat, poeta ait, se velle carmen componere Herodoto victori, exemplo Castoris et Iolai—22. in quorum laudes excurrit poeta;—44. esse victorem dignum carmine; et esse æquum, ut id impertiatur ipsi.—76. Memorantur ejus victoriæ—96. et magna victoris felicitas.—ad f.

Σ. ά. Κ. ζ'.

Ματερ ἐμὰ, τὸ τεὸν, χρύσασπι Θήβα,
Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον

Herodotus Thebanus, Asopodori f. (v. 50.). Orchomenium alii perperam tradiderunt ex v. 51. sed pater videtur Thebis per seditionem ejectus Orchomenum confugisse, unde postea Thebas rediit. 1. χρύσασπις Θ. Ald. adv. metrum.

2. *Etiam occupatione mea potius et gravius habebo.* Occupatus erat poeta hoc tempore, quo hymnum in victorem componere recipiebat, in pæane a

Θήσομαι. μή μοι κρανααὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι. τί φίλτερον
Κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
Εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς. ἀμφοτέραν τοι χαρίτων
Σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

A. ά. K. ζ'.

Καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ σὺν ποντίοις
Ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ
Δειράδ᾽· ἐπεὶ στεφάνους ἓξ ὤπασε

3. *θάσομαι* Schmid. cum Ald. Morell. Steph. At hoc a *θηέομαι*, dorice *θάομαι*, *θάσασθαι*, ductum esset, *spectare*, secundum observata virorum doctorum, Kœnii ad Gregor. Corinth. pag. 101. et Valcken. ad Theocrit. p. 351. 367. Unum exemplum supererat Moschi iii. 53. *θάσει*, quod nunc mutatum in *θησεῖ*, ut factum quoque erat apud Callimachum. At in iis, quæ a *τίθημι*, olim *θέω*, *θήσω*, *θήσομαι*, ducuntur, ubique *η* retinent Dores. Erat quoque *θήσομαι* in ed. Rom. Crat. Brub. *νεμεσᾶσαι* Bened. ut infinitus pro imperante modo sit; sed *μὴ νεμεσήσαι* et *νεμεσάσαι* sc. Delus; etsi sic antiquior forma esset, *νεμεσήσειε*. poterat quoque esse *νεμέσησαι*, aoristo imperativi medii. 4, 5. Interrogationem primus appinxit Crat. In Romana etiam: *ἐν ᾇ κέχυμαί τι φ.* et in Ald. *ἐν* abest. male. 5. *τοκήων* Ald. 6. *ἀμφοτέροις τῶν* Ald. *ἀμφοτέραν τοι* Rom. hoc mutavit Crat. in vulgarem rationem: *ἀμφοτέρων τοι.* Romanam lectionem revocarunt Oxonienses. Pauw conj. *ἀμφοτέραιν* scriptum fuisse. 9. *Κίῳ* Ald. 11. Prava veterum critica in h. l. videnda est ap. Schol.; erant etiam qui *ἐξώπασε* vellent legere. Similem Grammaticorum errorem suspicatur Abresch. in Hesych. *ἐξώπαζεν*, *ἐξέπεμψε*. nec tamen absonum, veteres *ἐξοπάζειν* dixisse. In Pindaro manifesta est sententia: *sextum jam esse ex Thebanis Herodotum, qui ex Isthmicis agonibus victoriam reportaverit.* Quod *ἐν ταῖς Ἰσθμιακαῖς ἀναγραφαῖς* adscriptum illud non inveniebant, mirari non debebant viri docti, cum absolutos et accuratos victorum catalogos ipsa antiquitas desideraverit.

Ceis in Delo per *θεωροὺς* cantando [Plutarch. de Genio Socrat. p. 575. *Ex Schedis.*] *ὑπέρτερον τιθέναι, προτιθέναι, προκρίνειν.*

4. *ᾇ ἐγκέχυμαι, ἔγκειμαι, in qua* hymno ornanda *occupatus sum*, studio effuso.

7. *ζεύξω ἀμφοτέρων χαρίτων τέλος, utrumque hymnum ad finem deducam, χορεύων, celebrans, καὶ τὸν Φοῖβον—καὶ τὸν Ἰσθμὸν* h. e. victoriam in Isthmiis. Hic ipse *Ἰσθμὸς ὤπασε*—victorias sex, h. e. in Isthmiis sexta vice victor fuit e Thebana gente renuntiatus.

Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
Καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδεί-
μαντον Ἀλκμήνα τέκε

Ε. ά. Κ. ιά.

Παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα
Φρίξαν κύνες.
Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων
Τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας,
Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ
Χερσὶ νωμάσαντ', ἐθέλω
Ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρ-
μόξαι μιν ὕμνῳ.
Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρη-
λάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
βαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

Σ. β'. Κ. ζ.

Ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων

17, 18. Tertium et quartum colon epodorum aliter dispescuit vetus metricus: Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύ- χων τὸ μὲν ἅ. τ. γ. ut utrumque dactylicum sit. Rotundius hoc videbatur Pauwio. 17. Ἡροδότω Schmid. qui adeo junxit: τεύχων τὸ γέρας ἅρματι Ἡροδότου. Mingarell. conj. τὸ ἐν ἅρμ. τ. γέρας. Impediti aliquid inesse loco, inprimis propter copulam, facile sentias. Sententia cum interpunctione constitui potest haud uno modo. Potest quoque νωμάσαντι esse et νωμάσαντα. 19. Ἀνία δ' Pauw malebat. 26. ἀγῶνες ἐν ἀέθλοις

15. Γηρυόνα κύνες. Non novavit poeta fabulam, sed κύνας pro κύνα dixit. Et Orthus tria capita habebat.

17. Omnibus tentatis sequor hoc: ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ μὲν τεύχων τὸ γέρας ἅρματι τεθρίππῳ, *hymnum victoriæ ejus curuli parans*, et quidem νωμάσαντί τι ἀνία χερσὶν οὐκ ἀλλοτρίαις, *regenti currum sua manu*, non misso curru cum auriga, ἐθέλω ἐναρμόξαι μὶν ὕμνῳ. Est autem ὕμνος Καστόρειος (pro Κάστορος) ἢ Ἰολάου, non certum carminis genus; sed quale olim in similem victoriam curulem Castoris vel Iolai carmen adhibitum fuit: conf. sup. ad Pyth. ii. 127. xi. 92. Debuerunt autem plura in antiquis carminibus de Castoris et Iolai certaminibus et victoriis memorata esse; quod ex v. 23—44. manifestum fit. Fuit in his ἀγὼν ἐπὶ Πελίᾳ.

26. Et in sollennibus ludis non unum modo attigerunt certaminum genus. Disertius effert 30—34.

Καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
Καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων.
Λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ
Ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν, ἔν τ' ἀσπιδοδουποισιν ὁπλίταις δρόμοις.

Α. β'. Κ. ζ'.

Οἷά τε χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἵεν;
Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ'· ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ

Pauwio accipiuntur, ut Ol. i. 140. ἵπποι ἐν πτεροῖς pro πτερωτοὶ, sic *certamina cum præmiis, in quibus præmia proponuntur.* Mihi simplicius videbatur ἄεθλα et ἀγῶνας distinguere ut *ludos* et *certamina* singula varii generis: quadrigarum, stadii etc. ἀγωνίσματα, inf. v. 36. ἔργματα. 28. Καὶ λεβήτεσσι, φιάλεσσί τε χ. et v. 29. σεβόμενοι στ. Ald. corrupte. 31, 32. ἔν τ' ἀσπίδεσσι ὁπλίτας δρόμοις Ald. [Heynius post δρόμοις comma posuit: v. 34. post ἵεν punctum.] 33. Οἷς τε Ald. ἀκοντίζειν αἰχμαῖς et ἱέναι δίσκοις insolens visa est structura, nec expedit rem, si cum Oxon. distinguas: οἷα χερσὶν ἵεν καὶ ὁπότε δίσκοις ἵεν. ὁπότε suspectum erat Schmidio, propter ultimam productam; sed est ea ultima in penthemimeri dactylica. Alioqui ὁπόταν in promptu erat. [Hæc quinque verba Heynius delevit.] Eustath. ad Hom. p. 1591. l. 29. secundum Tryphonem laudat ex Pindaro: λιθίνοις ὁπόταν δίσκουσιν. unde δίσκους ἵεν divinare obvium est. Ammonius in δίσκος habet: λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι, quæ haud dubie est depravatio lectionis, quam Tryphon habuit. Vir doctiss. ad Ammon. p. 61. ex illo conjiciebat: λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοις ἵεν. His vulgatum haud posthabebo. Aldus: δίσκοισιν ἵεν, metro invito. Pauw. emendabat: Οἷά τε, χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμὰς, Καὶ λιθίνους ὁπότε δίσκους ἵεν. Nihil mutandum; eget vulgata tantum interprete. 35. ἦς Ald ἔτ' primus Morell. adscivit ex Schol. puto: οὔπω γὰρ ἦν.

33, 34. Uti dicitur ἀκοντίζειν αἰχμαῖς (sc. ἀκοντίζειν absolute, et pro σὺν αἰχμαῖς), ita ἱέναι (σὺν) δίσκοις. Nec tam insolens hoc quam videntur credidisse viri docti. Ipse Homerus Iliad. ξ. 402, 3. Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ ἔγχει. At χερσὶν friget, dices. Immo vero: οἷά τε (ἐν) χερσὶ sc. λάμπει ἀρετά σφιν! *in lucta et in pugilatu*: Castor enim in hoc insignis fuit. Sicque Pindarus loquitur: Isthm. v. 11. χερσὶ νικάσαντα. Pyth. x. 36. ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας, et al. *Quantum eminet*, clara est, *eorum virtus cursu, et cum hasta certarent, et disco!* ut continuetur oratio hunc in modum: οἷά τε λάμπει ἀρετά σφιν (ἐν) χερσὶν, ὁπότε (aut forte ὅτε τε) ἵεν ἀκοντίζοντες (σὺν) αἰχμαῖς καὶ (ὁπότε ἵεν) λιθίνοις δίσκοις.

Ἔργματι κεῖτο τέλος. τῶν ἀθρόοις
Ἀνδησάμενοι θαμάκις
Ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν
Καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας,

E. β'. K. ιά.

Ἰφικλέος μὲν παῖς, ὁμόδαμος ἐὼν
Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ', ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.
Χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδά-
ωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ
Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν περι-

36. ἔρματι Ald. Ita olim alii quoque codd. nam occurrit eadem depravatio ap. Ammon. p. 61. nec proficias, si cum viro docto legas ἕρμα τι. Porro eod. v. Ald. ἀθρόους αὐδησάμενοι et mox ῥεέθρεσσί τε. 38. ἔφανεν præclare emendatum a Schmidio (pro ἐφάνησαν ἀνδησάμενοι. nam hæc jungenda.) Vulgo ἔφανε et grammatica, et sensu, metro etiam, violato; nam in ἔφανε media longa ex ἔφηνε. 39. Εὐρώτᾳ male Morell. et Steph. 46. ἀϊόνεσσι sine ν lectum ante Schmid. metrum vitiabat.

35, 6. ἀλλὰ ἔκειτο (ἦν) τέλος, νίκη, ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι, ἀγῶνι. Erant singula quinque genera, quibus quis victor esset, nondum in πένταθλον collecta.

36. Iolaus et Castor sæpe victorias in singulis his certaminibus reportarunt. Pro hoc dicit: alter Thebas, alter Lacedæmonem, victores redierunt.

42. ἐν Ἀχαιοῖς. nam hæc ante Doriensium et Heraclidarum profectionem in Peloponnesum evenerunt.

44. χαίρετε, recte Schol. ἱλήκοιτε, *sitis propitii*. Retrahit se a digressione et ad victorem redit. Sic jam vidimus finiri carmen Nem. iii. 132. Pyth. ii. 124. Est adeo inter formulas transitus faciendi.

46. Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν pro Onchesto dicta esse volunt. At quorsum hanc celebrat? propter Neptuni lucum, sacra, ludos? At hæc aliena. Littus Onchestium pro lacu Copaïde aut pro regione vicina est dictum. Itàque malo ad Orchomenum revocare, unde oriundus victor fuit. [Immo Onchesti fuere ludi, in quibus fuit H. victor. *Ex Schedis.*] Sollenne autem poetæ in celebrando victore tria hæc conjungere: *ludos, deum, cui illi sacri sunt, et patriam.* Apparet patrem victoris in discordiis civilibus ejectum Thebis exulasse apud Orchomenios; unde tamen aliquando Thebas rediit. περιστέλλων ἀοιδὰν, a στέλλω, κοσμῶ, *concinnans.* 49. ἐν τιμαῖς, *inter* laudes Herodoti. 50. αἶσαν, felicitatem. [Æschyl. Eumen. 694. *Ex Schedis.*]

στέλλων ἀοιδὰν,
Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν
Τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν 'Α-
σωποδώρου πατρὸς αἶσαν,

Σ. γ'. Κ. ζ'.

'Ορχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν·
"Α νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
'Εξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυόεσσᾳ
Δέξατο συντυχίᾳ. νῦν δ' αὖτις ἀρ-
χαίας ἐπέβασε πότμος
Συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ, νόῳ
Καὶ προμάθειαν φέρει.

Α. γ'. Κ. ζ'.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατὰ κεῖται πᾶσαν ὀργὰν

52. ναυαγίοις leg. Schmidius, nam tabulæ seu reliquiæ navis fractæ, quibus quis ἐρειδόμενος, *suffultus*, *insidens*, enatat, τὰ ναυάγια vulgo appellantur. Sed recte monent Oxon. et Pauw. ναυαγίας exquisitiorem esse Pindari ejusdem sensus vocem. 56. πονήσαις δὲ omnes vett. usque ad Brubach. 58. [Jung. κεῖται δαπάναις τε καὶ πόνοις, proposita est, paratur. *Ex Schedis.*] Erat κατάκει-

[55. ἐπέβασε. Etiam Sophocl. Œd. Col. 188. ἵν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες. *Ex Schedis.*]

56. Volebat procedere: *et consequutus ille est fortunæ adversæ experimentis prudentiam.* προμήθεια ut Nem. xi. 60. Mutavit hoc in sententiam.

58—62. Nondum locus tam feliciter expeditus est, quam equidem antea putabam: εἰ δὲ (κατὰ) πᾶσαν ὀργὰν κεῖται ἀρετὰ, ἀμφότερον (ἐν) δαπάναις τε καὶ πόνοις. At quomodo ἀρετὰ κεῖσθαι, h. προκεῖσθαι, proposita esse potest, quod de præmiis dici solet? *præmia* κεῖσθαι dicuntur τῇ ἀρετᾷ, et præmia sunt τὸ ἁβρὸν κῦδος v. 72. Huic quidem difficultati occurri possit, si memineris, poetæ ἀρετὴν esse *virtutem certamen, victoriam, honorem* ac *laudem*; 72. τὸ κῦδος, *quod si cui propositum est, in quocunque sit studio, cum in sumtibus, tum in ærumnis tolerandis.* tum εὑρόντεσσί νιν, scil. τὴν ἀρετὴν, *laudem qui factis consequuti sunt.* Nec tamen Aristarchus omnino male scripsisse videri debet ἀρετᾷ: at, si Schol. vera apposuit, minus bene reliqua expediit. Vide an sic ea sibi constent: εἰ δὲ (ὁ ἀγάνωρ κόμπος ex v. 60.) ἀρετᾷ κεῖται, (κατὰ) πᾶσαν ὀργὰν, (*in omni studio*) ἀμφότερον (ἐν) δαπάναις τε καὶ πόνοις· χρὴ, μὴ σὺν φθονεραῖσι γνώμαις, φέρειν (deb. sequi αὐτὸν) τὸν ἀγάνορα κόμπον (τοῖς) εὑρόντεσσί νιν. *Si laudes,* quas appetunt, *propositæ sunt*

'Αμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
Χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
Μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις. ἐπεὶ
Κοῦφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
'Αντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

E. γ'. K. ιά.

Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀν-
θρώποις γλυκὺς,
Μαλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνι-
χολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τρέφει.
Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων
Λιμὸν αἰανῆ τέταται·

ται. Statuebat Pauwius, κατακεῖσθαι h. l. esse *propositum esse, prostare*, προτίθεσθαι. At præstat κεῖσθαι eodem sensu; ut sensus sit: εἰ δὲ κατὰ πᾶσαν ὀργὰν, *in quovis studiorum genere, ut aliquis virtutem*, h. *laudem, consequatur, non nisi labore et sumtu effici potest*: adeoque virtus proposita est laboribus et sumtibus. Est ἀρετὰ, τὸ ἔξοχον εἶναι, *præcellere, superare alios.* Veteres hæsere in h. l. Alii ἀρεταὶ κατάκειται legere voluere, mira junctura, de qua v. ad. Ol. xi. 5. Aristarchus autem ἀρετᾷ scripsit; alii aliter. v. Schol. 60. Ordo: Χρὴ μὴ φθονεραῖσι γνώμαις (h. μὴ φθονερῶς) φέρειν κόμπον ἀγάνορα εὑρόντεσσί νιν (h. τοῖς εὑροῦσι τὴν τοιαύτην ἀρετὴν) iis qui consequutii sunt hoc, ut excellant aliis. 62. δόσις non nisi a Steph. illatum fuit. 65. ἐφ' ἅρμασιν vitium Ald. 67. Plutarch. de Pyth. orac. pag. 406. C. laudat interpolate: ἀρόται τε ὀρνιθολόγοι τε. Sed omnino mutilus est ille locus, et emendatius occurrunt verba de Tranquill. p. 473. A. Erat antea μηλοβότᾳ. at v. Ol. vii. 116. Exciderat hoc animo Pyth. iii. 47. venerat in mentem Pyth. iv. 263. ix. 114. xii. 4.

virtuti, h. e. omnibus qui virtutem suam exerunt, *fas est, illas liberaliter cumulare in eos, qui eas sibi compararunt.* Ita sententia par redditur locis aliis, ut Ol. v. 35-38. Isthm. vi. 14-17. et v. 28-31. ubi μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν' ἀντὶ πόνων. Contra ἀστῶν ἀφθόνων ἱμεραὶ ἀοιδαὶ sunt. Ol. vi. 10. et ἀφθονίαν ἀοιδᾶς dixit Nem. iii. 14.

62. ἀνδρὶ σοφῷ. Frequentatur sane hæc vox Pindaro eo sensu, ut poeta sit ὁ σοφός. Erit itaque *exiguum munus quod a poeta dari potest.* Nec minus tamen σοφοὶ sunt intelligentes, periti, qui aliqua in re excellunt. Sic Pyth. ix. 134. ἀκοὰ σοφοῖς. iv. 526. Ol. xi. 10.

63. ἔπος εἰπόντα ἀγαθὸν, *laudando*, ξυνὸν ὀρθῶσαι καλὸν, *decus statuere publicum*, ductum a monumento.

65. μισθὸς sc. κεῖται ex 58.

70. ἕκαστος σπεύδει, ὥστε ἀμύνειν γαστρὶ λιμὸν χαλεπόν. Scilicet τέταται, ἐντέταται, de studio, quod quis intendit, et quo ipse intenditur et intentus est

Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρη-
ται κῦδος ἁβρὸν,
Εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕ-
ψιστον δέχεται, πολιατᾶν
Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

Σ. δ'. Κ. ζ.

Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
Γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
Ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσει-
πεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν,
Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα, καὶ Εὔ-
βοιαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

Α. δ'. Κ. ζ.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
Ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις, ἀφαι-

73. ευ ἀγορηθεὶς peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non veniebat in mentem, quod Pauwium non fugit, junctim legere: εὐαγορηθεὶς, ab εὐηγορέω, εὐαγορέω. 77. ἀμειβομένους et v. 81. τὸ δάματρον Ald. 86. Ἡροδότω Rom. Crat. et hoc præfert Schmid. Ἡροδότῳ Ald. Brubach. Morell. Steph. hoc

ad aliquam rem, ut sup. Pyth. xi. 82. ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι.

76. sq. Lucem accipiunt sqq., si videas, laudari nunc *victorias* ab Herodoto *jam ante Isthmiam* reportatas, *easque* designari *per deos*, quibus sacra erant certamina. Itaque γείτων Neptunus est haud dubie Onchestius. Tum Iolæa Thebis; certamina Orchomeni, Eleusine et in Eubœa habita, tandemque 83. ludi funebres heroi Protesilao Phylacæ in Thessalia habiti; συμβάλλομαι, annumero, iis adjungo.

[77 sq. Jungunt εὐεργέταν ἁρμάτων. Immo ἁρμάτων ἕνεκα, victoriæ caussa. *Ex Schedis.*]

ῥεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
Ὕμνος. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐ-
θυμίαν μείζω φέρει.

E. δ'. K. ιά.

Εἴη μιν, εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερ-
θέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθό-
θεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι
Χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει
Πλοῦτον κρυφαῖον,

Oxon. ἔπορεν Ἡροδότῳ ἐν ἵπποις exponunt; Pauw: ἵπποις, ut ἅρματι, esse pro instrumento. cf. ad v. 17. Porro: Ἡ. πόρεν ἵπποισιν ἀφαιρ. Ald. et Rom. Ἡ. ἔμπορεν ἵπποις ἀφαι-. emendavit ἔπορεν Crat. 88. σεσωπαμένον pro σεσιωπαμένον edd. principes et sequentes omnes; etsi præstat synizesin σιω facere. cf. Pauw. et sup. Ol. xiii. 130. 91. ἀγλααῖσι vett. edd. emendatum ad metri legem a Morell. et Steph. 92. Ad mentem metrici (vid. ad v. 17, 18.) scribit Pauw: Πιερίδων ἔτι καὶ Πυ- θῶθεν Ὀ. ἐ.

88. ἦ μὰν πολ. non vult poeta fastidium movere recitandis aliis victoriis pluribus. *Sæpe magis gratum est, aliqua sileri, quam copiose enarrari.* Brevitatis studium jam toties commendavit, ut mirum sit, grammaticos non id recordatos esse in h. l. ut Pyth. i. 157. sq. Nem. x. 35—38. σεσωπαμένον, pro σεσιωπημένον, unicum habet, quicum comparetur, βώσεσθε apud Apollon. i. 685. pro βιώσεσθε. Alias poterat σεσιγαμένον dicere, ut Ol. ix. 156. πολλάκι φέρει μείζω εὐθυμίαν σιωπᾶσθαί τι, (h. e. brevitas, qua omittuntur nonnulla minus necessaria) ἢ λέγεσθαι αὐτό.

90. Musarum alis aliquis h. l. efferri, evolare, dicitur, propter gloriam. Non necesse est, ut alas ipsæ Musæ habeant, sed carminibus quasi alas addunt alicui, ut is evolet, inclarescat.

96. εἰ δέ τις. Iterum sententiam sæpe jam et mox Isthm. iii. pr. appositam recantat: *cui opes contigerunt cum successu in certaminibus, is bene novit, se non inglorium mori.* εἴ τις νέμει, *fovet, servat*, ταμιεύει, ἔνδον, in domo. πλοῦτον κρυφαῖον accipio simpl. *reconditum.* tum ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, *superbit*, est *victor*, pro ἐμπίπτει, ἐνέπεσεν, *superior factus est aliis*; ductum ἐμπίπτων a lucta: ut Pyth. viii. 117. luctator irruit, adversarium prosternit—ille φράζεται, pro φράζει, *novit*, οἶδε, τελέων (ἑαυτὸν τελεῖν, *reddere animam*) ψυχὰν Ἀΐδᾳ οὐκ ἄνευθε δόξας. Sic ἐφράσθη *observavit*, intellexit, Nem. v. 62.

Ἄλλοισι δὲ ἐμπίπτων γελᾷ
Ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ
Φράζεται δόξας ἄνευθεν.

98. ἀλαοῖσιν Chrysippus legebat in Schol. h. τυφλοῖς, satis illepide. Recte alter: τοῖς δὲ δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπιμβαίνων καταγελᾷ.

Ι Σ Θ Μ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ β΄.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Thrasybulum, Xenocratis victoris filium, missus est hymnus; se id facere, profitetur Pindarus, more veterum poetarum, qui pueros pulcros amarent, et carmina non lucri caussa scriberent, quod vulgo nunc fieri soleat.—19. Victoriam patris esse Isthmiacam, quam ille addidit aliis victoriis—42. omninoque Ænesidami stirpem victoriis et hymnis nobilitatam esse;—50. inprimis Xenocratis virtutes laudibus et carmine hoc esse dignas, quod per Nicasippum mittitur.

Σ. ά. Κ. ή.

ΟΙ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε,
Φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ. exciderat ἅρματι. Mira Grammaticorum dissidia de eo, in quem carmen scriptum sit. v. Schol. pr. et Schmid. Si ad ipsa poetæ verba attenderis, hæc fere satis constare videbis: *Xenocratem*, Ænesidami f. Theronis fratrem, (v. ad Pyth. vi. pr.) vicisse curru Isthmiis, hymnum vero, ut alii hymni missi fuere, v.c. Pyth. ii. 125., missam esse (per Nicasippum aliquem v. 68.) ad ejus filium, *Thrasybulum*, pulcrum adolescentem, cur adeo veterum poetarum exemplo, qui formosis pueris carmina dicare solebant, se hymnum suum mittere dicit Pindarus. Eidem Xenocrati patri Pythica inscripta est sexta; ad quam vide. et cf. Schol. ad hanc Isthm. ii. pr. 2. φῶτες οἳ a Schmid. est inter-

Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον
Κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι.
Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευ-
ον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅς τις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν.

Α. ά. Κ. ή.

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής
Πω τότ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις·
Οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι

polatum, quasi dactylicus trochaicum dedeceret. vulgo ὅσοι. φύντες, ὅσοι Schol. φῶτες etiam Schol. Aristoph. Pac. 669. qui h. l. sed corruptum laudat. 3, 4. Metricus cola hæc aliter distinxit: ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι - νον, κλυτᾷ φ. Pauw ad eundem modum stropharum et antistropharum reliquarum cola constituit. 5, 6. Plutarch. Pyth. orac. p. 405. F. ῥίμφα παιδίοις τοξεύει μελιγηρίας ὕμνους habet: memoriter recitans, ut solet. [9—14. recitat Clemens Strom. v. pag. 555. *Ex Schedis.*] 10. πω τότε Rom. et cett. edd. Schmid. τότ' ex Ald. v. ad v. 2. — 11. ἐπέρναντο passiva vi pro ἐπιπράσκοντο insolens videtur. Forte refingendum: Οὐδὲ πέρναντο pro πέρνηντο, ἐπεπέρνηντο.

4. Musarum curru vehi poetas jam vidimus Ol. ix. 120. ubi cf. Notam. ἔβαινον, συναντόμενοι, pro συνήντοντο, an, quatenus adeunt eum, cui hymnum ferunt? Conjectabam, an possit φόρμιγγι σὺν ἀντόμενοι scribi et accipi. Præstat (σὺν) κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι, pro simplici ἀντόμενοι, *assumta lyra venientes*, quomodo Ol. ii. 173. οὐ (σὺν) δίκᾳ συναντόμενος scil. τῷ αἴνῳ, *occurrens, adortus.* At Schol. videtur accepisse ἄντεσθαι τῇ φόρμιγγι, *accedere ad eam tractandam, tractare lyram*: nam τῆς λύρας μετασχόντες reddit.

5. [V. Schneider. ad Orph. Argon. 1354. Sed nil expedit. *Ex Schedis.*] In ῥίμφα mihi facit difficultatem, qua notione hic dictum accipiam. Nam ταχίως, aut, ut Hesych. et Suidas, εὐχερῶς, συνεχῶς, aut, ut Schol., ῥᾳδίως, nullum est satis accommodatum; non quasi ῥίμφα τοξεύειν non per se dici possit, *celeriter sagittas emittere*; sed quia alienum id nunc est a re, saltem nullam vim habet; nisi quod tela forte possent esse ῥιμφαλέα, *velocia tela*: an pro hoc dictum videri debet? παιδείους ὕμνους, εἰς παῖδας. Tum ὅς τις (αὐτῶν), alias εἴ τις.

8. Ephebos declarat per *pubertatem.* Ὀπώρα [ὥρα. *Ex Schedis.*] propr. *pubertas*, tum omnino *Juventus* cum notione *pulcritudinis.* v. sup. ad Nem. v. 11. viii. pr. [conciliat Venerem, propitiam reddit, h. amorem. *Ex Schedis.*]

11. οὐδὲ πέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας, ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, μαλθακόφωνοι ἀοιδαί. Habent ἀοιδαὶ tria epitheta: Terpsichore nullum; ergo legamus μελιφθόγγου. Video etiam Mingarellum ita emendare, vel γλυκείας. Vir doctiss. Gurlitt conj. ἀργυρωθεῖσας,

Μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας,
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
Μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
Νῦν δ' ἐφίητι, τὸ τ' Ὠργείου φυλάξαι
Ῥῆμα, τῆς ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον,

E. ά. K. ζ.

Χρήματα, χρήματ', ἀνὴρ,
Ὃς φᾷ, κτεάνων δ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων.

15. Νῦν δ' ἐφίητι τ' Ὠργ. vulgo enecto metro. Schmidius correxerat Νῦν ἐφίητι δὲ, τ' Ω. dura collocatione τοῦ δέ. Pauw offert alia: Νῦν δ' ἐφίητί γε τ. vel Νῦν δ' ἐφίητί τω Ἀργείου. Mingarell. Νῦν δ' ἐ. τὸ Ἀ. Debebat saltem τό γ' Ἀ. Mihi visum est satis probabile esse, excidisse τὸ ante τ' Ὠργείου, pro τοῦ Ἀργείου, aut, quod suspicor, fuisse τὸ τ' Ὠργείω pro τὸ τῶ Ἀργείω. Porro supplent: Musa ἐφίητι, h. ἐφίησι. Malo hoc absolute dictum, *nunc res ita ferunt, ita tempora se habent.* Νῦν ἐφίησι sc. τὸ πρᾶγμα, ὁ καιρὸς, ὥστε φ. In seqq. interpunctionem mutavi vulgarem, qua interpungebatur post ἀνήρ. Erat enim jejunum: ἀνὴρ ὃς φᾶ. Monuerat quoque Pauw. 16. Ῥῆμ' ἀληθείας Ald. uno pede intercepto. Scribo ἀλαθείας, ut aliis locis. 18. λείφθεὶ Oxon. edit. quasi Æolice

scil. Τερψιχόρας. — 13. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαί. In vocis sensu laboramus. Videamus, an sic expediri possit: ἀργυροῦν est proprie *argentare*; tum vero *ex argento facere*: unde ἀργυρώματα, *vasa argentea.* Supra Nem. x. 80. erant victores, qui ἀργυρωθέντες σὺν φιάλαις ἐπέβαν. h. ἔχοντες, φέροντες φιάλας ἀργυρᾶς pro præmiis. Ergo ἀργυροῦσθαι est *argento instructum esse, habere.* Jam porro merces venum expositæ habent πρόσωπον, frontem, partem exteriorem, in qua vel pretium adscriptum est, vel quæ ipsa fronte titulum fert, venalem eam esse numis; dici ergo merces bene possunt ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, *habentes quasi in fronte titulum hunc, venales eas prostare.* Habent hactenus *argenti notam,* ἔχουσιν ἄργυρον ἐν προσώπῳ, quo ipso *illæ in personas mutantur* lyrice. Nunc *pro mercibus* ἀοιδαὶ, *carmina a Musa venalia proponuntur.* Hæret autem *venalitatis notio* in ἄργυρος, ut Pyth. xi. 65. φωνὰ ὑπάργυρος. Apud Sophoclem Antig. 1091. quem locum Schneider. Fragm. Pind. p. 111. excitavit, καταργυροῦσθαι est ἀργύρῳ πεισθῆναι, *corrumpi.*

15. *Nunc locum habet, memorem esse dicti, proxime ad veritatem accedentis,* quo usus fertur Aristodemus Spartiata, *una cum opibus privatus quoque amicis: heus, heus, homo,* (vulgare esset ὦ ἄνδρες) *numi! numi!* Videndus de hoc homine Schol. qui Alcæi verba apponit:—ὡς γάρ δή ποτέ φασιν Ἀριστόδαμον ἐν Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· (χρήματα) χρήματ' ἀνήρ. πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσθλὸς, τίμιος οὐδέ. Transtulit in Fragmenta Ursinus. Leguntur quoque apud Diog. Laert. i. 30, 31. ubi secundum Andronem Aristodemus inter eos refertur, ad quos tripus aureus fuit missus. Laudantur illa; χρήματα, χρήματ' ἀνήρ! inter proverbia: etiam ap. Zenob. et Suidam, ut jam ante a Chrysippo ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν.

Ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφὸς, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω.
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
Τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
Πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Σ. β'. Κ. ή.

Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων,
Ἀκραγαντίνων φάος.
Ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶ-
δ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν
Καὶ τόθι· κλειναῖς δ' Ἐρεχθει-

ita dici posset pro ἐλείφθη, sic refinxerat Schmidius, metro male veritus. λειφθεὶς recte tuetur Pauw; colon enim esse asynartetum ex Anapæstico et monometro Iambico, quod promiscue et diiambum et epitritum tertium admittit. 19. ἄγνωτ' pro ἄγνωτα, ἄγνωστα, vett. edd. ad Stephanum, qui ἀγνῶτ' pro ἀγνῶτι, *non ignaro tibi*, ex Schol. repetiit. Unus e Scholiastis quoque distinguit οὐκ ἀγνῶτ'. Ἀείδω Ἰ. Vulgo male oratio continuatur οὐκ ἀ. ἀ. Ἰσθμίαν. 20. Ad rem jam accedit, sed saltu facto. Nec expeditur oratio, si νίκαν τὰν pro ταύτην acceperis. Saltem pro τὰν legere prodesset νῦν, et interponere δ' hoc modo: Ἰσθμίαν δ' ἵπποισι νίκαν Νῦν Ξενοκράτει Π. Pauw emendat: Ἰσθμία δ' ἵπποισι νίκα· Τὰν Ξ. *Isthmia est victoria curulis, quam ego celebro, quam X.* Aldus Ἰσθμίοις ἵπποισι. 22. κόμα Ald. et Rom. 23. ἀνδεῖσθαι ante Schmid. ἀναδεῖσθαι Oxon. cum Schmidio ad normam reliquorum colorum. Esset trochaicum. 26. Κἀν Κρίσᾳ δ' Mingarell. 28. Interpungebatur Scholiis præeuntibus post ἀγλαΐαν, ita ut nullus sensus commodus esset seqq. Jungo: πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόθι. h. e. καὶ ἐκεῖ, ἐν Κρίσᾳ, in Pythiis. Nunc manifestum fit, excidisse δ' post κλειναῖς.

19. *Jam vero tu es poetarum lectione imbutus, cui notus versus sit* Alcæi ap. Scholiast. ut modo dictum. Comparant Horat. i. 1. 53. *O cives, cives, quærenda pecunia primum, Virtus post numos.* οὐκ ἀγνῶτι σοὶ ἀείδω, *tibi haud ignaro.* Vix assequi licet, quomodo viri docti in hoc inciderint, ut οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω ad mercedis exactionem referrent. *Dictum* Argivi repetere se nolle ait, ex vetere isto carmine, Thrasybulo haud ignotum.

20. *Isthmia victoria hæc Neptuno debetur.* Sed verba corrupta. v. V. L.

26—28. *Præter Isthmicam etiam Pythicam victoriam consequutus est.* κλειναῖς δ' Ἐρ. *consequutus victoriam adeoque laudes Erechthidarum claris* (λιπαραῖς) *Athenis* (h. Atheniensium), οὐκ ἐμέμφθη, *celebratus est per dexteritatem aurigæ Nicomachi*; (διὰ) τὴν χεῖρα ῥυσ. φωτὸς πλαξίππου (aurigæ), τὰν, pro δι' ἣν, ᾗ. Forte τᾷ—ἁπάσας ἡνίας.

δᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
Ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
Ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτὸς,

A. β'. K. ή.

Τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν
Νώμ' ἁπάσαις ἀνίαις.
Ὅν τε καὶ κάρυκες ὡρᾶν
Ἀνέγνων, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες
Πού τι φιλόξενον ἔργον·

33. Νῶμε Schmidii commentum est, quod vulgo lectum, ut metro succurreret, pro νένωμε. νωμᾷ Ald. Rom. et seqq. quod Stephanus in νώμα mutavit. Proclive erat emendare Νεῖμε cum Pauwio et Dawesio: modo νέμειν χεῖρα ἀνίαις facile dici posset. Nisi dicas, esse pro ἐπένειμε, *adhibuit, admovit habenis*. Esset adeo, *manum admovit omnibus habenis*, immittendo eas equis concitato cursu ruentibus. Usu sermonis νωμᾷν ἀνίας χειρὶ aliquis dicitur, ut i. 20. Forte retineas vulgatam, vocibus tantum aliter divisis: Νώμ' ἁπάσαις, si longa elidi potest. Porro plene post ἀνίαις distinxi: non ad Nicomachum, sed ad Xenocratem spectant sequentia. Malim tamen etiam sic Τὸν δὲ καὶ κ. 35. σπονδιφόροι Ald. 36. ἀλεῖοι Ald. ἀλεῖοι Rom. retinuerunt quoque Brubach. et Morell. ἀλείου dedit Crat. et hinc Steph. qui utique Scholiasten pro se laudare poterant. Sed Ἀλεῖοι cur ejectum sit, non video; præferendum adeo alteri, si comparentur singula inter se. Elei, οἱ θέντες τὸν Ὀλύμπιον ἀγῶνα, omnino sunt κάρυκες ὡρᾶν et σπονδοφόροι Διὸς Κρονίδα, hospitio iidem juncti cum Xenocrate publice.

32, 33. *Regebat ille* (currum) *omnibus habenis* (h. effusis) *opportuno tempore* (eo temporis articulo, quo concitatiore cursu opus erat, ut alios præverteret ad metam properantes).

34—42. Etiam Olympicam victoriam est adeptus. ἀνέγνων *Xenocratem Elei*, qui agonothetæ sunt, recte videntur accepisse grammatici, ἐγνώρισαν, *recognoverunt*, quia additur, φιλοξενίαν ejus jam ante eos esse expertos. παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον h. e. ξένοι αὐτοῦ ὄντες, ξενισθέντες ὑπ' αὐτοῦ. Quod v. 39. *irruit in gremium victoriæ*, ductum est a cursu, cum victor metam attigit, adeoque si deam ibi sedentem finxeris, in gremium ejus prolabitur. Sic Alcibiades sedens in gremio Nemeæ pictus erat: Athen. xii. p. 534. D. Supra Nem. v. 76. in amplexus Victoriæ ruebat victor: Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν. Fuit autem victoria hæc Olympica serior altera Theronis; quam poeta Ol. ii. 87. sine fratre Xenocrate obtinuisse Theronem ait. Etiam, quæ ibidem v. 90. memoratur Isthmiaca victoria, diversa fuit ab hac, quæ in hoc carmine celebratur; nam illam communi nomine obtinuerant Thero et Xenocrates. Sunt hi Αἰνησιδάμου παῖδες 42.

Ἀδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
Χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνῶντα Νίκας

Ε. β'. Κ. ζ'.

Γαῖαν ἀνὰ σφετέραν,
Τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
Ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
Παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
Οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
Οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Σ. γ'. Κ η'.

Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης
Ἁ κέλευθος γίνεται,
Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν
Ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντί-
σαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργὰν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν

39. χρυσέας Schmid. ad Scholiorum ductum, in quibus legitur: τῆς τιμίας νίκης τοῖς γούνασιν. Vulgo legitur: χρυσέοις, et Ald. χρυσίοις τ' ἐν γ. πιτνῶντο ν. 42. Potest et Ἀθανάτοις scribi, ut sit Horatianum: *diis misceri superis*; nec displicet Pauwio. 51. ἀκοντίσ- Ald. 53. Ξεινοκράτης Schmid. cum Aldo. Vulgo: Ξενοκράτης. Eos, qui eum jam tum mortuum esse voluere,

44. *Domus vestra frequentes habet victorias*: pro his memorat κώμους et ἀοιδὰς, *pompam victoris* et *cantum*.

47. *Est enim carminum argumentum in promtu, si quis laudet viros claros.* πάγος, τραχεῖα ὁδὸς, *montana*, — ἐς ἀνδρῶν εὐδόξων sc. οἶκον. Videtur in generalem sententiam mutasse, quod proprie erat: in domum vestram.

51. *Longe mihi* (laudibus) *jaculandum esset, si attingere vellem fastigium illud virtutis, quo Xenocratis indoles pervenit.* Virtutem per partes declarat. ἐπὶ τοσοῦτο, ἐφ' ὅσον Ξ. ἔσχεν ὀργὰν γλυκεῖαν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἄλλων, h. moderationem animi et humanitatem.

Ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

Α. γ΄. Κ. η΄.

Ἱπποτροφίας τε νομίζων
Ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
Καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-
κτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν

vetus Grammaticus refellit. Mingarellus jungebat ὅσον ὑπέρεσχεν ἀνθρώπων (κατ') ὀργὰν γλυκεῖαν. 54. Mingarell. conj. ὁμιλῶν. Verum doctius ponitur infinitivus. 55. ἱπποτροφίαις τε Ald. et Rom. sed emendatum ἱπποτροφίας τε statim in Crat. ex Scholiis. νομίζων — νόμῳ Lyricum decere, et Pindaricum esse, nondum mihi persuadeo, (verba singula per se recte dici posse, nemo neget) et amplector Schmidii emendationem κομίζων, Pindaricum voc. de studio, cui quis deditus est, ut sup. Nem. vi. 51, 52. ut κομίζειν, κομιδὴ, de cura omnino dicitur. 57. διαίτας omnes vett. usque ad Morell. qui emendavit δαῖτας, vel metro monente. 58. ξενίοις (a τὰ ξένια) Ald. Rom. et cett. Primus Steph. ξενίαν dedit, ex Scholiis haud dubie, quæ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν interpretantur, et jam in Rom. ed. ξενίαν præfixum habent. Porro οὐδέ ποτε divisim scripsi; nisi cum Pauwio velis: Κ' οὐδέποτε.

54. Dubitat Schol. sitne αἰδοῖος active an passive dictum: pro *modestus*, an *venerandus*. Præstat ex sollenni Homerico usu accipere: αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολίταις ἀναστρεφόμενος, reverentia dignus habitus. Laborat, puto, interpunctio in seqq. et cum hac sensus. Instituenda illa est sic: αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν, ἱπποτροφίας τε κομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ, καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-κτο πάσας. *et rei equestris studiosus, more Hellenico, omnia certamina sacra adiit.* Certamina conjuncta sunt cum festis et sacris, sacra autem declarantur per *epulas deorum*. [προσέπτυκτο, προσῆλθε. *Ex Schedis.*]

58. Quæ sequuntur, tumida sunt et inflata; habent tamen quo se defendant. *Vela dare liberalitati* virum munificum et hospitalem facile dixeris. Sic Pyth. i. 175. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· ἐξίει δ', ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ, ἱστίον ἀνεμόεν. Jam Xenocratis *hospitalitas latissime fuit effusa, patuit quasi per omnes terras.* Hoc ita effert: nihil ejus φιλοξενίαν circumscribit; *nunquam ventus compressit vela*, h. nunquam ille remittit *in hospitalitate* (pro qua ἀμφὶ τράπεζαν ξενίαν). [nunquam ejus hospitalitas compressa est. *Ex Schedis.*] οὖρος h. l. omnino *ventus*; sive ut accipias de vento cessante: ut sup. Pyth. iv. 520. sive de adverso vento, qui cogit nautas vela contrahere ac demittere. Pergit nunc in similitudine: *sed latissime ejus φιλοξενία patet; navigat ille usque ad extremos terminos*; nil ejus cursum sistit. Jam *extremos* navigandi fines memorat, *Phasin et Nilum.* Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quoque ex Herodoto iv. 45. cf. Strab. xi. pag. 761. B. Hinc Eurip. Androm. 651. ἣν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' (ὁδὸν) ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς ὑπέρ τε Φᾶσιν. Simili modo et inf. vi. 33, 34. qua terrarum orbis patet, dictum est: καὶ πέραν Νείλοιο

Οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστει-
λ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
'Αλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
'Εν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.

E. γ'. K. ζ'.

Μή νυν, ὅτι φθονεραὶ
Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
Μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
Μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
Οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.

60. -λεν ἱστίοις Ald. Rom. et cett. Emendavit primus Morell. hinc Steph. 61. 'Αλλ'. ἐπέρα πλέων l. ὁ οὖρος l. *Xenocrates*. v. Not. 62. Νείλου πρὸς αὐγὰς ἢ ἀκτὰς Schol. πλέων exciderat Oxon. ed. operar. incuria. 63. Μή νυν Schmid. cum Ald. μὴ νῦν Rom. cum cett. 64. De ἀμφικρέμαιται non erat laborandum: est vitium operarum ed. pr. Steph. et earum quæ eam exscripsere, emendatum in ed. sec. Steph. 65. σίγασον emendavit Schmid. Sed σιγάτω *Thrasybulus*, quandoquidem a v. inde 51. de Xenocrate egerat, et mox Nicasippi nomen excitat poeta. [hoc carmen decantet: utatur hoc carmine ad laudes patris repetendas aliis audientibus. *Ex Schedis.*] 66. Malim Μήτε. nam jungenda: *Μή νυν — μήτε — μήτε.* 67. οὐκ ἐλινύσοντας Schmid. Pauw ἐλιννύσοντας. Recte Bened. ἐλινύσοντας. cf. ad Nem. v. 2.

παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους. Jam reliqua, quæ addita sunt, non Xenocratis hospitalitatem temporibus et usibus hospitum accommodatam declarant, sed spectant tantum *ad ornatum verborum*: ad *Phasin* θερείαις, ad *Nilum* ἐν χειμῶνι. Accipiunt grammatici de *partibus anni*, et substituunt θερείαις ὥραις. Ita nihil esse potest quod magis frigeat: *æstate versus boream, hieme versus meridiem navigari*; quid? quod hieme omnino non navigabant veteres. Substituimus potius θερείαις αὔραις vel πνοαῖς, *æstivis, calidis*, adeoque *australibus ventis*: quibus utitur, qui versus Pontum Euxinum navigat; ita ἐν (σὺν) χειμῶνι erit pro σὺν χειμερίαις πνοαῖς, pro *borealibus* accipiendum ventis, qui versus Ægyptum ferunt. Ornatus quidem sic est forte otiosus, nec tamen absurdus. Illud adhuc monendum: ἀλλ' ἐπέρα v. 61. potest subjectum esse ὁ οὖρος, *ventus* περᾷ τὴν νῆα: vel ipse Xenocrates περᾷ, *trajicit, navigat*: hoc melius, ut jungatur, ἐπέρα πλέων.

63. Ne ὅτι nos teneat, neve ὅτε scribere malis, est illud declarandum sic, ut *caussam* contineat, cur Thrasybulus patriam virtutem liberrimo animo celebret, *quia aliorum invidia commoveri solet magnæ virtutis laudibus*, adeoque eas premit et obscurat. — φθ. ἐλπίδες. ἐλπὶς, ut ὀργὴ, *propensio animi.* οὐκ ἐλινύσοντας, *non inertes, stantes uno loco*; vel, uti statuas: v. ad Nem. v. 2. *sed qui per totum terrarum orbem vagentur.*

Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

69. ξ. ἐ. Αἰτναῖον Crat. perperam, cum de Agrigentino agatur. Ceteræ ἠθαῖον pro ἠθεῖον, Dorice, docente Etymol. M. in Ἑταῖρος.

68. Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς. Scriptum ergo est carmen, non, ut alia, ut τῷ κώμῳ, pompæ a victore ducendæ, inserviat, aut inservire fingatur; sed est ἐπιστολιμαῖον, ut P. ii. Tricas hic nectunt Grammatici in ἀπόνειμον. Cum carmen pro epistola mittatur per Nicasippum, quis dubitet, ἀπόνειμον esse *redde*, ut est ἀπονέμειν, παρέχειν, διδόναι. At Schol. ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. quam contorte! carmen non mittitur, *ut prælegatur.* Etsi grammaticus hunc significatum docte declaret, afferendo exempla non modo τοῦ ἀπονέμειν, sed et τοῦ ἀνανέμειν simili sensu. Itaque in hoc Scholion involavit virorum doctorum studium exquisitæ dictionis: Hemsterh. ad Hesychium, Toup. et Valck. ad Theocr. xviii. 48. 69: Quandoquidem carmen ad Thrasybulum scriptum est, necesse est et hunc versu ultimo declarari per ξεῖνον.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΜΕΛΙΣΣΩ ΘΗΒΑΙΩ

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

Præclara facta laudibus sunt ornanda, — 14. uti et nunc Isthmiaca Melissi victoria post aliam Nemeam curulem, — 21. quibus ille æmulatur laudes majorum. [Si unum est carmen iii. et iv. victor Isthm. pancratio fuit, at Nem. curru. *Ex Schedis.*]

Σ. ά. Κ. ί.

Ει τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις,
Ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,

ἵπποις. Grammaticis deberi carminum inscriptiones, passim monuimus. Scholion eorum acumen redolet. *πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ. μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι.* (v. 21.) Si vero *κέλητι* victor erat, ἵππῳ, non ἵπποις, erat scribendum, quod Schmidius quoque monuit. Similiter ἵπποις victor inscriptus Psaumis h. *τεθρίππῳ* Ol. iv. De quadrigis *ἱπποδρομία* etiam Pyth. iv. 199.

Suspicatus eram, esse *Carmina iii. et iv. male divulsa,* et ea spectare ad unam eandemque victoriam Isthmiacam, eamque pancratio. Memoratur

Ἢ σθένει πλούτου, κατέχει
Φρεσὶν αἰανῆ κόρον,
Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται
Ἐκ σέθεν. ζώει δὲ μάσσων
Ὄλβος ὀπιζομένων· πλαγίαις

dicta poetæ. Adde quod σθένος πλούτου v. 3. proprie ad quadrigarum alendarum studium spectat. Saltem Nemeæ victoriam curulem consequutum esse Melissum, vss. 18. sqq. manifeste produnt. Debuit ea victoria annum saltem præcedere hanc Isthmiacam. v. Not. Melissus autem Telesiadæ f. (iv. 77.) ab aliquo Cleonymo genus paternum, maternum vero a Labdacidis (v. 24. sqq.) ducebat. Attriverat majorum opes calamitas bello accepta: ceciderant enim uno prælio quatuor ex ea domo. iv. 251. sqq. Revixit pristinus gentis splendor in Melisso. Idem in Heracleis, qui ἀγὼν ἐπιτάφιος Thebanorum erat, pancratio semel puer, bis virili ætate victor fuerat. v. inf. iv. 104. 407. sq. 1. εὐτυχάσαις Oxonienses novarunt. Vulgo εὐτυχήσαις. Erasmus in Chiliad. laudarat εὐτυχάσας. 4. φασὶν Erasmus ibid. φρασὶν vulgo legitur. Vix tamen dubito, quin φρεσὶν legi necesse sit; α enim ex η Doribus longum esset, et requiritur h. l. brevis. ἐανῆ vitium Rom. et Brubach.

tamen in iii. etiam altera Nemea quadrigis, v. 15. quam putes illustriorem fuisse. Isthmiaca vero iv. 4. et 36. tanquam prima celebratur, nec alterius Nemeæ mentio fit. Unde puto, *melius* me *nunc* ita statuere: *esse carmina diversa, sed male hoc ordine collocata.* Quartum fuit tempore prius: nam in hoc una Isthmiaca victoria celebratur, et tanquam prima periodica, quæ majorum famam sepultam iterum in lucem revocavit: v. 29. sqq. eaque pancratio: v. 75. Quæ aliæ memorantur v. 42. sqq. Athenis, Sicyone, e periodicis certaminibus, ad majores Melissi spectant; et quæ sub finem 117. seqq. trinæ Melissi victoriæ, non erant periodicæ: cujus generis prima ei obtigit victoria Isthmiaca. Jam huic successit intra breve tempus altera Nemea quadrigis: utramque breviore carmine complectitur, quod est in huc collectione tertio loco positum: Εἴ τις ἀνδρῶν. Ita consentire videntur inter se omnia. Breve autem intervallum intercedere potuit inter Isthmiacam et Nemeam, nam v. c. anno tertio Olympiadis habebantur Isthmia verna, anno quarto, æstatis initio, Nemea æstiva. Et altera Isthmia æstiva anno primo, et tum anno secundo Olympiadis Nemea verna. Proximo igitur loco se isti duo agones subsequebantur.

4. αἰανὴς κόρος, tetra ὕβρις, jam Pyth. i. 161. ubi vide.

6. ἀρεταὶ (*quacunque re aliquis excellit,* seu certaminibus seu victoriis) *obtingunt beneficio tuo.* Felicitas autem ζώει (mox θάλλει), *durat magis,* diutius, *si quis te metuit,* veretur, τῶν ὀπιζομένων sc. σου, adeoque moderate vivit, ὕβριν non sequitur.

8, 9. ταῖς πλαγίαις φρεσὶν (opp. τοῖς ὀπιζομένοις τοῦ Διὸς) οὐχ ὁμῶς (ὁ Ὄλβος) ὁμιλεῖ (πάρεστι, παραμένει) ἅπαντα χρόνον.

Δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάν-
τα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

A. ά. K. ί.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα.
Χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν·
Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
Χαρίτεσσι βαστάσαι.
Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
Ἦτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ
Δεξαμένῳ στεφάνους· τὰ δὲ κοί-
λᾳ λέοντος ἐν βαθυστέρ-
νου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

E. ά. K. ιά.

Ἱπποδρομίᾳ κρατέων.

11. εὐκλεῶν ante Schmid. sed Pindaro est εὐκλὴς, έος. Versu 11, 12. continuant sententiam veteres Grammatici, sicque editum inde a Rom. ut ἄποινα sit per appositionem adjectum: χρὴ ὑμνῆσαι τὸν ἐσλὸν, (ἅ ἐστιν l. ἵνα ῃ) ἄποινα εὐκλέων ἔργων. Immutavit Schmidius et interpunxit cum Aldo. 12. ὑμνᾶσαι edebatur: cum alibi η servetur in hac voce a Pindaro. 14. χαρίτεσι vitiose Rom. et Brubach. χαρίτεσσι Ald. Crat. et al. recte, quippe in Ionico anaclomeno. Schmidius, a Pauwio objurgatus, χαρίτεσσιν. 15. ἀέθλων dissyllabum. 17. Interpunximus, ut vides:—ἦτορ· ἐν β.—στεφάνους· τὰ δὲ etc. Pro more suo Pindarus immutavit communem orationis structuram, quæ erat: τὰ μὲν ἐν βήσσαις Ἰσθμοῦ ἐδέξατο στεφάνους· τὰ δὲ ἐν Νεμίᾳ ἐκήρυξε Θήβην, ἱπποδρομίᾳ κρατέων, h. ἅρματι νικῶν. Pauw et ipsum se irretiri passus emendat: ἦτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ Δεξάμενος στεφάνους τάδε, (nunc, τόνδε τὸν χρόνον) κοί- λᾳ λέοντος etc. Mingarell. στεφάνους· ἔτι δὲ 19. καὶ λέοντος. vel ἐν βάσσαις γὰρ Ἰ. 18. Δεξ. στεφ. ἔτι δὲ 19. τᾷ δὲ λ. Non videbant viri docti, esse usum Pindaricum omitti τὰ μὲν ante τὰ δέ: contra alibi τὰ μὲν et altero loco simpliciter δὲ poni, ut Pyth. vi. 70.

11. *Præclaris facinoribus sunt*, debentur, *sua præmia.*

12.—τὸν ἐσλόν. Sententiam vidimus Nem. iii. 50.—13. *Fas est, etiam victorem extollere blandis*, dulcibus, *hymnis.*

15. Contigit ei duplex victoria, Isthmiaca et Nemea. (τὰ μὲν) ἐν βάσσαισιν sq.

Ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
Ἴστε μὰν Κλεωνύμου
Δόξαν παλαιὰν ἅρμασι.
Καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι
Σύννομοι πλούτου, διέστι-
χον τετραοριᾶν πόνοις.
Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
Ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
άλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

26. *ματρόθε* metrum postulat: et sic Schmid. recte edidit. *μακρόθεν* ed. Brubach. non correctio, sed error. 27. *πλούτου διέστιχον* pro *ἔστιχον διὰ πλούτου*, Schol. explicat: *διὰ πλούτου ἤρχοντο, τουτέστι, πλοῦτον ἐκτῶντο.* At præstare nunc video id, quod alter Grammaticus habet, qui jungit *σύννομοι πμούτου ταῖς* Λ. pro *συγγενεῖς Λαβδακίδαις*, qui insignes erant opibus, *πλούτῳ.* Jam sententia requirit: *divitias eos impendisse in quadrigas alendas.* hoc est *στείχειν*, *versari*, *ἐν πόνοις τετραοριῶν*, *in certaminibus curulibus.* Sed Pauw totum locum sollicitat: *πλούτῳ διέστιχον τετραοριᾶν πόνους*, *divitiis suis perambularunt quadrigarum labores.*

22, 3. *Majorum gloriam gentilem* paterni generis *haud dedecorat.*

24. *Ἴστε μὰν*, *nostis vero*, pro vulgari: *Quis nescit?* (ἐν) *ἅρμασιν* studiis et victoriis curulibus paratam. *διὰ*, *ἐξ*.

26. *καὶ ματρόθε* (ejus majores ex v. 22.) cum essent, *σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις*, *e gente Labdacidarum, qui opibus valebant*, *διέστιχον* (ἐν) *τετραοριᾶν πόνοις*, *certaminibus quadrigarum addicti fuere.* *στείχειν*, *incedere*, pro *vivere*, *vitam transigere*, aliquoties vidimus, ut Nem. i. 38. 98. *ἔρχεσθαι* Pyth. v. 17. nunc etiam de genere vitæ et studio. Pro vulgari: *maternum genus ducebant a Labdacidis, qui divitiis clari erant*, *συγγενεῖς Λαβδακιδῶν πλουσίων*, dixit: *communes sibi habebant opes Labdacidarum*: *σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις.* Inde v. 29. innuit: ab aliquo inde tempore neminem fuisse ex ea gente, qui equos aleret: v. iv. 23. seq. *Αἰὼν δὲ* (σὺν) κ.— *ἐξάλλαξεν* pro *ἐξαλλάττει.* *Nam mortales casibus fortunæ* obnoxii sunt. Reddit hoc per contrarium: *soli dii a fortunæ casibus intacti sunt.*

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΕΛΙΣΣΩ.

ARGUMENTUM.

Laudes majorum Melissi; — 24. fatum gentis adversum ex clade in prælio accepta. — 28. Sed obscurata hinc fama nunc in Melisso iterum elucescit victoriam Isthmiacam adepto.— 41. Clari etiam majores certaminibus; verum nulla iis obtigit victoria e periodicis. — 57. Etiam fortes viri possunt vinci a deterioribus; quod Ajacis exemplum docet, qui Ulysse inferior fuit; — 62. Idem tamen famam immortalem Homeri carmine consequutus est. — 72. Gloria carminis etiam Melisso debetur victori pancratio, etsi statura non adeo procera; similis in hoc Herculi, qui tamen Antæum vicit. — 93. Inde digressio de Hercule et de inferiis a Thebanis quotannis ei ferri solitis.

Σ. ά. Κ. ί.

ΕΣΤΙ μοι θεῶν ἕκατι
Μυρία παντᾶ κέλευθος,

Supple in titulo carminis: παγκρατίῳ. inf. 75. Mallem sequi Aldinum exemplar, quo continuatur hoc carmen eodem tenore cum antecedente, scriptum eidem

1. θεῶν ἕκατι, deorum beneficio et favore in tuam gentem, ἔχω ἀφορμὰς πολλὰς εἰς ἐπαίνους σου. ut sæpe, v. c. Nem. vi. 75. et inf. Isthm. vi. 31.

Ὦ Μέλισσ᾽, εὐμαχανίαν
Γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
Ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
Αἷσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχον-
ται τὸ βίου τέλος. Ἄλλοτε δ᾽ ἀλ-
λοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώ-
πους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

A. ά. K. ί.

Τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμά-
εντες ἀρχᾶθεν λέγονται
Πρόξενοί τ᾽ ἀμφικτιόνων

victori, Melisso, et eodem prorsus metro: nam quod colo nono nonnullarum, stropharum et antistropharum, nec omnium, duo epitriti secundi occurrunt pro duobus ditrochæis, metrum non variat. Sed istam rationem evertit, non modo, quod prima strophe sic videtur paullo importunius repetere sententiam ex sup. Odæ epodo, sed multo magis hoc, quod inf. v. 75. manifeste de victoria ex pancratio, tanquam de summa argumenti, agitur: nec illud sive in præterita rejici, sive pro prædictione rei futuræ accipi potest. Diversa itaque est victoria hæc Isthmiaca ab illa altera, de qua superius carmen agit. Sane, an curulis victoria superiore carmine celebrata sit, ad liquidem perduci nequit. Etenim si quis inficietur, et vss. 19—21. quidem de victoria curuli Nemeæa agi dicat, vss. autem 17, 18. Isthmiacam laudari indefinite, nihil est, quod opponi possit. Sed jam sup. ad Carmen iii. pr. suspicatus sum, hanc quartam Odam priore loco collocandam esse ante tertiam. 1. τῶν θεῶν ἕκατι Schmidius, versus antitheticos respiciens, non genus metri trochaicum. 3. εὐμαχανίαν recte Ald. ceteri εὐμηχανίαν. 4. Vulgg. ἔφανες. ἔφανας ἐν Ἰ. Schmid. saltem ἔφανας Ἰ. haud dubie requiritur, monente quoque Pauwio, cui Ionicus est anaclomenus, varians cum pæone tertio. Aldus diversam habet lectionem v. 4, 5. γὰρ ἔφανες ἀρετάς. εὐφροσύναισι κλυταῖς ὕμνων διώκειν. hic alter recte, prior versus male se habet. Pauw in libris fuisse conj. γὰρ ἔφανες ἄρ᾽ ἀρετάς. 9. Primus pes modo epitritus secundus, modo ditrochæus. 11. Θήβῃσιν Ald. 13. ἀμφικτυόνων legebatur ante Schmid. [Defendit Ste-Croix *des Gouvern. federat.* p. 119. esse

6. θάλλοντες ἀεὶ διέρχονται τὸ βίου θνατὸν τέλος pro τὸν βίον. pro simplici, *florent.*

8. A loco communi orditur memorationem fortunæ adversæ, quæ aliquando ingruerat. ἀλλοῖος οὖρος nunc est adversus; ἐπαΐσσων, ἐμπνεύσαις ii. 59.

Κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοὶ
Ὕβριος. ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
Μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυ-
σαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις
Δ', ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-
λαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείας,

E. ά. K. ιά.

Καὶ μηκέτι μακροτέραν
Σπεύδειν ἀρετάν.

Amphictyones Onchesti v. 33. *Ex Schedis.*] Meliora docere poterat Schol. προξενίαν παρέχειν τοῖς περιοίκοις. 14. κελαδεννᾶς solus Bened. edidit. 16. ζωῶν in Oxon. exciderat ante τε φωτῶν. 17. ἀπέψαυ-σαν Ald. 18. ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν malit jungere Pauw. Ita fere Ald. et Rom. ἀνορέας δ' ἐσχάταισιν, οἴκοθεν. Bene Schol. locum explicat: nisi quod male στήλαις pro στηλῶν dictum ait. ἅπτεσθαι est h. l. *necti, jungi*, non *tangere*. alias ἐνάπτεσθαι, ut ap. Homer. Sententiam illustrant loca Ol. iii. 77. sq. Nem. iii. 35. sq. 20. Ἡρακλείαις Schmid. cum Aldo. Ceteri :—έαις, inciso metro. 21. Dura oratio. Schmidius σπεύδειν pro σπεῦδε dictum accipit. Pauw. ἐστὶν intelligit, mox conjicit: Καὶ μή κ' ἔτι μ. Hoc est consuere verba, non contexere. Schol. καὶ προσήκει ταύταις ταῖς ἀρεταῖς μὴ ζητεῖν μείζονα. in quem fere sensum Schmidius acceperat. Nuper doctiss. Jacobs ingeniose conjecit Exercitation. pag. 105. μαίνῃ δ' ἔτι μακροτέραν σπεύδων ἀρετάν.

[14. κελαδεννὰ ὕβρις l. insolentia strepens, l. movens κέλαδον, turbas. *Ex Schedis.*]

15—22. *Quotquot sunt* (ἄηται, φέρεται) *laudum præconia, ea fecerunt sua ab omni parte.* (τόσων) ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, h. e. τελέως. *et virtute* (*quod ad fortitudinem attinet*, ἀνορέαις δὲ, ἀνορέᾳ) *gentilibus* (οἴκοθεν) *decoribus summum fastigium attigerunt, ita ut ultra virtute aut gloria procedi nequeat.* Hæc lyrice extulit: ἅπτοντο, ἐνήπτοντο, στήλαις Ἡρακλείας. *pervenerunt ad.* καὶ μηκέτι (ἦν, ἐξῆν) μακροτέραν (ἔτι) ἀρετὰν σπεύδειν (τινὰ, vel αὐτούς). *ut ii nequirent appetere majus decus, majorem gloriam.* Incideram in eam opinionem, ut interpungerem aliter et jungerem: ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, ἀνορέαις δ',—ἅπτονθ' Ἡρακλείαις, καὶ, (ὡς) μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετὰν, ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον. *attigerunt Herculeas columnas*, h. e. summum fastigium, *et, ne longiores laudes persequar* (h. e. longiore enarratione), *certamina equestria et studia militaria sunt sectati.* Non minus durum tamen et hoc: itaque antiqua præfero, quæ etiam leniri possunt, si pro καὶ legas: ὡς μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν. [Nec hoc ne-

Ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
Χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον.
Ἀλλ' ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμω-
  σεν μάκαιραν ἑστίαν.
Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
Ποικίλων μηνῶν ζόφον
Χθὼν ἅτε φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις

Σ. β'. Κ. ί.

Δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινη-
  τὴρ δὲ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων
Καὶ γέφυραν ποντιάδα
Πρὸ Κορίνθου τειχέων,
Τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον,
Ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν παλαιὰν
Εὐκλέων ἔργων. ἐν ὕπνῳ

24. ἅδον emendavit Steph. Eodem Scholion spectat ἤρκεσαν, leg. ἤρεσαν. Antea ubique legebatur ᾆδον. 25. γάρ τ' ἐν Schmid. propter antitheticos. 31. ἅτε a Romana illatum iambum jugulat. Schmidius edidit ὥστε, Aldus ᾧτε, voluit ᾇτε, quod teneri poterat. cf. ad Nem. vi. 47. vii. 90. Pauw emendat ᾇτε. Porro φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις post Morell. a Schmid. restitutum est; ante edebatur ab Aldo φοινικίοισιν ἄνθος ῥόδοις, a Calliergo φοινικίοις ἄνθος ῥόδοις, et in Crat. (e Schol. puto) in marg. Brubach. et Steph. φοινικίοις ἄνθησαν ῥόδοις. Pauw emendat ἄνθησεν, quia ἑστία præcessit. 38. εὐκλεῶν ante Schmid. cf. modo ad iii. 11.

cesse. καὶ est *etiam*, et suppl. ὡς καὶ μήτινα.—ut majorem gloriam assequi haud liceret, οὐ δύνασθαι ἑλεῖν. *Ex Schedis.*]

32. Victoria hac Isthmiaca vetus gentis gloria reviviscit. 36. ὕμνον, νίκην. Φήμη, ut Κλέος, in *personam* mutata, *obdormiit, evigilat, hilari vultu ridet*; cum hoc conjunxit *juventæ nitorem* ac pulchritudinem: χρῶτα λάμπει, fulget *juvenili decore*, quæ obdormierat *vetula*, παλαιά. Audacius hæc extulit, quam Isthm. vii. 23, 24. ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει χάρις, et P. ix. 181. αὖτις ἐγεῖραι παλαιὰν δόξαν προγόνων. cf. Schneid. in Vita Pind. p. 133. Præclare conjuncta notio Luciferi mane quasi denuo effulgentis.

Γὰρ πέσεν. ἀλλ' ἀνεγειρομένα
Χρῶτα λάμπει, Ἀωσφόρος θα-
ητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

A. β'. K. ί.

Ἅτε κ' εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν
Ἅρμα καρύξαισα νικᾷν,
Ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις
Σικυῶνος, ὤπασε
Τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.
Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
Καμπύλον δίφρον· Πανελλά-
νεσσι δ' ἐριζόμενοι, δαπάνᾳ
Χαῖρον ἵππων. τῶν ἀπειρά-

39. ἐνεγειρομένα Ald. 40. ἑωσφόρος Morell. et Steph. novarunt: præfert quoque Pauw, ut λάμπει ἑ dactylus sit. In ἀωσφ. contrahendæ ἀω. 42. κὴν γουνοῖς Ald. et 43. καρύξασα. hoc recte; nam ubique κάρυξ et κάρυξι etc. 45. Post ὤπασε distinguunt Schol. et vett. edd. Emendate Crat. Morell. Steph. Schmid. 50. τῶν ἀπειράτων. τὰ ἀπείρητα, *quæ quis non est expertus*. h. e. si quis omnino non accessit certamina. At Schol. active οἱ ἀπείρητοι: ut sit τῶν μὴ πειρωμένων ἀγῶνος. τῶν μὴ καθιέντων ἑαυτοὺς εἰς ἀγῶνας περιοδικούς.

42. Est eadem illa Φάμα παλαιά. Ea ὤπασε v. 46. φύλλα ἀοιδᾶν τῶν τότε ἐόντων τοιάδε, *paria carmina*. φύλλα ἀοιδᾶν pro hymnis: ut ὕμνων ἄνθος Ol. vi. 180. etsi hoc pro ἄωτον esse potest. Verum φύλλα etiam accipi possunt pro στέφανος, ut φύλλα ἀοιδᾶν Nem. i. 25. jam autem *hymni* στέφουσι. Et στεφανῶσαι carmine dixit Ol. i. 163. Interea manet durum aliquid, inprimis in τοιάδε. Si cum τῶν τότε ἐόντων jungas, erit, *pariter* ac nunc tibi hymnus canitur. In vss. 43, 44. Gloria illa antiqua, Φήμη, ἅτε καὶ καρύξαισα νικᾷν sc. αὐτοὺς (καθ') ἅρμα, ut νικᾷν δρόμον Ol. iv. 34, 35. xiii. 42. αὐτοὺς vero elicies ex sequenti τῶν τότε ἐόντων, [τοιάδε scil. ut Athenis, etiam curulem victoram. οἱ τότε ὄντες. *Ex Schedis.*]

47-55. *Frequentarunt quoque agones* periodicos; *etsi nullas victorias reportarunt.* Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι aut sic accipitur, ut illi sint, *qui in idem certamen se demittunt*, ut Pyth. xi. 75. ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. et Ἕλλανα στρατὸν sic dixit Nem. x. 46. aut est ἐν Πανελλάνεσσι.—50, 51. et ii inde gloriam consequuti sunt; pro hoc dixit generaliter: *ex iis enim, quæ quis non experitur, per se omnino nulla esse potest memoratio; est tamen etiam obscura fama victoriæ eorum, qui in certamina quidem descendunt, necdum tamen victorias consequuti sunt periodicis certaminibus.* τύχῃ est victoria: v. ad Nem. x. 47.

των γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

E. β'. K. ιά.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
Τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος.
Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψαι-
σ'. ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν
Φοίνιον, τὰν ὀψία

55. Ut nunc legitur, accipiendum esset: τῶνδε γὰρ (τῶν μαρναμένων, *certaminibus publicis*, non, *prœliis*) τέλος διδοῖ sc. ἡ τύχη, *exitum enim certantium*, seu certaminis, *dat fortuna*. τῶν τε γὰρ καὶ τῶν Ald. quod etiam in Schol. occurrit. τῶν τε etiam Rom. Brubach. Morell. Steph. τῶνδε ex Crat. repetiit Schmidius. Pauw emendat: τῶνδε γὰρ διχοῖ τέλος, nova voce διχόω, a δίχα, *anceps est*. non video, quid inde lucretur. Si versus vitium habet, latet in τέλος perperam iterato. v. Notam. [56. respicit Aristides in Plat. ii. tom. ii. p. 260. Jebb. nisi locus fuit in Pindaro de Palamede ab Ulysse victo. *Ex Schedis.*] 57. καταμάρψαι corrupte legerat Schol. et accipere necesse habuit pro καταμαρφθῆναι, et τέχνᾳ pro τέχνα.

55. τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος. Schol. videri potest legisse τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ sc. ἡ τύχη τὸ τέλος. [et recte. Ipsa Fortuna reddit eventum certaminis incertum. *Ex Schedis.*] Nam habet: πολλάκις γὰρ τούτων τε κἀκείνων ἡ τύχη δίδωσι τὴν νίκην καὶ ἧτταν. Et alter: ἄλλα γὰρ ἄλλως ἡ τύχη δίδωσι. At enim poetæ sententia hæc esse debuit: *celebritas eorum, qui in certamina, etiam periodica, se demittunt, nulla obtingere potest, nisi victoriam consequuti fuerint*. Haud dubie τέλος corruptum; repetitum ex v. anteced. Lego κλέος. διδοῖ γὰρ (sc. τοῦτο, τὸ ἱκέσθαι ἐπὶ τέλος ἄκρον) τὸ κλέος τῶνδε. *unum hoc, victoriam si adipiscuntur, certantium laudem et gloriam continet*; alioqui nulla memoratio ad posteritatem fit certantium. Esset clarior oratio, si dictum esset, τοῦτο γὰρ (sc. τὸ ἱκέσθαι τέλος ἄκρον, victoria) διδοῖ κλέος.

57. ἔσφαλλε, pro σφάλλει, a lucta petitum.

58. *Quis nescit, Ajacem a deteriore victum esse in certamine armorum?* conf. Nem. vii. 37. sq. Scholia ad h. l. vix æquo animo feras. Etiam h. v. sanatione indigere arbitror. Quomodo enim feras *Ajacem suam* ἀλκὴν περιταμόντα *suo ense?* [Immo ταμὼν pro ταμόμενος, *cædens se ipsum*. *Ex Schedis.*] Ut saltem aliqua ratione succurratur, pro ταμὼν probandum erit καμὼν, hac sententia: τὰν (ἣν ἀλκὴν φοίνιον, pro, ὃν φόνον) μομφὰν ἔχει, h. e. *facit probrum*, ut sit opprobrium, παίδεσσιν Ἑλλάνων, καμὼν (*deficiens, interemtus*) περὶ ᾧ φασγάνῳ, *ensi suo succumbens*. Priora autem,

Ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ
Φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει
Παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῷανδ' ἔβαν.

Σ. γ'. Κ. ί.

Ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμα-
κεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
Πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν
Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν

60. Dura haud dubie oratio in ταμών: sed ἀλκὰν Αἴαντος puta dictam esse pro ipso Ajace, corpore Ajacis, quod ille confodit ense; ita erit: τὰν ταμὼν, ἥν, *quod suum robur*, h. *se, postquam ille confecit ense*, h. se transfixo. περὶ ᾧ φ. nihil novi. v. Schmid. Sic περιπίπτειν etiam in vulgari oratione. ἔχει μομφὰν noto græcismo pro ποιεῖ, περιποιεῖ. Melanchthon creditur legisse χαμών. [Gilb. Wakefield ita refingit: τὰν ἐψίᾳ ἐν νυκτὶ παρὼν (a πείρω) περὶ ᾧ φασγάνῳ μομφὰν χέει παίδεσσιν Ἑλλάνων. (Silv. Part. iii. p. 153.) *Ex Addendis.*] 61. μορφὰν sphalma Ald. 62. Τρῷανδ'. iota subscriptum primum in Morell. Steph. non, ut Dores pro Τροίανδε, quod Pauw arbitratur, ita dixeriat, sed pro Τρωΐανδε, sc. χώραν, γῆν. cf. Nem. iv. 40. Ita etiam vetere charactere exarabatur; itaque Eustath. ad Iliad. α. p. 65. m. ex h. l. laudat Τρωΐαν. 64.— κεν δι' postulat trochaicum metrum, pro— κε δι'. monuit Pauw. *Homerus tamen utique eum, Ajacem, celebravit inter homines.* Non audiendi Scholiastæ. Loca Homeri congessit Schmidius.

ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν, τὰν—μομφὰν ἔχει, per græcismum dicta, pro ἴστε, ἣν μομφὴν ἔχει ἡ Αἴαντος φοίνιος ἀλκὴ, h. ὁ Αἴας, φονεύσας ἑαυτόν. Sententia adeo totius loci: *notum autem est, quantum opprobrium faciat Græcis Ajax suo gladio interemtus*, sc. quia iniquis eorum suffragiis fortior ille deteriorem sibi prælatum videns, mortem sibi conscivit. μομφὴν ἔχειν pro ποιεῖν. Gottleber ad Epitaph. pag. 93. hos versus a Pericle expressos conjectabat; ut etiam mox p. 100. alterum locum, qui sequitur v. 68. sqq. (sc. in Thucyd. ii. 41. ubi v. Baver. et 43.)

63. Veteres dubitarunt, sintne de Ulysse hæc accipienda. Sententiarum tamen nexus satis docet, *de Ajace* agi: qui ab Homero propter eximiam virtutem celebratus est, etsi invidia olim Archivorum et obtrectatione posthabitus. Multis tentatis verborum ordinem et sententiam constituo sic: τετίμακεν αὐτὸν δι' ἀνθρώπων pro ἐν, κατά. ὀρθώσας ἔφρασε h. ὤρθωσε καὶ ἔφρασε. Scilicet ὀρθοῦν est *exaltare, efferre, celebrare*: cf. ad Ol. iii. 5. πᾶσαν ἀρετὰν, *summam*, ὀρθώσας κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων. κατ' ἔπος, ἐν ἔπεσιν, pro his ῥάβδον ἐπέων dixit, h. e. κατὰ ῥάβδους, στίχους, ἐπέων, ἔφρασε τοῖς λοιποῖς, auctor fuit posteris, ἀθύρειν, h. e. ἀείδειν, *ludere docuit eos*, h. e. illam virtutem poeseos argumentum facere. De ceteris v. V. L.

Θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.
Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
Εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγ-
καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν-
τον βέβακεν ἐργμάτων ἀ-
κτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

A. γ'. K. ι'.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν,

67. Memorabilis locus est, etsi difficilis ad constituendum sensum poetæ; quandoquidem verba impedita sunt et variis modis possunt jungi. Quod *primum* occurrit, ut *ipse Homerus* sit, qui κατὰ ῥάβδον ἔφρασε, quasi ille *decantaverit carmina cum* ῥάβδῳ, *sceptro*: (fuit utique σκῆπτρον *insigne dignitatis*, adeoque *vatum*, et ἀοιδῶν) quod seu ita traditum, seu ex hoc aut similibus locis creditum, non convenit cum grammatica verborum ratione: quorsum enim ἐπέων referas? et ipsum hoc κατὰ ῥάβδον quomodo dictum est? Aiunt, *ad* sceptrum; quid est: *ad sceptrum canere?* an pro σὺν ῥάβδῳ? μετὰ ῥάβδου? Callimacheum notum est (Fragm. 138.) τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον (vertunt: *carmen* super virgam *contextum;* quid hoc est? Saltem erit ἐπὶ de conditione: carmen conditum *eo consilio, ita*, ut cum sceptro recitetur illud.) Quodsi *de rhapsodis* dicta accipias, ut grammatici κατὰ ῥάβδον explicant κατὰ ῥαψῳδίαν: etsi non intelligo, quomodo hoc ita dici possit: manet eadem difficultas juncturæ: κατὰ ῥάβδον ἐπέων θ. Itaque Pauw, qui cum aliorum injuria hoc unum prætulit, debebat interpretatione hoc declarare. Licet forte verba sic ordinare: ἔφρασε τοῖς λοιποῖς (*posteris*) ἀθύρειν (illam ἀρετὰν, ἀείδειν, διὰ) θεσπεσίων ἐπέων κατὰ ῥάβδον. *ut celebrent seriores Ajacis virtutem per carmina* (Homeri) *sceptro adhibito*, quod rhapsodis tribui solet. Relictis his alius est modus, quem veteres tentarunt: ut ῥάβδος sit dictum pro στίχος, adeoque κατὰ θεσπεσίων ἐπέων ῥάβδον, pro ῥάβδους, sit κατὰ στίχους ἐπέων, h. ἐν στίχοις, στιχηδὸν, *versibus*. Quantum nunc constat, a Menæchmo ista acceptio profecta est in Schol. ad Nem. ii. pr. Usus quidem voc. ῥάβδος exempla non habemus; analogiam tamen, puto, habet ex eo, quod *virgæ*, ῥάβδοι, sunt striæ, lineæ productæ, adeoque et esse possunt στίχοι, versus. Ad emendationem si confugeris, ad manum est Benedicti inventum, quod ipse Pindarus suppeditat Nem. ii. pr. κατὰ ῥαπτῶν — ἐπέων: *carminibus suis contextis Ajacis virtutem celebratam declaravit alii poetis, ut eam carminum argumentum facerent.* Admittit autem versus in hoc loco et brevem et longam syllabam. Exposui hæc copiosius, ut hoc quoque exemplo constaret, non ad liquidum perduci posse omnia in priscis poetis, adeoque nec pro imperio posse pronuntiari. 68. ἕρποι Ald.

68. τοῦτο γὰρ ἕρπει, *progreditur, durat*, est, *æternum sonans*, εἶ τίς τι pro ὅ, τι ἂν τις εὖ εἴπῃ, *quicquid carmine aliquis celebraverit.* Mox 71. ἀκτὶς et 74. πυρσὸς spectant ad *splendorem*, *gloriam* et *laudem.*

73. *Utinam habeam Musas propitias*, dum.

Κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων
Καὶ Μελίσσῳ παγκρατίου
Στεφάνωμ' ἐπάξιον,
Ἔρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς
Θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
Ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ,
Αἰετοῦ ἅτ' ἀναπιτναμένα
Ῥόμβον ἴσχει. χρὴ δὲ πᾶν ἔρ-
δοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

E. γ'. K. ιά.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριω-
νείαν ἔλαχεν·
Ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,

76. v. ad princ. Carminis. 77. Olim quidam post ἔρνεϊ interpunxerunt, ut sequeretur: Τελεσιάδᾳ γὰρ εἰκώς. sed quid tum ἔρνεϊ fieret, non addiderunt. Structura est: (κατὰ γὰρ τὸν) θυμὸν ἐν πόνῳ εἰκὼς τόλμᾳ λεόντων etc. 78. θηρᾶν aiunt esse Æolicum pro θηρῶν. Immo vero est vitium, ex proximo ἐριβρεμετᾶν natum. Simile vitium jam aliquoties notavimus: est quoque sublatum in Eurip. Hel. 384. θηρᾶν, venari, intulit Steph. inductus, suspicor, ab uno Scholiastarum; alter videtur θηρᾷ legisse: εἰκεῖος ὢν τόλμῃ, τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾷ. 82. Laudat versum Plutarch. de aud. poet. pr. Verum ex tali locorum memoratione nil discas, nisi forte criticam varians lectio adjuvat.

77. Prædicat in victore audacem in certamine animum et calliditatem. Alterum leonis, alterum vulpis indole insignit. ἐν πόνῳ (*in certamine*, pancratio) (κατὰ) θυμὸν εἰκὼς (ἐστὶ) τόλμᾳ λεόντων, *par est audaciæ leonum*, h. leonibus, ἐριβρεμετᾶν θηρῶν. Est autem duplex epitheton: *leones feroces rugientes.* ἀλώπηξ δέ (ἐστι κατὰ τὴν) μῆτιν, ἅτε ἀναπιτναμένα, ὑπτία, quasi mortua esset) ἴσχει ῥόμβον (ὁρμὴν) αἰετοῦ, *advolantem enim aquilam unguibus comprehendit.*

81. Non jungenda sunt τὸν ἐχθρὸν ἔρδοντα πᾶν, ut facere video, sed *fas adversarium superare tentando omnia*, πᾶσαν ἀνακινοῦντα μηχανήν.—ἀμαυρῶσαι, *obscurare*, pro ἡττᾷν, ut Hesiod. Ἔργ. 325. ῥεῖα δέ μιν μαυρῶσι θεοί. Contra victoria *illustrat.*

83. φύσιν, φυὴν, *staturam Orionis.* 85. ὀνοτὸς, εὐτελὴς, *adspectu.* At 86. *terribilis ipso congressu.*

Συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ βαρύς.
Καί τοι ποτ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμηϊᾶν, μορ-
φὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος,
Προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
Τὰν πυροφόρον Λιβύαν,
Κρανίοις, ὄφρα ξένων
Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

Σ. δ'. Κ. ί.

Υἱὸς Ἀλκμήνας. ὃς Οὔλυμ-
πόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς
Ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
Ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἁμερώσαις.

86. αἰχμᾷ Schol. κατὰ τοὺς ἀγῶνας. Alienum hoc, cum de corporis viribus et ἀγῶσιν agatur. Pauw ἀκμᾷ *vigore corporis*, substituit; haud dubie vere. [Gilb. Wakefield substituit ἀκᾷ. ut Horat. *cuspide pugnax*. (Silv. Part. i. p. 83.) *Ex Addendis.*] 88. Καδμειϊᾶν Schmid. probante Pauw: nec nil puto referre ad metrum. Καδμειᾶν omnes vett. usque ad Morell. Steph. qui Καδμηϊᾶν dederunt. 95. γαίας τε πάσας, καὶ—ἁλὸς θέναρ junxit etiam Schol. πάσης τῆς γῆς καὶ πολυβαθοῦς θαλάσσης ἀνερευνήσας καὶ κατειληφὼς τὸ τέλος. accepit igitur θέναρ pro τέλος; est enim *vola, cavum manus*, hinc πυθμὴν, et τέλος. Melius dices: θέναρ γαίας esse ornate pro γαῖαν, ut ἁλὸς θέναρ pro ἅλα, *superficiem maris* pro mari. Etiam alter Schol. τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης. ut πλάκα ἁλὸς et *æquor maris* dixere poetæ. Schmidius γαίας πάσας *terras omnes* interpretari malebat. 96. βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς θέναρ. Putes maluisse poetam, ne nudum esset θέναρ, adjungere βαθύκρημνον. Est autem hoc pro simplici βαθύ. ἐξευρὼν plus est quam ἐπελθών. cf. Nem. iii. 42. sq. 98. ναυτιλίαισι bene Schmid. tertio casu, *ut navigari posset*. πορθμοὺς Schmid. ut Lat. *freta* pro mari. Sed fretum Herculeum inprimis respicitur. cf. Pauw. [ἡμεροῦν esset *a latrociniis vindicare*. an de belluis? *Ex Schedis.*]

93. ὄφρα σχέθοι (μιν) ἐρέφοντα ναὸν Π. κρανίοις ξένων. Spectat ad morem hominis affigendi crania advenarum parieti templi.

95. Qui, *postquam omnem terram et maris profundum æquor adierat, et mare navigationi aperuerat*, ut adiri illud posset, *in Olympum abiit*.

Νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
'Αμφέπων ναίει, τετίμα-
ταί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥ-
βαν τ' ὀπυίει, χρυσέων οἴ-
κων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

A. δ'. K. ί.

Τῷ μὲν 'Αλεκτρᾶν ὕπερθεν
Δαῖτα πορσύνοντες ἀστοὶ
Καὶ νεόδματα στεφανώ-
ματα βωμῶν, αὔξομεν
Ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς,
Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
Φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς

108. *χαλκοαρᾶν. χαλκοάρης* vix aliter quam ex *ἄρω, ἡρμοσμένος τῷ χαλκῷ*, pro *χαλκήρης*, formatum esse potest: (cf. ad Pyth. v. 47. ubi *χειριάρης* pro *χειρήρης*.) Ita vero esset *armatus, fortis.* Sic et occurrit, inf. v. 51. Verumtamen videtur simpliciter vis et notio requiri: *ferro cæsorum*; an hanc *χαλκοάρης* habuit? Conjicit Pauw. esse vocem *χαλκέαρος*, ab *ἀρὰ*, *ferro devotus*: quod parum satisfacit. An *χαλκοάρης* est cui *admovetur ferrum?* Versum excitat Schol. Lycophr. 662. ubi Barocc. ms. legit *χαλκηορᾶν*, quod deberet esse *χαλκηόρων*, ab *ὄρω*, *moveo, concito in me*, aut potius *χαλκεόρων*, (uti est *χαλκεομίτρης*) nam brevis syllaba requiritur. 109. *Μεγέρα* vitiose inde a Romana: restituit Schmidius ex Aldo; et *οἱ τέκε* lectum usque ad Morell. qui metro paruit. [Heynius in textu correxit *τέκε*.] Tandem *Κρειοντὶς* Schmid. propter antitheticos. 111. *φλόξ τις ἀντελομένα* Ald. 112. Plutarch. de princip. frigido p. 949. A. interpolate laudat et

99. *ὄλβον ἀμφέπων, fovens, habens.*

104. Ex Schol. tantum hæc teneri possunt: In Herculis honorem *ἐνάγιζον*, inferias tulerunt, Thebani liberis ex Megara. Locus erat extra portam Electridem, ad quam habitaverat Amphitruo et Hercules, et ad quam fanum eorum erat cum liberorum sepulcro. Inferiæ habebantur sub vesperam ex more, et altero die erat *ἀγὼν ἐπιτάφιος γυμνικός*. *δαῖτα* appellat *sacrum*. Inferiæ autem hæ factæ *victimis cæsis*. *αὔξομεν* pro *facimus*: ut jam dixi, interdum esse *αὔξειν* pro *ἔχειν* vel *ποιεῖν*, quoties res magna vel copiosa est.

108. *χαλκοαρᾶν*. quod esse debet *ferro cæsus*, *χαλκοάρης*, forte sic expedias, ut sit, *qui ferrum sibi aptat*, *ὁ ἄρων τὸν χαλκὸν*, seu facit, ut ferrum sibi, suo jugulo, aptetur. [*ὀκτώ*. Cf. Fragm. clxvi. pag. 152. *Ex Schedis.*]

111. *φλὸξ* est sacri facti. 115. *τέρμα* videtur *dies definitus* esse.

Παννυχίζει, αἰθέρα κνι-
σᾶντι λακτίζοισα καπνῷ·

E. δ'. K. ιά.

Καὶ δεύτερον ἆμαρ ἐτεί-
ων τέρμ' ἀέθλων
Γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
Ἔνθα λευκωθεὶς κάρα
Μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
Νίκαν ἀνεφάνατο, παίδων
Τὴν τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου
Γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβού-
λῳ. σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν
Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.

argutatur: *καὶ γὰρ ὁ καπνὸς ἀέρος ἐστὶν εἶδος, καὶ ἡ κατὰ* Πίνδαρον *ἀέρος κνίσσ' ἀντιλακτίζουσα καπνῷ λιγνὺς καὶ ἀναθυμίασις.* 115. *-ων τέρμ' ἀέθλων* cum Schmidio ex metri lege legere cunctari non debebant Oxonienses. Vulgo *ἀέθλων τέρμα.* 117. *λευκανεὶς* conj. Schmidius, non videns, spondeum hac regione recte admitti. At Pauwium mireris ad v. 76. hic de canis Melissi cogitare, qui pancratio vicisse, Orsea alipta et magistro, narratur. Nam v. 120. *κυβερνατῆρα* aliptam esse dubitari non debebat. Nem. vi. 110. *ἡνίοχον* aliptam dixerat. Myrtorum pallorem exprimit præclare poeta in *λευκωθεὶς* pro *στεφανωθείς.* Erat autem corona in hoc epitaphio agone præmium myrtea. 118. *Μύρτοις ὅδ', ἀνὴρ,* h. *in virili ætate,* interpungit Schmidius, probante quoque Pauwio. 122, 3. *πολυβού-λω* revocarunt Oxon. ut editum fuit usque ad Morell. et Steph. qui *πολυβού-λῳ,* melius utique, ne *γνώμᾳ* nude incedat. *Ὀρσείᾳ* Schmid. 124. *ἐπιστάζων* Ald. quod præfero. *κωμάξομαι* emendat Abresch. Obss. misc. nov. t. i. p. 89.

117. *λευκωθεὶς κάρα μύρτοις* pro *στεφανωθεὶς, alba myrto.* Statius Achill. i. 11. *nec mea nunc primis albescunt tempora vittis.* 112. *γνώμᾳ πεπιθὼν, parens, disciplina usus* Orseæ. — 124. *χάριν, hymnum.*

Ι Σ Θ Μ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ έ.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

Gloriæ et famæ illustris caussa, quam per Thiam designat, homines magna quævis suscipiunt, etiam in certaminibus. — 20. Transit ad victorem; excurrit inde in heroum Æginetarum commemorationem, — 59. et desinit in pugna Salaminia — 67. subjunctis nonnullis de victore.

Σ. ά. Κ. ή.

Ματερ Ἁλίου πολυώνυμε, Θεία,
Σέο γ᾽ ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν

Phylacides, Lamponis f. natu minimus (vi. 9.), Cleonici nepos (v. 71.), adeoque Pytheæ frater, cui, cum et ipse Nemeis pancratio vicisset, Nemea v. inscripta est. Sed et Phylacides Nemeis pancratio vicerat, inf. v. 22. idem bis victor fuerat pancratio Isthmiis v. 21. ut adeo hic hymnus in secundam victoriam Isth-

2. *Propter te, o Thia, homine, aurum præferunt aliis rebus* (νομίζουσι, *censent te multum prævalere* (h. e. propter splendorem sive auri, tanquam metalli, seu,

Χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων,
Καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
Νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι,
Διὰ τεὰν, ὦ ’νασσα, τιμὰν,
’Ωκυδινάτοις ἐν ἁμίλ-
λαισι θαυμασταὶ πέλονται·

A. ά. K. ή.

Ἔν τ’ ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν

miacam factus sit. Oden sequentem sextam ante hanc quintam scriptam esse recte Grammatici contendunt. v. ad pr. Odæ. Ceterum illa gens inter Æginetas admodum clara pancratii studiis esse debuit. Avunculus Pytheæ et Phylacidæ erat maternus Euthymenes, qui plures pugilatu victorias consequutus erat. Nem. v. 75. sq. Isthm. vi. 85. 89. sq. unde patet, unam ejus Isthmiam fuisse victoriam: forte et Nemeis unam (nam v. 89. τὰς δ’). Etiam Themistius ex ea gente, avus, ut Schol. ad Nem. v. 91. tradit, maternus, variis agonibus pancratio victor fuit. v. Nem. v. 91. sqq. Isthm. vi. 95.—1. ἀελίου omnes vett. quod ad metrum primus recte emendavit Morellius ἁλίου. Ceterum splendidum hoc carminis exordium et τηλαυγὲς πρόσωπον turpiter fœdarunt veteres et recentiores interpretes, ad Pindari avaritiam omnia revocantes, præter unum Pauwium, qui tamen interpretando parum satisfacit. Disputandi locus hic non est; dicam quod ipse sentio. De Thia fabula esse debuit ex theogoniis prisca aliqua, tanquam de dea, *a qua omnis splendor et lux proficiscitur*: quippe quæ ex Hyperione Solem, Lunam et Auroram peperit. v. Hesiod. Theog. 371. sqq. Apollod. i. 1. 3. Ejus deæ beneficio omnibus rebus splendor suus venit: etiam *auro*, *item victoriis ex præliis navalibus, certaminibus curulibus et gymnicis*. Hæc autem erant illa, quibus Æginetas inter Græcos insignes exhibuit poeta. Idem in Nem. iii. sqq. fecit. Naumachiam aliquando Græcis fuisse institutam, nunc ignoratur: nec verba v. 4. eo, arbitror, ducunt, ut eam fuisse cum Pauwio statuamus: sed splendor est et gloria Æginetarum ex re nautica et navalibus præliis, inprimis nupera ad Salaminem pugna. cf. inf. 60. sqq. 6. ὤνασσα Ald. ὦ ’νασα Rom. emendate ὦ ’νασσα Crat. ὦ ’νασσα Brubach. et rell. Non emam talia teruncio; vera tamen est Cratandrina scriptura. 8. θαυμασταὶ Ald. Rom. Morell. θαυμαστοὶ illatum a Crat. Steph. minus bene. 9. ἐν δ’ Benedictus reprehensus a Pauwio. Spectat adhuc ad διὰ τεὰν τιμὰν (h. σοῦ ἕκητι, ut v. 2.) itaque post ἄλλων v. 3. majorem distinctionem sustuli. Jung. καὶ—καὶ γὰρ—ἔν τ’.

quod verius puto; propter splendorem vitæ, quem illud conciliat.—4. *quin etiam per decus tuum* (nunc est tropice dictus splendor famæ, gloriæ) *pugnæ mari terraque admirationem faciunt.*—9. *et per te in certaminibus, quisquis victorius consequutus est, assequitur laudem dulcem.* ἔν τ’ ἀ. respondet τῷ καὶ—καὶ γὰρ vss. 2. et 4. ἔπραξεν pro πράσσει.

Κλέος ἔπραξεν, ὅν τιν' ἀθρόοι στέφανοι
Χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
Ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
Κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ·

Ε. ά. Κ. ιά.

Εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ.
Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
Εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,

13. διὰ δαίμονα ex Rom. ed. alii. Schmidius ex Ald. repetivit, probante Pauwio, διὰ δαίμονας. Pindarus in tali sententia non plurali, sed singulari utitur; nec dubito fuisse διὰ δαίμονος. 14. δύω vett. edd. sed emendatum a Morellio. 15. Aldus recte exhibebat ἄλπνιστον. Sed Rom. ed. intulit ἄλπιστον, quasi pro ἀίλπιστον, et in marg. γρ. ἀνέλπιστον, quod ex Schol. sumtum etiam apud Apostol. Proverb. iii. 30. occurrit; arripuit hoc Crat. renuente metro et sensu; Stephanus autem, relicto Morellio, ἄλπιστον. Recte eum itaque deseruit Schmidius, et ex Aldo repetiit, quod Brubach. quoque et Morell. sequuti erant, ἄλπνιστον, cujus Scholion bonum est: τουτέστι τὸν ἥδιστον καὶ προσηνέστατον. De voce v. ad Pyth. viii. 120. 21. θάλοισ' Ald. saltem θαλοῖσ'. Nam amare videtur Pindarus θαλέω ex θηλέω.

13. *κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.* Pindaricum est διὰ δαίμονος. *Cernitur virtus*, δοκιμάζεται, adeoque *judicium fit* eam excellere, h. e. ut excellant homines viribus (in certamine), *divino munere* contingit.

14—20. *Duo sunt quæ vitam jucundissimam contineant: si quis res feliciter gerat, successumque habeat, et si laudem inde consequatur.* Sententia toties variata et ornata. v. Pyth. x. 33—46. μὴ μάτευε θεὸς γενέσθαι. cf. ad Ol. iii. 77. ζωᾶς ἄωτον τὸν ἄλπνιστον, *jucundissimam vitam.* ἔλπω. ἥλπνιος. ἄλπνος. v. V. L. σὺν ὄλβῳ pro διὰ ὄλβου. cf. Ol. v. 54. εὖ πάσχων, *præclare res gerens.* v. ad Pyth. iii. 185. Nem. i. 46. Pyth. 191. sq.

21-23. Phylacides Isthmiacam, idem cum fratre Pythea duas Nemeas victorias erat consequutus. ἀμφοῖν, τὶν Πυθίᾳ τε. κεῖται, ἀνάκειται, *servatur memoria ejus* victoriæ, ut Ol. xiii. 49., clara habetur.

Πυθέᾳ τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
Οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν
Κέαρ ὕμνων γεύεται.
Σὺν χάρισιν δ' ἔμολον
Λάμπωνος υἱοῖς

Σ. β'. Κ. ή.

Τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' καθαράν·
Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ
Κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
Λόγον ἐκέρδαναν· κλέονται

23. Πυθέα. Pugnat Schmidius, esse vocandi casum. Equidem vel sic Πυθέα pro Πυθέου dictum acciperem. Sed non minus exquisita, eademque simul expeditior ratio est, ut Πυθέᾳ scribatur: Τὶν Πυθέᾳ τε. Hoc Pauw quoque probat, et sic Ald. Morell. Steph. cum Schol. 25. γεύσεται malit Mingarellus. 28. Pauw (ad v. 44.) conj. εἰ δὲ τέτριπται Θεοδότων ἔργων κέλευθος ἂν καθαρὰ, etc. et Mingarell. vel, τέτραφθι. At v. Not. 30. Pauwius, qui Μὴ φθόνει nil habere ait, quo referatur, Μὴ φθονεῖ reponit, sc. πόλις εὔνομος, ad quam et εἰ δὲ τέτραπται spectet. At dictum Μὴ φθόνει indefinite, *o quisquis es, noli invidere.* sic Nem. vii. 111. ἔα με. Scholiasta sic accipit, ut se alloquatur, uti toties in exordio laudum facit: o anime mi, μὴ φθόνει κιρνάμεν etc. Expunxi comma post τὸν ἐοικότ'. Sententia est eadem, quæ supra Isthm. i. 58. 60, 61. 33. ἐκέρδαναν

23. sq. In eo erat, ut digressionem faceret; verum revocat se: *Sane hymnos non tracto, quin in laudes Æacidarum excurram.* (Sane hic ejus mos: Nem. iii. iv. v. vi. vii. viii. Ol. viii. Inf. vi. 27. 8.) *Nunc tamen victoris caussa hymnum recepi.* [Immo vero: *Et alias proclivis sum ad laudes Æacidarum, et nunc Ægineta est victor, ut tanto magis eos celebrem,* quod fit v. 44. *Ex Schedis.*] 27. ἔμολον pro μολῶ, ἔρχομαι, σὺν χ., σὺν ὕμνῳ.

28. εἰ δὲ—Eadem sententia sup. i. 60. sq. τέτραπται sc. ἡ πόλις, cum *Ægina*, h. Æginetæ, *incedant*, ἀνὰ καθαρὰν κέλευθον, puto, *regiam*, *patentem*, 30. *nemo ei recuset hymno impertire ærumnosis factis debitam laudem.* κιρνάμεν, ut jam al. hymnum per dulcem potionem declaratum vidimus.

32. *Nam etiam prisci heroes bellica virtute clari laudem per carmina consequuti sunt, alii quidem aliis ex gentibus, ex Æginetis autem Æacidæ.*—36. μελέταν δὲ σοφισταῖς, *argumentum carminis poetis præbuerunt*, πρόσβαλον, σεβιζόμενοι ἐν μὲν Αἰτωλῶν Θ. debebat sequi: ἐν δὲ Θήβαις Ἰόλαος sc. σεβιζόμενος; hoc mutarit γέρας ἔχει. utrumque de honoribus divinis seu heroum, quibus affecti sunt.

Δ᾽ ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

Α. β΄. Κ. ή.

Μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἕκατι πρόσβαλον, σεβιζόμενοι
Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς
Οἰνεΐδαι κρατεροί·
Ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
Γέρας ἔχει· Περσεὺς δ᾽ ἐν Ἄργει·
Κάστορος δ᾽ αἰχμὰ Πολυδεύ-
κεός τ᾽ ἐπ᾽ Εὐρώτα ῥεέθροις.

Ε. β΄. Κ. ιά.

Ἀλλ᾽ ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
Αἰακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Δὶς πόλιν Τρώων πράθον, ἑσπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
Καὶ σὺν Ἀτρείδαις. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
Καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον

cum Schmid. ut medium α producatur. vulgo ἐκέρδανον. 34. φορμίγγισιν vett. edd. usque ad Morell. qui metri curam habuit et primus—σσιν scripsit. 37. Erat πρόσβαλλον. πρόσβαλον in tertio coli trochaica loco Schmid. recte ad metrum, et debebant ei obtemperare Oxon. Ad σεβιζόμενοι Scholiastes: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδρισάμενοι παρέσχοντο τὴν τῶν ἐγκωμίων φροντίδα, h. e. ἀνδραγαθοῦντες. Interpungebatur πρόσβαλλον σεβιζόμενοι. ἐν μὲν—39. Οἰνεῖδαι ante Schmidium, simili vitio ac iv. 13. Καδμεῖαν, ubi Pauwius suspicabatur, Dores ita loqui, et h. l. similiter Οἰνείδαι fuisse. 43.- κευς Doricum reponit Pauw.

44. μεγαλήτορες ὀργαὶ, *virtus, magnanima mens.*—45. σὺν μάχαις pro ἐν μάχαις, διὰ μαχῶν.

48. ἔλα νῦν. pro vulgari: *Possem nunc commemorare — Age nunc mihi currum tuum, o Musa, per campum.* Meminimus δίφρον Μοισᾶν sup. ii. 3.

Μέμνονα χαλκοάραν·
Τίς ἄῤ ἐσλὸν Τήλεφον
Τρῶσεν ἑῷ δορὶ Κα-
ΐκου παῤ ὄχθαις.

Σ. γ'. Κ. ϑ'.

Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
Διαπρεπέα νᾶσον. τετείχισται δὲ πάλαι
Πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
Γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
Κελαδῆσαι· καὶ νῦν ἐν ἄρει
Μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἴ-
αντος, ὀρθωθεῖσα ναύταις

52. τὶς γὰρ ἐ. vulgo lectum ante Schmid. qui metrum sanavit per τίς ἄῤ ἐ. Cratander ediderat: τίς δ' ἄῤ, ex Schol. puto. 55. Αἰγίναν. videtur mediam corripere, si antitheticos compares. Quod hoc quidem loco necesse non est statuere; at v. inf. Isthm. viii. 36. 122. προφεύει, quod Portus interpretatur, (v. Schmid.) non ex scripto aliquo codice petitum, sed sphalma est ed. Commel. natum ex attrito charactere τοῦ ρ in Steph. pr. 56. διαπρεπέα. εα una syllaba. τετείχισται. Mingarell. supplebat ὡς, ut subjectum sit Ægina. Equidem continuo orationem usque ad v. 65. seqq. *Jamdudum cumulus præclarorum facinorum Æginetis eductus est altissimus; multa etiam habeo carmina in promtu* etc. τοξεύματα, *laudes.* 59. περὶ κείνων, scil. de Æginetis v. 55., recte Schmid. cum Cratandr. et Ald. κεῖνον invexit Romana. 60. Κελαδέμεν recte emendat Schmidius, Pauwio nec renitente, ut respondeat antitheticis. Ἄρεϊ male ante Schmid.

51. χαλκοάραν, *ære cæsum*, ut modo iv. 108. vidimus.

55. ἐκεῖνοι (ἔπεφνον) ὧν πάτραν—etsi de uno Achille accipiendum.

56. Subtumidior oratio. τετείχισται, *exstructa est*, πάλαι, πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς (πύργος ὑψηλὸς ἀρετῶν, ὥστε) ἀναβαίνειν (τινὰ δεῖν αὐτὸν), *ut ascensu opus sit. Maximas dudum laudum suarum copias sibi paraverunt.* [Ut murus educitur saxis, ut altus sit: ita Ægina circumvallata est laudibus s. factis præclaris, ut adscensu illa sint ardua. ὑψηλαῖς ἀναβαίνουσι l. πρὸς τὸ ἀναβαίνειν. *Ex Schedis.*]

58. πολλὰ μὲν—respondet 65. ἀλλ' ὅμως. γλῶσσα ἀρτιεπὴς, *diserta.* 60. Salamis servata bello Persico ab Æginetis: (nam hi sunt ναῦται 62. ὑπὸ ναυτῶν. Vulgari oratione: ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν.) qui in pugna Salaminia τὰ ἀριστεῖα tulere. v. Herodot. et Ephorus in Schol.

A. γ'. K. ή.

Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ,
Ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
Ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.
Ζεὺς τάδε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς, ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
Μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ
Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

E. γ'. K. ιά.

Ἀμφ' ἀέθλοισιν, γενεὰν Κλεονίκου
Ἐκμαθών. οὔ τοι τετύφλωται μακρὸς
Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
Ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν.

65. κατέβραχε Ald. 66. τάδε καὶ τὰ Mingarell. victorias et in bello et in certaminibus. vid. Notam. 68. τοιαῖδε male ed. Rom. cum al. præter Ald. Crat. et Schmid. Sed sensum non videntur assequi Intpp. qui, si rectum video, hic est: Habebat res Æginetarum bello præclare gestas, quas celebrare poterat. Sed eas seponit, omittit, καταβρέχει, mergit, opprimit silentio. Interea καὶ τοιαίδε τιμαὶ (victoriæ etiam hæ h. etiam hoc honorum genus ex agonibus) ἀγαπάζοντι καλλίνικον χάρμα ἐν ἐρατεινῷ μέλιτι, *non minus amant hymnos epinicios dulces.* χάρμα ἐν μέλιτι pro μελιτόεν, ut ἵπποι ἐν ἅρματι, ἀγῶνες ἐν ἀέθλοις, ἵπποι ἐν πτεροῖς. Monuit quoque Pauw. 74. ἔκνιζ' Ald. Morell. ἔκνιξ Rom. Brub. cum Schol. utrumque metrum respuit, et recte Crat. ἔκνισ', quod Steph. Schmid. Oxon. sequuntur,

65. *Nec tamen temere gloriandum de his: nam beneficio divino debentur.* — 66. τάδε καὶ τὰ, τὰ φαῦλα καὶ τὰ ἀγαθὰ h. l. vid. sup. Pyth. vii. fin.

67. *Verum hæc quoque decora, quæ e certaminibus proveniunt, poscunt hymnum.* χάρμα καλλίνικον ἐν μέλιτι, h. e. μελιτόεν. v. V. L.

70. *Certet mihi aliquis,* h. e. *nemo, qui gentem Cleonici noverit, contendat facile cum ea de numero victoriarum. Nec enim certaminum, quæ illi subierunt, memoria oblivione deleta est, neque impensæ in ea factæ obliteratæ sunt hominum memoria.* ἀμφ' ἀέθλοισιν, pro victoriis. Etsi et hoc laudi esse debuit, si quis multa certamina obierat. 73. μόχθος ἀνδρῶν pro αὐτῶν, τῶν ἐκ γενεᾶς Κλεονίκου. et μόχθος certamina respicit, ut πόνος.

73, 4. οὐδ', ὁπόσαι δαπάναι ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν. Sane, ut in V. L. exposui, κνίζειν habet hanc vim, ut sit *pungere,*

Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι·
Χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀντίπαλον.
Λάμβανέ οἱ στέφανον·
Φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν·

ex iisdem Scholiis: ubi tamen Aristarchus ἔκνισα, alii ἔκνισε pro ἔκνισαν, scil. δαπάναι, accipiebant: neutrum commodo sensu. Nec felicius recentiores intpp. οὐδ' ἔκνισεν ὄπιν, ὁπόσαι δ. ἐ. sc. ἐγένοντο, *neque, quanti sumtus spei fuerint, molestia affecit curam eorum.* Pauw emendat ἔκνισ' ὄπις, sed sensum multo minus expedit: *neque, sumtus, quos fecerunt ingentes spebus suis, abrasit aut vellicavit vindicta*, ὄπις, *inimicorum odium, lingua maledica.* Hoc vix quisquam aut percipiet satis aut probabit. Sententia, si totum teneas, sic procedere debet a v. 70. Contendat mihi nunc aliquis in certaminibus cum Cleonici stirpe, ubi audiverit, quantum studium illi in re athletica posuerint. Nec vero utique labor virorum per tam longum tempus insumtus oblitteratus est, *nec dum memoria excidit, quantæ impensæ ab iis factæ sint ad consequenda vota sua*, sc. victorias in certaminibus. Ex sententiarum contexto igitur κνίζειν ὄπιν debet esse, *curam, qua observamus, recordamur aliquid, atterere, imminuere, extinguere:* quod a vulgari usu recedit. v. Not. [ἔκνισ' pro ἐξένισε. Est ductum a νίζειν, νίπτειν· ἔνισεν, ἐξένισεν. *eluere, delere, memoriam, curam. Ex Schedis.*] Venit in ultimis Pytheæ memoria in animum: 75. *laudo Pytheam quoque* etc. Tam abrupti orationis, inprimis laudum, transitus lyrico satis frequentes, et ad aliptas aliquoties occurrunt, ut de Orsea fine Odæ sup. et de Melesia N. vi. 108. iv. 158. sqq. 76 Mingarell. accipiebat (ὦ) Φυλακίδα, vel σὺν Φυλακίδᾳ. 79. φέρε δ'. malim τ'.

fricare, excitare, θυμὸν, μνήμην, ergo et ὄπιν. [Immo est a νίζειν. *Ex Schedis.*] Sic *amor*, seu *studium* κνίζει φρένας Pyth. x. 94. κνίζεις κόρος Pyth. viii. 44. *dolor* Ol. vi. 75. *jucunditas* et *gaudium* Isthm. vi. 74. Alio modo *dicta excitant indignationem*, κνίζοισιν ὀργὴν, Nem. v. 59. Est igitur usui consentaneum, ut etiam h. l. sit: *memoriam refricat, animum memorem vellicat*, animis inhæret adhuc. Ita tamen dura est oratio; et obstat οὐδ', quod esse deberet ἠδ' affirmative. Si itaque οὐδ' servatur: οὐδ' ἔκνισ' ὄπιν alio sensu est accipiendum: *non erasit memoriam ex animo*, non obliteratum est, ὅσαι δαπάναι ἐγένοντο ἐλπίδων, *quæ factæ sint impensæ in vota*, h. e. in victorias speratas. Esset adeo κνίζειν h. l. ἀποκνίζειν, ἀποκνᾶν, *abradere, delere, expungere.* Mingarellus, hoc omisso, tentabat alterum: οὐδ' ὁπόσαι δαπάνας l. δαπάνᾳ. ἐλπίδων, *votorum*, pro certaminibus.

75. Αἰνέω καὶ—*Complector hymno meo quoque Pytheam alipten*, inter, *præ aliis pugilibus.* Erat is frater natu major.—εὐθυπορῆσαι. Iterum pro participio εὐθυπορήσαντα. Et nescio an præstet, εὐθυπορῆσαι, χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀ. jungere: ut sit δεξιὸν (ὥστε) εὐθυπορῆσαι.—77. νόῳ ἀντίπαλον vel firmo et constante animo acriter pugnantem, vel prudenter et circumspecte. Nisi malis ἀντίπαλον accipere *parem, æqualem*, aliis *sollertia.* 78. o Phylacida, communica victoriæ laudem cum fratre.

Καὶ πτερόεντα νέον
Σύμπεμψον ὕμνον.

80. νόῳ qui legat, Aldus est. Sed ad νέον vid. Ol. ix. 73-75. Mingarellus ὕμνον νέον intelligebat *Nemeam quintam*, missam una cum hac. Ita illa scripta esset in solum Pytheam; quod colligit ex Isthm. vi. 5. quæ in utrumque scripta sit.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛʹ.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ,

(ΕΝ ΠΑΙΣΙ.)

ARGUMENTUM.

Laudes victoris cum gratulatione et bonis votis.—28. Excurrit poeta in fabulas de Telamone ejusque filio Ajace, pro quo Hercules preces fecerat cum bonis auguriis.—82. Victoriæ cognatorum et tribulium—ad f.

Σ. αʹ. Κ. ιγʹ.

ΘΑΛΛΟΝΤΟΣ *ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου,*
Δεύτερον κρατῆρα μοισαίων μελέων

Perperam Grammatici et hic tria nomina præscripserunt, Φυλακίδᾳ, Πυθέᾳ, Εὐθυμένει μάτρωϊ. ut et alibi, v. c. Ol. viii. Carmen celebrat Phylacidam victorem pancratio Isthmiis. Exspatiatur deinde poeta, ut solet, in laudes cognatorum. Tempore præcedere debuit hæc ode quintam, ut jam ab Intpp. observatum est, quandoquidem v. 7. unam tantum Isthmiam victoriam memorat: si post quintam Oden scripta esset sexta, debuisset hæc victoria esse altera. 2. μοισείων (ex μουσεῖος pro vulg. μουσικὸς) Bened. et Pauw legendum esse monuerant.

1. Iterum hymnum cum potione comparat. *Ut in convivio, quod cum maxime celebratur,* θάλλοντος, ἀκμάζοντος.

Κιρνάμεν Λάμπωνος εὐά-
θλου γενεᾶς ὕπερ. ἐν Νεμέᾳ
Μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὶν, ἄωτον
Δεξάμενοι στεφάνων·
Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμῷ, δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντή-
κοντα, παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
Σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμ-
πίῳ Αἴγιναν κατα-
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

A. ά. K. ιγ'.

Εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς
Καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετὰς,

Grammatici veteres μουσικῶν ἐγκωμίων interpretantur. Vulgata erat lectio: μοισίων. Schmidius perperam Μουσάων emendavit. Parum aberat, quin κρατῆρα Μοισαῖον reponerem haud timide. Nam sic jam scriptum vidimus Nem. viii. 80. inf. Isthm. viii. 134. Μοισαῖον ἅρμα. λίθον Μοισαῖον. 5. τὶν ne produci necesse sit, Schmid. conj. τεΐν, ut binæ breves pro una longa sint. Pauw τίν γ'. 7. ἐν Ἰσθμοῦ Ald. Rom. emendavit Crat. 8. Νηρεΐδεσσι Schmid. ex Ald. et Cratandr. pro quo al. Νηρηΐδεσσι, adversante metro. 10. τρίτατον Schmid. qui male descripsit metrum coli, quod trimetrum trochaicum est, ut Pauw. cf. v. 23. 47. 60. 84. 97. quibus in versibus cum in prima et tertia sede interdum tribrachys pro trochæo sit, tribrachyn ubique inferre voluit Schmidius. [12. Αἴγιναν κάτα Boeckh. Comment. pag. xv. *Ex Schedis.*]

5. πρῶτον sc. κρατῆρα, *miscuimus tibi, o Jupiter, propter Nemeam victoriam*: scil. in honorem Jovis hymnus sum modulatus. Potest esse Carmen Nem. v. scriptum; etsi etiam Phylacides Nemeis vicerat, ut Isthm. v. 22. memoratur, et carmen in eum scriptum esse potuit. δεξάμενοι. poeta decus Pytheæ sibi communicat.

7. *Nunc poculum misceo* (hymnum condo) *Neptuno et Nereidibus propter Isthmiacam Phylacidæ victoriam.* 10. *Utinam obtingat etiam celebrare victoriam Olympicam.* Comparat tertium carmen cum libatione Jovi Servatori sub convivii finem fieri solita. Dicuntur autem pocula *diis misceri,* quatenus iis *libatur.*

14. Eadem sententia, quæ sup. v. 17. seq. i. 58. seq. et sæpe antea fuit lecta.

Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον· ἐσχατιαῖς
Ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυ-
ραν θεότιμος ἐών.
Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
Ἀντιάσαις ἀΐδαν γῆ-
ράς τε δέξασθαι πολιὸν
Ὁ Κλεονίκου παῖς. ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεν-
νέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς
Ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

E. α'. K. ιά.

Ὕμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,

16. Argutantur et h. l. Intpp. σύν τε — φυτεύει, συμφυτεύει, est ἐπιφύει, περιποιεῖ, ut toties apud Pindarum. cf. Nem. iv. 96. 17. ἐσχατιᾶς invexit Romana. ἐσχατιαῖς primus Morell. dedit. ex Schol. puto. Aldus ἐσχατιὰς edidit, nec ipsum male. 23. ὑψίθρονον αὖ Schmid. ex prava de metro concepta opinione. v. ad 10. — 25. κλυταῖς a Schmidio restitutum erat; Oxonienses revocaverant vulgatum κλυταῖσιν, quod metrum haud admittit. In capite quoque colon peccabat: νέπω σπέσθαι, Ionicus debet esse ᴗᴗ - -. Schmidius: K. κ. τε ποτιενέπω, σπέσθαι κλυταῖς. Pauw laxum hoc et ingratum pronuntians emendat: προσεν- νέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς, aut, si idioma in προσεν-νέπω restituendum sit, ποτεν- vel ποτε-νέπω. Sequor prius, quod statim hærenti ad metrum in animum) venit. 26. In Μοίρας tricantur Intpp. Pauwius quoque exponit: *sequi ut Parcas.* Sed verborum ordo faciendus erat hic: ἐγὼ δὲ προσεννέπω (invoco) Κλωθὼ κασιγνήτας τε Μοίρας, (ὥστε αὐτὰς) ἕσπεσθαι ἐφετμαῖς κλυταῖς φίλου ἀνδρὸς, *ut obtemperent precibus,* (nam ἐφετμαὶ sunt εὐχαὶ) exaudiant Lamponem hoc unum in votis habentem, ut summum honorum ex agonibus fastigium consequatur, ἕπεσθαι pro *adesse,* frequens Pindaro; et Μοῖρα ἕσπεται etiam Pyth. x. 26. μοίρας pro ipsis hominum fatis poetæ dici posse non puto; sed tum μοῖρα sollenne est. Alioqui jungi possent: *Invoco Clotho et sorores,* ὥστε τὰς μοίρας (fortuna Lamponis) σπέσθαι, vel ἕσπεσθαι, ἐφετμαῖς, *ejus votis respondeat.* Sensum bene reddidit Schol. [28. f. ἔμμεν. *Ex Schedis.*]

18. βάλλετ' l. βάλλετο l. βάλλεται.

20. *Lampon in hisce studiis consenescere cupit.* ἀντιάσαις potest et ad sequens referri, δέξασθαι ἀντιάσαις h. ἀντιάζειν καὶ δέχεσθαι ἐν τοιαῖσδε ὀργαῖς. et ἀντιάσαις τοιαῖσδε ὀργαῖς jungi potest: *hic studiis utens, in iis versans.* [*excipere senectutem et mortem. Ex Schedis.*]

24. Κλωθὼ κασιγνήτας τε, Μοίρας — ἕσπεσθαι ἐφετμαῖς, exaudire preces.

27, 28. *Esse mihi legem immutabilem.*

Τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι,
Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον
Ῥαινέμεν εὐλογίαις.
Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν
Τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι,
Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν,
Καὶ δι' Ὑπερβορέους. οὐδ' ἔστιν οὕτω
Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
Ἅτις οὐ Πηλέος ἀΐει κλέος
Ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν·

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
Καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
Ἆγε σὺν Τιρυνθίοισι
Πρόφρονα σύμμαχον ἐν Τροίαν,

29. ἐπιστείχοντι legit Benedictus sine caussa idonea. 32. ἐν σχερῷ recte scriptum statim in Rom. Aldus: ἐν χερῷ. v. sup. ad Nem. i. 106. Bene Schol. ὁδοὶ μεγάλαι (nam ἑκατόμπεδοι ex πέδον pro ποῦς, *centum pedes latæ*, Il. ψ. 164.) *καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς φέρουσαι, per totum terrarum orbem*, v. 33, 34. 33. πέρα invexit Romana. πέραν Cratandrinam tantum habere, perperam prodit Schmidius; sed ita Ald. tum Steph. altera cum omnibus edd. quæ inde fluxerunt. Fuit Porphyrii liber περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν. ut ap. Suidam lectum. Non potuit hic locus satis materiæ suppeditare; et debuere esse alia loca in carminibus perditis. 36. Πηλέος Ald. Πηλέως Romana induxit; ad idem redit utrumque, est enim synizesis facienda. Argutatur Pauw, ne Schmidius usquam sapere videatur.

De re vid. ad Isthm. v. 24. sq. *laudare Æacidas, quotiescunque hanc insulam attingo*, mentionem ejus facio. L. Ὑμμι δ'.

31. Latissime fama rerum ab Æacidis gestarum sparsa est per orbem terrarum. Similis locus Nem. vi. 75. sq. κέλευθοι, quibus factorum clarorum gloria diditur: ut sup. iv. 2. ἑκατόμπεδοι simplic. *latæ*. ἐν σχερῷ, *continuo tractu*, de viis continuis. τέτμηνται pro sunt. καὶ πέραν N. καὶ—usque ad extremum Austrum et Septentrionem, ut sup. ii. 61, 62. Similiter Euripid. Androm. 650. 1.—35. παλίγγλωσσος, τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος. πόλις pro populo. 36. ἀΐει, ut ἀκούει, novit, ex auditu tenet.

Ἥρωσι μόχθον, Λαομεδοντί-
αν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
Ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
Εἷλε δὲ Περγαμίαν, πέ-
φνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
Τ' ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον,
Φλέγραισιν εὑρὼν, Ἀλκυονῆ,
Σφετέρας δ' οὐ φείσατο
Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

A. β'. K. ιγ'.

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
Ἐς πλόον κάρυξε πάντων δαινυμένων.

42. ἐς Τροίαν ἡ- editi ante Schmid. jugulato metro. Idem ἐς Τροΐαν, ut ipsum dactylum haberet. 42. μόχθων Steph. intulit et σύμμαχον junxit. Sed Troja est ἥρωσι μόχθος. Mox vel synizesis facienda in Λαο, vel legendum, quod Schmid. conjicit et Pauw præfert, Λαμεδοντί-. 45. εἷλεν δὲ ante Schmid. 47. οὔρεϊ tribrachys pro trochæo, vel scrib. οὔρει, ac potius ὄρεϊ. v. ad 10. 49. Parva mutatione liberari possit sententia: εἷλε—πέφνε δὲ—τ' ἔθνεα· καὶ τὸν βουβόταν—εὑρὼν Ἀλκυονῆ, Σφετέρας οὐ φείσατο νευρᾶς Ἡρακλέης. 52. κύρησε Ald. possit sic jungi: κύρησε καλέων, ἔτυχε καλῶν, sed metrum repugnat. κήρυσε Rom. emendate κήρυξεν Crat. etsi debuit κάρυξε a Pindaro efferri. Exponi potest varie: vel καλέων ἐκάρυξε simpl. pro ἐκάλει, vel κάρυξε simpliciter dictum est pro ἔφη. Tum πάντων suspectum, etiam Pauwio, qui conjecit, quod et nobis in mentem veniebat: κήρυξεν ἀστῶν δαινυμένων. Ex Schol. apparet, jam olim Aristarchum cum aliis hæsisse in hoc loco, quem inter splendidissima Pindari refero. Herculem intellige se

42. μόχθον sc. οὖσαν. ἀμπλακία h. l. fraus.

45. εἷλε δὲ Hercules. σὺν κείνῳ Telamone ex 39. πατρός. Meropes Coi Nem. iv. 42. ubi et 44. Alcyoneus. v. Apollodor. Not. pag. 71. 49. ὃν ἔπεφνε σὺν ὀϊστῷ.

48. Præstat post Ἀλκυονῆ minorem interpunctionem ponere pro majore, quæ olim erat, et continuare sententiam usque ad Ἡρακλέης. 49. οὐ φείσατο νευρᾶς τόξων, adhibuit arcum et eum trajecit sagitta.

51. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων ἐς πλόον, κάρυξε πάντων δαινυμένων. *Sed tum, cum Telamonem vocabat ille* (Hercules) *ad societatem navigationis, dixit inter omnes qui convivantes aderant, in medio convivantium.* Sequentia sunt in parenthesi; et redit ad ea, quæ κάρυξε, *dixit*, v. 60. ὁ δ'—αὔδασε. Venerat in insulam Æginam Hercules, ut ad expeditionem in Laomedontem invitaret Telamonem: χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον 39. profectus Tirynthe, ubi copias collegerat, ut e v. 40. apparet.

Τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος
Στάντα κελήσατο νεκταρέαις
Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν
Ἀμφιτρυωνιάδαν,
Ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
Οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-
σῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.
Ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
Αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἴ

conferre ad Telamonem, ut ad navigationem secum suscipiendam eum invitet. Ingressus domum Telamonem invenit epulas celebrantem: (ut fere fit in heroum vita. Sic Telemachus Nestorem Odyss. γ. 32. sqq. et Menelaum Od. δ. 3. sqq. offendit) adstat repente heros leonis spoliis indutus. Pro veteris vitæ more, ex Homero satis noto, statim Telamon offert hospiti, antequam cum ceteris accumberet, pateram vino plenam, ut libationem faciat (vide v. c. Od. γ. 41. sqq.) et bibat, tumque ipse accumbat mensæ. Libando heros facit vota ad Jovem patrem, ut Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuam, eaque de caussa navigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac narratione utitur poeta, ut simul de Ajacis virtute judicium et existimationem faciat. Esse eam ex Μεγάλαις Ἠοίαις Hesiodi petitam, Scholiastes auctor est. Occurrit quoque ap. Apollod. iii. 11, 7. Tzetz. ad Lycophr. 455. et Schol. Sophocl. Argum. Ajac. 849. Paullo aliter fabula fuit tractata ab aliis, ut jam natum Ajacem leoninis exuviis involutum manu sustulerit et preces fecerit Hercules: (v. Lycophron v. 455. sqq. Schol. ad Iliad. ψ. 821. repetiit Philostr. Heroic. xi. 1.) quod argumentum nobilis in Hortis Vaticanis signi ex marmore, quod Commodum cum puero manui insidente vulgo edebant, esse Winkelmannus Monument. inedit. tom. i. pag. xcix. conjectabat: idemque numis expressum Juliæ Domnæ et Anthemii. Venia esto, in tam longo per salebrosos criticæ anfractus cursu semel nos ad amœniora viridia de via deflexisse. 54. κελήσαντο Ald. quod vel metrum refellit. 60. ὁ δ' ἀνατείναις pro ἀντ—, metro exigente, Schmid. 61. τοιοῦτόν τι ἔπος invexerat Rom. τοιοῦτόν τ' metro quidem consentaneum, sed copula importune adnexa, ex Aldo repetiit Schmidius. τοιοῦτό τι ἔπος Mingarellus; posse enim iambicum in tertia sede habere dactylum pro spondeo. Sustuli insertum male τ'. forte fuit quoque τοιοῦτο ἔπος, cum hoc olim per digamma pronuntiatum fuerit.

53. Præclare seqq. narrata propter ἐνάργειαν. 55. σπονδαῖσιν ἄρξαι. exquisitius ἄρξαι absolute σὺν σπονδαῖς, pro vulgari ἄρξαι σπονδῶν. Mox φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν int. *auream asperam signis*, anaglyphis. Mirum in hoc hæsisse Aristarchum in Schol. Sequentia a v. 60. puta poculo in manus sumto inter libandum ab Hercule stante pronuntiari. 61. Fecit has preces. 63. θυμῷ θέλων, *propitius*.

Ποτ' ἐμὰν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄκουσας,

Ε. β'. Κ. ιά.

Νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις
Λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
Ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν,
Μοιρίδιον τελέσαι·
Τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυὰν,
Ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
Θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων
Κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ· θυμὸς δ' ἑπέσθω.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεὸς
Ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
Ἁδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξεν χάρις,

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Εἶπέν τε φωνάσαις ἅτε μάντις ἀνήρ·

63. εὐχὰν conj. Schmidius primam in ἀρὰν brevem esse videns in loco, quem Antithetici longa syllaba explent. Est tamen colon Iambicum. 64. θεσπεσίαν Rom. Brub. 66. ξεῖνον ἐμὸν, sc. γενησόμενον τὸν παῖδα, nondum concoquo: etsi video esse quod in altera veteris Grammatici ratione non minus desideres: καὶ λίσσομαί σε τὸν ἐμὸν φίλον Τελαμῶνα εὐτυχῆ τελέσαι. Malim usquam legi: Ἀνδρὶ τῷδε, ξείνῳ ἀμῷ, quod corrumpi potuit inter cetera quarto casu posita. Mox probem etiam: τὰν μὲν—φυάν. ut sit; ἄῤῥηκτον μὲν (κατὰ) τὴν φυὴν, ὥσπερ etc. θυμὸς δ' ἑπέσθω, *animi virtus et fortitudo par esto corporis robori.* 69. Argutatur Pauw. ὥσπερ τόδε δέρμ', ὅ με νῦν περιπλανᾶται. Quod poeta posuit, exquisitioris artis et vere lyricum est. Pro με νῦν Ald. et Rom. cum Brubach. corrupte μίμνοι. In Crat. Ceporinus emendavit μίμνειν. hoc Morell. sequitur. με νῦν præclara est Stephani emendatio. 74. αἱ δεῖα Ald. αἰδεῖα Rom. Brub. emendatum in Crat. χαρὰ pro χάρις videtur legisse Schol. saltem ex interpretamento. χάρις est *voluptas.* 75. φωνήσαις. at alibi φώνασε, φωνάσας.

64. λίσσομαί σε τελέσαι ἀνδρὶ τῷδε παῖδα μοιρίδιον, *dare ei prolem a fato impetratam.* ξεῖνον ἀμὸν, v. V. L. et 68. haud dubie τὰν μὲν—φυάν.—69. ὥσπερ—. Ornata fabula ab aliis. v. Lycophr. 455. sq. Forte jam tum spem prolis ex uxore suscipiendæ habebat.

Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών.
Καί νιν ὄρνιχος φανέντος
Κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν
Αἴαντα, λαῶν ἐν πόνοις ἔκ-
παγλον Ἐνυαλίου.
Ὣς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
Ἕζετ᾽. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πά-
σας ἀγήσασθαι ἀρετάς.
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει
Τε. τὸν Ἀργείων τρόπον,
Εἰρήσεταί που κ᾽ ἐν βραχίστοις.

A. γ᾽. K. ιγ᾽.

Ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
Τρεῖς ἀπ᾽ Ἰσθμοῦ, τὰς δ᾽ ἀπ᾽ εὐφύλλου Νεμέας,

78. Κέκλετ᾽ pro κέκλετο manifeste turbat sententiarum et verborum ordinem. Legendum cum Melanchthone et Pauwio κέκλευ vel κέκλεο. Ad Telamonem conversus loquitur Hercules. Infantiam grammaticæ vides in etymologia nominis Αἴαντος ab αἰετός. aliud exemplum in Iamo v. Ol. vi. 93. sq. 81. ταῦτα pro ἄρα conj. Schmidius: recte monet Pauw, in ἄρα primam esse ancipitis usus. 83. ἀγήσασθ᾽ Ald. metrum trochaicum vel sic laborat in prima sede: nam α in ἀγήσασθαι ex ἡγήσασθαι longum est. Vidit et Schmidius. Pauw emendat: -σας διαγάσασθ᾽ ἀ. (ex Schol.) vel -σας τοὶ ἀγήσασθ᾽ vel -σας ἀφαγήσασθ᾽ ἀ. Mingarell. probat -σας τοὶ vel -σας ἀναγήσασθ᾽ ἀ. 84. Et hoc colon trochaicum ægrotat. Schmid. Φυλακίδᾳ γάρ τ᾽ ἤλυθον, Μοῖσα, ταμίας. Pauw: Φ. γὰρ ἦθον, ὦ Μοῖσα, τ. Leniore utique medicina Φ. γὰρ ἤλυθον, Μοῖσα Benedict. et Mingarell. 87. πα pro που Ald. nec deterius, judice quoque Pauw. κ᾽ ἐν debet esse pro καὶ ἐν. poterat scribi κἂν βρ. 88. ἀπὸ παγκρατίου. Sequitur ἀπ᾽ Ἰσθμοῦ. Noli conjicere ἐπὶ παγκρ. Nam non ita dicitur; sed νίκη ἐξ, ἀπὸ, π. Nem. ii. 30.

78. Jung. ἐπώνυμον ὄρνιχος φανέντος— (κατὰ) λαῶν (alias ἀνδρῶν. Hesiod. Sc. H. 330. φέρτατε λαῶν.) ἔκπαγλον ἐν πόνοις Ἐνυαλίου.

86. τὸν Ἀργεῖον τρόπον. Aiunt, pro Laconibus. Atqui et Argivi hac laude floruere. v. Schol. qui e Sophoclis Ὀδυσσ. μαινομ. Μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

89. (τὰς μὲν) τρεῖς. 91. vel carminum argumenta præbuere suis factis, vel carminibus vere celebrati fuere. — 92.

Ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μά-
τρωες. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἵ-
αν μοῖραν ὕμνων; τὰν Ψαλυχι-
δᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
Ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ.
Τόν τε Θεμιστίου ὀρθώ-
σαντες οἶκον, τάνδε πόλιν
Θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ, μελέταν
Ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου
Μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
Υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

E. γ'. K. ιά.

Ξυνὸν ἄστει κόσμον ἑῷ προσάγων.
Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται·
Μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων,
Μέτρα δὲ καὶ κατέχων.
Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν.

91. Schmidius et Pauwius μά- τρως emendant: nam de uno modo Euthymene agitur. Nisi -τρωες per synizesin est efferendum, et poeta doctius loquendi genus, pluralem pro singulari, sequutus est. ἀνὰ δ' ἄγαγον etiam Schmid. pro ἂν δ'. 92. Pro Ψαλυχια- δᾶν Schmidius ad formam antitheticorum: male ob id habitus a Pauwio; λυχι, ait, pro una longa posita videri possunt. 101. ἄστει binis syllabis Schmid. pro —εϊ. Probat quoque Pauw; uti mox v. 102. ξένων, pro εί, utrumque metro exigente. 104. κατέχων, obscure: vi oppositi suppl. ἔργῳ καὶ πράξει.

Psalychidas tribules illustrarunt multis hymnis, scil. quos poetæ condiderant in Lamponis filiorum victorias.

95. *Etiam Themistii, avi materni* (v. ad v. pr.) *stirpem illustrant sua gloria:* quæ in eos redundat.

98. Hesiodi dictum erat: μελέτη τοι ἔργον ὀφέλλει. Lampon igitur τιμᾷ, *probat, laudat, id, continuo ipse se pugilatu exercens,* (ὀπάζων μελέταν ἔργοις) et *filios adhortans,* φράζων, *recitans, repetens dictum.*

104. μέτρα κατέχων videtur esse *tenaciter, perseveranter tuendo,* moderationem, æquitatem, servando. Non male Schmidius conj. subesse et in his aliud Hesiodeum: μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.

105. Γλῶσσα—l. cum Schol. οὐδὲν προπετῶς φθέγγεται. l. consentit oratio cum animi sensu.

Φαίης κέ νιν ἄνδρ᾽ ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις,
Χαλκοδάμαν ἀκόναν. πίσω σφε Δίρκας
Ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
Χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ᾽ εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

106. ἐν ἀεθληταῖσιν legi metrum jubet p. ἀθλη—. sicque Schmid. et Pauw. νὶν ἄνδρα vix sanum. v. Not. 108. Erat τ᾽ interpositum, χαλκοδάμαντ᾽ ἀκόναν. Jungenda tamen sunt Ναξίαν χαλκοδάμαν ἀκόναν. Similis lapsus sup. Nem. ix. 37. ubi ἀνδροδάμη Ἐριφύλη. Porro πίσω γε Etymol. M. in Πίσα. sed σφὲ, αὐτοὺς, *carmine Thebano irrigaba.* Mingarellus suspicabatur fuisse scriptum πίσα, h. e. ἐπότισα, *irrigavi.* Nam carmen jam est finitum. 111. παρ᾽ εὐτειχέσιν legendum, cum ν, ut Pauw quoque monuit. εὐτυχέσι Ald.

106. *Dicat aliquis, eum virum esse idem inter athletas, quod est cos inter lapides;* eodem loco — quo — puto, quatenus acuit, alit, accendit aliorum studia. Non satisfaciunt Scholia in explicando νὶν ἄνδρα. Bene quidem memini usum crebriorem τοῦ μὶν et τὶν in Pindaro risum movisse Aristophani Avib. 931. et posse forte per appositionem dictum esse νὶν, τὸν ἄνδρα. Ferri tamen hoc in lyrico vix potest, cui otiosis vocabulis uti minime licet. Nec uti licet v. c. simili exemplo in Argonaut. Orph. 729. ὃν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσι. Est enim probabilius verba esse contaminata in hoc et illo. Si νὶν verum est, ἄνδρα est intrusum. Si ἄνδρα tenes, τὶν ἄνδρα scribam: φαίης κε τὸν ἄνδρ᾽ ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν Ναξίαν—χαλκοδάμαν ἀκόναν. *acuentem alios ad studium pugilatus.* Vix tamen probabile sic νιν irrepsisse. Immo vero fuit: φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀθληταῖσιν ἔμμεν N.

108. πίσω σφι Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ erit novum inventum, si est, *ego illis potandam præbebo aquam e fonte Musarum:* pro, *eos celebrabo.* Forte tamen est idem illud, quod jam aliquoties vidimus, sive *a libatione petitum:* ῥαίνειν εὐλογίαις sup. v. 30. καταστένδειν ἀοιδαῖς v. 13, 14. sive *ab irrigandis agris,* ut sup. v. 94. ἄρδειν Χαρίτων δρόσῳ. conf. Nem. vii. 90. sq. adeoque simili exemplo πίειν (διὰ τὸ) ὕδωρ Δίρκας σφε, (tres illos, patrem cum duobus filiis,) est *irrigare,* ut ποτίζειν. ῥοὰς Μοισᾶν dixerat N. vii. 17. Suaviter autem carmen Thebis factum comparat cum fonte Musis sacro, Dirce, ante Thebas.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ′.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

Vetustis Thebarum laudibus memoratis, subsistit in Strepsiadæ victoria Isthmiaca—27. tum in avunculo, qui in pugna occubuerat—58. redit inde ad victorem, e cujus successu voluptatem ipse capiens præsenti felicitate frui se velle asseverat.

Σ. ά. Κ. ή.

ΤΙΝΙ τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
Εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
Ἄντειλας Διόνυσον; ἢ

Strepsiades Thebanus ex matre Diotimi filia avunculum habebat cognominem, qui in pugna occubuerat. v. inf. 34. sqq. et Not. ad 41.

1. Mirum vero, poetam, Corinnæ moniti oblitum, iterum, et multo magis quam Nem. x. non manu, sed ὅλῳ τῷ θυλάκῳ fabulas sevisse: v. Plutarch. de glor. Ath. p. 348. Fragm. Pind. pag. 44, 45. ὦ μάκαιρα Θήβη, diva,

Χρυσῷ μεσονύκτιον
Νίφοντα δεξαμένα
Τὸν φέρτατον θεῶν,

A. ά. K. ή.

Ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογ-
χᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς
Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς
Ἄμπεμψας ὀρφανὸν

E. ά. K. ή.

Μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
Ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ὀρθῷ

11. Non respondet versus, quem Asynartetum prodit metricus, gemellis reliquorum colon. Schmidius refinxit v. 10. Ἡρακλείοισι γο- 11. ναῖς; ἢ ποτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς; Benedictus: ἢ ἀμφὶ Τειρεσία πυκιναῖσι βουλαῖς. Oxonienses ὅτ' tantum omisso colon restitui putabant: quod non assequor. Pauw trajectione facta: ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκιναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς restituit. Præstat sic ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς. Est ἢ ὅτ' una syllaba efferendum. 12. ὅτ' ejecit Schmid. Ita Benedictus quoque et Oxonienses versui consulendum censent. Sed ἢ ὅτ' in utroque versu in unam syllabam coalescit. Pauw mavult pro binis brevibus numerare. 17. Retinuerunt Oxonienses Schmidianam lectionem ad similium colon formam factam. Μυρίων ἑταίρων εἰς Ἄ. ἵ. ubique legitur, Pauw ait, recte in antispastico. 18. Laborat metrum. Vulgo ἡνίκ' ὀ.

dea. [5. ἢ (*μάλιστα εὔφρανας*) δεξαμένα —, ὁπότε —. *Ex Schedis.*] In v. 6, 7. *aureus imber*, cum quo ad Alcmenam venit, fidem facit, fabulam non aliunde esse natam, quam quod a vetere poeta adventus Jovis hoc ostento erat ornatus. Inde et natales Minervæ simili prodigio ornati Ol. vii. 64. 89. nec Jupiter primo aliter ad Danaen forte accessisse narratus, nisi aureo cum imbre, ut numen testatum fieret. Hoc postea poetæ aliis modis inverterunt.

9. σταθεὶς ἐν θυρέτροις, *ingressus ædes*, ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείαις γοναῖς. h. ἐπὶ τὴν γονὴν, γέννησιν, Ἡρακλέους. 11. ἢ (μάλιστα εὔφρανας θυμὸν τεὸν τότε) ὅτ' (εὔφρανας αὐτὸν) ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς pro διὰ βουλῶν. βουλαὶ autem pro μαντεῖαι. v. ad Isthm. viii. 68. Mox 13. permutat cum casu secundo: Σπαρτῶν (ἕνεκα) pro ἀμφὶ Σπαρτοῖς.

18. Ægidæ, qui e Thebanis fuere,

Ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι,
Μαντεύμασι Πυθίοις;
Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει
Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοὶ,

Σ. β'. Κ. ή.

Ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.

Aldus: οὕνεκα ὀ. Rom. οὕνεκ' ὀ. Cratandr. ἠνίκ' ὀ. ex Scholiasta, in quo est ὅτε. Ut metro subveniret, refinxit ἠνίκα ὀρθῷ Schmidius turpi cum hiatu. Excidit puto particula, cum esset ἀνίκ' ἄρ' ὀρθῷ. 21. Aldus corrupte: Αἰδεῖσθαι, et olim nonnulli indocte Ἀργεῖδαι scripserant: v. Scholia, in quibus plura falso et inepte tradita Intpp. transversos egerunt. Αἰγιμίδαι novavit Schmidius, male, si quid usquam. Nam de Ægimio (de quo v. Pyth. i. 124. v. 96.) hic non agitur, sed de *Ægidis*, qui Heraclidas in Peloponnesum redeuntes sequuti sunt, cum hi Ægidas in partes vocare a deo jussi (hinc μαντεύμασι Πυθίοις v. 22.) in itinere per Bœotiam facto in sacrificantium cœtum incidissent, audivissentque Ægidas esse, quæ Thebanorum tribus erat. vid. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Amyclis consederant Ægidæ. Potuit vel sic Spartæ tribus haberi Ægidarum, quam Herodot. iv. 149. memorat, ubi tamen a seriore quodam Ægeo, Theræ nepote, Œolyci filio, nomen accepisse traditur. conf. Pausan. iii. 15. pag. 245. 23. ἀλλὰ γὰρ jungo. Alii aliter. 25. ὅ, τι primum Cratandrina pro ὅτι emendavit. 25, 26. Ut vulgo hæc accipi video: ὅ τι μὴ ἐξίκηται σοφίας ἄωτον ἄκρον, *ejus rei, quæ non ad sapientiæ summum florem* Heraclidis ad Peloponnesum occupandam proficiscentibus comites se adjunxerant, iisque in Laconica in ditionem redigenda operam præstiterant. v. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Itaque Ægidæ ἀποικίαν Δωρίδα Λακεδαιμονίων ἔστασαν (nunc deæ Thebæ tribuitur, adeoque ἔστασας) ἐν σφυρῷ, ἐπ' ἀσφαλοῦς, *in tuto constituerant*: ut jam Lacedæmone Heraclidæ certas sedes haberent.

20. ἕλον δ' Ἀμύκλας proprie est accipiendum: *expugnarunt Amyclas*; nam vere id factum. v. Exc. ad Virgil. Æn. x. 564. Agrum Amyclæum Philonomo assignatum fuisse, præter Strabonem ex Ephoro tradiderat quoque Nicolaus Damasc. Exc. p. 445. Volebat pergere poeta: *enimvero hujus rei obscura est memoria, quia carmine non celebrata est.* Mutavit hoc in sententiam: Ἀλλὰ γὰρ παλαιὰ χάρις, *decus, fama.* ut sup. Isthm. iv. 37. De v. 25, 26. verborum junctura recte, puto, statuo: ἀμνάμονές εἰσι βροτοὶ (ἐκείνου) ὅ τι μὴ (τὸ) ἄωτον ἄκρον σοφίας (*præclara aliqua ars poetæ*) ἐξίκηται ζυγὲν (ζυγεῖν, *assequuta fuerit, ut innectat carminibus*) κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖς, pro ἐνζεῦξαι ἔπεσιν. ζεῦξαι μέλος ἔργμασιν dixerat Nem. i. 10. et ζεῦξαι τέλος Χαρίτων Isthm. i. 7. Ergo et ζυγὲν pro ζυγεῖν τι ἔπεσιν, et pro hoc ἐπέων ῥοαῖς.

Κώμαζ' ἔπειτ' ἄρ' ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
Καὶ Στρεψιάδᾳ. φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
Νίκαν παγκρατίου, σθένει
Τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορ-
φάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν
Οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

A. β'. K. ή.

Φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις,
Μάτρωΐ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,

pervenerit, ζυγὲν κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν, *inclitis carminum fluxibus copulata*, ut ζυγὲν participium sit: dura est oratio et sententia vix expedita. Accipiendum ζυγὲν est pro ζυγεῖν, et sensus est, quem in Nota apposui. *Obliterantur prisca decora* (παλαιὰ εὕδει χάρις,) nisi carmine celebrata fuerint. Ita videtur quoque accepisse verba usus inter Schol. ἀμνήμονες δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται τούτου, ὅπερ ἂν μὴ τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα ἐπικαταλάβῃ καὶ ἐπαίνοις ἐπιζεύξῃ. 26. ῥοπαῖς in notis ab Oxon. excusum. Sed ἐπέων ῥοαὶ verum est. Sic Nem. vii. 17. Μοισῶν ῥοαί. ζυγὲν an ζύγεν pingas, nil interest. 27. ἔπειτ' ἐν ἀ. invexit editio Romana depravatum: quod et Schol. in suo repererat. Schmidius ex Aldina restituit ἔπειτ' ἄρ' ἀ. Potuisse depravationem nasci ex scriptura ἔπειτεν suspicatur Pauw. [ἔπειτεν Boeckh. Comment. pag. xiv. *Ex Schedis.*] 31. μορ- φάεσσ' Rom. cum Schol. Brubach. et Morell. Emendarunt Crat. Steph. φυᾶς recte de corporis specie accipit Pauw. cf. Ol. viii. 24, 25. Nem. iii. 32, 33. 33. ἰοβοστρύχοισι præclara est Schmidii emendatio, quam metrum postulat. Vulgo ubique legitur Scholion: ἰοπλοκάμοισι. 34. Πάτρωΐ θ' Schmid. ut brevem syllabam haberet, quam metrum nec desiderat. v. Pauw ad v. 2. δέδωκε suspec-

27. κώμαζε. Vix commode ad Theben potest referri; multo minus ad Musam, quæ non est memorata. Saltem se alloqui videri potest, ut solet pro κωμάσω.—31. Grammatica ratio hæc esse videtur: οὐκ αἴσχιον (*nec minus, nec deterius*) φυᾶς (*quam corporis speciem*) ἄγει (ἔχει) ἀρετὰν (*virtutem animi*). Sane nunc sententia æquipollet, si idem dixeris: ἀρετὰν οὐκ αἰσχίονα φυᾶς, aut si ipse ἀρετὰν esset οὐκ αἰσχίων φυᾶς, animi pulcritudine æque commendabilis quam corporis.

33, 34. *Illustratur jam carminibus, et avi materni memoriam illustrat.* Hanc sententiam v. 33, 34. inesse necesse est; verum in altero versu laboramus. Debet esse junctura: Strepsiades δέδωκε κοινὸν θάλος μάτρωΐ ὁμωνύμῳ. Schol. τῷ μήτρωΐ τὴν τῆς νίκης εὐδοξίαν καὶ ἡδονὴν παρέσχετο. Bene; modo esset κοινὸν κλέος, aut si docuisset τὸ θάλος ita dici pro *gloria, decus*. Si itaque τὸ θάλος nunc pro *flore*, adeoque pro *decore*, *ornamento* dictum esse debet, nove ita dictum erit. Nam alioqui non occurrit dictum nisi de *fronde, ramo*. Supra i. 94. ἔρνος victor tenet manu. Potest etiam esse *corona frondea: hanc victor communicat avo*: δέδωκε κοινόν, h.

Χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε·
Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅς τις ἐν

tum habeo: est enim tenue, nec satis ad sensum idoneum. Forte δέδορκε fuit: *decus et splendor ex hujus Strepsiadæ ornamentis redit ad nomen et memoriam avunculi cognominis*, (Strepsiades etiam ille dictus) qui pugna cecidit: Nem. iii. f. τὶν ἀπὸ Νεμέας δέδορκεν φάος, *tibi lucet, affulget decus ex Nemea victoria.* Nem. ix. 98. δέδορκε παιδὶ 'Α. φέγγος. v. Notam. Ceterum ante Schmid. omnes distinguebant: κοινὸν θάλος χάλκασπις. ᾧ π. 35. π. μὲν ἄρ' ἔμιξε Ald. 36. Τιμᾷ δὲ inter veteres aliqui legerunt ap. Schol. τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσοῦται. Dubitatur, ἀγαθοῖς sitne ex οἱ ἀγαθοὶ, an ex τὰ ἀγαθά. præstare hoc alterum; sic enim accommodatius esse ἀντίκειται, judicabant Pauwius et Mingarellus: *fortibus factis proposita est gloria.* 37. sq. Dolendum est, tam præclarum, qui sequitur, locum corruptelis esse contaminatum. Jungenda primum ἴστω γὰρ σαφὲς (pro σαφῶς)—γενεᾷ μ. κ. αὔξων. Pauw propter concursum participiorum malebat αὔξει. perperam. Nam alterum, per participium, est doctius. v. Not. v. 38, 39. νεφέλα et χάλαζα αἵματος de pugna, ut sup. Isthm. v. 63, 64. ubi etiam χαλαζάεις φόνος. Tum 39, 40. πρὸ φ. πρ. Schmid. perperam: nam ἀμύνεταί (*propulsat*) τίς τι πρός τινος, *ab.* At colon 41. manifeste corruptum. ἀμύνων turpiter insedit locum vocabuli, quod vim habebat similem. Schmid. λοιγὸν ἐξελάων conjiciebat, non satis feliciter. Schol. habet: ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις. Eandem sententiam expresserat Nem. ix. 91. Pauw totum locum sic constituit: ὅς τις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χαλαζᾶν αἵματος πρὸ φίλας Πάτρας ἀμείβεται, Λοιγὸν ἄρ' ἀμύνων (vel Λοιγὸν ἐξαμύνων) ἐναντίᾳ στρατῷ 'Αστῶν, γ. Sunt quæ placeant: plura displicent. Mendum alieno loco quærere videtur. Pro ἀμύνων v. 41. requiritur voc. quatuor syllabarum, quod sensum habeat: *vicissim inferens perniciem* hostili exercitui: v. c. ἀντινάγων, ἀντί' ἄγων, pro ἀντία, ἀντίον. Eo ducit Schol. ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις. Tum ἀστῶν omnes male jungere video cum superioribus; immo vero: αὔξων γενεᾷ μέγιστον κλέος ἀπὸ ἀστῶν, ζώων τε καὶ θανών. Etiam Schol. μέγιστον παρὰ τῶν ἀστῶν κλέος, bonam

e. *redundat victoris gloria in avum.* Hoc Catone si contenti sumus, carebimus proposita emendatione δέδορκε, inprimis cum hæc lectio, quod etiam Schneider sensisse videtur, aliam quoque mutationem requireret, φάος pro θάλος. Alias τὸ θάλος de *propagine, progenie* dicitur: verum et hoc alienum ab h. l. Mox 35. ᾧ πότμον Ἄρης ἔμιξε, παρέσχε, ἐπῆγε. 36. *Viris fortibus gloria in conspectu posita est.*

37. ἴστω αὔξων. hæc perpetua junctura, pro ἴστω ἑαυτὸν αὔξειν. Nem. ix. 107. ἴστω λαχών. Ol. vi. 12. ἴστω ἔχων. Simile μεμνάσθω περιστέλλων N. xi. 20. et alia. Alibi est sine regimine, ut Nem. v. 87. αὔξειν autem iterum pro ἔχειν de re magna ac præclara. Male autem Schol. de bello Peloponnesio cogitat. Respicit enim poeta antiquiorem pugnam; Marathonia intelligi nequit, nec magis Scolion nobile 'Ιὼ Πὰν 'Αρκαδίας in Fragm. pag. 19. et ap. Brunck. Anal. tom. i. pag. 156. nam ei pugnæ Thebani non interfuere, uti nec ceteris præliis cum Persis; quippe ipsi μηδίζοντες. Verum in nostro loco de bellis mutuis inter

Ταύτα νεφέλα χάλα-
ζαν αἵματος πρὸς φίλας
Πάτρας ἀμύνεται,

E. β'. K. η'.

Λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ, στρατῷ,
Ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
Ζώων τ' ἄπο καὶ θανών.
Τὺ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
Αἰνείων Μελέαγρον, αἰ-
νείων δὲ καὶ Ἕκτορα
Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-
θέ' ἀπέπνευσας ἁλικίαν

Σ. γ'. K. η'.

Προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι
Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν. ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
Ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι
Χαίταν στεφάνοισιν ἁρ-
μόζων. ὁ δ' ἀθανάτων

existimationem, quæ a civibus venit. Pro ἀπὸ, quod erat, vett. edd. præter Crat. et Steph. melius scribunt ἄπο. 45. Αἰνείων hic et v. seq. Schmid. ad metrum pro vulg. αἰνέων. cf. Pauw ad v. 69. 49. ἄριστον Ald. 50. ἔχον malebat Schmid. propter antitheticos. Sed ferri debet ἔσχον in Iambici princ. In fine Ald. ἐσχάτασιν ἐπ' ἐλπίδι corrupte. 52. Γεάοχος Ald. cf. ad Ol. xiii. 114. 55. ἁρ. μόσαις legit Schmid. ut primam coli brevem haberet; est tamen prima in

Athenienses et Bœotos cogitandum esse videtur, de quibus Herodotus agit lib. v. 77. sqq.

44. Convertit se ad eundem illum μήτρωα, qui in pugna occubuerat. αἰνείων, *æmulatus.*

50. ἔσχον, ἀνέσχον, *sustinuerunt*, ἐσχάταις ἐλπίσιν, *in extremo discrimine.*

51. ἔτλαν, ἔτλην, ipse Pindarus magnum luctum ex ejus morte suscepit.—52. εὐδίαν, ex victoria nepotis.

55-68. Non facile est sententiarum

Μὴ θρασσέτω φθόνος,

Α. γ΄. Κ. ή.

Ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
Ἕκαλος ἔπειμι, γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
Αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·

Iambico. Etsi Schol. quoque ἁρμόσαι habet. - 56. μὴ θρασσίτω. v. Not. 57. ἐφάμερος Ald. sed recte τερπνὸν ἐφάμερον, *jucunda quæ se de die in diem offerunt, pro vitæ conditione.* Scholiastes: τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο ἀεὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηρεύων.

vinculum enodare. Τὸ τερπνὸν ἐφάμερον aut est *felicitas hujus diei, præsens.* (τὸ τερπνὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἡμέρας γιγνημένον: uti Nem. vi. 10. ἐφαμερίαν στάθμαν, *terminus vitæ, quem* μεθ᾽ ἡμέραν *attingimus aut* μετὰ νύκτας.) aut τὸ ἐφάμερον τερπνὸν, *res lætæ quæ in singulos dies obveniunt.* Hom. Od. φ. 85. νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες. Philem. Fragm. pag. 322. τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ᾽ ἐφήμερα φρονεῖ. Ἀθανάτων φθόνος est *Nemesis*, quæ nimis elata et evecta ultra communem modum tanquam ex invidentia evertit. μὴ θρασσίτω, *ne evertat.* vid. paullo post. Jam structura institui potest haud uno modo; sermonis tamen rationi convenientissime sic: μὴ θρασσίτω φθόνος ἀθανάτων (pro *conservet*) (ἐς) γῆρας, ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα, ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων ἕκαλος ἔπειμι. ut διώκων ἔπειμι sit ornate pro διώκω τὸ τερπνόν. Ita sensus: *Nemesis ne evertito*, adeoque *incolumem servato ad senectutem et mortem, fructum voluptatis præsentem, quem amplector*, quo fruor. [ὃ ἔπειμι sc. carmine, celebro in præsenti. *Ex Schedis.*] Superest quæstio de nexu sententiarum cum sequentibus, quæ sic procedunt: 59, 60. *etsi in diversa fortuna constituti, morimur tamen omnes.* 60, 61. sqq. *et immortalitatem appetere velle stolidum esset.* Sequitur adeo, in sorte mortali mortalem acquiescere debere: quam cum declarent duo, fortunæ inconstantia et mors; ad hanc potissimum poeta animum convertisse videri debet. *Servet mihi deus jucunda, quibus fruor, usque ad mortem; nam immortalem vitam appetere velle stolidum esset.* 56. θρασσίτω, alter Schol. ταρασσίτω, cum Suida et al. alter συνθραυίτω. hic utique doctius. Est enim a θράω (unde θραύω) θράσσω, Attic. θράττω. v. Timæum Lex. Platon. in ἐνθράττειν, cum præstantiss. Interpr. Noster Ol. vi. 164. μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον simili modo dixerat: *ne evertat*, adeoque *utinam sit incolumis ac perpetua felicitas.* 60. δαίμων ἄϊσος, alias ἄνισος, *fortunæ, qua utimur, inæqualitas.* τὰ μακρὰ, τὰ μακρότερα, λίαν μακρὰ, quam ut quis ea assequi possit, (opp. βραχὺς, qui ea assequi nequit) dixit respectu τοῦ ἐφαμέρου τερπνοῦ v. 57. *ea, quæ sunt supra sortem humanam, felicitas perfecta et absoluta.* hoc idem est τὸ γλυκὺ πὰρ δίκαν, *felicitas quam nefas est appetere*, v. 68. Ea εἴ τις παπταίνει, τὰ ὑπὲρ ἑαυτὸν, βραχύς ἐστιν (ὡς) ἐξικέσθαι (ἐς τὴν) χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν, *imbecillus est*, pro, est imbecillior, *quam ut immortalis fieri possit.* 64. De Pegaso cf. Ol. xiii. 130. Iliad. ζ. 155. Schol. et laudd. ad Hygin. f. 57. Hesiod. Θ. 284. Alludit Horat. iv. 11. 26. sq.—67, 68. *Si quis felicitatem, quæ in ejus sortem haud cadit, prave appetit,*

Δαίμων δ' ἄϊσος. τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
σθαι χαλκόπεδον θεῶν
Ἕδραν· ὅ τε πτερόεις
Ἔῤῥιψε Πάγασος

E. γ'. K. ή.

Δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς
Ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ πὰρ δίκαν
Γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
Ἄμμιν δ', ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ
Θάλλων, πόρε, Λοξία,
Τεαῖσιν ἁμίλλαισιν εὐαν-
θέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

60. Δαίμων ἄϊστος vulgo legebatur. At δαίμων δ' ἄϊσος legendum esse cum Benedicto, post Pauwium nullus dubito. Jubet metrum, ducitque eo sententia et Scholion. Sed interpretationem nec Schmidii et Benedicti nec Pauwii probare possum. Longum esset singula persequi. v. Not. 61. sq. Sententiam hanc jam alibi ornavit, Ol. v. f. Pyth. x. 42. sqq. Nem. ix. 109-13. Isthm. v. 17, 18. Eandem Horatius imitatione expressit: *Immortalia ne spares* etc. *Cœlum ipsum petimus stultitia*, et al. βραδὺς conj. Schmidius; sed βραχὺς, μικρὸς, a Schol. bene expositum ἀσθενής. Vulgare esset: ἀνθενέστερός ἐστιν; ἢ ὡς etc. 63. ὅτι Rom. intulit; idque sequitur Schmid. esse dicens: *postquam, quandoquidem.* ὅτε Ald. et Crat. cum Schol. Diremi ὅ τε. sed verum puto ὃ δὲ π. 65. οὐρανοὺς Ald. 68. Laudat Plutarch. aud. poet. 4. 71. τεαῖ una syllaba efferendum. Quidni igitur scribimus σαῖσιν? Mingarell. σαῖς ἐν. 72. Colon epionicum est mutilum. Schmidius Πυθοῖ scribebat; Pauw paullo elegantius Πυθόθεν.

eum acerbus exitus manet. h. e. si quis conditionem, ut Bellerophon, quæ in hominem non cadit, appetit, malum is sibi arcessit. τὸ γλυκὺ πὰρ δίκαν est h. l. cupiditas, appetitio τοῦ γλυκέος stolida. [sine modo ac lege. *Ex Schedis.*] Vides me in loco, de quo nihil licet cum certa fide pronuntiare, modesti interpretis more apposuisse, quæ ex sermonis indole, Pindari more et sententiarum nexu assequutus eram.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ή.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.)

ARGUMENTUM.

Calamitate belli Persici liberatos hymnis applicare jubet animum in victoris honorem.—33. Consentaneum esse, ut Thebanus Æginetæ victori gratuletur victoriam, propter communem utriusque gentis originem.—45. Unde in fabulas Æacidarum excurrit, et subsistit in nuptiis Thetidis et Pelei—104. et in Achillis laudibus. — 133. Redit ad victorem, et primo ejus patruelem, et ipsum pugilem victorem, laudat—142. tum Cleandrum.

Διαίρεσις ά. Κ. κβ'.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον
Εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων,

Cleander, Ægineta, Telesarchi f. (v. 3.), cum aliis victoriis nobilis, inprimisque Nemea, tum Isthmiaca, quam poeta celebrat, proxime a bello Persico et Xerxis

1—12. Ordinem verborum constitue sic: ὦ νέοι, ἰών τις ἀγειρέτω παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν πατρὸς Τελεσάρχου, Κλεάνδρῳ ἁλικίᾳ τε λύτρον εὔδοξον καμάτων,

Πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
Παρὰ πρόθυρον, ἰὼν ἀγειρέτω
Κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας
Ἄποινα καὶ Νεμέᾳ
Ἀέθλων ὅτι κράτος
Ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
Καίπερ ἀχνύμενος
Θυμὸν, αἰτέομαι
Χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων

copiis deletis: quo vss. 9. sqq. respici tradunt veteres Grammatici. Pancratio vicisse manifestum fit ex v. 145, 6. ad exemplum patruelis Nicoclis, qui et ipse pancratio Isthmia vicerat (v. 134. sq.). Abjudicat carmen Pindaro Dawes Miscell. crit. pag. 55. Sed v. ad calc. Odæ. 1. Κλεάνδρω et ἁλικία Rom. Crat. Brub. Κλεάνδρῳ Ald. et utrumque dativum Morell. restituit; idem ὦ νέοι primus distinxit; antea edebatur: ὠνέοι, quasi ab ὠνέω esset. Admodum contaminatum est mendis ultimum hoc carmen, deficientibus quoque ad v. 26. Scholiis. 4. συναγειρέτω Schmid. syllabas colorum respiciens, non metrum Iambicum. Benedictus: διεγειρέτω, quoniam Schol. ἐγειρέτω τὸν ὕμνον. [Heynius in textu comma post πρόθυρον delevit, posuit post ἰών.] 6. Prava erat, si Aldum excipias, omnium edd. et interpretum præter Benedictum interpunctio jam a veteribus recepta—καὶ Νεμέᾳ Ἀέθλων ὅτι κ. ἐ. Etiam Pauw monuit.

ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινά τε Ἰσθμίας νίκας καὶ κράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. *Ducitor pompa victori: cui et ego hymnum ut condam, poscitur.* Jam sententiæ ornatæ sunt: *Juvenes, cogat aliquis pompam ad ædes victoris.* Male interpungitur v. 4. παρὰ πρόθυρον ἰὼν, ἀγειρέτω. Immo ἰὼν ἀγειρέτω τὶς κῶμον παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν Τελ. Pompa enim victorem deducit domum. Dicitur κῶμος λύτρον καμάτων, idem quod mox ἄποινον, *præmium, compensatio.* Sic Pyth. v. 142. λυτήριον δαπανᾶν. Nem. v. 88. μόχθων ἀμοιβά. Nem. x. 45. πόνων λάθαν. Ducenda pompa in honorem victoris Cleandri. Κλεάνδρῳ ἁλικίᾳ τε forte pro *robore juvenili:* est enim victor pancratio in certamine Isthmiaco et Nemeo. ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας, debebat sequi: καὶ Νεμέας: hoc extulit, καὶ ὅτι κράτος ἐξεῦρε ἀέθλων Νεμέᾳ. Junctura autem, ut nunc video, est: ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας, καὶ κράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. Tum τῷ, *in cujus honorem* poscitur a me, ut Musam invocem. αἰτέομαι, ut Horat. *Poscimur, si quid.*

12-25. *Magnis malis bellicis liberati, luctu abjecto celebremus victorias ex certaminibus reportatas.* Extulit hæc poeta per varias inversiones. Primum subint. φυλάξομεν, βλέπωμεν, ὦ θυμὲ, ὅπως μὴ ἐμπέσωμεν, quæ nota ellipsis est et a multis illustrata, etiam a Valcken. ad Theocrit. i. 112. ἐμπεσεῖν ὀρφανίᾳ στεφάνων est dictum pro altero, *paremus novas victorias et hymnos;* ne scilicet incidant

Δὲ πενθέων λυθέντες,
Μή τ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν
Στεφάνων, μή τε κά-
δεα θεράπευε. παυ-
σάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
Γλυκύ τι δαμωσόμεθα
Καὶ μετὰ πόνον· ἐπειδὴ
Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
Γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔ-
τρεψεν ἄμμι θεὸς,

Δ. β'. Κ. κβ'.

Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθων. ἀλλ' ἐ-
μοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον
Καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν.

13. πενθέων dissyllabum. 18. δαμωσώμεθα Ald. adverso metro. 21. Τοῦ Ταντάλου Schmid. propter antitheticos. Sed metrum est Iambicum. Τι Ταντάλου Ald. [23. ἀλλά μοι Boeckh. Comment. p. xv. *Ex Schedis.*] 24, 25. Erat δεῖμα μὲν παροιχομένων. Ita laborat verborum structura; nam deficit subjectum idoneum. Sane quidem ad ἔπαυσε substituit Schol. νίκη vel simile quid, alii θεὸς repetunt ex v. 22. ita saltem δεῖμα—καρτεράν τ' ἔπαυσε μέριμναν copulandum erit; alii τὸ δεῖμα subjectum faciunt; sed ut commodus sensus exeat, cum Benedicto et Pauwio δεῖμα μὲν παροιχόμενον legendum est: *metus præteritus* (h. sublatus) *gravem levavit sollicitudinem.* Ita facere præstat; nec enim melius succedit, si μέριμναν de carminum pangendorum studio accipias, quod superiorum discriminum metus infregit.

Græci in obscuritatem, ἀδοξίαν. De modo loquendi conf. Muncker. ad Hygin. p. 115.—Nunc debebat sequi, μήτε κάδεα θεραπεύωμεν, *ne foveamus luctum, ne indulgeamus mærori.*—Nova inde inversio, pro, *sed deposito luctu dulce carmen condamus;* dixit: γλυκύ τι δαμωσόμεθα. ἄπρηκτα κακὰ, *luctus inutilis,* ἀνωφέλητος λύπη, ut bene Schol. Idem tamen reliqua minus feliciter expedit.—v. 23. ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον h. *ingentem, arduum.* Schol. ἀνυπομόνητον. (Saue τολμᾷν exponi potest per τλᾷν, *tolerare.* τόλμα τάδε Eurip. Hec. 326 333. Sed is a loco alienus significatus.) Scilicet ἄτολμον, *quod quis aggredi non audet.* 24. *Verum cum metu malorum dispulso abiit cura.* Pro δείματος παροιχομένου, μέριμνα ἐπαύσατο, dixit, δεῖμα παροιχόμενον ἔπαυσε μέριμναν. δεῖμα, quod antea μόχθος, πόνος.

Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ
Χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν
Ἐπ᾽ ἀνδράσι κρέμαται,
Ἑλίσσων βιότου πόρον.
Ἰατὰ δ᾽ ἔστι βροτοῖς
Σύν γ᾽ ἐλευθερίᾳ
Καὶ τά. Χρὴ δ᾽ ἀγαθὰν
Ἐλπίδ᾽ ἀνδρὶ μέλειν.
Χρὴ δ᾽ ἐν ἑπταπύλοι-
σι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ χαρίτων ἄωτον
Προνέμειν· πατρὸς οὕ-
νεκα δίδυμαι γένον-

26. Colon in fine laborat. Schmidius: ἀρήϊόν ἐστ᾽ ἀεί. Pauw: ἀρήϊόν γ᾽ ἀεὶ, vel: ἀρεῖόν ἐστ᾽ ἀεί. Saltem ἀεὶ præstare cum Mingarello dicam, ut gemelli omnes clauduntur. 29. βίου metrum requirit: quod reposuit Schmid. probante Pauwio. 32, 34. Duplex hoc χρὴ molestum est meo sensu. Priore loco vitiose Aldus: καὶ ταόν· χρὴ δ᾽ ἀ. Potest substitui δεῖ δ᾽ ἀγαθάν. In seqq. colis metra turbant vett. edd. 34. ἐν exciderat ed. Crat. 36. Αἰγίνᾳ media brevi mirationem facit. v. ad calcem carminis. 37, 8. Melanchthon distinguebat post πατρὸς οὕνεκα, hocque cum superioribus jungebat.

26. [Scholion ad v. 26 - 37. e Cod. Monac. v. in *Museum d. Alterth. Wiss.* 1. B. pag. 573. Nonnisi vulgaria habet. *Ex Schedis.*] τὸ δὲ πρὸ ποδός. conf. Nem. vi. 94. *melius est in re præsenti animum continere*, adeoque lætis, quæ se offerunt, frui, *in incerta hac rerum humanarum conditione*: hoc sic extulit: ἐπικρέμαται ἀνδράσιν αἰὼν δόλιος ἑλίσσων βίοτου πόρους urget, instat, ἐπίκειται, *hominibus Tempus insidiose volvendo vitæ cursum*, (petitum a flumine) h. cæcos, incertos casus adducendo. *Occulto ævo* Horat. i. 12. 45. Αἰὼν tanquam persona, de *tempore*.

30. Concinit locus præclarus in Periclis oratione apud Thucyd. ii. 62. καὶ γνῶμαι (δεῖ,) ἐλευθερίαν μὲν, ἣν ἀντιλαμβανόμενοι αὐτῆς διασώσωμεν, ῥᾳδίως ταῦτα ἀναληψομένην, ἄλλων δὲ ὑπακούσασι καὶ τὰ προσκεκτημένα φιλεῖν ἐλασσοῦσθαι etc.

32, 33. cf. Fragm. Pind. pag. 61. xx. e Platone.

34. *Mihi vero etiam tanquam Thebano fas est carmine celebrare victorem Æginetam propter utriusque gentis cognationem*; quæ mythice ducitur ab Æaci filiabus, altera *Thebe*, altera *Ægina*, utraque a Jove amata, et pro parente ac præside altera Thebarum, altera Æginæ constituta. De his cf. sup. ad Nem. iii. pr. Ol. vi. 143. sq. v. Herodot. v. 80. Pausan. ii. 5. v. 22.

το θύγατρες Ἀσωπίδων
Θ' ὁπλόταται, Ζηνί θ' ἅ-
δον βασιλῆϊ. ὁ τὰν μὲν
Παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤ-
κισσεν ἁγεμόνα·

Δ. γ'. Κ. κβ'.

Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν
Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πα-
τρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὁ καὶ
Δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραι-
νε. τοῦ μὲν ἀντίθεοι
Ἀρίστευον υἱέες
Υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι
Παῖδες ἀνορέᾳ
Χάλκεον στονόεν-
τ' ἀμφέπειν ὅμαδον·

39. θύγατρες Schmid. pro θυγατέρες. Contendit Pauw et alterum a metro admitti. 40. Θ' ante ὁπλόταται importunum est : aut delendum, aut cum γένοντο copulandum. γένοντό τε ἅδον τε Ζηνί. quod tamen durum. In fine coli metrum postulat syllabam ; Ζηνί τε ἅ- Schmid. et Pauw effingunt ; at cum hiatu. Fuit puto Ζηνὶ δέ θ' ἅδον. Nam digamma in hac voce non agnoscit Pindarus. 41 βασιλῆϊ omnes edd. βασιλεῖ qui legat, non invenio. βασιλέϊ Schmid. metri lege. Mox ὅ, ταν Aldus. ὅταν Rom. Emendavit Crat. 48. ὃς καὶ Brub. Morell. Steph. adverso metro. 52. Υἱῶν Schmid. alioqui synizesin in υἱέων admittebat.

[39. duæ, et natu minores, filiæ. *Ex Schedis.*]

45. σὲ δὲ, Ægina. in *Œnopiam*, antiquo nomine insulam Æginam : cf. Nem. iv. 75. Pausan. ii. 5. De amore Æginæ v. Ovid. Met. et Statius Theb. vii. 315. sq. κοιμᾶτο, παρεκοιμᾶτο.

48, 49. Attingit fabulam mihi ignotam ; debuit aliquando Æacus arbiter sedere inter deos litigantes.

55. Æaci filii et nepotes ἀρίστευον (ἐν τῷ) ἀμφέπειν (σὺν) ἀνορέᾳ ὅμαδον χάλκεον στονόεντα.

Σώφρονές τ' ἐγένον-
το πινυτοί τε θυμόν.
Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναν-
τ' ἀγοραὶ, Ζεὺς ὅτ' ἀμ-
φὶ Θέτιος ἀγλαός
Τ' ἐρίσας Ποσειδᾶν γάμῳ,
Ἄλοχον εὐειδέα θέ-
λων ἑκάτερος ἑὰν ἔμ-
μεν. ἔρως γὰρ ἔχεν.
Ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐ-
νὰν θεῶν πραπίδες,

Δ. δ'. Κ. κβ'.

Ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἶπε
Δ' εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις·

62, 63. θέλον· θ' Schmidius pro ἐθέλοντο, ut verbum absolutum haberet: quod sententia desiderat. At inauditum est ἐθέλομαι. Lyricum decere duriorem rationem per participia ἐρίσας (ἦν) (deb. ἐρίσαις) Pauw censet cum Oxoniens. Equidem haud vereor legere ἔρισαν; nisi Πασειδᾶν pro vocativo habeas, ut scribas ἔρισας, *et tu, o Neptune, contendisti.* 63, 4. ἔμ-μεναι male Crat. c. Aldo. 64. ἴσχεν erat. ἔχεν haud dubie cum Schmidio legendum, ut anapæstum habeamus; monet etiam Pauw. 67. -των ἤκου- Molossus pro Choriambo: quod ferri vix potest, Pauwio quoque judice; emendat ille: θεσφάτων ἀκόησαν. ab ἀκοάω, nova forma pro ἀκούω. Cur non Schmidium audiebat multo elegantius emendantem: θεσφάτων ἐσάκουσαν? θεσφάτων ἄρ' ἄκουσαν Minga-

58. *Hæc*, has laudes ac virtutes Æacidarum, *recordati sunt dii*, (deorum cœtus) *cum de Thetidis nuptiis certamen inter eos esset, easque decreverunt Peleo*: ut v. 84. videbimus. conf. Apollon. iv. 791. sqq. Schol. Lycophr. 178. sq.—In 61. substitue ἔρισαν. cf. V. L.

65. ἄμβροτοι θεῶν πραπίδες sunt ipsi illi duo dii, Jupiter et Neptunus; ii destiterunt a consilio ducendi Thetidem.

67. Θέμις εὔβουλος fatidica; ut jam vidimus βουλὰς, *consilia*, pro *vaticiniis* dici: Isthm. vii. 11. πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς. Unde et εὔβουλος Nereus Pyth. iii. 162. et Themis jam Ol. xiii. 12. εἶπε δὲ, pro γὰρ, *vaticinata est.* εἵνεκεν, ὅτι πεπρωμένον ἦν, τὴν ποντίαν θεὸν τεκεῖν γόνον, ἄνακτα φέρτερον πατρός. Ad rem v. Æschyl. Prometh. 930. et Schütz. pag. 156. Prometheo tribuitur apud Quintum v. 338.—73. ὃς διώξει, pro κινήσει. fere ut Apollo fides Nem. v. 44.—75. παραμισγομέναν (ἢ) Διῒ ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν, pro ἀδελφῷ, Neptuno. Mox 77. ex oratione obliqua fit recta.

Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρ-
τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν
Ποντίαν θεὸν, ὃς κεραυνοῦ
Τε κρέσσον ἄλλο βέλος
Διώξει χερὶ τριό-
δοντός τ' ἀμαιμακέτου,
Διῒ μισγομέναν
Ἢ Διὸς παρ' ἀδελ-
φοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
Παύσατε. βροτέων
Δὲ λεχέων τυχοῦσα
Υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν
Πολέμῳ, Ἄρεϊ
Χέρας ἐναλίγκιον
Στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεύ-

rell. conjecit. [Hermann. de Dial. Pind. pag. ix. ἐπεὶ θεσφάτων ὄπ' ἄκουσαν. *Ex Schedis.*] 70. Deficiente syllaba ut antitheticis responderet versus, γόνον ἄρ' ἄνακτα inservit Schmid. γόνον γ' ἄνακτα Pauw, utpote in Iambico. πατέρος Mingarell. ut tertius pes iambici sit dactylus. 73. χερὶ cum Schmidio haud dubie scribendum pro χειρί. 75. Ζηνὶ refinxit Schmid. propter antitheticos. Antispastum hic a pyrrhichio incipere ait Pauw. 76. παρ'. scil. jungenda: ἢ Διῒ παραμισγομέναν ἢ Διὸς ἀδελφεοῖσιν. (pro uno ἀδελφῷ, Neptuno.) Esset tamen lenius περ. ἢ Διός περ ἀδελφοῖσιν. Assentitur quoque Mingarellus. Præclare mox oratio Thetidis obliqua in rectam transit. 79. λεχέων dissyllabum. Nisi malis antispastum esse pentesyllabum. τυχοῦσα. deb. τυχοῖσα. 82. χεῖρας erat. χέρας ad metrum cum Schmidio legere etiam Pauw jubet. 84. Πηλεῖ θεά- Ald. Πηλεῖ θεό- Rom. Crat. Brubach. quod nec improbandum censet Pauw, ut dactylus pro tribrachy sit in metro trochaico. Πηλέϊ θεό- Morell. Steph. Ita θεο una syllaba pronuntiandum. Optime Πηλέϊ θεύ- μοιραν Schmidius, adstipulante quoque Pauwio.

78. sq. Habeto virum mortalem, e quo susceptura est, fatali necessitate, filium patre præstantiorem; at ille non immortalis erit; quin præmatura morte occumbet.

84. Usu loquendi sic constituenda esse videntur: (κατὰ) τὸ μὲν ἐμὸν, κατ' ἐμὲ, *mea sententia*, (δεῖ) ὀπάσαι. — 86. φασὶ, τὸ πεδίον Ἰαωλκοῦ τρέφειν αὐτὸν τὸν εὐσεβέστατον, h. e. αὐτὸν εἶναι εὐσεβέστατον.

μοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰ-
ακίδᾳ γέρας, ὅν
Τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰαωλ-
κοῦ τράφειν πεδίον.

Δ. έ. Κ. κβ'.

Ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
Μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νει-

85. Colon antispasticum ægrotat. Schmidius ad reliquorum numeros: ὄπασε, ut sit: *meum votum jam destinavit Peleo has nuptias.* Scilicet τὸ ἐμὸν accepit νόημα, vel φρόνημα. Bened. Τὸ μὲν ἐμὸν, (*quod ad me attinet, equidem*)—ὄπασα. Sed bene se habet vulgata: *Mea quidem sententia est, Peleo conciliare*, ut Peleo procemur has nuptias: ut πασαι γα loco tribrachyos sit. Pauwius transponit:—μοιραν γάμου ὀπάσαι Αἰ-. 87. Versus vitio laborat haud uno: primo τε εὐ—hiatu; tum φάσ' correpte, cum syllaba producta sit. Pro τε, καὶ Schmid. Pauw vel φὰν emendare jubet, vel, quod ipse mavult, Τί φασιν εὐσεβέστατον Ἰωλ-. Sive Ἰωλκὸς scribas, sive Ἰαω- una syllaba pronunties, idem est; sic sup. Pyth. iv. 137. Nem. iii. 58. 88. τραπεῖν emendatio est Oxoniensium, a Benedicto mutuata, ut sit πεδίον Ἰ. pro urbe Iolco, quam *evertit* Peleus, secundum Nem. iv. 88. sed ibi v. 90. προστραπὼν plane alio sensu positum. Constans lectio est τράφειν, eaque ad sensum bona: *quem alit Iolci solum*, sc. mons Pelius in vicinia urbis situs. τραφεῖν, quod Oxonienses laudant, nusquam occurrit; τράφειν est Æolicum, i. e. antiquum, pro τρέφειν. Alias licet τράφεν vel τραφὲν scribere, pro τραφεῖν. 89. ἀφθίτου—Χείρωνος conj. Benedictus, nisi sit antrum ἄφθιτον propter incorruptam Chironis disciplinam, *purum, intemeratum.* Ita et Pauw cum aliis. Durum vero. Mihi sic videtur: aut antri naturam saxis montium excisi intelligit: quis enim non sentiat, antrum esse ἄφθιτον διὰ τὸ στερεὸν, a soliditate nativa: aut ἄφθιτος dictum est, ut θεσπέσιος, ἀθάνατος, θεῖος, simpliciter in laudem, pro *eximius, præclarus*; ita antrum Chironis σεμνὸν dixit poeta Pyth. ix. 50. et iv. 410. ἄφθιτον στρωμνὰν de aureo vellere dixerat. At prior interpretatio facile firmatur usu Homerico, qui quæ *aurea*, adeoque ἄφθαρτα, sunt, appellat ἄφθιτα, ut sceptrum Agamemnonis β'. 46. ἴτυς χρυσέη radiorum rotæ E. 724. θρόνον Ξ. 236. ex ære δόμον ἄφθιτον Σ. 370. et δώματα χρύσεια ἄφθιτα αἰεὶ Iliad. ν. 22. 91. Scribendum μηδὲ cum Morell. Steph. Mox in διχομηνίδεσσι

89. ἀγγελίαι ἰόντων, pro ἴτωσαν, *perferatur statim nuntius ad Chironem.* 91. *Neque Thetis iterum esto caussa dissidii inter deos, et hac nocte statim nubat Peleo.* πέταλα νεικέων sunt *sententiæ diversæ dissidentium inter se.* Pro quacunque nocte laudat, ut poeta, noctem *sublustrem* luna dimidiata. ἐν διχομηνίδι ἑσπέρᾳ.—96. χαλινὸν παρθενίας. Vix cogitavit poeta de zona. Verum χαλινὸς est δεσμός. Si virginitas *solvitur*, potest etiam *vinculum, nexus*, ἅμμα, δεσμὸς, recte ei tribui.—99. Jupiter et Neptunus ἐπένευσαν.

κέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω
Ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσι
Δὲ ἑσπέραις ἐρατὸν
Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
φ᾽ ἥρωι παρθενίας.
Ὣς φατο Κρονίδαις
Ἐννέποισα θεά.
Τοὶ δ᾽ ἐπὶ γλεφάροις
Νεῦσαν ἀθανάτοι-
σιν. ἐπέων δὲ καρπὸς
Οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ συν-
αλέγειν καὶ γάμον
Θέτιος ἄνακτα. καὶ
Νέαν ἀνέδειξαν σοφῶν
Στόματ᾽ ἀπείροισιν ἀρε-
τὰν Ἀχιλέος· ὁ καὶ Μύ-

ἑσπέραις male urgent plenilunium Intpp. Ornat poeta noctem; nihil amplius. 92. Reprehendit Galen. tom. iii. Opp. pag. 38. extr. ed. Basil. Pindari ὠκεανοῦ πέταλα pro fontibus, quod in deperdito carmine lectum esse debuit: ad hunc versum non spectat. πέταλα h. l. dicta sunt ut φύλλα, ψῆφοι, pro sententiis vel suffragiis. 94. δὲ ἑσπέραις. Nisi poeta per digamma extulit, fuit δέ θ᾽ ἑσπέραις. 99. βλεφάροις Schmid. nec apparet, cur repente Dorismum damnaverit, jam ex supp. notum. 105. Mutilum colon; multo etiam magis apud Ald. νέαν δεῖξαν. Schmid. pulcre explet: Νεαρὰν ἔδειξαν. Pauw, etsi damnare nequit, tamen præfert trajecta voce: ἀνέδειξαν νέαν σοφῶν. 106. ἀπείροισιν ad metrum Schmid. et Pauw, cum esset ἀπείροις. Etiam Aldus στόμασ᾽ πείροισιν. 107. Ἀχιλέος, pro Ἀχιλλέος, ad metrum Schmid. et Pauw emendarunt.

101. ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε. pro vulgari: *nec verba caruere eventu.* καρπὸς ἐπέων, *verborum effectus*, ut floris fructus est. οὐ κατέφθινε, *non decidit*, adeoque vigorem et vim habet. Schneider. in Vita Pind. p. 129. docte comparat Æschyl. vii. ad Theb. 625. εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. Et Eumenid. 717. μήδ᾽ ἀκαρπώτους κτίσαι (τοὺς ἐμοὺς χρησμούς.)

102-8. ἄνακτα, *Peleum.* Narrant quoque Peleum una cum diis curasse properasse nuptias; Peleo nuptias Thetidis probatas esse.—105, 6. Pro vulgari: natus quoque est ex eo conjugio Achilles, dicta sunt: *et poetarum carmina juvenilem Achillis virtutem declararunt ignaris*, h. iis qui nondum audiverant.—107. ὅς καὶ, ὅς καὶ, *inter alia.*—De *Telepho* jam v. 52. memoraverat.

σιον ἀμπελόεν
Αἵμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαί-
νων φόνῳ πεδίον·

Δ. ϛ'. Κ. κβ'.

Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τρωΐας
Ἶνας ἐκταμὼν δορὶ, ταί μιν
Ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμβρότου
Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσον-
τα, Μέμνονός τε βίαν
Ὑπέρθυμον Ἕκτορά
Τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
Δῶμα Περσεφόνας

111. Ἀτρειάδαισι vulgg. quod nullo modo defendi potest. Ἀτρεΐδαισι vel Ἀτρεί-δαισι Benedictus jam conjecerat. Nec ab Ἀτρεὺς aliud ducitur. cf. Eustath. p. 13. 112. Τροΐας Schmid. nam brevis requiritur, pro Τρωΐας. Post Τρωΐας interpungit Crat. 114. Editum erat ῥύοντό ποτ' ἐκ μ. Iterum ejeci ἐκ, quod jam sustulerat Schmidius, ut colon parilibus adaptaret. conf. Pauw. Τρώϊαι, seu Τρόϊαι, ἶνες, *nervi et robora belli*, ii, ad quos summa belli redibat, Memnon, Hector et reliqui ἀριστεῖς. Sed ῥύοντο suspectum est; vertunt: *avertebant eum.* Ab ἐρύοντο ductum esse non potest; si quidem ε sic in principio abesse non posset. Debet ἐρύοντο, ῥύοντο, ductum esse a ῥύομαι, *servo, tueor.* Hoc tamen priorem habet longam. Attamen ea etiam in versus Iambici capite recte locum obtinet. ῥύοντο, *retardarunt, obstiterunt.* Supra nos tenebat simili positum sensu ἐρυσάμενοι νόστον γλυκὺν, Nem. ix. 54. 115, 116. κορύσσον-τε Ald. Rom. sed emendavit Crat.

111. γεφύρωσε νόστον, *effecit reditum* Atridis: ut Troja capta redire possent. Similis vocis usus est in eo, quod, quæ transiri et permeari possunt, γεγεφυρῶσθαι dicuntur, Hesych. γεφύρωσε, διαβατὴν ἐποίησε τὴν ὁδὸν, et Polyb. γεφυρεῖν τὴν διάβασιν. Sententia ipsa frequentata est poetis inde ab Homero Iliad. ω. 243. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν. et Horat. ii. 4. 12. — *ademtus Hector tradidit fessis leviora tolli Pergama Graiis.* — 113-118. ἐκταμὼν δορὶ Τρωΐας ἶνας, (*nervos, vires, Trojanorum*, h. e. προμάχους) Μέμνονός τε βίαν, ὑπέρθυμον Ἕκτορά τε, ἄλλους τε ἀριστέας, ταί (refertur ad ἶνας) μιν ῥύοντο (*sustinuerunt, repulerunt*) κορύσσοντα ἔργον μάχας ἐναριμβρότου ἐν πεδίῳ, *instruentem pugnam in campo*, pugnantem in acie. nam κορύσσειν, *armare*, tum, *instruere, parare moderari.* ut ap. Homerum κορύσσειν πόλεμον, et βίον sup. Pyth. viii. 106. — 121. οὖρος Αἰακιδᾶν, h. ἀρχὸς, ut ap. Homer. οὖρος Ἀχαιῶν. 123. *suam gentem illustravit.*

Μανύων Ἀχιλεὺς,
Οὖρος Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν
Τε ῥίζαν πρόφαινε.
Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' ἀοιδαὶ
Ἔλιπόν γ'· ἀλλά οἱ
Παρά τε πυρὰν τάφον
Θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
Ἔσταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ-
  φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν
Ἄρα δ' ἀθανάτοις,
Ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-
  μνοις θεᾶν διδόμεν.

Δ. ζ'. Κ. κβ'.

Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε

120. Ἀχιλλεὺς iterum invexerat Rom. Ἀχιλεὺς cum Aldo Schmidius restituit. 122. Αἰγίναν media brevi. v. ad finem Carminis. 123. τερίξαν omnes vett. Emendavit Morell. 125. Erat ἐλίποντ'. Si semper λείπεσθαί τινος dicitur, et λείπειν τινὰ, utique ἔλιπόν γ' legendum, ut sup. Olymp. vii. 109. λίπον γ' legendum erat cum Ald. et aliis, emendante quoque sic Dawesio Misc. crit. pag. 51. [Heynius in textu γ' delevit.] 128, 129. Sensus sic satis constat: sed cola laborant. Aldus versum 128. finit: πολύ- 129. φαμον ἔχευαν. ἔδο- 130. ξ' ἄρα δ' ἀθανάτοις, et Romana: πο- λύφαμον ἔχευαν. ἔδοξεν Ἄρα δ' ἀθανάτοις. Emendat itaque Schmidius: ἔσταν, ἐπεὶ θρῆνον εὔ- φαμον ἔχεαν. ἔδοξεν etc. pro ἔσταν tamen malit ἔσαν. Pauw vero: ἔσαν, ἐπὶ θρόον τε πολύ- φαμον ἔχευαν, ἔδοξεν etc. Lenior, puto, medicinia est: Στὰν ἐπὶ θρῆνόν τε πολυ- φαμον ἔχευαν· ἔδοξεν etc. Στὰν pro ἔσταν, ἔστησαν, notum est. Incidit quoque in hoc Mingarellus. 131. Aldus corrupte ἐς λόγον γε. 133. Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον. Acceperam: *id quod etiam in præsenti rationem et locum habet*, in hoc Nicocle non minus valet, qui,

124. sq. v. Homer. Od. ω. 58.— 129. *et probarunt, justum esse judicarunt, dii, tradere carminibus virum præclarum etiam post mortem.* διδόναι ὕμνοις, ut *tradere Musis* ap. Horat.

133. *Id quod etiamnum rationem habet, et facere consentaneum est; et* (propterea) *rocedit Musarum currus* (ut sup. Isthm. ii. 3. h. carmen progreditur) *ad memoriam patruelis Nicoclis celebrandam, qui et ipse post multas victorias in certaminibus vicinarum urbium Isthmiacum victoriam consequutus est.* vid. V. L. 140, 141. *invicta manu eos versans*, exagitans, *tanquam pugil.*

Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέους
Μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι,
Γεραραί τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν ἀπὸ
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων·
Ἐπεὶ περικτίονας
Ἐνίκασε δήποτε
Κἀκεῖνος ἄνδρας ἀφύ-
κτῳ χερὶ κλονέων.
Τὸν μὲν οὐ κατελέγ-
χει κριτοῦ γενεὰ
Πατραδελφεοῦ. ἁ-
λίκων τῷ τις ἁβρὸν
Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ
Πλεκέτω μυρσίνας
Στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλ-

etsi jam fato functus, laudandus mihi est. Nam mortuum jam fuisse declarat *μνᾶμα.* Schmidius acceperat: *δι' ὃ ὁ Ἀχιλλεὺς φέρει λόγον* (*reportat laudem, celebratur*) *καὶ νῦν.* 136. Genuinum Pindari textum sine libris hic expectare non licet. Schmidius refinxit: *Γέραρέ τέ μιν· ὃς Ἴσθμιον αὖ ἀπὸ*, et subintelligit *Ἴσθμιον στέφανον.* Benedictus: *γεραραί τέ μιν, ὃς Ἰσθμιόνικος ὢν Δ.* quæ pedestria sunt. Pauw tandem nova voce procusa: *Γεράσαί τέ μίν γ', ὃς Ἴσθμιον ἄρ' ἀπὸ*, ut *Ἴσθμιον στέφανον* vel *γέρας* subintelligatur. Mingarell. *γέραρέ τέ μιν, ὅστ' Ἴσθμιον ἀν' πεδίον* vel *δάπεδον.* Sic tamen *Δωρίων σελίνων* sine regimine relinquitur. Equidem conjiciebam: *γέραρέ τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἄνθεμον* 137. *Δωρίων ἔλαχεν σελίνων*: quæ jam memoraverat sup. Isthm. ii. 22. Nem. v. 69. [c. genit. ut Ol. xiv. 1. *Ex Schedis.*] 137. *ἔλαχεν* metrum postulat. Erat *ἔλαχε.* 138. Ejecimus turpe mendum Oxoniensium *περικτύονας*, quod jam Schmidius sustulerat. vid. sup. Isthm. iv. 13. Nem. xi. 24. 140, 141. *ἀφύ·κτι* Ald. Rom. emendavit primus Ceporinus in Crat. quod et in marg. Brubach. ubi simul vir doctus conj. *ἀφῖκται*, perperam. 143. *γενεὰν* Ald. cum Rom. Emendavit Ceporinus in Crat. Possis conjicere fuisse: *τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτὰ γενεὰ πατραδελφεόν.* Ita *κριτὰ γενεὰ*, ut *κριτὸν γένος* Pyth. iv. 89. Temere tamen. Nam est inversio Pindarica. et pro his iisdem et hoc quod legimus. Corrupte quoque v. 152. *πάρχει* Aldina.

142. *Hunc avunculum suum præclarum progenies,* h. e. nepos ejus e fratre, *Cleander, haud dedecorat.* *οὐ κατελέγχει.* Pyth. viii. 50. Isthm. iii. 23.— 144. *Itaque æqualium aliquis*—pro vulgari, *nectatur ergo ipsi corona.*

148. Ludi Megarensium, quos jam vidimus Nem. v. 84. *σὺν τύχᾳ, cum*

καθόου τ' ἀγὼν σὺν τύχᾳ
Ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεό-
τας πρὶν ἔδεκτο. τὸν αἰνεῖν
Ἀγαθῷ παρέχει.
Ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χει-
ᾷ καλῶν δάμασεν.

In bibliotheca Medicea bini sunt codices cum Montefalconio tum Bandinio in Catalogo Codd. Gr. Bibl. Medic. tom. ii. pag. 201. Cod. xli. et pag. 210. Cod. lii. commemorati, qui soli inter ceteros ibi asservatos Nemea et Isthmia complectuntur, alter etiam Scholia pleniora usque ad hujus Odæ versum 137. producta. In iis sub finem subjiciuntur "decem alii versus instar alterius carminis, quorum "primus est: Κλινὸς (saltem κλεινὸς scribendum erat) Αἰακοῦ λόγος. ultimus: Μοισᾶν "ἀγωνίων τ' ἀέθλων." Vellem apposuisset vir cl. decem hos versus integros, ut de eorum auctoritate tuto pronuntiare liceret. Ad extremam Oden utique nullo modo spectant, quæ et ipsa in suspicionem adduci potest, an Pindarica sit; et Pindaro abjudicavit eam Dawesius Miscell. crit. pag. 52. quod in ea Αἴγινα bis correpta v. 36. 122. occurrit, quæ quatuordecim in locis et apud alios poetas produci soleat. Hoc uno puncto confectam rem equidem pronuntiare vix ausim, inprimis cum tota ratio et ipsa labefactari possit, quandoquidem in utroque versu Αἴγινα quoque mediam productam habere potest. Exemplum aliud in contrariam partem habemus sup. Isthm. v. 55. sed et ibi pro producta haberi potest syllaba.

fausto eventu h. e. victorem. v. ad Nem. x. 47. νεότης sunt νέοι κωμάζοντες, ut v. 2. — 151. παρέχει, πάρεστι, *suppetit, in promtu est, satis materiæ adest,* [v. Herodot. iii. c. 142. *Ex Schedis.*] ἀγαθῷ h. l. *ingenuo viro*, opponitur invidus. Alidi παρέχειν transitive: παρέχοντι ἔπος Pyth. ii. 124.

153. ὑπὸ χειᾷ, *in latebris*, in otio obscuro *non perdidit, non consumsit juventutem inexpertam studiorum honestorum.* Ut alibi Ol. xi. 18. ἀπείρατον καλῶν. δαμᾷν dictum ut sup. Pyth. iv. 331. πέσσειν. Nam quæ domantur, v. c. aqua, molliuntur, consumuntur, diffluunt.

ΤΕΛΟΣ.

LONDINI, IMPRESSIT N. BLISS.